

பகவத் விஷயம்

நான்கு, ஐந்து பத்துக்கள்

1976

ஸ்ரீ:
பேரருளாளன் பெருந்தேவித்தாயார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ப்ரபந்ந ஜநகூடஸ்தரான நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த
திருவாய்மொழிக்கு வியாக்கியானங்களான
ஒன்பதினாயிரப்படி, இருபத்துநாலாயிரப்படி ஈடுமுப்பத்தாறாயிரப்படிகளைக் கொண்ட

பகவத் விஷயம்

மூன்று, நான்கு பத்துக்கள்

ஸ்ரீகாஞ்சீ ப்ரதிவாதிபயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமி பதிப்பு

அச்சுத்தாள் திருத்தினவர்கள்:
திருமலை அனந்தாண்பிள்ளை, குன்றபாக்கம், நியாய வேதாந்த வித்வச்சிரோமணி
கிருஷ்ணமாசாரியர், திருப்பதி.
M. A. வேங்கடகிருஷ்ணன், திருவல்லிக்கேணி.
கிடைக்குமிடங்கள்:
தி. அ. அங்காரக்கனி அனந்தாழ்வான், காஞ்சீபுரம்-3.
M. A. வேங்கடகிருஷ்ணன், 20, தெற்கு மாடவீதி, திருவல்லிக்கேணி.
V. N. தேவநாதன், 213, கோவிந்தப்ப நாய்க்கன் தெரு, சென்னை-1.
திருவல்லிக்கேணி குரு அச்சகத்தில் அச்சிடப்பட்டது.
ராக்ஷஸ ஸ்ரீ வைகாசி விசாக வெளியீடு

1975

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

திருவாய்மொழி

நாலாம் பத்து

முதல்திருவாய்மொழி—ஒருநாயகமாய் : ப்ரவேசம்

நஞ்சீயர் அருளிச்செய்த ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யானம்

நாலாம்பத்தில், முதல்திருவாய்மொழியில் - இப்படி எம்பெருமானை அநுபவித்து மிகவும் ப்ரீதரான ஆழ்வார், ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே இவனையொழிய ஐச்வர்யாதிகளை ஆசைப் பட்டுள்ளவர்களுக்கு அவற்றினுடைய அல்பாஸ்த்திரத்வாதி தோஷங்களைக் காட்டி ஹேயதையை ஸாதியாநின்றுகொண்டு பரமபுருஷார்த்தபூதமான எம்பெருமான்திருவடிகளை ஸமாச்ரயியுங்கோள் என்கிறார். "வீடுமின்முற்றவும்" - பகவத்ஸமாச்ரயணப்ரதிபாதநபரம். இத்திருவாய்மொழி - வைராக்ய ஜநநார்த்தமாக இதர புருஷார்த்தங்களுடைய ஹேயதாப்ரதிபாதநபரம்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்த இருபத்துநாலாயிரப்படி

த்வயத்தில் உத்தரகண்டார்த்தத்தை அருளிச்செய்தார், கீழ் மூன்றுபத்தாலும்; இனி மூன்று பத்தாலே பூர்வகண்டார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார். முதல் திருவாய்மொழியில் கீழ் பகவதநுபவத்தாலே ஹ்ருஷ்டரானவர் அந்தப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே இவ்விஷயத்தையொழிய ஐச்வர்யாதிகளிலே மண்டிக்கிடக்கிறவர்களைப் பார்த்து 'இவர்கள் இவற்றினுடைய அல்பாஸ்த்திரத்வாதி தோஷங்களை அறியாமையாலே இவற்றை விரும்புகிறார்' என்று இவற்றினுடைய தோஷங்களை உபபாதியாநின்றுகொண்டு பரமபுருஷார்த்தபூதனான எம்பெருமான்திருவடிகளை ஆச்ரயியுங்கோள் என்கிறார். "வீடுமின்முற்"றில் பகவத்ஸமாச்ரயணத்திலே நோக்கு. "சொன்னால் விரோத"த்தில் பகவதர்ஹகரணங்களைக் கொண்டு அப்ராப்தமாய் நிஷ்ப்ரயோஜநமான விஷயங்களைக் கவிபாடிப் பாழேபோக்காதே கொள்ளுங்கோள் என்றார். அத்தாலே ஸித்தித்த த்ரவ்யமும் அஸ்த்திரம் என்கிறது இதில்.

நம்பிள்ளை திருவாய்மலர்ந்தருளி
வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை பட்டோலை கொண்டருளின
ஈடு முப்பத்தாறாயிரப்படி

த்வயத்தில் உத்தரகண்டார்த்தத்தை அருளிச்செய்தார், கீழ் மூன்று பத்தாலும். இனி மேல்மூன்றுபத்தாலே அதில் பூர்வகண்டார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார். கீழ் மூன்றுபத்தாலுஞ் சொன்ன புருஷார்த்தத்துக்கு உபாயத்தை அடியிலே அறுதியிடுகிறார். இவ்வடியறியாதாரிறே உபாயாந்தரங்களாகிற விலக்கடிகளில் போகிறவர்கள். இவர்க்கு

நிரவதிகப்ரீதியோடேயிறே கீழில் திருவாய்மொழியில் சென்றது. தாமும் குறைவற்று, பற்றினர்குறையும் தீர்க்கவல்லராம்படி யிருந்தார் கீழ். ஸம்ஸாரிகளைப் பார்த்து, 'நீங்கள் பற்றின விஷயங்கள் தண்ணிதானபின்பு அவற்றைவிட்டு ச்ரிய:பதியைப் பற்றுங்கோள்' என்று பரோபதேச ப்ரவ்ருத்தராகிறார். *வீடுமுன் முற்றத்திலும் பரோபதேசம் பண்ணினார்: *சொன்னால் விரோதத்திலும் பரோபதேசம் பண்ணினார்: இத்திருவாய்மொழியும் பரோபதேசமாயிருந்தது. இவையெல்லாவற்றிலும் எல்லாவர்த்தங்களுமுண்டேயாகிலும் ஒன்றுக்கு ஓரர்த்தத்திலே நோக்காயிருக்கும், *வீடுமின் முற்றத்தில் இதர விஷய வைராக்யபூர்வகமாக பகவத்பக்தியைப் பண்ணுங்கோள் என்றார். சொன்னால்விரோதத்தில் பகவதர்ஹமான கரணங்களைக்கொண்டு பிறரை ஸ்துதியாதே ஸர்வேச்வரனை ஸ்துதிக்கப் பாருங்கோள்' என்றார். இதில் இவர்கள்தான் இதரஸ்தோத்ரம் பண்ணுகிறது சிலப்ரயோஜநத்துக்காகவாயிருக்குமிறே என்று அவற்றினுடைய அல்பாஸ்த்திரத்வாதி தோஷபூயஸ்த்தையை அருளிச்செய்கிறார். ஐச்வர்யம் அல்பாஸ்த்திரத்வாதி தோஷத்தை யுடைத்தாகையாலே தண்ணிது: ஆத்மலாபம் அபுருஷார்த்தமாய்க் கொண்டு கிலேசிற்குமாகையாலே தண்ணிது; இப்படி ஐச்வர்ய கைவல்யங்களுக்கு உண்டான தண்மையைச் சொல்லி, 'ஸர்வேச்வரனுகிறான் ஸமஸ்த கல்யாண குணத்மகனாய் ஸர்வாபேக்ஷிதப்ரதனாயிருப்பா னொருவன்: ஆனபின்பு, அவற்றை விட்டு பகவத்பஜநம்பண்ணப் பாருங்கோள்' என்று இங்ஙனே பகவத்ஸமாச்ரயணத்துக்கு உண்டான நன்மையை உபபாதியா நின்றுகொண்டு, பரோபதேசப்ரவ்ருத்தராகிறார். இவர்தாம், ஸம்ஸாரிகள் தாங்கராய் வந்து 'எங்களுக்கு ஹிதஞ் சொல்லவேணும்' என்ன, சொல்லுகிறாரன்றே: பிராட்டியும் ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானும் ராவணனை நோக்கி ஹிதஞ் சொன்னாப்போலே யிருப்பதொன்றிறே. *ப்ரதீப்தம் சரணம் யதா* வெந்து அற்ற க்ருஹத்திலே ஒருகம்பாகிலும் கிடைக்குமோ? என்று அவிக்கப் பார்ப்பாரைப்போலே.

ஒருநாயகமா யோடவுலகுடனுண்டவர்*
கருநாய்கவர்ந்தகாலர் சிதைகியபானையர்*
பெருநாடுகாண இம்மையிலேபிச்சைதாங்கோள்வர்*
திருநாரணன்தாள் காலம்பெறச்சிந்தித்துய்ம்மினோ. (1)

ஒ.—முதற்பாட்டில், ஸார்வபௌமரானவர்கள் ராஜ்யத்தையிழந்து இரந்து ஜீவிக்கும்படி துர்க்கதராவர். ஆனபின்பு, நித்யைச்வர்யயுக்தனான திருநாராயணனுடைய திருவடிகளையே பரம ப்ராப்யமாக ஆச்ரயித்து உஜ்ஜீவியுங்கோள் என்கிறார். [ஒருநாயகமாய்] - என்று தொடங்கி, ஏகாதிபதிகமாய் நெடுங்காலம் லோகத்தை யெல்லாம் ஆண்டவர்கள் ராஜ்யத்தையிழந்து கபிலமான நாய்களாலே கவரப்பட்ட கால்களையுடையராய்ப் பொளிந்த பாண்டங்களைக் கொண்டு பண்டு தங்களைக் காண அவஸரம் பெறாத மநுஷ்யரெல்லாம் காணும்படி தாங்கள் ஸம்ருத்தராய்வாழ்ந்த இந்தலோகத்திலே பிக்ஷையை விரும்பிக் கொள்வர்.

இ.—முதற்பாட்டில், ஸார்வபௌமரானவர்களே ராஜ்யத்தையிழந்து இரந்து ஜீவிக்க வேண்டும்படி துர்க்கதராவர்; ஆனபின்பு, நித்யஸ்ரீயான ஸர்வேச்வரனைப் பற்றப்பாருங்கோள் என்கிறார். [ஒருநாயகமாய்] - ஸர்வபூமிக்கும் வேறு எதிரின்றிக்கே ஏகாதிபதிகளாய்; ''பதிம் விச்வஸ்ய'' என்கிற ஸர்வேச்வரனாக வாய்த்து பாவிப்பது. [ஓட] காலமும் அறுபதினாயிரமாண்டிறே சக்ரவர்த்தி ஜீவித்தது; அப்படியே நெடுங்காலம். [உலகுடனாண்டவர்] - தன்னோடே லோகம் மருவும்படி ஆண்டவர் என்னுதல்; பாபம் பண்ணினார்முன்னே கையும் வில்லுமாய் நின்ற ஸஹஸ்ர பாஹ்வர்ஜ்ஜுநனைப் போலே லோகமெங்கும் ஆண்டவ ரென்னுதல். ''அகார்யசிந்தாஸமகாலமேவ'' என்கிறபடியே பாபசிந்தை பண்ணினார்முன்பே கையும் வில்லுமாய்க் கொண்டு போந்த கார்த்தவீர்யார்ஜ்ஜுநனைப் போலே என்னுதல். ''ராஜ்யம்நாம மஹாவ்யாதி ரசிகித்ஸ்யோ விநாசந: ப்ராதரம்வா ஸுதம்வா஽பி த்யஜந்திகலு பூமிபா:''

[கருநாய் கவர்ந்த காலர்] - ராஜ்யத்தை யிழந்து பிக்ஷையொழிய ஜீவநமின்றிக்கே பகல்புறப்பட லஜ்ஜித்து இருளிலே புறப்பட்டால் இருட்செறிவுபோலே கிடந்த நாய்களின் வாயிலே காலையிடுகையாலே அவற்றாலே கவ்வப்பட்ட காலையுடையவர். 'கருநாய்'—கருமை - சீற்றமாய், வெட்டிய நாய் என்றுமாம். 'கருநாய்' - குட்டியிட்ட நாய் என்றுமாம். முன்பு 'ஸார்வபௌமன்' என்று சொல்லுமதுவும் போய் 'நாய்கவர்ந்தகாலன்' என்று நிரூபகமாய். [சிதைகிய பானையர்] கண்டவிடமெல்லாம் பொளிந்து உபயோகார்ஹ மன்றிக்கே போகட்டுக்கிடந்த தொன்றை எடுக்கும்; பண்டு பொற்கலத்திலல்லது ஜீவியானே. [பெருநாடுகாண] - முன்பு ராஜாக்கள் தங்களைக் காண அவஸரம் பெறாதே நிற்கும்படி யிருந்தவர்கள் இருந்ததே குடியாகத் திரண்டு காணும்படி; தாங்கள் ஸம்ருத்தராய் வாழ்ந்த தேசத்தி லுள்ளாரெல்லாரும் காணும்படி. [இம்மையிலே] - தாங்கள் ஜீவித்த ஜந்மத்திலே. [பிச்சை] - முன்பு ராஜாக்களுக்கு ராஜ்யம் வழங்கும்; இன்று பிக்ஷை தனக்குத் தேட்டமாயிருக்கும். முன்பு ராஜாக்கள் ரத்நாதிகளைப் பச்சையாகக் கொண்டுவந்தால் அநாதரித்திருக்குமவனுக்கு பிக்ஷை தேட்டமானபடி. [தாம் கொள்வர்] - முன்பு ராஜாக்கள் கொண்டுவந்த பச்சையை ஆளிட்டிறே வாங்குவது: இப்போது இவன் அபேக்ஷையேபோக்கி இடுவாரில்லை ராஜ்யஸ்ரீ இங்ஙனே யானபின்பு, [திருநாரணன்] - "இடர் கெடுத்த திருவாள னிணையடி", "தத்ர நாராயண: ஸ்ரீமாந்" ச்ரிய:பதியை ஆச்ரயியுங்கோள். ஒரு மிதுநமிறே ஆச்ரயணீயமும், ப்ராப்யமும். ஒரு மிதுநத்துக்கு சேஷமிறே இது. [தாள்] - சேஷபூதன் பற்றுவது திருவடிகளையிறே. [காலம்பெற "ஜீவிதம் மரணாந்தம் ஹி ஜராந்தே ரூபயௌவநே! ஸம்பதச்ச விநாசாந்தா: ஜாநந் கோ த்ருதிமாப்நுயாத்" நாளைச் செய்கிறோ மென்னுமதன்று: "யந்முஹூர்த்தம்க்ஷணம் வாபி வாஸுதேவோநசிந்த்யதே" "வாஸுதேவதருச்சாயா நாதி மர்த்தம் நஸேவ்யதே". [சிந்தித்து] - ரக்ஷகன் என்கிற ப்ரதிபத்தியே அமையும். ப்ரதிபதிக்கும் இதுவே அர்த்தம் என்கிறார். [உய்ம்மினோ] - நினைவோடே வ்யாப்தமாயாயிற்று உஜ்ஜீவநம் இருப்பது அநர்த்தம் எல்லாருக்கும் ஒத்திருக்கையாலே எல்லாரையும் அபேக்ஷிக்கிறார்.

ஈடு.—முதற்பாட்டில், ஸார்வபௌமராய்ப் போந்த ராஜாக்கள் அந்த ராஜ்யஸ்ரீயை யிழந்து இரந்து ஜீவிக்கவேண்டும்படி துர்க்கதராவர்கள்; ஆனபின்பு, *ஸ்ரீவத்ஸவக்ஷா நித்யஸ்ரீ:* என்கிறபடியே நித்யஸ்ரீயான ஸர்வேச்வரனைப் பற்றப் பாருங்கோள் என்கிறார்.

[ஒருநாயகமாய்] நிலையில்லாத ஐச்வர்யத்தைப்பற்றி நீர்க்குமிழிபோலே உடைந்து போகிற மநுஷ்யர்; *பதிம் விச்வஸ்ய* என்கிற ஈச்வரனுடைய ஐச்வர்யத்தை அநுகரிக்கும்படி சொல்லுகிறதிறே, பௌண்ட்ரகவாஸுதேவனைப்போலே; ஏகாதபத்ரமாக. [ஓட] இப்படி யாளுவது எத்தனை கால மென்றால் நெடுங்காலம். "அறுபதினாயிரமாண்டு. எழுபதினாயிர மாண்டு" என்கிறபடியே நெடுக. இப்படி நெடுங்காலமாள்வது எவ்வளவென்னில், [உலகு] கடல்சூழ்ந்த பூமிப்பரப் படங்கலும்; *மாந்தாது: க்ஷேத்ரமுச்யதே* என்கிறபடியே முந்திரிகையில முடையவனைப் போலே யாயிற்று ஆள்வது. [உடனுண்டவர்] இப்பரப்பில் ஓரிடம் குறை கிடவாதபடி ஆண்டவ ரென்னுதல். *அகார்யசிந்தாஸமகாலமேவ ப்ராதுர்ப்பவந் சாபதர: புரஸ்தாத்* என்கிறபடியே பாபசிந்தனைபண்ணினார்முன்பே கையும்வில்லுமாய் நின்று நோக்கிக்கொண்டு போந்த கார்த்தவீர்யார்ஜ்ஜுநாதிகள்படியைப் பற்றச் சொல்லுதல், இப்படி ஏகாதிபத்யமாக நெடுநாள் லோகத்தை ஆண்டுபோந்தவர்கள் பின்னை யென்செய்வர்க ளென்னில்? *ராஜ்யம் நாம மஹாவ்யாதி ரசிகித்ஸ்யோ விநாசந: ப்ராதரம்வா, ஸுதம் வாபி த்யஜந்தி கலு பூமிபா:* என்கிறபடியே, அவற்றையிழந்து க்லேசிப்ப ரென்கிறார், மேல். [கருநாய்கவர்ந்த காலர்] இப்படி நெடுநாள் மதிப்போடே ஜீவித்துப்போந்தவன் 'எளிமைப்பட்டு ஜீவிக்கிறதென்? ஒருபட்டினிவிடுவோம்' என்றிருக்கமாட்டானே; ஜீவிக்கையிலுண்டான நசையாலே பிக்ஷை பண்ணப் பார்க்கும். முன்பு குறைவற ஜீவித்துப்போந்தவனாகையாலே பலர்காண வெளியில் புறப்படமாட்டானே; நிலாநாளில் இருட்டுப்புரைகளிலும் இருட்டுநாளிலுமாயிற்றுப் புறப்படுவது. இருள் ஓரிடத்திலே திரண்டாற்போலே: கறுத்த நாய்கள் கிடக்கும். அதறியாதே அவற்றின் வாயிலே காலையிடும்; அவை கடிக்கும். [கருநாய்] கருமை சீற்றமாய், வெட்டிய என்னவுமாம். கருநாய் - கருவையுடைத்தான நாய்; குட்டியிட்ட நாய்; என்றும் குட்டியைக் காத்துக்கிடக்கிறதாகையாலே அதுக்கு ஏதேனும் தீங்குவருகிறதோ வென்று கண்டாரை

ஓடிக்கடிக்குமே. அத்தைச்சொல்லுதல். [காலர்] வீரக்கழலிட்ட கால் என்றிறே முன்பு நிரூபிப்பது: இப்போது நாய்கடித்த கால் என்றாயிற்றுச் சொல்லுவது. [சிதைகியபானையர்] கண்டவிடமெங்கும் பொளிந்து உபயோகயோக்யமன்றிக்கே போகட்டுக்கிடந்ததொன்றை எடுத்துக்கொள்ளும். முன்பு பொற்கலத்திலே ஜீவித்தவன் இப்போது ஒரு புத்தோடு இடையாதபடியாயிற்று. இட்டது உண்டாகில் ஒரு மூலையிலே ஓடிறே போம்படியாயிற்று இருப்பது. [பெருநாடுகாண] முன்பு பச்சை கொண்டுவந்தவர்கள் ஓராண்டு ஆறுமாஸமும் உள்ளும்புகப்பெறுதே நின்று உலருமித்தனையிறே. அதுக்கும் போர இப்போது தடையற்று இருந்ததே குடியாகக் காணும்படியாக. முன்பு போரஜீவித்து எளிமைப்பட்டவனுகையாலே எல்லாருங் காண வருவர்களே. இப்படி செய்வது ஒருஜந்மம் ஜீவித்து மற்றொரு ஜந்மத்திலே யோ வென்னில் [இம்மையிலே]—அப்படி ஜீவித்த இந்த ஜந்மந்தன்னிலே [பிச்சை] முன்பு ராஜாக்களுக்கு ராஜ்யம் வழங்கினுனிறே போருவது: இப்போது ஒரு பிக்ஷைமாத்ரமேயாயிற்று இவன் அபேக்ஷிப்பது. [தாம்கொள்வர்] முன்பு ராஜாக்கள் கொண்டுவந்த பச்சை ஆளிட்டிறே வாங்குவது. சிலரிடக் கொண்டாராகாமைக்கு; இப்போது இடுகிறவர்கள்பக்கல் நினைவின்றிக்கே பாதிஸம்வாதமே உள்ளது.

ராஜ்யஸ்ரீ இங்ஙனேயானபின்பு. [திருநாரணன்தாள்] *இடர்கெடுத்ததிருவாள னிணையடி*. ஸ்ரீமானுன நாராயணன்திருவடிகளை ஆச்ரயித்து உஜ்ஜீவித்துப் போருங்கோள். *தத்ர நாராயண: ச்ரீமாந் மயா பிக்ஷாம் ப்ரயாசித:* என்னக்கடவதிறே. ஓடு கொண்டு இரப்பார்க்கெல்லாம் இவனையொழியக் கதியில்லை; ஓட்டுடைறுழித்தவனிறே. [தாள்] *யாவந்ந சரணௌ ப்ராது: பார்த்திவவ்யஞ்ஜநாந்விதௌ* 'பிள்ளாய்! உன்உள்வெதுப்பு ஆறுவதெப்போது?' என்ன, 'நானும் எனக்கு வகுத்த முடிசூடி அவரும் தமக்கு வகுத்த முடிசூடினவன்றே' என்றானிறே; அப்படி தலையாக ப்ரார்த்திக்கப்பட்ட திருவடிகளை. *அடிசூடுமரசு* என்னக்கடவதிறே. [காலம்பெற] அரைநாழிகையாகிலும் முற்பட்டது உடலாக. *ஜீவிதம் மரணாந்தம் ஹி ஜராந்தே ரூபயௌவநே. ஸம்பதச்ச விநாசாந்தா: ஜாநந் கோ த்ருதிமாப்நுயாத்* ஆகையால் நாளைச் செய்கிறோமென்னுமதன்று; *யந்முஹூர்த்தம் க்ஷணம்வாபி வாஸுதேவோ நசிந்த்யதே, ஸாஹாநி:* அதுவே இவனுக்கு *அஸந்நேவ* என்னும்படி வருகிற அநர்த்தமாகிறது. [தந்மஹச்சித்ரம்] அநர்த்தம் வருகைக்கு அவகாசமும் அதுவே. [ஸாப்ராந்தி:] விபரீதஜ்ஞானமாகிறதும் அதுவே. [ஸாசவிக்ரியா] நிஷித்தாநுஷ்டாநமாகிறதும் அதுவே. [சிந்தித்து] இனி பரிகாரமில்லையென்று கண்ணழிவு சொல்ல வேண்டா; அவன் தந்த கரணங்களை அவனுக்காக்க அமையும்; நெஞ்சிலே படிபட அநுஸந்திக்க அமையும்: *ஸ்ம்ருதோ யச்சதி சோபநம்*. [உய்ம்மினோ] அவ்வநுஸந்தாநம் ப்பலத்தோடே வ்யாப்தம். பேறு எல்லார்க்கும் வேணுமென்றிருக்கையாலே எல்லார்க்குமாக அருளிச்செய்கிறார். [உய்ம்மினோ] அடியற்றால் வாடுமத்தனைகிடீகோள்; அடியைப் பேணிநோக்கி உய்ந்து போருங்கள்.

உய்ம்மின் திறைகொணர்ந்து என்றுலகாண்டவர்* இம்மையே
தம்மின்சுவைமடவாரைப் பிறர்கொள்ளத்தாம்விட்டு*
வெம்மினொளிவெயிற்கானகம்போய்க் குமைதின்பர்கள்*
செம்மின்முடித்திருமாலை விரைந்தடிசேர்மினோ. (2)

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், தங்களாலே அபிபூதரான சத்ருக்களாலே தங்களுடைய மஹிஷிகளையும் இழப்பர் என்கிறார். [உய்ம்மின் என்று தொடங்கி] - 'எனக்குத் திறையிட்டுப் பிழைத்திருங்கோள்' என்று ராஜாக்களைச் சொல்லி இந்த உக்திமாத்ரத்தினாலே இந்தலோகத்தையடைய ஆண்டவர்தாங்கள் :இப்படி வாழ்ந்த இப்பிறவியிலே தாங்கள் ஜீவிக்கைக்காகத் தங்களுக்கு நிரதிசய போக்யைகளான ஸ்த்ரீகளை சத்ருக்கள் பரிக்ரஹிக்கப் போகற்றுத் தாங்களே அவர்களைக் கொண்டு போகவேணு மென்று ப்ரார்த்தித்துவிட்டு. [வெம்மின் என்று தொடங்கி] - நாடுகளில் ஸஞ்சரிக்கப் பெறுதே கொடியவெயிலையுடைய காட்டிலே போய் அங்கும் சத்ருக்களால் நலிவுபடாநிற்பர். இப்படி

பரிபூதராகாதே வாழ வேண்டியிருந்திகோளாகில், சிவந்த ஒளியையுடைய திருவபிஷேகத்தையுடையனான ச்ரிய:பதியை ஈண்டென ஆச்ரயியுங்கோள். ஆச்ரயித்தார்தலையிலே வைக்கச் சூடின முடியென்று கருத்து.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், ராஜ்யத்தை இழக்கையே யன்றிக்கே சத்ருக்கள்கையிலே அபிமதைகளான ஸ்த்ரீகளையும் பறிகொடுப்பர் என்கிறார். [உய்ம்மின் திறை கொணர்ந்து] - ராஜாக்களை 'உங்கள் ஸர்வஸ்வத்தையும் தந்து ப்ராணனைக் கொண்டு பிழைத்துப் போங்கோள்' என்றுய்த்துச் சொல்வது. "பீஷாऽஸ்மாத் வாத:பவதே" என்கிற இத்தை அநுகரிக்கிறார்கள். [என்று உலகாண்டவர்] - படையும் குதிரையுங் கொண்டு திறை கொள்ளவேண்டா; ஓர் உக்திமாத்ரத்தாலே லோகத்தையடையச் செலுத்தினவர்கள். [இம்மையே] - இப்படி வாழ்ந்த இஜ்ஜந்மந்தன்னிலே. [தம் இன் சுவை மடவாரைப் பிறர் கொள்ள] - தங்களுக்கு போக்யைகளாய் அஸாதாரணைகளான ஸ்த்ரீகளை சத்ருக்கள் பரிக்ரஹிக்க. நஹுஷன் இந்த்ராணியை ஆசைப்பட்டதும், துர்யோதனன் த்ரௌபதியை ஆசைப்பட்டதும் உதாஹரணம். [தாம்விட்டு] - ப்ராணரக்ஷணத்துக்காகத் தாங்களே ப்ரார்த்தித்துவிட்டு. [வெம் மின் இத்யாதி] - அவர்களுக்குச் செல்லும் நாட்டிலே வர்த்திக்கப்பெறாதே நிர்மாநுஷமான காட்டிலே போய், வெவ்விய மின்னொளியுண்டு - பேய்த்தேர்; அத்தையும் வெயிலையுமுடைத்தான காடு என்னுதல், கொடிய மின்னொளி போலேயிருக்கிற வெயிலையுடைத்தான காடு என்னுதல். [குமைதின்பர்கள்] - இவர்கள் போனவிடத்தே சத்ருக்களாலே நலிவுபடுவர்கள்; தப்பிப்போனாலும் விநாசத்தோடேயாயிற்றுத் தலைக்கட்டுவது. [செம் மின் இத்யாதி] - இப்படி பரிபூதராகாதே வாழவேண்டியிருக்கில், சிவந்து மின்னுகின்ற திருவபிஷேகத்தையுடைய ச்ரிய:பதியை ஆச்ரயியுங்கோள். ஆச்ரயித்தார்தலையிலே வைக்க முடியுண்டு, தருவிப்பாருமுண்டு என்கை; விரையாமையா லுள்ள இழவே உள்ளது. அவன் முடியைத்தரிலும் நீங்கள், [அடிசேர்மினோ] - திருவடிகளிலே தலையைச் சேருங்கோள். "யாவந்ந சரணௌ ப்ராது:".

ஈடு.—இரண்டாம் பாட்டு. ராஜ்யத்தை யிழக்கையேயன்றிக்கே, ராஜ்யம் பண்ணுகிற நாளில் போக்யைகளாகப் பரிக்ரஹித்த ஸ்த்ரீகளையும் சத்ருக்களுக்குக் கொடுத்து எளிமைப்படுவர் என்கிறார்.

[உய்ம்மின் திறைகொணர்ந்து] எதிரிகளுடைய ராஜ்யத்தைத் தனக்காக்கக் கோலினால் பொருது ஆக்கிக்கொள்ளுகையன்றிக்கே, நீ உன்ப்ராணனை நோக்கிக்கொள்ள வேண்டியிருந்தாயாகில் உன் ஸர்வஸ்வத்தையும் நம்பக்கலிலே கொண்டுவந்து தந்து உன்னைக்கொண்டு பிழைத்தோடிப்போ, என்கிற உக்தியாலேயாயிற்றுத் தனக்காக்குவது. படையும் குதிரையுங் கொண்டு பொருது தனக்காக்கிக் கொள்ளவேண்டா; திறையைக் கொண்டுவந்து ஜீவித்துப் போகுங்கள் என்கிற சொல்லாலே லோகத்தை யாண்டவர்கள். [இம்மையே] இப்படியாண்ட இந்த ஜந்மந்தன்னிலே. [தம் இன்சுவைமடவாரைப் பிறர்கொள்ள] தான் ராஜ்யம் பண்ணுகிற நாளில் அந்த ராஜ்யத்திலுள்ள ஸ்த்ரீரத்நங்களை யெல்லாம் திரட்டுமே; இவன் திரட்டினபடியே வேறொருவன் வந்து கைக்கொள்ளும்; இது நரகபுரமழிந்தவன்று கண்டதிறே; பாண்டவர்களுடைய ராஜஸூயமும் செருக்குமெல்லாங் கிடக்க, த்ரௌபதி ஸதஸ்ஸிலே பரிபூதையானவதுவேயிறே இதில் ப்ரமாணம். தந்தாமுக்கு நிரதிசயபோக்யைகளான ஸ்த்ரீகளை சத்ருக்கள் பரிக்ரஹிக்க. [தாம் விட்டு] - தன் ப்ராணரக்ஷணத்தி லுண்டான நசையாலே, ஸஹ்ருதயமாகத் தானே கூறைப்பையும் சுமந்துகொண்டுபோய் விட்டுப்போரும். *ஆபதர்த்தம் தநம்ரக்ஷேத்* என்கிறபடியே. [வெம்மின் இத்யாதி] "பின்னையும் இவன் இங்கே காணில் நலியும்" என்று, ஜலவர்ஜ்ஜிதமுமாய் மநுஷ்யஸஞ்சாரங்களில்லாத காடேறப்போம். பேய்த்தேரையும் வெயிலையுமுடைத்தான காட்டிலே போம்; வெவ்விய மின்னிரொளிபோலேயிருந்துள்ள வெயிலையுடைத்தான காட்டிலே போ யென்னவுமாம். [குமைதின்பர்கள்] அர்த்தவானுக்கு எங்கும் ஆளோடுமே; "அவன் போனவிடத்தே போய்க் கொன்றுவருகிறோம்; எங்களுக்கு வெற்றிலையிட்டருளீர்". என்பர்கள்; அருகே நின்று, "அப்படி செய்துவாருங்கோள்" என்று அவர்களுக்கு வேண்டுவதெல்லாங் கொடுத்துவிடும்; அங்கும்போய்க் கொலைதப்பாது. [குமைதின்பர்கள்] நலிவுபடுவர்கள். அடியிலே நாய் அடியிட்டு நலியத்தொடங்கிற்றிறே. நாய் முதலிலே காற்கூறு கொண்டதிறே.

ஆனபின்பு, [செம்மின் இத்யாதி] சிவந்து மின்னுகின்றுள்ள முடியையுடைய ச்ரிய:பதி திருவடிகளைக் கடுக ஆச்ரயிக்கப் பாருங்கோள். தன்னையாச்ரயித்தார்க்குக் கொடுக்கைக்குத் தலையான முடியுண்டு; கொடுப்பிக்கைக்கு அருகே யிருப்பாரு முண்டு: விரையாமையாலுள்ள இழவே உள்ளது. [அடிசேர்மினோ].- அவன் முடியைத் தரிலும் நீங்கள் திருவடியைச் சேருங்கோள். நீங்கள் உங்களடிவிடாதே கொள்ளுங்கோள்.

அடிசேர்முடியினராகி அரசர்கள்தாம்தொழ*
இடிசேர்முரசங்கள் முற்றத்தியம்பவிருந்தவர்*
பொடிசேர்துகளாய்ப் போவர்க ளாதலில்நொக்கென*
கடிசேர்துழாய்முடிக் கண்ணன்கழல்கள் நினைமினோ. (3)

ஒ.—மூன்றும்பாட்டில், மற்றுள்ள ராஜாக்கள் தங்களை ஆச்ரயித்து அவர்களை ஒன்றாக மதியாதே வாழ்ந்தவர்கள் அந்த ஐச்வர்யத்தை யிழந்து ஒருவரும் மதியாதபடியாவர் என்கிறார்.

[அடிசேர் என்று தொடங்கி]-தங்கள் காலிலே முடி படும்படியாக அந்யராஜாக்கள் வந்துதொழுது க்ருதார்த்தராகா நிற்க, இடியிடித்தாப்போலே வாத்யங்கள் முற்றத்திலே த்வநிக்க இருந்தவர். [பொடி என்று தொடங்கி] க்ஷுத்ரதூளிபோலே அவதீரணம் பண்ணினோமென்று நினைக்கப் பாத்தம் போராதபடி மதிப்புக்கெடுவர். ஆகையாலே, இங்ஙன் எளிவரவுபடாதே பெருமதிப்பு உண்டாம்படி ஸர்வைச்வர்ய ஸூசகமாய்த் தன் திருக்குழலின் செவ்வியாலே க்ஷணந்தோறும் பரிமளம் மிகாநின்றுள்ள திருத்துழாயாலே அலங்க்ருதனாய்ப் பரம்போக்யனான க்ருஷ்ணன்திருவடிகளை சண்டென நினையுங்கோள்.

இ.—மூன்றும் பாட்டில், ராஜாக்கள் தங்கள்காலிலே விழுந்தால் அநாதரித்திருக்கும் மதிப்புடையவர்கள் ஒருசேதநனென்று ஒருவர் நினையாதபடி மதிப்பறுவர்கள் என்கிறார். [அடிசேர் இத்யாதி] - தூரத் தண்டனிடுகை யன்றிக்கே தங்கள்முடியும் இவன்காலும் சேரும்படி தண்டனிடுகை, [அரசர்கள்] - ஈச்வராபிமாநிகள். [தாம்தொழ] - ஸ்ரீபாதத்தே தண்டனிடப் பெற்றோமென்று அந்தரங்க ஸேவைபண்ணினோராய் த்ருப்தராவர்கள். இவன் அநாதரித்திருக்கத் தான் அறிந்த அறிவாகத் தொழுது என்றுமாம். [இடி இத்யாதி] - இடிபோலே யிருந்த வாத்யங்கள் முற்றத்திலே முழங்க இருந்தவர். வந்தவன் தண்டனிட்டுக்கிடக்க அநாதரித்து, ஆடல்பாடல் கண்டிருந்தானாயிற்று. "சிரஸாயாசதஸ் தஸ்ய" என்னும் விஷயத்தையன்றே தண்டனிட்டது. [பொடிசேர் இத்யாதி] - பொடியோடே சேர்ந்த தூளியாய்ப் போவர்கள். தனித்து ப்ரதிபத்தி பண்ணவொண்ணாதே ஒன்றோடே கூட்டி ப்ரதிபத்திபண்ணவேண்டும்படி யாவர்கள். துகைத்தால் ஒருசேதநனென்று கூசவேண்டாதபடி மதிப்பறுவர்கள். [ஆதலில்] - ஆனபின்பு, [நொக்கென] - சடக்கென, [கடிசேர் இத்யாதி] - ஸர்வேச்வரத்வ ஸூசகமான திருத்துழாய் மாலையாலே அலங்க்ருதமான க்ருஷ்ணன்திருவடிகளை நினையுங்கோள். : [கடிசேர் துழாய்] - திருமுடியோட்டைஸ்பர்சத்தாலே நாட்செல்ல நாட்செல்லப் பரிமளம் மிகாநிற்கை. "பரிஹர மதுஸூதந ப்ரபந்நாந்" என்று யமாதிகள் அஞ்சும் மதிப்பைப் பெறுவர்.

ஈடு.—மூன்றும்பாட்டு, ராஜாக்கள் தங்கள் காலிலே விழுந்து கிடந்தால் அநாதரித்திருக்கும் மதிப்பையுடையவர்கள், 'ஒருசேதநன்' என்று நினையாதபடி மதிப்பறுவர்களென்கிறார்.

[அடிசேர் முடியினராகி] - தன்னோடொக்க அரசு என்றிருந்த ராஜாக்கள் தன்காலிலே சேர்க்கப்பட்ட முடியை யுடையராய். [அரசர்கள்] ராஜாக்கள். [தாம்தொழ] தாங்கள் அறிந்ததாகத் தொழுமித்தனை போக்கி, 'இவன் இப்படி தொழுதான்' என்னும் ப்ரதிபத்தி அவனுக்கில்லை. 'இன்று ஸ்ரீபாதத்திலே தலைதாக்கத் தெண்டனிடப்பெற்றோம்' என்று இவன்தான் நினைத்திருக்குமித்தனை. *சிரஸா யாசதஸ் தஸ்ய வசநம் நக்ருதம் மயா* என்று 'பின்னை தலையாலே

யிரக்க, நாம் மறுத்துப்போந்தோம்' என்று புண்பட்டுத் தலைசாய்க்கும் விஷயத்தைத் தொழு கிறானன்றே. இவன் இப்படி தொழ, அவன் செய்ததென்? என்னில், [இடிசேர் இத்யாதி] 'இன்னராஜா காணப்புகுகிறான்' என்று ஓலக்கமிருந்து, நாடகச்சாலையிலுள்ளாரை அழைத்து அருளப்பாடிட்டு நாட்டில் மரங்களையடையத் துளைத்துத் தோலைமேவி அத்தை இடியை யொக்க த்வநிப்பித்து அநாதரித்திருக்கும். இன்னான் வந்து காலிலே விழுந்துகிடந்தான்; அவன், இத்தை அநாதரிந்துக் கூத்துக்காண்பது பாட்டுக்கேட்பதானானென்று லோகத்திலே ப்ரஸித்தமாம்படி யிருக்கவேணு மென்றாயிற்று இவனிருப்பது. [இருந்தவர்] அங்குநிற்கிற ஸ்தம்பத்திற்காட்டில் ஒரு வாசியில்லைகாணும் இவருடைய நினைவால். இப்படியிருந்தவர்கள் என்செய்வ ரென்றால், பொடிபடுவ ரென்கிறார் மேல். [பொடிசேர் துகளாய்ப்போவர்கள்] தனக்குஎன்று ஓராகாரமின்றிக்கே பொடியோடே சேர்ந்த தூளி என்று வேறொன்றோடே சேர்த்து நிரூபிக்கவேண்டும்படி யாவர்கள். தன்காலிலே ஒருவன் குனிந்தால் அநாதரிக்கும் படியான மதிப்பையுடையவன், தன்தலையிலே ஒருவன் அடியிட்டால் நாம் இவன்தலையிலே அடியிட்டோமென்று நினைக்கவேண்டாதபடி க்ஷுத்ரதூளியாய்ப் போவர்கள்.

[ஆதலில்] அர்த்ததத்த்வம் இதுவானபின்பு. [நொக்கென] சடக்கென. [கடி இத்யாதி] முடிகொடுத்தால் மாலையுங்கொடுக்கவேணுமே! திருமேனியின் ஸ்பர்சத்தாலே நாட்செல்ல நாட்செல்லப் பரிமள மேறிவாராநின்றுள்ள திருத்துழாய்மாலையைத் திருவபிஷேகத்திலே யுடையனாய் ஆச்ரித ஸுலபனான க்ருஷ்ணன்திருவடிகளை அநுஸந்திக்கப் பாருங்கோள். நினைக்கவே கொண்டு முழுகுமிறே திருவடிகளின் போக்யதை. இவ்வடியை நினைக்கவே ஸம்ஸாரம் அடியறுமே. *மதுஸூதநப்ரபந்நாந்* என்று யமாதிகள் அஞ்சும் மதிப்பைப் பெறுவர்.

நினைப்பான்புகின் கடலெக்கலில்நுண்மணலிற்பலர்*
எனைத்தோருகங்களும் இவ்வுலகாண்டுகழிந்தவர்*
மனைப்பால்மருங்கற மாய்தலல்லால்மற்றுங்கண்டிலம்*
பனைத்தாள்மதகளிறட்டவன் பாதம்பணிமினே. (4)

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், ஐச்வர்யம் ஒன்றுமேயன்று நிலைநில்லா தொழிகிறது, போக்தாக்க ளானவர்களும் ஸபரிகரமாக நசிப்பர் என்கிறார். [எனைத்தோருகங்கள்] - அநேகயுகங்கள். [மனைப்பால் என்று தொடங்கி] - வாழ்ந்த ஸ்த்தலமும் அருகும் தெரியாதபடி நசித்துப் போயிந்தனை போக்கி ஸ்த்திரராயிருப்பா ரொருவரையும் கண்டிலோம். ஆச்ரயணவிரோதிகளைப் போக்கும் ஸ்வபாவனானவ னுடைய திருவடிகளை ஆச்ரயியுங்கோள்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், ஐச்வர்யமும் மதிப்புமேயன்று நிலைநில்லாதது, போக்தாக்களும் ஸபரிகரராக நசிப்பர் என்கிறார். [நினைப்பான் புகில்]—கடலிலே இழிந்தாரைப்போலே எல்லைகாணப்போகாது என்னுதல், தாம் லோகயாத்ரையை நினையாதவர் என்னுதல், ''கண்டு ஆற்றேன்'' என்ற பாது:க்காஸஹிஷ்ணுக்கள் என்னுதல். [கடலெக்கலில் நுண்மணலிற் பலர்] - கடலில் எக்கலில் நுண்ணியமணலில் அநேகர். [எனைத்தோருகங்களும்] - அநேகயுகங்கள். [கழிந்தவர்] - முடிந்தவர். ''ஸஹஸ்ரயுகபர்யந்த மஹர் யத் ப்ரஹ்மணோ விது:'', ''கங்காயாஸ் ஸிகதாதாரா யதாவர்ஷதி வாஸவே | சக்யா கணயிதும் லோகே நவ்யதீதா:பிதாமஹா:''. [மனைப்பால் இத்யாதி] - வாழ்ந்த மனையிடம், மருங்கு - பார்ச்வம், அற - இரண்டுக்கும் பேதம் தெரியாதபடி. கனக்கஜீவித்தானாகில் அசலிட்டுப் பார்ச்வஸ்த்தர்க்கும் அநர்த்தமாம்; பெருமரம் விழும் போது அருகுநின்றவற்றையும் நசிப்பிக்கும். நசிக்குமதொழிய ஸ்த்திரராயிருப்பா ரொருவரையும் கண்டிலோம். [பனை இத்யாதி] - பனைபோலே பயாவஹமான காலையுடைத்தாய் மத்த னுமான குவலயாபீடத்தைக் கொன்றவன்திருவடிகளிலே தலைசாயுங்கோள். கீழிற்பாட்டிலே 'மா' வின் அர்த்தம்; இதில், 'அஹ' வின் அர்த்தம். வலிய ப்ரதிபந்தகங்களை நிரயத்நமாகத் தள்ளவல்லவனை ஆச்ரயியுங்கோள்.

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. ஐச்வர்யத்தின் நிலையாமையும் மதிப்பறுகையும் கிடக்கச் செய்தே போக்தாக்களுடைய நிலையாமையாலும் அவனைப் பற்றவேணுமென்கிறார்.

[நினைப்பான்புகில்] நினைக்கப்புக்கால். கடலிலேயிழிவாரைப்போலே, நினைத்ததாய்த் தலைக்கட்ட வொண்ணாதபடியா யிருக்கிற இருப்பும், தாம் லோகயாத்ரை நினையாரென்னு மிடமும் தோற்றுகிறது. ஆனாலும், பரஹிதமாக அநுஸந்திக்குமத்தனையிறே. [கடலெக்கலில் நுண்மணலில் பலர்] அலைவாயிலெக்கலில் நுண்ணிய மணலிற்காட்டில் அநேகர். இப்படி யாண்டு முடிந்துபோகிறவர்கள்தாங்கள் ஆரென்னில் க்ஷுத்ரமநுஷ்யரல்லர். *ஸஹஸ்ரயுக பர்யந்தமஹர் யத் ப்ரஹ்மணோ விது:* என்கிறபடியே ஆயிரம் சதுர்யுகங் கூடிற்று ஒருபகலாய், இப்படி ராத்ரியாய், இங்ஙனே நூறுண்டிருந்து த்விபரார்த்தகாலம் ஜீவித்து முடிந்துபோம் ப்ரஹ்மாதிகள். அநேகயுகங்களும் இவ்வுலகாண்டு இது குறியழியாதேயிருக்க, இவர்கள் என்னது என்றபிமானித்து முடிந்து போவர்கள். [எனைத்தோருகங்களும் இவ்வுலகாண்டு கழிந்தவர் - நினைப்பான் புகில் கடலெக்கலில் நுண்மணலிற் பலர்] *கங்காயாஸ் ஸிகதா தாரா யதா வர்ஷதி வாஸவே, சக்யா கணயிதும் லோகே ந வ்யதீதா: பிதாமஹா:*. [மனைப்பால் மருங்கற] சிறுகஜீவித்தானாகில் தன்னளவிலே போம்; பரக்க ஜீவித்தானாகில் தன் னயலி லுள்ளாரையுங் கொண்டுபோம்; பெருமரம் முறிந்தால் அருகுள்ளவற்றையும் கொண்டு போமிறே. மனைப்பால் - மனையிடம். மருங்கு - அயல். அசலிட்டுப் பார்ச்வஸ்த்தருக்கும் நாசமாம். [மாய்தலல்லால் மற்றுக்கண்டிலம்] இப்படி முடியுமதொழிய ஸ்த்திரராயிருப்பாரொருவரையும் கண்டிலோம். ஆனால், செய்ய வடுப்பதென்? என்னில், - [பனைத்தாள் இத்யாதி] பனைபோலே யிருக்கையாலே பயாவஹமான காலையுடைத்தான மத்தகஜமுண்டு, குவலயாபீடம்; அத்தை முடித்தவன் திருவடிகளை ஆச்ரயிக்கப் பாருங்கோள். அவன் உங்கள் ப்ரபலப்ரதிபந்தகத்தைப் போக்க, நீங்கள் அவன்காலிலே தலைசாய்க்கப் பாருங்கோள். கீழ்ப் பாட்டில் - *மாமின் அர்த்தம் சொல்லிற்று; இதில் - *அஹமின் அர்த்தம் சொல்லுகிறது.

பணிமின்திருவருளென்னும் அஞ்சீதப்பைம்பூம்பள்ளி*
அணிமென்குழலா ரின்பக்கலவியமுதுண்டார்*
துணிமுன்புநாலப் பல்லேழையர்தாமிழிப்பச்செல்வர்*
மணிமின்னுமேனி நம்மாயவன்பேர்சொல்லிவாழ்மினோ. (5)

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், அங்கநாஸம்ச்லேஷஸுகமும் செல்வக்கிடப்புப் போலே அஸ்த்திரத்வாதி தூஷிதம் என்கிறார். [பணிமின் என்று தொடங்கி] - அழகியதாய்க் குளிர்ந்து பரம்பியிருந்துள்ள பூம்படுக்கைகளிலே யிருந்து ரஸிகத்வத்தின் மிகுதியாலே போக்தாவானவன்தான் 'பணிமின் திருவருள்' என்று கீழ்மை சொல்லவேண்டும்படி வேண்டற்பாடுடையராய், இவன்கொண்டாட்டத்தை அங்கீகரியாதே குழலைப் பேணநின்றுள்ள அந்த ஸ்த்ரீகளுடைய அநங்கிகாரப்ரமுகமான ஸம்ச்லேஷாம்ருதத்தைப் பானம் பண்ணினவர்கள். 'பணிமின்திருவருள்' என்று கீழ்மைசொல்லுகிறார், ஸ்த்ரீகளென்றும் சொல்லுவர். [துணி முன்பு என்று தொடங்கி] - ஆச்சாதிக்கப் போராமையாலே துணி முன்பு நாலும்படி க்ருபணராய் இவனைப் பெறுவிடில் செல்லாதபடியான ஸ்த்ரீகள் பலவகைகளாலே உபேக்ஷிக்க, அத்தைப் புத்தி பண்ணாதே பின்னையும் அவர்களிருந்த இடங்களிலே செல்லாநிற்பர். நிரதிசய போக்யமான திருவழகையும், ஆச்ரிதரைவிடில் தரிக்கமாட்டாதபடி அதிமாத்ரமாய் நிருபாதிகமான ஸ்நேஹத்தையு முடையவனென்று ப்ரஸித்தனான எம்பெருமானுடைய திருநாமத்தை வாயாலே சொல்லி வாழுங்கோள்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், செல்வக்கிடப்போபாதி அங்கநாஸம்ச்லேஷஸுகமும் அஸ்த்திரம் என்கிறார். [பணிமின்திருவருளென்னும்] - படுக்கையிலே ஸ்த்ரீகளை வைத்துத் தான் தாழநின்று 'திருவுள்ளத்து ஓடுகிறது என்? அருளிச்செய்யலாகாதோ?' என்னுமாயிற்று. தன்னை யொழிந்தாரெல்லாரும் தன்னை அநுவர்த்திக்கத் தான் ஸ்த்ரீகளை அநுவர்த்திக்கிறானிறே, தன்ரஸிகதை தோற்ற.

[அஞ்சீதம் இத்யாதி] - தர்சநீயமாய்க் குளிர்ந்து பரந்து பூவாலே செய்த படுக்கையிலேயாயிற்று அவர்களை வைப்பது. [அணிமென்குழலார்] - இவர்கள்கொண்டாட்டத்தை அநாதரித்துக் குழலைப் பேணுவது, ஆபரணத்தைத் திருத்துவது ஆகாநிற்பர்கள். [இன்பக்கலவியமுதுண்டார்] - அவர்கள் அங்கீகாரப்ரமுகமான ஸம்ச்லேஷத்தால் வந்த ஆநந்தாம்ருதத்தைப் புஜித்தவர்கள். "அல்லிமலர்மகள்போக மயக்கு"க்களை அநுகரிக்கிறார்கள். 'பணிமின் திருவருள்' என்கிற இத்தை 'அணிமென்குழலா'ரிலே சேர்த்து நிர்வஹிப்பர்கள் பூர்வர்கள். பட்டர் 'இன்பக்கலவியமுதுண்டா'ரிலே சேர்த்து நிர்வஹிப்பர். [துணிமுன்புநால] - அந்த ஸ்த்ரீகளை வேறே சிலர் அபஹரித்து அநுபவிக்கிற இடத்திலே தன் சாபலாதிசயத்தாலே துணியாய்ப் பின்புத்தைக்கு எட்டம் போராமையாலே முன்பை மறைத்துச் செல்வர்கள். "சாடிமாச்சசாத்ய துச்சதாம்" என்ற த்ரிஜடையைப்போலே. [பல்ஏழையர்தாம்]—முன்பு இவனையொழியத் தங்களுக்குச் செல்லாத சபலைகளானவர்கள்தாங்களே. [இழிப்ப] - இவனுடைய கார்ப்பண்யத்தையும் கார்ச்யத்தையும் சொல்லி அநாதரவசநங்களைப் பண்ண. [செல்வர்] - 'நம்மோட்டை பாவபந்தத்தாலேயன்றோ சொல்லுகிறது' என்று அத்தையும் புத்திபண்ணாதே செல்வர். "த்ருஷ்ணைகா நிருபத்ரவா" இறே; [மணிமின்னுமேனி] - ஆனபின்பு "பக்தாநாம்" என்று இருக்குமவனுடம்பைப் பற்றுங்கோள். "ஏஷ ஸர்வஸ்வபூதஸ்து". ஸுலபமாய் நிரவதிகதேஜோரூபமான வடிவையுடையவன். [நம்மாயவன்] - ஆச்ரிதவிஷயத்தில் செய்தது போராது என்று இருக்குமவன். 'இப்பேற்றுக்குச் செய்யவேண்டுவது என்?' என்னில்,—[பேர்சொல்லி வாழ்மின்] - திருநாமத்தைச்சொல்லி நிரதிசய போகத்திலே அந்வயியுங்கோள்.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. செல்வக்கிடப்போபாதி அங்கநாபரிஷ்வங்கமும் அஸ்த்திரம் என்கிறார்.

'பணிமின் திருவருளென்னும் - அஞ்சீதப் பைம்பூம்பள்ளி யணிமென்குழலார்' என்று ஸ்த்ரீகளோடே சேர்த்து நிர்வஹிப்பர்கள் முன்புள்ள முதலிகள்; பட்டர், அங்ஙனன்றிக்கே 'பணிமின் திருவருளென்னும்' என்கிற இத்தை - 'இன்பக்கலவியமுதுண்டார்' என்கிறவர்களோடே சேர்த்து அருளிச்செய்வர். தான் ராஜ்யம்பண்ணுகிற நாளில் தன் ராஜ்யத்தை அவர்களுக்குப் படுக்கைப்பற்றாக்கி, அவர்களைப் படுக்கையிலே வைத்துத் தான் தாழநின்று; [பணிமின் திருவருளென்னும்] 'திருவுள்ளத்திற் கிடக்கிறத்தை அருளிச்செய்யலாகாதோ?' என்னும். தன்னையநுவர்த்திப்பார் புறம்பே யுண்டே; இனி, ரஸிகத்வமாவது-தான் இவர்களுக்குத் தாழநிற்கையிறே. [அஞ்சீதப்பைம்பூம் பள்ளி] தர்சநீயமாய்க் குளிர்ந்து பரந்து பூவாலே செய்த படுக்கையிலே, அவன் இப்படுக்கையிலே வைத்து 'திருவருள்பணிமின்' என்னாநின்றால், அவர்கள் செய்வதென்? என்னில், [அணிமென்குழலார்] அவர்கள் கொண்டாட்டத்தை அநாதரித்து, ஆபரணத்தைத் திருத்துவது குழலைப் பேணுவதாகாநிற்பர்கள். [இன்பக்கலவியமுதுண்டார்] அவர்கள் அந்த அங்கீகாரப்ரமுகமான ஸம்ச்லேஷத்தால் வந்த ஆனந்தாம்ருதத்தை புஜித்தவர்கள். அநாதராம்ருதபாநம் பண்ணினவர்களென்றுமாம். *அல்லி மலர்கள் போகமயக்குக்களை அநுகரிக்கிறார்களிறே. வேறொருவன் வந்து அவர்களை ஸ்வீகரித்து இன்பக்கலவியமுதுண்ணாநிற்குமே; இவன் பின்னைத் தன்னுடைய சரீரதாரணத்துக்காக அவர்கள்பக்கலிலே போய் இரக்கத் தொடங்கும். [துணி முன்புநால] *சாடிமாச்சசாத்ய துச்சதாம்* என்கிறபடியே பின்பு கொண்டுவந்து இணைக்க எட்டம்போராமையாலே முன்னே நாலாநிற்கும். [பல்லேழையர் தாமிழிப்ப] தாங்கள் பலராயிருப்பர்களே; இவன்பக்கல் தங்களுக்கு உண்டான சாபலந்தோற்றச் செத்துக் காட்டுவர்கள் முன்பு; இப்போது, தங்களை ஸ்வீகரித்தவனுக்கு ப்ரியமாக, இவனுக்கு போகயோக்யதை யில்லாமையையும் க்ருபணதையையுஞ் சொல்லி உபரோஷாவாதங்கள் பண்ணாநிற்பர்கள். [செல்வர்] 'நம்மோட்டை பாவபந்தமிறே சொல்லுகிறது இங்ஙன்' என்று அத்தையும் புத்தி பண்ணாதே செல்வர். முன்பு 'பணிமின் திருவருள்' என்ற போதை அநாதரத்தோபாதியாக இத்தையும் நினைத்துச் செல்வர். *த்ருஷ்ணைகா நிருபத்ரவா* இறே.

ஆனபின்பு. *பக்தாநாம்* என்றிருக்கிற உடம்பைப் பற்றப்பாருங்கோள். [மணி இத்யாதி] நீலரத்நம்போலே காந்தியையுடைத்தாய் அதிற்காட்டில் விஞ்சின அழகையுடைத்தான

திருமேனி. ஏஷ ஸர்வஸ்வபூதஸ்து பரிஷ்வங்க:* என்று கொடுக்கும்படியிறே. *ஏஷ:* தான் அநுபவித்து "தனக்கு ரஸித்தது" என்று பிறர்க்குக் கொடுப்பாரைப்போலே; *இச்சாக்ருஹீதாபிமதோருதேஹ:* என்னக்கடவதிறே. 'இச்சாக்ருஹீதம்' என்கையாலே, கர்மபந்தமல்லவென்று தோற்றுகிறது; 'அபிமதம்' என்கையாலே, தனக்கும் போக்யமென்று தோற்றுகிறது *ஸர்வஸ்வபூத:*: ஒழிய மற்றொன்றைக் கொடுத்தாலும் இது கொடாதத்தால் வரும் குறை கிடக்குமே! திருமேனியைக் கொடுக்கவே எல்லாம் கொடுத்ததாமிறே; ஸர்வ அபாச்ரயமாயிறே திருமேனிதான் இருப்பது; மற்றுக்கொடுக்குமதிலும் இதுக்கு உண்டான வ்யாவ்ருத்தி தோற்றியிருக்கிறது. *பரிஷ்வங்கோ ஹநூமத:* அம்ருதாசிக்குப் புல்லையிடவொண்ணுதே! *ஸ்நேஹோமே பரம:* என்று இவ்வுடம்பை விரும்பினவனுக்கு இத்தையே கொடுக்கவேணுமே. *மயாகால மிமம் ப்ராப்ய தத்த:* "இவன் ஒன்று கொள்வானொருவனல்லன்; நாம் இவனுக்கு ஒன்று கொடுக்கப் பெறுவதுகாண்" என்று குறைப்பட்டிருந்தவர், இவன் விலக்காததொரு ஸமயம்பெற்று இப்படி கொடுத்துக்கொண்டு நின்றார். *தஸ்ய மஹாத்மந:* ஒரு படி கொடுத்தாராய் ஒன்று செய்த வித்தனைபோக்கி, இரண்டு உடப்பு கொடுத்தவனுக்கு ஒருடம்பு தரமன்றிறே. வேண்யுத்க்ரதநத்திலே பிராட்டி ஒருப்பட்டவன்று அவனை உளளாக்கினன். *அவகாஹ்யார்ணவம் ஸ்வப்ஸ்யே* என்ற பெருமாளை மீட்டு அவரை உளராக்கி இப்படி இவர்க்கு இரண்டுடம்பு கொடுத்தானிறே அவன். அவன் பலபடி உபகரிக்கையாலே இவர் ஒருபடி உபகரித்தார். [நம்மாயவன்] ஆச்ரித விஷயத்தில் அவனிருக்கும்படி எல்லை காணப்போமோ? இப்பேற்றுக்குச் செய்யவேண்டுவதென்? என்னில்,—[பேர்சொல்லி] நேர்த்தி இவ்வளவே; பின்னை வாழ்வோடே தலைக்கட்டும், வாழ்கைக்கு ஒருபேரோ! "அச்சுவை பெறினும் வேண்டேன்" என்னும் படியிறே இது தன்னுடைய யோக்யதையிருப்பது.

வாழ்ந்தார்கள்வாழ்ந்தது மாமழைமொக்குளின்மாய்ந்துமாய்ந்து*
ஆழ்ந்தாரென்றல்லால் அன்றுமுதலின்றறுதியா*
வாழ்ந்தார்கள்வாழ்ந்தேநிற்ப ரென்பதில்லை நிற்குறில்*
ஆழ்ந்தார்கடற்பள்ளி அண்ணலடியவராமினே. (6)

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், ஸ்ருஷ்டிகாலம் தொடங்கி இன்றளவும் ஐச்வர்யவான்களாய்க்கொண்டு ஜீவித்தாரொருவரையும் கண்டிலோம் என்கிறார். [வாழ்ந்தார்கள் என்று தொடங்கி] - ஐச்வர்யத்தைப் பெற்று வாழ்ந்தார் ஒருவருமில்லையோ? என்னில், - வாழ்ந்தவர்கள் வாழ்ந்தது வர்ஷஜலபுத்புதம் போலே நசித்து நசித்து ஜீவித்த நாள் பண்ணின பாபத்தாலே அதோகதியிலே விழுந்து போன அத்தனை போக்கி. "மாமழைமொக்குள் என்றது, மஹாவர்ஷத்தில் குமிழி சடக்கென மாயுமென்னுமிடம் தோற்றுகைக்காக. ['நிற்குறில்' என்று தொடங்கி] - நிலைநின்ற புருஷார்த்தம் வேண்டியிருக்கில், ஆழ்ந்து அகன்றிருந்துள்ள திருப்பாற்கடலிலே ஸமாச்ரயணீயனைக் கொண்டு கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸர்வேச்வரனுக்கு அடியாராகுங்கோள்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், 'நாட்டிலே நிலைநிற்கஜீவிக்கிறரும் சிலர் இல்லையோ?' என்னில்,—'ஸ்ருஷ்டிகாலம் தொடங்கி இற்றையளவும் வர ஏகரூபமாக ஜீவித்தா ரொருவருமில்லை' என்கிறார். [வாழ்ந்தார்கள் இத்யாதி] - லோகத்தில் ஜீவித்தவர்கள், ஜீவித்தது இவர் விநாசமாக நினைத்திருக்குமத்தையிறே அவர்கள் வாழ்வாக நினைத்திருக்கிறது; "இன்னங்கெடுப்பாயோ" என்றாரிறே இவர். [மாமழைமொக்குளின்] - பெருமழைக்குமிழிபோலே: "ஜலபுத்புதவத்ஸமம்". 'மாமழை' என்கிறது, அநந்தரம் விழுந் துளியோடே நசிக்கு மென்கைக்காக [மாய்ந்துமாய்ந்து] - நசித்துநசித்து [ஆழ்ந்தார் இத்யாதி] - ஜீவித்தநாள் பண்ணின பாபத்தாலே அதோகதியிலே விழுமதொழிய ஸ்ருஷ்டிகாலமே தொடங்கிஇற்றையளவும் வர ஜீவித்தவர்கள் ஒருபடிப்பட ஜீவித்தார்கள் என்னும் அர்த்தந்தான் முதலிலே இல்லை அர்த்தந்தான் முதலில் உண்டாகிலிறே இவர்களுக்கு உண்டு இல்லை யென்னவேண்டுவது. [நிற்குறில்] - நிலைநின்ற புருஷார்த்தம் வேண்டியிருக்கில். [ஆழ்ந்துஆர்கடல்] - ஆழ்ந்து பரந்த கடலைப்

படுக்கையாகவுடைய ஸர்வேச்வரன். உறுத்தாதபடி ஆழத்தையும் அஸங்குசிதமாகக் கண்வளர்ந் தருளுகைக்குப் பரப்பையும் உடைத்தாகை: திருப்பாற்கடலிலே வந்து கண்வளர்ந்தது, கர்ம நிபந்தநமாக வன்றிறே: ஆச்ரயணீயனாகைக்கிறே. அவன்நினைவோடே சேர ஸ்வரூபாநுகுணமான புருஷார்த்தத்தைப் பற்றுங்கோள். [ஆமின்] - சேஷமல்லாதவஸ்து இன்று சேஷமாயிற்றாக நினைத்திருக்கும் ஸர்வேச்வராபிப் ராயத்தாலே சொல்லுகிறது.

ஈடு.—ஆறாம் பாட்டு. வைத்யர்கள் பிழைத்தாரை யெண்ணுமாபோலே முடிந்தவர்களை யெண்ணுகிறதென்? ஜீவித்தவர்களும் சிலரில்லையோ? என்ன, அது இருந்தபடி கேட்கலா காதோ பின்னை? என்கிறார்.

[வாழ்ந்தார்கள் இத்யாதி] ஜீவித்தாராயிருக்கிறவர்கள் ஜீவித்ததெல்லாம். அவர்கள் வாழ்ந்தாராக நினைத்திருக்கிறார்கள்: இவர் 'விநாசம்' என்றிருக்கிறார். அவர்கள் வாழ்வாக நினைத்திருக்கிற இத்தையிறே "இன்னங்கெடுப்பாயோ" என்று கேடாகவே நினைத்திருக்கிறது. [மாமழை மொக்குளின்] பெருமழைக்குமிழிபோலே; "ஜலபுத்புதவத்ஸமம்". 'மாமழை' என்கிறது - அநந்தரம் விழுந்த துளியோடே நசிக்குமென்கைக்காக. 'மாய்ந்து மாய்ந்து'. நசித்துநசித்து. [ஆழ்ந்தாரென்றல்லால்] ஜீவித்தநாள் பண்ணின பாபத்தாலே அதோ கதியிலே விழுந்து நரைப்படுமதொழிய, [அன்று இத்யாதி] ஸ்ருஷ்டி காலந் தொடங்கி இற்றை யளவும் அவர்கள் ஜீவித்தவர்கள் ஒருபடிப்பட ஜீவித்தே போந்தார்களென்று மிவ்வர்த்தந் தானும் முதலிலேயில்லை. [நிற்குறில்] நிலைநின்ற புருஷார்த்தம் வேண்டியிருந்திகோளாகில், [ஆழ்ந்தார் இத்யாதி] ஆழ்ந்து பரந்த கடலைப் படுக்கையாகவுடைய ஸர்வேச்வரன் திருமேனி யின் ஸௌகுமார்யத்துக்கீடாக உறுத்தாதபடியான ஆழத்தையுடைத்தாய் திவ்யாவயவங்களைப் பரப்பிக்கொண்டு கண் வளருகைக்கு ஈடான பரப்பையுடைத்தாகை. திருப்பாற்கடலிலே வந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறது கர்ம வச்யனுபன்றிறே, ஆச்ரயணீயனாகைக்கிறே: ஆனபின்பு, அவன் நினைவோடே சேர ஸ்வரூபாநுரூபமான புருஷார்த்தத்தைப் பற்றுங்கோள். [அடியவராமினோ] அவன் சேஷியாயிற்றபின்பு நீங்கள் உங்களுடைய சேஷத்வத்தை இசையப்பாருங்கோள், அதவா, [அடியவராமினோ] அடிமையல்லாததொரு வஸ்துவை இன்று அடிமையாக்கிக் கொடுத்ததாக நினைத்திருக்கும் பகவதபிப்ராயத்தாலே சொல்லிற்றாகவுமாம்.

ஆமின்சுவையவை ஆறோடடிசிலுண்டார்ந்தபின்*
தூமென்மொழிமடவார் இரக்கப்பின்னுந்துற்றுவார்*
ஈமினெமக்கொருதுற்றென்றுஇடறுவராதலின்*
கோமின்துழாய்முடி ஆதியஞ்சோதிகுணங்களே. (7)

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், அந்நபாநாதிபோகங்களுடைய அநித்யதையை அருளிச் செய்கிறார். ['ஆமின்' என்று தொடங்கி] இனிதான ரஸம் ஆறோடு ஸபஹுமானமாக இட்ட சோற்றை உண்டு சமைந்தபின்பு பேச்சின் இனிமையாலே சொல் மறுக்கவொண்ணாத படியான ஸ்த்ரீகள் இரக்க, மறுக்கமாட்டாமையாலே பின்னையும் உண்ணாநிற்குமவர்கள். ['ஈமினெமக்கு' என்று மேலுக்கு]— அந்தஸ்த்ரீகள்வாசலிலே சென்று "எல்லிரும்கூடி எனக்கு ஒருபிடியிடவேணும்' என்று வேண்டித் தட்டித் திரிவர். இப்படி விஷய போகங்கள் அநித்யமாகையாலே, ஐகத்துக்குக் காரணமாய் நிரவதிக ஸௌந்தர்ய யுக்தனுமாய்த் திருத்துழாயாலே அலங்க்ருதனானவனுடைய கல்யாணகுணங்களை அநுஸந்தியுங்கோள்.

இ.—ஏழாம் பாட்டில், அந்நபாநாதி போகங்களும் அநித்யம் என்கிறார். [ஆம் இன் சுவை] - இனிதானசுவை. [ஆம்] - என்றது, ஆன என்றபடி: ஸித்தமானவையென்கை- [அவை ஆறோடு] - ஷட்ரஸமென்று ப்ரஸித்தமானவற்றோடேகூட, [அடிசில்] என்று சேஷிக்கிறார். 'முதலியார்' என்றும், 'அடிசில்' என்றுமிறே வ்யவஹரிப்பது. [உண்டார்ந்தபின்] - பூர்ணமாக ஜீவித்தபின். [தூமென்

இத்யாதி] - பரிவாலும் பேச்சின் இனிமையாலும் மறுக்க வொண்ணாதபடி அஸாதாரணைகளான ஸ்த்ரீகள் இரக்கப் பின்னும் ஜீவிக்குமவர்கள். [ஈமின் இத்யாதி] - அவர்களை வேறே சிலர் கொண்டுபோனவிடங்களிலே தன்வயிறு வாழாமையாலே சென்று 'எல்லாருமாக எனக்கு' ஒரு பிடிதரவேணும்' என்னும். [எமக்கு] - பண்டுநல்லது கண்டால் தன்வாயில் இடாதே அவர்களுக்குக் கொடுக்குமவன் தன்செல்லாமையாலே 'எமக்கு' என்கிறானிறே. [இடறுவர்] - அவர்கள் முகம்பாராதொழிந்தாலும் தட்டித்திரிவர். [ஆதலின்] - ஜீவனத்தினுடைய நிலையாமை இதுவானபின்பு. [கோமின் இத்யாதி] - ஜகத்காரணபூதனாய் நிரவதிகஸௌந்தர்யயுக்தனாய்:ஒப்பனையழகையுடையனான ஈச்வரனுடைய நிரவதிக கல்யாணகுணங்களைச் சேர்த்து அநுபவியுங்கோள்: "அங்நாத:, ஶோசந்நுதே" என்று. "ஓவாதவூணாகவுண்" என்கிற படியே அநுபவியுங்கோள்.

*டு.—ஏழாம்பாட்டு. 'ஐச்வர்யத்துக்கு நீர் சொல்லுகிற தோஷம் உண்டேயாகிலும் அந்நபாநாதிகள் தாரகமுமாய் போக்யமுமாயிருக்கிற ஆகாரமுண்டே' என்ன, 'அதுவும் நிலை நில்லாது' என்கிறார்.

[ஆமின் சுவை] ஆன இனியசுவை; நன்றான நல்ல ரஸம். [அவையாறொடு] "ஷட்ரஸம்" என்று ப்ரஸித்தமானவற்றோடேகூட. [அடிசிலுண்டு] முன்பு இரந்துண்டு திரிந்தவன், நாழியரிசிபெற்று ஜீவிக்கப்புக்கவாறே ஒருவெள்ளாட்டியையும் ஸம்பாதித்து 'முதலியார்' என்னவும்பண்ணி அடிசிலுண்ணாநின்றார் என்னவும் பண்ணும். [ஆர்ந்தபின்] கண்டதடைய இட்டு வயிற்றை நிரப்பி, உதிரங்குடித்து வாய்விட்ட அட்டைபோலே பெயரவும் திரியவும் மாட்டாதே கிடந்து புரளாநிற்குமே; அவ்வளவிலே இவனுக்கு ஸ்நேஹிகளாயிருப்பார் சில ஸ்த்ரீகள் வந்து,'உடம்பு பதர் போலேயிருந்தது; இதுகொண்டு எங்ஙனே ரக்ஷ்யவர்க்கமான எங்களை நோக்கப் பார்க்கிறது? என்பர்கள்; அத்தைக் கேளா, 'நாம் உண்டிலோமோ?' என்று இவன் தானும் ப்ரமிக்கும். முன்புஇவர்கள் அபேக்ஷித்தால் மறுக்குமே; ஒருதிரளையைத் திரட்டி 'இதுஎன்? பிடி' என்பர்கள். பின்னை புஜியாதொழியமாட்டானே; அப்பேச்சின் இனிமையிலே துவக்குண்டு பின்னையும் புஜியாநிற்கும். இவர்களை இக்கட்டளையிலே வேறேயொருவன் கைக்கொள்ளுமே; அவர்களையும் முன்புத்தைதயவனைப்போலே இரந்துணட்டாநிற்பர்களே இவர்கள்; அங்கே, தன்வயிறுவாழாமல் சென்று 'நீங்களெல்லாருமாக எனக்கு ஒருபிடி தரவேணும்' என்னும். [எமக்கு] பண்டு நல்லது கண்டால் தன் வாயில் இடாதே இவர்களுக்கு ஆக்கிப்போந்தவன், தன் செல்லாமையாலே எனக்கு என்கிறானிறே. அப்போதைதயவனுக்கு ப்ரியமாக அவர்கள் முகம்பாரார்களிறே. [இடறுவர்] பின்னையும் தட்டித்திரிவர்கள்.

[ஆதலின்] ஆனபின்பு, ஜீவநத்தின் நிலையாமை இதுவானபின்பு. [கோமின் இத்யாதி] ஸர்வைச்வர்ய ஸூசகமான திருத்துழாய்மாலையைத் திருமுடியிலேயுடையனாய். ஜகத்காரண பூதனாய், நிரவதிக தேஜோரூபமான விக்ரஹத்தையுடையனாயிருந்துள்ளவனுடைய குணங்களைக் கோமின். [ஆதியஞ்சோதி குணங்களைக் கோமின்] ஸ்வரூபகதமாயும் விக்ரஹகதமாயுமுள்ள கல்யாணகுணங்களைச்சேர்த்து அநுபவியுங்கோள். *அஹமங்நாத:* *ஶோசந்நுதே* என்று. "ஓவாதவூணாகவுண்" என்கிறபடியே அநுபவியுங்கோள்.

குணங்கொள்நிறைபுகழ்மன்னர் கொடைக்கடன்பூண்டிருந்து*
இணங்கியுலகுடனாக்கிலும் ஆங்கவனையில்லார்*
மணங்கொண்டபோகத்துமன்னியும் மீள்வர்கள் மீள்வில்லை*
பணங்கொளரவணையான் திருநாமம்படிமினே. (8)

௯.—எட்டாம்பாட்டில், இந்த ராஜ்யாதிபோகங்கள் எம்பெருமானை ஆச்ரயியாவிடின் கிடையா; ஆச்ரயித்துப் பெற்றாலும் நிலைநில்லா என்கிறார். [குணங்கொள் என்று தொடங்கி] - மேலுக்குக்

குணவான்களாய் குணவத்தாப்ரதையையுமுடையரான ராஜாக்கள் தங்களுக்குள்ளே தநத்தை எல்லாருக்கும் கொடுக்கையே ஸ்வபாவமாய் இவ்வழியாலே எல்லாரோடும் சேர்ந்து தங்களைப் பிரிய வொண்ணுதபடி சேர்த்துக்கொண்டார்களாகிலும், எம்பெருமான்ப்ரஸாத மில்லையாகில் ராஜ்யந்தான் கிடையாது. [மணங்கொண்ட என்று தொடங்கி] - ராஜ்யஸுகம்பெற்றுலும் நிலைநில்லாது; ஆனபின்பு, தன்னுடைய நாமோச்சாரணம் பண்ணினுரைத் திருவநந்தாழ்வானைப்போலே சேஷமாக்கிக்கொள்ளு மவனுடைய திருநாமங்களிலே ப்ரவணராகுங்கோள். போகத்துக்கு மீள்வில்லை. தாநதர்மத்துக்குப் ப்பலமாக எம்பெருமானைப் பற்றுதே ஸ்வர்க்காதி போகங்களைப் பற்றினுல் நிலைநில்லா என்றுமாம்.

இ.—எட்டாம் பாட்டில், ராஜ்யத்தினுடைய அஸ்த்தைர்யம் புருஷதோஷத்தாலேயன்றே? இவன் திருந்தவே அதுவும் ஸ்த்திரமாகாதோ? என்னில்,— ஆனுலும், இந்தராஜ்யாதி போகங்கள், எம்பெருமானை ஆச்ரயியா விடில் கிடையா; ஆச்ரயித்துப் பெற்றுலும் அவை தன் ஸ்வபாவத்தாலே நிலைநில்லா; ஆனபின்பு அவன்தன்னையே ஆச்ரயியுங்கோள் என்கிறுர். [குணங்கொள் இத்யாதி] - குணவான்களாய் குணவத்தா ப்ரதையையு முடையராயிருக்கை. குணவானுகிலும் அப்ராப்தனுகில் உபேக்ஷிப்பர்கள்; [மன்னர்] - அபிஷிக்தக்ஷத்ரிய புத்ரராகை. ப்ராப்தனுகிலும் கிட்டுவாரில்லையே லுப்தனுகில். [கொடை இத்யாதி] - கொடுக்கையே ஸ்வபாவமாயிருப்பது. ஔதார்யம் பண்ணினுலும் மேன்மைபாவித்திருக்குமாகில் பொருத்தமின்றிக்கே யிருக்குமிறே, [இணங்கி] - எல்லாரோடும் பொருந்திவர்த்திக்கை. [உலகுடனுக் கினும்] - லோகத்தைத் தங்களோடே சேர்த்துக்கொண்டார்களேயாகிலும், "ராமோ ராஜ்யமுபாஸித்வா" என்னக்கடவதிறே. [ஆங்கவனையில்லார்] - அவன்ப்ரஸாதமடியாகப் பெருதார்க்கு ராஜ்யந்தான் கிடையாது. [மணங்கொண்டபோகம்] - செவ்வியையுடைத்தான ஐச்வர்யம. [மன்னியும்] - அது கிட்டினுலும் அதுக்கு அஸ்த்திரத்வம் ஸ்வபாவமாகையாலே, மீள்வர்கள். [மீள்வில்லை] - புநராவ்ருத்தியில்லை; எத்தாலே யென்னில,—[பணங்கொள் இத்யாதி] - ஸ்வஸ்பர்சத்தாலே விகஸிதமான பணங்களையுடைய திருவநந் தாழ்வானை நிருபகமாகவுடையவனுடைய திருநாமங்களிலே ப்ரவணராகுங்கோள்; திருநாமத்திலே ப்ரவணராறுரைத திருவநந்தாழ்வானுேபாதி விடானென்கை. "ஏவம்வித் பாதேநாத்யாரோஹதி" என்னும் படுக்கையையுடைய னென்றுமாம். ப்பலாபிஸந்திரஹிதமாக தாநதர்மத்தைத அநுஷ்ட்டித்து எம்பெருமானை உத்தேச்யமாக்காதே ப்பலாபிஸந்தியுக்தமாக அநுஷ்ட்டித்து ஸ்வர்க்காதிபோகங்களைப் பற்றினுல் நிலைநில்லா என்றுமாம்.

ஈடு—எட்டாம் பாட்டு. ராஜ்யஶ்ரீ நிலைநில்லாதொழிவது நாட்டோடுபொருந்தி வர்த்தியா தொழியிலன்றே? அவர்களோடு பொருந்தி வர்த்திக்கவே அது நிலைநிற்குமே என்ன, பொருந்திவர்த்தித்தாலும் எம்பெருமானை ஆச்ரயியாவிடில்கிடையாது; அவனை ஆச்ரயித்துப் பெற்றுலும் அவற்றின் ஸ்வபாவத்தாலே நிலைநில்லா; ஆனபின்பு, அவன்தன்னையே ப்ரயோஜநமாக ஆச்ரயியுங்கோள் என்கிறுர்.

[குணங்கொள் இத்யாதி] குணங்கொண்டிருப்பாராய் - குணுதிகராயிருப்பாராய். நிறைந்தபுகழையுடையராய்; பூர்ணையான குணவத்தாப்ரதையை யுடையராய். இப்படியிருந் தாலும் உபேக்ஷிப்பர்கள் அப்ராப்தனுகில்; [மன்னர்] அபிஷிக்தக்ஷத்ரிய புத்ரர்களாவது. ப்ராப்தராகிலும் கிட்டுவாரில்லையே லுப்தனுகில்; கொடுக்கையே ஸ்வபாவமாயிருப்பது.உதாரனு னுலும் ப்ரதாபியாயிருக்குமாகில் கிட்டுவாரில்லையிறே. [இணங்கி] ஸுலபனுய் எல்லாரோடும் பொருந்தி. [உலகுடன் ஆக்கிலும்] லோகத்தைத் தங்களோடே சேர்த்துக்கொண்டார்களே யாகிலும். *ராமோ ராஜ்யமுபாஸித்வா* என்கிறபடியே சேர்த்துக்கொள்வது. [ஆங்கவனை யில்லார்] அவ்வர்த்தத்தில் அவன்ப்ரஸாதமில்லையாகில் அந்த ராஜ்யஶ்ரீதான் கிடையாது. [மணங்கொண்ட இத்யாதி] பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே ஐச்வர்யத்தை ப்ராப்பது. [மணங் கொண்ட போகம்] செவ்வியையுடைத்தான ஐச்வர்யம். அந்த ஐச்வர்யம் கிட்டினுலும் அது தன்னின் ஸ்வபாவத்தாலே மீளுவர்கள்.

[மீள்வில்லை] ஆனபின்பு *நச புநராவர்த்ததே* என்கிற பேற்றைப் பெற அமையும். எத்தாலேயென்னில், [பணங்கொள் இத்யாதி] ஸ்வஸ்பர்சத்தாலேவிகஸிதமான பணங்களை

யுடைய திருவனந்தாழ்வானை நிருபகமாக வுடையவனுடைய திருநாமங்களிலே அவகாஹியுங் கோள், திருநாமத்திலே அவகாஹித்தாரைத் திருவனந்தாழ்வானோபாதி விடா னென்கை. அன்றிக்கே, *ஏவம்வித் பாதேநாத்யாரோஹதி* என்கிறபடியே அலைந்தேறலாம்படியான படுக்கையையுடையவ னென்னுதல். ப்பலாபிஸந்திரஹிதமாக தாகதர்மத்தை அநுஷ்டித்து எம்பெருமானை உத்தேச்யமாக்காதே, ப்பலாபிஸந்தி யுக்தமாக அநுஷ்டித்து ஸ்வர்க்காதி போகங்களைப்பற்றில் நிலையில்லா என்றுமாம்.

படிமன்னுபல்கலன் பற்றோடறுத்து ஐம்புலன்வென்று*
செடிமன்னுகாயம்செற்றார்களும் ஆங்கவனையில்லார்*
குடிமன்னுமின்சுவர்க்கமெய்தியும் மீள்வர்கள்மீள்வில்லை*
கொடிமன்னுபுள்ளுடை அண்ணல்கழல்கள்குறுகுமினே. (9)

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ஐஹிகமான ராஜ்யாதிகளே யல்ல, உடம்பையொறுத்துப் பெறும் ஸ்வர்க்காத்யைச்வர்யஸுகங்களும் நிலைநில்லா என்கிறார். [படிமன்னு என்று தொடங்கி] -பழையதாய் வருகிற பூமியையும் ஆபரணங்களையும் அவற்றில் நசையோடே கூட விட்டு ஐந்து இந்த்ரியங்களையும் வென்று தபஸ்ஸுக்காக உண்டான தீர்க்ககாலாவஸ்தாநத்தாலே நூறுமண்டும்படி உடம்பைச் செறுத்தவர்களும், அவனைப் பற்றாராகில் ஸ்வர்க்கம் கிடையாது. [கொடிமன்னும் என்று தொடங்கி] - பூமியைப்போலே யன்றியே நெடுநாளிருக்கலாம் ஸ்வர்க்கத்தைப் பெற்றும் இழப்பர். ஆனபின்பு, ஆச்ரிதரைத் தனக்கு வ்யாவர்த்தகவிசேஷணமான பெரியதிருவடியைப்போலே அந்தரங்கராக விஷயீகரிக்கும் ஸ்வபாவனான ஸர்வேச்வரன்திருவடிகளை ஆச்ரயியுங்கோள். [மீள்வில்லை] - உடம்பை பொறுத்துத் தபஸ்ஸுபண்ணினாலும் அதுக்குப் ப்பலதயா எம்பெருமானைப்பற்றாதே ஸ்வர்க்க ப்ராப்தியைப் பற்றினால் அது நிலைநில்லாது என்றுமாம்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், கீழ் எட்டுப் பாட்டாலே 'ஐஹிகபோகம் அஸ்த்திரம்' என்றது ஐஹிகமான ராஜ்யாதிகளேயன்று நிலைநில்லாதவை. உடம்பையொறுத்துப் பெறும் ஸ்வர்க்காத்யைச்வர்யங்களும் நிலைநில்லாதன என்கிறார். [படிமன்னு பல்கலன்] - க்ரமாகதமாய் வருகிற ஆபரண ஜாதங்க ளென்னுதல், படிகால்படிகால் வருகிற ஆபரண மென்னுதல், [பற்றோடறுத்து] - அவற்றை விட்டு வர்த்திக்கையன்றிக்கே வாஸநையும் போகை. [ஐம்புலன்வென்று] - அவற்றில் ருசிக்கு அடியான இந்த்ரியங்களை ஜயித்து. "இந்த்ரியாணி புராஜித்வா". [செடிமன்னு இத்யாதி] - தபஸ்ஸுக்காக தீர்க்காஸநத்தாலே தூறுமண்டும்படி சரீரத்தைச் செறுத்துத் தபஸ்ஸைப்பண்ணினாலும்; "நெறியார் குழற்கற்றை". [ஆங்கவனையில்லார்] - அவன்ப்ரஸாதமொழிய; அவன்தன்னை உத்தேச்யமாகப் பண்ணாத போது என்னவுமாம். [கொடிமன்னுமின்சுவர்க்கம்] - பூமியிற்போலேயன்றிக்கே தீர்க்ககாலம் இருக்கலாய் விலக்ஷணமான ஸ்வர்க்கம் பெற விரகில்லை; பெற்றாலும் மீள்வர்கள். [மீள்வில்லை] - புநராவ்ருத்தியில்லை. [கொடிமன்னு இத்யாதி] - ஆச்ரிதரைத் தனக்கு நிருபகமாகக்கொள்ளும் ஸர்வாதிகன் திருவடிகளைக் கிட்டப்பாருங்கோள். நித்யாச்ரிதரோடு இன்று ஆச்ரயிக்குமவனோடு வாசியற முகங்கொடுக்குமவ னென்கை.

ஈடு.—ஒன்பதாம் பாட்டு. கீழெட்டுப்பாட்டாலே - ஐஹிகபோகம் அஸ்த்திர மென்றார்; இதில், காயிகக்லேசாத்மகமான தபஸ்ஸைப் பண்ணி அந்தத் தப:ப்பலம் ஸ்வர்க்கமாகக் கொண்டு ஸ்வர்க்கத்தை ப்ராபிக்கும்போது பகவத்ப்ரஸாதம் வேணும்; அது உண்டாய் ப்ராபித்தாலும் அதுதன்னின் ஸ்வபாவத்தாலே நிலையில்லாது என்கிறார்.

[படி] இவன் தபஸ்ஸிலே அந்வயிக்கும்போது விடுமவை சொல்லுகிறது. படி - பூமி. [மன்னுபல்கலன்] க்ரமாகதமாயிருக்கிற ஆபரணஜாதம். அன்றியே. [படிமன்னு பல்கலன்] தன்வம்சத்திலுள்ளார் பரம்பரையாகப் பூண்டுபோருகிற ஆபரணமென்னுதல். [பற்றோடு அறுத்து] அவற்றைவிட்டு வர்த்திக்கை யன்றிக்கே வாஸநையும்போகை. [ஐம்புலன்வென்று] அவற்றில் ருசிக்கு அடியான ச்ரோத்ராதிகள் விஷயங்களிற் போகாதபடி வென்று;

"இந்த்ரியாணி புரா ஜித்வா". [செடிமன்னுகாயம் செற்றார்களும்] தபஸ்ஸுக்காக நெடுங்காலம் ஓரோ ஆலைகளிலே யிருந்தால் சலியாமையாலே உடம்பிலே நாறுமண்டும்படி சரீரத்தை பொறுத்துத் தபஸ்ஸுபண்ணினவர்களும்: 'நெறியார் குழற்கற்றை முன்னின்று பின்தாழ்ந்து அறியாதிளங்கிரியென்றெண்ணிப் பிரியாது பூங்கொடிக்கள் வைகும்'' என்னக்கடவதிறே. [ஆங்கவனையில்லார்] அவன்ப்ரஸாத மில்லையாகில் தானே ஸித்தியாது. அவன் ப்ரஸாத முண்டாய்ப் பெற்றதாகில், [குடிமன்னும் இன்சுவர்க்கமெய்தியும்] "இதுக்கும் ஆள்பற்று வதே!" என்றுபட்டர். குடி 'நெருக்கத்தையுடைத்தாய், நரகாத்வபாவ்ருத்தமான இனிமையை யுடைத்தான ஸ்வர்க்கத்தை ப்ராபித்தாலும். [மீள்வர்கள்] மீளுவர்கள். புண்யக்ஷயம் பிறந்த வாறே 'த்வம்ஸ' என்று தள்ளுவர்களிறே.

[மீள்வில்லை] அங்குநெருப்பீட்சியில்லை. அவனுடைய புண்யத்துக்கு க்ஷயமில்லையே அப்படி; "புணைக்கொடுக்கிலும் போகவொட்டாரே." [கொடிமன்னுபுள்] கொடியாய் மன்னு நின்றுள்ள புள். தன்னையாச்ரயித்தாரையும் தனக்கு வ்யாவர்த்தக விசேஷணமாகக் கொள்ளு மவனென்கை. அவன்தன்னை வ்யாவர்த்தக விசேஷணமாகக் கொள்ளவேண்டுவானேன் அல்லாதாரிற்காட்டில்? என்னில்; அவனுடைய ரூக்குவளியும் அவன்பக்கல் பக்ஷபாதமும் அதுக்குஅடி. [புள்ளுடையண்ணல்] "ச்ரிய:பதி" என்னுமாபோலே ஈச்வரனுக்கு நிரூபகமிறே அவன். [அண்ணல்] சேஷி. [கழல்கள் குறுகுமினோ] உங்கள்ஸம்ஸாரம் கழல அவன்கழல் களைக் குறுகுங்கோள். "திருநாரணன் தாள் காலம்பெறச் சிந்தித்துய்ம்மினோ" என்றார் முதற் பாட்டில்; இங்கே புள்ளுடை யண்ணல்கழல்கள் குறுகுமினோ" என்கிறார்காணும், அவனோ பாதி இவனும் அங்குத்தைக்கு நிரூபகதர்மமென்று.

குறுகமிகவுணர்வத்தொடுநோக்கி எல்லாம்விட்ட*
இறுகலிறப்பென்னும்ஞானிக்கும் அப்பயனில்லையேல்*
சிறுகநினைவதோர்பாசமுண்டாம் பின்னும்விடில்லை*
மறுகலிலீசனைப்பற்றி விடாவிடில்வீடஃதே. (10)

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், கைவல்யபுருஷார்த்தம் துஸ்ஸாத மென்றும், அதுதான் அபுருஷார்த்த மென்றும் ப்ரதிபாதிக்கிறார். [குறுகஎன்று தொடங்கி] - பாஹ்யார்த்தங்களிலே தூரப்போய்ப்பழகின மநஸ்ஸை அவற்றிலின்றும் மீட்டு ப்ரத்யகாத்மாவின்பக்கலிலே ப்ரவணமாக்கி விசததமமாம்படி ஆத்மாவலோகநத்தைப் பண்ணி ஆத்மவ்யதிரிக்த ஸகலபுருஷார்த்தங்களிலும் தொற்றற்ற அந்தஸங்கு சிதநசையை மோக்ஷமென்னும் ஜ்ஞாநநிஷ்டனுக்கும் ஸ்வயம்புருஷார்த்தரூபமான எம்பெருமானை உபாச்ரயமாகப் பற்றுவிடில் ஆத்மாவலோகநவிரோதியான கர்மம் போகாதே நிற்கும். [பின்னும் என்று தொடங்கி] - ஆத்மாவலோகநம் கைவந்தாலும் ஹேயப்ரத்யநீகனும் ஜ்ஞாநைகாகாரனுமான ஸர்வேச்வரனை அநுஸந்தித்து அவனோடுஸஜாதியமென்று ஆத்மாவை அநுஸந்திக்கையாகிற இந்த அந்திமஸ்ம்ருதி இல்லையாகில் மோக்ஷத்துக்கு உபாயமில்லை. இப்படி துஸ்ஸாதமாகையாலும், ஸாதிக்குமிடத்திலும் எம்பெருமானைப் பற்றியே ஸாதிக்கவேண்டுகையாலும், ததைங்கர்யத்தைக்குறித்துத் தண்ணிதாகை யாலும், பகவத்கைங்கர்யமே பரமபுருஷார்த்தம்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், 'ஐச்வர்யம் நிலைநில்லாதாகில் நிலைநின்ற புருஷார்த்தமான கைவல்யத்தை பற்றுகிறோம்' என்ன, கைவல்யபுருஷார்த்தம் துஸ்ஸாதமென்றும், அதுதான் அபுருஷார்த்த மென்றும் ப்ரதி பாதிக்கிறார். [குறுக] - கிட்டவிட்டு; தூரம்போய் விஷயங்களை க்ரஹிக்கும் மநஸ்ஸை ப்ரத்யகாத்த விஷய மாக்கி; ப்ரத்யாஹ்ருதேந்த்ரியனுக்கிறே இவ்வநுஸந்தாநம் உண்டாவது. [மிகவுணர்வத்தோடு நோக்கி]. அந்தமநஸ்ஸை ஜ்ஞாநஸ்வரூபனான ஆத்மாவோடே சேர்த்து ஆத்மப்ரவணமாக்கி. [மிகநோக்கி]-விசததம மாக அநுஸந்தித்து ஆத்மாவலோகநத்தைப் பண்ணி. [எல்லாம்விட்ட] - ஐச்வர்யத்தோடு பகவதநுபவத் தோடு வாசியற விட்ட. [இறுகலிறப்பென்னும் ஞானிக்கும்] - இந்தஸங்கோசத்தையே மோக்ஷமாக நினைத்

திருக்கும் ஜ்ஞாநிஷ்டனுக்கும் [இறுகல்] - பகவதநுபவத்தைப்பற்றத் தமக்கு ஸங்குசிதமாயிருக்கை. [இறப்பு] - மோக்ஷம். [அப்பயனில்லையேல்] - எம்பெருமானை சுபாச்ரயமாகப் பற்ருவிடில் ஆத்மாநுஸந்தாநம் பண்ணவொண்ணுது. இவர்தாம் ப்ரயோஜநமாக நினைத்திருக்கிறத்தை யாயிற்று, அவன் ஆத்மப்ராப்திக்கு ஸாதநமாகப் பற்றுகிறது. [சிறுகநினைவதோர் பாசமுண்டாம்]-"தேவோzஹம் மநுஷ்யோzஹம்" என்கைக்கு அடியான பந்தமுண்டாம். அவித்யாதிகள் சதசாகமாகப்பணைக்கும். [பின்னும் வீடில்லை]- அவனை சுபாச்ரயமாகப் பற்றினுலும் அந்திம ஸ்ம்ருதியில்லையாகில் மோக்ஷஸித்தியில்லை. ஆதிபரதனைப் போலே மானுய்ப்போமித்தனை. [மறுகல்இல் ஈசனைப்பற்றி] - ஹேயப்ரத்யநீகனுகவும் ஜ்ஞாநைகாகாரனுகவும் அநுஸந்தித்து அவனேடு ஸஜாதீயனுகவும் ஆத்மாவை அநுஸந்தித்து. [மறுகலில்]-மறுகுகிற ஸமயத்தில்; சரீர விச்லேஷஸமயத்தி லென்னவுமாம். [வீடு அ:.தே] - இப்படி துஸ்ஸாதமாகையாலும், ஈச்வர ஸாபேக்ஷமாகையாலும், பகவதநுபவந்தைக் குறித்துத் தண்ணிதாகையாலும், தண்ணிதானதுதானே ஸ்த்திரமாகையாலே மிகவும் அபுருஷார்த்தமாகையாலும், அப்ராப்தபுருஷார்த்தமாகையாலும், அண்ணல் கழல்கள் குறுகுமினே என்று கீழ்ச்சொன்ன கைங்கர்யமே புருஷார்த்தம்.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. பூமியில் ஐச்வர்யம், ஸ்வர்க்காநுபவம் இவை நிலைநில்லா என்ருர் கீழ்; இவைபோலன்றிக்கே ஆத்மலாபம் நிலைநின்ற புருஷார்த்தமே யென்னில் கீழ்ச் சொன்னத்தைக்குறித்து ஒரு நன்மை யுண்டேயாகிலும் பகவதாநந்தத்தைப் பற்ற இது ஏகதேசமாயிருக்கையாலே அதுவும் தண்ணிது; ஆனபின்பு; அவனைப்பற்றப் பாருங்கோள் என்கிருர்.

[குறுக இத்யாதி] முதல்தன்னிலே ப்ரத்யாஹ்ருதேந்த்ரியனுக்கிறே ஆத்மப்ராப்தியில் அதிகாரமுள்ளது. பாஹ்யவிஷயங்களிலே தூரப்போய் க்ரஹிக்கும் மனஸ்ஸை ப்ரத்யகர்த்தவிஷயமாக்குவது. அதாவது கண்ணையிட்டுக் கண்ணைப் பார்த்தாற்போலேயிருப்பதொன்றிறே. சிரகாலம் பாஹ்யவிஷயங்களில் பண்ணிப்போந்த வாஸநையடைய ஆத்மாவிலேயாம்படி விசததமமாக அநுஸந்தித்து. [எல்லாம் விட்ட] ச்ரிய:பதி பெரியதிருவடிதிருத்தோளிலே தோளும் தோள்மாலையுமாய் வந்து நின்ருலும் சாணக்சாற்ருேபாதி சுத்திமாத்ரத்தேயே உபஜீவித்து, போக்யதையில் நெஞ்சுசெல்லாதபடி அவனையும் விடுவது. [இறுகலிறப்பென்னும் ஞானிக்கும்] ஸங்கோசத்தை மோக்ஷமென்று சொல்லுகிற ஆத்மஜ்ஞானிக்கும். இவ்வருகுள்ளத்தைப்பற்ற 'விஸ்த்ருதம்' என்றிருந்தானேயாகிலும், அவ்வருகுங்கண்டவராகையாலே 'ஸங்கோசம்' என்றிருக்கிருர் இவர்: இறப்பு-மோக்ஷம். [அப்பயனில்லையேல்] அந்த பகவதுபாஸநமில்லையாகில் ஆத்மாநுஸந்தாநம் பண்ணவொண்ணுது. உபாஸநந்தான் ஸ்வரூபமாயிருக்கையாலே, பயனென்கிறது. அவனுடையஸாதநம் இவருக்கு ப்ரயோஜநமாயிருக்கிறது. [சிறுக இத்யாதி] தன்னை முன்புத்தையிற் காட்டில் அதிக்ஷுத்ரனுக நினைக்கும்படி பந்தகமான அவித்யாதிகள் சதசாகமாகப்பணைக்கும்; "தேவோzஹம் மநுஷ்யோzஹம்" என்கைக்கு அடியான பந்தமுண்டாம்.

[பின்னும்விடில்லை மறுகலிலீசனைப்பற்றிவிடாவிடில்] - இந்த்ரிய நியமநாதிகளுண்டாய்; பின்பு பகவதுபாஸநத்தைப்பண்ணிக் கர்மக்ஷயத்தைப் பிறப்பித்து ஆத்மாவை லக்ஷிக்கப்பார்க்கு மன்றும், ஸர்வேச்வரன்பக்கல் அந்திமஸ்ம்ருதி பண்ணி இச்சரீரத்தைவிடப் பாராகுகில் அந்த மோக்ஷந்தானில்லை. [மறுகல் இல் ஈசனை] ஹேயப்ரத்யநீகனை ஸர்வேச்வரனை. அன்றியே. [மறுகலில்] மறுகுகிற ஸமயத்தில்; ப்ராணவியோக ஸமயத்தில் வருங் கலக்கத்தி லென்னுதல். [ஈசனைப் பற்றி விடா விடில்] அந்திமஸ்ம்ருதியில்லையாகில்; ஆதிபரதனைப்போலே மானுதல் மரையாதலா மித்தனை. [வீடுஅஃதே] "திருநாரணன்தாள் காலம் பெறச் சிந்தித்துய்ம்மினே" என்று நான் சொல்லுகிற அதுவே புருஷார்த்தம்.

அஃதேஉய்யப்புகுமாறென்று கண்ணன்கழல்கள்மேல்*
கொய்பூம்பொழில்சூழ் குருகூர்ச்சடகோபன்குற்றேவல்*
செய்கோலத்தாயிரம் சீர்த்தொடைப்பாடலிவைபத்தும்*
அஃகாமல்கற்பவர் ஆழ்துயர்போய்உய்யற்பாலரே. (11)

ஒ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றார் ஐச்வர்யாதி க்ஷுத்ர புருஷார்த்தத்தைத் தவிர்ந்து பகவத்கைங்கர்யைகபோகராவர் என்கிறார். [அஃதே என்று தொடங்கி] - அதுவே உஜ்ஜீவனோபாய மென்று எம்பெருமான்திருவடிகளிலே ஆழ்வார் அருளிச்செய்த விலக்ஷணமான ஆயிரத்தில் அவனுடைய கல்யாணகுணங்களையே தொடுத்த இத்திருவாய்மொழி. அஃகாமை - தப்பாமை.

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழிகற்றார் ஐச்வர்யாதி க்ஷுத்ரபுருஷார்த்தத்தைத் தவிர்ந்து பகவத்கைங்கர்யைகபோகராவர் என்கிறார். [அஃதே உய்யப்புகுமாறென்று] - நான் சொன்னதுவே ஆத்மாவுக்கு உஜ்ஜீவனோபாயமென்று: அது ஏதென்னில்,—"கண்ணன்கழல்கள் நினைமினோ" என்றது. [கண்ணன் கழல்கள்மேல்] - ஸுலபனான க்ருஷ்ணனையாயிற்றுக் கவிபாடிற்று. [கொய்பூம்பொழில் இத்யாதி] - நித்ய வஸந்தமான சோலைசூழ்ந்த திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வாராயிற்றுக் கவி பாடினார். [செய்] - செய்த கவி; வாசிகமான அடிமை யென்னுதல். [கோலத்து ஆயிரம்] - கவிக்குச் சொல்லுகிற அலங்காரங்களால் குறைவற்றிருக்கை. [சீர்த்தொடை இத்யாதி] - கல்யாண குணங்களைத் தொடுத்துச் சொன்ன இத்திருவாய்மொழி. [அஃகாமல்] - தப்பாமல். இவற்றில் ஒரு பாட்டும் விடாதபடி கற்றுலாய்த்து ஐச்வர்யாதிகளுடைய தோஷம் விசதமாவது. [ஆழ்துயர்போய்] - ஐச்வர்யாதிகளில் உபாதேயபாவத்தால் வரும் து:க்கம் போய். [உய்யற்பாலர்] - உஜ்ஜீவநமே ஸ்வபாவமாகவுடையராவர். "காலம்பெறச் சிந்தித்துய்ம்மினோ" என்று தாம்சொன்னபடியை உடையராகை.

ஈடு.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி பத்துங் கற்றார் ஐச்வர்யாதி க்ஷுத்ர புருஷார்த்தத்தைத் தவிர்ந்து பகவத் கைங்கர்யைகபோகராவர் என்கிறார்.

[அஃதேஉய்யப்புகுமாறென்று] "திருநாரணன்தாள்" என்று நான் சொன்ன அதுவே உஜ்ஜீவிக்கைக்கு உபாயமும் உபேயமுமென்று. [கண்ணன் கழல்கள் மேல்] "கண்ணனைத் தாள்பற்றி" என்று தாமுஞ்சொல்லி, "கண்ணன் கழல்கள் நினைமினோ" என்று பிறர்க்கும் உபதேசித்து நின்றாரே: அதுதன்னையே சொல்லுகிறார். 'இப்படி அடியுடையார் புறம்பில்லை' என்றிறே இவ்வடிகளைத் தாம் பற்றிற்று. "துயரறு சுடரடி தொழுதெழு" என்று தம் திருவுள்ளத்துக்கு அருளிச்செய்தார். "வண்புகழ் நாரணன் திண்கழல் சேர்" என்று பரோபதேசம் பண்ணினார் அங்கு; இங்கே கண்ணனைத் தாள்பற்றி யானென்றும் கேடிலன்" என்றார். "கண்ணன் கழல்கள் நினைமினோ" என்று பரோபதேசம் பண்ணினார்; இது என்ன அடிப்பாடுதான்! "கண்ணனல்லாலில்லை கண்டீர் சரண்" என்றிறே பரோபதேசம் நிகமிக்கிறதும். [கொய்பூ இத்யாதி] நித்யவஸந்தமான திருச்சோலை சூழ்ந்த திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார், ஸர்வேச்வரன் திருவடிகளிலே அந்தரங்கவ்ருத்திபண்ணினவை இவை தான். செய் - செய்த கவியென்னுதல்; 'குற்றேவல்செய்' என்று மேற்கூட்டி, வாசிகமான அடிமையென்னுதல். [கோலத்தாயிரம்] கவிக்குச் சொல்லுகிற அலங்காரத்தால் குறைவற்ற ஆயிரம். [சீர் இத்யாதி] அவன்குணங்களைத் தொடுத்துப்பாடின இவற்றில் ஒன்றுங்குறையாமே கற்றவர்கள் பகவத்வ்யதிரிக்த புருஷார்த்தங்களான ஐச்வர்யகைவல்யங்களாகிற அனர்த்தங்கள் போய் உஜ்ஜீவிக்கும் ஸ்வபாவராவர். அஃகல்-சுருங்கல். [உய்யற்பாலர்] உஜ்ஜீவநமே ஸ்வபாவமாக வுடையராவர். "காலம்பெறச் சிந்தித்துய்ம்மினோ" என்று தாம் சொன்ன படியை யுடையராகை.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

இரண்டாந்திருவாய்மொழி—பாலனாய் : ப்ரவேசம்

ஒ.—இரண்டாந்திருவாய்மொழியில், இதரபுருஷார்த்தங்களுடைய தோஷாநுஸந்தாநபூர்வகமாக பகவத்வைலக்ஷண்யாநுஸந்தாநத்தைப் பண்ணிப் பரமபோக்யனான எம்பெருமானோடே கலந்து பரிமாறவேணுமென்று ஆசைப்பட்டுப் பெறுமையாலே கலங்கி "முடியானே" யிற் பிறந்த விடாய் ரஸாந்தரங்களாலே அபிபூதமானது தலையெடுத்து அதுக்குமேலே தேசகாலங்களினாலே விப்ரக்ருஷ்டமான அவன்படிகளையும் காணவேணு மென்னும் அபிநிவேசம் மிகப்படர்ந்து நினைத்தபடி கிடையாமையாலே அப்ரக்ருதிங்கதராய்த் தம்முடைய தசையைக் கண்டு பந்துக்கள் சோகிக்கிற படியை, எம்பெருமானை ஆசைப்பட்டுப் பெறுதே நோவுபடுகிறாள் ஒரு பிராட்டியுடைய திருத்தாயார் பேச்சாலே அவனுக்கு விண்ணப்பஞ் செய்கிறார்.

இ.—இரண்டாந்திருவாய்மொழியில் ஐச்வர்யாதிகளுடைய தோஷாநுஸந்தாந பூர்வகமாக பகவத்வைலக்ஷண்யத்தை உபதேசிக்க, அது அவர்களுக்குப் பலியாதே தம்பக்கல் விடாய்க்கு உத்தம்பகமாயிற்று: ராவணனுக்குச் சொன்ன ஹிதம் அவன் செவிப்படாதே ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானுக்கு பெருமாளைப்பற்றுகைக்கு உறுப்பானாப்போலே. 'வீடுமின்முற்ற"த்திலும் "சொன்னால் விரோத"த்திலும் "ஒருநாயக"த்திலும் பரோபதேசம்பண்ணின இது தமக்கு வைசத்யத்துக்கு உறுப்பாய் மூன்று களை பறித்த பயிர் போலே தம்முடைய ப்ரேமத்தை சதசாகமாக்கிற்று. "முடியானே"யிற் பிறந்த விடாய் ரஸாந்தரங்களாலே அபிபூதமானது தலையெடுத்து தேசகாலங்களால் விப்ரக்ருஷ்டமான அவன்படிகளை இப்போதே காணவேணுமென்னும் விடாயைப் பிறப்பித்து அப்போதே அநுபவிக்கப்பெறுமையாலே அப்ரக்ருதிங்கதராய்த் தம்முடைய தசையைக் கண்ட பந்துக்கள் சோகிக்கிற படியை, எம்பெருமானை ஆசைப்பட்டுப் பெறுதே மோஹங்கதையாய் நோவுபடுகிறாள் ஒரு பிராட்டியைக் கண்ட திருத்தாயார்பேச்சாலே அருளிச்செய்கிறார். "ஸாகரம் தர்த்துமுத்யுக்தம் ரூபமப்ரதிமம்மஹத், த்ரஷ்டுமிச்சாமி தே வீர" என்று திருவடியைக் கண்ட அநந்தரம் 'கடல்கடந்த உன்னுடைய வடிவைக் காட்டவேணும்' என்றான்: 'பூதகாலத்தே செய்தத்தைக் காட்டவல்லன்' என்கிற சக்தியை அறிகையாலே : அப்படியே அவன் சக்தியை அறிகையாலும் தன் சாபலத்தாலும் இவளும் தேசகாலவிப்ரக்ருஷ்டமானவற்றைக் காணவேணுமென்று ஆசைப்படுகிறாள்.

ஈடு.—ராம விரஹத்தில் திருவயோத்யையிலுள்ளார் கூப்பிட்டாப்போலே, தாமும் தம்முடைய கரணக்ராமமுமாய்ப் பெருவிடாய்ப்பட்டுக் கூப்பிட்டார்—"முடியானே"யில்; இக் கூப்பீட்டை அல்லாதார் க்ஷுத்ர ப்ரயோஜநங்களுக்காகப் புறம்பே கூப்பிடுகிற படியைக் கண்டு, 'இது இவ்விஷயத்திலேயாகப் பெற்றதில்லையே?' என்று நொந்து, நாம் முந்துற முன்னம் இவ்விஷயத்திலே கூப்பிடப் பெற்றோமிறே என்று உகந்தார்—"சொன்னால் விரோத"த்தில்: அவ்வளவேயோ? பகவதர்ஹ கரணருகவும் பெற்றோம்' என்றார் "சன்மம் பலபல" வில்; அல்லாதார், தந்தாமுடைய கரணங்களைப் பாழேபோக்குகைக்கு அடியான ஐச்வர்ய கைவல்யங்களிலே ப்ரணவராய் அனர்த்தப்படுகிறபடியைக் கண்டு, அவற்றினுடைய அல்ப அஸ்த்திரத்வாதி தோஷங்களையும் ஸர்வேச்வரன் பரமப்ராப்யனாயிருக்கிறபடியையும் உபதேசித்து, 'அவற்றை விட்டு அவனைப் பற்றுங்கோள்' என்றார் "ஒருநாயக" த்தில். ப்ரஸங்காத், 'இவ்வொருநாயகம்' அருளிச் செய்தவரேகிடிகோள் சூழ்விசும்பணிமுகிலும் அருளிச்செய்தார். இத்தை ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திருவுள்ளம் பற்றுங்கோள் என்று பிள்ளை அருளிச்செய்வர். அதாவது—இது ப்ரத்யக்ஷிக்கிறாப் போலே இச்சரீரஸமநந்தரம் அதுவும் காணவன்றோ நாம் புகுகிறது; இனி எத்தனைநாள் என்று. ஆக, மூன்று திருவாய்மொழியாலும் இப்படி பரோபதேசம் பண்ணினவிது ஸம்ஸாரிகள் திருந்துகைக்கு உடலன்றிக்கே அத்தாலும் தனக்கு பகவத்விஷயத்திலே விடாய்பிறந்தபடி சொல்லுகிறார், இதில். அதாவது - இதரவிஷயங்களினுடைய தோஷாநுஸந்தாநபூர்வகமாக பகவத்வைலக்ஷண்யத்தை அநுஸந்தித்திறே 'அவனைப்பற்றுங்கோள், இதரவிஷயங்களை விடுங்கோள்' என்கிறது; அது அவர்களுக்கு

உடலன்றிக்கே தமக்கு வைசத்யம்பிறக்கைக்கு உடலாயிற்று: ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் ராவணனுக்குச் சொன்ன ஹிதம் அவனுக்கு உடலன்றிக்கே தனக்குப் பெருமாளைப்பற்றுகைக்கு உடலானாப்போலேயும். ஸ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வான் ஹிரண்யனுக்குச் சொன்ன ஹிதம் அவன் நெஞ்சிலே படாதே தனக்கு பகவத்பக்தி மிகுகைக்கு உடலானாப்போலேயும்; ''வீடுமின்முற்ற'' த்திலும் ''சொன்னால்விரோத'' த்திலும் ''ஒருநாயக'' த்திலும்- பிறரைக்குறித்துச்சொன்ன ஹிதம் அவர்களுக்கு உறுப்பன்றிக்கே, மூன்று களையும் பறித்துச் சங்காயமும் வாரின பயிர் சதசாகமாகப்பணைத்துப் பலிக்குமாபோலே தமக்கு அவன்பக்கலிலே அபிநிவேசம் சதசாகமாகப் பணைக்கைக்கு உடலாயிற்று. இவர்களுக்குக் களையாவது - பகவத்வ்யதிரிக்த விஷயங்களும், அஸேவ்யஸேவை பண்ணித்திரிகையும், 'ஐச்வர்யகைவல்யங்கள் புருஷார்த்தம்' என்றிருக்கையும்: சங்காயமாவது பயிர்தன்னிலே யுண்டாய் அறியாதார்க்குப் பயிர்போலே ப்ரதிபாஸித்து அச்சங்காயம் வாரிப்போகடாதபோது நெல் பதர்க்கும்படியாயிருப்பதொன்று: அப்படியே கைவல்யமும். இவ்வபிநிவேசமும் இப்படிச் செல்லாநிற்கச்செய்தே முன்பு முடியானேயிற் பிறந்த விடாய் ரஸாந்தரங்களாலே அபிபூதமாய்க்கிடந்தது; அந்தவிடாய் தலையெடுத்து, 'தேசகாலங்களால் விப்ரக்ருஷ்டமான அவன்படிகளையும் தத்தத்தேசகால விசிஷ்டமாக்கி இப்போதே பெற்று அநுபவிக்கவேணும்' என்னும் விடாயும் பிறந்தது; அது அப்போதே கிடையாமையாலே, அந்தவிடாய்தான் அவஸ்த்தாந்தரத்தைப் பிறப்பித்தது. அவ்வவஸ்த்தாந்தரந்தான்—ஸர்வேச்வரனோடே கலந்து பிரிந்தா ளொரு பிராட்டிதசையாய் பிராட்டிதான் மோஹங்கதையாய்க் கிடக்க அவள்தசையை அநுஸந்தித்த திருத்தாயார் 'தேசகாலங்களால் விப்ரக்ருஷ்டமான அவன்படிகளையும் தத்தத் தேசகால விசிஷ்டமாக்கி இப்போதே பெற்று அநுபவிக்க வேணுமென்னாநின்றாள்' என்கிற பாசுரத்தாலே ஸ்வதசையைப் பேசுகிறார். திருவடியைக்கண்ட பீமஸேநன், *ஸாகரம் தர்த்துமுத்யுக்தம் ரூபமப்ரதிமம் மஹத், த்ரஷ்டுமிச்சாமி* என்று, நீ முன்பு கடல்கடந்தவடிவை நான் இப்போது காணவேணு மென்றானிறே, 'இவன்சக்திமான்' என்று தோற்றுகையாலே; அப்படியே இவளும் பகவச்சக்தியை யறிந்தபடியாலேயும் தன்சாபலாதிசயத்தாலேயும், ஆசாவின் மிகுதியாலேயும், பூதகாலத்திலுள்ளவற்றையும் இப்போதே பெற்வேணு மென்று ஆசைப் படாநின்றாள் என்கிறாள்.

பாலனாய் ஏழுலகுண்டுபரிவின்றி*
ஆலிலை அன்னவசஞ்செய்யுமண்ணலார்*
தாளிணைமேலணி தண்ணந்துழாயென்றே
மாலுமால்* வல்வினையேன்மடவல்லியே. (1)

ஒ.—முதற்பாட்டில், வடதளசாயியான ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடிகளிலே சாத்தின திருத்துழாயை இப்போதே பெறவேணுமென்று ஆசைப்படாநின்றா ளென்று திருத்தாயார் சோகிக்கிறாள். [பரிவின்றி] - நோவின்றிக்கே. [அன்னவசம்செய்கை] - இடம்வலங்கொள்ளுகை. [மாலுமால்] - மயங்காநின்றாள். 'வல்வினை' என்கிறது, இவள் இங்ஙன் துர்க்கடங்களை ஆசைப் படுகைக்குக் காரணம் என்கர்மம் என்கிறாள். மடம் - தான்நினைத்ததே நினைக்கை.

இ.—முதற்பாட்டில், வடதளசாயிதிருவடிகளிற் சாத்தின திருத்துழாயை 'செவ்விமாறுமே இப்போதே பெறவேணும்' என்னாநின்றாள் என்கிறாள். [பாலனாய்] ''ஆத்மாநம் மாநுஷம்மந்யே'' என்று மனிச்சுக்கு அவ்வருகு அறியாதாப்போலே இவ்வவஸ்தைதனக்கு அவ்வருகு திருவுள்ளத்திலும் இன்றிக்கே யிருக்கை. ''முக்த:சிசு:'' என்றும், 'தூயகுழவியாய்'', ''படியாதுமில்குழவிப்படி'' என்றும் சொல்லுகிற படியே அதிசைசவம் இருந்தபடி. [ஏழுலகுண்டு] - பால்யத்தின் கார்யம் இருந்தபடி. ப்ரளயாபந்நமான லோகங்களை 'ஸாத்மிக்கும், ஸாத்மியாது' என்று அறியாதே எடுத்துத் திருவயிற்றிலே வைத்தான் [பரிவின்றி] - பரிவு - வருத்தம் : லோகங்களைத் திரள வயிற்றிலே வைத்தால் ஸாத்யாமல் வரும் நோவு.

இன்றிக்கேயிருக்கே. [ஆலிலை] - ஒரு பவனுன ஆலிலையிலே. லோகங்கள் ஸாத்மியாது என்று அறியாதாப்போலேயாயிற்று, இது படுக்கையாகப் போராது என்று அறியாதபடியும். [அன்னவசம் செய்யும்] - அன்னமென்று உணவு: அதுக்கு அநுகுணமான வ்யாபாரத்தைப் பண்ணுமவன். அச்சைசவத்திலும் ரக்ஷணத்தில் அவதாநம் இருந்தபடி. இடக்கை கீழ்படக் கிடந்தானாகில் லோகங்கள் ஜரித்துப்போமிறே' [அண்ணலார்] - ஸர்வரக்ஷகனுன ஸ்வாமி; அவன் சைசவத்திலும் ரக்ஷணத்தில் அவதாநம்போலேயாய்த்து, இவள் மோஹத்திலும் முறையில் கலக்கமற்றிருந்தபடி. 'ஸம்ஸாரிகளை ஆபத்தே முதலாக ரக்ஷித்த ஸர்வரக்ஷகனுனவன் ஓர் அபலைக்கு உதவானே?' என்னுகின்ருள். [அண்ணலார் தாளிணை] - சேஷபூதன் பற்றுவது சேஷியுடைய திருவடிகளையிறே. [தாளிணை மேலணி தண்ணந்துழாய்] - வடதளசாயியினுடைய திருவடிகளில் திருத்துழாயைச் செவ்விமாருமே அநுபவிக்கவேணும் என்னுகின்ருள். அவன் அகடிதங்களைச் செய்திலனாகில் இவள் துர்லபங்களை ஆசைப்படாள்கிடீர். [துழாயென்றே] - கலியர் 'சோறு சோறு' என்னுமாபோலே பலகாலும் இத்தையே சொல்லா நின்ருள். ஒரு காலத்திலே செய்து அற்றுப்போனது இனிக்கிடையாது என்று நான் சொன்ன ஹிதவசநம் செவிப்படாதே தான் நினைத்தத்தையே சொல்லா நின்ருள். [மாலுமால்] மாலுதல் - மயங்குதல். மோஹியா நின்ருள்; கிடையாதத்தை ஆசைப்பட்டால் மோஹமேயாய்த் தலைக்கட்டவேணுமோ? மணியிலே அக்நிபுத்தி பிறந்தால் சுடவேணுமோ? [வல்வினையேன்] - இவளை இப்படி காணும்படியான பாபத்தைப் பண்ணினேன். மோஹித்தவளுக்கு து:க்காநுபவமில்லை. உணர்ந்திருந்து க்லேசப்படுகிறுள் தானுகையாலே, 'வல்வினையேன்' என்கிறுள். [மடவல்லியே] - மடப்பமாவது - பற்றிற்றுவிடாதே நின்று அத்தையே நினைக்கை. [வல்லி]- ஒரு கொள்கொம்பிலே சேராவிடில் தரியாதபடியான பருவம் "பதிஸம்யோக ஸுலபம் வய:".

௨௫.—முதற்பாட்டு, வடதளசாயியினுடைய திருவடிகளில் சாத்தின திருத்துழாயைச் செவ்வியோடே இப்போதே பெறவேணு மென்றுசைப்படாநின்ரு ளென்கிருள்.

[பாலனாய்] பருவம்நிரம்பினபின்பு லோகத்தையெடுத்து வயிற்றிலே வைத்து ஆலிலையிலே சாய்ந்தானாகில் என்மகள் இப்பாடுபடாள்கிடீர்; 'அவன் ஒருதசையிலே காண் ரக்ஷகனுவது' என்று மீட்கலாமிறே. [ஆய்] ஆத்மாநம் மாநுஷம்மந்யே என்கிறபடியே, இவ்வவஸ்த்தையொழியப் பூர்வாவஸ்த்தை நெஞ்சிற்படாமை; "படியாது மில்குழவிப்படி" என்னக்கடவதிறே. கலப்பற்ற பிள்ளைத்தனத்தையுடையனாய். [ஏழுலகுண்டு] "இது ஸாத்மிக்கும், இது ஸாத்மியாது" என்று அறியாதே, ஏதேனுமாக முன்புதோன்றினத்தை வாயிலே யெடுத்து இடும்படியாயிற்று பருவம். ரக்ஷகவஸ்துவினுடைய வ்யாபாரமாகையாலே இது ரக்ஷணமாய்த் தலைக்கட்டினவித்தனை. அவன் பொறுக்குஞ் செயலைச் செய்தானாகில், இவளும் பொறுக்கும்படியானவற்றை ஆசைப்படாளோ? [ஏழுலகுண்டு] ஆபத்து உண்டானால் வரைந்துநோக்குமதில்லை. [பரிவின்றி] ஒருவருத்தமின்றிக்கே; லோகங்களையெடுத்து வயிற்றிலே வைக்கிறவிடத்தில் அத்தால் ஒருவருத்தமின்றிக்கே. [ஆலிலை] ஒரு பவனுன ஆலிலையிலே அவ்வடம் பண்ணிக் கொடுத்த சுத்தபத்ரத்திலே. [அன்னவசம்செய்யும்] - தன்வசமாக வன்றிக்கே *அஹமந்நம்* என்கிற அந்நத்துக்கு வசமாக. புக்தம்ஜரியாதபடி அதுக்கிடாகச் சாய்ந்தான். [அண்ணலார்] அவன்சைசவத்திலும் ரக்ஷணத்தில் அவதாநம்போலேயாயிற்று இவள் மோஹத்திலும் முறையில் கலக்கமற்று இருந்தபடி. [அண்ணலார்] ஸர்வரக்ஷகருமாய் ஸர்வஸ்வாமியுமானவர். ஸர்வரக்ஷகரானவர்க்கு உம்மையாசைப்பட்ட அபலையான என் அபேக்ஷிதம் செய்யத் தட்டுண்டோ? என்கிருள். [அண்ணலார் தாளிணை] சேஷபூதன் பற்றுவது சேஷியினுடைய திருவடிகளேயிறே. [தாளிணைமேலணி தண்ணந்துழாய்] இப்படி இவள் ஆசைப்படுகைக்கு அடியிலே பச்சையிட்டாள்காணும். ப்ராஹ்மணன் பிச்சேறினுலும் ஓத்துச்சொல்லுமாபோலே, இவளும் அடியில் அப்யஸித்தத்தையே சொல்லாநின்ருள்; தாட்பட்ட தண்டுழாய்த்தாமத்திலேயிறே வாஸனை பண்ணிற்று. [துழாயென்றே] எப்போதும் அத்தையே சொல்லாநின்ருள். 'கெடுவாய், இது துர்க்கடங்காண், பூதகாலத்திலுள்ள தொன்று காண்' என்ருல், அது செவியிற்படுகிறதில்லை. யுக்திஸாத்யையன்றிக்கேயிருக்கை. [மாலும்] மோஹிக்கும். மாலுதல் மயங்குதல். இது ஒருக்திமாத்ரமாய் அகவாயில் இன்றிக்கே யிருக்கையன்றிக்கே உள்ளழியாநின்ருள். மணிப்ரபையிலே அக்நி

புத்தி பிறந்தால் அது பின்னைச் சுடவும் வேணுமோ? [வல்வினையேன்] மோஹங்கதையாய்க் கிடக்கிற இவளுக்கு ஒரு து:க்காநுஸந்தாந மில்லையிறே, உணர்ந்திருந்து அநுஸந்திக்கிற என்பாபமிறே. [மடவல்லியே] பற்றிற்றுவிடாமை, மடப்பம். ஒரு கொள்கொம்போடே சேர்க்க வேண்டும் பருவமாயிருக்கை. [வல்லி] *பதிஸம்யோகஸுலபம் வ்ய:* என்கிறபடியே யிருக்கை.

> வல்லிசேர் நுண்ணிடை ஆய்ச்சியர்தம்மொடும்*
> கொல்லைமைசெய்து குரவைபிணைந்தவர்*
> நல்லடி மேலணி நாறுதுழாயென்றே
> சொல்லுமால்* சூழ்வினையாட்டியேன்பாவையே. (2)

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், திருக்குரவையில் க்ருஷ்ணனுடைய லீலாசேஷ்டிதங்களைக் காண ஆசைப்படாநின்றாள் என்கிறாள். [வல்லிசேர் என்று தொடங்கி.] வல்லிபோலேயிருக்கிற வடிவையும் நுண்ணிய இடையையு முடைய இடைப்பெண்களைத் தன்னுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளாலே வரம்பழித்து அவர்களோடே திருக்குரவை கோத்தருளினவருடைய ஸ்ப்ருஹணீயமான திருவடிகளில். [சூழ்வினை] தப்பாமே அகப்படுத்தும் பாபம்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், திருக்குரவையில் க்ருஷ்ணனுடைய லீலாசேஷ்டிதங்களைக் காண ஆசைப்படா நின்றாள் என்கிறாள். [வல்லிசேர் இத்யாதி] - ''வள்ளிமருங்குல்'' என்றுப்போலே வள்ளிக் கொடிபோலேயிருக்கிற இடையையுடையவர்கள் என்னுதல், வல்லிபோலேயிருக்கிற வடிவையுடையவர்கள் என்னப்புக்கு இடைக்கு உபமானமில்லாமையாலே 'நுண்ணிடை' என்னுதல். [ஆய்ச்சியர் தம்மொடும்] - என்பருவத்திற் பெண்களனேகர்க்கு உதவினவன் எனக்கு உதவானோ? என்கிறாள். [கொல்லைமைசெய்து]- வரம்பழிந்த செயல்களைச் செய்து; தன்ஸௌந்தர்யாதிகளாலே அவர்கள்மர்யாதைகளை அழித்து [குரவை பிணைந்தவர்] - பெண்கள்கோவையிலே தன்னைத் தொடுத்தான்; அவனுடைய ஸ்ப்ருஹணீயமான திருவடி களில். [நாறுதுழாய்] - பெண்களடியும் இவனடியும் பட்ட அடிச்சுவடு கந்தத்திலே தோற்றும்படியான திருத்துழாயையாயிற்று, இவள் ஆசைப்படுகிறது. ப்ரஹ்மசாரியெம்பெருமான்திருவடிகளில் ஆசைப்படு மவளன்றே; [என்றே சொல்லுமால்] - பாவியேன்! நினைத்தபடி வாய்விடக்கடவளன்றியிலே யிருக்கிற இவளுடைய ஸ்த்ரீத்வமெல்லாம் எங்கே போயிற்று? [சூழ்வினையாட்டியேன்] - தப்பாமல் அகப்படுத்தும் பாபத்தைப் பண்ணினேன். [பாவையே] - நிருபாதிகமான ஸ்த்ரீத்வத்தையுடையவள். [பாவை சொல்லு மால்] - நினைத்தது வாய்விடக்கடவதன்றிக்கேயிருக்கும் ஸ்த்ரீத்வமெல்லாம் போய்த் தன் அபிமதத்துக்குத் தான் வாய்விடவேண்டும்படியாயிற்று என்னுடைய பாபமிறே.

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. 'ஸர்வரக்ஷகனான ஸர்வேச்வரன் ப்ரளயாபத்திலே தன் விபூதிரக்ஷணம்பண்ணினானாகில், அதுவும்பேற்றுக்குஉடலாமோ?' என்ன, 'அது உடலன்றாகில் தவிருகிறேன், என்பருவத்திற் பெண்களுக்கு உதவினவிடத்திலே எனக்கு உதவத்தட்டென்? என்னாநின்றாள் என்கிறாள்.

[வல்லிசேர் நுண்ணிடை] ''வள்ளி மருங்குல்'' என்றுப்போல, வள்ளிக்கொடி போலே யிருக்கிற இடையையுடையவர்களென்னுதல்; வல்லிபோன்ற வடிவையுடையராய், இடைக்கு உபமாநமில்லாமையாலே நுண்ணிடையென்னுதல். [ஆய்ச்சியர்தம்மொடும்] என் பருவத்திற் பெண்கள் பலருக்கும் உதவினவர் அவர்களெல்லார்விடாயுமுடைய எனக்கு உதவத் தட்டு என்? என்னாநின்றாள். திருவாய்ப்பாடியில் இவள் பருவத்திற் பெண்கள் பலர்க்கும் உதவினா ரிறே; [கொல்லைமை செய்து] வரம்பழிந்த செயல்களைச் செய்து; ஸௌந்தர்யாதிகளாலே அவர்கள் மர்யாதையை அழித்து [குரவை பிணைந்தவர்] அவர்களோடே தன்னைத் தொடுத்த படி. [நல்லடி] பெண்களுந் தானுமாய் மாறி மாறித் துகைத்த திருத்துழாய் பெறவேணும்

என்று ஆசைப்படுகிறது. ப்ரஹ்மசாரியெம்பெருமான் திருவடிகளில்திருத்துழாய் ஆசைப் படுமவளன்றோ இவள். [நாறு துழாய்] அவர்களும் அவனுமாகத் துகைத்ததென்று அறியுங் காணும் இவள் பரிமளத்தே; கலம்பகன் நாறுமே. [என்றேசொல்லுமால்] நினைத்தது வாய் விடமாட்டாத ஸ்த்ரீத்வமெல்லாம் எங்கே போயிற்று? [சூழ்வினையாட்டியேன்] தப்பாதபடி அகப்படுத்திக்கொள்ளும் படியான பாபத்தைப் பண்ணினேன். *நைவ மாம் கிஞ்சிதப்ரவீத்* என்றிருக்குமவள் வார்த்தை சொல்லுகிறது என்பாபமிறே. [பாவையே] எல்லா அவஸ்த்தை யிலும் தன்னைகவாயிலோடுகிறது பிறரறியாதபடி இருக்கக்கடவ நிருபாதிக ஸ்த்ரீத்வத்தை யுடைய இவள், தன்பேற்றுக்குத் தான் வார்த்தை சொல்லும்படியாவதே!

பாவியல்வேத நன்மாலைபலகொண்டு*
தேவர்கள்மாமுனிவர் இறைஞ்சநின்ற*
சேவடிமேலணி செம்பொன்துழாயென்றே
கூவுமால்* கோள்வினையாட்டியேன்கோதையே. (3)

ஒ.—மூன்ரும்பாட்டில், திருவுலகளந்தருளின எம்பெருமான்திருவடிகளில் திருத்துழாயை ஆசைப்படாநின்ருள் என்கிருள். [பாவியல் என்று தொடங்கி.] - நல்ல ச்சந்தஸ்ஸையுடைத்தான ருக்வேதத்தில் வைஷ்ணவமான பலஸூக்தங்களைக் கொண்டு தேவர்களும் ருஷிகளும் ஆச்ரயிக்கலாம் படி தன்னைக் கொடுத்துக்கொடு நின்ற. [கோள்வினை] - முடித்தல்லது போகாத பாபம். [கோதை] - தன்னுடைய மயிர்முடியையும் மாலையையும் கண்டாரை இப்பாடுபடுத்தவல்ல ளென்று கருத்து.

இ.—மூன்ரும்பாட்டில், திருவுலகளந்தருளினவன்திருவடிகளில் திருத்துழாயை ஆசைப்படா நின்ருள் என்கிருள். [பாவியல்வேதம்] - பாக்களாலே இயலப்பட்ட வேதம், ச்சந்தஸ்ஸுக்களை யுடைத்தான வேதம். அதில் நன்ருன மாலைகளைக் கொண்டு - ஸ்ரீபுருஷஸூக்தாதிகளைத் கொண்டு ''ஸர்வேவேதா யத் பதமாமநந்தி'' என்கிறபடியே அல்லாத இடங்களுக்கும் ப்ரதிபாத்யனேயாகிலும் ஆராதநத்திலேயாதல், விபூதியிலேயாதல் பரந்திருக்கும். [தேவர்கள் இத்யாதி] - தேவர்களும், ஸநகாதிகளும். ''ஸங்கைஸ் ஸுராணும்'' என்கிறபடியே ஸ்தோத்ரம்பண்ணத் திருவுலகளந்தபடி. [சேவடி] - எடுத்ததிருவடியில் கவிழ்வில் சிவப்பு எல்லாருக்கும் அநுபவிக்கலாயிருந்தபடி. எல்லார்தலைகளிலும் திருவடிகளை வைத்து ரக்ஷித்தவன் எனக்கு உதவாதொழியுமோ? என்னுநின்ருள். அவன்திருவடிகளில் சாத்தின ஸ்ப்ருஹணீயமான திருத்துழாயைச் சொல்லிக் கூப்பிடா நின்ருள். [கோள்வினை] - கொள்ளும் வினை: முடிக்கும்வினை யென்னுதல். கோளென்று மிடுக்காய் வலியபாப மென்னுதல். [கோதையே] - இவள் மாலையையும் மயிர்முடியையும் கண்ட நாயகன் படும் பாட்டை இவள்தான் படாநின்ருள் என்கிருள்.

ஈடு.—மூன்ரும்பாட்டு. ஒருருக்காக உதவினதேயன்றிக்கே, ஒருநாட்டுக்காக உதவின வன்பக்கலுள்ளது பெறத் தட்டு என்? என்னுநின்ருள் என்கிருள்.

[பாவியல் வேதம்] பாவாலே இயற்றப்பட்ட வேதம் - ச்சந்தஸ்ஸுக்களாலே சொல்லப் பட்ட வேதம். அநுஷ்டுப் என்றும், த்ரிஷ்டுப் என்றும் ப்ருஹதீ என்றும் இத்யாதி ச்சந்தஸ்ஸுக்களையுடைத்தான வேதம். [நல்மாலை] அதில் நன்ருன மாலைகளைக் கொண்டு. ஸ்ரீ புருஷஸூக்தாதிகளைக் கொண்டு. ஸர்வே வேதா யத்பதமாமநந்தி* *வேதைச்ச ஸர்வை ரஹமேவ வேத்ய:* என்கிறபடியே அல்லாதவிடங்களிலும் ப்ரதிபாத்யன் அவனே யாகிலும், ஸ்வரூபரூபகுணங்களுக்கு வாசகமானவற்றைக்கொண்டு. அன்றிக்கே வேதம் நன்மாலை என்று பிரித்து-ஆராதநத்திலும் விபூதிவிஷயமாகவும் பரந்திருக்கும் வேதத்தையும் ஸ்ரீபுருஷஸூக்தாதிகளையும் கொண்டு என்றுமாம். [தேவர்கள்மாமுனிவரிறைஞ்சநின்ற] தேவர்களும் ஸநகாதிகளும் *ஸங்கைஸ்ஸுராணும்* என்கிறபடியே ஸ்தோத்ரம் பண்ணி ஆச்ரயிக்கத் திருவுலகளந்து நின்ற. [சேவடி] ''மாமுதலடிப்போதொன்று கவிழ்த்தலர்த்தி''

என்கிறபடியே, தலையிலே பூப்போலே வந்திருக்கிறபோது மேலே பார்த்தவாறே அநுபாவ்ய மாயிருந்த சிவப்பை யுடைத்தாயிருக்கை. அடியில் ராகமிறே இப்படியாக்கிற்று இவனை. அன்றிக்கே, செவ்விய அடியென்றாய், அடிக்குச் செவ்வியாவது "போது நின்ற பொன்னங் கழல்" என்கிறபடியே, ஆச்ரிதாநாச்ரித விபாகமற எல்லார் தலையிலும் வைத்த செவ்வை. "தளிர்புரையும் திருவடிஎன் தலைமேலவே" என்று ஈடுபடும்படியிறே அடியில் ஆர்ஜ்ஜவம் இருப்பது. [சேவடி மேலணி செம்பொற்றுழாய்] அத்திருவடிகளிற் சாத்தின ஸ்ப்ருஹணீய மான திருத்துழாயென்று சொல்லிக் கூப்பிடா நின்றாள். [என்றே கூவுமால்] தோளில் சாத்தினமாலை கொடுக்கிலும் கொள்ளாள். ஆல் - ஆச்சர்யத்திலே. அசை. [கோள் வினையாட்டி யேன்] முடித்தல்லது விடாத பாபத்தைப் பண்ணின என்னுடைய. அன்றியே, கோளென்று மிடுக்காய், அநுபவைக விநாச்யமான பாபமென்னுதல். [கோதையே] தன்மாலையையும் மயிர்முடியையும் கண்டார் படுமத்தைத் தான் படுவதே! இம்மாலையையுடைய இவள் வேறொரு மாலையை ஆசைப்படுவதே! மார்வத்து மாலையான இவள் வேறொருமாலையை ஆசைப்படுவதே! மார்வத்துமாலைக்கு மால் அவன், அம்மாலுக்கு மால் இவள்.

கோதில்வண் புகழ் கொண்டுசமயிகள்*
பேதங்கள்சொல்லிப் பிதற்றும்பிரான்பரன்*
பாதங்கள்மேலணி பைம்பொன் துழாயென்றே
ஓதுமால்* ஊழ்வினையேன் தடந்தோளியே. (4)

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், ஸர்வஸ்மாத்பரனாய்த் திருநாட்டிலே எழுந்தருளியிருக்கிற ஸர்வேச்வர னுடைய திருவடிகளில் திருத்துழாயை ஆசைப்படாநின்றாள் என்கிறாள் [கோதில என்று தொடங்கி.] - ஒருகுணத்தை அநுஸந்தித்தால் குணாந்தரத்திற்போகவொட்டாதபடி கால்கட்டவல்லவான அவ்வவ குணங்களிலே நிஷ்டரானவர்கள். [பேதங்கள் என்று தொடங்கி] - அவ்வவ குணங்களில் வாசிகளைச் சொல்லி ஈடுபட்டு அடைவுகெடச் சொல்லும்படியான ஔதார்யகுணத்தையுடையனாய் எல்லாப்படியாலும் எல்லாரிலும்மேற்பட்டிருந்தவனுடைய. [ஊழ்வினையேன்] - இப்படி துக்காநுபவத்துக்கு ஈடாம்படி முன்னமே பாபத்தைப்பண்ணினேன். [தடந்தோளி] - எம்பெருமானைப் பிச்சேற்றவல்ல தோள்களை யுடையவள் என்றவாறு.

இ.—நாலாம்பாட்டில், ஸர்வஸ்மாத்பரனாய்ப் பரமபதத்தே எழுந்தருளியிருக்கிறவனுடைய திருவடி களில் திருத்துழாயை ஆசைப்படாநின்றாள் என்கிறாள். [கோதில] - கோதின்றிக்கேயிருக்கை: குணத் துக்குக் கோதில்லாமையாவது-குணாந்தரத்திற் போகாதபடி கால்கட்டுகை. [வண்புகழ்] - கல்யாண குணங்களைக் கொண்டு. [சமயிகள்] - 'சீலகுணம் துவக்கவற்று, அதிற்காட்டில் வீரகுணம் துவக்க வற்று, அதிற்காட்டில் ரூபகுணமான ஸௌந்தர்யாதிகள் துவக்கவற்று' என்று ஒரோர்கோடியிலே நிஷ்டரானவர் என்னுதல்; தஹர உபகோஸல சாண்டில்யாதி வித்யாநிஷ்டர்களைச் சொல்லவுமாம். [பேதங்கள் சொல்லி] - தாங்கள் பற்றின குணங்களுக்கு ஏற்றம் சொல்லி. [பிதற்றும்] - அவற்றிலே ஈடுபட்டு ஜ்வரஸந்நிபதிதரைப்போலே அடைவு கெடச் சொல்லுகை. [பிரான்] - இப்படி இவர்கள் பேசும் படி குணங்களை உபகரித்தவன். [பரன்பாதங்கள்மேலணி] - ஸர்வஸ்மாத்பரனை ஸ்ரீவைகுண்டநாதன் திருவடிகளிலே நித்யஸூரிகள் சாத்தின. [பைம்பொன் துழாய்] - ஸ்ப்ருஹணீயமான திருத்துழாய். [ஓதுமால்] - இத்தை எப்போதும் சொல்லாநின்றாள். [ஊழ்வினையேன்] - ஊழ்என்று முறை; இதுவும் ப்ராப்தமாம்படியான பாபத்தைப் பண்ணினேன். [தடந்தோளியே] - நாயகனைப் பிச்சேற்றவல்ல தோளழகையுடையவள் என்கை. 'அவனன்றோ இப்பாடுபடுவான் என்கிறாள்.

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. பெருக்காறு வற்றினாப்போலே ஒருகால் எல்லாரையும் வாழ் வித்துப்போன அவதாரத்திலுள்ளத்தை நான் இப்போது எங்கே தேடுவேன்? என்ன. அது தவிருகிறது, என்றுமொக்க ஏகரூபமாயிருக்கிற பரமபதநிலையன் திருவடிகளில் திருத்துழாய் பெறத் தட்டு என்? என்னுகின்றாள் என்கிறார்.

[கோதில] குற்றமற்ற; ஹேயப்ரத்யநீகமான. குணத்துக்குக் கோதில்லாமையாவது ஒரு குணத்தை அநுஸந்தித்தால் குறைந்தரத்திற் போகாதபடி காற்கட்டுகை. அப்படி பிராதாகில் அல்லாதவிஷயங்களிற்காட்டில் வாசியில்லையிறே. [வண்புகழ்] கல்யாணகுணங்கள். இக்குணங்களை அநுஸந்தித்துக்கொண்டு. [சமயிகள்] ஒரோகுணங்களிலே கால்தாழ்ந்து குறைந்தரத்திற் போகமாட்டாதவர்கள். சிலகுணம் துவக்கவற்று; அதிலும் வீரகுணம் துவக்கவற்று; அதிலும் ரூபகுணமான ஸௌந்தர்யாதிகள் துவக்கவற்று என்று இவற்றிலே நிஷ்டரானவர்கள். சொன்ன இவர்களையொழிய, ஸத்வித்யாநிஷ்ட தஹரவித்யாநிஷ்ட உபகோஸல சாண்டில்யா திவித்யா நிஷ்டரைச் சொல்லவுமாம். [பேதங்கள் சொல்லி] தாங்கள் அநுபவிக்கிற குணங்களுக்கு ஏற்றங்களைச் சொல்லி. அதாவது சிலகுணத்தை அநுபவித்து 'இதுவும் ஒருகுணமே, இதுபோலேயோ வீரகுணம்?' என்றாப்போலே சொல்லி. [பிதற்றும்] அக்குணங்களிலே ஈடுபட்டு ஜ்வரஸம்பந்திதரைப் போலே அடைவுகெடக் கூப்பிடா நிற்பர்கள். [பிரான்பரன்] அவர்களுக்கு இப்படி உபகாரகனான ஸ்ரீவைகுண்டநாதன். அவர்களுக்கு உபகாரகனாகையாவது "இமையோர்தமக்கும் செவ்வே நெஞ்சால் நினைப்பரிதால் வெண்ணெயூணென்னு மீனச்சொல்" என்கிறபடியே இக்குணங்களை அவர்களுக்கு நிலமாக்கி அநுபவிப்பிக்கையாலே, 'பிரான்' என்கிறார். [பரன் பாதங்கள்மேலணி பைம்பொற்றுழாயென்றே யோதுமால்] "சூட்டுநன்மாலைகள் தூயனவேந்தி" என்கிறபடியே மிக்கசீர்த்தொண்டரான நித்யஸூரிகள் அவன் திருவடிகளில் சாத்தினதாய், அதனாலே அத்யந்தம் ஸ்ப்ருஹணீயமான திருத்துழாயென்று எப்போதும் சொல்லாநின்றாள் [ஊழ்வினையேன்] வந்ததடைய முறையாம்படியான பாபத்தைப்பண்ணினேன். ஊழென்பது முறை. [தடந்தோளியே] இப்படி கைவிஞ்சின அழகையுடையவள் குறுநாம் ஆகாரமான அவன் திருவடிகளிலே திருத்துழாயை ஆசைப்படாநின்றாள். இத்தோளழகுக்கு இலக்கானாரோ இவளோ இப்படி அடைவுகெடப் பிதற்றுவார்!!

தோளிசேர்பின்னைபொருட்டு எருதேழ்தழீஇக்
கோளியார்* கோவலனார் குடக்கூத்தனார்*
தாளிணைமேலணி தண்ணந்துழாயென்றே
நாளுநாள்* நைகின்றதால் என்தன்மாதரே. (5)

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், நப்பின்னைப்பிராட்டிக்காக. எருதேழடர்த்தருளின க்ருஷ்ணனுடைய திருவடிகளில் திருத்துழாயை ஆசைப்படாநின்றாள் என்கிறாள். [தோளி என்று தொடங்கி.] - தன்னோடு துல்யமான சீலவயோவ்ருத்தங்களையுடையளாய்த் தனக்கே அஸாதாரணமான தோளழகையுடைய நப்பின்னைப்பிராட்டிக்காக எருதேழையும் தழுவிக்கொள்வதும் செய்து, அவர்களுக்கு ஸத்ருசமான ஆபிஜாத்யத்தையும் செருக்கையுமுடையவர். [நாளுநாள்] - நாள்தோறும் நாள்தோறும்.

இ.— அஞ்சாம்பாட்டில், நப்பின்னைப்பிராட்டிக்காக எருதேழடர்த்த க்ருஷ்ணன்திருவடிகளில் சாத்தின திருத்துழாயை ஆசைப்படாநின்றாள் என்கிறாள். [தோளிசேர்பின்னைபொருட்டு] - க்ருஷ்ணனோடு துல்யசீலவயோவ்ருத்தையான நப்பின்னைப்பிராட்டிக்காக. "அஸிதேக்ஷணா" என்றாப்போலே க்ருஷ்ணனிற்காட்டில் இவளுக்குத் தோளழகு தன்னேற்றம். இகாரத்தை அவ்யயமாக்கி, தோள்சேர் பின்னை என்று ஒருதமிழன் சொன்னான். [எருதேழ்தழீஇக்கோளியார்] - எருதுகளேழையும் தழுவிக்கொள்ளுமவர். அவளைப் பெறுகைக்கு ஹேதுவாகையாலே போகரூபமாயிருந்தபடி. [கோவலனார் இத்யாதி] - அவளைப் பெறுகைக்கு ஈடான ஆபிஜாத்யத்தையும் செருக்கையு முடையவர். வில்லை முறித்தாலும் இக்ஷ்வாகு வம்ச்யர்க்கல்லது பெண்கொடாத ஜநகனைப்போலே எருதேழடர்த்தாலும் இடைத்தனத்தில் புரையுண்டாகில் பெண்கொடார்களிறே. அவளுக்கு உதவின க்ருஷ்ணன்திருவடிகளில் திருத்துழாயை யாயிற்று இவள் ஆசைப்பட்டது. [நாளுநாள் நைகின்றதால்] - ஒருநாள் நைகைக்கு ஆச்ரயம்போராத மார்த்தவத்தையுடையவள், நாள்தோறும் நாள்தோறும் நையாநின்றாள். ஆச்ரயத்தையும் கொடுத்து நையப் பண்ணும் விஷயமிறே. [நைகின்றதால் என்தன்மாதரே] - நையாநின்றது என்பெண்பிள்ளை.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. ஸர்வஸ்மாத்பரனாய்ப் பரமபதநிலயனாய் அப்ராப்யனாயிருக்கிறவன் திருவடிகளில் சாத்தின திருத்துழாயை என்னாலே தேடப்போமோ? என்ன, ஆனால் இங்கே என்னோட்டையா ளொருத்திக்காகத் தன்னைப்பேணாதே எருதேழடர்த்த க்ருஷ்ணன் திருவடிகளிற் சாத்தின திருத்துழாய்பெறத் தட்டென்? என்னாநின்றாளென்கிறாள்.

[தோளிசேர்பின்னை] *துல்யசீலவயோவ்ருத்தாம்* என்று ஆபிஜாத்யாதிகளால் பெருமாளுக்கு ஸத்ருசையாய். *அஸிதேக்ஷணா* என்று அவரிலும் இவளுக்கு ஏற்றமானாற்போலே, அல்லாத அழகெல்லாம் க்ருஷ்ணனோடு ஒத்திருக்கும்; தோளழகு அவனில் இவளுக்கு ஏற்றம். அவளுடைய அவயவசோபையிலே தோற்று அத்தோளோடே அணைக்கைக்காக. [எருதேழ் தழீஇக் கோளியார்] எருதுகளேழையும் தழுவிக்கொள்ளுமவர். அநந்தரம் அவளைத் தழுவப் பார்க்கிறானாகையாலே, அவளைத்தழுவினாற்போலே யிருக்கிறதாயிற்று எருதுகளோடு பொருததும். ஆகையாலிறே 'எருதேழ் தழீஇ' என்றது. அவளைப் பெறுகைக்கு ஹேதுவாகை யாலே, அவற்றின்கொம்போடே பொருததும் இக்கொம்போடே சேர்ந்தாற்போலே போகரூபமாயிருக்கிறபடி. [கோவலனார் குடக்கூத்தனார்] அவளைப்பெறுகைக்கு ஈடான ஆபிஜாத்யத்தையும் செருக்கையுமுடையவர். வில்முறித்தாலும் இக்ஷ்வாகுவம்ச்யர்க்கல்லது பெண் கொடாத ஜநகனைப்போலே, எருதேழடர்த்தாலும் இடைத்தனத்தில் குறையுண்டாகில் பெண் கொடார்களிறே. [தாளிணை இத்யாதி] அவளுக்கு உதவின க்ருஷ்ணன் திருவடிகளிற் சாத்தின திருத்துழாயையாயிற்று இவள் ஆசைப்பட்டது. [நாளுநாள்நைகின்றதால்] ஒருநாள் நைகைக்கும் ஆச்ரயமில்லாத மார்த்தவத்தை யுடையவள் நாள்தோறும் நாள்தோறும் நையாநின்றாள். ஆச்ரயத்தையுங் கொடுத்து நையப்பண்ணும் விஷயமிறே. [என்தன் மாதர்] என் பெண் பிள்ளை. தன்னைப்போலே, பிறந்து விலங்குமுறித்துக்கொண்டு போய்ப் பூதநாசகடயமளார்ஜ்ஜுநாதிகளோடேபொருது, "தழும்பிருந்ததாள்சகடஞ்சாடி" என்கிறபடியே தழும் பேறியிருப்பாளொருத்தியோ என் பெண்பிள்ளை? தொடுங்கால் ஒசியுமிடை யிளமானன்றோ? என்கிறாள்.

மாதர்மாமண்மடந்தைபொருட்டு ஏனமாய்*
ஆதியங்காலத்து அகலிடங்கீண்டவர்*
பாதங்கள்மேலணி பைம்பொன்துழாயென்றே
ஓதுமால்* எய்தினள் என்தன்மடந்தையே. (6)

ஓ.—ஆறாம்பாட்டில், ஸ்ரீவராஹமாய் ப்ரளயார்ணவத்தில் பூமியை எடுத்தருளின போதில் திருவடிகளில் திருத்துழாயைப் பெறவேணுமென்று ஆசைப்படுகிறபடியைச் சொல்லுகிறாள். [மாதர் என்று தொடங்கி.] - ஸ்நேஹயுக்தையாய் அதிச்லாக்யையான ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிக்காக. [ஏனமாய் என்று தொடங்கி] - பகவதவதாரகாலமாகையாலே ச்லாக்யமான வராஹகல்பத்தின் ஆதியிலே நீரும் சேறும் காண இராத வராஹவேஷத்தைக் கொண்டு மஹாப்ருதிவியை எடுத்தருளினவருடைய. ஓதுகை - சொல்லுகை.

இ.—ஆறாம்பாட்டில், மனிச்சு அழியாமல் நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு உதவினாற்போலன்றியே ஸ்ரீபூமிப் பிராட்டிக்காகத் தன்னை அழிய மாறினவனுடைய திருவடிகளில் திருத்துழாயை ஆசைப்படாநின்றாள் என்கிறாள். [மாதர்] - நிருபாதிகமான ஸ்த்ரீத்வத்தையுடையவள் என்னுதல், ஸ்நேஹயுக்தை என்னுதல். [மாமண்மடந்தைபொருட்டு] - ச்லாக்யையான ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிக்காக. [ஏனமாய்] - "பாசிதூர்த்து" இத்யாதி. நீருக்கும் சேற்றுக்கும் இராத வடிவைக்கொண்டு. [ஆதி இத்யாதி] - வராஹகல்பாதியாய் அவதாரகாலமாகையாலே ச்லாக்யமான காலத்திலே மஹாப்ருதிவியை அண்டபித்தியினின்றும் ஒட்டு விடுவித்தருளினவருடைய திருவடிகளிலே. "ரோமாந்தரஸ்த்தா முநயஸ் ஸ்துவந்தி" என்று ஸநகாதிகள் இட்ட திருத்துழாயையாயிற்று, இவள் ஆசைப்படுகிறது. [ஓதும்மால்; எய்தினள்] - எப்போதும் இத்தையே சொல்லும்படியான ப்ரமத்தையுடையவளானாள். [என்தன்மடந்தையே] - இவள்பருவத்தைக் கண்டாராயிற்று மாலெய்துவார்; அத்தலை இத்தலையாவதே!

சு-ரு.—ஆறாம்பாட்டு, மனிச்சழியாமல் நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு உதவினுப்போலன்றிக்கே, ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிக்காகத் தன்னையழியமாறியும் உதவினவனுடைய திருவடிகளில் திருத்துழாயை ஆசைப்படா நின்ருள் என்கிருள்.

[மாதர்] அழகு. நிருபாதிக ஸ்த்ரீத்வத்தையுடையவ ளென்னுதல்; மாதரென்று காதலாய், ஸ்நேஹயுக்தை யென்னுதல். [மாமண்மடந்தைபொருட்டு] ச்லாக்யையான ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டியின் பொருட்டு. [ஏனமாய்] 'பாசிதூர்த்துக்கிடந்தபார்மகள்' என்கிறபடியே* ப்ரணயினி யுடம்புபேணுதே கிடக்க, ப்ரணயி உடம்புபேணி யிருக்கையாவது ப்ரணயித்வத்துக்குப்போராதே; 'மாசுடம்பில் நீர்வாரா மானமிலாப்பன்றியாம் தேசு' என்கிறபடியே நிருக்கும் சேற்றுக்கும் இளையாத வடிவையுடையவனுய். [ஆதி] வராஹகல்பத்திறுதியிலே. [அம்காலத்து] அழகிய காலத்து. ரக்ஷகனானவன் தன்விபூதிரக்ஷணத்துக்காகக் கொண்ட கோலத்தை அநுபவிக்கிற காலமாகையாலே அழகியகாலமென்கிருர். [அகலிடம் கிண்டவர் இத்யாதி] மஹாப்ருதிவியை அண்டபித்தியினின்றும் ஒட்டு விடுவித்து எடுத்துக்கொண்டு ஏறினவனுடைய திருவடிகளிலே. *ரோமாந்தரஸ்த்தா முநயஸ் ஸ்துவந்தி* என்று ஸநகாதிகள் இட்ட திருத்துழாயையாயிற்று இவள் ஆசைப்படுகிறது. [ஓதும்மாலெய்தினள்] இத்தை எப்போதும் சொல்லும்படி பிச்சேறினுள். [என்தன்மடந்தையே] 'அவனன்றே பிச்சேறுவான்' என்றிருக்கிருள் இவள். இப்பருவத்தைக் கண்டார் படுமத்தை இப்பருவமுடைய இவள் படுவதே!

மடந்தையை வண்கமலத்திருமாதினை*
தடங்கொள்தார்மார்பினில் வைத்தவர்தாளின்மேல்*
வடங்கொள்பூந்தண்ணந்துழாய்மலர்க்கே இவள்
மடங்குமால்* வாணுதலீர்! என்மடக்கொம்பே. (7)

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், அம்ருதமதநதசையிலே பெரியபிராட்டியாரைத் திருமார்பிலே வைத்தருளின எம்பெருமானுடைய திருவடிகளிலே திருத்துழாயை ஆசைப்படாநின்ருள் என்கிருள். [மடந்தை] - பருவம். [தடங்கொள் தார்மார்பினில்] - இடமுடைத்தாய்த் திருமாலையையுடைய திருமார்பிலே. [வடங்கொள் [என்று தொடங்கி] - தொடையுண்டு போக்யமாயிருந்துள்ள தண்ணந்துழாய் மலரையே ஆசைப்பட்டுச் சுருண்டுவிழாநின்ருள்; ஏதேனும் தசையிலும் விக்ருதையாகாதிருக்கக்கடவ என்மகள். [வாள்நுதலீர்] - ஒளியையுடைய நுதலையுடையீர். உங்களைப்போலே இவளைக் காணப்பெறுவதுகாண் என்று கருத்து.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், அம்ருதமதநதசையிலே பிராட்டியைத் திருமார்பிலே வைத்தவருடைய திருவடிகளில் திருத்துழாயை ஆசைப்படாகின்ருள் என்கிருள். [மடந்தையை] - ஸர்வகாலமும் அநுபவயோக்யையாயிருக்குமவள் என்னுதல், பருவத்தைச் சொல்லுதல். பருவமும் எழிலும் ஒன்றன்றிறே. [வண்கமலத்திருமாதினை] - நல்ல தாமரைப்பூவை இருப்பிடமாகவுடைய திருவாகிற மாதை; ஸாக்ஷாத் லக்ஷ்மியை [தடங்கொள்தார்மார்பினில்]- அவளுக்கு அந்த:புரமாய்ப்போரும் பரப்பையுடைத்தாய் ஸர்வேச்வரத்வஸூசகமான தோள்மாலையையுடைத்தான திருமார்பிலே வைத்தவர். "பச்யதாம் ஸர்வதேவாநாம் யயௌவக்ஷஸ்ஸ்த்தலம் ஹரே:" என்று தேவஜாதியடங்கப் பார்த்திருக்க, திருமார்பிலேயேற ஆதரித்துத் தம்பேருக வைத்தவர்திருவடிகளில் ஸ்பர்சத்தாலே தன்நிலத்திற்போலே வடம்கொள்ளா நிற்பதாய் அழகியதாய்க் குளிர்ந்து செவ்வியையுடைத்தான திருத்துழாயை ஆடைப்படாகின்ருள். அழகியதாகத் தொடையுண்ட துழாய் என்னவுமாம். [இவள்மடங்குமால்] - 'மையநின்ருள்', 'மாலெய்தினள்' என்னுமளவன்றியே சொல்லப்புக்குச் சொல்லமாட்டாதே சுருண்டுவிழாகின்ருள். [வாள்நுதலீர்] - ஒளியையுடைய நுதலையுடைய நீங்கள். உங்களைப்போலே இவளைக் காணப்பெறுவது, எப்போது? [என்மடக்கொம்பே] - என்னைப்பிரியாதே அவிக்ருதையாயிருந்துள்ளவள் படும் பாடே இது!

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு அம்ருதமதநதசையிலே பெரிய பிராட்டியாரைத் திருமார்பிலே வைத்தருளினவனுடைய திருவடிகளிற் சாத்தின திருத்துழாயை ஆசைப்படா நின்றாள் என்கிறாள்.

[மடந்தையை] எப்போதுமொக்க போகயோக்யமான பருவத்தையுடையவளை. [வண்கமலத்திருமாதினை] அழகிய தாமரைப்பூவை இருப்பிடமாகவுடைய திருவாகிற பெண்பிள்ளையை. ஸாக்ஷாத் லக்ஷ்மியை. [தடங்கொள் இத்யாதி] பெரியபிராட்டியாருக்கு திவ்யாந்த:புரமாகப் போரும்படி இடமுடைத்தாய், ஐச்வர்யஸூசகமான மாலையையுடைத்தான மார்விலே வைத்தவர். *பச்யதாம் ஸர்வதேவாநாம் யயௌ வக்ஷஸ்ஸ்த்தலம் ஹரே:* என்கிறபடியே அம்ருதமதநஸமயத்திலே அம்மா நமக்கு இம்மார்வு பெறவேணும் என்று தன்பாடு ஏற வர, அவளையும் மார்விலே வைத்துக் கொண்டவனுடைய திருவடிகளின்மேலே, செறியத்தொடையுண்டு தர்சநீயமாய்க் குளிர்ந்து செவ்வியையுடைத்தான திருத்துழாய்ப்பூவை ஆசைப்பட்டுக் கிடையாமையாலே சுருண்டு விழுந்து கிடவா நின்றாள். [வாள்நுதலீர்] ஒளியையுடைய நுதலையுடையவர்களே! உங்களைப் போலே இவளைக் காண்பது எப்போது? [என்மடக்கொம்பே] என்னைப்பிரியாதே எல்லாவளவிலும் அவிக்ருதையா யிருக்குமவள் படும் பாடே இது!

கொம்புபோல்சீதைபொருட்டு இலங்கைநகர்*
அம்பெரியுய்த்தவர் தாளிணைமேலணி*
வம்பவிழ்தண்ணந்துழாய்மலர்க்கே இவள்
நம்புமால்* நான் இதற்குஎன்செய்கேன்? நங்கைமீர்! (8)

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், ஸ்ரீஜநகராஜன்திருமகளுக்காக லங்காதஹநம்பண்ணியருளின சக்ரவர்த்தி திருமகனுடைய திருவடிகளில் நிரதிசயபோக்யமான திருத்துழாயை ஆசைப்படாநின்றாள் என்கிறாள். [அம்பெரியுய்த்தவர்] - சராக்நியைப் புகவிட்டவர்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில். ஸ்ரீஜநகராஜன்திருமகள்விரோதியைப் போக்கின சக்கரவர்த்திதிருமகன் திருவடிகளில் திருத்துழாயை ஆசைப்படாநின்றாள் என்கிறாள். [கொம்புபோல் இத்யாதி] - வஞ்சிக் கொம்புபோலே யிருக்குமவள் என்னுதல், ஏகவஸ்த்வேகதேசம் என்னுதல். [இலங்கைநகர்] - சந்த்ராதித்யர்களும் புகப் பயப்படும் ஊர். [அம்புஎரிஉய்த்தவர்] - சராக்நியை ப்ரவேசிப்பித்தவர். கேவலாக்நி சோற்றை வேவிக்குமதொழிய ப்ரவேசிக்கக் கூசும் ஊர். கையாலே சராக்நியை ப்ரவேசிப்பித்தான். "யதா ராகவநிர்முக்த: சர:" என்று திருவடி புகிலும் சரஸ்த்தாநீயனாயிறே புகுந்தது. [வம்புஅவிழ் தண்ணந்துழாய்] - பரிமளத்தையுடைத்தாயிருக்கும் என்னுதல், நித்யாபூர்வமாயிருக்கும் என்னுதல். 'பண்டு ஒருத்திக்கு உதவினவன் எனக்கு உதவானோ' என்று ஆசைப்படாநின்றாள். அஸாதாரணவிக்ரஹத்தை இதரஸஜாதீயமாக்கினாப்போலே ஏதேனும் ஒருபுஷ்பத்தைச் சாத்திலும் திருத்துழாய் இதரஸஜாதீயமாயிற்றாகக்கடவது. [நான் இதற்கு என்செய்கேன்] - க்ருஷ்ணனைப்போலே ஸாதாரணனன்றிக்கே ஏகதாரவ்ரதன்திருவடிகளில் திருத்துழாயை எங்கே தேடுவேன்? அவளும் அவனுமான சேர்த்தியிலே ஆசைப்பட்டா ளென்று அறிகிறிலள். [நங்கைமீர்] - பூர்ணைகளான நீங்கள் சொல்லவல்லிகோளே? என்கிறாள்.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. ஸ்ரீஜநகராஜன்திருமகளுடைய விரோதியைப் போக்கின சக்ரவர்த்திதிருமகன் திருவடிகளிற் சாத்தின திருத்துழாயை ஆசைப்படாநின்றாள் என்கிறாள்

[கொம்புபோல்] வஞ்சிக்கொம்புபோலே யென்னுதல், *அநந்யா* என்கிறபடியே ஏகவஸ்துவில் ஏகதேசமென்னுதல். [சீதைபொருட்டு] சீதைக்காக. [இலங்கைநகர்] சந்த்ராதித்யர்கள் ஸஞ்சரிக்கப் பயப்படும் ஊர். [அம்புஎரிஉய்த்தவர்] சராக்நியை ப்ரவேசிப்

பித்தவர். சக்ரவர்த்திதிருமகன் இத்தைக் கைதொட்டு சிக்ஷித்து குணவானுக்குப் பின்பிறே போகவிட்டது; ஆகையாலே' கேவலாக்ஷி ப்ரவேசிக்கக் கூசும், ஊரிலே தன் வாய் வழியாலே புக்கதாயிற்று. இப்படி தான் மூதுகிட்டாரையுங்கூட குணவான்களாக்கும்படி ஏக்கற்றவருடைய திருவடிகளிற் சாத்தப்பட்ட. [வம்பு அவிழ் தண்ணந்துழாய்மலர்க்கே] பரிமளத்தையுடைத்தான மலரென்னுதல், நித்யாபூர்வமாயிருக்குமென்னுதல். அவன் சக்ரவர்த்தி திருமகனாயிருக்கச்செய்தேயும் அப்ராக்ருததிவ்யஸம்ஸ்த்தாநமேயாயிருக்கிறப்போலே அவன் ஏதேனும் ஒன்றாலே வடிவம் வைத்தாலும் இவர்களுக்குத்தோற்றுவது திருத்துழாயாயே. [நம்புமால்] அத்தை எப்போதும் விரும்பாநின்றாள். [நான் இதற்கு என்செய்கேன் நங்கைமீர்] க்ருஷ்ணனைப்போலே ஊர்ப்பொதுவன்றிக்கே ஏகதாரவ்ரதனானவன் திருவடிகளில் திருத்துழாயை நான் எங்கே தேடும்படி? சொல்லவல்லிகோளே. [நங்கைமீர்] நீங்கள் பூர்ணைகளாயிருக்க, இவள் இப்படி படுகிறபடி கண்டிகோளே.

நங்கைமீர்நீரும் ஓர்பெண்பெற்றுநல்கினீர்*
எங்ஙனேசொல்லுகேன் யான்பெற்றஏழையை*
சங்கென்னும்சக்கரமென்னும் துழாயென்னும்*
இங்ஙனேசொல்லும் இராப்பகல்என்செய்கேன்? (9)

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், அவனுடைய ஆயுதங்களைக் காணவேணு மென்று சொல்லப்புக்கு முடியச்சொல்லமாட்டாதே நோவுபடாநின்றாள் என்கிறாள். நல்குகை - வளர்க்கை. ஏழையை - கிடையாதத்தை ஆசைப்படுகிற சபலையை.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில்: அவனுடைய ஆயுதாதிகளைக் காணவேணுமென்று சொல்லப்புக்கு முடியச்சொல்லமாட்டாதே நோவுபடாநின்றாள் என்கிறாள். [நங்கைமீர்] - உங்கள் பூர்த்தி, நான்சொல்லக் கேட்டு அறியவேணுமே உங்களுக்கு? நீங்களும் ஒருபெண்பிள்ளையைப் பெற்றுவளர்த்திகோளே. நல்குகை - வளர்க்கை. இவள்பட்டது பட்டாருண்டோ? உன்பெண்பிள்ளைக்கு வாசியென்? என்ன,— [எங்ஙனே இத்யாதி] - என்னுடைய பெண்பிள்ளைபடி என்னாலே பாசுரமிட்டுச் சொல்லலாயோ இருக்கிறது? நங்கைமீர்! என்று ஸம்போதிப்பது ஸஜாதீயரை; இவளுக்கு ஸஜாதீயர் - ஆழ்வார்களாமத்தனை. நீங்களும் பகவத்விஷயத்திலே ப்ரவணராகிலும் நான் பட்டது பட்டா ருண்டோ? என்று கருத்து. "யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே" என்கிற விஷயத்தை முடியப்பேசினும் இவ்விஷயத்திலே அவகாஹித்தார்படி பாசுரமிட்டுச் சொல்லமுடியாது என்கை. "ஸதா பரகுணவிஷ்டோ த்ரஷ்டவ்யஸ் ஸர்வதேஹிபி:" என்று கண்டிருக்குமத்தனை போக்கிப் பேசப்போகாது. "ப்ரியோஹி ஜ்ஞாநிநோZத்யர்த்தம்" என்றிறே அவன்வார்த்தையும். கிடையாததிலே கிடைக்குமதிற் பண்ணும் சாபலத்தைப் பண்ணுகிறவளை. 'உன்னால் சொல்லலாம் அம்சத்தைச் சொல்லிக்காண்' என்ன, - [சங்குஎன்னும்] - பெருவருத்தத்தோடே 'சங்கு' என்னுகின்றாள். இப்படி அருமைப்பட்டோமென்று மீள அறிகிறிலள். [சக்கரம்என்னும்] - சொல்லவும் மாட்டுகிறிலள், மீளவும் மாட்டுகிறிலள். இவையிரண்டுக்கும் நடுவே கிடக்கிற தோள்மாலையை நினைத்து, [துழாய் என்னும்] - 'சங்குசக்கரங்கள்' என்றும், "கூராராழிவெண் சங்கேந்தி" என்றும் கூடச் சொல்லமாட்டுகிறிலள்; ஆபத்து மிக்க தசையிலும் ஒருத்தி "சங்க்க சக்ர கதாபாணே" என்றாளிறே. [இங்ஙனே சொல்லும் இராப்பகல்] - சொல்லித் தலைக்கட்ட மாட்டாதே மீள மாட்டாதே இப்படி ஸர்வகாலமும் சொல்லாநின்றாள். [என்செய்கேன்] - தன் ஸ்த்ரீத்வத்தைப் பார்த்து மீளப்பண்ணவோ? சொல்லித் தலைக்கட்டப்பண்ணவோ? என்கிறாள்.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. 'அவனுடைய ஆயுதாதிகளைக்" காணவேணும்' என்று சொல்லப்புக்கு முடியச்சொல்லமாட்டாதே நோவுபடாநின்றாள் என்கிறாள்.

[நங்கைமீர்] உங்கள்பூர்த்தி, இவள்படுகிற பாடு நான் சொல்லக் கேட்டறிய வேண்டியிருக்கிறதிறே உங்களுக்கு. [நீரும் ஓர்பெண்பெற்று நல்கினீர்] நீங்களும் ஒரு பெண்

பிள்ளையைப் பெற்று வளர்க்கிறீகோளன்றோ? நல்குகை-வளர்க்கை. இவள்பட்டது பட்டாருண்டோ? எங்கள் பெண்பிள்ளைகளிற்காட்டிலும் உன்பெண்பிள்ளைக்கு வாசியென்? என்னில், [எங்ஙனே சொல்லுகேன்] இவள்படி பேச்சுக்கு நிலமாகிலிறே நான் சொல்லுவது. *யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே அப்ராப்ய மநஸாஸஹ* என்கிற பகவத் குணங்கள் நிலமாய்ப்பேசிலும் குறைவகாடர் படி பேச்சுக்கு நிலமல்லவிறே; *ஸதா பரகுணாவிஷ்டோ த்ரஷ்டவ்யஸ் ஸர்வதேஹிபி:* என்று கண்டிருக்கு மத்தனைபோக்கிப் பேசமுடியாது *ப்ரியோஹி ஞ்ஞாநிநோऽத்யர்த்தம்* என்றிறே அவன் வார்த்தையும். தேசகால விப்ரக்ருஷ்டமான பதார்த்தங்களைத் தத்தத்தேசகால விசிஷ்டமாகப் பெறவேணுமென்கிற இவள்படி என்னாலே பேசலாயிருக்கதோ? ஆனாலும், எங்களிலும் நீ ஆஸந்நையன்றோ? தெரிந்தமட்டு அத்தைச் சொல்லிக்காணாய் என்ன, கைமேலே சொல்லுகிறாள்:—[சங்கென்னும்] மலையெடுத்தாற்போலே பெருவருத்தத்தோடே சங்கென்னும்; அது ஸாத்மித்தவாறே [சக்கரமென்னும்] மீளவும் மாட்டுகிறிலள், சொல்லவும் மாட்டுகிறிலள். இரண்டுக்கும் நடுவேகிடக்கிற மாலையை நினைத்து, [துழாயென்னும்] "சங்குசக்கரங்கள்" என்றும், "கூராராழிவெண்சங்கு" என்றும், சொல்லமாட்டுகிறிலள். ஆபத்து மிக்கவாறே ஒருத்தி *சங்க் கசக்ர கதாபாணே* என்றாளிறே. [இங்ஙனேசொல்லும்] சொல்லத்தொடங்குவது, சொல்லித் தலைக்கட்டமாட்டாததொழிவதாய்ப் படாநின்றாள். இப்படி சொல்லுவது எத்தனைபோது? என்னில்,—[இராப்பகல்] ஸர்வகாலமும் [என்செய்கேன்] இவளைத் தொடங்கினதுசொல்லித் தலைக்கட்டப்பண்ணவோ? ஸ்த்ரீத்வத்தைப்பார்த்து மீளப்பண்ணவோ?

என்செய்கேன் என்னுடைப்பேதைஎன்கோமளம்*
என்சொல்லும்என்வசமுமல்லள் நங்கைமீர்*
மின்செய்பூண்மார்பினன் கண்ணன்கழல்துழாய்*
பொன்செய்பூண்மென்முலைக்கென்று மெலியுமே. (10)

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், 'உன்மகள் நீ இட்ட வழக்கன்றோ? அவளுக்கு ஹிதம் சொல்லாய், என்றவர்களைக்குறித்துத் தான் சொல்லிற்றுக்கேளாதே அவனை ஆசைப்பட்டு மிகவும் அவஸந்நையாகா நின்றாள் என்கிறாள். [என்செய்கேன் என்று தொடங்கி.] - ஹிதங்கொள்ளுகைக்குசடான விவேகமின்றிக்கே வ்யஸநஸஹிஷ்ணுதையுமின்றிக்கே யிருந்துள்ள என்மகள் நான் சொல்லிற்றுக் கொள்ள, முதலிலே நான் இட்ட வழக்கல்லள். விளங்காநின்றுள்ள கௌஸ்துபாத்யாபரணங்களைத் திருமார்பிலேயுடைய க்ருஷ்ணனுடைய திருவடிகளில் திருத்துழாயை விரஹவைவர்ண்யத்தையே ஆபரணமாகவுடைத்தாய்த் துவண்டிருக்கிற முலைக்கு வேணுமென்று சொல்லப்புக்கு முடியச்சொல்மாட்டாதே மெலியாநின்றாள்; இதுக்கு நான் செய்வதென்? [பொன்செய்பூண்] - பொன்னாலே செய்யப்பட்ட ஆபரணமென்றும் சொல்லுவர்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், 'உன்மகள் நீ யிட்ட வழக்கன்றோ? ஹிதம் சொல்லத் தட்டென்? என்றவர்களைக் குறித்து 'நான் சொல்லிற்றுக் கேளாதே அவனை யாசைப்பட்டு மிகவும் அவஸந்நையாகாநின்றாள்' என்கிறாள் [என்செய்கேன் இத்யாதி] - [என்னுடைப்பேதை] - சொன்ன ஹிதம் கேட்கும் பருவமன்று. [என்கோமளம்] - 'ஹிதம் கேட்டிலள்' என்று விடவொண்ணாதபடி வ்யஸநஸஹமல்லாத ஸௌகுமார்யத்தையுடையவள். [என் சொல்லுமல்லள் என்வசமுமல்லள்] - சொன்ன ஹிதம் கேட்பதும் செய்யாள், ஹிதம்சொல்லலாம்படியும் இருக்கிறிலள். [நங்கைமீர்] - இவளைப் பெற்ற என்னைப்போலன்றிக்கே நீங்கள் பூர்ணைகளிறே. இவளைப்போலே யிருக்கும் பெண்பிள்ளையைப்பெறாதவர்களாகையாலே குறைவற்றவர்களிறே. [மின்செய் பூண்மார்பினன்] - மின்னாநின்ற ஆபரணமுண்டு - கௌஸ்துபம்; அத்தைத் திருமார்பிலேயுடைய க்ருஷ்ணனுடைய திருவடிகளில் திருத்துழாய் விரஹவைவர்ண்யத்தையே ஆபரணமாகவுடைய முலைக்கு; பொன்னாலே செய்த ஆபரணத்தையுடைய முலை யென்றுமாம். ஸ்ரீகௌஸ்துபம் புருஷோத்தமலக்ஷண மானாப்போலே விரஹத்தில் வைவர்ண்யம் ஸ்த்ரீத்வலக்ஷணமிறே [மென் முலைக்கு என்று மெலியுமே] - விரஹத்தாலே துவண்ட முலைக்கு வேணுமென்று சொல்ல நினைத்து முடியச்சொல்ல

மாட்டாதே மெலியா நின்றாள். ''மணிமிகுமார்பினில்முல்லைப்போது என்வனமுலைகமழ்வித்து'' என்கிற படியே ஸ்ரீகௌஸ்துபம் தன்முலையிலே அழுந்த அணைக்க ஆயிற்று இவள் ஆசைப்படுகிறது. இவள் மெலியாநின்றாள்: நான் என்செய்கேன்? இவளுடைய அவஸ்த்தை இருக்கிறபடியால் இவனைக் கிடைக்க மாட்டாதாயிராநின்றது: நான் எங்ஙனே ஜீவிக்கக்கடவேன்? என்கிறாள்.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. உன்மகள் நீ யிட்ட வழக்கன்றோ? அவளுக்கு ஹிதம் சொல்லி மீட்கத் தட்டு என் உனக்கு? என்றவர்களைக்குறித்து நான் சொல்லிற்றுக் கேளாதே அவனையே ஆசைப்பட்டு மிகவும் அவஸந்நையாகாநின்றாள் என்கிறாள்.

[என்செய்கேன்] இவள்தசை யிருந்தபடியால் இவனைக்கிடையாதாயிருந்தது; நான் என் செய்வேன்? [என்னுடைப்பேதை] நான்சொல்லும் ஹிதவசநங் கேட்கும் பருவமல்லள். [என் கோமளம்] 'சொன்னஹிதங் கேட்டிலள்' என்று கைவிடவொண்ணாதபடி, வ்யஸநஸஹ மல்லாத ஸௌகுமார்யத்தை யுடையவள். [என்சொல்லுமல்லள், என்வசமுமல்லள்] நான் சொன்ன ஹிதவசநங் கேட்பதும் செய்யாள்; எனக்கு ஹிதஞ்சொல்லலாம்படி யிருப்பதும் செய்யாள். [நங்கைமீர்] இதில் நீங்களறியாததில்லை யிறே. [மின் செய் இத்யாதி] மின்னா நின்றுள்ள ஸ்ரீகௌஸ்துபத்தை மார்விலேயுடைய க்ருஷ்ணன்திருவடிகளில் திருத்துழாய் பொன்னாலே செய்த ஆபரணங்களையுடைத்தாய் விரஹஸஹமல்லாத முலைக்கு; அன்றிக்கே, பொன்செய்திருக்கை விவர்ணமாயிருக்கை; "மென்முலை பொன்பயந்திருந்த" என்னக் கடவதிறே. அந்த வைவர்ண்யத்தையே ஆபரணமாகவுடைய முலைக்கு என்றுமாம், *அநிந்திதாம்* என்னுமாபோலே. [மின்செய் பூண்மார்பினன் பொன்செய்பூண்மென்முலை] அவன்பும்ஸ்த்வத்துக்கு லக்ஷணமான கௌஸ்துபம்போலேயாயிற்று, ஸ்த்ரீத்வத்துக்கும் வைவர்ண்யம்; அபிமத விரஹத்தில் இப்படி பொன்பயக்கையிறே ஸ்த்ரீத்வலக்ஷணம்- தனம் படைத்தாரில் இவளைப்போலே தனம்படைத்தாருண்டோ? [மென்முலை] தன் அபிமதனைப் பிரிய மாட்டாமையாலே பொன்னிட்டுக்கொள்ளுகிறதிறே. "மென்முலைக்குவேணும்" என்று சொல்லப்புக்கு மெலிவோடே தலைக்கட்டும்.

மெலியுநோய்தீர்க்கும் நம்கண்ணன்கழல்கள்மேல்*
மலிபுகழ்வண்குருகூர்ச் சடகோபன்சொல்*
ஒலிபுகழாயிரத்து இப்பத்தும்வல்லவர்*
மலிபுகழ்வானவர்க்காவர் நற்கோவையே. (11)

ஒ.—நிகமத்தில், ஆழ்வாருக்கு இனியில்லையென்ன வந்த அவஸாதமெல்லாம் தீரும்படி ஸம்ச்லேஷித்தருளின க்ருஷ்ணன்திருவடிகளிலே தாம் அருளிச்செய்த ஆயிரத்திலும் இத்திருவாய் மொழிவல்லார் அயர்வறும் அமரர்களுக்கு ஸத்ருசராவர் என்கிறார். [மலிபுகழ் என்று தொடங்கி] - எட்டாதநிலத்தையும் அநுபவிக்கைக்கு அபிநிவேசித்தாரென்னும் புகழ் மிக்கிருந்துள்ள ஆழ்வார் அருளிச்செயலாய் எம்பெருமானுடைய கல்யாணகுணங்களை வ்யக்தமாகச் சொல்லுகிற இத்திருவாய் மொழி வல்லவர்.

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்க வல்லார் நித்யஸூரிகளுக்கு ஸத்ருசராவர் என்கிறார். [மெலியும்நோய் இத்யாதி] - இவ்வவஸாதமெல்லாம் தீரும்படிவந்து முகங்காட்டின க்ருஷ்ணன் திருவடிகளிலே 'மெலியும் என்செய்கேன்?' என்று கைவிட்டாள் திருத்தாயார்; உடையவர்கள் கைவிடார் களிறே. [நம்கண்ணன்] - "தாஸாமாவிரபூத் சௌரி:" என்று இப்படிப்பட்ட ஆபத்துக்களிலே வந்து முகங்காட்டு மென்னும் ப்ரமாணப்ரஸித்தி. [மலிபுகழ்] - 'கிட்டாதவற்றையும் அநுபவிக்க ஆசைப் பட்டார்' என்னும் புகழ் மிக்கிருக்கிற ஆழ்வார் சொன்னது. [ஒலிபுகழ் இத்யாதி] - ஆர்த்தியை விளைக்கவல்லவன், பரிஹரிக்க வல்லவன்; அது தன்பேறாயிருக்கவல்லவன் என்கிற கல்யாணகுணங்களை வ்யக்தமாகச் சொல்லுகிற இப்பத்தையும் அப்யஸிக்க வல்லவர்கள். [மலிபுகழ்வானவர்க்கு] - நித்யா நுபவம்பண்ணுவிக்கச்செய்தே விடாய்மிக்கிருப்பர் என்னும் புகழையுடைய நித்யஸூரிகளுக்கு. [நற்கோவையாவர்] - நல்ல சேர்த்தியாவர்.

ஈடு—நிகமத்தில் - இத்திருவாய்மொழி அப்யஸிக்கவல்லார் நித்யஸூரிகளுக்கு ஸத்ருசராவர் என்கிறார்.

[மெலியும்நோய்தீர்க்கும்] 'மெலியும்' என்று தாயார் கைவாங்கினாள். பின்னையும் உடையவன் கைவிடானே. *பெற்றார்பெற்றொழிந்தார்* இத்யாதி. [நங்கண்ணன்.] *தாஸாமாவிரபூத் சௌரி:* என்று இப்படிப்பட்ட ஆபத்துக்களிலே வந்து முகங்காட்டுமென்னும் ப்ரமாண ப்ரஸித்தி. இப்படி சிதிலையாகைக்கு அடியான விரஹவ்யஸநத்தையைப் போக்கும் ஆச்ரிதஸுலபனான க்ருஷ்ணன் திருவடிகள் விஷயமாக. [மலிபுகழ்] தேச காலங்களால் விப்ரக்ருஷ்டமான அவன்படிகளையும் இப்போதே பெறவேணும் என்று விடாய்க்கும்படி பகவத்விஷயத்திலே விடாய்க்கையால் வந்த புகழிறே. இப்படிப்பட்ட புகழையுடைய ஆழ்வார் அருளிச்செய்தது. [ஒலிபுகழாயிரத்திப்பத்தும்வல்லவர்] இவரை இப்படிவிடாய்ப்பித்தவன் அவ்விடாய் போனவிடம் தெரியாதபடி பரிஹரிக்கவல்லனென்கிற கல்யாணகுணங்களை வ்யக்தமாகச்சொல்லுகிற இப்பத்தையும் அப்யஸிக்கவல்லவர்கள். [மலிபுகழ்வானவர்க்காவர் நற்கோவையே] இவ்வாழ்வாரோடு ஒப்பர்களாயிற்று அவர்களும். நித்யாநுபவம் பண்ணாநிற்கச்செய்தே அவர்கள் விடாய்க்க வல்லராம்படி, பகவத்விச்லேஷத்தால் விடாய்க்கைக்கு ஸம்பாவனையில்லாத ஸம்ஸாரத்திலே யிருந்து இவர் விடாய்க்கவல்லரானாப்போலேயாயிற்று. வானவரோடு, [நற்கோவையாவர்] நல்ல சேர்த்தியாவர்.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

மூன்றுந்திருவாய்மொழி—கோவைவாயாள் : ப்ரவேசம்

ஒ.—மூன்றுந்திருவாய்மொழியில், தாம் ஆசைப்பட்டபடியே எல்லாம் பெற்றாராம்படி தம்மோடே ஸம்ச்லேஷித்தருளின எம்பெருமானுக்குத் தம்பக்கலுண்டான ப்ரணயித்வத்தை அநுஸந்தித்து அத்யந்தம் ப்ரீதரான ஆழ்வார், அந்தப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே அவனுடைய ப்ரணயித்வ குணத்தைப் பேசியருளுகிறார்.

இ.—மூன்றுந்திருவாய்மொழியில், தாம் ஆசைப்பட்டபடியே எல்லாம்பெற்றாராம்படி தம்மோடே கலந்து அவனுக்குத் தம்பக்கலுண்டான ப்ரணயித்வத்தை அநுஸந்தித்து ப்ரீதராய் ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே அந்தப்ரணயித்வகுணத்தைப் பேசுகிறார். இதுதன்னை மூன்றுபடியாக நிர்வஹிப்பர்கள்; எம்பார் - தேசகால விப்ரக்ருஷ்டங்களைப் பெற ஆசைப்பட்ட இவர்க்கு ஒருகுணாவிஷ்காரத்தைப் பண்ண, அத்தாலே கீழ்ப் பிறந்த இழவெல்லாம் மறந்து அந்தக் குணத்தையே அநுபவிக்கிறார் என்பர்; திருமலைநம்பி - ஸர்வேச்வரன் முகத்தைப் பார்த்து அபேக்ஷித்தபடியே செய்யக்கடவோம் என்ன, பெற்றாராய் க்ருதார்த்தராகிறார் என்பர். பட்டர் - தேசகாலவிப்ரக்ருஷ்டங்களை ஆசைப்பட்ட இவர்க்குக் காலத்ரயத்திலும் உபாதியைக் கழித்து வர்த்தமாநகாலம்போலே ஒருபோகியாக்கிக் கொடுக்க, எல்லாம் பெற்றாராய் அநுபவிக்கிறார் என்பர். ஸர்வசக்தியாகையாலும், காலத்துக்கு நியாமகனாகையாலும், செய்ய முடியாதது இல்லையிறே. தேசகால விப்ரக்ருஷ்டங்களை ஆசைப்படுவார் ஒருவரைப் பெறுகையாலே இவர்ஸத்தையே தனக்கு எல்லாமாய்ப்படியிருக்கிற ப்ரணயித்வகுணத்தை யநுபவித்து ப்ரீதராகிறார். ஈச்வரனுடைய ''பாலனாயேழுலகு'' இத்திருவாய்மொழி.

28

ஈடு.—எல்லாத்தேசத்திலும் எல்லாக்காலத்திலு முண்டான அவஸ்தைகளெல்லாம் இப்போதே பெற்று அநுபவிக்கவேணுமென்று விடாய்ப்பாரொருவரைப் பெறுகையாலே இவர்ஸத்தையே தனக்கு எல்லாமாம்படியிருக்கிற தன் ப்ரணயித்வகுணத்தைக் காட்டிக் கொடுக்கக் கண்டு. இவரும் எல்லாம்பெற்றாராய் அநுபவிக்கிறார். ஸர்வேச்வரனுடைய பாலனாயேழுலகு - இத்திருவாய்மொழி. இதுதனக்கு மூன்றுபடியாக நிர்வஹிப்பர்கள் நம் முதலிகள்: எம்பார், "அம்புலியம்மானைப் பிடித்துத்தரவேணும்" என்று அழுத ப்ரஜைக்குத் தேங்காயைக்கொடுத்து அழுகையை ஆற்றுவாரைப்போலே, வேறொரு குணவிஷ்காரத்தைப் பண்ணி அநுபவிப்பிக்க அநுபவிக்கிறார்" என்று அருளிச்செய்வர். திருமலைநம்பி, "ஒருவன் ஒன்றை அபேக்ஷித்தால், அவனும் அதுசெய்வானாகத் தலைதுலுக்கினால், பெற்றானாய்ப் பின்பு பின்னிலிழவுதோன்றும்படியன்று இருப்பது: ஆகையாலே, அவனும் 'அப்படி செய்கிறோம்' என்னக் கிழிலிழவை மறந்து எல்லாம் பெற்றாராய் அநுபவிக்கிறார்" என்று: ஸ்ரீகௌஸல்யையார், 'பெருமாள் வநத்துக்கு எழுந்தருளுகிற போது 'ஏக புத்ரையான நான் உம்மைப்பிரிந்திருக்கமாட்டேன்; கூடப்போமித்தனை' என்ன, 'ஆச்சி, நீர் சொல்லுகிற இவை தர்மஹாநிகிடீர்' என்று முகத்தைப் பார்த்து ஒரு வார்த்தை அருளிச் செய்ய, இழவை மறந்து மங்களாசாஸநம் பண்ணி மீண்டாளிறே; க்ருஷ்ணன் *மாசுச:* என்று ஒரு வார்த்தை அருளிச் செய்ய, அர்ஜுநன் *ஸ்த்திதோ஽ஸ்மி கதஸந்தேஹ:* என்று தரித்தானிறே. பட்டர், "காலத்ரயத்திலுள்ளத்தையும் இப்போதே பெறவேணுமென்று விடாய்த்த இவர்க்கு அப்படியே அநுபவிக்கலாம்படி, காலசக்கரத்தானாகையாலே காலோபாதியைக் கழித்து, வர்த்தமாநகாலத்திற்போலே அநுபவயோக்யமாம்படி காலத்தை ஒருபோகியாக்கிக் கொடுக்க அநுபவிக்கிறார்" என்று அருளிச் செய்வர்.

கோவைவாயாள்பொருட்டு ஏற்றினெருத்தமிறுத்தாய்* மதிளிலங்கைக்
கோவைவீயச்சிலைகுனித்தாய் குலநல்யானைமருப்பொசித்தாய்*
பூவைவீயாநீர்தூவிப் போதால்வணங்கேனேலும்* நின்
பூவைவீயாம்மேனிக்குப் பூசுஞ்சாந்துஎன்னெஞ்சமே. (1)

ஒ.—முதற்பாட்டில், ஆச்ரிதவிரோதிநிரஸநங்களால் வந்த ச்ரமம் போகைக்கு ஈடான சிசிரோபசாரங்கள் செய்யப்பெற்றிலேனேயாகிலும் என்ஹ்ருதயத்தினுடைய ஸத்தையே சிசிரோபசாரமாய்விட்டது என்கிறார். [கோவைவாயாள் என்று தொடங்கி] - நப்பின்னைப்பிராட்டியினுடைய முறுவலுக்குத் தோற்று அவளோட்டைஸம்ச்லேஷத்துக்காக எருதுகளினுடைய பெரியகழுத்துக்களை முறித்தாய்; அப்ரத்ருஷ்யமான லங்காதிபதியான ராவணன் முடியும்படி வில்லைவளைத்தருளினாய்; நற்குலத்திலே பிறந்து ஸர்வலக்ஷணஸம்பந்நமாகையாலே ஒருவர்க்கும் கணிசிக்கமுடியாதேயிருக்கிற ஆனையினுடைய கொம்பை அநாயாஸேந முறித்தருளினாய். [பூவை என்று தொடங்கி] - பூவோடே கூடின நீரைக்கொண்டு ப்ராப்த காலங்களிலே பரிசர்யைபண்ணப் பெற்றிலேனேயாகிலும். [பூவைவீயா என்று] - பூவையிட்டு என்றுமாம். [நின் பூவைவீயா மேனிக்கு] - பூவைப்பூவின் தன்மையான மேனிக்கு; பூவையொழியச் செல்லாத மேனி யென்றுமாம்.

இ.—முதற்பாட்டில், ஆச்ரிதவிரோதிகளை நிரஸிக்கிற விடத்தில் வந்து முகங்காட்டி நான் உதவப் பெறுதிருக்க, என்னுடைய ஹ்ருதயத்தையே தனக்கு போக்யமாகக்கொள்வதே! என்கிறார்; நப்பின்னைப் பிராட்டியையும் ஸ்ரீ ஜநகராஜன்திருமகளையும் ப்ரணயிநிகளாகவுடையனாயிருக்க, என் ஸத்தையே தனக்கு எல்லாமாகக் கொள்வதே! என்கிறார் என்றுமாம். [கோவைவாயாள்பொருட்டு] - எருதடர்க்கைக்கு முன்பு வந்தவர்கையிலே வெற்றி கிடக்கில் செய்வதென்? என்று விமுகையாயிருந்தவள் க்ருஷ்ணன்வந்தவாறே ஸ்மிதம்பண்ணினாள். அத்தைக்கண்டு "தவாஸ்மி" என்றபடி. [ஏற்றின் எருத்தம் இறுத்தாய்] - அந்த ஸ்மிதத்துக்குத் தோற்றுத் தன்னைப்பேணாதே மேல்விழுந்தபடி. எருத்தம் - அவற்றின்பிடர்; அவற்றுக்கு அபிமாநஹேது அதுவிறே; அத்தைமுறித்தாய். ஆண்பிள்ளைகள்கையில் வில்லை சூரர் வெறுங்கை

யோடே சென்று வாங்கினாற்போலே யிருப்பதொன்றாய்த்து அவற்றுக்கு அது. அப்போது 'கேவலருஷபங்களன்று, அஸுராவேசமுண்டு' என்னப்பெற்றிலேன்; மாயமானின்பின்னே பெருமாள் தொடருகிறபோது இளையபெருமாள் 'கேவலம் மானன்று, ராக்ஷஸமாயை' என்றாற்போலே. [மதிளிலங்கை] - 'இவ்வூரும் மதிளும் நமக்கு உண்டு' என்னுமதனாலேயாயிற்று, அதிக்ரமங்களைப் பண்ணித் திரிந்தது. அது தன்னை யழியச்செய்ய வருகிறவருடைய ஸங்கல்பத்தாலே யாயிற்று ரக்ஷகமாவது என்று அறிந்திலன்; ரக்ஷகனை எதிரியாகக் கொண்டான். மதிளைத் தனக்கு ரக்ஷகமாக நினைத்தான். இதுவிறே தான் தனக்குப்பண்ணிக் கொள்ளும் ரக்ஷை. அதுக்கு நிர்வாஹகனான ராவணன் முடிய. [சிலைகுனித்தாய்] - ராக்ஷஸர் மாயாப்ரயோகமல்லது அறியாதாபோலே செவ்வைப் பூசலல்லது அறியார் இவர். 'நீர் தர்ம யுத்தத்தில் குசலராயிருக்குமாபோலே ராக்ஷஸர் மாயாப்ரயோககுசலர்' என்று ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான்மாத்ரம் அறிவிக்கப் பெற்றிலேன். [குலநல்யானைமருப்பொசித்தாய்] - ஆகரத்திற் பிறந்த ஆபிஜாத்யத்தை யுடைத்தாய் ஸர்வலக்ஷணஸம்பந்நமாகையாலே ஒருவர்க்கும் கணிசிக்க அரிதாயிருக்கிற குவலயாபீடத்தினுடைய கொம்பை அநாயாஸேந முறித்தாய்; அப்போது "நஸமம் யுத்தமித்யாஹு:" என்னப் பெற்றிலேன். [போதால் பூவைவீயாநீர்தூவி வணங்கேனேனும்] - அவ்வவகாலங்களிலே பூவையிடா நீரைத்தூவியென்னுதல்; பூவைவிடாதநீர் - பூவோடேகூடின நீர் என்னுதல். ஓர் அநுகூலன் திருவடிகளிலே வணங்கினால் ச்ரமமெல்லாம் தீரும்படியாயிற்று இருப்பது. இப்படி அக்காலங்களிலே சிசிரோபசாரம் பண்ணப்பெற்றிலேனேயாகிலும் [நின்பூவைவீயாமேனிக்கு] - பூவையொழியாமேனிக்கு - பூவையொழியச்செல்லாத மேனி யென்னுதல்; பூவைவீ யுண்டு - பூவைப்பூ; அதான மேனி; காயாம்பூவின் தன்மையையுடைத்தாகை. புஷ்பஹாஸஸுகுமாரமான திருமேனி. [மேனிக்குப் பூசும் சாந்து என் நெஞ்சமே] - அவ்வடிவுக்குப் பூசுஞ் சாந்து என்நெஞ்சமாய்விடுவதே; "ஸுகந்த மேதத்", அப்படி சாந்தில் உள்மானம் புறமானம் அறியுமவனுக்குப் பூசுஞ் சாந்து என்நெஞ்சமாய்விடுவதே!

ஈடு.—முதற்பாட்டில்-நப்பின்னைப்பிராட்டி ஸ்ரீ ஜநகராஜன்திருமகள் தொடக்கமானார் உனக்கு ப்ரணயிநிகளாயிருக்க, நீ அவர்கள்பக்கலிலே யிருக்கும் இருப்பை என்பக்கலிலே யிருக்கும்படி என் ஸத்தையே உனக்கு எல்லாமாய் விட்டது என்கிறார். அன்றிக்கே ஆச்ரித விரோதிகளை நிரஸிக்கிறவிடங்களில் அவ்வவஸமயங்களில் வந்து முகங்காட்டி அடிமை செய்யப் பெற்றிலேன் நான்; இங்ஙனேயிருக்கவும் என்ஹ்ருதயத்தையே உனக்கு போக்யமாகக் கொள்ளுவதே! என்கிறாராதல்.

[கோவைவாயாள் பொருட்டு] தன்னைப்பேறாதே அவனுக்கு இவ்வெருதுகளின் மேலே விழவேண்டும்படியாயிருக்கும் அவயவசோபையென்கைக்காகச் சொல்லுகிறது. ருஷபங்களை முன்னிட்டு 'இவற்றையடர்த்தாருக்கு இவளைக்கொடுக்கக்கடவோம்' என்று, இவளை அலங்கரித்து முன்னே கொண்டுவந்து நிறுத்தினார்கள்; 'இவளையணையலாமாகில் இவற்றை முறித்தாலாகாதோ?' என்று தன்னைப்பேறாதே அவற்றின்மேலே விழுந்தான். "நம்பிமூத்த பிரான் முற்படவந்து கிட்டினவிடத்து இவன் தலையிலே வெற்றிகிடந்தால் செய்வதென்?" என்று வெறுப்பாலே அவாங்முகியாயிருந்தாள்; க்ருஷ்ணன் வந்து தோற்றினவாறே ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே ஸ்மிதம்பண்ணினாள்; அப்போதை அதரத்தில் பழுப்பு இருந்தபடி. அந்த ஸ்மிதத்திலே தோற்றுத் தன்னை அவளுக்கு ஆக்கினான். [ஏற்றினெருத்தமிறுத்தாய்] ஏற்றின் கருத்தை முறித்தாய்: எருத்தம் - அதற்றின்பிடர்- அவற்றுக்கு அபிமாநஸ்தலம் கருத்திறே; அத்தை முறித்தபடி. வீரராயிருப்பார் எதிரிகையில் ஆயுதத்தை வெறுங்கையோடே சென்று வாங்குமாபோலே யிருப்பதொன்றிறே இவன்செய்தது; அவைதான் தலையான ஆயுதத்தோடே யிறே நிற்கிறது. மாயாம்ருகத்தின் பின்னே பெருமாள் எழுந்தருளுகிறபோது இளைய பெருமாள் தெளிந்து நின்று 'இது மாயாம்ருகங்கிடீர்; ராக்ஷஸமாயை' என்றாப்போலே, நானும் அவ்வளவிலே நின்று 'இவை அஸுராவேசமுண்டு' என்னவிறே அடுப்பது; அது செய்யப்பெற்றிலேன் என்கிறார். [மதிளிலங்கை] 'இம்மதிளும் ஊரும் உண்டே நமக்கு' என்று சக்ரவர்த்திதிருமகனை எதிரிட்டானாயிற்று. ஸர்வரக்ஷகரான பெருமாளை விட்டு, மதிளை 'ரக்ஷகம்' என்றிருந்தானாயிற்று; இதிறே தான் தனக்குப் பண்ணிக்கொள்ளும் ரக்ஷை

[இலங்கைக்கோவை வீய] *லங்காம் ராவணபாலிதாம்* மண்பாடுதானே - ஒருவர்க்கும் ப்ரவேசிக்க அரிது; அதுக்குமேலே உள்நின்றுநோக்குமிறைவனுடைய பலம். 'மதிளை யுடைத்தான லங்கைக்கு நிர்வாஹகனல்லேனோ?' என்று அபிமானித்திருக்கிற ராவணன்முடிய. [சிலைகுனித்தாய்] ராக்ஷஸர் மாயாப்ரயோகமல்லது அறியாதாபோலே, செவ்வைப்பூசலல்லது அறியார் இவர். 'நீர் தர்மயுத்தத்திலே குசலராயிருக்குமாபோலே, ராக்ஷஸர் மாயாப்ரயோக குசலர்கிடீர்' என்று ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானைப்போலே அறிவிக்கப் பெற்றிலேன். [குலகல்யானை மருப்பொசித்தாய்] ஆகரத்திலே பிறந்து ஸர்வலக்ஷணோபேதமான குவலயாபீடத்தினுடைய கொம்பை அநாயாஸேந முறித்தவனே! அவ்வளவிலே ஸ்ரீமதுரையில் பெண்களோடொக்க நின்று *நஸமம் யுத்தமித்யாஹு:* என்னப் பெற்றிலேன். [பூவை வீயா நீர்தூவி] பூவைத் திருவடிகளிலே பணிமாறி நீரைத்தூவி யென்னுதல்; அன்றிக்கே, பூவையொழியா நீர் - பூவோடே கூடின நீர், அத்தைத்தூவி. [போது] அவ்வவகாலங்களிலே பூவைவீயாநீர்தூவி வணங்கிற்றிலேனாகிலும். எருதேழடர்க்கை தொடக்கமான காலங்களிலே பிறந்த ச்ரமம்மாற சிசிரோபசாரம் பண்ணிற்றிலேனாகிலும், [நின்பூவை வீயாமேனிக்கு] பூவாலல்லது செல்லாத திருமேனிக்கு. அன்றிக்கே, பூவைப்பூவோடொத்த மேனி யென்னுதல். வீயென்று பூவுக்குப் பேர். புஷ்பஹாஸஸுகுமாரமான மேனிக்கு [மேனிக்குப் பூசும் சாந்து] *ஆவயோர் காத்ர ஸத்ருசம்* என்கிறபடியே. நம்பிமூத்தபிரானும் தானுமாக ஸ்ரீமதுரையிற்போய்ப் புக்கவாறே கூனியைக் கண்டு, 'அண்ணர்க்கும் நமக்கும் பூசலாம்படி சாந்து இடவல்லையோ?' என்ன, வழக்கனாயிருக்கிற சாந்தைக் கொடுத்தாள்; [ஸுகந்தமேதத்] இது உனக்காயிருந்தது; அதுக்கு மேல்தரமாயிருப்பதொன்றைக் காட்டினாள்; [ராஜார்ஹம்] இது கம்ஸனுக்காம். அதுக்கு மேல்தரமாயிருப்பதொன்றைக் காட்டினாள்; [ருசிரம்] நிறமே இதில் உபஜீவிக்கலாவது. இப்படி அருளிச்செய்தவாறே, 'வெண்ணெய்நாற்றத்திலே பழகினார் இரண்டு முக்தர் சாந்தின் வாசி அறிந்தபடிஎன்?' என்று, அத்தால் வந்த ஹர்ஷம் தோற்ற ஸ்மிதம் பண்ணினான்; [ருசிராநநே] நல்ல சாந்திடுகைக்காக இது ஒருமுகமிருந்தபடி என்தான்! என்கிறான். [ஆவயோர் காத்ரஸத்ருசம் தீயதாம்] நற்சரக்குப் பரிமாறுவார், அதுகொண்டு விநியோகங் கொள்ளுவாருடம்புவாசி யறிய வேணுங்காண், நம்உடம்புக்கும் அண்ணருடம்புக்கும் சடான சாந்து தா. இப்படி தரம் இட்டுப் பூசுந்திருமேனிக்குப் பூசுஞ்சாந்து என் ஹ்ருதயமாய் விடுவதே!

பூசும்சாந்துஎன்னெஞ்சமே புனையும்கண்ணிஎனதுடைய*
வாசகம்செய்மாலையே வான்பட்டாடையும்அஃதே*
தேசமான அணிகலனும் என்கைகூப்புச்செய்கையே*
ஈசன்ஞாலமுண்டுமிழ்ந்த எந்தைஏகமூர்த்திக்கே. (2)

ஒ.—இரண்டாம் பாட்டில், 'என்னுடைய ஸ்ம்ருத்யாதிகள் அவனுக்கு அங்கராகாதிகளாய் விட்டதே' என்று இனியராகிறார். [பூசும் சாந்து] - பூசியல்லது தரிக்கவொண்ணாத சாந்து. [புனையும் கண்ணி] - விரும்பிச் சூடும் பூமாலை. [வான் பட்டாடை] - அதிச்லாக்யமான திருப்பரிவட்டம். [தேசமான அணிகலன்] - தேஜஸ்கரமான திருவணிகலன்கள். [ஈசன் என்று தொடங்கி] - ஸர்வேச்வரனாய் ஜகத்துக்குப் பலபடியாலும் ரக்ஷகனாய் அச்செயலாலே விசேஷித்து எனக்கு ஸ்வாமியுமாய் விலக்ஷணமான திருமேனியை யுடையவனுக்கு.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், விடாய்த்த என்னுடைய கரணகார்யமான ஸ்ம்ருத்யாதிகளே பூர்ணனானவனுக்கு போகோபகரணங்களெல்லாமாய்விடுவதே! என்கிறார். அசேதநமான கரணத்தை போக்யமாக விரும்பினபடியைக் கண்டு அந்தப்ரீதியாலே பின்னாடிப் பின்னையும் 'பூசுஞ்சாந்து என்னெஞ்சமே' - என்கிறார். [பூசுஞ்சாத்து என்நெஞ்சமே] - இவருடைய பாவபந்தம் அவனுக்குப் பரிமளிதமான அங்கராகமே யாயிற்று. வழக்கனான மாலையன்றிக்கே ஆதரித்துச் சூடும் மாலை - என்னுடைய உக்தி

மாத்ரமே. இவர்நெஞ்சிலும் பரிமளிதமாயிற்று இவர்வாக்கு - வாக்கான மாலையிறே சாந்துக்குப் பூக்கட்டியிறே மணங்கொடுப்பது. [வான்பட்டாடையும் அஃதே] - ஒன்று ஒருபோகோபகரணமாகை தவிர்ந்தது; அவனுக்குப் பும்ஸ்த்வாவஹமான பரிவட்டமும்என்உக்தியாவதே! [வான்பட்டாடை] - பெருவிலையனுனதிருப்பரிவட்டம். [தேசமான இத்யாதி] - தேஜஸ்கரமான திருவாபரணமும் என்னுடைய அஞ்சலியாவதே! ராஜமஹேந்த்ரன்படிபோலே இவருடைய அஞ்சலி அவனுக்கு உத்கர்ஷஹேதுவாயிருக்கிறபடி. இவருடைய அஞ்சலி தேஜஸ்கரமாயிருக்கிறது ஒரு குறைவாளனுக்கோ? என்னில்;—[ஈசன்] - ஸர்வேச்வரனுக்கு. ரக்ஷகனென்னும் பேரேயாய் உடைமைநோவுபட விட்டிருக்குமோ? என்னில்,—[ஞாலமுண்டுமிழ்ந்த] - ஜகத்துக்கு ஸர்வப்ரகாரரக்ஷகன். [எந்தை] - அந்தரக்ஷணத்தாலே என்னை எழுதிக்கொண்டவன். [ஏக மூர்த்திக்கு] - அத்விதீயமான திருமேனியையுடையவனுக்கு. "ஸர்வகந்த:" என்கிற விக்ரஹத்தையுடையவனுக்குப் பூசும் சாந்து என் நெஞ்சமாவதே! என்கிறார்.

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. என்னுடைய கரணகார்யமான ஸ்ம்ருத்யாதிகளை பரிபூர்ணனானவனுக்கு போகோபகரணங்களெல்லாமாயிற்று என்கிறார்.

[பூசும்சாந்து என்நெஞ்சமே] இத்திருமேனியினுடைய வைலக்ஷண்யத்தையும், அவனுக்குத் தம்பக்கலுண்டான விருப்பத்தையும் அநுஸந்தித்துப் பின்னடித் திரியவுஞ் சொல்லுகிறார். [புனையுங்கண்ணி] வழக்கனன் மாலையன்றிக்கே சாத்தப்படும் மாலை. [எனதுடைய வாசகஞ்செய்மாலையே] இவர் 'அவனுக்கு' என்று சொல்லவேண்டா; இவருடைமையாகில் அவனுக்கேயாயிருக்கும். [வாசகஞ்செய்மாலையே] இவர் நெஞ்சிற் காட்டிலும் வாக்கு பரிமளம் விஞ்சியிருக்கும்போலே காணும். பூக்கட்டியிறே சாந்து மணங் கொடுப்பது. [வான்பட்டாடையுமஃதே] அந்த உக்திதானே அவனுக்குப் பும்ஸ்த்வாவஹமான பரிவட்டமும். இவருடைய பா, நல்லநூலாகையாலே வான்பட்டாடையாயிற்றுக்காணும். 'நல்லநூலாகவேணும்' என்று அடியிலே நோற்று நூற்றவரிறே. [தேசமான அணிகலனும்] தனக்கு தேஜஸ்கரமான ஆபரணமும். [என்கைகூப்புச்செய்கையே] சேர பாண்டியன் தம்பிரானைபாதி, அவனுக்குத் தேஜஸ்கரமாகா நின்றது இவருடைய அஞ்சலி. இவற்றாலே நிறம்பெற்றானாயிருக்கிறவன்தான் ஒருகுறைவாளனாயிருக்கப்பெற்றதோ! [ஈசன்] ஸர்வேச்வரன். 'ரக்ஷகன்' என்னும் பேரேயாய் உடைமைநோவுபட விட்டிருக்குமோ? என்னில், [ஞாலமுண்டுமிழ்ந்த] ஜகத்துக்கு ஸர்வப்ரகாரரக்ஷகன். [எந்தை] அந்த ரக்ஷணத்தாலே என்னைஎழுதிக்கொண்டவன். [ஏகமூர்த்திக்கு] அத்விதீயமான திருமேனியையுடையவனுக்கு. [ஏகமூர்த்திக்கு - பூசும் சாந்து என் நெஞ்சமே] *ஸர்வகந்த* என்கிற திருமேனிக்கு இது சேருமே?

ஏகமூர்த்தியிருமூர்த்தி மூன்றுமூர்த்திபலமூர்த்தி
யாகி* ஐந்துபூதமாய் இரண்டுசுடராய்அருவாகி*
நாகமேறிநடுக்கடலுள்துயின்ற நாராயணனே* உன்
ஆகமுற்றுமகத்தடக்கி ஆவியல்லல்மாய்த்ததே. (3)

ஒ.—மூன்றாம்பாட்டில், தம்மோட்டை ஏவம்விதப்ரணயத்தால் எம்பெருமானுக்கு உண்டான கார்த்தார்த்த்யம் சொல்லுகிறார். [ஏகமூர்த்தி என்று தொடங்கி] - ஸ்ருஷ்டிக்குமுன்பு ஸ்வாஸாதாரணமான திருமேனியையுடையயாய், ப்ரக்ருதிமஹான்களையும் த்ரிவிதஅஹங்காரத்தையும் மநःப்ரப்ருதி கரணங்களையும் ஐந்துபூதங்களையும் சந்த்ர ஸூர்யாதிகளையும் ஸ்ருஷ்டித்து அவற்றினுடைய தாரணார்த்தத மாக அவற்றுக்கு ஆத்மாவாய், [நாகம் என்று தொடங்கி] - உன்னாலே ஸ்ருஷ்டரான ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு ஸமாச்ரயணியனாகைக்காகத் திருப்பாற்கடலின் நடுவே திருவநந்தாழ்வான்மேலே ஏறிக் கண்வளர்ந்தருளி ஸமஸ்தஜந்துக்கள்பக்கலிலும் அநுக்ரஹசீலனானவனே! உன்னுடைய திருமேனிக்கு வேண்டும் தாரகபோஷகாதிகளெல்லாம் என்னுடைய மநःப்ரப்ருதிகளேயாகக் கொண்டு உன்னுடைய மநஸ் நிர்த்துःக்கமாயிற்றே; [ஆவி அல்லல் மாய்த்ததே] - நான் நிர்த்துःக்கனானேன் என்றுமாம்.

இ.—மூன்றாம்பாட்டில், தம்மோட்டை ஏவம்விதப்ரணயத்தாலே அவன் க்ருதார்த்தனானபடி சொல்லுகிறார். [ஏகமூர்த்தி] - தம்மை இவ்வளவாக்க அவன்பண்ணின யத்நம் சொல்லுகிறது. "ஸதேவ" என்று இவையில்லாத அன்றும் தான் உளனாய்த் தன்உண்மையாலே இவற்றினுடைய ஸத்பாவத்தையும் நிர்வஹித்துக்கொண்டு நிற்கிற நிலை. ஸ்ருஷ்டிக்குமுன்புத்தை ஸ்வாஸாதாரண விக்ரஹத்தைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். [இருமூர்த்தி] - ஸ்ருஷ்ட்யுந்முகனாய் ப்ரக்ருதி மஹான்களை சரீரமாகக்கொண்டு நிற்கிற நிலை. [மூன்று மூர்த்தி இத்யாதி] - த்ரிவித அஹங்காரங்களையும் ஸாத்த்விகஅஹங்காரகார்யமான ஏகாதசேந்த்ரியங்களையும் தாமஸஅஹங்காரகார்யமான ப்ருதிவ்யாதி பூதங்களையும் தனக்கு சரீரமாகவுடையவன் [இரண்டுசுடராய்] "ஸூர்யாசந்த்ரமஸௌ தாதா யதாபூர்வ மகல்பயத்" என்கிறபடியே சந்த்ரஸூர்யர்கள் கார்யவர்க்கத்துக்கு உபலக்ஷணம். [அருவாகி] - "தத்ஸ்ருஷ்ட்வா ததேவாநுப்ராவிசத்" என்கிறபடியே இவற்றினுடைய தாரணார்த்தமாக அந்தர்யாமியாய். அசித்தைச் சொல்லிற்றாகில், அருவென்று ஆத்மாவைச் சொல்லிற்றாகாதோ வென்னில்,—"அநேநஜீவே நாத்மநாऽநுப்ரவிச்ய" என்று ஜீவாந்தர்யாமிக்கு அநுப்ரவேசமாகையாலே அதுவும் சொல்லிற்றாயிற்று. [நாகம் இத்யாதி] - ஸ்ருஷ்டரான ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு ஸமாச்ரயணீயனாகைக்காகத் திருப்பாற்கடலின், நடுவே திருவநந்தாழ்வான்மேலே சாய்ந்தருளினவனே! [நாராயணனே] - இப்படி ஸர்வகாலமும் ஒக்க அநுக்ரஹசீலனாகைக்கு அடியான ப்ராப்தியைச் சொல்லுகிறது. [உன் ஆகமுற்றும் அகத்தடக்கி] - இதுக்கு ப்ரயோஜநம் உன்திருமேனிக்கு வேண்டும் போகோபகரண மெல்லாம் என்னுள்ளே யாம்படி பண்ணுகை; அத்தைச்செய்து சாந்து பூமாலை பரிவட்டம் ஆபரணம் இவையெல்லாம் என்னுள்ளே யாம்படி பண்ணி. [ஆவி அல்லல் மாய்த்ததே] - உன் திருவுள்ளம் நிர்த்து:க்கமாயிற்றே; 'ஒருபடி கரை மரம் சேர்க்கவல்லேனே' என்று இருந்த உன் திருவுள்ளத்தில் பரகுபாகு கெட்டு க்ருதார்த்தனானாயே! என்கிறார். என்னுடைய நெஞ்சில் து:க்கம் ஒருபடி போயிற்றே என்றுமாம். அவன்ப்ரணயித்வம் சொல்லுகிற ப்ரகரணமாகையாலே, அவனுடையது:க்கநிவ்ருத்தியே பொருளாக அமையும். இத்தைப் பர வ்யூஹ விபவங்களைச் சொல்லிற்றாக நிர்வஹிப்பாரு முண்டு.

ஈடு.—மூன்றாம்பாட்டு. 'இத்தலையை உனக்காக்கி அத்தாலே க்ருதக்ருத்யனாயிருக் கிறாயே' என்கிறார்.

[ஏகமூர்த்தி] *ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீத்* என்கிறபடியே ஸ்ருஷ்டே: பூர்வகாலத்திலே இதம்சப்தவாச்யமாய்க்கிடந்த ப்ரபஞ்சமடைய அழிந்து ஸதவஸ்த்தமாய் சத்யவஸ்த்த ப்ரபைபோலே இவையடையத் தன்பக்கலிலே கிடக்கத் தானொருவனுமேயாய் நிற்கும் நிலையைச் சொல்லுகிறது. (ஸ்ருஷ்டிக்குமுன்புத்தை ஸ்வாஸாதாரண விக்ரஹத்தைச் சொல்லு கிறதாகவுமாம்) ஆக, ஸ்ருஷ்ட்யுந்முகனாயிருக்குமிருப்பைச் சொல்லுகிறது. [இருமூர்த்தி] ப்ரக்ருதிமஹான்களிரண்டையும் கடாக்ஷித்துக்கொண்டு அவற்றைத் திருமேனியாகக்கொண் டிருக்கும் இருப்பைச் சொல்லுகிறது. கார்யகாரணங்களிரண்டையும் தனக்குத் திருமேனி யாகவுடையனாயிருக்கும் இருப்பைச் சொல்லுகிறது; இரண்டுக்குமுண்டான அண்மையைப் பற்றச்சொல்லுகிறது. அவ்யக்தத்தினுடைய வ்யக்ததசையிறே மஹானாகிறது. [மூன்று மூர்த்தி] த்ரிவிதாஹங்காரசரீரனா யிருக்கும் இருப்பைச் சொல்லுகிறது. ஸாத்த்விகமாயும், ராஜஸமாயும், தாமஸமாயும் மூன்று வகைப்பட்டிறே அஹங்காரந்தான் இருப்பது. [பல மூர்த்தியாகி ஐந்து பூதமாய்] கீழ்ச்சொன்ன அடைவன்று இங்குச் சொல்லுகிறது. ஸாத்த் விகாஹங்காரகார்யம் ஏகாதசேந்த்ரியங்கள்: தாமஸாஹங்காரகார்யம் - ப்ருதிவ்யாதிபூதங்கள்: இரண்டுக்கும் உபகாரகமாய்நிற்கும் ராஜஸாஹங்காரம்; ஆக, ஏகாதசேந்த்ரியங்களையும், ஸகுணமான பூதபஞ்சகங்களையும் சொல்லி, அவற்றைத் திருமேனியாகவுடையனாயிருக்கும்படி சொல்லுகிறது. [இரண்டுசுடராய்] *ஸூர்யாசந்த்ரமஸௌ தாதா யதாபூர்வமகல்பயத்* என்கிற படியே, சந்த்ராதித்யர்கள் கார்யவர்க்கத்துக்கு உபலக்ஷணம். [அருவாகி] இவற்றையுண் டாக்கி, *தத்ஸ்ருஷ்ட்வா, ததேவாநுப்ராவிசத், தத நுப்ரவிச்ய, ஸச்ச த்யச்சாபவத்* என்கிறபடியே, இவற்றினுடைய வஸ்துத்வ நாமபாக்த்வங்களுக்ககாகத் தான் அநுப்ரவேசித்து நிற்கும் நிலையைச் சொல்லுகிறது. அசித்தைச் சொல்லிற்றாகில், கீழ், அருவென்று ஆத்மாவைச்

சொல்லிற்றனலோ? என்னில்: [அநேந ஜீவேநாத்மநாऽநுப்ரவிச்ய] என்று ஜீவாந்தர்யாமிக்கு அநுப்ரவேசமாகையாலே, அதுவும் சொல்லிற்றாயிற்று. [நாகமேறி] ஸ்ருஷ்டரான ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு ஸமாச்ரயணீயனாகைக்காகத் திருப்பாற்கடலின்நடுவே திருவநந்தாழ்வான்மேலே சாய்ந்தருளினவன். பயிரைச் செய்து செய்த்தலையிலே குடிகிடக்குமாபோலே, ஸ்ருஷ்டங்களா] பதார்த்தங்களினுடைய ரக்ஷணார்த்தமாகக் கண்வளர்ந்தருளினானென்னவுமாம். [நாராயணனே இப்படி ஸர்வகாலமும் ஒருபடிப்பட அநுக்ரஹசீலனாகைக்கு அடியான ப்ராப்தி சொல்லுகிறது. [உன் ஆகமுற்றும் அகத்தடக்கி] ஆகம் உடம்பு. உன் திருமேனிக்கு வேண்டும் சாந்து பூமாலை பரிவட்டம் ஆபரணங்கள் இவையெல்லாம்: அகத்தடக்கி - என்னுள்ளே யுண்டாம்படிபண்ணி. இதிறே ஸ்ருஷ்டிக்கு ப்ரயோஜநம் இப்படிச் செய்தத்தால் நிர்த்துஃக்கரானர் ஆர்? என்னில், - அவனாயிற்று. [ஆவியல்லல்மாய்த்ததே] உன் திருவுள்ளத்திலுண்டான அல்லல் ஒருபடி நசிக்கப்பெற்றதே. இத்தலையை ஒருபடி கரைமரஞ்சேர்த்து நீ க்ருதக்ருத்யனானயே! அன்றிக்கே, என் ஆவியானது, நிர்த்துஃக்கமாயிற்று என்றுமாம். அதவா, ஏகமூர்த்தியென்று பரத்வத்தைச் சொல்லி, இருமூர்த்தியென்று வ்யூஹத்தைச் சொல்லி, வாஸுதேவஸங்கர்ஷணர்களை நினைத்து, மூன்றுமூர்த்தி யென்று ப்ரத்யும்நரைச் சொல்லிற்றாய், பலமூர்த்தி யென்று விபவங்களைச் சொல்லிற்றாய் ஐந்துபூதமா யிரண்டுசுடரா யென்று இன்னார் ஸ்ருஷ்டிக்குக்கடவர், இன்னார் பாலநத்துக்குக் கடவர் என்கிறபடியாலே சொல்லுகிறதென்று நிர்வஹிப்பாருமுண்டு.

மாய்த்தலெண்ணிவாய்முலைதந்த மாயப்பேயுயிர்
மாய்த்த* ஆயமாயனே!வாமனனே!மாதவா!*
பூத்தண்மாலைகொண்டு உன்னைப்போதால்வணங்கேனேலும்* நின்
பூத்தண்மாலைநெடுமுடிக்குப் புனையும்கண்ணியெனதுயிரே. (4)

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், பூதநாஸ்தந்யபாநாதி வ்யாபாரங்களாலுள்ள ஆயாஸத்துக்கும் சிரமபரிஹாரமாக உன்னுடைய ஸௌகுமார்யத்துக்கும் ஈடான சிசிரோபசாரத்துக்கும் என்னுடைய ப்ராணன் ஆய்விட்டதே! என்று ப்ரீதராகிறார். [பூத்தண்மாலை என்று தொடங்கி] - குளிர்ந்த பூமாலையைக் கொண்டு ப்ராப்தகாலத்திலே வந்து ஸந்நிஹிதனாய், பரிசர்யைபண்ண மாட்டிற்றிலேனாகிலும் குளிர்ந்த திருமாலையாலல்லது செல்லாத உன் திருமுடிக்குச் சாத்தும் திருமாலை என்னுடைய ப்ராணனாய்விட்டதே!

இ.—நாலாம்பாட்டில், பூதநாதிகளுடைய நிரஸநஸமயத்தில் ச்ரமம் தீர சிசிரோபசாரம்பண்ணப் பெற்றிலேனே யாகிலும் சிசிரோபசாரத்தாலல்லது செல்லாத ஸுகுமாரமான திருமேனிக்கு சிசிரோபசாரம் என்ப்ராணனாய்விடுவதே! என்கிறார். [மாய்த்தலெண்ணி] - ஜகதுபஸம்ஹாரம் பண்ணவாயிற்றுக் கோலி வந்தது; ப்ரகாரியை நலிந்தால் ப்ரகாரவஸ்துவுக்கு ஸ்த்திதி யுண்டோ? உயிர்நிலையிலே நலிந்தால் அவயவந்தோறும் நலியவேண்டாவிறே. "அஸ்மாந் ஹந்தும் நஸம்சய:" என்றாரிறே மஹாராஜர். [வாய் முலை தந்த] - ஆழ்வார் தம்திருப்பவளத்திலே முலைதந்தாப்போலே யிருக்கையாலே 'தந்த' என்கிறார். தருகையும் கொடுக்கையும் பர்யாயமாய், கொடுத்த என்றுமாம். [மாயப்பேய்] - ஜந்மத்தால் வந்த அறிவு கேட்டுக்கும் மேலே வஞ்சகபரையாய் வந்தாள்; அதாவது - பேயாய்த்தோற்றாதே தாயாய்த் தோற்றினபடி. [உயிர்மாய்த்த] - ஜகதுபஸம்ஹாரத்தைக் கோலிவர அத்தை ஒரு வ்யக்தியிலே பர்யவஸிப்பித்தான். இவன் பிள்ளையாயே முலையுண்டான், ஆஸுரவர்க்கத்துக்கு நஞ்சாமவனுகிற வஸ்துஸ்வபாவத்தாலே முடிந்த இத்தனை. [ஆய மாயனே] - ஆச்சர்யசக்தியுக்தனான ஆயனே! [வாமனனே] - பூதநாஸ்தந்யபாநத்துக்கு ப்ரத்யௌஷதமாகத் தன் முலையில் அம்ருதத்தைக் கொடுக்கைக்கு ஒருதாய் உண்டாயிற்று; அதுவுமில்லையே இவ்வவதாரத்துக்கு: மாதாபிதாக்கள் தபஸ்ஸிலே அந்யபரர்; பிறந்தவன்றே அஸுரர்களிருந்தவிடத்தே சென்று கிட்டினான்; அவ்வவஸ்த்தையிலும் உதவப்பெற்றிலேன். [மாதவா] - இருவரும் சேர இருந்தால், 'இச்சேர்த்திக்கு என்வருகிறதோ?' என்று மங்களாசாஸநம் பண்ணவேண்டியாயிற்று இருப்பது. "வடிவாய் நின்வலமார்பினில்வாழ்கின்ற மங்கையும் பல்லாண்டு" என்னக்

கடவதிறே. [பூத்தண்மாலை] - குளிர்ந்த பூமாலையைக்கொண்டு பூதனை வந்துகிட்டினபோதாதல், அஸுரர்களிருந்த இடத்தேதான் சென்றபோதாதல், பிராட்டியும் தானுமா யிருந்தபோதாதல் அவ்வவ காலங்களிலே வணங்கேனேலும்; திருவடிகளிலே விழுந்து சிசிரோபசாரம் பண்ணப்பெற்றிலேனே யாகிலும். [பூத்தண்மாலை நெடுமுடிக்கு] - குளிர்ந்த பூமாலையோடே நித்யஸித்தமாய்ச் செல்லுகிற உன்னுடைய திருவபிஷேகத்துக்கு ஆதரித்துச் சாத்தும் மாலை என் ப்ராணனுவதே! ப்ராணன் - ஸத்தை.

௩-௫.—நாலாம்பாட்டு. பூதநாதிகளுடைய நிரஸநஸமயத்தில் ச்ரமந் தீர சிசிரோபசாரம் பண்ணப்பெற்றிலேனேயாகிலும் சிசிரோபசாரத்தாலல்லது செல்லாத உன் ஸுகுமாரமான திருமேனிக்குச் சாத்தும் மாலை என்ஸத்தையேயாய்விடுவதே! என்கிறுர்.

[மாய்த்தலெண்ணி] அவள்கோலிவந்தபடி அவச்யம் சிலர் படியவேண்டும்படியாயிற்று இன்னுரை மாய்த்தலெண்ணியென்னுமையாலே ஜகதுபஸம்ஹாரணம் பண்ணக்கிடீர் இவள் கோலிவந்தது என்கிறுர்; சரீரையைநலிந்தால் சரீரம் தன்னடையே நசிக்குமிறே; உயிரிலே நலிந்தால் அவயவந்தோறும் தனித்து நலியவேண்டாவிறே; உலகங்கட்கெல்லாம் ஒருயிரிறே. *அஸ்மாங் ஹந்தும் நஸம்சய:* என்றுரிறே மஹாராஜர். [வாய்முலைதந்த] அவன் திருப்பவளத்திலே நஞ்சைக்கொடுத்தது தம்முடைய திருப்பவளத்திலே நெஞ்சைக்கொடுத்தாப்போலே யிருக்கையாலே 'தந்த' என்கிறுராதல்; அன்றிக்கே, தருகையும் கொடுக்கையும் பர்யாயமாய், கொடுத்த என்னும் பொருள்பெற்றுக் கிடக்கிறதாகவுமாம். [மாயப்பேய்] ஜந்மத்தால்வந்த அறிவு கேட்டுக்குமேலே, வஞ்சநபரையாயும் வந்தாள். அதாவது பேயாய்வருகை யன்றிக்கே, தாயாய்வருகை. "தாயாய்வந்தபேய்" என்னக்கடவதிறே. [உயிர்மாய்த்த] அவள் கோலி வந்ததுதன்னை அவள்தன்னேடே போக்கினபடி. [ஆய மாயனே] ஆச்சர்ய சக்தி யுக்தனுன ஆயனே! இவனும் பிள்ளையாயே முலை யுண்டான், அவளும் தாயாய் முலை கொடுத்தாள்; வஸ்துஸ்வபாவத்தாலே முடிந்த இத்தனை. [வாமனனே] அந்த அவதாரத்தில், பூதனை முலைகொடுத்தால் அதுக்கு ப்ரதிபௌஷ்தமாக முலைகொடுக்கைக்கு ஒரு தாயாகிலும் உண்டிறே அங்கு, "வெங்கொங்கையுண்டானைமீட்டாய்ச்சியூட்டுவான். தன்கொங்கைவாய் வைத்தாள்சார்ந்து" என்றும், "பேய்ச்சிபாலுண்ட பெருமானைப் பேர்ந்தெடுத்து ஆய்ச்சி முலைகொடுத்தாளஞ்சாதே" என்றும். அதுவுமின்றிக்கே, இவனைப் பெற்றிட்டு வைத்துத் தாயும் தமப்பனும் தபஸ்ஸிலே அந்யபரராக, ஆஸுரப்ரக்ருதிகளிருந்தவிடத்தே தானே போய்க் கிட்டும்படியாயிறே இருப்பது. அவர்கள் தானிருந்தவிடத்தே வந்து கிட்டினுப்போலேயன்றிறே , தான் எதிரிகளிருந்தவிடத்தே சென்று கிட்டுமது; மிகவும் வயிறெரிதலுக்கு உடலாயிருக்குமிறே. அத்தையிறே "சீராற்பிறந்துசிறப்பால்வளராது, பேர்வாமனுகாக்கால் பேராளா" என்று வயிறுபிடித்தது. [மாதவா] 'நீகான் திருவுடையாருக்கில்லை' என்கிறபடியே, இவ்வபாயங்களில் இவன் தப்பிற்று அவள் நெஞ்சோடே கடாக்ஷிக்கையிறே. ஓரபாயமுமில்லையேயாகிலும் பெரியபிராட்டியாரும் அவனுமான சேர்த்திக்கு மங்களாசாஸநம்பண்ணுவார் தேட்டமாயிருக்குமிறே; "வடிவாய் நின்வல மார்பினில் வாழ்கின்ற மங்கையும் பல்லாண்டு" என்னுநின்றுர்களிறே பரிவர். [பூத்தண்மாலை கொண்டு]குளிர்த்தியையுடைத்தான பூமாலையைக்கொண்டு. பூதநாதிகள் வந்துகிட்டின அவ்வவ காலங்களிலே திருவடிகளிலே வந்துவிழுந்து சிசிரோபசாரம்பண்ணப்பெற்றிலேனேயாகிலும். [நின் பூத்தண் மாலைநெடுமுடிக்கு] உன்னுடைய குளிர்ந்த பூமாலையாயல்லது செல்லாதபடியாய் ஆதிராஜ்யஸூசகமான திருவபிஷேகத்துக்கு விரும்பிச் சாத்தும் மாலை, என்ப்ராணன் - என் ஸத்தையாய்விட்டது.

கண்ணிஎனதுயிர் காதல்கனகச்சோதிமுடிமுதலா*
எண்ணில்பல்கலன்களும் ஏலுமாடையுமஃதே*
நண்ணிமூவுலகும் நவிற்றுங்கீர்த்தியுமஃதே*|
கண்ணனெம்பிரானெம்மான் காலசக்கரத்தானுக்கே. (5)

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், தம்முடைய ஸ்நேஹாதிகளானவை ஒரோவொன்றே அவனுக்கு ஆபரணாதி ஸர்வபரிச்சதங்களும் என்கிறார். [காதல் என்று தொடங்கி] - விலக்ஷணமான திருவபிஷேகம் முதலாக அஸங்க்க்யேயமான திருவணிகலன்களும் திருவரைக்குத் தகுதியான திருப்பரிவட்டமும் இருந்ததேகுடியாக ஆதரித்து ஏத்தும் தன்னுடைய கீர்த்தியும் இவையெல்லாம் என்னுடைய காதலே; காலத்தை நடத்தக்கடவ திருவாழியைத் திருக்கையிலேயுடையனாய் அவ்வழகைக் காட்டி எனக்கு அநந்ய பரத்வ பரமோபகாரத்தைப் பண்ணும் ஸ்வபாவனாய் எனக்கு ஸ்வாமியான க்ருஷ்ணனுக்கு.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், என்னுடைய ஸ்நேஹாதிகள் ஒரோவொன்றே ஆபரணாதி ஸர்வமுமாவதே! என்கிறார். [கண்ணி எனது உயிர்] - நான் என்னது என்று இருக்கிறத்தைக் கிடீர் அவன் தனக்கு மாலையாகக் கொள்ளுகிறது. "மார்வத்துமாலை" என்கிறவளைத் தனக்கு மாலையாகக்கொள்ளுகை ப்ராப்தம்; அது ஒழிய என்ஸத்தையைக்கிடீர் தனக்கு மாலையாகக் கொள்ளுகிறது. [காதல் இத்யாதி] - ஸ்ப்ருஹணீயமாய் ஆதிராஜ்யஸூசகமான திருவபிஷேகம் முதலாக எண்ணிறந்து பலவகைப்பட்ட திருவாபரணங்களும் என்னுடைய காதல். இவர்ஸ்நேஹத்துக்கு விஷயமாகப்பெற்ற இத்தையே ஸர்வாபரணபூஷிதனானாக அவன் நினைத்திருக்கை. [ஏலும் ஆடையும் அஃதே] - தன் திருவரைக்குத் தகுதியாய்ப் புருஷோத்தமலக்ஷணமான திருப்பீதாம்பரமும் என்னுடைய காதலே. "அறியாக்காலத்துள்ளே யடிமைக்கண் அன்பு செய்வித்து" என்று இவருடைய காதல் ஸத்தாப்ரயுக்தமாயிறே இருப்பது. திருப்பரிவட்டம் வெளுப்பித்த ஸ்ரீவைஷ்ணவவண்ணாத்தான்வார்த்தை. "மஹாரஜதம் வாஸ:". பொய்யில் பாடலாகையாலே, 'இது கூடுமோ?' என்னவேண்டாவிறே. [நண்ணி இத்யாதி] - கிட்டி இருந்ததே குடியாக ஏத்தும் தன்னுடைய கீர்த்தியும். [அஃதே] - காதலே. அவனுடைய புகழென்றால் ஒருவர் அறிந்து ஒருவர் அறியாதே யிருக்குமதன்றிறே. ஆகையாலே, எல்லாரும் ஒக்க இருந்ததே குடியாக ஏத்துகை. இவர் தன்னை ஸ்தோத்ரம்பண்ண அது எல்லாரும் தன்னை ஸ்தோத்ரம்பண்ணினார்களாக நினைத்திருக்கிறான். காதலுக்கு க்ருஷிபண்ணின படி சொல்லுகிறது. [காலசக்கரத்தான் எம்பிரான் எம்மான் கண்ணனுக்கு] - கையும் திருவாழியுமான அழகைக் காட்டி எனக்கு அநந்யபரத்வ மஹோபகாரத்தைப் பண்ணித் தொழுதெழும்படி பண்ணின ஸ்வாமியான க்ருஷ்ணனுக்கு. "பேரமர்காதல் கடல்புரையவிளைவித்த காரமர்மேனி நங்கண்ணன்" என்னக்கடவதிறே. [காலசக்கரம்] - காலத்தை நடத்துகிற திருவாழி; காலவச்யதையைத் தவிர்க்கும் திருவாழியென்னுதல். "நார்ச்சயிஷ்யந்தி" என்கிற காலத்திலும் திருக்கையோட்டைச் சேர்த்தியாலே ருசிஜநகமான திருவாழி.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. தம்முடைய ஸ்நேஹாதிகள் ஒரோன்றே ஆபரணாதி ஸர்வபரிச்சதங்களுமாயிற்று அவனுக்கு என்கிறார்.

[கண்ணி எனதுயிர்] நான் 'என்னது' என்றிருக்கிறதைக்கிடீர் அவன் தனக்கு மாலையாகக் கொண்டது. "மார்வத்துமாலை" என்கிறவளைத் தனக்கு மாலையாகக்கொள்ளுகை ப்ராப்தம்; அது ஒழிய என்ஸத்தையைக்கிடீர் தனக்கு மாலையாகக் கொள்ளுகிறது. [காதல் இத்யாதி] ஸ்ப்ருஹணீயமாய்-ஆதிராஜ்யஸூசகமான திருவபிஷேகம் முதலான எண்ணிறந்து பலவகைப்பட்ட திருவாபரணங்களும் என்னுடைய காதல். இவருடைய ஸ்நேஹம் ஆபரணமாவதென்? என்னில்,—இவருடைய ஸ்நேஹத்துக்குத் தான் விஷயமாகப்பெற்ற இத்தையே, தனக்கு அநேகாபரணங்கள் சாத்தினால் பிறக்கும் புகருண்டாக அவன் நினைத்திருக்கையாலே, அத்தைப்

பற்றச் சொல்லுகிறது. [ஏழும்ஆடையும் அஃதே] திருவரைக்குத் தகுதியான திருப்பீதாம்பரமும் அக்காதலே. ஒருநாள் ஸ்ரீவைஷ்ணவவண்ணாத்தான், திருப்பரிவட்டங்களை அழகியதாக வாட்டிக்கொண்டுவந்து எம்பெருமானார்க்குக் காட்ட, போர ப்ரீதராய் அவனைப் பெருமாள்திருவடிகளிலே கைப் பிடித்துக்கொண்டுபுக்கு 'நாயந்தே! இவன் திருவரைக்கு ஈடாம்படி வாட்டினபடி திருக்கண்சாத்தியருளவேணும்' என்று இவற்றைக் காட்டியருள, கண்டு உகந்தருளி உடையவரை அருள்பாடிட்டருளி, 'இவனுக்காக ரஜகன் கம்ஸ நகரத்தில் செய்த குற்றம் பொறுத்தோம்' என்று திருவுள்ளமாயருளினார். [ஏழுமாடையுமஃதே] ஏகஜாதீயங்கள் பலவாகை தவிர்ந்து, விஜாதீயங்களும் பலவாகத்தொடங்கிற்று. புருஷோத்தம லக்ஷணமான திருப்பீதாம்பரமும் அக்காதலே இவர் நெடுங்காலங்கூடிப் பண்ணுகிற திருவாபரணமும் திருப்பரிவட்டமுமிறே. "அறியாக்காலத்துள்ளே யடிமைக்கணன்புசெய்வித்து" என்று இவருடைய காதல் ஸத்தாப்ரயுக்தமிறே. *மஹாரஜதம் வாஸ:.* பொய்யில் பாடலாகையாலே; 'இதுகூடுமோ'? என்று ஸம்சயிக்கவேண்டா. [நண்ணிமூவுலகும் இத்யாதி] விசேஷஜ்ஞரே யன்றிக்கே, மூவுலகிலுள்ளாரும் வந்து கிட்டிக் கடல் கிளர்ந்தாப்போலே ஸ்துதிக்கிற கீர்த்தியும் அக்காதலே. 'இவர் காதலித்தபின்பு அந்யபரரும் அநந்யபரராய் ஏத்தாநின்றார்கள்' என்றாயிற்று அவன் நினைத்திருக்கிறது. இக்காதலுக்குக் கைதொட்டு க்ருஷிபண்ணினபடி சொல்லுகிறதுமேல்; வ்ருத்தவான்களைக் காட்டிக்காணும் இவரை வ்ருத்திபர ராக்கிற்று. [காலசக்கரத்தான் எம்பிரான் எம்மான் கண்ணனுக்கு] கையும் திருவாழியுமான அழகைக்காட்டி எனக்கு அநந்யபரத்வ மஹோபகாரத்தைப்பண்ணி; "கழிவதோர் காதலுற்றார்க்குமுண்டோ கண்கள் துஞ்சுதல்" என்னப்பண்ணின என்ஸ்வாமியான க்ருஷ்ணனுக்கு. [காலசக்கரம்] பகலை இரவாக்க வல்லவனிறே. காலத்தை நடத்துகிற திருவாழி, காலவச்யதையைப்போக்கும் திருவாழி யென்னுதல். *நாச்சயிஷ்யந்தி* என்கிற காலத்திலும் இருள்தருமாஞாலத்திலும் இருளையோட்டி அருளார் திருச்சக்கரமாய், திருக்கையைத் தான் பிரியாதப்போலே திருவடிகளை நான் பிரியாதபடியான ருசிஜநகமான திருவாழி. அவன் கையிலே நின்றே, இவன் காலிலே விழும்படி பண்ணுமவனிறே.

காலசக்கரத்தோடு வெண்சங்கம்கையேந்தினாய்*
ஞாலமுற்றும்உண்டுமிழ்ந்த நாராயணனே என்றென்று*
ஓலமிட்டுநானழைத்தால் ஒன்றும்வாராயாகிலும்*
கோலமாம்என்சென்னிக்கு உன்கமலமன்னகுரைகழலே. (6)

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், இப்படி ப்ரணயியாயிருந்துள்ள நீ என்னோடு ஸம்ச்லேஷித்திலையே யாகிலும் உன்னுடைய ஸத்தையே எனக்கு தாரகாதிகளெல்லாம் என்கிறார். தம்முடைய ப்ரணயித்வம் பேசுவானென்? என்னில்,—எம்பெருமானுடைய ப்ரணயித்வாதிசயம் தம்மையும் ப்ரணயியாம்படி பண்ணிற்றென்னும் கணக்காலே. [காலசக்கரம் என்று தொடங்கி] - ப்ரதிபக்ஷ நிரஸநமே ஸ்வபாவமான திருவாழியோடே திருநிறத்துக்குப் பகைத்தொடையான வெண்மையையுடைய ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை அழகிய திருக்கையிலே ஏந்தியருளினவனே யென்று அழகைச் சொல்லியும் ஸ்வசேஷமான ஜகத்தையெல்லாம் உண்பது உமிழ்வதாய் அவற்றுக்குத் தத்தத்காலோசிதமான ரக்ஷைகளைப் பண்ணாநின்றுகொண்டு அவற்றின்பக்கலிலே மிகவும்வத்ஸலனானவனே யென்று நான் கூப்பிட்டு அழைத்தக்கால் வருகைக்கு ப்ரஸக்தியில்லையேயாகிலும். [கோலம் என்று தொடங்கி] - உன்னுடைய ஸ்ப்ருஹணீயமான திருவடிகள் எனக்குப் போக்யமாம்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், 'இப்படி ப்ரணயியாயிருந்துள்ள நீ என்னைக் கிட்டாதொழிந்தாயே யாகிலும் உன்ஸத்தையே எனக்கு தாரகாதிகள்' என்கிறார். நான் உதவப்பெற்றிலேனேயாகிலும் என்ஸத்தை உனக்கு தாரகாதிகளானாப்போலே நீ வாராயாகிலும் உன்ஸத்தை எனக்கு தாரகாதிகள் என்கிறார். அவன்ப்ரணயித்வம் சொல்லுகிறதின்நடுவே தம் ப்ரணயித்வம் சொல்லுவானென்? என்னில்,—

அவனுடைய ப்ரணயித்வாதிசயம் தம்மையும் ப்ரணயியாக்கிற்று என்கைக்காக. [காலசக்கரம் இத்யாதி] - ப்ரதிகூலர்க்கு ம்ருத்யுவான திருவாழியாழ்வானோடே திருநிறத்துக்குப் பரபாகமான வெண்மையையுடைய ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையும் அவற்றையும் ஆபரணமாக்கும் கையிலே ஏந்தினவனே! ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்துக்கு வெளுப்புப்போலேயாயிற்று, திருவாழிக்கு ப்ரதிகூலநிரஸநம் நிருபகமாயிருக்கும்படி [ஞாலமுற்றும் இத்யாதி] - ப்ரளயாபத்திலே வரையாதே திருவயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷித்து ஸ்ருஷ்டிகாலத்திலே வெளிநாடுகாண உமிழ்ந்த. [நாராயணனே] - வரையாதே ரக்ஷிக்கைக்கும் ப்ரத்யுபகார நிரபேக்ஷமாக ரக்ஷிக்கைக்கும் அடியான ப்ராப்தி இருந்தபடி சொல்லுகிறது. [என்று என்று] - கையும் ஆழ்வார்களுமான அழகையும் காலாநுகூலமான ஆபத்ஸகத்வத்தையும் இவையில்லாதபோதும் விடவொண்ணாத ப்ராப்தியையும் சொல்லி. வீப்ஸையாலே தனித்தனியே ஆழங்காற்பட்டபடி. [ஓலமிட்டு இத்யாதி] - நான் கூப்பிட்டு அழைத்தக்கால். பலஹீநனான நான் நீ இருந்தஇருப்பை நிலைகுலைந்து வந்து முகங்காட்டும்படி கூப்பிட்டு, "காணவாராய்" என்று அழைத்தக்கால். [ஒன்றும் வாராயாகிலும்] - 'குசஸ்த்தலே நிவஸதி ஸச ப்ராத ரிஹைஷ்யதி" என்று புறப்பட்டான் அங்கேஇங்கே விட்டானென்று வருகைக்கு ப்ரஸங்கம் ஒன்றும் இல்லையேயாகிலும். "நாமக்ராஹஞ்சநாதஸ்ய சீதல: காஹளத்வநி:" என்னக்கடவதிறே. [கோலம் இத்யாதி] - ப்ராப்தமுமாய் போக்யமுமான திருவடிகள். "சிரஸா தாரயிஷ்யாமி நமே சாந்திர்ப்பவிஷ்யதி" என்னும் என்சென்னிக்கு போக்யமாம். தாரகாதிகளுக்கும் உபலக்ஷணம். குரை - பரப்பு; போக்யதாப்ரகர்ஷத்தைச் சொல்லுதல்; ஆபரணத்வநியைச் சொல்லுதல். 'வாராயாகிலும் கோலமாம்' என்பானென்? என்னில்,—'வாராதொழிகை கூடாது; கூடிலும் என்நினைவு இது' என்கிறார். என்னை இப்படியாக்கினாய் என்று கருத்து.

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு. இப்படி ப்ரணயியாயிருந்துள்ள நீ என்னைக் கிட்டாதேயொழிந்தாயேயாகிலும் உன்ஸத்தையே எனக்கு தாரகாதிகள் என்கிறார். உனக்கு நான் உதவப்பெற்றிலேனாகிலும் என் ஸத்தை உனக்கு தாரகாதிகளானாப்போலே, நீ வாராயாகிலும் உன் ஸத்தை எனக்கு தாரகாதிகள் என்கிறார். அவன்ப்ரணயித்வம் சொல்லாநிற்க, நடுவே தம்முடைய ப்ரணயித்வம் சொல்லுவானென்? என்னில்;—இரண்டு சேதநர் கூடிக்கலந்து பரிமாறுகின்றால், பிறக்கும் ரஸங்களும் இரண்டு தலையிலும் உண்டாயிருக்குமிறே; அதில் இதுவெல்லாம் அவன்ப்ரணயித்வம் சொல்லிக்கொண்டு போந்தார்; இப்போது அவன்ப்ரணயித்வாதிசயம் தம்மையும் ப்ரணயியாக்கிற்று என்கைக்காக.

[காலசக்கரம் இத்யாதி] இதுவாயிற்று இவர் கூப்பிட்ட பாசுரந்தான். ப்ரதிபக்ஷத்துக்கு ம்ருத்யுவாம் திருவாழியோடே கூட, ச்யாமளமான திருமேனிக்குப் பரபாகமான வெண்மையையுடைத்தான ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்யத்தை. வெறும்புறத்திலே ஆலத்தி வழிக்க வேண்டும்படியிருக்கிற அழகிய திருக்கையிலே பூவேந்தினாப்போலே ஏந்தினவனே! ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்யத்துக்கு வெளுப்பு நிருபகமானாப்போலேகாணும், திருவாழிக்கு ப்ரதிகூலநிரஸநமும் நிருபகமாயிருக்கும்படி. [ஞாலமுற்றும் இத்யாதி] இவற்றை ஆபரணமாகக்கொண்டு ஒப்பித்து, விபூதியோடேயுடைத் தான் ஒப்பனையழியாதேயிருக்கையன்றிக்கே, ஆபத்ஸகனுமாயிருக்கும். ப்ரளயாபத்திலே வரையாதே திருவயிற்றிலேவைத்து ரக்ஷித்து, அதுகழிந்தவாறே வெளிநாடுகாணப் புறப்படவிட்டு இப்படி வரையாதே ரக்ஷிக்கும். [நாராயணனே] இப்படி வரையாதே ரக்ஷிக்கவும் 'இவன் நம்மை ரக்ஷித்தான்' என்று ப்ரத்யுபகாரம்தேடி நெஞ்சாறல்படவும் வேண்டாதபடி ப்ராப்தி இருந்தபடி. "மாதா நம்மை வயிற்றிலே ரக்ஷித்தாள், என்செய்வோம் நாம் இவளுக்கு?" என்று நெஞ்சாறல்படுவாரில்லையிறே; ப்ராப்தியிறே அதுக்குஅடி; அப்படியேயிறே அவனும் *தாயிருக்கும் வண்ணமே உம்மைத் தன் வயிற்றிருத்தி உய்யக்கொண்டவனிறே. [என்று என்று] கையும் ஆழ்வார்களுமான அழகையும், காலாநுகூலமான ஆபத்ஸகத்வத்தையும், இவையில்லாவிடிலும் விடவொண்ணாத ப்ராப்தியையும் சொல்லி. வீப்ஸையாலே தனித்தனியே ஆழங்காற்பட்டபடி. [ஓலமிட்டு நான் அழைத்தால்] பலஹீநனான நான் கூப்பிட்டு அழைத்தக்கால். பரமபதத்திலே இருந்தாலும் நிலைகுலைந்து வரவேண்டும்படி பெருமிடறுசெய்து கூப்பிட்டால். [ஒன்றும் வாராயாகிலும்] *குசஸ்த்தலே நிவஸதி ஸச ப்ராதரிஹைஷ்யதி* என்கிறபடியே அங்குநின்றும் புறப்பட்டான் ,

இங்கே வந்துவிட்டான் என்று வருகைக்கு ப்ரஸங்கமில்லையேயாகிலும். *நாமக்ராஹஞ்ச நாதஸ்ய சீதல: காஹளத்வநி:* என்னக் கடவதிறே. [கோலமாம் என்சென்னிக்கு] *சிரஸா தாரயிஷ்யாமி நமே சாந்திர்ப்பவிஷ்யதி* என்றிருக்கிற என்சென்னிக்குக் கோலமாம். [உன் கமலமன்ன] 'செவ்விப்பூச் சூடவேணும்' என்று ஆசைப்படுவாரைப்போலே. [குரைகழலே] குரையென்று பரப்பாய், அத்தாலே போக்யதாப்ரகர்ஷத்தைச் சொல்லிற்றுதல்; ஆபரணத்வநியைச் சொல்லிற்றுதல். "வாராயாகிலும் கோலமாம்" என்பானென்? என்னில், வாராதொழியக்கூடாது. கூடாதது கூடிலும் என் நினைவு இதுவென்கிறார். என்னை அடியிலே இப்படியாக்கினையே என்று கருத்து. அடிவிடில், "கின்னலாவிலேன்காண்" என்பரே.

குரைகழல்கள்நீட்டி மண்கொண்டகோலவாமனா*
குரைகழல்கைகூப்புவார்கள் கூடநின்றமாயனே*
விரைகொள்பூவும்நீரும்கொண்டு ஏத்தமாட்டேனேலும்* உன்
உரைகொள்சோதித்திருவுருவம் என்னதாவிமேலதே. (7)

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், ஸ்நேஹமும் ஸ்நேஹாநுருபவ்ருத்திகளு மின்றிக்கேயிருக்கிலும் என்னுடைய ஸத்தையே உனக்கு ஜீவநஹேது வாகாநின்றது; ஒரு ப்ரணயித்வம் இருக்கும்படியே! என்று விஸ்மிதராகிறார். [குரைகழல்கள் என்று தொடங்கி] - குரைகழல்கள் - பெருத்த திருவடிகள்; த்வநிக்கிற என்றுமாம். [குரைகழல் என்று தொடங்கி] - அல்பாபிமுக்ய்யம்பண்ணினவருக்கும் ப்ராபிக்கலாம்படிநின்ற ஆச்சர்யபூதனே! [விரை இத்யாதி] - நல்லஉபஹாரங்களைக்கொண்டு பரிசர்யை பண்ணமாட்டேனேயாகிலும் பேச்சுக்கு நிலமல்லாதபடியிருக்கிற தேஜோரூபமான உன்னுடைய திருவடிவுக்கு என்னுடைய ஆத்மஸத்தையே தாரகமாயிற்று; இது என்ன ஆச்சர்யம்!

இ.—ஏழாம்பாட்டில், கீழ்ச்சொன்ன ப்ரேமமும் தததநுகூலப்ரவ்ருத்திகளு மின்றிக்கே யிருக்கிலும் என்ஸத்தையே உனக்கு ஜீவநஹேது வாவதே! என்கிறார். [குரைகழல்கள்] - மிக்க போக்யதையையுடைய என்னுதல்; ஆபரணத்வநி என்னுதல். [நீட்டி மண்கொண்ட] - "மண்முழுதும் அகப்படுத்து" என்கிற படியே பூமியை அடங்க உள்ளேயாம்படி. [கோலவாமனா] - இந்த்ரனுக்கு ராஜ்யம் கூறுபட்டாப்போலே தமக்கு அழகு கூறுபட்டபடி. கீழ் ப்ராப்தியைச் சொல்லிற்று; அஞ்சலிமாத்ரஸாத்யம் என்கிறது. [குரை இத்யாதி] - குரைகழலிலே கைகூப்புவார்கள் உன்னைக் கூட என்னுதல்; உன்னைக் கைகூப்புவார் குரைகழலைக் கூட நின்ற என்னுதல். திருவடிகள் அஞ்சலிக்கு விஷயமாய் அஞ்சலி ஸாத்யமுமாயிறே இருப்பது. [மாயனே]- அஞ்சலிமாத்ரஸாத்யனான ஆச்சர்யம். ஸூரிபோக்யமான விஷயம் அஞ்சலி மாத்ரஸாத்யமாவது ஆச்சர்யமிறே. [விரைகொள் இத்யாதி] - இப்படி ஸுலபனாய் அஞ்சலிமாத்ர ஸாத்யனானால் புஷ்பாத்யுபகரணங்களைக் கொண்டு அடிமைசெய்கையிறே ப்ராப்தம், அது செய்திலேனாகிலும். பரிமளத்தையுடைத்தான நீரும் பரிமளத்தையுடைத்தான பூவும் 'ஸிஞ்சந்து வஸுதாம் க்ருத்ஸ்நாம் ஹிமசீதேந வாரிணா". [உன் உரைகொள் இத்யாதி] - உரைகொள்ளுகையாவது - காண ஆசைப்பட்டு 'அது அது' என்று வாய்புலற்றும்படியாயிருக்கை. "ராமோராமோராம இதி ப்ரஜாநாமபவந் கதா: | ராமபூதம்ஜகதபூத் ராமே ராஜ்யம்ப்ரசாஸதி". பேச்சுக்கு அவிஷய மென்றுமாம். மாற்றும் உரையும் அற்ற திருமேனி யென்னவுமாம்; "சுட்டுரைத்த நன்பொன்" என்னக்கடவதிறே. [என்னதாவி மேலதே] - உன்னுடைய திருமேனி என்னுடைய ஸத்தையின் மேலது. ஸூரிபோக்யமான வடிவுக்கும் தாரகாதிகள் என் ஆத்மஸத்தை யாவதே!

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டில். கீழ்ச்சொன்ன ப்ரேமமும் தததநுகூலமான வ்ருத்திகளுமின் றிக்கேயிருக்கிலும் என்ஸத்தையே உனக்கு ஜீவநஹேதுவாவதே! என்றார்.

[குரைகழல்நீட்டி] "மண்முழுதுமகப்படுத்துநின்ற" என்கிறபடியே, பூமிப்பரப்படையத் திருவடிகளுக்குள்ளேயாம்படி திருவடிகளை நிமிர்த்து. 'குரை' என்பது பரப்பும், ஓசையும். [மண்கொண்டகோலவாமனா] மண்கொண்டபின்பும் வாமநவேஷம் இவர்திருவுள்ளத்திலே

ளற்றிருந்தபடி. இந்த்ரனுக்கு ராஜ்யங்கொடுக்கையன்றிக்கே, தம்மையநுபவிப்பிக்கைக்காக அவ்வடிவுகொண்டாரென்றிருக்கிறார். மேல் ப்ராப்தியைச் சொல்லிற்றாய், அஞ்சலிமாத்ர ஸாத்யமென்கிறதுமேல். [குரைகழல் கைகூப்புவார்கள்] உன்திருவடிகளிலே அஞ்சலி பண்ணினவர்கள், உன்னைக்கூட நின்ற என்னுதல்; உன்னைக் கைகூப்புவார்கள் குரை கழல்கள் கூட நின்ற மாயனென்னுதல்; திருவடிகள்தான் அஞ்சலிஸாத்யமுமாய் அஞ்சலிக்கு விஷயமுமாயிறே இருப்பது. இந்த்ரனுக்கு ராஜ்யம் கூறுபட்டாப்போலே இவர்க்கும் அத்திருவடிகளிலழகு கூறுபட்டது. அவனுக்கு ஸாதகமானது இவர்க்குஸாத்யமாயிற்று. [மாயனே] ஓரஞ்சலிமாத்ரத்தாலே த்வத்ப்ராப்தியாம்படியிருப்பதே! இது என்ன ஆச்சர்யந் தான்! என்கிறார். [விரை இத்யாதி] ஓரஞ்சலிமாத்ரத்தாலே உன்னை ப்ராபிக்கலாம்படி நீ இருந்தால், புஷ்பாத்யுபகரணங்களைக்கொண்டு அடிமைசெய்யவிறே சேதநனுகில் ப்ராப்தம்; அப்படி செய்யப்பெற்றிலேனேயாகிலும். பரிமளத்தையுடைத்தான பூவையும் நீரையுங் கொண்டு, *ஸிஞ்சந்து வஸுதாம் க்ருத்ஸ்நாம் ஹிமசீதேந வாரிணா* என்கிறபடியே வகுத்த அடிமை செய்ய மாட்டிற்றிலேனேயாகிலும். [உன்உரைகொள்சோதித் திருவுருவம்] உரைகொள்ளுகை யாவது 'அது, அது' என்று வாய்புலற்றும்படியாயிருக்கை; *ராமோ ராமோ ராமஇதி ப்ரஜாநாம பவந் கதா:, ராமபூதம் ஜகதபூத் ராமே ராஜ்யம்ப்ரசாஸதி* என்னுநிற்பர்களிறே. அன்றிக்கே, பேச்சுக்கு அவிஷயமான திருமேனி யென்னுதல்; மாற்றும் உரையும் அற்ற திருமேனி யென்னுதல்: "சுட்டுரைத்த நன்பொன் னுன்திருமேனியொளி யொவ்வாது" என்னக் கடவதிறே. [என்னது ஆவிமேலதே] இப்படி விலக்ஷணமான உன் திருமேனி என்ஸத்தையின் மேலது. ஸூரிபோக்யமான வடிவுக்கு தாரகாதிகள் என் ஆத்மஸத்தையாவதே! "கவியர் சோற்றின்மேலே மனம்" என்னுமாபோலே. இவர்தாம் *அஹமந்நமஹமந்நமஹமந்நம்* என்றிருக்குமவரிறே.

என்னதாவிமேலையாய் ஏர்கொளேழுலகமும்*
துன்னிமுற்றுமாகிநின்ற சோதிஞானமூர்த்தியாய்*
உன்னதென்னதாவியும் என்னதுன்னதாவியும்*
இன்னவண்ணமேநின்றாய் என்றுரைக்கவல்லேனே. (8)

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், ஒருவர்க்கு ஒருவராலே ஸ்வரூபஸ்த்திதிப்ரவ்ருத்திகளாம்படி எம்பெருமானுக்கும் தமக்கும் விளைந்த ஸம்ச்லேஷம் பேச்சுக்கு நிலமன்று என்கிறார். [என்னதாவி என்று தொடங்கி] - என்னோடு ஸம்ச்லேஷிக்கைக்காக எனக்குத் தப்பவொண்ணாதபடி ஸர்வகதனாய், ததர்த்தமாக அறிவையே ஸ்வரூபமாகவுடையவனே! என்னோட்டை ஸம்ச்லேஷஜநித ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே புதுக்கணித்த விபூதியை யுடையையாய் அவற்றுக்குள்ளே பூர்ணமாய்க்கொண்டு வ்யாப்தமான ஜ்ஞாநத்தை ஸ்வரூபமாகவுடையவனே! என்றுமாம். [உன்னதென்னதாவியும் என்று தொடங்கி] - என் ஆத்மாவும் நீ இட்ட வழக்கு; உன்னுடைய திவ்யாத்மஸ்வரூபமும் நான் இட்ட வழக்காயிற்று. [இன்னவண்ணமேநின்றா யென்றுரைக்க வல்லேனே] - நீயே நோக்கவந்து நிற்கிறபடி இன்னபடி நின்றாயென்று சொல்ல நிலமன்று.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், ஒருவரையொழிய ஒருவருக்குச் செல்லாதபடி பிறந்த கலவி பேச்சுக்கு நிலமன்று என்கிறார். [என்னதாவி மேலையாய்] - என்னைப்பெறுகைக்கு உண்டான அபிநிவேசத்தாலே ஒருவனைப்பிடிக்க நினைத்தவன் ஒரூரை வளையுமாபோலே ஸர்வகதனானா னென்னுதல்; இவரைப் பெற்ற ப்ரியத்தாலே வ்யாப்தியிலேயும் ஒரு பௌஷ்கல்ய முண்டாயிற்று என்னுதல். இவரைப்பெறுகையாலே விபூதித்வயமும் புதுக்கணித்தது. [துன்னி முற்று மாகிநின்ற] - எங்குமொக்க நெருங்கி வ்யாபித்து நின்ற நிலை; ஜாதி, வ்யக்திதோறும் பரிஸமாப்ய வர்த்திக்குமாபோலே. விசததமமான ஜ்ஞாநஸ்வரூபனான வனே! என்னுடைய ஆத்மா நீயிட்டவழக்காய் உன்னுடைய திவ்யாத்மஸ்வரூபம் நானிட்ட வழக்காம்படி யானோம். 'ஸ்வதந்த்ரன் இட்டவழக்காவது என்?' என்னில்,—'கூடில், கூடுவது அது: இது விசார

விஷயமன்று' என்று அருளிச்செய்தார் ஆளவந்தார். பாபம் மேலிட்டபோது, அல்லேன் என்னும் இவன்; அவன் தன்னைச் சிலர்க்கு ஆக்குவோமென்றால், நிவாரகரில்லை; நிலைநிற்பது அதுவே. [இன்ன வண்ணமே நின்றாய்] - இப்படியே நின்றாய் [என்று உரைக்க வல்லேனே] - இது என்னால் பாசுரமிட்டுச் சொல்லலாயோ இருக்கிறது?

௮.—எட்டாம்பாட்டு. ஒருவரையொழிய ஒருவர்க்குச் செல்லாதபடி பிறந்த கலவி, பேச்சுக்கு நிலமன்று என்கிறார்.

[என்னதாவிமேலையாய்] என்ஸத்தையைப் பெற்று அத்தால்வந்த ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தையுடையையாய் என்னுதல்; என்னைப்பெறவேணும் என்னும் அபிநிவேசத்தையுடையையாய் என்னுதல். என்னதாவிமேலையா யென்று ஸம்போதநமாதல். [ஏர்கொள் இத்யாதி] இவரைப் பெற்ற ப்ரீதியாலே வ்யாப்தியும் புதுக்கணித்ததென்னுதல்; ஒருவனைப்பிடிக்க நினைத்து அவன் பக்கலுண்டான அபிநிவேசத்தாலே ஊரைவளைவாரைப்போலே தம்மையகப்படுத்துகைக்காக வ்யாப்தனானான் என்று இருக்கிறாராதல். [ஏர்கொள் ஏழுலகமும்] இவரோடே வந்துகலந்த பின்பு ஜகத்துக்குப் பிறந்த புதுக்கணிப்பு. "உண்டியுடல்காட்டும்" என்னுமாபோலே. சரீரபூர்ணனானவாறே சரீரமும் புதுக்கணிக்குமிறே; ஜகச்சரீரியிறே அவன். [துன்னிமுற்றுமாகி நின்ற] ஜாதி,வ்யக்திதோறும் பரிஸமாப்ய வர்த்திக்குமாபோலே குறைவற வ்யாபித்துநின்றபடி. [சோதி ஞானமூர்த்தியாய்] ஜ்யோதிருபமான ஜ்ஞாநத்தை ஸ்வரூபமாகவுடையவனே! [உன்னதென்ன தாவியும் என்ன துன்னதாவியும்] என்னுடையஆவி உன்னது, உன்னுடையஆவி என்னது. என் ஸ்வரூபம் நீயிட்ட வழக்கு, உன்ஸ்வரூபம் நானிட்ட வழக்கு. இவ்விடத்தை ஆளவந்தார் அருளிச்செய்யா நிற்கச்செய்தே இருந்த முதலிகளிலே சிலர், 'இவ்வாத்மாவின் ஸ்வரூபம் அவனிட்ட வழக்கென்றால் கூடும்; அவன்ஸ்வரூபம் இவனிட்ட வழக்காகையாவது என்?' என்றுகேட்க, இவன் 'தன்னை அவனுக்காக்குவன்' என்ற அன்று கர்மம் தகையவுங்கூடும்; ஸர்வேச்வரன் தன்னை இவனிட்ட வழக்காக்குமன்று நிவாரகரில்லை; ஆனபின்பு அதுவே நிலை நிற்பது. இன்னம், 'இவன்ஸ்வரூபம் அவனிட்ட வழக்காகக்கூடுமோ? என்று இதிலே காணும் ஸந்தேஹிக்கவேண்டுவது' என்று அருளிச் செய்தார். [இன்னவண்ணமேநின்றாய்] இப்ப்ரகாரத்திலே நின்றாய். [என்று உரைக்க வல்லேனே] இப்படிப்பட்ட உன் ப்ரணயித்வ குணத்தை என்னால் பாசுரமிட்டுச் சொல்லாயிருந்ததோ? என்கிறார்.

உரைக்கவல்லேனல்லேன் உன்னுலப்பில்கீர்த்திவெள்ளத்தின்*
கரைக்கணென்றுசெல்வன்நான் காதல்மையலேறினேன்*
புரைப்பிலாதபரம்பரனே பொய்யிலாதபரஞ்சுடரே*
இரைத்துநல்லமேன்மக்களேத்த யானுமேத்தினேன். (9)

௯.—ஒன்பதாம்பாட்டில், 'உன்னுடைய ப்ரணயித்வப்ரகர்ஷம் என்னுடைய பேச்சுக்கு நிலமன்று' என்கிறார். உன் உலப்பில் கீர்த்தி வெள்ளத்தின் கரைக்கண் என்று செல்வன் நான்? வல்ல அம்சத்தைச் சொன்னாலோ வென்னில், - உன்னுடைய அபரிச்சேத்யமான ப்ரணயித்வ குணத்தின் கரையிலும் ஒருநாளும் செல்லமுடியாது. [காதல் மையலேறினேன்] - நீர் பின்னை உபக்ரமிப்பானென்? என்னில்,—ஸ்நேஹத்தாலே மதிகெட்டேன். [புரைப்பிலாத பரம்பரனே பொய்யிலாத பரஞ்சுடரே] - உன்னுடைய ப்ரணயித்வகுணத்தில் ஒன்றும் குறையாமே எனக்குக் காட்டி என்னோடேகலந்த கலவியையே நிரவதிகதேஜஸ்ஸாகவுடையவனே! ப்ரணயித்வப்ரகர்ஷமும் அத்தால் வந்த ஹர்ஷப்ரகர்ஷமும் வடிவிலே காணலாம்படி யிருக்கிறபடி யென்றுமாம். [இரைத்து நல்ல மேன் மக்களேத்த யானு மேத்தினேன்] - பரமபக்தி யுக்தரான அயர்வறுமமரர்கள் யதாபலம் வருந்தி யேத்தினாற்போலே நானும் ஏத்தினேன்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், 'அநுபூதமானது பேசத் தட்டு என்?' என்ன,—'உன் ப்ரணயித்வப்ரகர்ஷம் என்னுடைய பேச்சுக்கு நிலமன்று' என்கிறார். [உரைக்க இத்யாதி] - எனக்கு ச்ரத்தையுண்டு என்று, ப்ரணயித்வகுணத்துக்கு என்னால் பாசுரமிட்டுச்சொல்லப்போமோ? வல்ல கொற்றம் பேசினாலோ வென்னில்,—உன்னுடைய முடிவில்லாத ப்ரணயித்வத்தால் வந்த கீர்த்தியின் வெள்ளத்தின் கரையிலே என்று செல்லக்கடவேன்? ஒருகாலத்திலும் முடியாது. 'ஆனால், நீர் பேச உபக்ரமிப்பானென்?' என்னில்,—'ப்ரேமாந்தனாய் ப்ரமித்தேன். ப்ரமாலம்பநம் ஏது?' என்ன, நித்யஸூரிகள் ஏத்தக் காண்கையாலே பேசினேன்; நித்யஸூரிகளோடு இவரோடு வாசியற்றிறே விஷயமிருப்பது. [புரைப்பிலாத பரம்பரனே பொய்யிலாத பரஞ்சுடரே] - நிரவதிகமான ப்ரணயித்வகுண ஸ்வபாவத்தில் கண்ணழிவில்லாதாப்போலே என்னோட்டை ஸம்ச்லேஷத்திலும் புரையின்றியே அத்தால்வந்த புகர் வடிவிலே தோற்ற இருக்கிறவனே! 'ஸர்வஸ்மாத்பரன்' என்னுமதில் கண்ணழிவில்லாதாப்போலே என்னோடு ஸம்ச்லேஷித்து உண்டான புகரிலும் கண்ணழிவற்றிருக்கிறவனே யென்றுமாம். [இரைத்து இத்யாதி] - பரமபக்தியுக்தரான நித்யஸூரிகள் கடல் கிளர்ந்தாப்போலே இரைத்துஏத்தக் காண்கையாலே நானும் ஏத்தினேனித்தனை போக்கி நான் சக்தனாய்ப் பேசினேனோ? என்கிறார்.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. 'அநுபூதமானது பேசத்தட்டு என்'? என்ன, 'உன்ப்ரணயித்வப்ரகர்ஷம் என்னுடைய பேச்சுக்கு நிலமன்று' என்கிறார்.

[உரைக்க வல்லேனல்லேன்] உன்ப்ரணயித்வகுணத்தை அநுபவித்துக் குமிழ் நீருண்டு போமித்தனைபோக்கிப் பேசித் தலைக்கட்ட மாட்டுகிறிலேன். எல்லாம்பேசவொண்ணாதாகில் பேசலாம்அம்சம் பேசினாலோ? என்னில், [உன் இத்யாதி] உன்னுடைய முடிவில்லாதப்ரணயித்வத்தால் வந்த கீர்த்திஸாகரத்தினுடைய கரையிலேதான் என்றாலே செல்லப்போமோ? இப்படி கரையருகும் செல்ல அரிய விஷயத்தில் நீர் பேசுவதாக உத்யோகிப்பானென்? என்னில், [காதல்மையலேறினேன்] என்ப்ரேமத்தாலே மிக்க கலக்கத்தை யுடையனானேன். பிச்சேறினாரை 'நீ இப்படி செய்வானேன்?' என்னக்கடவதோ? இவ்விஷயத்தில் நீர் ப்ரமிப்பானென்? ப்ரமிப்பார்க்கு ஓராலம்பநம் வேண்டாவோ? என்ன, 'நித்யஸூரிகள் பித்தேறியேத்தக்கண்டேன்; அத்தாலே செய்தேன்' என்கிறார். நித்யஸூரிகளோடு இவரோடு அவன் தன்னோடு வாசியற்றிறே இவ்விஷயம் இருப்பது. ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வசக்தியான தான் அறியப்புக்காலும் தனக்கும் தன் தன்மை அறிவு அரியனாயிறே இருப்பது; தன்னை யறியப் புக்க வேதங்கள் பட்டது படுமத்தனை தானும். [புரைப்பிலாத பரம்பரனே பொய்யிலாத பரஞ்சுடரே] நீ ஸர்வஸ்மாத்பரனா யிருக்கிற இருப்பில் புரையில்லாதப்போலே, என்னோட்டைக் கலவியால் வடிவிற்பிறந்த புகரிலும் புரையின்றிக்கே யிருக்கிறவனே! அன்றிக்கே, நிரவதிகமான ப்ரணயித்வ குணஸ்வபாவத்தில் கண்ணழிவில்லாதாப்போலே, என்னோட்டைக்கலவியிலும் பொய்யின்றிக்கே அத்தால் வந்த புகர் வடிவிலேதோற்ற இருக்கிறவனே! என்னுதல். [இரைத்து இத்யாதி:] பரமபக்தியுக்தராய்க்கொண்டு கடல்கிளர்ந்தாப்போலே இரைத்துக்கொண்டு நித்யஸூரிகள் ஏத்தக் காண்கையாலே நானும் ஏத்தினேனல்லது நான் சக்தனாய் ஏத்தினேனோ? என்கிறார்.

யானுமேத்தி ஏழுலகும்முற்றுமேத்தி* பின்னையும்
தானுமேத்திலும் தன்னையேத்தவேத்தஎங்கெய்தும்*
தேனும்பாலும்கன்னலும் அமுதுமாகித்தித்திப்ப*
யானும்எம்பிரானையேஏத்தினேன் யானுய்வானே. (10)

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், 'என்னாலும் ஸமஸ்தலோகங்களாலும் ஸர்வேச்வரனை தன்னாலும் புகழ்ந்து முடிக்கவொண்ணாத ப்ரணயித்வகுணவிசிஷ்டனை தன்னை ஸ்பருஹையின் மிகுதியாலே விடமாட்டாதே நான் உஜ்ஜீவிக்கைக்காக ஏத்தினேன்' என்கிறார்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், 'ஸ்வபரவிபாகமின்றிக்கே ஈச்வர ஈசிதவ்ய விபாகமின்றிக்கே ஏககண்டராய் ஏத்தினாலும் ஏத்தப்போகாத விஷயத்தை என்னுடைய செல்லாமையாலே ஏத்தினேன்' என்கிறார். [யானுமேத்தி இத்யாதி] - மயர்வறமதிநலமருளப் பெற்ற நானும், அந்யபரராய் அஜ்ஞானவர்களோடு அநந்யபரராய் ஜ்ஞாநாதிகரானவர்களோடு வாசியறவும், ஸ்வவ்யதிரிக்தருடைய ஜ்ஞாநத்துக்கு ஊற்றாய் ஸ்வதஸ் ஸர்வஜ்ஞனாய்த் தொடங்கினகார்யம் தலைக்கட்டவல்ல ஸர்வசக்தியான தானும் ஏத்தினாலும். [தன்னை இத்யாதி] - ஏத்தின அம்சம் அளவுபட்டு ஏத்தாத அம்சம் விஞ்சும்படியிருக்கும். [எங்கு எய்தும்] - எங்கே கிட்டும்? 'இப்படி அபரிச்ச்சிந்நமென்று அறிந்த நீர் இவ்விஷயத்தில் இழிவானென்?' என்னில்,—''ஸர்வரஸ:'' என்கிற ரஸ்யதையாலும் தன்ப்ரணயித்வகுணத்தை உபகரித்த உபகாரஸ்ம்ருதியாலும் இழிந்தேன்; 'திருப்பாவாடை ரஸித்தது' என்ன, தன்வயிறு அறியாதே பரிச்ச்சேதிக்க இழிவாருண்டோ? என்னில்,—கலியர் மேல்விழும்போது விவேகித்தோ இழிவது? [யான் உய்வானே] - தேச கால விப்ரக்ருஷ்டமான அவனுடைய படிகளைக் காணவேணுமென்று ஆசைப்பட்ட நான் உஜ்ஜீவிக்கைக்காக: பரிச்ச்சேதிக்கைக்காக வன்று.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. 'நானும், ஸமஸ்தலோகங்களும், ஸர்வேச்வரனும் ஏககண்டராய் ஏத்தினாலும் ஏத்தப்போகாத விஷயத்தை என்செல்லாமையாலே ஏத்தினேன்' என்கிறார்.

[யானும் ஏத்தி] மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்ற நானும் ஏத்துவது. [ஏழுலகும் முற்றுமேத்தி] விசேஷஜ்ஞரோடு அவிசேஷஜ்ஞரோடு வாசியற 'சிறியார் பெரியார்' என்னாதே ஸர்வரும் ஏத்துவது [பின்னையும் தானுமேத்திலும்] ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞனாய், தொடங்கின கார்யம் செய்துதலைக் கட்டுகைக் கீடான ஸர்வசக்தியுமான தானும் ஏத்துவது. இப்படி எல்லாரும் ஒருமிடறாய் ஏத்தினாலும், பின்னையும் ஏத்தினவிடம் அளவுபட்டு ஏத்தாத இடம் விஞ்சியாயிற்று இருப்பது விஷயம். அந்யபரரோடு அநந்யபரரோடு அளவுடையாரோடு அளவிலிகளோடு வாசியில்லை. விஷயத்தை எல்லைகாணவொண்ணாமைக்கு. ஆனால், நீர் ஏத்த இழியானென்? என்னில், [தேனும் இத்யாதி] ஸர்வரஸ: என்கிற விஷயத்தினுடைய ரஸ்யதையாலும், 'நாம் இவ்விஷயத்திலே இழிந்து ஏத்துவோம்' என்னும்படி தன் ப்ரணயித்வகுணத்தை உபகரித்த உபகாரகனாகையாலும் ஏத்தினேன். இனியென்றும் உபகாரகனென்றும், அசக்தரானநீர் இதிலிழியக்கடவீரோ? என்ன, [யான் உய்வானே] ஏத்தாவிடில் பிழையாதாரேத்துமத்தனையன்றோ?

உய்வுபாயம்மற்றின்மைதேறிக் கண்ணனொண்கழல்கள்மேல்*
செய்யதாமரைப்பழனத் தென்னன்குருகூர்ச்சடகோபன்*
பொய்யில்பாடலாயிரத்துள் இவையும்பத்தும்வல்லார்கள்*
வையம்மன்னிவீற்றிருந்து விண்ணும்ஆள்வர்மண்ணூடே. (11)

ஒ.—நிகமத்தில், 'ஈச்வரனுடைய உபயவிபூதியும் இத்திருவாய்மொழியப்யஸித்தார் இட்ட வழக்காம்' என்கிறார். [உய்வு உபாயம் என்று தொடங்கி] - ப்ரணயித்வம் பேசியல்லது வேறு தரிக்கைக்கு உபாயமில்லாமையை அநுஸந்தித்து நிரதிசயபோக்யமான க்ருஷ்ணனுடைய திருவடிகளிலே சிவந்திருந்த தாமரையையுடைய பழனத்தையுடைத்தான தென்னாட்டுத்திருநகரியையுடைய ஆழ்வாருடைய ஆயிரந்திருவாய்மொழியிலும் 'இப்படி எம்பெருமான் நிரவதிகமான அபிநிவேசத்தோடே கலந்து பரிமாறின பரிமாற்றத்தில் ஒருபொய் இல்லை; மெய்' என்று சொல்லுகிற இத்திருவாய்மொழிவல்லார். [வையம் மன்னி வீற்றிருந்து] - வைஷ்ணவஸ்ரீயோடே கூடி நெடுங்காலம் பூமியிலே இருந்து.

இ.—நிகமத்தில், 'அவனுடைய உபயவிபூதியும் இத்திருவாய்மொழி யப்யஸித்தார் இட்டவழக்கு' என்கிறார். [உய்வு உபாயம் இத்யாதி] - அவன்ப்ரணயித்வகுணத்தைப் பேசாவிடில் உஜ்ஜீவநோபாயமில்லையென்று தெளிந்து. [மற்று இன்மை] - வேறுஇல்லாமை. அவதரித்துத் தன்ப்ரணயித்வகுணத்தை ஆவிஷ்கரித்த க்ருஷ்ணன்திருவடிகளிலே. [செய்ய இத்யாதி] - ஆழ்வார் ப்ரணயித்வகுணாநுஸந்தாநத்

தாலே தரித்தவாறே ஊரும் தளிரும்முறிவு மாயிற்று; "அகாலபலிநோ வ்ருக்ஷா:" சிவந்த தாமரையை யுடைய பழனங்களையுடைத்தாய்த் தெற்குத்திக்குக்கு ச்லாக்யமான திருநகரியையுடைய ஆழ்வார். "நதே வாகந்ருதா காவ்யே காசிதத்ர பவிஷ்யதி" என்கிறபடியே திருவாய்மொழியெல்லாவற்றுக்கு மாதல், அவாப்தஸமஸ்தகாமன் ஒருஸம்ஸாரியினுடைய ஸத்தாதிகளே தனக்குபோகோபகரணமாக இருந் தான்' என்கிற ப்ரணயித்வத்தில் ஒருபொய்யின்றிக்கேயிருக்கிற பத்து என்னுதல். [வையம் இத்யாதி] - 'பூமியிலே எம்பெருமானார் எழுந்தருளியிருந்த காலம் குறைவற்ற ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீயோடே இருந்தது, நம்மைப்போலே 'வாய்புகுசோற்றைப் பறிகொடாதே' என்று சீயர் உருத்தோறும் அருளிச்செய்வர். [விண்ணும் இத்யாதி] - இங்கே இருக்கச்செய்தே பரமபதம் தங்கள்சிறுமுறிப்படியே செல்லும்படி ஆள்வர்கள்; அங்ஙனே சென்றால், "ஆண்மின்கள்வானகம்" என்னுமளவன்று.

ஈடு.—நிகமத்தில் 'ஈச்வரனுடைய உபயவிபூதியும் இத்திருவாய்மொழி அப்யஸித்தார் இட்ட வழக்கு' என்கிறார்.

[உய்வுஉபாயம்மற்றின்மைதேறி] அவனுடைய ப்ரணயித்வகுணத்தைப் பேசித் தலைக் கட்டவல்லராயன்று இவர் பேசிற்று; இது ஒழிய தரிக்கைக்கு உபாயமில்லையென்று தெளிந்து. [கண்ணனெண்கழல்கள்மேல்] பரமப்ரணயியானத்தை அவதரித்துஆவிஷ்கரித்த க்ருஷ்ணன் திருவடிகளிலே. [செய்ய இத்யாதி] அவனுடைய ப்ரணயித்வ குணாநுஸந்தாநத்தாலே இவர் தரித்தவாறே, ஊரும் *அகாலபலிநோ வ்ருக்ஷா* என்கிறபடியேயாயிற்று. சிவந்த தாமரையையுடைய பழனங்களையுடைத்தாய்த் தெற்குத் திக்குக்கு ச்லாக்யமான திருநகரியை யுடைய ஆழ்வார் அருளிச்செய்த. [பொய்யில்பாடல் இத்யாதி] *நதே வாகந்ருதா காவ்யே காசிதத்ர பவிஷ்யதி* என்கிறபடியே திருவாய்மொழியெல்லாவற்றுக்குமாதல்; அவாப்தஸமஸ்த காமனான ஸர்வேச்வரன் ஒரு நித்ய ஸம்ஸாரியோடே இப்படி விரும்பிவந்து கலந்து, இவருடைய ஸத்தாதிகளே தனக்கு போகோபகரணமாக இருந்தானென்கிற ப்ரணயித்வ குணத்தில் பொய்யின்றிக்கே யிருக்கிற பத்து என்னுதல். பொய்யில்லாத ஆயிரம் என்றபோது, அவ்வோபாதி இதுக்கும் வருமிறே. [வையம்மன்னி இத்யாதி] பூமியிலே எம்பெருமானாரைப்போலே ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீயோடே நெடுங்காலம் இருந்து. [விண்ணும் ஆள்வர்மண்ணூடே] இங்கேயிருக்கச்செய்தே பரமபதம் தங்கள் சிறுமுறிப்படி செல்லும்படி ஆள்வர்கள்; அங்கே போனால் "ஆண்மின்கள்வானக மாழியான்தமர்" என்கையன்றிக்கே இங்கே யிருக்கச்செய்தே தாங்களிட்ட வழக்காகப்பெறுவர். 'வையம்மன்னிவீற்றிருந்து' என்கிற விடத்தே "நம்மைப்போலே வாய்ப்புகுசோறாகப் பறிகொடாதே, நெடுங்காலம் பூமியிலே ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீயோடே *நாட்டாரோடியல்வொழிந்து* என்கிறபடியே தங்கள்வ்யா வ்ருத்தி தோற்ற இருக்கப் பெறுவர்கள்" என்று சீயர் உருத்தோறும் அருளிச்செய்வர். பால்யத்திலே பட்டரைப் பறிகொடுத்தாரிறே அவர்.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

நான்காந் திருவாய்மொழி—மண்ணையிருந்து : ப்ரவேசம்

ஏ.—நாலாந்திருவாய்மொழியில், இப்படிப் பிறந்தப்ரணயித்வாநுஸந்தாநஜநித ப்ரீதி ஸாத்மிக்கைக்காக இவருடைய ப்ரக்ருதி யறிந்திருந்துள்ள எம்பெருமான் இவரோட்டைக் கலவியை நெகிழநிற்க, இப்படி ப்ரணயியான இவனைக் காணப்பெறாமையாலே பிச்சேறி ஏதேனும் ஒருபடியாலே அவனோடு ஸத்ருசமான பதார்த்தங்களையும் அவனோடு ஸம்பந்திகளான பதார்த்தங்களையுங் கண்டு சிறிதுதேறி அவனைக் காணப்பெறாமையாலே வ்யஸநப்படாநின்ற ஆழ்வார் தம்முடைய தசையை அந்யாபதேசத்தாலே பேசியருளுகிறார்.

இ.—நாலாந்திருவாய்மொழியில், இப்படி ப்ரணயித்வா நுஸந்தாநத்தாலுள்ள நிரவதிக ப்ரீதியாலே ஆச்ரயம் அழியும்படி வர. இவர்ப்ரக்ருதியை அறியுமவனுகையாலே ப்ரீதி அரையாறுபட்டு ஸாத்மிக்கைக்காக அவன் பேரநிற்க, பிரிந்தது அவனையாகையாலே ஆற்றாமை மேலிட்டு தநலுப்தர் கிழிச்சீரையை விழவிட்டால் போலியான முடிகளை 'அது அது' என்று ப்ரமிக்குமாபோலே அவனோடு ஸத்ருசமாயும் ஸம்பந்திகளாயு மிருந்த பதார்த்தங்களை 'அவன் அவன்' என்று பிச்சேறும்படியாகத் தமக்குப்பிறந்த அவஸாதத்தை, கலந்து பிரிந்து பிரிவாற்றாமையாலே இப்படி அலமாக்கிறளொரு பிராட்டிதசையை அநுஸந்தித்தாள் ஒரு திருத்தாயார்பாசுரத்தாலே அருளிச்செய்கிறார். திருத்தாயார் இவள்க்லேசத்தைச் சொல்லுவது, இவள்பாசுரத்தைச் சொல்லுவது, இத்தால் தனக்கு உண்டான நலிவைச் சொல்லுவதாய்க் கொண்டு கைவாங்குமளவிலே வந்து முகங்காட்டி ஆச்வஸிப்பித்தானு யிருக்கிறது.

*ரு.—கீழில்திருவாய்மொழியில் அவனுடைய ப்ரணயித்வகுணத்தை அநுஸந்தித்துப் பிச்சேறினார். இவர்க்குக் கீழ்ப்பிறந்த நிரவதிகப்ரீதியானது இருவருடைய ஆச்ரயமும் அழியுமென்னும்படியாயிற்று. அந்த ரஸத்தை அரையாறுபடுத்தி ஸாத்மிப்பிக்கைக்காக அக்கலவியை அல்பம் நெகிழநின்றான் ஈச்வரன். ஆனாலும், பிரிந்தது அவனையாகையாலே அது தன்கார்யம் செய்தன்றி நில்லாதே; ஆற்றாமைமீதூர்ந்து, தநலுப்தனானவன் கிழிச்சீரையைக் கெடுத்தால் அத்தோடு போலியான முடிகளையெல்லாம் அவிழ்த்தவிழ்த்துப் பார்க்குமாபோலே, "வைப்பாம் மருந்தாம்" என்னும்படியே இவர்க்குச் சேமநிதியிறே அவன்; ஆகையாலே, அவனோடு ஸத்ருசபதார்த்தங்களையும் ஸம்பந்தி பதார்த்தங்களையும் அகப்பட அவனாகக்கொண்டு ப்ரமித்துக் கிட்டிப்பார்த்து அவனன்றிக்கே யொழிந்தால் மீளவும் மாட்டாதே நோவுபட்டுச்செல்லுகிறது. *க்வசிதுத்ப்ரமதே வேகாத் க்வசித்விப்ரமதே பலாத் | க்வசிந் மத்தஇவாபாதி காந்தாந்வேஷணதத்பர:* என்கிறபடியே பிராட்டியைப்பிரிந்த அநந்தரம் ஆற்றாமையாலே மேல்நோக்கிப் பார்த்து விலங்க ஸஞ்சரிப்பது, அதுதானும் மாட்டாதொழிவது, ஒரு வ்ருக்ஷத்தில் நின்றும் வ்ருக்ஷாந்தரத்திலே சென்று கிட்டுவது, 'மைதிலியைக் கண்டிகோளோ?' என்றுகேட்பது, ஆணுறுபெண்ணுறுக ளொன்றின்றிக்கே தேடுவதாய் அவர்பட்டாப்போலே இவளும் அப்படியே படுகிறாள் இப்போது. இப்படி நோவுபடுகிற இவள்தசையை அநுஸந்தித்த திருத்தாயார், இவள்படுகிற பாடுகளையும் இவள்சொல்லுகிற வார்த்தைகளையும் சொல்லி, இதுகண்டு தான்பொறுக்கமாட்டாமே நோவுபடுகிறபடியும் சொல்லி இவள் கைவாங்குமளவாக, அவன் வந்து முகங்காட்டி ஆச்வஸிப்பிக்கத் தரித்ததாய்த் தலைக்கட்டுகிறது, இத்திருவாய்மொழி.

மண்ணையிருந்துதுழாவி வாமனன்மண்ணிதுவென்னும்*
விண்ணைத்தொழுது அவன்மேவு வைகுந்தமென்றுகைகாட்டும்*
கண்ணையுண்ணீர்மல்கநின்று கடல்வண்ணனென்னுமன்னே! *என்
பெண்ணைப்பெருமயல்செய்தார்க்கு என்செய்கேன்பெய்வளையீரே. (1)

ஒ.—முதற்பாட்டில், வினவ வந்தவர்களுக்குத் தன்மகள்படிகளை அறிவியாநின்றுகொண்டு, 'இப்படி இவளை எம்பெருமான் பிச்சேற்றினான்; இதுக்கு என் செய்வேன்?' என்று திருத்தாயார் துக்கிக்கிறாள். [மண்ணை என்று தொடங்கி] - பூமியைப் பலகாலும் ஸ்பர்சிக்கிறது ஸ்ரீவாமநன் அளந்த மண் என்னும் ஆதரத்தாலே என்று கருத்து. [விண் என்று தொடங்கி] - நாமஸாம்யத்தாலே ஆகாசத்தைத் தொழுது அவன் நிரந்தரவாஸம் பண்ணுகிற வைகுந்தம் என்று சொல்லப்புக்கு பலஹாநியாலே மாட்டாதொழிந்து ஹஸ்தசேஷ்டையாலே காட்டாநிற்கும். திருநாட்டில் அவன் இருக்கிற படியைக் காணப்பெறாமையாலே கண்ணீர் மல்கும்படி நின்று தன் ஆற்றாமையாலே ச்ரமஹரமான திருநிறத்தை நினைத்து 'கடல்வண்ணன்' என்னும். [அன்னே] - செயலறுதியாலே சொல்லும் சொல்; 'மன்னே' என்றபோதும் இதுவே பொருள். [பெய்வளையீரே] - உங்களைப்போலே கையும் வளையுமாயிருக்க இவளைக்காணவல்லலேனே என்று கருத்து.

ஜீ—முதற்பாட்டில், வினவ வந்தவர்களுக்குத் தன்மகளை அவன் பிச்சேற்றினபடிகளைச் சொல்லி 'இதுக்கு என்செய்கேன்?' என்கிறாள். [மண்ணை] - பூமியை. ப்ராதேசிகமான அளவன்று; "மண்முழுது மகப்படுத்து நின்ற" என்கிறபடியே திருவடிகளுக்கு உள்பட்ட பூமி அடங்க. "மயாது பக்த்யா தஸ்யைவ வாமநஸ்யோபபுஜ்யதே". 'இருந்து' என்கையாலே, முன்பு ஸ்த்திதிகமநசயநாதிகளிலே அரதியாய்ச் சென்றமை தோற்றுகிறது. [துழாவி] - பித்தோபஹதர் சந்தநபங்கத்திலே கை வைக்குமாபோலே விரஹாக்நியபாமைக்குத் தத்ஸம்பந்தமுள்ள தொன்றிலே கையைவைக்கிறாள். [வாமனன்மண் இது என்னும்] - 'பிச்சேறினாப்போலே மண்ணைத் துழாவுகிறதென்?' என்ன, அத்யாதரத்தோடே 'ஸ்ரீவாமனனதன்றோ?" என்னாநின்றாள்; மஹாபலியது மன்று, இந்த்ரனது மன்று; தத்ஸம்பந்தமே யாயிற்று, இவளுக்குத் தோற்றுகிறது [இது என்னும்] - 'ப்ரத்யக்ஷத்திலும் ஸம்சய முண்டோ?' என்னாநின்றாள். பூதகாலத்திலுள்ளதும் வர்த்தமாந காலத்திற்போலே தோற்றுகிறதிறே, இவளுக்கு: ஆனாலும், அளந்தவனைக் காணவொண்ணாதே இப்போது. [விண்ணை இத்யாதி] - ஆகாசத்தைத் தொழுது 'என்னோட்டைக் கலவிபோலேயும் அவதாரம் போலேயும் பிரிவோடே வ்யாப்தமாயிருக்கையன்றிக்கே அவன் நித்யவாஸம் பண்ணும் பரமபதம் என்று சொல்லப்புக்கு, பலஹாநியாலே தலைக்கட்ட மாட்டாதே ஹஸ்தசேஷ்டையாலே காட்டாநிற்கும். ஆகாசத்தைத் தொழுகிறது: நாமஸாம்யத்தாலும் ஊர்த்வதையாலும். [அவன்மேய வைகுந்தம்] - பூதகாலத்திலுள்ளது காண்கிறாப்போலே லோகாந்தரத்திலுள்ளதும் காணவல்லளாயிருக்கிறபடி. ஆர்ஷ்டிஷேணாச்ரமத்திலே நிற்க, பரமபதம்தோற்றுகிறதிறே பாவபந்தத்தாலே. [என்று கைகாட்டும்] - நித்யஸூரிகளநுபவத்தை அநுஸந்தித்துத் தனக்கும் ப்ராப்தி ஒத்திருக்கக் கிடையாமையாலே நா தளர்ந்து குறையும்; ஹஸ்தமுத்ரையாலே காட்டாநின்றாள். [கண்ணை உள்நீர்மல்க நின்று - 'ப்ராப்தி ஒத்திருக்க இவ்வநுபவத்தை இழப்பதே!' என்று கண்ணநீர் பாயாநின்றாள். கீழ் அவதாரத்தை அநுஸந்தித்தபோது கண்ணநீர் பாய்ந்திலள். அவர்களிலே பிரிகதிர்ப்பட்டுப் போந்தாளொருத்தியென்னும்படியிறே இவள்படி. [கடல்வண்ண னென்னும்] - அத்தேசத்திலிருக்கும் ச்ரமஹரமான வடிவைச் சொல்லாநின்றாள்; இவளைப் பிச்சேறப் பண்ணின வடிவாயிற்று. [அன்னே] - அம்மே! என்னுதல்; மன்னே என்னுதல். இரண்டும் - விஷாதஸூசகமான அவ்யயம். [என் பெண்ணைப் பெருமயல் செய்தார்க்கு] - கலவிக்கும்உட்படமாட்டாத பருவமாயிருக்க, கலந்தார்க்கும் அவ்வருகான ஆர்த்தியையாயிற்று விளைத்தது. [என் பெண்ணை] - நாட்டார் பிச்சையுந் தவிர்க்கவல்ல என்மகளைக் கிடீர், [பெருமயல்] - பெரும்பிச்சு. ஸத்ருசபதார்த்தத்தையும் ஸம்பந்திபதார்த்தத்தையும் அவனாக ப்ரமிக்கும் பிச்சு. [என் செய்கேன்] - அவனை வரப்பண்ணுவேனோ? இவளை ஆறியிருக்கப் பண்ணுவேனோ? நான் பொறுத்திருப்பேனோ? [பெய்வளையீரே] - கையிலே இடப்பட்ட வளையையுடைய நீங்கள் இவள் கையில் வளை தொங்கும் மருந்து சொல்லவல்லிகோளே.

ஈடு.—முதற்பாட்டு. வினவவந்தவர்களுக்குத் தன்மகள்செய்தியை அறிவியா நின்றுகொண்டு, 'இப்படி இவளை எம்பெருமான் பிச்சேற்றினான்; நான் இதுக்கு என்செய்வேன்?, என்கிறாள்.

[மண்ணையிருந்து துழாவி] "மண்முழுதுமகப்படுத்து நின்றவெந்தை" என்கிறபடியே அவன் திருவடிகளுக்கு உட்பட்ட பூமிப்பரப்படைய இருந்து துழாவாநிற்கும். அவன்ஸம்பந்தங்கொண்டே இத்தை விரும்புகிறது. அது ப்ராதேசிகமன்றே. *மயாது பக்த்யா தஸ்யைவ வாமநஸ்யோபபுஜ்யதே*. 'முன்புதோற்றுகிற சோலை யென்னென்புது?' என்று பெருமாள் கேட்டருள, பண்டு 'ஸித்தாச்ரமம்' என்று ஸ்ரீவாமனன் எழுந்தருளியிருந்த தேசமாயிற்று; அவன் எழுந்தருளினபின்பு அவன்பக்கல் பக்தியாலே விடமாட்டாமே அம்மண்ணை மோந்துகொண்டு கிடப்பன்' என்றானிறே விச்வாமித்ரன். *விஷ்ணுர் மாநுஷரூபேண சசார வஸுதாதலே* என்று அவன்பக்கல் ருசியுடையார் விடமாட்டார்களிறே. [இருந்து] இவ்விருப்புக்குப் பூர்வக்ஷணத்தில் ஸ்த்திதிகமநசயநாதிகளில் ஒருவிதியின்றிக்கே நோவுபட்டமை தோற்றுகிறது. [துழாவி] இதுதன்னை விடமாட்டாமையும் தோற்றுமிறே; பித்தோபஹதன் சந்தநபங்கத்தில் நின்றும் கை வாங்கமாட்டாதாப்போலே; கைவாங்கில் விரஹாக்நியாலே வேம்போலே. தாங்கள் தெளிந்திருக்கிறார்களாய் 'இவள் ப்ரமித்தாரைப்போலே செய்கிறதென்னென்புது?' என்பர்களே, அவர்களை 'நீங்கள் ப்ரமித்திகோளோ?' என்னுமாயிற்று

இவன். [வாமனன்மண்இதுவென்னும்] [வாமனன்மண்ணன்றே இது? என்னும். அடியிலே பிறந்துடைய கந்தமன்றோ? என்னுகின்றாள். *கந்தவதீ ப்ருதிவீ* என்றிறே நாட்டில் ப்ரஸித்தி: *ஸர்வகந்த* என்கிற விஷயத்தோட்டை ஸம்பந்தமேயாயிற்று இவள் அறிவது. அவன் இரந்து தனக்காக்கிக்கொண்டதன்றோ என்னுகின்றாள். அவனதானால் இந்த்ரனுக்குப்போலே கொடுக்கவேண்டாகாணும் இவளுக்கு; அவனதானபோதே இவளதாயேயிருக்கும்: 'அவனது தன்றுகாண்' என்று இவளை மீட்கவொண்ணாதே. [இது வென்னும்] ப்ரத்யக்ஷத்திலும் உங்களுக்கு ஸம்சயம் அநுவர்த்தியாநின்றதோ? என்னும். பூதகாலத்திலுள்ளதும் இவளுக்கு வர்த்தமாநகாலத்திற்போலே தோற்றுகிறவித்தனை போக்கி, அளந்தவனை இப்போது காண வொண்ணாதே. [விண்ணைத்தொழுது] கழிந்தகாலத்திலுள்ளதும் வர்த்தமாநகாலத்திற்போலே தோற்றுகிறபோலே, லோகாந்தரத்திற்பரிமாற்றமும் இங்கே தோற்றுகின்றது. "அக்கரை, இக்கரை" என்னும்படி, அவர்களுக்கு இவ்விடத்திலும் அவ்விடம் அணித்தாய்த்தோன்றுமிறே; நமக்கு அவ்விடத்திலும் இவ்விடம் அணித்தாயிருக்குமாபோலே. ஆர்ஷ்டிஷேணனாச்ரமத்திலே நின்று பரமபதங் கண்டார்களிறே சிலர். ஸாமஸாம்யத்தாலும், ஊர்த்வாகாரத்தாலும், இவ்வாகாசத்தைப் பரமபதமென்று தொழாநிற்கும். [அவன்மேவு வைகுந்தம்] என்னோடே கலந்து அகன்றவிடம்போலே பிரிவோடே வ்யாப்தமாயிராதே அவன் நித்யவாஸம் பண்ணும் தேசம் என்னுகின்றாள். அவதாரவ்யாவ்ருத்தியும் தனக்கு இழக்கவேண்டாமையும். [கை காட்டும்] அவன் ஏகரூபமாயிருக்கிற இருப்பை அநுஸந்தித்து, அவ்விருப்பிலும் தான் அநுபவிக்கப் பெறாமையாலே நடுவே தளர்ந்து, சொல்லப்புக்க வார்த்தை தலைக்கட்ட மாட்டாதே ஹஸ்தமுத்ரையாலே தலைக்கட்டாநின்றாள். 'பரமபதத்திலே நித்யஸூரிகள் நித்யாநுபவம்பண்ணாநிற்க, அவர்களோடொத்த ப்ராப்தி நமக்கும் உண்டாயிருக்க, நாம் இழப்போமே' என்று தளர்ந்து தொடங்கினவார்த்தை தலைக்கட்டமாட்டுகிறிலள். [கண்ணையுண்ணீர்மல்கநின்று] அவதாரம்போலன்றிக்கே என்றுமொக்க அநுபவிக்கலாம்படி யிருக்கிற பரமபதத்திலிருப்பிலும் நான் இழப்பதே என்று கண்ணீர்மல்குமாயிற்று. [கடல்வண்ணனென்னும்] அவ்வடிவைக்காட்டிக் காணும் இவளை அவன் பிச்சேற்றிற்று; இவளும் தன்னைப் பிச்சேற்றினபடியே சொல்லாநின்றாள். ஒருகருங்கடல் வடிவுகொண்டு செவ்வேயிருந்தாற் போலே அங்கிருக்குமிருப்பைச் சொல்லும். [அன்னே] 'அம்மே' என்று விஷாதாதிசய ஸூசகமாயிருப்பதொரு அவ்யயம். மன்னே என்னவுமாம். [என்பெண்ணை] *யுவதிச்ச குமாரிணீ* என்கிறபடியே கலவியிலும் உட்புகமாட்டாத பருவமாயிற்று இவளது. [பெரு மயல் செய்தார்க்கு] தம்மைக்கலந்து பிரிந்தார் படும் வ்யஸநத்தனையுமல்ல இவளைப்படுத்திற்று. ஸத்ருசபதார்த்தத்தைக் கண்டு கலங்கினாள் இவளேயிறே. [என்செய்கேன்] இவளாற்றாமை தீர அவனை வரப்பண்ணவோ? 'அவன்வருமளவும் க்ரமப்ராப்தி பார்த்து ஆறியிருக்க வேணும் காண்' என்று இவளைத் தரிப்பிப்பேனோ? [பெய்வளையீரே] இடப்பட்ட வளையையுடையீர்! ப்ரளயத்திலே புறவடிநனையாமேயிருப்பாரைப்போலே, இவ்வளவிலும், கையும் வளையுமாயிருப்பதே நீங்கள்! நீங்கள் வளைதொங்குகைக்குச் செய்த பரிஹாரத்தைச் சொல்லவல்லீகோளே; நானும் கைமேலே அநுஷ்டித்துப்பார்க்க.

பெய்வளைக்கைகளைக்கூப்பிப் பிரான்கிடக்கும்கடலென்னும்*
செய்யதோர்ஞாயிற்றைக்காட்டிச் சிரீதரன்மூர்த்தியீதென்னும்*
நையும்கண்ணீர்மல்கநின்று நாரணனென்னுமன்னே* என்
தெய்வவுருவிற்சிறுமான் செய்கின்றதொன்றறியேனே. (2)

ஒ.—இரண்டாம் பாட்டில், 'அப்ராக்ருதரூபையான இவள் செய்கிறன ஒன்றும் தெரிகிறதில்லை' என்கிறாள். [பெய்வளைக் கைகளை] - 'கடல் வண்ணன்' என்று அநுஸந்திக்கையாலே பூரித்த வளைகளையுடைத்தான கைகளை. [பிரான்] - உபகாரசீலன். [செய்யது என்று தொடங்கி] - ஆதித்யனும் ப்ரபையும் சேர்ந்திருக்கிறபடியைக் கண்டு 'இது ஸ்ரீதரனுடைய வடிவு' என்று த்ருஷ்டையாம். 'பெரிய

பிராட்டியார் ஸந்நிஹிதையா யிருக்கச்செய்தே நான் அவனைப் பெறுநொழிவதே!' என்று சிதிலையாம் அந்தசைதில்யத்தாலே கண்ணீர்மல்க நின்று தன்னுடைய தாரணார்த்தமாகத் தன்னோடு அவனுக்கு உண்டான ஸம்பந்தத்தை நினைத்து, நாராயணனென்னும்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், 'அப்ராக்ருதரூபையான இவள் செய்கிறன ஒன்றும் தெரிகிறதில்லை' என்கிறாள். [பெய்வளைக் கைகளைக் கூப்பி] - ''கடல்வண்ணன்'' என்று அநுஸந்தித்தவாறே கழன்ற வளைக ளொழியச் சரிந்த வளைகள் பூரித்தன. தொழுவிக்கைக்கு ஒப்பித்துத் தான் தொழ நின்றாள். அவனைத் தொழுவிக்கைக்கிறே ஒப்பித்தது: வீரக்கழலோடே எதிரிகள்கையிலே நோவுபடுவாரைப்போலே. ''பும்ஸாம் த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரிணம்'' என்று வன்னெஞ்சானவர்களையும் அழிக்கும் விஷயமிறே. [பிரான் இத்யாதி] கடலோசை வந்து செவிப்பட்டது, என் ஆர்த்தி தீர்க்கைக்காக உபகாரகனானவன் வந்து கிடக்கிற கடல் என்னாநின்றாள். [செய்யதோர் இத்யாதி] - ராத்ரியெல்லாம் ஸமுத்ரகோஷத்துக்கு ஆடல் கொடுத்து ஆதித்யன் உதித்தவாறே ஆதித்யனும் ப்ரபையும் சேர்ந்திருக்கிற படியைக் கண்டு 'இது ஸ்ரீதரனுடைய வடிவு' என்று ஹ்ருஷ்டையாகாநின்றாள். ப்ரபாப்ரபாவான்களுடைய சேர்த்தி மாத்ரத்தையே கொண்டு சொல்லாநின்றாள். ''பாஸ்கரேண ப்ரபா யதா'' என்னக்கடவதிறே. [செய்யதோர் ஞாயிற்றை] - அழகியதாய் அத்விதீயமான நாயிறு தாயும் தமப்பனும் சேர இருந்த ஸந்நிதியிலே பசித்த ப்ரஜைகளைப்போலே சிதிலையாகாநின்றாள். புருஷகாரபூதை ஸந்நிஹிதையாயிருக்க, 'இனி யார் புருஷ காரமாகப் பெற இருக்கிறேன்?' என்று சிதிலையாகாநின்றாள். [கண்ணீர் மல்க நின்று நாரண னென்னும்] - அந்த சைதில்யத்தாலே கண்ணநீர் மல்கநின்று தன்னோடே அவனுக்கு உண்டான ஸம்பந்தத்தை நினைத்து 'நாரணன்' என்னும். 'சிரீதரன்' என்னா, 'நாரணன்' என்பதற்கு முன்னே சிதிலையாகாநின்றாள். ஸ்ரீமந் நாரயணனென்று கூடச் சொல்லமாட்டுகிறிலள். [அன்னே] - 'அம்மே' என்பாரைப்போலே. 'மைத்ரேய' என்பாரைப்போலே தளர்த்திக்கு ஊற்றங்கோல் தேடுகிறாள். [என் தெய்வவுருவில்] - ஸத்ருசமாகவும் ஸம்பந்தியாகவு முள்ள பதார்த்தங்களை அவருக அநுஸந்திக்க நித்யஸூரிகள்வடிவுபோலே இவள்வடிவும் அப்ராக்ருதமாயிருக்கிறபடி. [சிறுமான்] - அவர்களிற் காட்டில் இவளுக்கு வாசி, பருவத்தாலே இளையளாய் முக்தையாயிருக்கும். அவர்கள் ''ப்ரதமஜா யே புராணா:'' என்னும்படியிறே இருப்பது. [செய்கின்றது ஒன்று அறியேனே] - 'இவள் தொடங்குகிறது எது? தலைக்கட்டுகிறது எது?' என்று ஒன்றும் தெரிகிறதில்லை.

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. 'அப்ராக்ருதரூபையான இவள் செய்கிறன ஒன்றும் தெரி கிறதில்லை' என்கிறாள்.

[பெய்வளைக்கைகளைக்கூப்பி] அவனைத் தொழுவித்துக்கொள்ளும் பரிகரத்தையுடையவள் தான்தொழாநின்றாள். அவனைத் தொழுவித்துக்கொள்ளப் போலேகாணும் கையில் வளை யிட்டது. 'கடல்வண்ணன்' என்றவாறே கழன்ற வளைகளொழியச் சரிந்த வளைகள் பூரித்தன காணும். கையிலே ப்ரஹ்மாஸ்த்ரமிருக்கப் படும் பாடே இது. வீரக் கழலோடே பட்டுக் கிடப்பாரைப்போலேயிறே இவள்கிடக்கிற கிடை. இங்ஙனே நோவு படாநிற்கச்செய்தே கடலோசை வாராச் செவிப்படுமே [பிரான்கிடக்குங்கடலென்னும்] 'திருப்பாற்கடலிலே சாய்ந்தால் நம் ஆர்த்திக்குக் கடுக உதவவொண்ணாது' என்று, அணித்தாக இக்கடலிலே சாய்ந்தருளின மஹோபகாரகனென்னும். இப்படி ராத்ரியெல்லாம் கடலோசையோடே அலைந்து, விடிந்தவாறே ஆதித்யன்வாராத் தோற்றுமே. [செய்ய இத்யாதி] உதயகாலத்தில் ஆதித்யனைக் கண்டு, ஸ்ரீதரனுடைய வடிவு இது என்னும். ஸர்வதாஸாத்ருச்யம் வேண்டாதே' அல்பஸாத்ருச்யம் அமையாநின்றதாயிற்று, இவள் ப்ரமிக்கைக்கு. ப்ரபாப்ரபாவான்களைக் கண்டவாறே, அவளும் அவனுமாக இருக்கும் இருப்பை நினையாநின்றாள்; "பாஸ்கரேண ப்ரபா யதா". [செய்யும்] மாதாபிதாக்கள் சேரஇருக்க, அவர்கள்ஸந்நிதியிலே பசித்த ப்ரஜைகளைப் போலே சிதிலையாகா நின்றாள். "புருஷகாரபூதை அருகேயிருக்கப் பெறுதான் இனி யார் புருஷகாரமாகப் பெற இருக்கிறேன்?" என்று சிதிலையாகாநின்றாள். [கண்ணீர்மல்கநின்று தளர்த்தியின் மிகுதியாலே கண்ணீர் வெள்ளமிடாநின்றது. [நாரணனென்னும்] 'அம்மே' என்பாரைப்போலே. "ஸ்ரீமந்நாராயணன்" என்றுகூடச்சொல்ல மாட்டாதே தளர்ந்து,

கண்ணீராலே கைகழுவி, பின்னை நாரணனென்னு நின்றாள். [அன்னே] "மைத்ரேய" என்னு மாபோலே, தனக்கு ஒருற்றங்கோல் தேடுகிறாள். [என்தெய்வவுருவில்] ஸத்ருசபதார்த்தங் களையும் ஸம்பந்திபதார்த்தங்களையும் அநுஸந்திக்க அநுஸந்திக்க, நித்யாநுபவம் பண்ணுகிற நித்யஸூரிகள்வடிவிற் பிறக்கும் புகர் பிறவாநின்றதாயிற்று இவளுக்கு; அவர்களில் இவளுக்கு வாசியுண்டு:- [சிறுமான்] *புராணா:* என்றும், "விண்ணாட்டவர் மூதுவர்" என்றுஞ்சொல்லு கிறபடியே பழையராயிருப்பர்களிறே அவர்கள். [சேய்நின்ற தொன்றறியேனே] இவள் தொடங்குகிறது எது? தலைக்கட்டுகிறது எது? என்று ஒன்றும் தெரிகிறதில்லை.

அறியுஞ்செந்தீயைத்தழுவி அச்சுதனென்னும்மெய்வேவாள்*
எறியுந்தண்காற்றைத்தழுவி என்னுடைக்கோவிந்தனென்னும்*
வெறிகொள்துழாய்மலர்நாறும் வினையுடையாட்டியேன்பெற்ற*
செறிவளைமுன்கைச்சிறுமான் செய்கின்றதென்கண்ணுக்கொன்றே. (3)

ஒ.—மூன்றாம்பாட்டில், இவளுடைய அதிப்ரவ்ருத்திகளைச் சொல்ல என்று புக்கு 'அவற்றுக்கு எண்ணில்லை' என்கிறாள். [அறியும் என்று தொடங்கி] - 'மந்த்ராதிகளாலே ப்ரதிபந்தசக்திகமன்று' என்று அறியப்படுகிற செந்தீயை ஔஜ்ஜ்வல்யத்தாலே எம்பெருமானைக் கருதித் தழுவி 'நாம் மங்காத படி வந்து ஸந்நிஹிதனானான்' என்று சொல்லாநின்றுகொண்டு அதக்தகாத்ரையுமாம். [எறியும் என்று தொடங்கி] - இனிதாகவீசும் காற்றைப் பசுமேய்த்துத் தன்னோடே ஸம்ச்லேஷிக்க வருகிற க்ருஷ்ணனைக் கொண்டு தழுவி ப்ரீதி உள்ளடங்காமையாலே 'என்னுடைய கோவிந்தன்' என்னாநின்றாள். உடம்பெல்லாம் அதிபரிமளமான திருத்துழாய் நாறாநிற்கும். [வினை என்று தொடங்கி] - இவளை இங்ஙனே காண்கைக்கு ஈடான பாபத்தைப் பண்ணின என் வயிற்றிலே பிறந்த 'செறிவளை முன்கைச் சிறுமான்' என்றது. விச்லேஷவ்யஸநத்தில் புதியது உண்ணாதவ ளென்றும், தன்கையையும் வளையை யும் கண்டார் படும் பாட்டைத் தான் படாநின்றாள் என்றுமாம்.

இ.—மூன்றாம் பாட்டில், இவளுடைய அதிப்ரவ்ருத்திகளைச் சொல்லப்புக்கு 'அவற்றிற்கு எண் இல்லை' என்கிறாள். [அறியும் செந்தீயைத் தழுவி] - தாஹகமென்று அறிந்து போருமத்தைத் தழுவா நின்றாள். மந்த்ரௌஷதாதிகளாலே ப்ரதிபந்தகசக்திதான் உண்டாய்த் தழுவுகிறாள் என்றே. [செந்தீயைத் தழுவி] - "தேஜஸாம் ராசிமூர்ஜ்ஜிதம்" என்று ஒளி புடைமையைப் பார்த்துத் தழுவாநின்றாள். "பொருநீர்க் கடல் தீப்பட்டு எங்குந்திகழ மெரியொடு செல்வதொப்ப" என்னுமாபோலே, மாணிக்கப்படி சாத்திவந்து தன்னோடே அணைவதாக நிற்கிறானைக் கொண்டு தழுவாநின்றாள். [அச்சுதனென்னும்] - இத்தசையிலே வந்து ஸங்கிஹிதனாய் 'என்னை மங்காமே நோக்கினான்' என்னாநின்றாள்; 'எல்லா அவஸ்தையிலும், உள்ள வர்கள் உடைமையை நழுவவிடார்களிறே' என்னாநின்றாள். [மெய்வேவாள்] - அதக்தகாத்ரையாய் இரா நின்றாள். இவள் ப்ரமித்தால் அது தன் கார்யம் செய்தாலாகாதோ? "பச்யாமி பத்மாஸ்தாணஸ்த்ருதாநி சீதாநி ஸர்வாணி திசாம்முகாநி" என்னக்கடவதிறே. "சீதோபவ" என்றாரும் இல்லைகிடீர். "சீதோபவ" என்றவள்தானேயிறே இங்ஙனே செய்கிறாள். [எறியும் இத்யாதி] - வீசுகிற குளிர்ந்த காற்றைத் தழுவி 'பசுக்களை மேய்த்துத் தன் ஆர்த்தி தீர வந்தான்' என்னாநின்றாள். "நஜீவேயம் க்ஷணமபி" என்கிற படியே நைந்திருக்கையாலும், தன்ஸத்தை பரார்த்தமா யிருக்கையாலும் ப்ரமிக்கிறாள். லௌகிகர்படியு மன்று, விரஹிணிகள்படியுமன்று. லௌகிகர்படியாகில் நெருப்புச் சுடவேணும்; விரஹிணிகள் படியாகில் காற்றுச் சுடவேணும்; இரண்டும் கண்டிலோ மென்கை. [வெறிகொள் துழாய்மலர் நாறும்] - இத்தசையிலே ஸம்ச்லேஷஸூசகமான இந்தப் பரிமளம் எங்ஙனே உண்டாம்படி? என்னில்,— காற்றோடே புகுந்து அணைந்தாரென்று கார்யத்தைக் கொண்டு கல்பித்தல், "கோவைவாயா"வில் அநுபவம் பத்துக் குளிக்கு நிற்கும்' என்னுதல், 'வந்தேறி கழிந்தால் ஆத்மஸ்வரூபம் பகவத்ஸம்பந்தியாயிருக்கும்' என்னுதல்; "அன்றி மற்றோருபாயமென் இவளந்தண்துழாய் கமழ்தல்" என்னக்கடவதிறே. [வினையுடை யாட்டியேன் பெற்ற] - பிரிவிலும் திருத்துழாய்மணம் மாறாதபடி அவகாஹித்துப் போலிகண்டு ப்ரமிக்கும்படி ப்ரமமேயாய்விட்டது, பாபத்தைப் பண்ணின என்வயிற்றில் பிறப்பிறே. பாக்யபலத்தைப்

பாபபலமாகச் சொல்லுகிறாளிறே, இழவைப் பற்ற. [செறிவளை முன்கை] - முன்கையிலே செறிந்த வளையையுடையவள். முன்பு இருக்கும்படியாதல்; பின்பும் இப்படியே யிருக்கத்தகுமவள் என்னுதல். செறிவளை - விச்லேஷம் கணுக்கண்டு அறியாதவளை. [சிறுமான்] - கலக்கும் பருவமுமல்லாத முக்தை. [செய்கின்றது என் கண்ணுக்கு ஒன்றே] - ஒன்று அன்று, பல. 'விரஹிணி' என்னவொண்ணாது, திருத்துழாய் நாறுகையாலே. 'ஸம்ச்லிஷ்டை' என்ன வொண்ணாது, போலியான காற்றைத் தழுவுகையாலே. 'லௌகிகை' என்ன வொண்ணாது, நெருப்புச் சுடாமையாலே.

௩௫.—மூன்றாம்பாட்டு. இவளுடைய அதிப்ரவ்ருத்திகளைச் சொல்லப்புக்கு, அவற்றுக்கு எண்ணில்லை என்கிறாள்.

[அறியும்செந்தீயைத் தழுவி] 'ஒன்றால் அவிக்கவொண்ணாது, தாஹகம்' என்று அறியும் நெருப்பைத் தழுவாநின்றாள். இவள்தானும் ப்ரமத்துக்குமுன்பு அறிந்து பரிஹரித்துப் போருமதாயிற்று; 'மந்த்ரௌஷதாதிகளாலே ப்ரதிபத்தசக்திகம்' என்றுதான் தழுவுகிறாளோ? [செந்தியைத்தழுவி] [தேஜஸாம் ராசிமூர்ஜ்ஜிதம்] என்று ஒளியுடைமையையே பார்த்துத் தழுவாநின்றாள். "பொருநீர்க்கடல் தீப்பட்டெங்கும் திகழுமெரியொடு செல்வதொப்ப" என்னுமாபோலே. இப்போது தனக்காக ஒரு மாணிக்கப்படி சாத்தி அணைக்கைக்காக வந்தானென்றிருக்கிறாள் இவள். [அச்சுதனென்னும்] உடைமையை மங்கக்கொடாமைக்காக வந்ததே! என்னும். [மெய்வேவாள்] இவள்தான் ப்ரமத்தாலே கட்டிக்கொள்ளுகிறாள்: அது பின்னை ஸ்வகார்யம செய்யாதொழிவானென்? என்னில்; அச்சுதன்முகத்தாலே வந்ததாகையாலே; *முகாதிந்த்ரச்சாக்நிச்ச* இறே. [செந்தீயைத்தழுவி அச்சுதனென்னும் மெய்வேவாள்] இவளுடைய அக்நிஸ்தம்பநமந்த்ரம் இருக்கிறபடி. [மெய்வேவாள்] *தத்ஸ்ம்ருத்யாஹ்லாத ஸம்ஸ்த்தித:* என்கிறபடியே, அவனுடைய ஸ்ம்ருதியாலே நனைந்திருக்கையாலே சுடமாட்டுகிறதில்லை; *பச்யாமி பத்மாஸ்தாணுஸ்த்ருதாநி சீதாநி ஸர்வாணி திசாம் முகாநி* என்றானிறே ப்ரஹ்லாதன். *சீதோ பவ* என்றாருமில்லைகிடீர். *சீதோ பவ* என்றவன் தானிறே இங்ஙனேசெய்கிறாள். வாயுபுத்ரனைத் தழுவுகை நாயகனுக்கும் நாயகிக்கும் பணியிறே விச்லேஷத்தில்; *பரிஷ்வங்கோ ஹநூமத:*, *வாயோரக்நி:* இறே. [எறியும் இத்யாதி] வீசுகிற குளிர்ந்த காற்றைத்தழுவி. இதிறே ஆச்சர்யம்; விரஹிணிகளைச் சுடுமதிறே காற்று. இக்காற்றும் அவனுடைய ப்ராணபூதமாயிருப்பதொன்றிறே; ஆகையாலே, அதுவும் சுட்டதில்லை: *ப்ராணாத்வாயுரஜாயத* இறே. [என்னுடைக் கோவிந்தனென்னும்] *நஜீவேயம் க்ஷணமபி* என்கிறபடியே பிரிவில் பொறுக்கவல்லனோ? அவனுண்மை பரார்த்தமாயன்றோ இருப்பது என்று சொல்லாநிற்கும். [என்னுடைக்கோவிந்தனென்னும்] கன்று மேய்த்த வடிவோடே என் ஆர்த்திதீர அணைக்கவந்தானென்னும். லௌகிகர்படியுமன்று. விரஹிணிகள்படியுமன்று; லௌகிகர்படியாகில் நெருப்புச் சுடவேணும்; விரஹிணிகள்படியாகில் காற்றுச் சுடவேணும்; இரண்டும் கண்டிலோமென்கை.

[வெறிகொள்துழாய்மலர்நாறும்] "கோவைவாயா"ளில் கலவியால் வந்த பரிமளம் பத்தெட்டுக்குளிக்கும் நிற்குமிறே, அத்தாலேயாதல்; வந்தேறி கழிந்தால் ஆத்மஸ்வரூபம் பகவச்சேஷமாயிறே இருப்பது. அத்தாலேயாதல். அன்றிக்கே, காற்றோடே கலந்துவந்து புகுந்து அணைந்தானென்று காரியத்தைக்கொண்டு கல்பித்தல். "அன்றி மற்றோருபாயமென் இவளந்தண் துழாய் கமழ்தல்" என்னக்கடவதிறே. [வினையுடையாட்டியேன்பெற்ற] இவள் இத்தனை அவகாஹித்தது நான் பண்ணின பாபமிறே. அநேகஜந்மஸஞ்சிதமான புண்ய பலத்தைப் பாபபலமாகச் சொல்லுகிறாளிறே, இப்போதையிழவைப் பற்ற. பிரிவிலும் வடிவு திருத்துழாய் நாறும்படி அவகாஹித்து, பின்பு போலிகண்டு ப்ரமிக்கும்படி ப்ரமமேயாய் விடுகைக்கு அடி, பாபத்தைப் பண்ணின என்வயிற்றில் பிறப்பிறே. பகவத் விஷயத்தில் அவகாஹித்தவர்கள் பெற்றவர்களுக்கு ஆகார்களிறே; "அன்னையுமத்தனுமென் னடியோமுக்கிரங்கிற்றிலள்" என்னக்கடவதிறே. [செறிவளைமுன்கைச்சிறுமான்] இதுகிடீர் இருக்கத்தகும்படி! இவள் வளைத்தழும்பு அவனுடம்பிலே காண்கையன்றிக்கே, இவளுடம்பிலே அவனுடம்பில் திருத்துழாய் காணுமத்தனையாவதே. [சிறுமான்] முன்கையிலே

செறிந்த வளையையுடையவள். முன்பிருக்கும்படியாதல். பின்பும் அப்படியேயிருக்கத் தருமவ ளென்னுதல். [சிறுமான்] இதுக்கெல்லாம் ஆச்ரயம் எங்குத்து? அதிமுக்தை. [செய்கின்றதென் கண்ணுக்கொன்றே] ஒன்றன்று, அநேகமென்கிறாள். நெருப்பைக்கட்டிக்கொள்வது, காற்றைத் தழுவுவது. இருந்துமாய் நாறுவதாகாநின்றாள். 'லௌகிகை' என்று நிச்சயிக்க வொண்கிறதில்லை, நெருப்புச்சுடாமையாலே; 'ஸம்ச்லிஷ்டை' எண்ணவொண்ணாது, போலியான காற்றைத் தழுவுகையாலே; 'விரஹிணி' என்னவொண்ணாது, இருந்துமாய் நாறுகையாலே; ஆகையால், ஒன்றிலே வைக்கப்பட்டிருக்கிறதோ இவள்படி?

ஒன்றியதிங்களைக்காட்டி ஒளிமணிவண்ணனேயென்னும்*
நின்றகுன்றத்தினைநோக்கிநெடுமாலே! வாவென்றுகூவும்*
நன்றுபெய்யும்மழைகாணில் நாரணன்வந்தானென்றுஆலும்*
என்றினமையல்கள்செய்தார் என்னுடைக்கோமளத்தையே. (4)

ஒ.—நாலாம் பாட்டில், வ்யஸநஸஹை யன்றியே இருக்கிற இவளை இப்படி நோவுபடுத்தினு னென்று க்கேதிக்கிறாள். [ஒன்றிய என்று தொடங்கி] - பூர்ணசந்த்ரனைக் காட்டி 'இவன் ச்ரமஹரமான நிறத்தையுடைய எம்பெருமானே' என்னுநின்றாள். நின்றதொருமலையைப் பார்த்து ஸகல லோகங் களையும் அளக்கைக்கு வளர்ந்தருளின எம்பெருமா னென்றே கொண்டு 'என் ஆர்த்தி தீர வாராய்' என்று அழைக்கும். ஸாபராதனாய்க் கிட்டவர அஞ்சிநிற்கிறானாகக் கொண்டு 'உன்னுடைய ஸ்நேஹாதிசயம் அறியோமோ? வாராய்' என்று க்ஷேபபூர்வமாக அழைக்கும் என்றுமாம். [நன்று என்று தொடங்கி] - அபேக்ஷிதமான தசையில் வர்ஷிக்கும் மேகத்தைக் கண்டால், மயில்கள் நின்று ஆலுமாபோலே 'நாராயணன் வந்தான்' என்று ஸம்ப்ரமியா நிற்கும். [என்றினமையல்கள்] - து:க்கா நுபவத்துக்குப் பாத்தமில்லாத என்மகளை, சொன்ன இப்படியே பிச்சேறப் பண்ணினான்; அதிபாலையா யிருக்கிற இவளை, என்று இப்பாடு படுத்தினான் என்றுமாம்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், வ்யஸநஸஹையல்லாத இவளை இப்படி நோவுபடுத்துவதே! என்கிறாள். [ஒன்றிய திங்களை] - கலைகளெல்லாம் ஒன்றிப் பூர்ணனான சந்த்ரனை, காட்டி - அருகு நின்றார்க்குக் காட்டி. [ஒளிமணிவண்ணனே என்னும்] - ஸம்போதியாநின்றாள்; புகரையுடைத்தான ரத்நம்போலே குளிர்ந்த வடிவோடே அணைக்கவந்ததே! என்னும். 'இவன் ஔஜ்ஜ்வல்யத்தையுடைய ஸர்வேச்வரனே' என்று அவர்களுக்குச் சொல்லாநின்றாள். 'இம்மறுங்கல்சந்த்ரன் அவனாகையாவது என்?' என்பார்கள். [ஒளிமணிவண்ணனே] - நிச்சிதமே என்னுநின்றாள். [நின்ற இத்யாதி] - நின்றதொருமலையைப் பார்த்துத் திருவுலகளந்தருளுகைக்கு நிமிரவளர்ந்து நிற்கிறவனாகக்கொண்டு 'என்ஆர்த்திதீர வாராய்' என்று அழைக்கும் என்று பிள்ளான் நிர்வஹிக்கும். 'மால்' என்று, ஸர்வசேஷியான பெருமை. நெடுமை யாவது வளர்ந்தருளின பெருமை. வ்யாமோஹாதிசயத்தாலே கால்வாங்கமாட்டாதே ஸாபராதனாகையாலே லஜ்ஜித்துப் புகுரமாட்டாதே நிற்கிறானாகக் கொண்டு 'வாராய் என்னுநின்றாள்' என்று சீயர் நிர்வஹிப்பர். போதுமறுத்துப் புறமேவந்துநிற்கிறானாக நினைக்கிறாள். [நெடுமாலே] - அதிவ்யாமோஹம். அப்போது போகவல்ல உமக்கு இப்போது புகுர லஜ்ஜிக்க வேணுமோ? போனபோதே ஸ்நேஹம் கண்டோமிறே. ப்ரணயிகளுக்கன்றோ அபராதம்? ஸாபராதரன்றோ லஜ்ஜிப்பார்? நீர் வாரீர் என்னுநின்றாள். [நன்று இத்யாதி] - கெட்டு மழையன்றியே ஒரு நீர்ச்சாவியிலே வர்ஷிக்கும் மேகத்தைக் கண்டால் 'நிர்ஹேதுகமாக ஸத்தையை நோக்குமவன் வந்தான்' என்று மயில்கள் வர்ஷாகாலத்தில் ஸஸம்ப்ரமந்ருத்தம் பண்ணுமா போலே ஸம்ப்ரமியா நின்றாள் [என்று] - இப்படிகளைச் சொல்ல. [இன மையல்கள் செய்தார்] - இப்படி பிச்சுக்களைப் பண்ணினார்; இப்படி பிச்சேற்றிற்று என்று? என்றுமாம். எனக்கு பவ்யையாகை தவிர்ந்தபின்பு இதுக்கெல்லாம் காலமுண்டோ? என்கிறாள். [என்னுடைக் கோமளத்தையே] - அதுதான் செய்யும்போது ஆச்ரயம் வேண்டாவோ? கலவியும் பொறுத அதிபாலையைக்கிமர் விச்லேஷத்துக்கு இரையாக்கிற்று.

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. வ்யஸநஸஹையல்லாத இவளை இப்படி நோவுபடுத்துவதே! என்கிறாள்.

[ஒன்றியதிங்களைக் காட்டி] எல்லாக்கலைகளும் நிரம்பின சந்த்ரனைக்காட்டி அருகு நின்றவர்களுக்கு. [ஒளிமணிவண்ணனேயென்னும்] ஒளிமணிவண்ணனே! என்று ஸம்போதியாநின்றாள். புகரையுடைத்தான ரத்நம்போலே குளிர்ந்த வடிவோடே அணைக்கவந்ததே யென்னும். இவன் ஔஜ்ஜ்வல்யத்தையுடைய ஸர்வேச்வரனென்று அவர்களுக்குச் சொல்லாநிற்கு மென்றுமாம். 'இம்மழுங்கல்சந்த்ரன் அவனுகையாவதென்?' என்பர்களே. [ஒளிமணிவண்ணனே] ஸூசிதம். இவன் அவனே யென்று நின்றாள். [நின்றகுன்றத்தினை நோக்கி] இவ்வளவிலே ஏதேனுமொரு மலை வாராக் கண்ணுக்குத் தோற்றுமே: அத்தைப் பார்த்து, [நெடுமாலே வாவென்று கூவும்] வடிவில் பெருமையைக் கண்டவாறே, 'ஜகத்தை யடையத் தன் திருவடிகளின் கீழே இட்டுக்கொள்ளும்படி பெரிய வடிவையுடைய திருவுலகளந்தருளின ஸர்வேச்வரன்' என்று நினைத்து 'இங்ஙனே வாராயோ? என்று அழைக்கும்' என்று பிள்ளான் பணிக்கும்; அங்ஙனன்றிக்கே, சீயர் "மலை பேரமாட்டாதே பலகால் வர்ஷிக்கையாலே அழுக்கற்றுப் பசுகுபசுகு என்றிருக்குமே; அத்தைக் கண்டு, 'அவன் ஸாபராதனுகையாலே லஜ்ஜித்து வந்து கிட்ட மாட்டாமையாலே பச்சைப்படாத்தையிட்டு முட்டாக்கிட்டு நிற்கிறான், என்று, 'ஆனைக்கூட்டத்துக்குக் கதவிடுலன்றோ உமக்கு லஜ்ஜிக்கவேண்டுவது? இங்ஙனே போரீர்' என்று நின்றாள் என்று. [நன்று இத்யாதி] கெட்டுமழையன்றிக்கே ப்ராப்தகாலத்தில் வர்ஷத்தைக் கண்டவாறே, நிர்ஹேதுகமாக ஸத்தைநோக்குமவன் வந்தானென்று, மயில்கள் வர்ஷா காலத்திலே ஸஸம்ப்ரம ந்ருத்தம் பண்ணுமாபோலே ஸம்ப்ரமியாநின்றாள். [என்று] இப்படிகளைச் சொல்ல. [இனமையல்கள் செய்தார்] இப்படி பிச்சுக்களைப் பண்ணினார் இப்படி பிச்சேற்றிற்று என்று? என்றுமாம். இவள் எனக்கு பவ்யையாகை தவிர்ந்தபின்பு இதுக்கெல்லாம் காலமுண்டோ? என்கிறாள். "என்சொல்லுமென்வசமுமல்லள்" என்றது எப்போது? இப்படி இவளைப்பிச்சேற்றிற்று எப்போது? [என்னுடைக் கோமளத்தையே] அதுதான் செய்யும்போது ஆச்ரயம் வேண்டாவோ? கலவியும் கூடப் பொருத ஸௌகுமாரியைப் பிரிவு பொறுக்கப் பண்ணுவதே!

கோமளவான்கன்றைப்புல்கிக் கோவிந்தன்மேய்த்தனவென்னும்*
போமிளநாகத்தின்பின்போய் அவன்கிடக்கையீதென்னும்*
ஆமளவொன்றுமறியேன் அருவினையாட்டியேன்பெற்ற*
கோமளவல்லியைமாயோன் மால்செய்துசெய்கின்றகூத்தே. (5)

ஒ.—அஞ்சாம் பாட்டில், 'இவளுக்கு இவ்வவஸாதம் எவ்வளவாய் முடியக்கடவது,? என்று அறிகிறிலேன் என்கிறாள். [கோமளவான் என்று தொடங்கி]-ஸௌகுமாரமான ஆன்கன்றுகளைத் தழுவி த்ருஷ்டையாய் 'இவற்றுக்கு இப்பௌஷ்கல்யம் உண்டாயிற்றது க்ருஷ்ணன் மேய்க்கையாலே' என்றுநின்றாள். போகிறதோர் இளம்பாம்பைத் தொடர்ந்து 'இது அவன் படுக்கை' என்றுநின்றாள். [அருவினையாட்டியேன் என்று மேலுக்கு] - இவ்வவஸ்த்தாபந்நையாக இவளைக் காண்கைக்கு ஈடான பாபத்தைப் பண்ணின நான் பெற்ற ஸௌகுமார்யையான என் பெண்பிள்ளையைத் தன் ப்ரணயித்வத்தைக் காட்டிப் பிச்சேற்றி படுக்கிற ஆட்டம்.

இ.— அஞ்சாம்பாட்டில், 'இவளுக்கு இவ்வவஸாதம் எவ்வளவாய் முடியக்கடவதென்று அறிகிறிலேன்' என்கிறாள். [கோமள வான்கன்றைப் புல்கி] - பருவத்தால் இளையதாய் வடிவால் பருத்திருக்கிற கன்றுகளைத் தழுவி என்னுதல்; ஸௌகுமாரமாய்ப் பருத்த கன்றுகளைத் தழுவி. க்ருஷ்ணனுடைய பருவம் போலே யாயிற்று இவற்றின் பருவம் இருப்பது. கிட்டினருக்கு ஸாம்யாபத்தியிறே ப்பலம்; "வத்ஸமத்யகதம்

பாலம்''. [கோவிந்தன் மேய்த்தன என்னும்] - இவற்றினுடைய ரக்ஷணத்துக்கு முடிசூடினவன் மேய்த்தவை என்னும். ப்ராப்தனானவன் உணர்ந்துநோக்கினவையென்று தோற்றுகிறதாயிற்று. இவற்றின்வடிவில் பௌஷ்கல்யம். ''கன்றுமேய்த்தினிதுகந்த காளாய்'' என்னக்கடவதிறே. [போம்இளநாகத்தின் பின் போய் அவன்கிடக்கை ஈதென்னும்] - போகிறதொரு ஸர்ப்பத்தைத் தொடர்ந்துபோய் 'இது அவன்படுக்கை' என்னாநின்றாள். இளநாகம் - நிரந்தரபகவதநுபவத்தால்வந்த இளமையென் றிருக்கிறாள். பின்போய் - படுக்கையானது புக்கவிடத்தே அவனைக் காணலாமென்று தொடர்ந்துபோகாநின்றாள். தாயார் ஸர்ப்பம் என்று இருக்கிறாள்; இவள் திருவநந்தாழ்வான் என்று இருக்கிறாள். [ஆமளவு ஒன்றும் அறியேன்] - ஸர்ப்பமென்று மீளமாட்டுகிறிலள்; 'இது என்னைப் விழக்கடவது' என்கிறாள். இவளைக் கிடையாதொழிய அவனைக் கிடையாது; அவனைக் கிடையாதொழிய உபயவிபூதியும் கிடையாது. ஸர்வஸம்ஹார மாகப் புகுகிறதோ? என்கிறாள். [அருவினையாட்டியேன்] - இவளை இவ்வவஸ்தாபந்நையாகக் காண்கைக்கு அடியான பாபத்தைப் பண்ணினேன்; ''நெடுங்காலமும் கண்ணன்நீண்மலர்ப்பாதம் பரவிப் பெற்ற'' என்கிறபடியே செய்துமுடிக்கப்போகாத புண்ணியங்களைப் பண்ணிப் பெற்ற ஸுகுமாரையான இவளை என்றுமாம். [வல்லியை] - ''பதிஸம்யோகஸுலபம் வய:'' என்கிறபடியே உபக்நத்தோடே சேர்க்க வேண்டும் பருவம். [மாயோன்] - ஆச்சர்யமான ப்ரணயித்வத்தைக் காட்டி இவளைப் பிச்சேற்றினவன். [மால் செய்து] - பிச்சேற்றி. [செய்கின்ற கூத்து] - அடிக்கிற ஆட்டம். ஆமளவு ஒன்றும் அறியேன் என்று அந்வயம்.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. 'இவளுக்கு இவ்வவஸாதம் எவ்வளவாய் முடியக்கடவது? என்று அறிகிறிலேன்' என்கிறாள்.

[கோமளவான்கன்றைப்புல்கி] பருவத்தால் இளையதாய் வடிவால் பெருத்திருக்கிற கன்றுகளைத் தழுவி யென்னுதல், மாணிக்கம்போலே அறவிலக்ஷணமாய்ப் பெருத்திருக்கிற கன்றுகளைப் புல்கி யென்னுதல். கோமளமென்று மாணிக்கத்துக்கும், இளமைக்கும் பேர். ஆக, இப்படி தர்சநீயருமாய் ஸுகுமாரருமான கன்றுகளைத் தழுவி. க்ருஷ்ணன்பருவம் போலே யாயிற்று இவற்றின் பருவம் இருக்கும்படி; கிட்டினார்க்கு ஸாம்யா பத்தியிறே ப்பலம் [கோவிந்தன் மேய்த்தனவென்னும்] *வத்ஸமத்யகதம் பாலம்* என்று, 'கன்றுமேய்த்தினிதுகந்தகாளாய்' என்கிறபடியே, இவற்றினுடைய ரக்ஷணத்துக்கு முடி சூடினவன் உகந்து ரக்ஷித்தவை யென்னும். 'ப்ராப்தனானவன் உணர்ந்துநோக்கினவை' என்று தோற்றுகிறதாயிற்று, இவற்றின்வடிவில் பௌஷ்கல்யம் கன்றின் கழுத்தைக் கட்டிக்கொண்டவாறே அது துள்ளிப்போகாநிற்குமே; அவன்பரிகரமாயேயிருக்கதென்னும். அவ்வளவிலே ஒரு ஸர்ப்பம் போகாநிற்குமே; அதின்பின்னே போகாநிற்கும். இவளுடைய போகப்ராவண்யம் இருக்கும்படி; [இளநாகம்] முக்தர் பஞ்சவிம்சதிவார்ஷிகராயிருப்பர் களிறே, நிரந்தரபகவதநுபவத்தாலே; அவ்விளமை இதுவென்றிருக்கும். 'கன்றைப்புல் கினாள்' என்றது, 'இதின்பின்னே போனாள்' என்னாநின்றது; இத்தனை புணர்த்தி யுண்டோ? என்னில், அது ஓரிடத்தே நிற்கையாலே கழுத்தைக் கட்டிக் கொள்ளும்; இது ஓடாநிற்குமே அம்புக்கு எட்டாதபடி; ஆகையாலே, பின்னே போகாநிற்கும். அதுபுக்கவிடத்திலே அவன் வரவு தப்பாது' என்று காண்கைக்காக அதின்பின்னே போகாநிற்கும். அவன்தானும் பரம போகியா யிருப்பானொருவனிறே. [அவன்கிடக்கை யீதென்னும்] அது ஒருதூற்றிலே போய்ப் புகுமே; அத்தை நோக்கிக் கொண்டு கிடக்கும், அவன்வந்தால் காண்கைக்கு, [ஆமளவொன்று மறியேன்] ஜகதுபஸம்ஹாரம் பிறக்கப் புகுகிறதோ? அறிகிறிலேன். 'ஸர்ப்பம்' என்று மீள மாட்டுகிறிலள் இது என்னைப் விளையக்கடவது? என்கிறாள். பாம்போடு ஒருகூரையிலே பயின்றாப்போலேயிறே திருத்தாயார்க்கு இருக்கிறது. இவளை இழக்கவே ஜகத்காரண மானவனைக் கிடையாது; காரணம் இல்லாமையாலே கார்யந்தன்னடையே இல்லையாமிறே. [அருவினையாட்டியேன்பெற்ற] இவளுக்கு இங்ஙனே ஒருபுத்தி பிறந்து படுகிறது நான் பண்ணின பாபமிறே. அன்றியே, ''நெடுங்காலமும் கண்ணனீண்மலர்ப்பாதம் பரவிப்பெற்ற'' என்றபடியே செய்து முடிக்கவொண்ணாத புண்ணியங்களைப்பண்ணிப்பெற்ற ஸுகுமாரை யான இவளை யென்றுமாம், [பெற்ற] ''பிறந்திட்டாள்'' என்கிறபடியே, அக்கரையளாய் இவள்

தனக்கு அலப்யலாபமாயிருக்கிறபடி. [கோமளவல்லியை] கேவலம் வல்லியல்ல, கோமள வல்லியாயிற்று, உபக்ரந்தோடே சேர்க்கவேண்டும் பருவம்; பிள்ளைப்பருவம். [மாயோன்] தன்னைக்கண்டால் தந்தாமையறியாதபடி பண்ணவல்ல ப்ரணயித்வகுணத்தை யுடையவன். [மால்செய்து] பிச்சேற்றி. [செய்கின்ற கூத்து] அடிக்கிற ஆட்டம். 'ஆமளவு ஒன்றுமறியேன்' என்று அந்வயம்.

கூத்தர்குடமெடுத்தாடில் கோவிந்தனாமெனாஓடும்*
வாய்த்தகுழலோசைகேட்கில் மாயவனென்றுமையாக்கும்*
ஆய்ச்சியர்வெண்ணெய்கள்காணில் அவனுண்டவெண்ணெயீதென்னும்*
பேய்ச்சிமுலைசுவைத்தார்க்கு என்பெண்கொடியேறியபித்தே! (6)

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், தன்மகளுடைய பிச்சுக்கு நிதாநம் இன்னது என்கிறாள். [கூத்தர் என்று தொடங்கி] - குடக்கூத்தாடுவாரைக் காணில் கோவிந்தனென்றே 'காணுவோம்' என்று ஓடும். நேர்பட்ட குழலோசை கேட்கில் 'ஒருவன்குழலூதும்படியே!' என்று எம்பெருமானைக் கொண்டு மோஹிக்கும். [ஆய்ச்சியர் என்று தொடங்கி] - இடைச்சிகள் கையிலே வெண்ணெய்கள் காணில் 'அவன் அமுதுசெய்த வெண்ணெயோடு ஸஜாதீயம்' என்று விரும்பும். பூதனையை முலையுண்கிறானாய் முடித்த உபகாரம்நிமித்தமாக, அத்யந்தவிலக்ஷணையான என்மகள் ஏறின பிச்சுக்கள் இவை.

இ.—ஆறும் பாட்டில், தன் மகளுடைய பிச்சுக்கு நிதாநம் இன்னது என்கிறாள். [கூத்தர் இத்யாதி] - கேவலம் கூத்துக்கு விக்ருதையாகாள். குடக்கூத்தாவது - இடையர் செருக்குக்குப் போக்குவீடாவது ஒன்று. 'ஆடில்' என்கையாலே, இவள் இருந்த ஊரில் குடக்கூத்து விலக்கி யாயிற்றுக் கிடப்பது, இவள் ப்ரமிக்குமென்று; வழிப்போக்கர் புகுந்து ஆடுவர்களாகில் ஆடுமித்தனை. [கோவிந்தன்] - குடக்கூத்தாடுகைக்குச் செருக்குக்கு அடியான கோஸம்ருத்தியையுடையவன். 'இரந்து திரிகிறவர்கள் அவனாகையாவது என்?' என்பர்கள். ஆமென்று, 'அவனன்றுகாண்' என்னுமவர்கள் வார்த்தை செவிப்படாதே காண ஓடும். [வாய்த்த இத்யாதி] - இசையாலே விசேஷஜ்ஞரோடு அவிசேஷஜ்ஞரோடு வாசியற எல்லாரையும் வருத்தும் குழலோசையைக் கேட்கில். [மாயவனென்று மையாக்கும்] - பசுமேய்க்கப் போய்த் தாழ்த்தால் பெண்கள்நெஞ்சில் மறம் மாறும்படி தாழ்ந்த சொற்களை வைத்து ஊதும்படியை அநுஸந்தித்து மோஹியா நிற்கும். [ஆய்ச்சியர் இத்யாதி] - ப்ராஹ்மணிகள் வெண்ணெய் கண்டால் அவிக்ருதையாயிருக்கும். இடைச்சிகள் கையில் முடைநாறுகிற வெண்ணெயைக் காணில் அவன் அமுது செய்த வெண்ணெயோடு ஸஜாதீயமென்று விரும்பும். இவள் இப்படி பிச்சேறுகைக்கு அவன் இவளுக்குப் பண்ணின உபகாரத்தைச் சொல்லுகிறது: [பேய்ச்சிமுலை சுவைத்தார்க்கு] - தாய் உதவாத தனிமையிலே பூதனை தாய்வடிவுகொண்டு நலியப்புக அவளை முடித்துத் தன்னை உபகரித்த உபகாரத்துக்குத் தோற்றாயிற்று, இவள் பிச்சேறிற்று. பூத்தருபுணர்ச்சி, களிறுதருபுணர்ச்சி, ஆறுதரு புணர்ச்சி; அசிந்திதமாகக் கையிலே பூவைக் கொடுத்தல், ஆனையின் கையிலே அகப்பட்டவர்களை மீட்டல், ஆற்றிலே அமிழாநிற்க எடுத்தல் செய்தவர்களுக்கு அவர்கள் அநந்யார்ஹைகள். தந்தாமை யுண்டாக்கினவர்களுக்கிறே அங்கு; அவன் தன்னை உண்டாக்கித் தந்ததுக்குத் தன்னை அநந்யார்ஹ மாக்கினாள். [என் பெண்கொடி] - நிருபாதிகமான ஸ்த்ரீத்வத்தையுடைய என்மகள் ஏறிய பிச்சு.

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு. தன்மகள்பிச்சுக்கு நிதானத்தையும் அதடியாகவந்த பிச்சுத் தன்னையும் சொல்லுகிறாள்.

[கூத்தர் குடமெடுத்தாடில்] இவள்ப்ரக்ருதி அறிந்திருக்கையாலே 'இவளைக் கிடையாது' என்று கூத்துவிலக்கிப்போலே காணும் கிடப்பது. இடையர் செருக்குக்குப் போக்கு விட்டாடுவதொரு கூத்தாயிற்று குடக்கூத்தாகிறது. விளைவதறியாதே வழிப்போக்கர் புகுந்து ஆடாநிற்பர்களே. அத்தைக் கண்டு, [கோவிந்தனாமெனா ஓடும்] இக்குடக்கூத்தாடும்போது

கோலம்ருத்தியையுடைய க்ருஷ்ணனாகவேணுமென்று காண ஓடும். இரந்துதிரிகிற இவர்கள் அவனாகையாவதென்? என்பர்களே; [ஆமெனவோடும்] அவன் க்ருஷ்ணனேயென்று காண ஓடும். [வாய்த்த குழலோசை கேட்கில்] 'விசேஷஜ்ஞர், அவிசேஷஜ்ஞர்' என்று வாசியின்றிக்கே எல்லாரையுமொக்க ஈடுபடுத்தும் குழலின் நல்லிசை வந்து செவிப்படில். [மாயவனென்று மையாக்கும்] *நுடங்குகேள்வியிசை* என்னக்கடவதிறே அவன்தன்னை. அதாவது, பகலெல்லாம் பசுக்களின்பின்னே போனேன், பித்ராதிகளுக்குப் பரதந்த்ரனேன், பிரிந்தேன், ஆற்றேன், "ஒருபகலாயிர ஊழி" என்றாப்போலே சொல்லி ஸாந்த்வநம்பண்ணிக்கொண்டு வந்து தோற்றுமவனென்று, அவன் குழலிலே வைத்துச்சொல்லும் தாழ்ந்தசொற்களை நினையா மோஹிக்கும். [ஆய்ச்சியர் வெண்ணெய்கள் காணில்] 'ப்ராஹ்மணிகள் ஸ்பர்சித்த வெண்ணெய் இது, என்றால் கொள்ளான்; முடைநாற்றம் மிக்க வெண்ணெய்கள் காணில்; [அவனுண்ட வெண்ணெயீதென்னும்] களவுகாணப்புக்கு வாயதுகையதாக அகப்பட்டபோது சேஷித்த வெண்ணெயோடே ஸஜாதீயமான வெண்ணெய் ஈதென்னும். இவள் இப்படி கலங்குகைக்கு நிதாநமென்? என்னில், [பேய்ச்சிமுலைசுவைத்தார்க்கு] அவன் முன்பே ஒரு உபகாரத்தைப் பண்ணிவைத்தான்; அதிலே தோற்றவன்றுதொடங்கி இவள் பிச்சேறத் தொடங்கினள். தாயுங்கூட உதவாத ஸமயத்திலே பூதனை வந்து முலைகொடுக்க, அவ்வளவிலே உணர்த்தியுண்டாய் அவளை முடித்துத் தன்னை நோக்கித் தந்தானே; அவ்வுபகாரத்திலே தோற்று அன்று தொடங்கி இவள் பிச்சேறினள். "பூத்தருபுணர்ச்சி, புனல்தருபுணர்ச்சி, களிறுதருபுணர்ச்சி" என்றிவை புணர்ச்சிக்கு ஹேது. அதாவது எட்டாதகொம்பிலே நின்ற தொரு'பூவை ஆசைப்பட்டால் இவன் தன்னைப்பெறாதே இவளாசையை முடித்துக்கொடுக்கை, 'இவன் தன்னைப்பெறாதே நம்மினைவை முடித்தானே' என்று அதுக்காகத் தன்னைக்கொடுக்கை பூத்தருபுணர்ச்சி. ஆற்றிலேயழுந்துகிற இவளைத் தான்புக்கு ஏறவிட்டதுக்காகத் தன்னைக் கொடுக்கை புனல்தருபுணர்ச்சி. அசிந்திதமாக ஆனையின்கையிலே அகப்பட்டவளை மீட்டுக் கொடுத்ததுக்காகத் தன்னைக்கொடுக்கை களிறுதருபுணர்ச்சி. இவையொன்றுமல்ல; அவன் தன்னை நோக்கினதுக்கு இவள் தன்னை யெழுதிக்கொடுக்கிறாள். [என்பெண்கொடி] அவர்களில் வ்யாவ்ருத்தி, நிருபாதிக ஸ்த்ரீத்வத்தையுடையவள். [ஏறியபித்து] இவள்கொண்ட பிச்சு.

ஏறியபித்தினோடு எல்லாவுலகும்கண்ணன்படைப்பென்னும்*
நீறுசெவ்வேயிடக்காணில் நெடுமாலடியாரென்றோடும்*
நாறுதுழாய்மலர்காணில் நாரணன்கண்ணியீதென்னும்*
தேறியும்தேறாதும்மாயோன் திறத்தனளேஇத்திருவே. (7)

ஒ.—ஏழாம் பாட்டில், 'தேறினபோதோடு தேறாதபோதோடு வாசியின்றிக்கே எப்போதும் அவன்திறமல்லது அறிகிறிலள்' என்கிறாள். [ஏறிய என்று தொடங்கி] - பிச்சேறியிருந்துவைத்தே இஜ்ஜகத்தெல்லாம் க்ருஷ்ணனாலே ஸ்ருஷ்டமாயிற்றென்று தத்ஸம்பந்த நிபந்தநமாக விரும்பிச் சொல்லாநிற்கும். பஸ்மத்தைக்கொண்டு மேல்நோக்கியிடிலும் கலக்கத்தின் மிகுதியாலே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களாகக் கொண்டு அவர்கள் நின்ற விடம் ஏற ஓடா நிற்கும். [இத்திரு] - பெரிய பிராட்டியாரோடு விகல்பிக்கலாம்ஸ்வபாவையான இவள்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், 'தேறினபோதோடு தேறாதபோதோடு வாசியற எப்போதும் அவன் திறமல்லது அறிகிறிலள்' என்கிறாள். [ஏறிய பித்தனோடு இத்யாதி] - இவள் பிச்சேறி யிருக்கிற தசையிலே இஜ்ஜகத்தெல்லாம் க்ருஷ்ணனாலே ஸ்ருஷ்டமாயிற்று என்னும்; "க்ருஷ்ண ஏவ ஹி லோகாநாம் உத்பத்தி:" என்னாநின்றாள். அவன் ஆதரித்து ஸ்ருஷ்டித்தது என்று தத்ஸம்பந்தத்தாலே விபூதியையும் விரும்பாநின்றாள். ஏதேனும் ஒரு பதார்த்தமும் தத்ஸம்பந்த மொழியத் தோற்றாதாயிருக்கிறபடி. ப்ராஹ்மணர் பிச்சேறினாலும் ஓத்துச்சொல்லுமாபோலே கலங்கினபோதும் வாஸநையாலே இவ்விஷயமேயா யிருக்கிறபடி. [நீறு செவ்வே] - பஸ்மத்தைக்கொண்டு மேல்நோக்கி இட்டவர்களைக் காணில்

கலக்கத்தின் மிகுதியாலே த்ரவ்யஸ்வருபத்தை நிரூபிக்க அறியாதே மேல் நோக்கிமிட்ட மாத்ரத்தைக் கொண்டு அநுகூலஜநங்களாகக் கொண்டு "பேராளன்பேரோதும் பெரியோரை யொருகாலும் பிரிகிலேன்" என்று அவர்களிருந்த விடத்தே செல்லா நின்றாள். 'நெடுமாலடியார்' என்று "அதஸ்மிந் தத் புத்தி:". [நாறு துழாய் இத்யாதி] - போலி கண்டு ப்ரமிக்குமவள் அதுதன்னைக் கண்டால் விடாளிறே; பரிமளிதமாய்ச் செவ்வியையுடைத்தான திருத்துழாயைக் காணில், 'உபயவிபூதியுக்தன் தன்ஐச்வர்ய ஸூசகமாக இட்ட தனிமாலை இது' என்னுநின்றாள். [தேறியும் தேறாதும்] - 'நீறு செவ்வே' என்ற இடம் - தேறாமை; 'நாரணன் கண்ணி யீது' என்ற இடம் - தேற்றம். 'கோவைவாயாள்' - தேற்றம்; இத்திருவாய்மொழி - தேறாமை. [மாயோன் திறத்தனளே] - ஜ்ஞாநம் அப்ரயோஜநமாம்படி ஆச்சர்யமான ப்ரணயித்வத்தையுடையவன்திறத்தனள். [இத்திரு] - 'இத்திரு' என்றும், 'அத்திரு' என்றும் விகல்பிக்கலாம்படியிருக்கிறது. அநபாயிநிகளாயிருக்கிற ஆகாரம் இருவருக்கும் ஒக்கும். அவளுக்கு அவனே உத்தேச்யன்: இருவரும் உத்தேச்யரான ஏற்றமுண்டே இவளுக்கு.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. தேறினபோதோடு தேறாதபோதோடு வாசியற எப்போதும் அவன் திறமல்லது அறியாளே என்கிறாள்.

[ஏறிய இத்யாதி] இவள் பிச்சேறிச்சொல்லும் வார்த்தை கேட்கைக்கு, மைத்ரேயாதிகளைப்போலே தொடர்ந்து திரிய வேண்டிக்காணும் திருத்தாயார்க்கு இருக்கிறது. *விஷ்ணோஸ்ஸகாசாதுத்பூதம் ஜகத்* என்னுநின்றாள். ப்ராஹ்மணர் பித்தேறினாலும் ஓத்துச் சொல்லுமாபோலே இவ்விஷயத்தில் வாஸநை யிருக்கிறபடி. *க்ருஷ்ண ஏவஹி லோகாநாமுத்பத்திரபிசாப்யய:* என்கிற இதில் ஒருகாலும் கலக்கமில்லை; இவள் பிச்சேறியிருக்கிற தசையிலே, இஜ்ஜகத்தெல்லாம் க்ருஷ்ணனாலே ஸ்ருஷ்டமாயிற்று. என்னும் - [நீறு செவ்வேயிடக்காணில்] ப்ராயச்சித்தப்ரகரணங்களிலே ப்ரஹ்மஹத்யாதி பாபங்களைப் பண்ணினார்க்கு ப்ராயச்சித்தமாக விதித்த த்ரவ்யத்தைத் தாமஸபுருஷர்கள் தரித்துப் போந்தார்கள்: அந்த த்ரவ்யத்தைப் பாராதே செவ்வைமாத்ரத்தைக் கொண்டு ப்ரமிக்குமாயிற்று இவள்; அது பொடிபட்டுக்கிடக்கிறதென்று அறிகிறிலள். அவர்கள் செவ்வேயிடுவர்களோ? என்னில், அதுவுமன்றிக்கே [இதுவுமன்றிக்கே], மசகப்ராயராயிருப்பார்கள் தரிப்பர்களிறே. அல்பஸாம்யம் அமையுமாயிற்று இவளுக்கு ப்ரமிக்கைக்கு. இந்த ஊர்த்வதாமாத்ரத்தையே கொண்டு *உத்த்ருதாஸி வராஹேண* இத்யாதியிற் சொல்லுகிறபடியே, என்று மொக்க பகவத்ஸம்பந்தம் மாறாத தேசத்தில் மண்ணைக்கொண்டு தரித்துப்போருமவர்களாகக் கொண்டு ப்ரமித்து, இவர்கள் ஸர்வேச்வரனடியார் என்று ஓடாநிற்கும். அதஸ்மிந் தத்புத்தி இருக்கிறபடி. [நாறு துழாய்மலர்காணில்] அதல்லாதத்தை அதாக ப்ரமிக்கிறவள் அது தானானவற்றைக் கண்டால் விடாளிறே --அவன் சிரஸாவஹித்து அடியார்க்குக் கொடுக்குமதிறே அதுதான். அதாவது ஸ்ரீ சடகோபனுக்குச் சாத்துகையிறே. சுடர்முடிமேலும் தாளிணைமேலும் புனைந்த தண்ணந்துழாயிறே. பரிமளத்தையுடைத்தான திருத்துழாயைக் காணில் உபய விபூதியுக்தனான ஸர்வேச்வரன் ஐச்வர்யத்துக்கு இட்ட தனிமாலை ஈதென்னும். [தேறியும் இத்யாதி] 'தேறியும்' என்கிறது 'துழாய்மலர்காணில்' என்றத்தை; 'தேறாதும்' என்கிறது 'நீறு செவ்வேயிடக்காணில்' என்றத்தை. அன்றிக்கே, "கோவைவாயா"ளிற்படியும் இத்திருவாய்மொழியிற்படியுமாகவுமாம்- [மாயோன் இத்யாதி] பிறந்த ஜ்ஞாநம் கலக்கத்துக்கு உடலாம்படி பண்ணவல்ல ஆச்சர்யபூதன். அவனிடையாட்டத்திலாள் இத்திரு. [இத்திரு] அநபாயியான அவளோடொக்க விகல்பிக்கலாம்படிகாணும் இவள் படிகள்தான். அவளுக்கு அவன் உத்தேச்யன். இருவரும் உத்தேச்யரான சேர்த்தியுண்டு இவளுக்கு.

திருவுடைமன்னரைக்காணில் திருமாலைக்கண்டேனேயென்னும்*
உருவுடைவண்ணங்கள்காணில் உலகளந்தானென்றுதுள்ளும்*
கருவுடைத்தேவில்களெல்லாம் கடல்வண்ணன்கோயிலேயென்னும்*
வெருவிலும்வீழ்விலுமோவாக் கண்ணன்கழல்கள்விரும்புமே. (8)

ஒ.—எட்டாம் பாட்டில், அத்யந்தம் துர்த்தசை வர்த்தியாநின்றாலும் இவள் ததேகபரையாயிருக்கும் என்கிறாள். [திருவுடை என்று தொடங்கி] - ஸ்ரீமான்களான ராஜாக்களைக் காணில் 'ச்ரிய:பதியைக் கண்டேனே' என்று த்ருப்தையாம். காயாம்பூ முதலான பதார்த்தங்களுடைய நல்ல நிறங்களைக் கண்டால் 'இச்செவ்வியுள்ளது திருவுலகளந்தருளின எம்பெருமானுக்கு' என்றே அத்யவஸித்து ப்ரீதியாலே ஸம்ப்ரமிக்கும். [கருவுடை என்று தொடங்கி] - ப்ரதிமாவத்தான தேவாலயங்களெல்லாம் 'கடல்வண்ணன் கோயிலே' என்னும். பந்துக்களைக்கண்டு அஞ்சுந் தசையிலும் மோஹித்த தசையிலும் அகப்பட நிரந்தரமாக க்ருஷ்ணனுடைய திருவடிகளை விரும்பாநிற்கும்.

இ.—எட்டாம் பாட்டில், 'அத்யந்த துர்த்தசை வர்த்தியா நின்றாலும் இவள் ததேகபரையாயிருக்கும்' என்கிறாள். [திருவுடை இத்யாதி] - குறைவற்ற ஐச்வர்யத்தையுடைய ராஜாக்களைக் காணில் ச்ரிய:பதியைக் காணப்பெற்றேன் என்னும் - குறைவற்ற ஐச்வர்யமுடையான் ச்ரிய:பதியிறே. 'பெரிய முதலியார் ஒருராஜாவைக் கண்டு அவன்பின்னே தொடர்ந்துபோனார்' என்னவும், 'ஒருஸாமந்தன் தலையிலே அடியிட்டு ஆனையிலே ஏறுகிறபோது அத்தைக் கண்டு மோஹித்தார்' என்னவும் கடவதிறே. [உருவுடைவண்ணங்கள் காணில்] - காயா குவளை கடல் இவையாதல், உருப்பெற எழுதின சித்ரங்களாதல் காணில், 'இச்செவ்வியுள்ளது, த்ரைவிக்ரமக்ரமம் பண்ணின ஸர்வஸுலபனுக்கு' என்று ஸம்ப்ரமியாநின்றாள். [கருவுடைத் தேவில்] - ப்ரதிமாவத்தான தேவாலயங்களை யெல்லாம் கண்டால், 'பெரியபெருமாள் உள்ளே கண்வளர்ந்தருளுகிறார்' என்னாநின்றாள். [வெருவிலும்] - தெளிவுடையளாய் பந்துக்களுக்கு அஞ்சினபோதோடு, [வீழ்விலும்] - அறிவழிந்து மோஹித்தபோதோடு வாசியற க்ருஷ்ணன் திருவடிகளை விரும்பா நிற்கும். அல்லாதவை அஸ்த்திரமாய் இவளுக்கு இது ஸ்த்திரமாய்ச் செல்லா நின்றது. வெருவுகை - அஞ்சுகை. வீழ்கை - மோஹிக்கை.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. 'அத்யந்த துர்த்தசை வர்த்தியாநின்றாலும் இவள் ததேகபரையாயிருக்கும்' என்கிறாள்.

[திருவுடைமன்னரைக்காணில்] குறைவற்ற ஐச்வர்யங்களையுடையரான ராஜாக்களைக் காணில், ச்ரிய:பதியை ஒருபடி காணப்பெற்றேனே யென்னும். காதமூர்கள், ராஜா ஸாமந்தன் தலையிலே அடியையிட்டு ஆனைக்கழுத்திலே புக்கபடியைக் கண்டு, ஸர்வேச்வரன் ப்ரமஹ்ராதிகள் தலையிலே அடியிட்டுப் பெரியதிருவடியை மேற்கொள்ளும்படி இதுவாகாதே' என்று மோஹித்தாரென்று ப்ரஸித்தமிறே; ராஜா ஸபரிகரமாக கங்கைகொண்ட சோழபுரத் தேறப்போகச்செய்தே, பெரியமுதலியார் மன்னனார் திருவடிகளிலே ஸேவித்திருக்கச்செய்தே பெண்பிள்ளை வந்து 'நம் அகத்திலே ஒருகுரங்கும் இரண்டுவில்லிகளும் ஒருபெண்ணுமாக வந்து புகுந்தார்கள்' என்றவாறே, 'பெருமாளும் இளையபெருமாளும் பிராட்டியும் ஐந்த்ரவ்யாகரண பண்டிதனும்' என்று புத்திபண்ணிப் பின்தொடர்ந்துபோய், முன்னேபோய், 'போகிறார்கள்' என்னக் கேட்டுக் கிழைவாசலிலே சென்றவாறே, 'இப்படிபோகிறவர்களைக் கண்டிகோளோ?' என்று வாசலிலவர்களைக் கேட்க, அவர்கள் 'கண்டிலோம்' என்ன, அதுவே ஹேதுவாகத் திருநாட்டுக்கு எழுந்தருளினாரிறே. [உருவுடைவண்ணங்கள் காணில்] நீலம் குவளை காயா உருப்பெற எழுதின சித்ரம் இவற்றைக் காணில், நிறம்மாத்ரத்தையும் மாம்ஸசக்ஷுஸ்ஸுக்கு விஷயமான ஸௌலப்யத்தையுங் கொண்டு, குணகுண நிரூபணம் பண்ணாதே எல்லார் தலையிலும் திருவடிகளை வைத்தவனென்று, பசுவினருகே கட்டிவைத்த கன்று துள்ளுமாபோலே ஸஸம்ப்ரமவ்யாபாரத்தைப் பண்ணாநிற்கும். [கருவுடை இத்யாதி] கல்புதைத்துக்கிடக்கும் ஸ்த்தானங்கள் காணில், அவையெல்லாம் பெரியபெருமாள் பள்ளி

கொண்டருளுகிற கோயிலே என்னும். இவற்றுக்கு உள்ளீடு ஸர்வேச்வரனுகையாலே, இவற்றை 'கரு' என்கிறார். "திசைமுகன்கருவுள் வீற்றிருந்து படைத்திட்ட கருமங்களும்" என்கிறபடியே. [கருவென்று கர்ப்பத்துக்கும், கர்ப்பாதாரத்துக்கும் பேர். ப்ரதிமையையுடைத்தான, தேவில்கள் தேவாலயங்களெல்லாம் கண்டால்] [வெருவிலும் இத்யாதி] தெளிவுடையளாய் பக்துக்களைக்கண்டு அஞ்சியிருக்கும் போதோடு அறிவழிந்து மோஹித்த ஸமயத்தோடு வாசியற, இடைவிடாதே க்ருஷ்ணன்திருவடிகளை விரும்பாநிற்கும். இது என்றும் ஏகரூபமாயிருக்கும். மாறுபடிவருவது மோஹமும் உணர்த்தியும்; ஸ்த்தாயியாயிருப்பது இதுவே, இத்தால் பகவத்ப்ராவண்யம் இவர்க்கு ஸத்தாப்ரயுக்தமென்கை.

விரும்பிப்பகவரைக்காணில் வியலிடமுண்டானேயென்னும்*
கரும்பெருமேகங்கள்காணில் கண்ணனென்றேறப்பறக்கும்*
பெரும்புலவாநிரைகாணில் பிரானுளனென்றுபின்செல்லும்*
அரும்பெறல்பெண்ணினைமாயோன் அலற்றியயர்ப்பிக்கின்றனே. (9)

ஒ.—ஒன்பதாம் பாட்டில், பெறுதற்கரியளான இப்பெண்பிள்ளையை இவ்வளவன்றிக்கே நோவுபடுத்தாநின்றான் என்கிறாள். [விரும்பி என்று தொடங்கி] - பகவத்ப்ரவணராய் இதர விஷயங்களில் நிரபேக்ஷராயிருக்கும் பகவான்களைக் காணில் அவர்களை ஆதரித்து அவர்களுடைய நைரபேக்ஷ்யத்தாலே ஜகத்தினுடைய ப்ரளயாபத்தைத் தீர்த்து நிர்ப்பரனான எம்பெருமானே! என்னாநிற்கும். கறுத்துப்பெருத்திருக்கும் மேகங்களைக் காணில் எம்பெருமானென்று நினைத்து ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே அங்கே செல்லப் பறப்பாரைப்போலே அலமராநிற்கும். [பெரும்புலம் என்று தொடங்கி] - ஸமக்ரமாய்த் தர்சநீயமான பசுநிரையைக் காணில், 'ஆச்ரிதாநுக்ரஹபரனான க்ருஷ்ணனும் உடனே எழுந்தருளுகிறான்' என்று அதன் பின்னே செல்லும். பெறுதற்கரிய பெண்ணினைத் தன்னுடைய ப்ரணயித்வாதி கல்யாணகுணங்களைக் காட்டி, ப்ரலாபித்து மோஹிக்கும்படியாகப் பண்ணுநின்றான்.

இ.—ஒன்பதாம் பாட்டில், 'பெறுதற்கரிய இவளைத் தன்னையே வாய்வெருவி மோஹிக்கும்படி பண்ணுகின்றான்' என்கிறாள். [விரும்பி இத்யாதி] - ஜ்ஞாநாதிகுணபரிபூர்ணராய் சப்தாதி விஷயங்களில் விரக்தரான ஸந்யாஸிகளைக் காணில் க்ருஷ்ணனென்று நினைத்து அவர்களை ஆதரித்து விஸ்மயநீயமான பூமியை ப்ரளயாபத்திலே ரக்ஷித்தவனே என்னும்: ரக்ஷ்யத்தில் ஒன்றும் நோவுபடாமல் நோக்கி நிரபேக்ஷனாயிருக்கும் நைரபேக்ஷ்யஸாம்யமாத்ரத்தாலே சொல்லுகிறாள். [வியலிடம்] - விஸ்மயநீயமான பூமி. [கரும் இத்யாதி] - கறுத்துப்பெருத்த மேகங்களைக் காணில் க்ருஷ்ணனென்று நினைத்துப் பறப்பாரைப் போலே அலமராநிற்கும். இவளுக்கு மேகதர்சநத்திலே சிறகெழும்போலே. ராஜேந்த்ரசோழனிலே திருவாய்க்குலத்தாழ்வார் வயல் பார்த்த வார்த்தை. ஸமக்ரமாய்த் தர்சநீயமான பசுநிரையைக் காணில் அநுக்ரஹசீலனான க்ருஷ்ணனும் உடனே வருகிறானென்று அவற்றின் பின்னே செல்லும். பெறுதற்கரிய பெண்ணினை "மஹதா தபஸா ராம" என்று தன்னைப்பெறப் பட்டதன்று கிடீர், இவளைப் பெறுகைக்கு நான் பட்டது. [மாயோன்] - ப்ரணயித்வாதி கல்யாண குணங்களைக் காட்டிப் பெற்றாரை உறவறுக்குமவன். "குரவ: கிங்கரிஷ்யந்தி" என்னக் கடவதிறே. எப்போதும் தன்னையே வாய்வெருவும்படி பண்ணி அவ்வளவிலு மன்றிக்கே மோஹிப்பியாநின்றான்.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. பெறுதற்கரிய இவள், தன்னையே வாய்வெருவி மோஹிக்கும்படி பண்ணுகின்றான் என்கிறாள்.

[விரும்பிப் பகவரைக் காணில்] [பகவரைக்காணில் விரும்பி] ஜ்ஞாநாதிகுணங்களால் பூர்ணராய் இதர விஷயங்களில் விரக்தராயிருக்கும் ஸந்யாஸிகளைக்காணில் ஆதரித்து, ப்ரளயாபத்திலே ஜகத்தையடைய வயிற்றிலேவைத்து நோக்கி, ரக்ஷ்யவர்க்கத்தினுடைய ரக்ஷணத்தைப் பண்ணுகையாலே வந்த நைரபேக்ஷ்யம் தோற்ற இருக்கிற ஸர்வேச்வரனென்னும். வியலிடம் விஸ்மயநீயமான பூமி. நின்றகுன்றத்தினை நோக்கி "நெடுமாலே"

என்று ப்ரமித்தவோபாதி காணும் சேஷபூதரை சேஷியாகக்கொண்டு ப்ரமிக்கிற இதுவும். [கரும்பெரு மேகம் இத்யாதி] கறுத்துப்பெருத்து ச்ரமஹரமான மேகத்தைக் கண்டவாறே, அவ்வடிவையுடைய க்ருஷ்ணனென்று பறப்பாரைப் போலே யிருக்க ஸம்ப்ரமியா நிற்கும். மேகதர்சநத்தில் சிறகெழும் போலேகாணும். மேகத்தைக் கண்டவாறே ஒருபக்ஷபாத முண்டாகக் கடவதிறே. ராஜேந்த்ர சோழனிலே திருவாய்க்குலத்தாழ்வாரென் றொருத்தருண்டு; அவர் வர்ஷாவிலே 'பயிர்பார்க்க' என்று புறப்பட்டு மேகதர்சநத்திலே மோஹித்து விழுந்தார்; இவர் விழுந்தத்தைக்கண்டு நின்ற குடிமகன் ஓடி வந்து அவரையெடுத்துக்கொண்டு வந்து க்ருஹத்திலே விட்டு, 'இவர்ப்ரக்ருதி யறிந்திருந்தும் இந்நாளிலே இவரை வயல்பார்க்கப் புறப்படவிடுவாருண்டோ?' என்றான். [பெரும்புலம் இத்யாதி] அளவுபட்டிருக்கையன்றிக்கே பெருத்து தர்சநீயமாயிருக்கிற பசுநிரைகளைக் காணில், என் தசையறிந்து வந்து உதவுகைக்காகக் கடைக்கூறையிலே வாராநின்றானென்று, அவற்றுக்குப்பின்பு ஏறப் போகாநிற்கும். அன்றிக்கே, அவற்றின் திரளுக்குள்ளே அவனையும் காணலாமென்று அவற்றின்பின்னே போகாநிற்குமென்றுமாம். [அரும்பெறல்பெண்ணினை] *மஹதா தபஸா ராம* என்று தம்மைப்பெற்றவர்கள் பட்ட வருத்தமல்லகிடீர் நான் இவளைப் பெறப் பட்டது; அடியிலே நெடுங்காலமும் தபஸ்ஸு பண்ணியிறே இவளைப்பெற்றது இவள். [மாயோன்] *குரவ: கிங்கரிஷ்யந்தி* என்று பெற்றவர்களைக் கைவிடும்படி பண்ண வல்லவன் [அலற்றி அயர்ப்பிக்கின்றான்] எப்போதும் தன்னையே வாய்வெருவும்படி பண்ணி, அவ்வளவிலுமன்றிக்கே மோஹிக்கும்படி பண்ணுகின்றான்.

அயர்க்கும்சுற்றும்பற்றிநோக்கும் அகலவேநீள்நோக்குக்கொள்ளும்*
வியர்க்குமழைக்கண்துளும்ப வெவ்வுயிர்க்கொள்ளும்மெய்சோரும்*
பெயர்த்தும்கண்ணாவென்றுபேசும் பெருமானேவாவென்றுகூவும்*
மயற்பெருங்காதலென்பேதைக்கு என்செய்கேன்வல்வினையேனே. (10)

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், ஸ்மாரகபதார்த்தாநுஸந்தாந க்ஷமமல்லாதபடியான வ்யஸநாதிசயத்தாலே தன்பெண்பிள்ளைக்குப் பிறந்த விக்ருதிகளைச் சொல்லி 'நான் என்செய்வேன்?' என்கிறாள். [அயர்க்கும் என்று தொடங்கி] - சிந்தாவ்யாபாரமின்றியே யிருக்கும். அதுக்கு மேலே காற்றடிக்கிலும் அவன் வந்தானாகக்கொண்டு சுற்றும் ஸாதரமாக நோக்கும்; அங்குக் காணாமையாலே ப்ரதமபரிஸ்பந்தம் தொடங்கிக் காணலாம்படி பெரும்பரப்பாகக்கொண்டு அவன் இருக்க ஸம்பாவனையுள்ள தேசத்தளவும் தூரநோக்கும். அங்குக்காணாவிட்டவாறே 'நான் இப்படி நோவுபடாநிற்க, வாராதொழிவதே!' என்று குபிதையாய் வேர்க்கும். கோபமும் ஆறி சோகத்தாலே அழும். அதுவும் போய்ச் செயலற்று மூச்செறியும். பின்னையும் மிகவும் மயங்கிப் பரவசகாத்ரையாம். பின்னையும் உணர்ந்து தன் ஆற்றாமையாலே 'க்ருஷ்ணா!' என்று சொல்லும். இவ்வழியேபிறந்த அநுஸந்தாந ப்ரகர்ஷத்தாலே யுண்டான உருவெளிப்பாட்டாலே அவன் வந்தானாகக்கொண்டு அவனை ஸம்போதித்து 'வரலாகாதோ?' என்று அழைக்கும். இப்படி தான் மதிகெடுகைக்கு உடலான அதிஸ்நேஹத்தைப் பண்ணி ஹிதம்சொன்னால் கேட்கும்பருவ மின்றிக்கே யிருக்கிற என்னுடைய பாலைக்கு மஹாபாபியான நான் செய்வதொன்றும் காண்கிறிலேன்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், ஸத்ருசபதார்த்தங்களை அநுஸந்திக்க க்ஷமமல்லாத வ்யஸநாதிசயத்தாலே இவளுக்குப் பிறந்த விக்ருதிகளைச் சொல்லி, 'நான் என்செய்வேன்?' என்கிறாள். [அயர்க்கும்] - நின்றாற் போலே நில்லா, சிந்தாவ்யாபாரம் ஓவி இவள் மோஹியா நின்றாள். [சுற்றும் பற்றி நோக்கும்] - பின்னையும் அறிவுகுடிபுகுந்து தன்னுடையதசையே ஹேதுவாக ஸாதரமாகச் சுற்றும் பாரா நின்றாள். பின்னையும் காணாமையாலே, ப்ரதமபரிஸ்பந்தமே தொடங்கிக் காணலாம்படி அகலவிட்டு அவன் இருக்க ஸம்பாவனையுள்ள தேசத்தளவும் தூரநோக்காநின்றாள். [வியர்க்கும்] - அங்குக் காணாவிட்டவாறே 'இத்தசையில் வாராதொழிவதே!' என்று குபிதையாய் வியரா நின்றாள். விரஹத்தில் ஸ்வேதம் கோபத்

தாலேயிறே [மழைக்கண் துளும்ப] - கோபம் சோகமாய்ப் பரிணமித்து அதுதான் ஸ்வேதமாய்ப் பரிணமித்து அது கண்ணீராய் ப்ரவஹிபாநின்றது. அதுவும் போய்ச் செயலறுதியாலே நெடுமூச்செறியா நிற்கும். [மெய்சோரும்] - அகவாயிலுள்ளது நேராகக் கழிந்தவாறே பரவசகாத்ரை யாகாநின்றாள். அறமுடியவொட்டாதே ஆசாபந்தம்; பின்னும் உணர்ந்து 'தன் ஆற்றாமையே செப்பேடாக வரும்' என்று கொண்டு ஸம்போதியாநின்றாள். அந்தப்பேர்வழியே பிறந்த அநுஸந்தாநப்ரகர்ஷத்தால் வந்த உருவெளிப் பாட்டாலே வந்தானாகக்கொண்டு ஸம்போதித்து 'வரலாகாதோ!' என்னாநின்றாள். [மயல்பெருங்காதல்] - மதிகெடுகைக்கு உடலான அதிப்ரேமத்தை யுடையவள். ஆசாலேசமுடையார்க்கு அநுபவிக்கலாம் விலக்ஷணவிஷயங்கிடீர், இவளுக்கு விபரீதபலமாயிற்று. இவளுடைய அதிமாத்ரப்ரேமம் பேற்றுக்கு உடலாகையன்றிக்கே மயலுக்கு உறுப்பாவதே! [என்பேதைக்கு] - 'இவ்வதிமாத்ரப்ரேமம் ஆகாது' என்றால் கேட்கும் பருவமன்று. [என்செய்கேன்] - இவளை மோஹிபாமற் பண்ணவோ? அவனை வரப்பண்ணவோ? நான் இத்தைப் பொறுத்திருக்கவோ? [வல்வினையேனே] - இவளை இப்படி காணும்படி மஹாபாபத்தைப் பண்ணினேன்.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. ஸத்ருசபதார்த்தங்களை அநுஸந்திக்க க்ஷமமல்லாத வ்யஸநாதிசயத்தாலே இவளுக்குப் பிறந்த விக்ருதிகளைச் சொல்லி, நான் என்செய்வேன்? என்கிறாள்.

[அயர்க்கும்] நின்றாற்போலே நில்லா, சிந்தாவ்யாபாரமற்று மோஹிக்கும். [சுற்றும் பற்றிநோக்கும்] பின்னையும் அறிவுகுடிபுகுரா, தன்னாபத்தே செப்பேடாக அவன் வரவை அத்யவஸித்து வந்து அருகேநின்றானாக ஸாதரமாகச் சுற்றும்பாராநிற்கும். அங்குக் காணாமையாலே, 'ஸர்வதா இவ்வளவில் புறப்படாதொழியான்' என்று ப்ரதமபரிஸ்பந்தந் தொடங்கிக் காண்கைக்காகப் பரக்கக்கொண்டு பரமபதத்தளவும் செல்லப் பாராநிற்கும் அங்குக் காணாமையாலே, 'என்னளவு இதுவாயிருக்க, வாராதொழிவதே!' என்று நொந்து, [வியர்க்கும்] இளைப்பாலே வேராநிற்கும். [மழைஇத்யாதி] ஸ்வேதமாய்ப் புறப்பட்டுப் புறப்படாதது கண்ணீராய்ப் புறப்படும்; கண்ணீராய்ப் புறப்படாதது நெடுமூச்சாய்ப் புறப்படும். மழைபோலே அருவிச்சொரிகிற கண்ணீரானது கோபாக்நியாலே சுவறி அடியற்றுக் கண்ணளவிலே துளும்பும்படி அவ்வெம்மை தோன்ற நெடுமூச்செறியும், [மெய்சோரும்] அகவாயிலுள்ளது நேராகப்போனவாறே பரவசகாத்ரையாம். இவள்படியே இப்படி துவளுவது! அறமுடியவொட்டாதே ஆசாபந்தம்! [பெயர்த்தும் கண்ணனென்று பேசப்] திரியவும் க்ருஷ்ணனே யென்று ஸம்போதித்து அந்தத்திருநாமத்தாலே பிறந்த அநுஸந்தாநப்ரகர்ஷத்தாலே வந்த உருவெளிப்பாட்டாலே வந்தானாகக் கொண்டு [பெருமானே வாவென்று கூவும்] பின்னையும் 'உடையவன் உடைமையை இழக்கவிடுமோ? நாம் படுவதுகாண மறைய நின்றானத்தனை' என்று வாவென்னும். [மயல் இத்யாதி] மயலைப்பண்ணக்கடவதான பெரியகாதலையுடைய என் பாலைக்கு. [என்செய்கேன்] இவள் மோஹியாதபடி பண்ணவோ? அவனை வரப்பண்ணவோ? நான் இத்தைப் பொறுத்திருக்கவோ? [வல்வினையேனே] இவளை இப்படிக்காணும்படி மஹாபாபத்தைப்பண்ணினேன். ஆழ்வான் திருநயனங்கள் நோவுபட்ட பின்பு எம்பெருமானார் திருவுள்ளம் நோவுபட்டாற்போலே காணும், திருத்தாயார் திருவுள்ளமும் படுகிறது.

வல்வினை தீர்க்குங்கண்ணனை வண்குருகூர்ச்சடகோபன்*
சொல்வினையாற்சொன்னபாடல் ஆயிரத்துள் இவைபத்தும்*
நல்வினையென்றுகற்பார்கள் நலனிடைவைகுந்தம் நண்ணி*
தொல்வினைதீரவெல்லாரும் தொழுதெழவீற்றிருப்பாரே. (11)

ஒ.—நிகமத்தில் இத்திருவாய்மொழிகற்பார் ஸம்ஸார துரிதம்நீங்கி பகவத்விச்லேஷ கந்தமில்லாத திருநாட்டிலே எல்லாரும் சேஸாவஹிக்கும்படி பெருவிறுடே யிருப்பார் என்கிறார். [வல்வினை என்று தொடங்கி] - ஆச்ரிதருடைய துக்காபநோதந ஸ்வபாவனான க்ருஷ்ணனை ஆழ்வார் குணபலாத்காரத்தாலே அருளிச்செய்த ஆயிரந்திருவாய்மொழியிலும் இத்திருவாய்மொழி ஸ்நேஹமில்லையாகிலும் நன்று என்றாகிலும் கற்பார்.

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழிகற்பார் விச்லேஷமில்லாத திருநாட்டிலே எல்லாரும் விரும்பி சிரஸாவஹிக்கும் மேன்மையோடே இருக்கப்பெறுவர் என்கிறார். [வல்வினைதீர்க்கும் கண்ணனை] - பெற்றவர்கள் கைவிட்டால் கைப்பிடித்தார் விடாரே. ஆச்ரிதருடைய விச்லேஷஹேதுவான மஹாபாபத்தைப் போக்கும்ஸ்வபாவனான க்ருஷ்ணனை. பரமோதாரரான ஆழ்வார். [சொல்வினையால் சொன்ன பாடல்] - சொல்லியல்லது நிற்கவொண்ணாத பக்திபாரவச்யத்தாலே என்னுதல், பகவத்குண பலாத்காரத்தாலே என்னுதல், சொல்தொழிலாலே என்னுதல்; அதாகிறது - வாசிகமான அடிமை. [நல்வினையென்று கற்பார்கள்] - இவருடைய ப்ரேமபாரவச்யமில்லையேயாகிலும் விலக்ஷணக்ருத்யமென்று கற்குமவர்கள். [நலனுடை வைகுந்தம் நண்ணி] - விச்லேஷகந்தமில்லாத பரமபதத்தை லபித்து, ஸத்ருசபதார்த்தங்களைக் கண்டு பிச்சேறவேண்டாதே பகவதநுபவமே யாத்ரையாயிருக்கும் நித்யஸூரிகள் நடுவே சென்று. [தொல்வினை தீர] - அநாதியான அவித்யாதிகள் நீங்கி. [எல்லாரும் தொழுது எழ] - அஸ்ப்ருஷ்டஸம்ஸாரகந்தரான நித்யஸூரிகளும் தொழுது ஆதரிக்க. "பதியினில் பாங்கினில் பாதங்கள் கழுவினர்" என்கிறபடியே அவர்களும் அநுவர்த்தித்து ஆதரிக்கும்படி யாவர்கள். [வீற்றிருப்பாரே] - அவன் சேஷித்வத்துக்கு முடிசூடியிருக்குமாபோலே இவர்களும் சேஷத்வஸாம்ராஜ்யத்துக்கு முடிசூடியிருக்கப்பெறுவார்கள். "ஸ ஸ்வராட் பவதி" என்னக்கடவதிறே.

ஈடு.—நிகமத்தில் இத்திருவாய்மொழி கற்றார், ஸம்ஸாரதுரிதமும் போய் பகவத் விச்லேஷகந்தமில்லாத திருநாட்டிலே எல்லாரும் சிரஸாவஹிக்கும் மேன்மையோடே இருக்கப்பெறுவர் என்கிறார்.

[வல்வினைதீர்க்கும்கண்ணனை] பெற்றவர்கள் கைவிட்டால் பிடித்தவர்கள் கைவிடாரகளே. ஆச்ரிதருடைய விச்லேஷஹேதுவான மஹாபாபத்தைப் போக்கும் ஸ்வபாவனான க்ருஷ்ணனை. [வண்குருகூர்ச்சடகோபன்] பரமோதாரரான ஆழ்வார். இன்று நாமுங்கூட இருந்து பகவத்குணாநுஸந்தாநம்பண்ணும்படி பண்ணின ஔதார்யமிறே. [சொல்வினையால் சொன்னபாடல்] சொல்லியல்லது நிற்கவொண்ணாத பக்திபாரவச்யத்தாலே யென்னுதல், பகவத்குணபலாத்காரத்தாலே யென்னுதல். சொற்றொழிலாலே யென்னுதல்; அதாவது வாசிகமான அடிமை. [ஆயிரத்துள்ளிவைபத்தும்] ஆயிரம்திருவாய்மொழியிலும் இவர் ஸத்ருசபதார்த்தங்களைக்கண்டு அவனாகப்பிச்சேறின இத்திருவாய்மொழி. இப்படி பிச்சேறின இது எல்லார்க்கும் கூடுவதொன்றன்றிறே; ஆனபின்பு [நல்வினையென்றுகற்பார்கள்] இது பாவநமென்றாகிலும் அப்யஸிக்கவல்லவர்கள். இது விலக்ஷணக்ருத்யமென்று கற்குமவர்களென்றுமாம். [நலனிடைவைகுந்தம் நண்ணி] விச்லேஷகந்தமில்லாத பரமபதத்தைக் கிட்டி. [தொல்வினைதீர] அநாதியாய் வருகிற அவித்யாதிகள் தீர்ந்து. [எல்லாரும்தொழுதெழ] அஸ்ப்ருஷ்டஸம்ஸாரகந்தரான நித்யஸூரிகளும் தொழுதுஆதரிக்க, பணியாஅமரருங்கூட, "பதியினில் பாங்கினில் பாதங்கள் கழுவினர்" என்கிறபடியே, அவர்கள் அநுவர்த்தித்து ஆதரிக்கும்படி யாவர்கள். "தொழுதெழென்மனனே" என்று அநாதிகாலம் *அஸந்நேவ* என்னும்படி போந்தவர் அவனைத் தொழுது உஜ்ஜீவித்தாப்போலேகாணும், இவர்பாடின திருவாய்மொழியைக் கற்றவர்களைத் தொழுது நித்யஸூரிகள் உஜ்ஜீவிக்கும்படி. [வீற்றிருப்பாரே] அவன் சேஷித்வத்துக்கு முடிசூடி இருக்குமாபோலே, இவர்களும் சேஷத்வஸாம்ராஜ்யத்துக்கு முடிசூடியிருக்கப்பெறுவர்கள். *ஸ ஸ்வராட் பவதி* என்னக்கடவதிறே. வீற்றென்பது வேறுபாடு.

ஐந்தாந் திருவாய்மொழி-வீற்றிருந்து : ப்ரவேசம்.

—:—

ஒ.—அஞ்சாந்திருவாய்மொழியில், எம்பெருமான் ஆழ்வாரோடு விச்லேஷிக்கையாலே அத்யந்தம் அவஸந்நரான ஆழ்வாருக்குத் தன்னைப்பிரிகையாலே அக்ஷணத்திலே தன்னைப் பூர்ணமாகப் புஜிப்பிக்கைக்கு ஈடான பக்த்யாரோக்யம் பிறந்தபடியைக் கண்டு; ச்ருதிஇதிஹாஸாதிகளுக்குத் தாத்பர்யபூமியாய் ப்ரஹ்மாதிகளாலே அறியமுடியாதே சுபாச்ரயப்ரகரணங்களிற் சொல்லுகிறபடிகளாலே எப்போதும் த்யாநம் பண்ணப்படுவானுமாய்த் தனக்கே அஸாதாரணமான ஐச்வர்யத்தை யுடையனும் ஸ்ரீவைகுண்ட்டதிவ்யலோகத்திலே அயோத்யை என்றும், அபராஜிதை என்றும் ச்ருதிகளிற் பேசப்படுகிற திருநகரியிலே ஆநந்தமயமான திவ்யாஸ்த்தாநத்திலே திவ்யபர்யங்கத்திலே ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகனும் ஸர்வபூஷண பூஷிதனும் ஸர்வாயுதோபேதனும் அயர்வறுமமரர்கள் நித்யஸேவை பண்ணப் பெரிய பிராட்டியாரோடு கூட வீற்றிருந்தருளி அவ்விருப்பிலே உபயவிபூதியையும் நடத்துவதும் செய்து ப்ரணதஜநபரித்ராணார்த்தமாக தேவமநுஷ்யாதிரூபேண அவதீர்ணனும் அகிலஜநமநோநயநஹாரி திவ்யசேஷ்டிதவிசிஷ்டனும் ஆத்மேச்வரனும் ஆத்மாவுக்கு சரண்யமாய் ஆத்மாவுக்கு நிரதிசய போக்யமாயிருக்கிற தன்னைத் தன்னுடையக்ருபையாலே ஸாக்ஷாத்கரிப்பிக்க, இவரும் வந்தநஸ்தோத்ரபூர்வகமாக 'அடிமைகளையெல்லாம் செய்து தாம் க்ருதக்ருத்யராய் எம்பெருமானைப் பெற்றாரில் உபயவிபூதியிலும் என்னோடு ஒப்பாரில்லை என்று அதிப்ரீதராகிறார்.

இ.—அஞ்சாந்திருவாய்மொழியில், கீழ்ஸத்ருசபதார்த்தங்களையும் ஸம்பந்திபதார்த்தங்களையும் கண்டு பிச்சேறின இவர் விடாயின்மிகுதிதீர உபயவிபூதியோடேகூடத்தன்னைக் காட்டிக்கொடுத்தாலும் பூர்ணாநுபவம்பண்ணுகைக்கு ஈடான பக்த்யாரோக்யம் பிறந்தபடியைக் கண்டு 'அயோத்யை' என்றும், 'அபராஜிதை' என்றும் சொல்லப்படுகிற திவ்யநகரத்தையும் ஆநந்தமயமான திவ்யாஸ்த்தாநத்தையும் திவ்யபர்யங்கத்தையுமுடைத்தானபரமபதத்திலே, ஸமஸ்தகல்யாண குணாத்மகனும் ஸர்வபூஷண ஆயுத பரிஜநோபேதனுமாய்ப் பெரியபிராட்டியாரோடேகூடி வீற்றிருந்தருளியிருக்கிற இருப்பையும், ஆவது அழிவதான லீலாவிபூதியிலுள்ளாரையும் நித்யஸூரிகள்படியாக்குகைக்காக ஜகத்ஸ்ருஷ்டியைப்பண்ணி, ஸ்ருஷ்டமானஜகத்திலே "ததேவாநுப்ராவிசத்" என்று முகந்தோற்றாமல் வந்து ரக்ஷிக்குமளவன்றிக்கே தேவமநுஷ்யாதிரூபேண வந்து அவதரித்து நிகிலஜநமநோநயநஹாரியான குணசேஷ்டிதங்களையுடையனாயிருக்கிறபடியையும், ஆக இப்படி உபயவிபூதியுக்தனான தன்படிகளையெல்லாவற்றையும் இவருடைய இழவுகளெல்லாம் தீரும்படி காட்டிக்கொடுக்கக் கண்டு மங்களாசாஸநம்பண்ணி க்ருதக்ருத்யராய் உபயவிபூதியிலும் இவ்விஷயத்தை எத்தப்பெற்றாரில் என்னோடொப்பாரில்லையென்று த்ருப்தராகிறார். "நீறுசெவவேயிடக்காணில் நெடுமாலடியார்" என்று ப்ரமித்தவர்க்கு "தூவியம்புள்ளுடையான், அடலாழியம்மான்" என்று நித்யஸூரிகளைக் காட்டிக்கொடுத்தான்; 'செய்யதோர்ஞாயிற்றைக் காட்டிச் சிரீதரன் மூர்த்தியீதென்னும்" என்று பிராட்டியும் தானுமான சேர்த்திக்குப் போலிகண்டு ப்ரமித்தவர்க்கு "மையகண்ணாள் மலர்மேலுறைவா ளுறைமார்பினன்" என்று தானும் பிராட்டியுமான சேர்த்தியைக் காட்டிக் கொடுத்தான். "திருவுடைமன்னரைக்காணில்" என்று அல்பைச்வர்யம் கண்டு ப்ரமித்தவர்க்கு உபயவிபூதியுக்தனாயிருக்கிற இருப்பைக் காட்டிக்கொடுத்தான். "விரும்பிப்பகவரைக்காணில் வியலிடமுண்டானே யென்னும்" என்று ஆநந்தலேசமுடையாரைக் கண்டு ப்ரமித்தவர்க்கு "வீவிலின்பம் மிக எல்லை நிகழ்ந்த நம் அச்சுதன்" என்று ஆநந்தமயனாயிருக்கிற இருப்பைக் காட்டிக்கொடுத்தான். "என்செய்கேன்" என்று பிறர்வாயாலே சொன்ன இவரைத் தம்வாயாலே "இனியென்னகுறை யெழுமையும்" என்னப் பண்ணினான். இப்படி இவர்விடாயைக்கண்டு தன்படிகளை யெல்லாம் காட்டிக் கொடுக்கக் கண்டு மங்களாசாஸநம்பண்ணி த்ருப்தராகிறார்.

ஈடு.—கீழில்திருவாய்மொழியிலே அப்படி விடாய்த்தவர் "இனியென்னகுறையெழுமையுமே" என்னப்பெறுவதே! பொய்ந்நின்ற ஞானம் தொடங்கிக் கீழெல்லாம் "மண்ணை யிருந்துதுழாவி"யில் விடாய்க்கு க்ருஷிபண்ணினபடி; அப்படி விடாய்க்கப்பண்ணின க்ருஷி

யின்பலம் சொல்லுகிறது இதில். பேற்றுக்கு இதுக்கு அவ்வருகு சொல்லலாவது இனி யொன்றில்லை. "சூழ்விசும்பணிமுகிலுக்கு அநந்தரம் இத்திருவாய்மொழியாகப் பெற்ற தில்லையே" என்று அருளிச்செய்வர் சீயர். பெருமாளும் இளையபெருமாளுமான இருப்பிலே பிராட்டிக்குப் பிரிவுஉண்டாக, மஹாராஜரையும் பரிகரத்தையும் கூட்டிக்கொண்டு சென்று விரோதிவர்க்கத்தைக் கிழங்கெடுத்து அவளோடே கூடினாப் போலே போலிகண்டு இவர் ப்ரமித்த இழவெல்லாம் போம்படி, நித்ய விபூதியையும் லீலாவிபூதியையு முடையனாயிருக்கிற தன்படிகளொன்றும் குறையாதபடி கொண்டுவந்து காட்டிக்கொடுத்து, 'கண்டீரே நாமிருக் கிறபடி? இந்த ஐச்வர்யமெல்லாம் ஒன்றாய்த் தலைக்கட்டுவது, நீர் உம்முடைய வாயாலே ஒருசொல்லுச் சொன்னால்காணும்' என்று இவர்திருக்கையிலே தாளத்தைக் கொடுக்க, அவ்விருப்புக்கு மங்களாசாஸநம்பண்ணுகிறார். [உபயவிபூதியிலும் என்னொடொப்பாரில்லை யென்று அதிப்ரீதராகிறார்.] "நின்றகுன்றத்தினைநோக்கி" என்று ப்ரமித்ததுக்கு, வானமா மலையான தன்னைக் காட்டிக் கொடுத்தான்; "நீறுசெவ்வேயிடக்காணில் நெடுமாலடியாரென்" றோடினதுக்கு, "தூவியம்புள்ளுடையானடலாழியம்மான்" என்கிற நித்யஸித்த புருஷர்களைக் காட்டிக் கொடுத்தான்; "செய்யதோர் ஞாயிற்றைக் காட்டிச் ஸ்ரீதரன்மூர்த்தியீ"தென்றதுக்கு 'மையகண்ணாள் மலர்மேலுறைவாளுறைமார்பினன்' என்று தானும் பெரிய பிராட்டியாருமாக இருக்கிற இருப்பைக் காட்டிக்கொடுத்தான். "திருவுடைமன்னரைக்காணில் திருமால்" என்றதுக்கு, உபயவிபூதி யுக்தனான தன் ஐச்வர்யத்தைக் காட்டிக் கொடுத்தான்; பிறர் வாயாலே 'என்செய்கேன்' என்றத்தைத் தவிர்த்து, தம்வாயாலே "என்ன குறையெழுமையும்" என்னப்பண்ணினான்; "விரும்பிப் பகவரைக்காணில் வியலிடமுண்டான்" என்று ஆநந்தலேச முடையாரைக் கண்டு ப்ரமித்தவர்க்கு, "வீவின்பமிக வெல்லைநிகழ்ந்த நம்மச்சுதன்" என்று ஆநந்தமயனாயிருக்கிற இருப்பைக் காட்டிக் கொடுத்தான்.

வீற்றிருந்தேழுலகும் தனிக்கோல்செல்ல*வீவில்சீர்
ஆற்றல்மிக்காளும்அம்மானை வெம்மாபிளந்தான்தன்னை*
போற்றியென்றேகைகளாரத் தொழுதுசொல்மாலைகள்*
ஏற்றநோற்றேற்கு இனியென்னகுறையேழுமையுமே? (1)

ஒ.—முதற்பாட்டில், ஸர்வேச்வரனைவைத்து மநுஷ்யஸஜாதியனாய்வந்து திருவவதாரம் பண்ணியருளி ஆச்ரிதஸம்ரக்ஷணம் பண்ணியருளுகிற க்ருஷ்ணனைக் கவிபாடப் பெற்ற எனக்கு ஒருநாளும் ஒருகுறையில்லை என்கிறார். [வீற்றிருந்து என்று தொடங்கி] - ஸர்வேச்வரனை வேறுபாடு தோற்றும்படி இருந்து ஸகலலோகங்களும் தன்னுடைய சாஸநம் செல்லும்படி. ஏழென்று லீலாவிபூதிக்கு உபலக்ஷணம். [வீவில்சீராற்றல்மிக் காளுமம்மானை] ஒருநாளு மழிவில்லாத நித்ய விபூதியை அநுத்ததனாய் ஆளுமவனை; சுத்தஸத்த்வமயமாயும் ரஜஸ்தமோமிச்ரமாயுமுள்ள ப்ரக்ருதித்வயமும் இரண்டினுடைய கார்யங்களுமாக நாலும் நித்யஸித்த பத்த முக்த கோடித்ரயமுமான சேதநர்களுமாக ஏழுலோகம் என்றுமாம். 'வீவில்சீர்' என்று கல்யாணகுணங்களென்றும் சொல்லுவர். [வெம்மா பிளந்தான்தன்னை] - இவ்வவதாரத்தை ஆற்றல் மிக்கு ஆள்கைக்கு உதாஹரண மென்றும், ஆற்றல்மிக்கு ஆளுமவன் இன்னானென்று சொல்லுகிறது என்றும் சொல்லுவர். [போற்றி என்று தொடங்கி] - போற்றியென்று நிரந்தரமாகச் சொல்லாநின்றுகொண்டு, கைகளின்விடாய்களெல்லாம் தீரத் தொழுது நல்லஸ்ரக்குக்கள்போலே சிரஸா வஹிக்கும்படியாகத் திருவாய்மொழி பாடுகைக்கு ஈடான பாக்யம் பண்ணின எனக்கு.

இ.—முதற்பாட்டில், ஸர்வேச்வரனை வைத்து ஆச்ரிதரக்ஷணார்த்தமாக மநுஷ்ய ஸஜாதீயனாய் வந்து அவதரித்த க்ருஷ்ணனைக் கவிபாடப் பெற்ற எனக்கு ஒருநாளும் ஒரு குறையில்லை என்கிறார். [வீற்றிருந்து] - வேறுபாடு தோற்ற இருந்து; ஸ்வவ்யதிரிக்தஸமஸ்தவஸ்துக்களுக்கும் சேஷியென்று தோற்ற இருக்கை. ஸ்வவ்யதிரிக்தஸமஸ்தபதார்த்தங்களையும் சேஷமாகவுடையனாகையாலுண்டான

ஆனந்தத்தால் வந்த இறுமாப்புத் தோற்ற இருக்கை. சேதநர்க்குப் பாஸ்பரம் பேதமுண்டாகிலும் ஜ்ஞாநைகாகாரதையாலும் பகவத்சேஷத்வாகாரதையாலும் ஸாம்யமுண்டு. விபுத்வநியந்த்ருத்வசேஷித்வாதிகள் இவனுக்கே உள்ளது- [இருந்து] - இப்படி நிர்வஹிப்பது சுற்றும்பயணம்வந்து வன்னியமறுத்தோ? என்னில்,—தான் இருந்த இருப்பிலே தனியாணை செல்லும்படியாயிற்று இருப்பது. [ஏழுலகும்] - உபயவிபூதியையும் சொல்லிற்றுதல், லீலாவிபூதியைச்சொல்லிற்றுதல். உபயவிபூதிபரமானபோது, சதுர்விதப்ரக்ருதியும் த்ரிவிதஆத்ம வர்க்கமும்; லீலாவிபூதிபரமானபோது, பாதாளாதிகளும் பூமியும்கூட ஒன்றாய் அந்தரிக்ஷாதிகள் ஆறுமாகக்கடவது. அப்போது 'வீவில்சீர்'--நித்யவிபூதியாகக்கடவது. உபயவிபூதிபரமானபோது, கல்யாணகுணமாகக்கடவது. [தனிக்கோல்செல்ல] - தன்னுடைய அத்விதீயமான சாஸநம் செல்லும்படி. [வீவில்சீர்] - முடிவில்லாத கல்யாணகுணங்கள். ஒருநாளும் அழிவில்லாத நித்யவிபூதி யென்னவுமாம். [ஆற்றல்மிக்கு ஆளும்] - இப்படி உபயவிபூதியையும் உடையனாயிருந்தால் அணுகவொண்ணாதபடி யிருக்குமோ? என்னில்,—ஒன்றுமில்லாதாரைப்போலே அநுத்ததனாய் ஆளும். "ராமோ ராஜ்யமுபாஸித்வா", "அமார்க்கேணுகதாம் லக்ஷ்மீம் ப்ராப்யேவாந்வயவர்ஜித:" என்கிறபடியன்றே. ஆற்றல் என்று வலியாய், உபயவிபூதியையும் நிர்வஹிக்க வல்ல ஸாமர்த்த்யத்தை யுடையவனென்றும் சொல்லுவர். இது, சொல்லிப்போருமதன்று. [அம்மானை] - ஸ்வேதரஸகலபதார்த்தங்களுக்கும் சேஷியானவனை; உடையவனுகையாலே ஸாத்மித்திருக்குமிறே. [வெம்மா பிளந்தான்தன்னை] - ஆற்றல் மிக்கு ஆளுகிறபடியைச் சொல்லுகிறது' என்று பட்டர். 'ஆற்றல் மிக்க ஆளுமவன் இன்னான் என்கிறது' என்பர் எம்பார் உபயவிபூதியுக்தனானால் 'தஹ பச' என்று நிர்வஹிக்கையன்றிக்கே ஸஜாதீயனாய் வந்து அவதரித்து அவர்கள் பண்ணும் பரிபவங்களைப் பொறுத்து அவர்களுடைய விரோதி வர்க்கத்தைப் போக்கி ரக்ஷிக்குமவனை. ஸ்யமந்தகமணிப்ரப்ருதிகளிலே பரிபவம் ப்ரஸித்தம். "தாஸ்யமைச்வர்யவாதேந ஜ்ஞாதீநாஞ்ச கரோம்யஹம்" என்றும், "அர்த்தபோக்தாச போகாநாம் வாக்துருக்தாநி சக்ஷமே" என்றும் அருளிச்செய்தானிறே. [வெம்மாபிளந்தான்] - "வ்யாதிதாஸ்யோ மஹாரௌத்ரஸ் ஸோऽஸுர: க்ருஷ்ணபாஹுநா | நிபபாதத்விதாபூதோவைத்யுதேநயதாத்ரும". [போற்றி என்றே] - கேசிகையிலகப்பட்ட அதுக்கு இன்று இருந்து மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறார். ஸமகாலம் போலே யாயிற்று இவருக்கு இருக்கிறது. [என்றே] - ஒருகால் 'பல்லாண்டு' என்று விடுகையன்றிக்கே அத்தையே பலகாலும் சொல்லுகை. "நம இத்யேவ வாதிந:" என்கிறபடியே. [கைகளாரத்தொழுது] - "வைகுந்த மென்று கைகாட்டும்", "தாயவனேயென்று தடவு மென்கைகள்" என்னும் கைகளின் விடாய் தீரும்படி தொழுது. [சொல்மாலைகள்] - வாடாத மாலைகள். [ஏற்றநோற்றேற்கு] - "க்ருஹ்ணாதி சிரஸா ஸ்வயம்" என்கிறபடியே சிரஸாவஹிக்கும்படியாக பாக்யம்பண்ணின எனக்கு. இவர் கவிபாட்டு ஈச்வரனுக்கு அலங்காரமா யிருக்கையாலே 'மாலை' என்கிறது. இவருக்கு நோன்பாகிறது - "மண்ணையிருந்து துழாவி"யில் விடாயாதல், பகவத்ப்ரஸாதமாதல். தம்முடைய பேற்றுக்கு அடியாக "மயர்வறமதிநல மருளினன்" என்றாரிறே. பூர்வக்ஷணவர்த்தியிறே ஒன்றுக்கு ஹேதுவாவது [இனி என்னகுறை எழுமையுமே] - இங்கே ஸ்வரூபாநுரூபமான கிஞ்சித்காரம் பண்ணின எனக்குப் பின்பு ஒருநாளும் ஒரு குறைவில்லை. 'தேஹஸம்பந்தம் அற்றதில்லை, ஒரு தேசவிசேஷம் ஸித்தித்ததில்லை' என்கிற குறைகள் ஒன்றுமில்லை. 'இதுஎத்தனை குளிக்கு நிற்கும்?' என்ன. [எழுமையுமே] - என்றும் ஒக்க: "ஸப்தஸப்தசஸப்தச", "தசபூர்வாந்தசாபராந்" என்றதிறே.

ஈடு.—முதற்பாட்டு. ஸர்வேச்வரனாய்வைத்து ஆச்ரிதரக்ஷணார்த்தமாக மநுஷ்ய ஸஜாதீயனாய்வந்து அவதரித்த க்ருஷ்ணனைக் கவிபாடப்பெற்ற எனக்கு ஒருநாளும் ஒருகுறையில்லை யென்கிறார்.

[வீற்றிருந்து] வீற்றென்று வேறுபாடாய், தன்வேறுபாடு அடங்கலும் தோற்ற இருக்கை. ஸ்வவ்யதிரிக்த ஸமஸ்தவஸ்துக்களும் தனக்கு சேஷமாகத் தான் சேஷியாகையாலே வந்த வ்யாவ்ருத்தி தோற்ற இருக்கை; இங்ஙனன்றாகில், பரஸ்பரம் வ்யாவ்ருத்தி எல்லார்க்கு முண்டிறே. ஸகலாத்மாக்களுக்கும் அவனோடு ஜ்ஞாநைகாகாரதயா ஸாம்ய முண்டாயிருக்கச்செய்தேயும், விபுத்வ சேஷித்வ நியந்த்ருத்வங்களாகிற இவை அவ்வாச்ரயமொன்றிலுமே கிடக்குமவையிறே. தன்னையொழிந்தாரடையத் தனக்குக் கிஞ்சித்கரிக்கக்

கடவனாய், தான் ஸர்வகதனாய், ஆகாசவ்யாப்திபோலன்றிக்கே ஜாதி வ்யக்திதோறும் பரிஸமாப்ய வர்த்திக்குமாபோலே, வர்த்திக்கக்கடவனாய். இப்படி வ்யாபரிக்கிறதுதான் நியமநார்த்தமாகவிறே. ஸ்வவ்யதிரிக்தஸமஸ்தவஸ்துக்களையுமுடையனாகையால் வந்த ஆநந்தம் தோற்ற இருக்கிற இருப்பைச் சொல்லுகிறது. வீற்றிருந்தென்று இவ்வருகுள்ளாரையடையக் கலக்கப்பண்ணக்கடவதான அஜ்ஞாநாதிகளையடையத் தன்னைஸகத்திலே நிறேயமாக்குண்ணும் படி. அவற்றை அதிட்டிடித்துக்கொண்டிருக்கும்படியைச் சொல்லுகிறது. [ஏழுலகும் தனிக் கோல் செல்ல] சுற்றுப்பயணம் வந்து ஜகந்நிர்வாஹம்பண்ணுகையன்றிக்கே, இருந்த இருப்பிலே லோகமடையச் செங்கோல்செல்லும்படியாக வாயிற்று இருப்பது. ஏழுலகென்று விபூதித்வயந்தையும் சொல்லிற்றாகில், 'வீவில்சீர்' என்கிற இடம் கல்யாணகுணவிஷயமாகக் கடவது; அன்றிக்கே, ஏழுலகென்று லீலாவிபூதிமாத்ரத்தைச் சொல்லிற்றாகில், வீவில் சீரென்கிறவிடம் நித்யவிபூதிவிஷயமாகக் கடவது. உபயவிபூதியையும் சொல்லிற்றானபோது, த்ரிவிதசேதநரையும் சதுர்விதப்ரக்ருதியையும் சொல்லிற்றாகிறது. சதுர்விதப்ரக்ருதியாகிறது கார்ய காரணரூபமான த்வைவித்யம் அங்கு; இங்கும் அப்படியுண்டான த்வைவித்யம். லீலா விபூதிமாத்ரத்தைச் சொல்லிற்றான பக்ஷத்தில், பாதாளாதிகளையும் பூமியோடேகூட்டி ஒன்றாக்கி, பரமபதத்துக்கு இவ்வருகுள்ளத்தை ஆறாக்கி, ஆக ஏழையும்சொல்லிற்றாகிறது. [வீவில்சீர்] நித்யமான குணங்களைச் சொல்லுதல். நித்யமான விபூதியைச் சொல்லுதல். இப்படி உபயவிபூதியுக்தனான செருக்காலே தன்பக்கல் சிலர்க்குக் கிட்ட வொண்ணாதபடியிருக்குமோ? என்னில், [ஆற்றல்மிக்காளும்] அநுத்ததனாயிற்று ஆள்வது; *ராமோராஜ்யமுபாஸித்வா* என்கிறபடியே: ராஜ்யத்தை ஸவிநயமாக நடத்துகையாலே ராஜ்யத்தை உபாஸித்தாரென்றதிறே. வழியல்லாவழியே வந்த ஐச்வர்யமுடையவன் பிறர்க்குத் திரியவொண்ணாதபடி நடக்குமிறே; உடையவனுடைய ஐச்வர்யமாகையாலே ப்ராப்தமாயிருந்தபடி. அன்றிக்கே, ஆற்றலென்றது வலியாய், 'இத்தையடைய நிர்வஹிக்கைக்கு அடியான தாரணஸாமர்த்யத்தையுடையனாயிருக்கும்' என்று சொல்லுவாருமுண்டு. [அம்மானை] நியந்த்ருத்வத்தால் வந்த ஐச்வர்யம் தோற்ற இருக்கிற ஸர்வேச்வரனை. [வெம்மாபிளந்தான்தன்னை] 'ஆற்றல் மிக்காளும்படி சொல்லுகிறது' என்று பட்டர் அருளிச்செய்யும்படி. 'ஆற்றல்மிக்காளுமம்மான் ஆரென்றால், இன்னானென்கிறது, என்று அம்மங்கியம்மாள் நிர்வஹிக்கும்படி. இவற்றையடைய உடையவனானால், இருந்தவிடத்தேயிருந்து தள, பச என்று நிர்வஹிக்கையன்றிக்கே. இவற்றோடேஸஜாதீயனாய் வந்து அவதரித்து, இவர்கள் பண்ணும் பரிபவங்களை அடையப்பொறுத்து, களைபிடுங்கி ரக்ஷிக்கும்படி சொல்லுகிறது. ஸ்யமந்தகமணி ப்ரப்ருதிகளிலே பரிபவம் ப்ரஸித்தம்; *தாஸ்யமைச்வர்யவாதேந ஜ்ஞாதீநாஞ்ச கரோம்யஹம்* என்றும் *அர்த்தபோக்தாச போகாநாம் வாக்துருக்தாநிச க்ஷமே* என்றும் அருளிச்செய்தான். [வெம்மா பிளந்தான்] - கேசி பட்டுப்போகச்செய்தேயும், தம்வயிறெரித்தலாலே 'வெம்மா' என்கிறார் இவர். *வ்யாதிதாஸ்யோ மஹாரௌத்ரஸ் ஸோஸுரः க்ருஷ்ணபாஹுநா | நிபபாத த்விதாபூதோ வைத்யுதேந யதாத்ரும:*.] கேசி, வாயை அங்காந்துகொண்டு வந்தபோது, சிறுப்ரஜைகள் த்வாரம்கண்டவிடங்களிலே கையைநீட்டுமாபோலே, இவன் மௌக்த்யத்தாலே அதின்வாயிலே கையைநீட்டினான்; அபூர்வதர்சநத்தாலே, கை பூரித்துக் கொடுத்தது, கையைப் புரிந்துவாங்கினான், அவன் இருபிளவாய் விழுந்தான். [போற்றி] ஸ்வரூபாநுபமாயிறே பரிவுகள் இருப்பது. கேசி பட்டுப்போகச்செய்தேயும் ஸமகாலத்திற் போலே வயிறெரிந்து படுகிறாராயிற்று இவர். [என்றே] ஒருகால் "பல்லாண்டு" என்றால், பின்னையும் "பல்லாண்டுபல்லாண்டு" என்னுமத்தனை. *நமஇத்யேவ வாதிந:* என்னுமாபோலே. [கைகளாரத்தொழுது] "வைகுந்தமென்று கைகாட்டும்" என்று வெறுமாகாசத்தைப் பற்றித் தொழுத கைகளின் விடாய்தீர்ந்து வயிறுநிறையும்படி தொழுது. [சொல்மாலைகள்] வாடாதமாலைகள். அநஸூயை கொடுத்த மாலைபோலே செவ்வியழியாத மாலைகள். [ஏற்ற] திருக்குழலிலே ஏற்றும்படியாக. *க்ருஹ்ணாதி சிரஸா ஸ்வயம்* என்கிறபடியே. [நோற்றேற்கு] இவர் இப்போது நோற்றாராகச் சொல்லுகிறது, *மண்ணையிருந்துதுழாவியில் விடாயை யாதல், பகவத்க்ருபையையாதல்; பூர்வக்ஷணவர்த்தியிறே ஒன்றுக்கு ஹேதுவாவது. [இனி

பென்னகுறை] அங்கருகுபோனாலும் கைங்கர்யத்தாலேயாகில் ஸ்வரூபம்; அந்தை இங்கே பெற்ற எனக்கு ஒருகுறையுண்டோ? இதனைத்தனை குளிக்கு நிற்கும்? என்னில், [எழுமையுமே] கூடிய நிற்குமவற்றை எவ்வேறாகச் சொல்லக்கடவதிறே. *தச பூர்வாந் தசாபராநாத்மாநஞ்ச* *ஸப்தஸப்தசஸப்தச*. இங்கேயிருந்தே அங்குத்தையநுபவத்தை அநுபவிக்கப் பெற்ற எனக்கு 'அங்கே போகப்பெற்றிலேன்' என்கிற குறையுண்டோ? அங்கேபோனாலும் "சூழ்ந்திருந்தேத்துவர் பல்லாண்டே"யிறே.

மையகண்ணாள்மலர்மேலுறைவாள் உறைமார்பினன்*
செய்யகோலத்தடங்கண்ணன் விண்ணோர்பெருமான்தன்னை*
மொய்யசொல்லால்இசைமாலைகளேத்தி உள்ளப்பெற்றேன்*
வெய்யநோய்கள்முழுதும் வியன்ஞாலத்துவீயவே. (2)

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், இந்த மஹைச்வர்யத்துக்கு நிதாநமான லக்ஷ்மீநாதத்வத்தை அருளிச்செய்கிறார் [மைய கண்ணாள் என்று தொடங்கி] - அஸிதேக்ஷணையாய் மலரின்மேலே உறையக்கடவ பெரியபிராட்டியார் மலரிற்காட்டில் விரும்பித் தன் திருக்கண்களாலே வர்ஷித்துக்கொண்டு நித்யவாஸம்பண்ணுகிற திருமார்பையுடையனுமாய், அவளோட்டைஸம்ச்லேஷாதிசயத்தாலே மதுபாநமத்தரைப்போலே சிவந்து அழகியதான திருக்கண்களையுடையனாய், இவ்வழகு காட்டில் எறித்த நிலாவாகாமே இதுக்குப் போக்தாக்களான நித்யஸூரிகளையுடையவனைச் செறிந்தசொற்களாலே இசைமாலைகளைக்கொண்டு ஏத்தி நினைக்கப்பெற்றேன். [வெய்ய நோய்கள் என்று தொடங்கி] - இப்பூமியிலே இருக்கச்செய்தே ஸாம்ஸாரிக ஸகலதுரிதங்களும் போம்படி; லோகத்தில் துரிதங்களுமெல்லாம் நசிக்கும்படி என்றுமாம்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், இம்மஹைச்வர்யத்துக்கு அடியான ச்ரிய:பதித்வத்தை அருளிச் செய்கிறார். [மையகண்ணாள்]-அஸிதேக்ஷணையிறே. இவள் ஸர்வேச்வரனை ஒருகால்நோக்கினால் ஒரு பாட்டம் மழைவிழுந்தாப்போலே அவன்திருமேனி திமிர்க்கும்படியாயிற்று இருப்பது; மழைக்கண்மடந்தையிறே. இது இவளுடைய அவயவசோபை. [மலர்மேல் இத்யாதி]-இவள் ஸௌகுமார்யத்தைச் சொல்லுகிறது. பரிமளம் உபாதாநமாகப் பிறந்தவள். [உறைமார்பினன்]-ஜந்மபூமியான பூவிற்காட்டில் பொருந்திவர்த்திப்பது மார்பிலே யாயிற்று. மார்பில்சுவடறிந்த பின்பு பூ நெரிஞ்சிமுள்ளோபாதியாயிற்று. பெருமானைக் கைப்பிடித்தபின்பு பிராட்டி ஸ்ரீமிதிலையை நினையாதாப்போலேயும், முக்தன் "நோபஜநம்ஸ்மரந் இதம் சரீரம்" என்று ஸம்ஸார யாத்ரையை நினையாதாப்போலேயும். 'மலர்மேலுறைவாள்' என்ற இடம் - குந்தி அடியிட்டதென்றும், 'உறைமார்பினன்' என்ற இடம் - திருமார்பிலே பொருந்திவர்த்திக்குமென்றும் இயலிலே தோற்றி யிருக்கிறது [செய்யகோலத்தடங்கண்ணன்] - இவள் கடாக்ஷத்தாலே அவன் திருவுள்ளத்தில்பௌஷ்கல்யத்தைக் கோள்சொல்லித் தருகிற திருக்கண்களையுடையவன். மதுபாநமத்தரைப்போலே சிவந்து அழகியதாய்ப் பெருத்த கண்களையுடையவன். இம்மிதுநமிறே இவர் பாட்டுக்கு விஷயம். அவள் - மையகண்ணாள்; இவன் - செய்யகோலத்தடங்கண்ணன். அவள் அடுத்துப் பார்க்கையாலே அவள்கண்ணின் வாஸனை ஊறி இவன் திருமேனி ச்யாமமாயிருக்கும். இவன் கண்ணிற்சிவப்புஊறி அவள்திருமேனி சிவந்திருக்கும். இவள்கடாக்ஷமுண்டாகையாலிறே, அவன் புண்டரீகாக்ஷனாயிற்று. அது இல்லாமையாலேயிறே, அல்லாதார் விரூபாக்ஷராயிருக்கிறது. "நம:ச்ரீரங்கநாயக்யை யத்ப்ப்விப்ரம பேததரு:, ஈசேசிதவ்ய வைஷம்ய நிம்நோந்நதமிதம் ஜகத்" ஒருவன் அழகிய மணவாளப்பெருமாளா யிருக்கிறதும், ஒருவன் பிக்ஷுகனாயிருக்கிறதும். [விண்ணோர் பெருமான்தன்னை]- இச்சோத்தியழகு காட்டிலெறித்த நிலவாகாதபடி அநுபவிக்கைக்கு போக்தாக்களையுடையவனை. அவர்களுக்கு நியாமகனாய் அத்தாலே மேனாணித்திருக்கிறபடி. இக்கண்குமிழியின்கீழே விளைகிற நாடு இருக்கிறபடி. [மொய்ய இத்யாதி] - மொய் என்று - வலியாதல், பெருமையாதல்; வலியானபோது, சிதிலமாயிராதே சொல்செறிந்து கட்டுடைத்தாயிருக்கை; பெருமையானபோது, இவ்விஷயத்தை விளாக்குலைகொள்ளவற்றாயிருக்கை. "யதோவாசோ நிவர்த்தந்தே" என்று மீளாதே இவ்விஷயத்துக்கு

நேரே வாசகமாயிருக்கை. [இசைமாலைகள்] - பரிமளப்ரசுரமான பூமாலைகள் போலே கேட்டார்நெஞ்சு பிணிப்புண்ணும்படி இசைவிஞ்சியிருக்கை அவனும் அவளும் நித்யஸூரிகளுமாயிருந்து கேட்டுக் கொண்டாடப் பிறந்த ப்ரபந்தமிறே; ஸ்ரீராமாயணத்தைக்காட்டில் இப்ப்ரபந்தத்துக்கு ஏற்றம்-பகவத் ஹ்ருதயத்தைப் பின்சென்ற ப்ரஹ்மா அடியாக நாரதாதிகள் முன்னிலையாகப் பிறந்த ப்ரபந்தமன்றிக்கே, "கேட்டாரார்வானவர்கள்", "தென்னாவென்னு மென்னம்மான்" என்கிறபடி தானும் நித்யஸூரிகளும் கேட்டுக் கொண்டாடும்படியிருக்கை. [எத்தி உள்ளப்பெற்றேன்] - "மந:பூர்வோ வாகுத்தர:" என்கிற நாட்டார்படியன்று, இவர்படி; ஏத்திப் பின்னையாயிற்று நினைத்தது. கவிபாடுகைக்கு நினைவு அத்தலையிலே யாளுலும் பேறு தம்மதாயிருக்கிறபடி. "சாஸ்த்ரபலம் ப்ரயோக்தரி" என்கிற இடமன்றியிலே இருக்கிற படி. "முடியானே" யில் விடாய்த்தபோது தனித்தனியே கரணங்கள் விடாய்த்தாப்போலே இங்குத் தனித்தனியேயாயிற்று அநுபவிக்கிறது. ஈச்வரன்நினைவாலே பாடுகிற கவியாகையாலே, தாமும் கரணங்களோபாதி அந்வயித்தார். [வெய்யநோய்கள் இத்யாதி] - க்ரூரமான ஸாம்ஸாரிக ஸகல து:க்கங்களும் பூமியிலே யிருக்கப் போம்படி. வியன்ஞாலத்திலே யிருக்கையாலுண்டான வெய்ய நோய்க ளென்னுதல், லோகத்தில் துரிதங்களெல்லாம் நசிக்கும்படி யென்னுதல், பாவநாப்ரகர்ஷத்தாலே தாம் பரம பதத்திலே இருக்கிறாராய்ப் பூமியிலுள்ள து:க்கங்களும் போம்படி யென்னுதல்' "க்கஸ்தா: பச்யந்தி பூகதாங்" என்று சீயர் அருளிச்செய்தார்.

௯ரு.—இரண்டாம்பாட்டு. இம்மஹைச்வர்யத்துக்கு அடியான ச்ரிய: பதித்வத்தை அருளிச்செய்கிறார். ஸர்வேச்வரன்ப்ரஸாதத்தாலே அவன்கருத்தறிந்து நடத்தும் ப்ரஹ்மாவின் ப்ரஸாதமடியாக, நாரதாதிகள் முன்னிலையாக வாயிற்று ஸ்ரீமத்ராமாயணம் ப்ரஸ்துதமாயிற்றது; இப்படிப்பட்ட ஸ்ரீராமாயணத்திற்காட்டில் தாம் அருளிச்செய்த ப்ரபந்தத்துக்கு ஏற்றம் அருளிச்செய்கிறார். "திருமாலாலருளப்பட்ட சடகோபன்" என்கிற படியே அவர்களிருவருடையவும் ப்ரஸாதமடியாகவாயிற்று இப்ப்ரபந்தங்கள் பிறந்தது. *ஸீதாயா:சரிதம் மஹத்* என்கிறது இரண்டுக்கும் ஒக்கும்; "திருமாலவன்கவியாது கற்றேன்" என்றாரிறே இவரும் அவன் பாடித் தனியே கேட்பித்தான்; அவளோடே கூடக்கேட்பித்து அச்சேர்த்தியிலே மங்களாசாஸநம் பண்ணப்பெற்றார் இவர்; மையகண்ணாள் மலர் மேலுறைவா ளுறை மார்பினனவனையாயிற்றுக் கவிபாடிற்று.

[மையகண்ணாள்] *அஸிதேக்ஷணா* என்னக்கடவதிறே. பெரிய பிராட்டியார் திருக்கண் களாலே ஒருகால் கடாக்ஷித்தால், ஒருபாட்டம் மழைவிழுந்தாப்போலே ஸர்வேச்வரன் திருமேனி குளிரும்படியாயிற்று இருப்பது; "மழைக்கண் மடந்தை"யிறே. இவள்கடாக்ஷ மில்லாமையிறே அல்லாதார் விருபாக்ஷராகிறது. *நம: ச்ரீரங்கநாயக்யை யத்ப்ரூவிப்ரமபேதத:, ஈசேசிதவ்யவைஷம்ய நிம்நோந்நத மிதம் ஜகத்* ஒருவன் அழகிய மணவாளப்பெருமாளா யிருக்கிறதும், ஒருவன் பிக்ஷுகனுயிருக்கிறதும். [மலர் மேலுறைவாள்] செவ்வித்தாமரைப் பூவில் பரிமளம் உபாதாநமாகப் பிறந்தவள். அவயவசோபை அது, ஸௌகுமார்யம் இது. [உறைமார்பினன்] பூவிலும் கூசி அடியிடுமவள் பொருந்திவர்த்திக்கும் மார்வு படைத்தவன். ஸ்ரீ ஜநகராஜன் திருமகள் பெருமாளைக் கைப்பிடித்தபின்பு ஸ்ரீமிதிலையை நினையாதாப்போலே, இவளும் இவன்மார்வில் கூவடறிந்தபின்பு தாமரையை நினையாதபடி; *நோபஜநம் ஸ்மரந்நிதம் சரீரம்* என்று முக்தர் ஸம்ஸாரயாத்ரையை ஸ்மரியாதாப்போலே, இவள் பூவை ஸ்மரியாத படி. [செய்யகோலத்தடங்கண்ணன்] ஒருசாயையிலே மேகம் வர்ஷியாநின்றால் அவ்விடம் குளிர்ந்திருக்குமாபோலே, இவள்திருக்கண்ணிலே அவன்திருமேனியில் நிறமூறி இவள் மையகண்ணளாயிருக்கும்; மைப்படிமேனியிறே. அத்தை ஒருபடியே பார்த்துக் கொண்டி ருக்குமிறே இவள். அவளை ஒருபடியே கடாக்ஷித்துக் கொண்டிருக்கையாலே அவன் திருமேனியில் சிவப்பூறி இவன் புண்டரீகாக்ஷனாயிருக்கும்; "செய்யாள் திருமார்பினில் சேர் திருமாலி"றே. இருவர்படியும் இருவர்கண்ணிலும் காணலாம். அவன்படி இவள்கண்ணிலே காணலாம், இவள்படி அவன்கண்ணிலே காணலாம். இவர்களுடைய கண்கலவி இருக்கிற படியிறே இது. சிவந்து தர்சநீயமாய்ப் பரப்பையுடைத்தான திருக்கண்களையுடையவன். இவர் கவி விண்ணப்பம்செய்யக் கேட்டு அத்தாலே வந்த ப்ரீதிக்குப் போக்குவிட்டு அவன்

பிராட்டியைப் பார்க்க, அவள் 'அநாதரத்தைப் பண்ணாதே அத்தைக் கேட்கலாகாதோ?' என்று ப்ரேரிக்க, இப்படிகாணும் கேட்டது. [விண்ணோர்பெருமான் தன்னை] இக்கண்ணழகின் குமிழிக் கீழே விளையும் நாட்டைச் சொல்லுகிறது; இக்கண்ணழகும் இச்சேர்த்தியழகும் காட்டி லெறித்த நிலாவாகாமே அநுபவிக்கைக்கு போக்தாக்களையுடையவனை; "தாமரைக்கண்ணனை விண்ணோர்பரவும் தலைமகனை" என்கிறபடியே. பெரியபிராட்டியாரும் அவனுங்கூடவிருக்க, நித்யஸூரிகளோலக்கங்கொடுக்கவாயிற்றுக் கவி கேட்பித்தது; [மொய்யசொல்லால்] விஷய வைலக்ஷண்யத்தை அநுஸந்தித்து 'கவிபாட' என்று ஒருப்பட்டு, *யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே* என்று மீளுகையன்றிக்கே விஷயத்துக்கு நேரானபாசுரமிட்டுக் கவி பாடப் பெற்றேன். மொய்யென்று செறிவைச்சொல்லுதல், பெருமையைச்சொல்லுதல்; சலதபந்தமாயிருக்கை யன்றிக்கே கட்டுடைத்தாயிருக்கையாதல், விஷயத்தை விளாக்குலைகொள்ளவற்றா யிருக்கை யாதல். [இசைமாலைகள்] பரிமளப்ரசுரமான மாலைபோலே, கேட்டார் துவக்குண்ணும்படி இசைமிஞ்சி யிருக்கை. [ஏத்தியுள்ளப்பெற்றேன்] *மநःபூர்வோ வாகுத்தர:* என்கிற நியதியில்லையாயிற்று இவர்பக்கல். நினைத்தன்று போலேகாணும் ஏத்திற்று. அவன் நினைவு மாறுமையாலே இதுசேர விழுகிறது; "என் முன்சொல்லும்" என்றாரிறே. நாமுதல்வந்து புகுந்து நல்லின்கவி தூமுதல்பத்தர்க்குத் தான் தன்னைச்சொன்னதாகையாலே சேரவிழுகிறது. "முடியானே"யில் கரணங்கள் விடாய்த்தாப்போலே, இங்கும் - தனித்தனியேயாயிற்று அநுபவிக்கிறது. தாமும் கரணங்களோபாதி அந்வயித்தார். "நாட்டினாயென்னையுனக்குமுன் தொண்டாக" - அடிமையில் சுவடறியாத என்னை, 'இவன் நம்முடையான்' என்று அங்கே நாட்டென்று நிறுத்திவைத்தாய்; உன்னுடைய அங்கீகாரத்தைக்கொண்டு என் ப்ராக்தநமான கர்மங்களை வாஸனையோடே போக்கினேன். "பாட்டினால் இத்யாதி" - பாடின கவிவழியாலே, ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வசக்தியாயிருக்கிற நீ என்னெஞ்சத்திலே யிருந்தமையை ப்ரகாசிப்பித்தாய். "கண்ணபுரத்துறையம்மானே" - பாடுவித்த ஊர் திருக்கண்ணபுரம். பாடுவித்த முக்கோட்டை இருக்கிறபடி. அப்படியே இவர்வாக்குக் கவிபாட, இவர்தாம் நம்மோபாதி அநு ஸந்தித்தாரித்தனை. [வெய்யநோய்கள்முழுதும்] *அவச்யமநுபோக்தவ்யம்* என்கிறபடியே அநுபவித்தாலல்லது நசிக்கக்கடவதல்லாத கர்மங்கள் அடைய நசித்தது. [வியன்ஞாலத்து வியவே] இவ்விபூதியிலே யிருக்கச்செய்தே, இது அடையப் போயிற்று என்னுசொல்லலாம்படி யாயிற்று பகவதநுபவத்தாலே பிறந்த வைசத்யம். பனிநீழல்போலே என்னையொருவனையும் நோக்கிக்கொள்ளுகையன்றிக்கே *ஊரும் நாடும் உலகமும் தன்னைப் போலேயாம்படி, நான் இருந்த விபூதியி லுண்டான கர்மங்களும் அடைய நசித்த தென்னவுமாம். அங்ஙனு மன்றிக்கே, 'வியன்ஞாலமென்று வேறொரு தேசம்போலே யிருக்கச்சொல்லுகையாலே, தாம் "வீற்றிருந்தேழுலகு" அருளிச்செய்கிறது பரமபதத்திலேயிருந்து போலேகாணும்' என்று அருளிச்செய்வர். பாவநாப்ரகர்ஷத்தாலே அங்குற்றாராய்த் தோற்றினபடி, திருவுள்ளம் அங்கேயாய். விஸ்மயநீயமான ஞாலமென்னுதல், பரப்பையுடைத்தான ஞாலமென்னுதல்.

வீவிலின்பம்மிக எல்லைநிகழ்ந்தநம் அச்சுதன்*
வீவில்சீரன் மலர்க்கண்ணன் விண்ணோர்பெருமான் தன்னை*
வீவில்காலமிசைமாலைகளேத்தி மேவப்பெற்றேன்*
வீவிலின்பம்மிக எல்லைநிகழ்ந்தனன் மேவியே. (3)

ஒ.—மூன்றும்பாட்டில், ஆநந்தவல்லியில் ஓதப்பட்ட ஸர்வேச்வரனுடைய நிரதிசயாநந்தத்தை விஞ்சிற்று, திருவாய்மொழி பாடி அடிமைசெய்யப் பெறுகையால் தமக்குப் பிறந்த ஆநந்தம் என்கிறார். [வீவிலின்பம் என்று தொடங்கி] - நித்யமாய் நிரதிசயமான ஆநந்தத்தையுடையனாக ப்ரஸித்தனாய், இப்படியாலே அச்யுதனென்னும் திருநாமத்தையுடையனாய், இவ்வாநந்தத்துக்கு அடியாய் நித்யமான ஸம்பத்தையுடையனாய், இஸ்ஸம்பத்தை யுடையவனென்று அறியலாம்படி அழகிய திருக்கண்களையுடை

யவனை. இஸ்ஸம்பத்துக்கு அயர்வறும் அமரர்களைப் போக்தாக்களாகப்பெற்றது என்னும் ப்ரீத்யதிசயத்தினாலே பாட்டுக்கள்தோறும் 'விண்ணோர்பெருமான்' என்கிறார். [வீவில்காலம் என்று மேலுக்கு] - முடிவில்லாத காலம் திருவாய்மொழி பாடி அநுபவிக்கப்பெற்றேன். [வீவில் என்று தொடங்கி] - இப்படி அநுபவித்து நித்யநிரதிசயாநந்தியானேன்.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், உபயவிபூதியுக்தனை ஆநந்தமயனைத் திருவாய்மொழிபாடி 'அநுபவிக்கப் பெறுகையாலே நிரதிசய ஆநந்தியானேன் என்கிறார். [வீவுஇல்]-விச்சேதமில்லாமை. 'இன்பம்' என்று ஆநந்தம். [மிகஎல்லைநிகழ்ந்த]-மிக்க எல்லையிலே வர்த்திக்கிற. நித்யமாய் நிரதிசயமான ஆநந்தத்தை யுடையவ னென்கை. 'நம்' என்று ஆநந்தவல்லீமுகத்தாலே தமக்கு ப்ரகாசிப்பித்தவன். [அச்சுதன்] - இவ்வாநந்தத்துக்கு ஒருகாலும் ப்ரச்யுதியில்லாமையாலே 'அச்யுதன், என்னும் திருநாமத்தையுடையவன். [வீவுஇல் சீரன்] - இவ்வாநந்தத்துக்கு அடியான நித்யவிபூதியையுடையவன்; நித்யமான குணங்களை யுடையவ னென்றுமாம். குணவிபூதிகள் ஆநந்தாவஹமாயிறே இருப்பது. [மலர்க்கண்ணன்] - இவ்வைச்வர்யத்தையுடையவன் என்னுமிடத்தைக் கோள்சொல்லித் தருகிற திருக்கண்களை யுடையவன். இவ்வைச்வர்யத்தாலேயிறே, அவன் புண்டரீகாக்ஷனாயிற்று: அல்லாதார் இது இல்லாமையாலேயிறே, விரூபாக்ஷராகிறது. [விண்ணோர் பெருமான்தன்னை] - அக்கண்ணழகுக்குத் தோற்று "ஜிதந்தே புண்டரீகாக்ஷ" என்று ஒருநாடாக ஏத்தஇருக்கிறவன். இஸ்ஸம்பத்தை நித்யஸூரிகளை அநுபவிப்பித்துக் கொண்டிக்கிறவனை. போக்தாக்களும் விஷயாநுகூலமாயிறே இருப்பது. [வீவில்காலம்] - அநுபவிக்கிற விஷயாநுகூலமாகக் காலமும் முடிவில்லாதகாலமாகப் பெற்றது; 'ஒழிவில்காலமெல்லாம்" என்னக் கடவதிறே. அஸ்த்திரவிஷயங்களை அநுபவிக்கப்புக்கால் அநுபவிக்குங் காலமும் பரிமிதமாயிருக்கும். [இசைமாலைகள்] - விஷயமும் இதுவாய்க் காலமும் நித்யமானுப்போலே, ப்ரீதிக்குப் போக்குவிடும் பாசுரமும் இதுவாகப் பெற்றது. [ஏத்தி மேவப்பெற்றேன்] - ஏத்திக்கொண்டு கிட்டப்பெற்றேன். [வீவிலின்பம் மிக எல்லைநிகழ்ந்தனன்] - நித்யமாய் நிரவதிகமான ஆநந்தத்தையுடையேனானேன்; அவனுடைய ஆநந்தத்துக்கும் தம்முடைய ஆநந்தத்துக்கும் வாசி சொல்லுகிறார்:—[மேவியே] - அவனுடைய ஆநந்தம் ஸ்வதஸ்ஸித்தம்; என்னுடைய ஆநந்தம் - அவனைமேவி வந்தது. அவனுடைய ஆநந்தம் - தான்தோன்றி; என்னுடைய ஆநந்தம் - அபிஜாதம். "ஏஷஹ்யேவாநந்தயாதி".

ஈடு.—மூன்றும்பாட்டு. ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகனும் உபயவிபூதியுக்தனுமான ஸர்வேச்வரனைக் கிட்டிக் கவிபாடுகையாலே, அவனுடைய ஆநந்தத்தையும் விளாக்குலை கொள்ளும்படியான ஆநந்தத்தையுடையனானேன் என்கிறார்.

[வீவிலின்பம் இத்யாதி] விளின்றிக்கே ஒருவிச்சேதமின்றிக்கே யிருப்பதான நான், இன்பமாய் ஆநந்தமாய்; அதுதான் எவ்வளவுபோதும்? என்னில், [மிக எல்லை நிகழ்ந்த] 'இனி இதுக்கு அவ்வருகில்லை' என்னும்படியான எல்லையிலே வர்த்திக்கிற. [நம்] ஆநந்தவல்லியில் ப்ரஸித்தி. [அச்சுதன்] இது ஒரு ப்ரமாணங்கொண்டு உபபாதிக்க வேணுமோ? இதுக்கு ஒருகாலும் விச்சேதமில்லை யென்னுமிடம் திருநாமமே சொல்லுகிறதன்றோ? [வீவில்சீரன்] இவ்வாநந்தத்துக்கு அடியான நித்யவிபூதியையுடையவன். நித்யமான குணங்களை யுடையவ னென்றுமாம் குணவிபூதிகள் ஆநந்தாவஹமாயிறே இருப்பது. [மலர்க்கண்ணன்] ஸ்வாபாவிகமான ஆநந்தத்தையுடையவ னென்னுமிடம் திருக்கண்கள்தானே கோள்சொல்லிக் கொடுக்கும். [விண்ணோர்பெருமான் தன்னை] இக்கண்ணழகுக்குத் தோற்று 'ஜிதம்' என்பாரை ஒருநாடாக வுடையவனை. "தாமரைக்கண்ணனை விண்ணோர்பரவும் தலைமகனை" என்னக் கடவதிறே. [வீவில்காலம் இத்யாதி] க்ஷுத்ரவிஷயங்களை அநுபவிக்கப் புக்கால், அவை அல்பாஸ்த்திரத்வாதி தோஷதுஷ்டமாகையாலே அநுபவிக்கும் காலமும் அல்பமாயிருக்கும்; இங்கு அநுபாவ்யவிஷயம் அபரிச்சிந்நமாகையாலே காலமும் அநந்தகாலமாகப் பெற்றது. "ஒழிவில்காலமெல்லாம்" என்னவேண்டியிருக்கும். [இசைமாலைகள்] வாசிகமான அடிமையிறே செய்கிறது. "கருமுகைமாலை" என்னுமாபோலே, இசையாலே செய்த மாலை. [ஏத்தி மேவப் பெற்றேன்] ஏத்திக்கொண்டு கிட்டப்பெற்றேன். இத்தால் பலித்தது என்? என்னில், [வீவிலின்பம்மிக எல்லைநிகழ்ந்தனன்] நித்யமாய் நிரதிசயமான ஆநந்தத்தையுடையேனானேன்.

அவனுடைய ஆநந்தத்தையும் உம்முடைய ஆநந்தத்தையும் ஒக்கச்சொன்னீர்; பின்னை உமக்கு வாசியென்? என்னில், சிறிது வாசியுண்டு எனக்கு; [மேவியே] அவனுக்கு ஸ்வத:, எனக்கு அவனை மேவி; அவனுடைய ஆநந்தத்துக்கு அடியில்லை. என்னுடைய ஆநந்தத்துக்கு அடியுண்டு. *ஏஷஹ்யேவாநந்தயாதி* என்கிற ஏற்றமுண்டு எனக்கு, அவனுக்கு அது தான்தோன்றி.

மேவிநின்றுதொழுவார் வினைபோகமேவும்பிரான்*
தூவியம்புள்ளுடையான் அடலாழியம்மான்தன்னை*
நாவியலால்இசைமாலைகளேத்தி நண்ணப்பெற்றேன்*
ஆவியென்னாவியை யானறியேன்செய்தவாற்றையே. (4)

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், அயர்வறுமமரர்களதிபதியாயிருந்துவைத்து அத்யந்த நிஹீநனான என்னை விஷயீகரித்தருளினானென்று அந்த மஹோபகாரத்தை அநுஸந்தித்து அதிலே ஈடுபடுகிறார். [மேவி என்று தொடங்கி]-அநந்யப்ரயோஜநராய்க்கொண்டு ஆச்ரயிக்குமவர்களுடைய ஸகலது:க்கங்களும் நீங்கும்படி ஸம்ச்லேஷிக்கும் உபகாரகனாய், தர்சநீயவேஷனான பெரியதிருவடியையும் ப்ரதிபக்ஷ நிரஸநசீலனான திருவாழியாழ்வானையு முடைய ஸர்வேச்வரனை. தூவி - சிறகு. பாட்டுந்தோறும் சொல்லுகிற விண்ணோராவார்-இவர்கள் முதலானார். [நாவியல் என்று தொடங்கி] - நெஞ்சின்வருத்த மின்றிக்கே வாக்ப்ரவ்ருத்தி மாத்ரத்தாலே பிறந்த திருவாய்மொழியைக்கொண்டு அவனை ஏத்தி அநுபவிக்கப்பெற்றேன். [ஆவி] என்று தொடங்கி]-ஸர்வேஷாம் ஆத்மபூதனானவன், அத்யந்த நிஹீநனான என்விஷயத்திற் செய்த உபகாரத்தினுடைய பெருமையை என்னாலே நிலையிட வொண்கிறதில்லை.

இ.—நாலாம்பாட்டில், அநந்யப்ரயோஜநரையும் முதலிலே ப்ரயோஜநாந்தரங்களில் இழியாத நித்ய ஸூரிகளையும் உடையனாய் வைத்து நித்யஸூரிகளுக்கு அவ்வருகான தான் நித்யஸம்ஸாரியான என்பக்கல் பண்ணின மஹோபகாரம் என்னால் பரிச்சேதிக்கவொண்கிறதில்லை என்கிறார். [மேவிநின்று தொழுவார்] - அகலநின்று ப்ரயோஜநங்களைக் கொண்டு போகாதே அநந்யப்ரயோஜநராய் ஆச்ரயித்திருப்பார். [வினைபோக] பகவதலாபமாகிற து:க்கம் போம்படி. [மேவும் பிரான்] - அநந்யப்ரயோஜநரைக் குறித்து. அநந்யப்ரயோஜநனாய்க் கலக்கும் உபகாரகன். [தூவிஅம் புள்ளுடையான்] -ஆச்ரிதர் இருந்த இடத்தே கொடுவரும் சிறகையுடையனாய் ''த்வதங்க்ரிஸம்மர்த்தகிணாங்க சோபிநா'' என்கிற அழகையு முடைய பெரிய திருவடியை வாஹநமாகவுடையவன். தூவி - சிறகு. [அடலாழி] - அடலென்று யுத்தமாய், யுத்தோந்முகமாய் ப்ரதிபக்ஷத்தை அழியச்செய்யும் திருவாழியையுடையவன். ஆச்ரிதரிருந்த விடத்தே கொண்டு வருகைக்கும் ப்ரதிபந்தகங்களைப் போக்குகைக்கும் பரிகரமுடையவன். கீழிற் பாட்டுக்கள் தோறும் 'விண்ணோர்பெருமான்' என்றது - ப்ரஹ்மாதிகளைச் சொல்லுகிறதென்று ப்ரமிக்கலாயிருக்கையாலே இதிலே அவர்கள் 'இன்னார்' என்கிறார். [அம்மான்தன்னை] - திருவடிமுதுகிலே பேராதேயிருத்தல், திருவாழியைச் சலியாமற்பிடித்தல் செய்யுமவனிறே ஸர்வேச்வரனாவான். [நாவியலால் இசை மாலைகள்] - நெஞ்சின்வருத்தமின்றிக்கே வாக்ப்ரவ்ருத்திமாத்ரமான திருவாய்மொழியைக்கொண்டு, நாப்புரட்டின இடமெங்கும் கவியாய்க்கிடக்கை [ஏத்தி நண்ணப்பெற்றேன்] - இவர் நண்ணி ஏத்தினவரல்லர்; ஏத்திக்கொண்டு நண்ணுகிறார் [ஆவி என் ஆவியைச் செய்தஆற்றை யான் அறியேன்] - ஆவி-நிருபாதிகனான ஸர்வாத்மா. ''ஆத்மந: ஆகாசஸ் ஸம்பூத:'', ''ஸ்ர்வாத்மா''. [என் ஆவியை]-அத்யந்தம் நிஹீநனான என்னை. [செய்த ஆற்றை யான் அறியேன்] - விபுவான தான் அணுபரிமாணனான என்னைத் தன்னோடொத்த ஆநந்தத்தையுடையேனாம்படி பண்ணினான்; ''ஏஷஹ்யேவாநந்தயாதி'', 'வீவிலின்பம்மிக எல்லைநிகழ்ந்தனன்' என்னப்பண்ணினான். ஸர்வசரீரியானவன் ஸ்வசரீரத்திலே ஒன்றைப் பெறாப்பேறாகத் தலையாலே சுமப்பதே! [யான் அறியேன்] - உபகாரத்திலே குமிழிநீருண்ணுமத்தனைபோக்கிப் பாசுரமிட்டுச் சொல்லப்போமோ? உபகாரஸ்ம்ருதியும் அவனது என்னவுமாம். தன்னோடொத்த ஆநந்தத்தையுடையனாம்படி பண்ணி அதுக்குமேலே என்பக்கல் பண்ணுகிற விசேஷகடாக்ஷம் என்னால் பாசுரமிடப்போமோ? என்கிறார்.

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு அநந்யப்ரயோஜநரையும், முதலிலே ப்ரயோஜநாந்தரங்களில் இழியாத நித்யஸூரிகளையுமுடையனாய்வைத்து, நித்யஸூரிகளுக்கு அவ்வருகான தான் நித்ய ஸம்ஸாரியான என்பக்கல் பண்ணின மஹோபகாரம் என்னால் பரிச்சேதிக்க வொண்ணுகிறதில்லை என்கிறார்.

[மேவிநின்றுதொழுவார்] கிட்டக்கொண்டு *தேஹிமே ததாமி தே* என்று ப்ரயோஜநாந்தரத்துக்கு மடியேற்றுக்கொண்டு போகையன்றிக்கே. "வழுவாவகைநினைந்து வைகல் தொழுவார்" என்கிறபடியே அவன்தன்னையே ப்ரயோஜநமாகக்கொண்டு தொழுமவர்கள். "இன்றுவந்தித்தனையும் அமுதுசெய்திடப்பெறில்" என்று தொழுமவர்கள். [வினைபோக] அவர்களுக்குப்பின்னை வினையுண்டோ? என்னில்; ப்ரயோஜநாந்தரத்திலே நெஞ்சு செல்லுகைக்கு அடியான பாபங்கள் போம்படியாக. [மேவும் பிரான்] இவன் அநந்ய ப்ரயோஜநனைக் கிட்டினவாறே அவனும் அநந்யப்ரயோஜநனாய்க் கிட்டுமே; நடுவு வினைக்கு ஒதுங்க நிழலில்லாமையாலே நசித்துப்போம்; "வல்வினையார்தாம் மடியடக்கி நிற்பதனில் மீண்டு அடியெடுப்பதன்றோ அழகு" என்றாரிறே. [பிரான்] உபகாரமே சீலமாம்படியிருக்குமவன். முன்பு சிலநாள் ப்ரயோஜநாந்தரபரராய்ப் பின்பு தன்னையே ப்ரயோஜநமாக விரும்பினார் திறத்தில் உபகரிக்கும்படி சொல்லிற்று: முதலிலே ப்ரயோஜநாந்தரத்தில் நெஞ்சு செல்லாதபடியான அநந்தவைநதேயாதிகளையுடையனாயிருக்கும்படி சொல்லுகிறது. [தூவி] சிறகு. இத்தால் நினைத்தவிடத்திலே கொண்டு ஓடுகைக்கு அடியான பரிகரத்தையுடையனாய். [அம்புள்] *த்வதங்க்ரிஸம்மர்த்தகிணாங்க சோபிநா* என்னும்படியான அழகையுடையனாகையால் வந்த ஏற்றத்தையுடையவன். [அடலாழி] அஸ்த்தாநே பயசங்கியாகையாலே எப்போது மொக்கயுத்தோந்முகனாயிருக்கும். அடல் மிடுக்கு. [அம்மான்தன்னை] பெரியதிருவடி திருத்தோளிலே பேராதிருத்தல், திருவாழியைச் சலியாதே பிடித்தல் செய்ய வல்லவனாயிற்று ஸர்வாதிகனாவான். [நாவியலாலிசைமாலைகளேத்தி] நெஞ்சு ஒழியவே, வாக்ப்ரவ்ருத்தி மாத்ரமே இசைமாலைகளாயிற்றின. நாப்புரட்டினதெல்லாம் இயலும் இசையுமாய்க் கிடக்கை. [ஏத்திநண்ணப்பெற்றேன்] இவர், நண்ணியல்ல ஏத்திற்று; ஏத்தியாயிற்று நண்ணிற்று. [ஆவியென்னாவியை செய்தவாற்றை யானறியேன்] ஆவி - நிருபாதிகனான ஸர்வாத்மா. "உலகங்கட்கெல்லாம் ஓருயிர்." *ஆத்மந ஆகாசஸ்ஸம்பூத:* *ஸர்வாத்மா*. [என்னாவியை] அத்யந்தம் நிஹீநனான என்னை. [செய்தவாற்றை அறியேன்] விபுவான தான் அணுவான என்னை, *ஏஷஹ்யேவாநந்தயாதி* "வீவிலின்பம்மிகவெல்லைநிகழ்ந்தனன்" என்று தன்னோடொத்த ஆநந்தத்தை யுடையேனாம்படி பண்ணினான். ஸர்வசரீரியானவன் ஸ்வசரீரத்திலே ஒன்றைப் பெறும்பேறு பெற்றானாகத் தலையாலேசுமப்பதே! [யான்அறியேன்] அநுபவித்துக் குமிழ்நீருண்டு போமித்தனை போக்கி, அது பேச்சுக்கு நிலமல்ல என்கிறார். உபகாரஸ்ம்ருதியும் அவனது என்னவுமாம்.

ஆற்றநல்லவகைகாட்டும்அம்மானை அமரர்தம்
ஏற்றை* எல்லாப்பொருளும்விரித்தானை எம்மான்தன்னை*
மாற்றமாலைபுனைந்தேத்தி நாளும்மகிழ்வெய்தினேன்*
காற்றின்முன்னம்கடுகி வினைநோய்கள்கரியவே. (5)

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், அயர்வறுமமரர்களதிபதியாய் ஸர்வேச்வரனாயிருந்துவைத்து அர்ஜுநனுக்கு ஸகலார்த்தங்களையும் அருளிச்செய்தருளினாப்போலே எனக்குப் பொருந்தத் தன்குணசேஷ்டிதாதிகளைக் காட்டி அவ்வழியாலே என்னை அடிமை கொண்டவனை அநுபவித்து மிகவும் ப்ரீதனானேன் என்கிறார். [மாற்ற மாலை என்று தொடங்கி] -து:க்கங்களும் து:க்கஹேதுவான கர்மங்களுமெல்லாம் சடக்கென தக்தமாம்படி சொன்மாலையைத்தொடுத்து ஏத்தி நாடோறும் ப்ரீதனானேன்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், தான் ஸர்வாதிகனுய் வைந்து அர்ஜுநனுக்கு ஸகல அர்த்தங்களையும் உபதேசித்தாப்போலே க்ரமத்தாலே தன்படிகளைக் காட்டக்கண்டு அநுபவித்து ப்ரதிபந்தகங்களெல்லாம் போம்படி திருவாய்மொழிபாடி நிரதிசயாநந்தியானேன் என்கிறுர். [ஆற்ற] - அமைய, பொறுக்கப் பொறுக்க, [நல்லவகைகாட்டும்] - தன்குணசேஷ்டிதங்களை அநுபவிப்பித்தவன். தன்படிகளை ஒருகாலே காட்டில், குளப்படியிலே கடலை மடுத்தாற்போலே இவருடைய ஆச்ரயம் சிதிலமாம். "இங்கின்ற நீர்மை இனியாமுருமை" என்றபோதே வீற்றிருந்தேழுலகை அநுபவிப்பித்தால் இவரைக்கிடையா தென்றிறே இவ்வளவும் கொண்டுபோந்தது. [அம்மானை அமரர்தம் ஏற்றை] - ஸர்வேச்வரனுய் நித்ய ஸூரிகளை போக்தாக்களாகவுடையனுய்வைத்து. தனக்கு ஒருகுறையுடையனுய் அன்று, போக்தாக்கள் இல்லாமே அன்று, க்ஷுத்ரனுய் க்ஷுத்ரவிஷயங்களின் காற்கடையிலே கிடந்த என்னை க்ரமேண அநுபவிப்பித்த மஹோபகாரகனை. [எல்லாப்பொருளும் விரித்தானை] - அர்ஜ்ஜுநனுக்கு ஸர்வார்த்தங் களையும் விசதீகரித்தாப்போலே; யுக்தாயுக்தம் அறியாதே "சிஷ்யஸ்தே஽ஹம் சாதிமாம் த்வாம்ப்ரபந்நம்" என்ற அர்ஜ்ஜுநனுக்கு ஆத்மயாதாத்ம்யஜ்ஞாநபூர்வகமாகக் கர்மத்தை உபதேசித்துத் தத்ஸாத்யமான ஜ்ஞாநத்தை உபதேசித்து உபயாநுருக்ஹீதையான பக்தியை உபதேசித்து அவன் அதன் அருமையைக் கண்டு அஞ்சினவளவிலே, 'என்னையே தஞ்சமாகப் பற்று' என்று அருளிச்செய்தானிறே. [விரித்தானை] - ச்ருதிஸித்தமான அர்த்தத்தை ஸ்ரீகீதா முகத்தாலே உபதேசித்தான் [எம்மான்தன்னை] - அர்ஜ்ஜுநனுக்கு உபதேசித்தாப்போலே தன்குணசேஷ்டிதங்களை எனக்கு ஸாத்மிக்க ஸாத்மிக்க அநுபவிப் பித்த மஹோபகாரகனை. [மாற்றமாலை இத்யாதி] - பண்ணின உபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரம் காணுமை யாலே ஏத்தினேன். அது திருவாய்மொழியாயிற்று. சொல்மாலையைத்தொடுத்து ஏத்தி; மாற்றம்-சொல். [நாளும் மகிழ்வெய்தினேன்] - நாடோறும் ஆநந்தத்தை யுடையேனுனேன்; 'வீவிலின்பம்மிக எல்லை நிகழ்ந்தனன் மேவி' என்னும்படியானேன். தேவமாத்ருகம்போலே காதாசித்கமன்றிக்கே பகவத் ப்ரஸாதமடியாக வந்ததாகையாலே நதீமாத்ருகம்போலே நித்யஸித்தமாயிருக்குமிறே. இப்படி செய்கிற விடத்தில் ப்ரதிபந்தகங்கள் செய்தது என்? என்னில்,—[வினைநோய்கள் காற்றின்முன்னம் கடுகிக் கரியவே] - பாபங்களும் பாபபலமான து:க்கங்களும் சடக்கென தகமாய்ப்போயிற்று. க்ரமத்தாலே போக்க வேண்டுவது ஸ்வயத்நத்தாலே போக்குமன்றிறே. வினைநோய்கள் கரியும்படி மாற்றமாலை புனைந்தேத்தி நாளும் மகிழ்வெய்தினேன் என்று அந்வயம்.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. தான் ஸர்வாதிகனுய்வைத்து அர்ஜ்ஜுநனுக்கு ஸர்வார்த்தங் களையும் ஸாத்மிக்க ஸாத்மிக்க அருளிச்செய்தாப்போலே எனக்குத் தன்படிகளைக் காட்ட, கண்டு அநுபவித்து நான் என்னுடைய ப்ரதிபந்தகங்களெல்லாம் போம்படி திருவாய்மொழி பாடி நிரதிசயாநந்தியானேன் என்கிறுர்.

[ஆற்ற] அமைய. பொறுக்கப்பொறுக்க. குளப்படியிலே கடலை மடுத்தாற்போலே யன்றிக்கே, ஸாத்மிக்க ஸாத்மிக்கவாயிற்று, தன்கல்யாணகுணங்களை அநுபவிப்பித்தது. "இங்கின்றநீர்மை யினியாமுருமை" என்ற அநந்தரத்திலே "வீற்றிருந்தேழுலகு" அநுபவத்தை அநுபவிப்பித்தானுகில், என்னைக் கிடையாதுகிடீர். [நல்லவகைகாட்டும்] தன் குணசேஷ்டி தங்களை அநுபவிப்பிக்கும். [அம்மானை] உடையவன் உடைமையின்நிலைபறிந்தன்றே நடத்து வது. [அமரர்தம்மேற்றை] க்ஷுத்ரவிஷயங்களையும் உண்டறுக்கமாட்டாதே போந்த என்னைக் கிடீர் நித்யஸூரிகள் நித்யாநுபவம்பண்ணுகிற தன்னை அநுபவிப்பித்தது. தனக்கு ஒருகுறை யுண்டாயன்று, போக்தாக்கள்பக்கல் குறையுண்டாயன்று; தான் ஸர்வேச்வரனுவது, தன்படி களை அநுபவிப்பிக்க நித்யஸூரிகளையுடையனுவது; இப்படியிருக்கக்கிடீர் என்னையநுபவிப்பித் தது. [எல்லாப்பொருளும்] தம்மையநுபவிப்பித்தப்ரகாரத்தைச் சொல்முதல்வாலுகிறுர். ர்த்தை யிலே 'தர்மாதர்மங்கள் இன்னதென்று அறிகிறிலேன், *சிஷ்யஸ்தே஽ஹம் சாதிமாம் த்வாம் ப்ரபந்நம்* என்ற அர்ஜ்ஜுநனுக்கு ப்ரக்ருதிபுருஷவிவேகத்தைப் பிறப்பித்து, கர்மயோகத்தை விதித்து, 'அதுதன்னை, கர்த்ருத்வத்தைப்போகட்டுப் பலாபிஸந்திரஹிதமாக அநுஷ்டி' என்று, அநந்தரம் ஆத்மஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பித்து, அநந்தரம் பகவத்ஜ்ஞாநத்தைப்பிறப்பித்து, அநவரதபாவநாரூபமான உபாஸநக்ரமத்தையறிவித்து, இவ்வளவும் கொண்டுபோந்து இதின் அருமையை இவன்நெஞ்சிலேபடுத்தி, 'இவை அசக்யம்' என்று சோகித்தவநந்தரம் 'ஆகில்,

என்னைப்பற்றி கிர்ப்பரானுயிரு' என்று தலைக்கட்டினாப்போலேயாயிற்று, க்ரமத்தாலே தன் குணசேஷ்டிதங்களை இவரையநுபவிப்பித்தபடி. [எம்மான் தன்னை] அர்ஜ்ஜுநனுக்குப்பலித்ததோ இல்லையோ, அறியேன்: அந்தஉபதேசபலம் நான்பெற்றேன். அவனும் இவ்வர்த்தத்தைக் கேட்ட வநந்தரம் *ஸ்த்திதோzஸ்மி* என்னச்செய்தேயும், *நூநம்ஸம்சயோzஸ்தி* என்றானிறே. உபதேசிக்கிறவனும் ஸர்வஸாதாரணனாய் உபதேசிக்கிற அர்த்தமும் ஸர்வஸாதாரணமாகையாலே. அதறிந்த இவர்க்குப் பலித்தபெதன்னத் தட்டில்லையிறே; 'வீட்டுசித்தர் கேட்டிருப்பர்' என்னக்கடவதிறே. இவர்மநோரதத்திலே நின்றுபோலேகாணும் அருளிச்செய்தது. [மாற்றமாலைபுனைந்தேத்தி] சொன்மாலையைத் தொடுத்தேத்தி, அவன் பண்ணின உபகாரத்திலே தோற்றுஏத்தினார், அது திருவாய்மொழியாய்த் தலைக்கட்டிற்று மாற்றம்-சொல்லு. [நானும்மகிழ்வெய்தினேன்] நித்யாநந்தியானேன். எய்துகை-கிட்டுகை. இப்படி பெரிய பேற்றைப் பெற்றீராகில் விரோதி செய்தது என்? என்ன, [காற்றின்முன்னம்கடுகி வினைநோய்கள் கரியவே] வினைகளும் வினைப்பயனான ஜந்மங்களும் காற்றிற்காட்டிலும் கடுகி தக்தமாயிற்றின. புதுப்புடைவை அழுக்குக்கழற்றுமாபோலே க்ரமத்தாலே போக்க வேண்டுவது, தானேபோக்கிக்கொள்ளப் பார்க்குமன்றிறே; அவன் போக்குமன்று அவனுக்கு அருமைப்பட வேண்டாவே; "வினைப்படலம் விள்ளவிழித்து" என்கிறபடியே, ஒருகால் பார்த்துவிட அமையுமே. *மேருமந்தர* இத்யாதி. நிதாகஜ்ஞனை பிஷக்கைக்கிட்டின வ்யாதிபோலேயிறே ஸர்வேச்வரனைக் கிட்டினால் இவை நசிக்கும்படி. "வானோமறிகடலோ" இத்யாதி.

கரியமேனிமிசை வெளியநீறுசிறிதேயிடும்*
பெரியகோலத்தடங்கண்ணன் விண்ணோர்பெருமான்தன்னை*
உரியசொல்லால் இசைமாலைகளேத்தி உள்ளப்பெற்றேற்கு*
அரியதுண்டோஎனக்கு இன்றுதொட்டும்இனியென்றுமே. (6)

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், 'உமக்கு வேண்டுவது என்?' என்று எம்பெருமான் கேட்க, 'நான் பெறாதே இனி ஸாதித்துத்தரவேண்டுவது ஒரு பொருளுண்டோ?' என்கிறார். [கரியமேனி என்று மேலுக்கு] - கரிய விழியினுடைய அழகுக்குமேலே அளவே இடப்பட்ட அஞ்சநசூர்ணத்தையுடைத்தாய், பெருத்து அழகியதான திருக்கண்களையுடையானாய், அயர்வறுமமரர்களாலும் புஜித்து முடியவொண்ணாதபடி அறமிக்கிருந்துள்ள அழகையுடையவனை; கறுத்ததிருவுடம்பின் அழகுக்குமேலே என்றுமாம். [உரியசொல்லால் என்று மேலுக்கு] - நேரேவாசகமான சொல்லாலே இசைமாலைகளேத்தி அவனை நினைக்கப்பெற்ற எனக்கு.

இ.—ஆறும்பாட்டில், 'அடிமைசெய்யப்பெற்றேன், ப்ரதிபந்தங்கள் போகப்பெற்றேன்' என்றார் கீழ்: 'உமக்கு இனி வேண்டுவது என்?' என்று ஈச்வரன் கேட்க, 'நான் பெறாதது உண்டோ?' என்கிறார். [கரியமேனிமிசை] - திருக்கண்ணின் கரியவிழியினுடைய கறுத்த நிறத்தின்மேலே; "கரியவாகிப்புடைபரந்து" என்னக்கடவதிறே. [வெளியநீறு] - அஞ்சனசூர்ணம். "ஆராயில்வேற்கணஞ்சனத்தின் நீறணிந்து" என்னக்கடவதிறே. [சிறிதேஇடும்] - ஒப்பனைக்காக இடவேண்டாவிறே, மங்களார்த்தமாக அமையும். [பெரியகோலம்] - ஒப்பனை வேண்டாதபடி அழகு அளவிறந்திருக்கிறபடி. [தடங்கண்ணன்]- போக்தாக்களளவன்றிக்கே போக்யதை இருக்கிறபடி. அதவா, [கரியமேனி இத்யாதி] - கறுத்த திருநிறத்தால்வந்த அழகுக்கு மேலே அதுக்குப் பரபாகமாகத் திருக்கண்களிலே அஞ்சநத்தையிடும் என்னவுமாம். 'கரி என்று ஆனையாய், அத்தால் நினைக்கிறது-குவலயாபீடமாய், அது, அம்மேனியிலே - அழகிய மேனியிலே, வெளிய - கோபிக்க, நீறு சிறிதே இடும் - பொடியாக்கும்; பஸ்மஸாத்தாக்கும்' என்று ஒரு தமிழன்நிர்வாஹம்.- [விண்ணோர்பெருமான்தன்னை] - இக்கண்ணழகுக்கு போக்தாக்கள் நித்யஸூரிகளாயிற்று. [பெருமான்] - த்ரிபாத்விபூதியாக அநுபவியாநின்றாலும் அநுபூதாம்சம் சுருங்கி அநுபாவ்யாம்சம் விஞ்சியாயிற்று இருப்பது. [உரியசொல்லால்] - இவ்விஷயத்துக்கு நேரேவாசகமான சொல்லாலே. [இசைமாலைகள்] - "ஸம்ச்ரவே மதுரம் வாக்யம்" என்னும்படியே திருச்செவிசாத்தலாயிருக்கை. [ஏத்திஉள்ளப்பேற்றேற்கு] - ஏத்தி அநுபவிக்கப்பெற்ற எனக்கு. [அரியதுஉண்டோ] - நான் பெறாதே இனிப் பெறவேண்டியிருப்பதொரு பொருளுண்டோ? [எனக்கு] - "ஈச்வரோzஹம்"

என்றிருக்கிற ஸம்ஸாரத்திலே சேஷத்வம் ரஸிக்கப்பெற்று, ஸ்வரூபாநுரூபமாக வாசிகமான அடிமை செய்யப்பெற்று, "வினைநோய்கள்கரியவே" என்று விரோதியும் கழியப்பெற்றிருக்கிற எனக்கு. [இன்று தொட்டும் இனிஎன்றுமே] - அடிமையில் இழிந்த இன்றுதொடங்கி மேலுள்ளகாலமெல்லாம் அரியது இல்லை. "தீர்ப்பாரையாமினி" அடுத்துகிற்கவிறே, இவர் வார்த்தைசொல்லுகிறது; பேற்றில் இழவு தோற்றுதபடியான விஷயமிறே.

௬.—ஆறும்பாட்டு. ஸர்வேச்வரன் திருவடிகளிலே அடிமைசெய்யவும் பெற்று ப்ரதிபந்தகமும் போகப்பெற்றேனென்றார் கீழ்; 'ஆனால், இனி உமக்குச்செய்யவேண்டுவதென்?' என்றான் ஈச்வரன்; இதுக்குமுன்பு பெறாததாய் இனிப்பெறவேண்டுவதொன்றுண்டோ? என்கிறார் இதில்.

[கரியமேனிமிசை] மேனியென்று நிறமாய், திருக்கண்களில் கருவிழியினுடைய கறுத்த நிறத்தால் வந்த அழகுக்குமேலே "கரியவாகிப்புடைபரந்து" என்னக்கடவதிறே. [வெளியநீறு] அஞ்சநசூர்ணம். அத்தை அளவேகொண்டு அலங்கரிக்கும். "ஆராரயில்வேற்கணஞ்சனத்தின்நீறணிந்து" என்னக்கடவதிறே. [சிறிதேஇடும்] அழகுக்கு இடவேண்டுவதில்லையே, இனி மங்களார்த்தமாகையாலே அளவேயாயிற்று இடுவது. [பெரியகோலம்] ஒப்பனை வேண்டாதபடி அழகு அளவிறந்திருக்கிறபடி. [தடங்கண்ணன்] போக்தாக்களளவன்றிக்கே போக்யம் மிக்கிருக்கிறபடி. அதவா, [கரியஇத்யாதி] கறுத்தநிறத்தாலே வந்த அழகுக்கு மேலே அதுக்குப்பரபாகமான திருக்கண்களிலே அஞ்சநத்தையிடுமென்றுமாம். அன்றிக்கே, கரிஎன்று ஆனையாய், அத்தால்நினைக்கிறது குவலயாபீடமாய், குவலயாபீடமானது, அம்மேனியிலே-அழகிய திருமேனியிலே, வெளிய-சீற, அத்தை, நீறு-சிறிதேயிடும் - பொடியாக்கும்' என்று ஒரு தமிழன் நிர்வஹித்தான். [விண்ணோர்பெருமான்] இக்கண்ணழகுக்கு போக்தாக்கள் நித்யஸூரிகளாயிற்று. [பெருமான்] த்ரிபாத்விபூதியாக அநுபவியாநின்றாலும், அநுபூதாம்சம் சுருங்கி அநுபாவ்யாம்சம் விஞ்சியிருக்கும். [உரிய சொல்லால்] அவயவசோபை அது, போக்தாக்கள் அவர்கள், இப்படியிருந்தால், 'நாம் பாடுகிற கவிகளுக்கு இது விஷயமன்று' என்று மீளவிறே அடுப்பது; இப்படியிருக்கச்செய்தேயும், இவ்விஷயத்துக்கு நேரேவாசகமான சொல்லாலே. [இசைமாலைகள்] *ஸம்ச்ரவே மதுரம் வாக்யம்* என்கிறபடியே, இருச்செவிசாத்தலாம்படியிருக்கை. [ஏத்தி உள்ளப்பெற்றேற்கு] ஏத்தியநுபவிக்கப்பெற்ற எனக்கு. [அரியது உண்டோ] *நாநவாப்தமவாப்தவ்யம்* என்கிறபடியே, இதுக்குமுன்பு அடையாததாய் இனி எனக்கு அடையப்படுவது ஒன்று உண்டோ? [எனக்கு] *ஈச்வரோऽஹம்* என்றிருக்கிற ஸம்ஸாரத்திலே சேஷத்வம் ரஸிக்கப்பெற்று, ஸ்வரூபாநுரூபமாக வாசிகமான அடிமை செய்யப்பெற்று, 'வினைநோய்கள்கரிய, என்று விரோதி கழியப்பெற்றிருக்கிற எனக்கு. [இன்றுதொட்டும் இனி யென்றுமே] அடிமையிலிழிந்த இன்றுதொடங்கி இனிமேலுள்ள காலமெல்லாம், அரியது இல்லை. *அத ஸோऽபயங்கதோ பவதி* என்கிறபடியே. அநந்தரம் "தீர்ப்பாரை யாமினி"யாவது அறியாமலிறே இவர் இவ்வார்த்தை சொல்லுகிறது.

என்றுமொன்றாகி ஒத்தாரும்மிக்கார்களும் *தன்தனக்கு
இன்றிநின்றானை எல்லாஉலகும்உடையான்தன்னை*
குன்றமொன்றால்மழைகாத்தபிரானைச் சொல்மாலைகள்*
நன்றுசூட்டும்விதியெய்தினம் என்னகுறைநமக்கே. (7)

௭.—ஏழாம்பாட்டில், இஸ்ஸம்பத்தெல்லாம் அவன்ப்ரஸாதத்தாலே பெற்றேன் என்கிறார். [என்றும் என்றுதொடங்கி] - தன் ஐச்வர்யத்தை ஆவிஷ்கரியாதே மநுஷ்யாதிமாத்ரமாய் வந்து திருவவதாரம்பண்ணியருளின இடத்திலும் என்றும் ஒருவகையாலும் தனக்கு ஒத்தாரையும் மிக்காரையும் இல்லாத ஸர்வலோகேசவரனை. [குன்றம் என்று தொடங்கி] - தனக்கு ரக்ஷணீயஜந்துக்கள் மழை

யாலே நோவுபடப்புகக் கிடந்ததொரு மலையை எடுத்து அவ்வாபத்தைப் பரிஹரித்தருளின மஹோபகாரகனைத் திருவாய்மொழியாகிற மாலைகளை அவன் விரும்பும்படி சூட்டுகைக்கு பாக்யத்தைப் பண்ணினேன்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், 'அரியதுண்டோ எனக்கு என்கிற பூர்த்தி உமக்கு எத்தாலே வந்தது?' என்ன, 'பகவத்க்ருபையாலே வந்தது' என்கிறார். [என்றும்] - பரத்வத்தை ஆவிஷ்கரியாதே மநுஷ்யாதி மாத்ரமேயாய் வந்து அவதரித்து நின்ற விடத்திலும். [ஒன்றுகி ஒத்தாரும் மிக்காரகளும்] - தன்னுடைய எல்லாப்படிகளுக்கும் ஒத்தாரில்லை யென்கை யன்றிக்கே ஒருவகைக்கும் ஒத்தாரில்லை. [தன்தனக்கு]- நீர்மையே ஸ்வரூபமான தனக்கு. ''ஆத்மாநம் நாதிவர்த்தேதா:''. [எல்லாவுலகு முடையான்தன்னை] - ''க்ருஷ்ண ஏவஹி லோகாநாம்''. [குன்றம் இத்யாதி] - முதன்மைகொண்டாடி ரக்ஷ்யவர்க்கத்தை நோவுபட விடுமோ? என்னில், - ஆபத்தோகைம்முதலாகக் கைக்கு எட்டிற்றுஒருமலையைக்கொண்டு ரக்ஷித்தபடி. ரக்ஷிக்குமிடத்தில் பரிகரநியதியில்லை யென்கை. [மழைகாத்த] - இடையரும் பசுக்களும் தொலையும்படி இந்த்ரன் பசியாக்ரஹத்தாலே வர்ஷிக்க ரக்ஷித்தான். தீமழையிறே. [பிரானை] தென்றல் சந்தநம் தண்ணீர்போலே உபகரிக்கையே சீலமாயிருக்குமவன். [சொல்மாலைகள்] - ''என்னுடைச்சொற்கள் என்னுந் தூயமாமாலை'' என்னக்கடவதிறே. [நன்று சூட்டும்] - அவ்விஷயத்தை விளாக்குலைகொண்டு பேசவல்லேனானேன்; அவன் விரும்பும்படி சொல்லப்பெற்றேன். [விதிஎய்தினம்] - விதியென்று பகவத்க்ருபை; ''விதிசூழ்ந்ததால்'' என்றதிறே. [என்னகுறை நமக்கே] - 'நக்ஷமாமி'க்கு விஷயமாகாதே, க்ருபைக்கு விஷயமான நமக்கு ஒருகுறை யுண்டோ? நமக்கு ஒருகுறையுண்டாகை யாகிறது - க்ருபையைப் பரிச்சிந்நமாக்குகையிறே.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. 'அரியதுண்டோ வெனக்கு என்கிற இப்பூர்த்தி உமக்கு எத்தாலே வந்தது?' என்ன, 'பகவத்க்ருபையாலே வந்தது' என்கிறார்.

[என்றும்] எல்லாக்காலமும். [ஒன்றுகி ஒத்தாரும் மிக்கார்களும்] எல்லாங்கூடின ஸமுதாயத்துக்கு ஒப்பில்லாமையே யன்றிக்கே, ஓரோவகைக்கும் ஓர் ஒப்பு இன்றிக்கேயிருக்கும்; *நதத்ஸமச்ச* என்கிறபடியே ஒருப்ரகாராந்வயியாய்க்கொண்டு ஸமராயும் அதிகராயுமிருப்பார். [தன்தனக்கு இன்றிநின்றானை] எம்பெருமானார் தெற்கே எழுந்தருளின நாளிலே ஆளவந்தார் மகனார் சொட்டைநம்பி ப்ரஸாதித்த வார்த்தை; ''தன்தனக்கு என்றது தானான தனக்கு என்றபடி. ஒருவ்கைக்கு ஒப்பின்றிக்கேயிருக்கிறது பரத்வத்திலல்ல; *ஆத்மாநம் மாநுஷம் மந்யே* என்கிறபடியே அவதரித்து மனிச்சு ஏறிட்டுக்கொண்டு நிற்கிறநிலையிலே'' என்றாராம். [எல்லாவுலகு முடையான்தன்னை] ஸர்வலோகேச்வரனான க்ருஷ்ணனை. *க்ருஷ்ண ஏவஹி லோகாநாம்* இறே. இப்படி எல்லாவற்றையும் உடைய செருக்காலே உடைமை நோவுபடவிட்டுப் பார்த்திருக்குமோ? என்னில், [குன்றம்இத்யாதி] இந்த்ரன் பசிக்கோபத்தாலே பசுக்களும் இடையரும் தொலைய வர்ஷித்தபோது, தோற்றிற்று ஒருமலையை எடுத்து அந்த ஆபத்தை ரக்ஷித்த உபகாரகனை. தீமழையிறே. [சொல்மாலைகள் இத்யாதி] பரத்வத்தில் வந்தால் குணஸத்பாவமிறே உள்ளது, அவதரித்தவிடத்தேயிறே அது ப்ரகாசிப்பது; இப்படி விஷயம் பூர்ணமானால் 'பேசவொண்ணாது' என்று மீளுகையன்றிக்கே, இந்நிலையிலே விளாக்குலைகொண்டு பேசும்படியானேன். சொல்மாலைகள் நன்று சூட்டும்படியான பாக்யத்தை ப்ராபிக்கப்பெற்றோம். இவர் இப்போது 'விதி' என்கிறது பகவத்க்ருபையை. தமக்குப் பலிக்கையாலும், அவனுக்குத் தவிரவொண்ணாதாகையாலும் 'விதி' என்கிறார். ''விதிசூழ்ந்ததால்'' என்றதிறே. [என்னகுறை நமக்கே] 'நக்ஷமாமி'க்கு இலக்காகாதே க்ருபைக்கு விஷயமான நமக்கு ஒருகுறையுண்டோ? நமக்கு ஒருகுறையுண்டாகையாவது க்ருபையைப் பரிச்சிந்நமாக்குகையிறே. *ஸ* ரக்ஷணமே ஸ்வரூபமாயிருக்குமவர். *தம்* ப்ராதிகூல்யத்திலே முதிர நின்றவனை. *நிபதிதம்பூமௌ* - தேவத்வத்தாலே தரையில் கால்பாவாதவன் போக்கற்றுத் தரையிலே வந்து விழுந்தான். ப்ரஜை தீம்புசெய்தால் பிதா சிக்ஷிக்கத் தொடர்ந்தால் மாதாவின்காலிலே விழுமாபோலே காணும், இவன் பூமியிலே விழுந்தது. *சரண்ய:* ஏதேனும் தசையிலும் சரணவரணார்ஹரானவர். *சரணு*

கநம்* கண்வட்டத்திலே அநுப்பகதிந்வம் தோற்றவிழுந்துள்ளவனை. *வதார்ஹமபி* பெருமாள் ஸித்தாந்தத்தாலும் வதார்ஹனே. *காகுத்ஸ்த:* குடிப்பிறப்பால்வந்த நீர்மையாலே ரக்ஷித்தார். குடிப்பிறப்பு தண்டிப்பரை தண்டிக்கைக்கும் உடலாயிராதோ? என்னில், *க்ருபயா* நாம் தொடங்கின கார்யம் ப்ரபல கர்மத்தால் தலைக்கட்டவொண்ணாதாப்போலே, அவரும் க்ருபாபரதந்த்ரராகையாலே நினைத்ததை தலைக்கட்டமாட்டார். அவன் க்ருபை வினையும் பூகதனுனன். அதுக்குமேலே க்ருபை விளைந்தது, இனி அவர் எவ்வழியாலே தண்டிப்பர்? [என்னகுறைநமக்கே] எனக்குக் குறையுண்டாகையாவது அவன் க்ருபை பரிச்சிந்ந விஷயமாகையிறே.

நமக்கும்பூவின்மிசைநங்கைக்கும் இன்பனை *ஞாலத்தார்
தமக்கும் வானத்தவர்க்கும்பெருமானை *தண்தாமரை
சுமக்கும் பாதப்பெருமானைச்சொல்மாலைகள் *சொல்லுமாறு
அமைக்கவல்லேற்கு இனியாவர்நிகர் அகல்வானத்தே. (8)

ஓ.—எட்டாம்பாட்டில், எம்பெருமானுக்குத் தம்பக்கல் உண்டான ஸங்காதிசயத்தை அநுஸந்தித்து, இப்படியிருக்கிற ஸர்வேச்வரனைக் கவிபாடவல்ல எனக்குத் திருநாட்டிலும் நிகரில்லை என்கிறார். [நமக்கும் பூவின்மிசை நங்கைக்கு மின்பனை] - தன்திருவடிகளை ஆச்ரயித்த நம்திறத்தில் பெரிய பிராட்டியார்பக்கலிற்காட்டிலும் ஸ்நிக்தனுனவனை. [ஞாலத்தார்தமக்கும் வானத்தவர்க்கும் பெருமானை] - எம்பெருமான் இப்படி ஸ்நேஹிக்கைக்குக் காரணம் நிஸர்க்க ஸித்தமான சேஷசேஷி பாவம். [தண்தாமரை சுமக்கும் பாதப்பெருமானை] - குளிர்ந்திருந்துள்ள ஆஸநபத்மத்தாலல்லது செல்லாதபடியான ஸுகுமாரமான திருவடிகளையுடைய ஸர்வேச்வரனை. ஆஸநபத்மத்தோடு ஒக்க என் சொல்மாலைகளும் அவனுக்கு ஸ்ப்ருஹணீயமென்று கருத்து. [சொல்மாலைகள் சொல்லுமாறு அமைக்க வல்லேற்கு] - எம்பெருமானுடைய குணங்களை நினைத்துக் கலங்கச்செய்தே கவிபாடுகைக்கு ஈடாக நெஞ்சை நிலைநிறுத்தி அதிலே உபக்ரமிக்கக்கடவ எனக்கு. 'ஒருகவிசொல்' என்றால், அப்போதே சொல்லவல்ல எனக்கு என்றும் சொல்லுவர்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், ஈச்வரனுக்குத் தம்பக்கலுண்டான ஸங்காதிசயத்தை அநுஸந்தித்து இப்படி அவனுடைய உபயவிபூதியோகத்துக்கும் ஸௌகுமார்யத்துக்கும் தகுதியாகக் கவிசொல்லவல்ல எனக்கு நித்யஸூரிகளும் ஒப்பல்லர் என்கிறார். [நமக்கும்] - இன்று தன்திருவடிகளை ஆச்ரயித்தநமக்கும்; நித்யஸம்ஸாரிகளுக்கும் இவ்வருகான நமக்கும். "நீசனேன் நிறைவொன்றுமிலேன்" என்றாரிறே. [பூவின்மிசைநங்கைக்கும்] - நித்யஸூரிகளுக்கும் அவ்வருகாய் ரூபகுணத்தாலும் ஆத்மகுணத்தாலும் பூர்ணையாயிருந்துள்ளவளுக்கும். [பூவின்மிசை நங்கை] - புஷ்பத்தில் பரிமளத்தை வகுத்தாற்போலே யிருந்துள்ள ஸௌகுமார்யத்தையும் போக்யதையையுமுடையவள். இத்தலை நிறைவின்றிக்கே யிருக்கிறப்போலேயாயிற்று, அத்தலையில் குறைவற்றிருக்கிறபடி. [இன்பனை] - ஸ்நேஹித்து இனியனுமிடத்தில் முற்பட்டிருப்பது நம்பக்கலிலே. "த்வயி கிஞ்சித் ஸமாபந்நே". ஒருத்தனுக்கு ப்ரஜைகள் பலரானால் அபிலக்ஷணர்பக்கலிலேயிறே ஸ்நேஹம் மிக்கிருப்பது. [ஞாலத்தார் இத்யாதி] இப்படி நெடுவாசிபட்ட விஷயங்களில் ஸ்நேஹம் ஒத்திருக்கைக்கு அடி ஸம்பந்தம் ஒத்திருக்கை என்கிறது. [தண்தாமரை இத்யாதி] - குளிர்ந்த ஆஸநபத்மத்தாலே தரிக்கப்பட்ட திருவடிகளையுடைய ஸர்வேச்வரனை. திருவடிகளில் மென்மை குளிர்த்தி நாற்றம் தொடக்கமான போக்யதைக்குத் தோற்றுச் சுமக்கிறபடி. ஆஸநபத்மத்தாலல்லது தனக்கு ஸ்த்திதியில்லாதாப்போலே என்கவியாலல்லது தரிக்கமாட்டாதிருக்கை. [சொல்மாலைகள் இத்யாதி] - ஈச்வரன் அழைத்து 'நமக்கு ஒருகவிசொல்' என்றால், அப்போதே சமைக்க வல்ல எனக்கு என்று பூர்வர்கள் நிர்வாஹம்; பகவத்குணங்களிலே உடைகுலைப்பட்டிருக்கிற நெஞ்சை தரித்து நின்று கவிசொல்லவல்லேனும்படி அமைக்கவல்ல எனக்கு என்று பட்டர் நிர்வாஹம். ஈச்வரன விஷயீகரித்துக் குளிரநோக்கினால் அவ்வழகிலே சுழியாறுபடவேண்டியிறே இருப்பது. [இனி யாவர் நிகர்

அகல்வானத்தே] - "அஹமந்ந மஹமந்ந மஹமந்நம்" என்று களிக்கிறவர்கள்தான் எனக்கு எதிரோ? த்ரிபாத்விபூதி யென்ன, இங்கே இருந்து கவிசொல்லுகிற எனக்கு ஒத்தார்களோ? தெளிவிசும்பாகை யாலே அந்நிலந்தானே சொல்லுவிக்கும்; இருள்தருமாஞாலமாகையாலே இந்நிலம் அத்தைத் தவிர்ப் பிக்கும். "சீதனையே தொழுவார் விண்ணுளாரிலுஞ்சீரியர்" என்னக்கடவதிறே.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. எம்பெருமானுக்குத் தம்பக்கலுண்டான ஸங்காதிசயத்தை அநுஸந்தித்து, அவனுடைய உபயவிபூதியோகத்துக்கும் ஸௌகுமார்யத்துக்கும் தகுதியாகக் கவி சொல்லவல்ல எனக்குத் திருநாட்டிலும் நிகரில்லை யென்கிறார்.

[நமக்கும்] இன்று தன்திருவடிகளை யாச்ரயித்த நமக்கும். நித்யஸம்ஸாரிகளுக்கும் இவ்வருகாயிருக்கிற நமக்கும். "நீசனேன் நிறைவொன்றுமிலேன்" என்றாரிறே. [பூவின்மிசை நங்கைக்கும்] நித்யஸூரிகளுக்கும் அவ்வருகாய், ரூபகுணத்தாலும் ஆத்மகுணத்தாலும் பூர்ணையாயிருக்கிறவளுக்கும். [பூவின்மிசைநங்கை] புஷ்பத்தில் பரிமளத்தை வகுத்தாற் போலே யிருந்துள்ள ஸௌகுமார்யத்தையும் போக்யதையையுமுடையவள். இத்தலை நிறைவின் றியிலே யிருக்கிறப்போலேயாயிற்று, அத்தலை குறைவற்றிருக்கிறபடி. [இன்பனை] இன்பனுபிடத்தில், முற்பாடு இங்கேயாய்ப் பின்பாயிற்று அவளுக்கு ஸ்நேஹித்திருப்பது. *த்வயி கிஞ்சித்ஸமாபந்நே கிம்கார்யம்ஸீதயா மம* - பெருமாள் எழுந்தருளிநிற்கச்செய்தே ராவணன் கோபுரசிகரத்திலே வந்து தோற்றினவாறே, 'ராஜத்ரோஹியான பையல் திருமுன்பே நிற்கையாவதென்?' என்று மஹாராஜர் அவன் மேலே எழப்பாய்ந்து வென்று வந்தபோது பெருமாள் அருளிச்செய்கிறார்; *ஏவம்ஸாஹஸ்யுக்தாநி நகுர்வந்தி ஜநேச்வரா:* - சிலர்மேல்விழ வேண்டினால், பரிகரபூதர் நிற்க ப்ரதாநரோ மேல்விழுவார்? *லோகநாத:புராபூத்வா ஸுக்ரீவம் நாத மிச்சதி* கிடைப்பது கிடையாதொழிவது, இச்சியாநின்றார். *ஸுக்ரீவம் - சரணம்கத:* - 'ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானைப் புகுரவொட்டேன்' என்றார் மஹாராஜர்; 'இவன் புகுராவிடில் நாம் உளோமாகோம்' என்கிறார் பெருமாள்; இப்படி இருவரும் விப்ரதிபத்திபண்ணின இதுக்குக் கருத்தென்?' என்று சீயர் கேட்க, •'இருவரும் சரணாகதரானவர்களை விடோம் என்று விப்ரதிபத்தி பண்ணுகிறார்கள்காணும்' என்று பட்டர் அருளிச்செய்த வார்த்தை. *ஸுக்ரீவம் சரணங்கத:* என்றத்தை நடத்தப்பார்த்தார் மஹாராஜர்; *ராகவம் சரணங்கத:* என்றத்தை நடத்தப் பார்த்தார் பெருமாள்; ஆகையிறே *ஆநய* என்று அவரை இடுவித்து அழைத்துக்கொள்ளவேண்டிற்று. *த்வயி கிஞ்சித்ஸமாபந்நே* 'நீர் மஹாராஜரான தரம் குலைய அவன் ஒருவார்த்தை சொல்லுமாகில், நீர் தேடிப் போகிற சரக்குத்தான் நமக்கு என் செய்யும்?' என்றாரிறே. 'இப்படி அவன் இருக்கைக்கு அடியென்'? என்னில், [ஞாலத்தார் இத்யாதி] இப்படி நெடுவாசிபட்ட விஷயங்களிலே ஸ்நேஹம் ஒத்திருக்கைக்கு அடி, இரண்டிடத் திலுள்ளாரோடும் ஒத்திருக்கச்செய்தே ப்ராப்தி, இவர் படுக்கைப்பற்றிலுள்ளவராகையாலே. அவன் சேஷியான நிலையும் இத்தலை பாதந்த்ரமான நிலையும் ஒத்திருக்கையாலே. மாதாபிதாக்கள் ப்ரஜைகளில் குறைவாளர்பக்கலிலேயிறே இரங்குவது, அத்தாலே ஸம்ஸாரிகள் முற்பட வேண்டுகிறது. அவ்விபூதியும்உண்டாயிருக்கவிறே, *ஸ ஏகாகீ ந ரமேத* என்கிறது. [தண் தாமரைசுமக்கும் பாதப்பெருமானை] குளிர்ந்த ஆஸநபத்மத்தாலே தரிக்கப்பட்ட திருவடிகளை யுடைய ஸர்வஸ்வாமியை. குளிர்த்தியாலும் பரிமளத்தாலும் செவ்வியாலும் தாமரை திருவடி களுக்குத் தோற்றுச் சுமக்கிறப்போலே யாயிற்று இருக்கிறது. "தாமரை நின்கண்பாதம்கை யொவ்வா" என்றதிறே. [சொல்மாலைகள்] "ஸர்வேச்வரன் 'ஆழ்வீர்! நம்மை ஒருகவி சொல்லும்' என்றால், அப்போதே கவிசொல்லிச் சமையும்படியாக வல்ல எனக்கு என்கிறார்" என்று முன்புள்ள முதலிகள் நிர்வஹிக்கும்படி; அங்ஙனன்றிக்கே, பட்டர், "என்னுடையே தப்புத லின்றித் தனைக் கவிதான் சொல்லி" என்கிறபடியே ஸர்வேச்வரன் கவிபாடுகைகையாலே கவி பாடத் தட்டில்லை; அவன் அங்கீகரித்துத் திருக்கண்களாலே குளிரக்கடாக்ஷித்து, 'நீர் ஒரு கவி சொல்லும்' என்றால் ப்ரீதியாலே உடைகுலைப்படாதே தரித்துநின்று சொல்ல வல்லேனான எனக்கு" என்று அருளிச்செய்வர். அவனுடைய உபயவிபூதியோகத்தால் வந்த ஐச்வர்யத் துக்கும் ஸௌகுமார்யத்துக்கும் தகுதியாம்படியான கவிபாடவல்ல எனக்கு. [இனி யாவர் நிக

ரகல்வானத்தே] பரமபதத்திலே தரித்துநின்று, *அஹமந்ந மஹமந்ந மஹமந்நம்* என்னுமவர்கள் எனக்கு என்கொண்டார்? த்ரிபாத்விபூதியாய்ப் பரப்புடைத்தா மத்தனையோ வேண்டுவது? தெளிவிசும்பாகையாலே அக்கிலந்தானே சொல்லுவிக்கும், இருள் தருமாஞாலமாகையாலே இந்நிலம் அந்தைத் தவிர்ப்பிக்கும்: 'சீதனையேதொழுவார் விண்ணுளாரிலும் சீரியர்'' என்னக் கடவதிறே.

வானத்தும்வானத்துள்ளும்பரும் மண்ணுள்ளும்மண்ணின்கீழ்த்
தானத்தும்* எண்திசையும் தவிராதுநின்றான் தன்னை*
கூனற்சங்கத்தடக்கையவனை குடமாடியை
வானக்கோனை* கவிசொல்லவல்லேற்கு இனிமாறுண்டே. (9)

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், அவனுடைய வ்யாப்த்யவதாராதிகளில் எங்கும்புக்குக் கவி சொல்ல வல்லேனென்று ஹ்ருஷ்டராகிறார். [வானத்து என்று தொடங்கி] - ஸ்வர்க்கம் தொடக்கமான மேலில் லோகங்களிலும் பூமிதொடக்கமான கீழில்லோகங்களிலும் அவ்விடங்களிலெல்லாம் உண்டான தேவமநுஷ்யாதி பதார்த்தங்களெல்லாவற்றிலும் நிரந்தரமாக வ்யாபித்துநின்றவனை. [கூனல்சங்கம் என்று தொடங்கி] - சங்கசக்ரகதாதரனைக்கொண்டு அப்ராக்ருததிவ்யதேஹத்தோடே ஆச்ரிதபரித்ராணார்த்தமாக மநுஷ்யாதிரூபேண வந்து திருவவதாரம்பண்ணியருளி அதிமநோஹரமான குடக்கூத்து முதலான திவ்யசேஷ்டிதங்களையுடையனான ஸ்ரீவைகுண்டநாதனைக் கவி சொல்ல வல்ல எனக்கு எதிருண்டோ?

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், அவனுடைய வ்யாப்த்யவதாராதிகள் எங்கும் புக்குக் கவி சொல்லவல்ல எனக்கு எதிருண்டோ? என்கிறார்; அங்குள்ளார் பரத்வத்தில் போக்யதையிலே கால்தாழ்ந்து இங்கு அறியார்கள். இங்குள்ள பராசர பாராசர்யாதிகள் ஒரோதுறைகளிலே மண்டியிருப்பார்கள். இவர் அங்ஙனன்றியே அங்கோடு இங்கோடு வாசியற பகவத்விஷயத்தில் புகைபுக்கவிடமெங்கும் புக்குக் கவி சொல்லி யநுபவிக்கவல்லராகையாலே என்னோடு ஒப்பாருண்டோ? என்கிறார். [வானத்தும்] - ஸ்வர்க்கத்திலும். [வானத்துள் உம்பரும்] - அதுக்குள்ளாய்ப் பெரியதாயிருக்கிற மஹர்லோகாதிகளிலும். [மண்ணுள்ளும் இத்யாதி] - பூமியிலும் கீழுண்டான பாதாளாதிகளிலும். [எண்திசையும்] - ஸர்வதேசங்களிலுமுண்டான தேவாதிஸகலபதார்த்தங்களிலும். [தவிராதுநின்றான்] - ஜாதிபோலே வ்யக்திதோறும் பரிஸமாப்ய வர்த்திக்கிறவனை. இத்தால், அணுத்ரவ்யங்களிலும் விபுவான ஆகாசாதிகளிலும் வ்யாவ்ருத்தி சொல்லுகிறது. அணுவுக்கு ஸர்வத்ர வ்யாப்தி இல்லை; விபுத்ரவ்யத்துக்கு நியந்த்ருதயா வ்யாப்தி இல்லை. [கூனற்சங்கத் தடக்கையவனை] - சங்கசக்ரகதாதரனைக்கொண்டு ஆச்ரிதபரித்ராணார்த்தமாக மநுஷ்யஸஜாதீயனாய் வந்து அவதரிக்கும். ''ஜாதோ஽ஸி தேவதேவேச''. [கூனற் சங்கம்] - ''ப்ராஞ்சலிம் ப்ரஹ்வமாஸீநம்'' என்ற இளையபெருமாளைப்போலே பகவதநுபவத்தால் வந்த ஹர்ஷத்தாலே ப்ரஹ்வீகரித்திருக்கை. [குடமாடியை] - ஊரிலுள்ளாரெல்லாருக்கும் காட்சிகொடுக்கைக்காகக் குடமாடினபடி. சேஷ்டிதங்களுக்கெல்லாம் உபலக்ஷணம். [வானக்கோனை] - ஒருராஜவன்றியிலே ஒரு நாட்டுக்காகக் காட்சிகொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறபடி, இப்படிப்பட்டவனைக் கவிசொல்ல வல்ல எனக்கு. [இனி மாறு உண்டே] - 'அகல்வானம் என்று விசேஷிக்கவேணுமோ? உபயவிபூதியிலும் எதிரில்லை.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. அவனுடைய வ்யாப்த்யவதாராதிகள் எங்கும்புக்குக் கவி சொல்லவல்ல எனக்கு எதிருண்டோ? என்கிறார். நித்யஸூரிகள் தாங்கள் அநுபவிக்கிற விஷயத்தில் போக்யதாப்ரகர்ஷத்தாலே வேறொன்று அறியார்கள்: முக்தர் *நோபஜநம் ஸ்மரந்நிதம் சரீரம்* என்று ஸம்ஸாரயாத்ரையை ஸ்மரியாதே நிற்பர்களாகையாலே, அவர்களும் நித்யரோடு ஒப்பர்கள்; இங்குள்ள பராசர பாராசர்யாதிகள் ஒரோதுறையிலே மண்டியிருப்பர்கள்; ஸ்ரீவால்மீகிபகவான் ராமாவதாரமல்லது அறியாதேயிருக்கும். ஸ்ரீபராசரபகவானும் ஸ்ரீவேதவ்யாஸபகவானும் க்ருஷ்ணாவதாரமல்லது அறியார்கள்: ஸ்ரீசௌநகபகவான் அர்ச்சாவதாரத்திலே

ப்ரவணனுயிருக்கும், அங்ஙனன்றிக்கே, ஸர்வேச்வரனை எங்கும்புக்குக் கவிபாடப்பெற்ற என்னோடு ஒப்பாருண்டோ? என்கிறார்,

[வானத்தும்] ஸ்வர்க்கத்திலும். [வானத்துள்ளும்பரும்] அதுக்குள்ளாய்ப் பெரியதாயிருக்கிற மஹர்லோகாதிகளிலும். [மண்ணுள்ளும்] பூமியிலும். [மண்ணின் கீழ்த்தானத்தும்] கீழுண்டான பாதாளாதிகளிலும். [எண்திசையும்] எட்டுத்திக்கிலும். [தவிராது நின்றான் தன்னை] அவ்வவதேசங்களிலும் அவ்வவதேசவர்த்திகளான தேவாதிஸகலபதார்த்தங்களிலும், கடல்கோத்தாப்போலே எங்குமொக்க வ்யாபித்துப் பூர்ணமாக வர்த்திக்கிறவனை. இத்தால், அணுத்ரவ்யங்களிலும் விபுத்ரவ்யங்களிலும் வாசி சொல்லுகிறது. அணுவான ஆத்மா சரீரமெங்கும் வ்யாபிக்கமாட்டான், விபுவான ஆகாசத்துக்கு நியந்த்ருதயா வ்யாப்தியில்லை. அதவா, [வானத்தும் இத்யாதி] ஸ்வர்க்காத்யுபரிதநலோகங்களிலும் அதுக்குள்ளே மேலாயிருக்கிற ப்ரஹ்மாதிகளிலும் என்றுமாம். [கூனல்சங்கத்தடக்கையவனை] இப்படி எங்கும் வ்யாபித்து நிற்கிறவன் வ்யாப்யமான பதார்த்தங்களோடொக்க வந்து அவதரிக்கும்படி சொல்லுகிறது. இப்படி அவதரிப்பதுதான் இதரஸஜாதியனுயோ? என்னில், "ஆதியஞ்சோதியுருவையங்கு வைத்திங்குப்பிறந்த" என்கிறபடியே தன்னுடைய அப்ராக்ருததிவ்யஸம்ஸ்தாநத்தை இதரஸஜாதியமாக்கிக்கொண்டாயிற்று. *ஜாதோஸி தேவதே வேச சங்க்கசக்ரகதாதர* என்றுசொல்லும்படியாயிற்று. [கூனல்சங்கம்] *ப்ராஞ்ஜலிம் ப்ரஹ்வமாஸீநம்* என்கிற இளையபெருமாளைப்போலே, பகவதநுபவத்தால்வந்த ஹர்ஷத்தாலே ப்ரஹ்வீகரித்திருக்கை. வாயதுகையதாக அநுபவிக்கிறவனே?[தடக்கையவனை] உபயவிபூதியும் வந்து ஒதுங்கினுலும் பின்னையும் கைவிஞ்சியிருக்குமாயிற்று. [குடமாடியை] எங்கு மொக்க வ்யாபித்துநின்றாப்போலே, ஒருராகக் காணும்படி குடக்கூத்தாடினபடி. சேஷ்டிதங்களுக்கெல்லாம் உபலக்ஷணம். [வானக்கோனை] ஒருராளவன்றிக்கே ஒரு நாட்டுக்காகக் காட்சிகொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறபடி. [கவிசொல்லவல்லேற்கு] இப்படியிருக்கிறவனை எங்கும்புக்குக் கவிசொல்ல வல்ல எனக்கு. [இனி மாறுஉண்டே] அகல்வானம் என்று விசேஷிக்கவேணுமோ? உபயவிபூதியிலும் எதிரில்லை.

உண்டும்உமிழ்ந்தும் கடந்தும் இடந்தும் கிடந்தும்நின்றும்*
கொண்டகோலத்தொடுவீற்றிருந்தும் மணங்கூடியும்*
கண்டவாற்றால் தனதேயுலகென நின்றான்தன்னை*
வண்தமிழ்நூற்கநோற்றேன் அடியார்க்குஇன்பமாரியே. (10

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், தாம் பாடுகிற கவிகளின் இனிமையைத் தாம் அநுஸந்தித்து, எம்பெருமானுக்கு நல்லராயிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் இவற்றைக்கேட்டால் எங்ஙனே இனியராகிறரோ? என்கிறார். [உண்டும் என்று தொடங்கி] - உண்பது உமிழ்வது தொடக்கமாகவுண்டான திவ்ய சேஷ்டிதங்களெல்லாவற்றாலும் கண்டபடியால் தனக்கே சேஷம் இஜ்ஜகத் என்று சொல்லும்படி நின்ற ஸர்வேச்வரனை. கொண்டகோலத்தொடு வீற்றிருக்கையாவது - எல்லாருடைய மநோநயநஹாரியாம்படி ஒப்பித்து வீற்றிருக்கை. மணம்கூடுகையாவது - பூமிக்கு அபிமாநிநியான பிராட்டியோடே ஸம்ச்லேஷிக்கை. [வண்தமிழ்நூற்கநோற்றேன்] - திருவாய்மொழிபாடுகைக்கு பாக்யம் பண்ணினேன்; வண்தமிழாகையாவது - எம்பெருமானை உள்ளபடி காட்டவற்றாகை. [இன்பமாரி] - இன்பத்தை யுண்டாக்கும் மேகம்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், அவன்சேஷ்டிதங்கள் அடங்க என்சொல்லுக்குள்ளே யாம்படி கவிபாடவல்லேனுய் ப்ராப்தவிஷயத்திலே வாசிகமான அடிமை செய்யப் பெற்றவளவன்றிக்கே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ஆநந்தாவஹனுனேன் என்கிறார். [உண்டும்] - ப்ரளயாபத்திலே திருவயிற்றிலே வைத்து நோக்கியும், [உமிழ்ந்தும்] - திருவயிற்றிலேயிருந்து நெருக்குப்படாதபடி வெளிநாடுகாண உமிழ்ந்தும். [கடந்தும்] - மஹாபலிபோல்வார் பருந்துஇரைஞ்சினுப்போலே பறித்துக்கொண்டால் எல்லைநடந்து மீட்டும்.

[இடந்தும்] - ப்ரளயம்கொண்ட பூமியை மஹாவராஹமாய் அண்டபித்தியிலே செல்லமுழுகி யெடுத்துக் கொண்டு ஏறியும். [கிடந்தும்]- "பாஹும் புஜகபோகாப முபதாயாரிஸூதந: | அஞ்சலிம் ப்ராங்முக:க் ருத்வா ப்ரதிசிச்யே மஹோததே:" என்று கிடந்த கிடையிலே லங்கை குடிவாங்கும்படியாக ஒருகடல் ஒருகடலோடே சீறிக்கிடந்தாற்போலே கடற்கரையிலே கிடந்தபடி. [நின்றும்] - "அவஷ்டப்யச திஷ்ட்டந்தம் தத்ர்ச தநுரூர்ஜ்ஜிதம்" என்று நின்றநிலை. [கொண்ட கோலத்தொடு வீற்றிருந்தும்]-"உடஜே ராமமாஸீநம்" என்று இருந்த இருப்பாதல், க்ஷாத்ரமான ஒப்பனையோடே பதினோராயிரம் ஆண்டு இருந்த இருப்பாதல். [மணங்கூடியும்] - பதினோராயிரம் ஆண்டு பூமியை ரக்ஷிக்கையாலே பூமிக்கு அபிமாநிநியான பிராட்டி விரும்பியணைக்க அவளோடே ஸம்ச்லேஷித்தும். [கண்டவாற்றால் இத்யாதி] - ப்ரமாணங்கொண்டு அறியவேண்டாதே அநாத்யநுபவமேகொண்டு இவனதென்று அறியலாயிருக்கை. ஒருவன் ஒரு க்ஷேத்ரத்தைத் திருத்துவது எருவிடுவது க்ருஷிபண்ணுவதாகாநின்றால் இது இவனது என்று அறியலாமிறே. [வண்தமிழ் நூற்க நோற்றேன்] - திருவாய்மொழிபாடுகைக்கு பாக்யம்பண்ணினேன். வண் தமிழாவது - பழையதாகச் செய்தவை இவர்பேச்சாலே இன்றுசெய்த செயல்போலே ஸ்பஷ்டமாயிருக்கை. "சிரநிர்வ்ருத்தமப்யேதத் ப்ரத்யக்ஷமிவ தர்சிதம்".]அடியார்க்கு இன்பமாரியே] - ப்ராப்தவிஷயத்திலே அடிமைசெய்யப்பெற்ற இதுவேயோ? இது ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ஆநந்தாவஹமுமாயிற்று. [இன்ப மாரி] - இன்பத்தையுண்டாக்கும் மேகம். இது எனக்கு இருக்கிறபடி கண்டால் உகக்கிறவர்களுக்கு எங்ஙனேயிருக்கிறதோ? என்கை. "தொண்டர்க்கமுதுண்ணச் சொன்மாலைகள்சொன்னேன்".

ஈ௫.—பத்தாம்பாட்டு. அவன்சேஷ்டிதங்களடங்க என்சொல்லுக்குள்ளே யாம்படி கவிபாட வல்லேனாய், ப்ராப்தவிஷயத்திலே வாசிகமாக அடிமை செய்யப்பெற்ற வள வன்றிக்கே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ஆநந்தாவஹனானேன் என்கிறார்.

[உண்டும்] ப்ரளயாபத்திலே திருவயிற்றிலேவைத்து நோக்கியும். [உமிழ்ந்தும்] திருவயிற்றிலேயிருந்து நெருக்குப்படாதபடி வெளிநாடுகாணப் புறப்பட விட்டும். [கடந்தும்] மஹாபலிபோல்வார் பருந்து இறாஞ்சினாப்போலே பறித்துக்கொண்டால் எல்லை நடந்து மீட்டும் [இடந்தும்] ப்ரளயங்கொண்ட பூமியை மஹாவராஹமாய் அண்டபித்தியிலேசெல்ல முழுகி எடுத்துக்கொண்டு ஏறியும். [கிடந்தும்] *பாஹும்புஜகபோகாப முபதாயாரிஸூதந:, அஞ்சலிம்ப்ராங் முக:க்ருத்வா ப்ரதிசிச்யேமஹோததே:* என்று கிடந்த கிடையிலே லங்கை குடிவாங்கும்படியாக, ஒருகடல் ஒருகடலோடே சீறிக்கிடந்தாற்போலே கடற்கரையிலே கிடந்தபடி [நின்றும்]*அவஷ் டப்யச திஷ்ட்டந்தம் தத்ர்ச தநுரூர்ஜிதம்* என்று நின்றநிலை. [கொண்டகோலத்தோடு வீற்றிருந் தும்] *உடஜே ராமமாஸீநம்* என்றிருந்த இருப்பாதல், க்ஷாத்ரமான ஒப்பனையோடே பதினோ ராயிரமாண்டு இருந்த இருப்பாதல். [மணங்கூடியும்] பதினோராயிரமாண்டு தன்படுக்கைப் பற்றான பூமியை ரக்ஷிக்கையாலே ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டி அணைக்க, அவளோடே கலந்தும். [கண்ட ஆற்றால் இத்யாதி] ப்ரமாணங்கொண்டு அறியவேண்டாதே, அநாத்யநுபவங்கொண்டு 'இவனுக்கே சேஷம்' என்று அறியலாயிருக்கை; ஒருவன் ஒருக்ஷேத்ரத்தைத் திருத்துவது கழுகுவைப்பது எருவிடுவதாய்க் க்ருஷிபண்ணாநின்றால் 'இது இவனது' என்று அறியலாமிறே. "பெய்தகாவுகண்டீர் பெருந்தேவுடைமூவுலகு" என்னக்கடவதிறே. [வண்தமிழ்நூற்க நோற்றேன்] திருவாய்மொழிபாடுகைக்கு பாக்யம் பண்ணினேன். வண்தமிழாவது உதாரமா யிருக்கை; தன்னை அநுஸந்தித்தமாத்ரத்திலே ஸகலபலப்ரதமாயிருக்கை. அன்றிக்கே, பழையதாகச்செய்தவை இவர்பேச்சாலே இன்று செய்த செயல்போலே ஸ்பஷ்டமாயிருக்கை. *சிரநிர்வ்ருத்தமப்யேதத் ப்ரத்யக்ஷமிவ தர்சிதம்*. கண்டவாற்றா லென்று ப்ரத்யக்ஷமாயிருக்கிற திறே. [அடியார்க்குஇன்பமாரியே] ஸர்வேச்வரனைக் கவிபாடப்பெற்ற இதுவேயோ? இது ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ஆநந்தாவஹமுமாயிற்று. [இன்பமாரி] இன்பத்தையுண்டாக்கும் மேகம். இது எனக்கு இருக்கிறபடி கண்டால், இது உகக்குமவர்களுக்கு எங்ஙனே யிருக்கிறதோ? என்கை. "தொண்டர்க்கமுதுண்ணச் சொன்மாலைகள் சொன்னேன்" என்றாரிறே.

மாரிமாறாததண்ணம்மலை வேங்கடத்தண்ணலை*
வாரிமாறாதபைம்பூம்பொழில்சூழ் குருகூர்நகர்*
காரிமாறன்சடகோபன் சொல்லாயிரத்துஇப்பத்தால்*
வேரிமாறாதபூமேலிருப்பாள் வினைதீர்க்குமே. (11)

ஒ.—நிகமத்தில், 'நமக்கும் பூவின்மிசைநங்கைக்கும்' என்கிற இம்மஹாகுணத்திலே ஈடுபட்டிருக்கிற பெரியபிராட்டியார் இக்குணத்தைபறிந்தருளின ஆழ்வாரைத் தமக்குத் துணையாகப் பெற்றோமென்னும் ப்ரீதியாலே இவர் அருளிச்செய்த இக்குணப்ரதிபாதகமான இப்பத்தையும் கற்றவர்களைத் தனக்கே பாரமாகக்கொண்டு ஸமஸ்த து:க்கங்களையும் போக்கி ரக்ஷித்தருளும் என்கிறார். [மாரிமாறாத என்று தொடங்கி] -நிரந்தரவர்ஷத்தாலே ச்ரமஹரமான திருமலையைத் தனக்கு திவ்ய தாமமாகவுடையனான திருவேங்கடமுடையானை. [வாரிமாறாத என்று தொடங்கி] - தாம் எம்பெருமானைப் பெறுகையாலே ஸம்ருத்தமான திருநகரியையுடைய ஆழ்வார். வேரி-பரிமளம்.

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழிகற்றாரைப் பிராட்டிதானே தனக்கே பரமாகக்கொண்டு ஸமஸ்தது:க்கங்களையும் போக்கும் என்கிறார். [மாரி இத்யாதி] - நிரந்தரமாக வர்ஷிக்கையாலே ச்ரமஹரமான திருமலையையுடைய ஸர்வேச்வரனை. 'நமக்கும்பூவின்மிசைநங்கைக்குமின்பனை' என்றுகொண்டு நித்யாநபாயினியான பிராட்டிக்கு முன்னே நித்யஸம்ஸாரிகளுக்கு முகங்கொடுக்கு மென்னும் சீலவத்தையைச் சொல்லிற்றாகையாலே சீலத்துக்கு எல்லையான திருவேங்கடமுடையானை யாயிற்றுக் கவி பாடிற்று. [வாரி இத்யாதி] - திருமலை மாரி மாறாதாப்போலே திருநகரி வாரிமாறாதேயிருக்கும். இதுக்கு அடி - திருநகரிக்கு ஸஹ்யம் திருமலையாகையாலே. [காரிமாறன் இத்யாதி] - சொன்ன அர்த்தத்தில் அதிசங்கை பண்ணுமைக்கு ஆப்தபதிசயம் சொல்லுகிறது. [வேரி இத்யாதி]- இத்திருவாய்மொழி கற்றார்க்குப் பலம் கொடுப்பாள் பெரியபிராட்டியார் என்கிறது. திருமலை மாரிமாறாது; திருநகரி வாரி மாறாது; பிராட்டியையுடைய ஆஸநபத்மம் வேரிமாறாது; வேரி - பரிமளம். இதுக்கு இவள் பலம்கொடுக்க வேண்டுவானென்? என்னில்,-தனக்குமுன்பே தான் காட்டிக்கொடுத்த ஸம்ஸாரியை விரும்பும் சீலமாயிற்று இதில் சொல்லிற்று; இந்த சீலகுணம் ஒருவர்க்கும் நிலமன்று. தான் அறிதல், மயர்வற மதிநலம் அருளப் பெற்ற இவர் அறிதல் செய்யுமித்தனையாயிற்று. இப்ப்ரபாவத்தை யறிந்து இவர் வெளியிட்டாரென்னும் ப்ரஸாதாதிசயத்தாலே ஸர்வேச்வரன் ப்பலம்கொடுக்கிற தசையிலே அவனை விலக்கி 'நானே இதுக்குப் பலம்கொடுக்கவேணும்' என்று தனக்கு பரமாக ஏறிட்டுக் கொண்டு பலம் கொடுக்கும். [வினைதீர்க்குமே] இத்திருவாய்மொழிகற்றாருடைய பகவதநுபவ விரோதியான ஸகல ப்ரதிபந்தகங்களையும் போக்கும். இத்திருவாய்மொழி கற்றார்க்கு அந்த:புரத்திலே படியும் நடையும் என்கை.

ஈடு.—நிகமத்தில் இத்திருவாய்மொழிகற்றாரைப் பெரியபிராட்டியார் தமக்கே பரமாகக் கொண்டு ஸமஸ்தது:க்கங்களையும் போக்குவர் என்கிறார்.

[மாரிஇத்யாதி] நிரந்தரமாக வர்ஷிக்கையாலே ச்ரமஹரமாய் தர்சநீயமான திருமலையையுடைய ஸர்வேச்வரனையாயிற்றுக் கவிபாடிற்று;" விண்முதல்நாயகன் நீள்முடிவெண்முத்தவாசிகைத்தாய் மண்முதல்சேர்வுற்று அருவிசெய்யாநிற்கும் மாமலை" யாகையாலே, அறற்றலையாய் தர்சநீயமாயிறே இருப்பது. "நமக்கும் பூவின்மிசைநங்கைக்கு மின்பனை" என்று நித்யாநபாயினியான பெரிய பிராட்டியாருக்கு முன்பே நித்யஸம்ஸாரிகளுக்கும் முகங்கொடுக்கும் சீலவத்தையைச் சொல்லிற்றாகையாலே, சீலத்துக்கு எல்லையான திருவேங்கடமுடையானையாயிற்றுக் கவிபாடிற்று. [வாரி இத்யாதி] திருமலை மாரி மாறாதாப்போலே திருநகரியும் வாரி மாறாதிருக்கும். இதுக்குஅடி திருநகரிக்கு ஸஹ்யம் திருமலையாகையாலே. அழகியதாய் தர்சநீயமாயிருந்துள்ள பொழிலாலே சூழப்பட்ட திருநகரி. [காரிமாறன் இத்யாதி] சொன்ன அர்த்தத்தில் அதிசங்கைபண்ணுமைக்கு ஆப்தயதிசயம் சொல்லுகிறது. [வேரி இத்யாதி] இத்திருவாய்மொழி கற்றார்க்குப் பலங் கொடுப்பாள் பெரியபிராட்டியா ரென்கிறது. திருமலை

மாரிமாறுதாகையாலே, திருநகரி வாரிமாறுது. ஆறுக்கயமாகையாலே பிராட்டியுடைய ஆலாபத்மம் வேரிமாறுது. வேரியென்பது பரிமளம். இதுகற்றார்க்கு இவள் ப்பலம் கொடுக்கவேண்டுவானென்? என்னில்; தனக்குமுன்பே தான்காட்டிக்கொடுத்த ஸம்ஸாரியை விரும்பும் சீலகுணமாயிற்று, இதில்சொல்லிற்று; இச்சீலகுணம் ஒருவர்க்கும் நிலமல்ல; தான் அறிதல், மயர்வற மதிநலம் பெற்றவர் அறிதல்செய்யும் அத்தனையாயிற்று; 'இப்ப்ரபாவத்தை யறிந்து இவர் வெளியிட்டார்' என்னும் ப்ரஸாதாதிசயத்தாலே, ஸர்வேச்வரன் ப்பலம் கொடுக்கிற தசையிலே அவனைவிலக்கி 'நானே இதுக்குப்பலங்கொடுக்க வேணும்' என்று தனக்கு பரமாக ஏறிட்டுக்கொண்டு பலம்கொடுக்கும். [வினை தீர்க்குமே] இத்திருவாய்மொழிகற்றாருடைய பகவதநுபவ- விரோதியான ஸகல ப்ரதிபந்தகங்களையும் போக்கும். இத்திருவாய்மொழி கற்றார்க்கு அந்த:புரத்திலே படியும் நடையுமென்கை.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

—-o—-

ஆறுந்திருவாய்மொழி - தீர்ப்பாரை: ப்ரவேசம்.

—o—

ஒ.—ஆறுந்திருவாய்மொழியில், முன்பில்திருவாய்மொழியில் தாம் அநுபவித்த அநுபவம் மாநஸாநுபவமாத்ரமாய் பாஹ்யகரணயோக்யமல்லாமையாலே ஆழ்வார் அத்யந்தம் அவஸந்நராய் வேறேயிலர் அநுஸந்தித்துப் பரிஹரிக்க வேண்டும்படி தமக்குப்பிறந்த தசையை அந்யாபதேசத்தாலே அருளிச்செய்கிறார். ஏவம்விதுனை எம்பெருமானைப் புணர்ந்துபிரிந்தாளொரு பிராட்டி ஸ்ரீபரதாழ்வான் ச்ருங்கிபேரபுரத்திலே பெருமாள்வ்ருத்தாந்தத்தைக் கேட்டு மோஹித்தாப்போலே மோஹித்துக்கிடக்க, இவளுடைய பந்துஜநங்கள் மிகவும்கலங்கி நோய் இன்னதென்றும், நோய்க்கு நிதாநம் இன்னதென்றும் அறியாதே ஒருகட்டுவிச்சியை 'இது என்ன நோய்?' என்றும், 'இந்நோய்க்கு நிதாநம் என்?' என்றும் கேட்டு, அவள்சொற்படியே, பாஹ்யாகமம் த்ருஷ்டயாகவும், அதிக்ஷுத்ரமாயிருக்கிறது ஒன்றுவே தேவதையாகவும், நிந்த்யமான த்ரவ்யங்களை உபகரணமாகவும் கொண்டு இவள் பக்கலுண்டான ஸ்நேஹாதிசயத்தாலே ஏதேனும் ஒரு வழியாலே இவள் பிழைக்க அமையு மென்று அமார்க்கங்களாலே சிகித்ஸிக்க உபக்ரமிக்க, இவளுடைய ரோகத்தையும் இவளுடைய ப்ரக்ருதியையும் நேரே அறிந்த தோழியானவள் 'நோயும் பரிஹாரமும் நீங்கள் நினைக்கிறவையல்ல' என்று அவர்களை நிவர்த்திப்பித்து, 'இவளுடைய நோய் இன்னது என்றும், 'இந்நோய்க்கு அடி க்ருஷ்ணன்' என்றும் சொல்லி வைஷ்ணவகோஷ்டியில் ப்ரவித்தமான பகவந்நாம ஸங்கீர்த்தநாதிகளாலே இவளைப் பிழைப்பியுங்கோள் என்கிறாள்.

இ.—ஆறுந்திருவாய்மொழியில், முன்பு "வீற்றிருந்தேழுல"கில் தாம் அநுபவித்த அநுபவம் மாநஸாநுபவமாத்ரமாய் பாஹ்யகரணயோக்ய மல்லாமையாலே அத்யந்தம் அவஸந்நரானார். எத்தனையேனும் உயரஎறிநால் தரைவிழுகைக்கு உறுப்பாமாபோலே மோஹங்கதராய், பிறர் அநுஸந்தித்துப் பரிஹரிக்க வேண்டும்படி தமக்குப்பிறந்த தசையை அந்யாபதேசத்தாலே அருளிச்செய்கிறார். ஸர்வேச்வரனுடே கலந்துபிரிந்தா ளொரு பிராட்டி மோஹித்துக்கிடக்க, இவள்தசையைக் கண்ட பந்துஜநங்கள் மிகவும் கலங்கி 'நோய் இன்னது' என்றும் 'நோய்க்கு நிதானம் இன்னது' என்றும் அறியாமையாலே வேரறிவார் மந்த்ரமறிவார் ஔஷதமறிவார் புகுந்து பரிஹாரம் பண்ணிச் செல்லாநிற்க, அவ்வளவிலே தேவதாந்

தரஸ்பர்ச முடையாளொரு கட்டுவிச்சி புகுந்து "த்ரவ்யம்நிந்த்யஸாராதி தைவதமதிக்ஷுத்ரஞ்ச பாஹ்யாக மோத்ருஷ்டிர் தேவலகாச்சதேசிகஜநா:" என்கிறபடியே பாஹ்யாகமத்தை த்ருஷ்டியாகவும், நிந்த்யமான த்ரவ்யங்களை உபகரணங்களாகவும் கொண்டு க்ஷுத்ரதேவதையாலே ஆவிஷ்டையாய் அம்முகத்தாலே சிகித்ஸிக்க உபக்ரமிக்க, பந்துக்களும் 'இவளைப்பெறலாமோ?' என்னும் ஆசையாலே அநுமதிபண்ண, இத்தசையிலே இவள்ப்ரக்ருதியையும் நோவையும் நேரே அறிந்த தோழியானவள் 'ஒடுகிறநோவைத் தான் அறிந்தாளாகச் சொல்லில் தன்காவல் சோர்வாம்; பேசாதிருக்கில் இவளை இழக்க வரும்' என்று இவர் களோபாதி தானும் நிருபித்து அறிந்தாளாய், 'நோவும் பரிஹாரமும் நீங்கள் நினைக்கிறவையல்ல; நோய் இன்னது, நோய்க்கு நிதாநமும் க்ருஷ்ணனே' என்று சொல்லி, 'நீங்கள் பண்ணுகிற பரிஹாரம் இவளுடைய ஸத்தையையும்கூட இழக்கைக்கு உறுப்பாமத்தனை; பரிஹாரம்பண்ணப் பார்த்திகோளாகில் வைஷ்ணவகோஷ்டியில் ப்ரஸித்தமான பகவந்நாம ஸங்கீர்த்தநாதிகளாலே இவளைப்பிழைப்பியுங்கோள்' என்கிருள். இத்திருவாய்மொழியால் சொல்லிற்ருயிற்று, அஜ்ஞாநதசையிலும் தேவதாந்தரஸ்பர்சமும் ததீயஸ்பர்சமும் விநாசஹேதுவாய் அத்தசையிலும் பகவத் ஸ்பர்சமும் பாகவத ஸ்பர்சமும் ஸத்தாதாரகமாம்படி இவருடைய வைஷ்ணவத்வம் அதிசயித்தபடி சொல்லுகிறது.

௫. — கீழ் "வீற்றிருந்தேழுல" காயிருக்க, அநந்தரம் "தீர்ப்பாரையாமினி" யாயிருக்கிறதே! எம்பார் கீழில்திருவாய்மொழியையும் இத்திருவாய்மொழியையும் அநுஸந்தித்து, 'மோருள்ளதனையும் சோறேயோ? அதிலே அப்படி நிரவதிக ப்ரீதியாய்ச் சென்றது; இதில் இப்படி மோஹத்தோடே தலைக்கட்டிற்று; இதுக்கு இருந்து அடைவு சொல்லுவேனோ? இதுக்கு அஸங்கதிரேவ ஸங்கதி:' என்று அருளிச்செய்வராம். "பொய்ந்நின்றஞான"த்திலே ப்ரக்ருதிதோஷத்தை அநுஸந்தித்து அஞ்சி, ஸ்ரீபரதாழ்வான் 'பெருமாள் திருவபிஷேகத்துக்கு நம்மையழைத்து வந்தது' என்று, 'அவரைத் திருமுடி சூட்டி அடிமைசெய்யக்கடவோம்' என்று பாரித்துவரக்கொண்டு, கைகேயி *ராஜ்ந்* என்று 'உனக்கு முடிவாங்கிவைத்தேன்' என்றபோது அவன் துடித்தாப்போலே துடித்தாராயிற்று; 'நான் அவரடியேனன்றோ? அவர் என் சொல்லை மறுப்பரோ? இப்போதே மீட்டுக்கொண்டுவந்து திருவபிஷேகம்பண்ணுகிறேன்' என்று திருச்சித்ரகூடத்திலே கிட்டுமளவும் பிறந்த தரிப்புப்போலேயாயிற்று திருவாசிரியத்திற் பிறந்த தரிப்பு; பின்பு, பதினாலாண்டுகூடி ஆசை வளர்ந்தாப்போலேயாயிற்று திருவந்தாதியில் ஆசை பெருகினபடி; "என்னெஞ்சினார்தாமே யனுக்கராய்ச் சார்ந்தொழிந்தார்", "முயற்றிசுமந்தெழுந்து" என்னும்படியிறே ஆசை பெருகினபடி. மீண்டெழுந்தருளி திருவபிஷேகம் பண்ணி அவன்மநோரதம் தலைக்கட்டினாப்போலேயாயிற்று திருவாய்மொழியில் இவரை அநுபவிப்பித்தபடி. கீழ் 'வீற்றிருந்தேழுல'கில் பிறந்த நிரவதிகப்ரீதி மாநஸாநுபவமாத்ரமாய் பாஹ்யகரண யோக்யமல்லாமையாலே, எத்தனையேனும் உயரஏறினது தகரவிழுகைக்கு உடலாமாபோலே மோஹத்துக்கு உறுப்பாய்த் தலைக்கட்டிற்று. இப்படியிருக்கிற தம்தசையை, ஸர்வேச் வரனோடே கலந்து பிரிந்து நோவுபடுகிறளொரு பிராட்டி தன்ஆற்ருமையாலே மோஹித்துக் கிடக்க, இவள்தசையை அநுஸந்தித்த பந்துவர்க்கமும் மோஹித்து, 'இது தேவதாந்தரங்களாலே வந்ததோ?' என்று தேவதாந்தரஸ்பர்சமுடையாரைக்கொண்டு புகுந்து பரிஹாரம் பண்ணப்புக, இவள்ப்ரக்ருதியறிந்த தோழியானவள், 'நீங்கள் பாரிக்கிறவை இவள்நோவுக்குப் பரிஹாரமல்ல; விநாசத்துக்கு உடலாமித்தனை, ஆனபின்பு, பகவந்நாம ஸங்கீர்த்தநத்தாலும் பாகவத பாதரேணுவாலும் பரிஹரிக்கப்பாருங்கோள்' என்கிற அவன்பாசுரத்தாலே ஸ்வதசையைப் பேசுகிருர். இவர்தாம், *நசஸிதா த்வயாஹீநா* என்றும், *குருஷ்வ மாமநுசரம்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே, வ்யதிரேகத்திலே தரியாமைக்கு இளையபெருமாளோடொப்பர்; அவன்போகட்டவிடத்தே கிடக்கைக்கும் குணநுஸந்தாநத்தாலேஜீவித்திருக்கைக்கும் ஸ்ரீபரதாழ்வானோடொப்பர்; எத்தனையேனும் ஆற்ருமை கரைபுரண்டாலும் 'அத்தலையாலே பேறு' என்றிருக்கைக்குப் பிராட்டியோடொப்பர். முதல்திருவாய்மொழியிலும் பரத்வமிறே பேசிற்று; அநந்தரம் அவதார ஸௌலப்யத்தை அநுஸந்தித்து மோஹிக்கச் செய்தேயும், "அஞ்சிறையமடநாரை"யிலே தூதுவிட வல்லராம்படி உணர்த்தியுடையராளுர்; "வீற்றிருந்தேழுல"கில் பரத்வத்தை அநுஸந்தித்த அநந்தரம், தாமும் மோஹித்துத் தம்தசையை அநுஸந்தித்த பந்துவர்க்கமும் மோஹித்து தேவதாந்தரஸ்பர்சமுடையார் புகுந்து

கலக்கினாலும் உணர்த்தியறும்படியாயிற்று. பகவல்லாபத்திலுணர்த்தியும் அலாபத்தில் மோஹமுமாய்ச் செல்லும் இது, இவ்வாழ்வாரொருவர்க்குமேயுள்ள தொன்றாயிற்று. மற்றும் ஜ்ஞாநாதிகராய் பகவத்விஷயத்திலே கைவைத்தாராயிருக்குமவர்களிலும் ஸ்ரீவஸிஷ்ட்ட பகவான் புத்ரவியோகத்திலே வந்தவாறே கடலிலே புகுவது; மலையிலேயேறி விழுவதானான்; ஸ்ரீவேத வ்யாஸனும் ச்சாயாசுகனைக்கொண்டு ஜீவித்தான்: பகவத்விஷயத்தில் லாபாலாபமே பேறிழவாயிருக்கும் இது இவ்வாழ்வாரொருவர்க்குமேயிறே உள்ளது.

இப்படி இவள் மோஹித்துக்கிடக்க, இவளைக் கண்ட உறவுமுறையாருமெல்லாம் நாகபாசபத்தரைப்போலே மோஹித்து யுத்தாயுக்தநிருபணக்ஷமரன்றிக்கே கலங்கிக் கிடக்க, அங்குப்போலே உணர்ந்திருந்து நோக்குகைக்கு ஸ்ரீஜாம்பவன்மஹாராஜர் திருவடி போல்வாரு மில்லையாயிற்று; *சத்ருக்னோऽநந்தரஸ்த்தித:* என்னும் இதுவும் இல்லையாயிற்று. *அஸ்ய ராஜ குலஸ்யாத்ய த்வததீநம் ஹிऽஜீவிதம்* 'பெருமான் காடேற எழுந்தருளினார்; சக்ரவர்த்தி துஞ்சினான்; இனி நீயேயிறே ராஜ்யத்துக்குக் கடவாய்; உன்னைக்கொண்டன்றோ நாங்கள் ஜீவிக்க விருக்கிறது' என்கிறார்களல்லர்; 'உன்முகத்திலுறவுதல் காணக்காண உன்னையிழக்கமாட்டார், அவர்வரவு அணித்து என்றன்றோ நாங்கள் ஜீவிக்கிறது' என்கிறார்களாயிற்று; அப்படியே இவளைக்கொண்டே ஜீவிக்க இருக்கிறார்களாகையாலே எல்லாருமொக்க இவள்தசையைக் கண்டு கலங்கிக்கிடக்க: இவ்வளவிலே நாட்டிலே வேரறிவார் விரகறிவார் மந்த்ரமறிவார் ஔஷதமறிவாரடங்கலும் வந்துபுகுர, அவ்வளவிலே தேவதாந்தரஸ்பர்சமுடையார் 'வைஷ்ணவக்ருஹத்தை தூஷிக்க நமக்கு நல்லஅளவு' என்று வந்துபுகுர, இவளுடைய பந்துவர்க்கத்திலுள்ளார் கலங்கியிருக்கையாலே, 'இவளுடைய நோய் இன்னது' என்றும், 'பரிஹாரம் இன்னது' என்றும் அறியாதே, அவர்களிலே ஒருத்தி ஒருகட்டுவிச்சியை, 'இவள் நோய் எது? நோய்க்கு நிதாநமெது?' என்று கேட்டு, அவள்சொற்படியே, *த்ரவ்யம் நிந்த்ய ஸுராதி தைவதமதிக்ஷுத்ரஞ்ச பாஹ்யாகமோ த்ருஷ்டிர் தேவலகாச்ச தேசிகஜநா:* என்கிறபடியே, நிந்த்யமான த்ரவ்யத்தை இவள்ரக்ஷணத்துக்குப் பரிகரமாகக்கொண்டு, க்ஷுத்ரதேவதை ஆவேசித்ததாகக் கொண்டு, பாஹ்யாகமங்களை த்ருஷ்டியாகக் கொண்டு தேவதாந்தரஸ்பர்சமுடையாரை தேசிகராகக்கொண்டு, இவள்பக்கலுண்டான ஸ்நேஹாதிசயத்தாலே, 'இவள் ஜீவிக்குமாகில் ஏதேனும் ஒருவழியாலேயாகிலும் பரிஹரிக்க அமையும்' என்று வழியல்லாவழியிலே இழிந்தார்கள். அப்படி கலங்கப்பண்ணுமிறே பரிவு; *ஸர்வாந் தேவாந் நமஸ்யந்தி ராமஸ்யார்த்தே யசஸ்விந:* என்றார்களிறே திருவயோத்யையிலுள்ளார். இத்தைக்கண்ட உயிர்த்தோழியானவள், "இவர்கள் செய்கிற இவை இவளகவாயில் கிடக்கிற ஸத்தையையும் இழக்குமித்தனை; இனி நாம் இத்தை அறிந்தோமாகச் சொல்லில் 'உன்காவற்சோர்வாலே வந்ததன்றோ?' என்று சொல்லுவர்கள்; நாம் கைவாங்கியிருந்தோமாகில் இவளையிழக்கவரும்; இனி இதுக்குப் போக்கடியென்?" என்று விசாரித்து, "இவர்கள்தாங்களும் 'இதுதான் ஏதோ?' என்று ஆராயாநின்றார்களிறே; அவ்வோபாதி நாமும் நிருபணத்திலேயிழிந்து இவள் ப்ரக்ருதியைக்கொண்டு சொன்னோமாகச் சொல்லுவோம்" என்று பார்த்து, "நீங்கள் இவளுக்கு ஓடுகிற நோவும் அறிந்திலீகோள்; நிதாநமும் அறிந்திலீகோள்; பரிஹாரமும் அறிந்திலீகோள்; நீங்கள் பரிஹாரமாகச் செய்கிறவை, கருமுகைமாலையைச் செவ்விபெறுத்த என்று நெருப்பிலே இடுவாரைப்போலே இவளையிழக்கைக்கு உடலாமித்தனை; ஆனபின்பு, இவற்றைவிட்டு, இக்குடியிலே பழையதாகச் செய்துபோரும் பரிஹாரத்தைப் பண்ணப் பாருங்கோள்; "உலகேழுமுண்டான்சொன்மொழி மாலையந்தண்ணந்துழாய் கொண்டு சூட்டுமினே" என்றும், "தண்ணந்துழாய்த்தாராயினும் தழையாயினும் தண்கொம்பதாயினும் கீழ்வேராயினும் நின்ற மண்ணாயினுங் கொண்டுவீசுமினே" என்றுமிறே முன்பும் விதித்தது; அங்கு, "நின்ற மண்ணாயினும்" என்றாள்; இங்கு, "மாயன்தமரடிநீறு" என்றாள்; இதிறே அடிப்படச்செய்துபோந்த பரிஹாரம். ஆயிட்டு, இவள்நோய் இது, நோய்க்கு நிதாநமும் இது; இதுக்குப் பரிஹாரமும் பகவந்நாமஸங்கீர்த்தநமும் பாகவதபாதரேணுவை ஸ்பர்சிப்பிக்கையும்" என்று சொல்லி. அவர்கள் செய்கிறவற்றை நிவர்த்திப்பிக்கிறாளாய்ச் செல்லுகிறது.

இதுதன்னி லோடுகிறதென்? என்னில்; அஜ்ஞாததசையிலும் தேவதாந்தரஸ்பர்சமும் ததீயஸ்பர்சமும் ஸத்தயா பாதகமாய், பகவந்நாமஸங்கீர்த்தநமும் பாகவதஸஹவாஸமும் ஸத்தயா தாரகமாம்படி ஆழ்வார்க்கு வைஷ்ணவத்வம் முறுகினபடி சொல்லுகிறது. *ராவணன் மாயாசிரஸ்ஸைக்காட்டினபோது பிராட்டியும் அல்லாத ஸ்த்ரீகளோபாதி சோகித்துக் கண்ணநீர் விழவிட்டிருந்தாளாயிருந்தது; இதுக்கு அடியென்? இது கேட்ட போதே முடியவன்றோ ப்ராப்தம்' என்று சீயரைக் கேட்க, 'அவதாரத்தில் மெய்ப்பாட்டாலே 'மெய்' என்றே சோகித்தாள்; ஜ்ஞாநமின்றியிலே ஜீவிக்கைக்கு ஹேது அவருடைய ஸத்தையாகையாலே உளளாயிருந்தாள்; இவ்வர்த்தம் மெய்யாகில் ஸத்தையுமில்லையாம்' என்று அருளிச்செய்தார்.

தீர்ப்பாரையாமினி எங்ஙனம் நாடுதும்? அன்னைமீர்!*
ஓர்ப்பால்இவ்வொண்ணுதல் உற்றநல்நோயிதுதேறினோம்*
போர்ப்பாகுதான்செய்து அன்றைவரைவெல்வித்த *மாயப்போர்த்
தேர்ப்பாகனார்க்கு இவள்சிந்தைதுழாய்த்திசைக்கின்றதே. (1)

ஒ.—முதற்பாட்டில், இப்பிராட்டியுடைய தோழியானவள், இந்நோய்க்கு நிதாநத்தைச் சொல்லி 'நீங்கள் பரிஹாரமாக நினைத்துச் செய்கிறவை பரிஹாரமன்று' என்று அவற்றை நிவர்த்திப்பிக்கிறாள். [தீர்ப்பாரை என்று தொடங்கி] - நம்மைப்போலேயன்றியே தரித்துநின்று இனி நோய்தீர்ப்பாரை நாம் எங்ஙனே தேடுவோம்? [ஓர்ப்பால் என்று தொடங்கி]-அதிலோகமான அழகையுடைய இவள் உற்ற ஸ்ப்ருஹணீயமான இந்தநோய் நிரூபணத்தாலே அறிந்தோம். [போர்ப்பாகு என்று தொடங்கி] - ஸேநையை அணிவகுக்கை தொடக்கமாக யுத்தத்துக்கு வேண்டும் நிர்வாஹமெல்லாம் தானேபண்ணி தர்மபுத்ராதிகளைவரையும் வெல்விப்பதும் செய்து ஆச்சர்யமான யுத்தத்திலே திருத்தேரை நடத்தின க்ருஷ்ணனைப் பெறுகைக்காக இவளந்த:கரணம் கலங்கி மதிகெடுகிறது.

இ.—முதற்பாட்டில், தோழியானவள் இவள்நோய்க்கு நிதாநத்தைச் சொல்லி, 'நீங்கள் செய்கிறவை பரிஹார மன்று' என்று அவற்றை நிவர்த்திப்பிக்கிறாள். [தீர்ப்பாரை யாம் இனி எங்ஙனம் நாடுதும்] - இவர்கள் பரிஹாரம்பண்ணுகிறக்ச் செய்தே தீர்ப்பாரைத் தேடுகிறது-செய்கிறவை பரிஹாரமன்று என்கை. தீர்ப்பாரைத் தேடுகையாலே இவள்பரிஸரத்தில் பரிஹரிக்கைக்கு ஆளில்லை; மோஹிக்கைக்கு ஆளுண்டித்தனையென்கை. 'யாம்' என்று தன்னையும் கூட்டிக்கொள்ளுகிறாள், இவர்களோபாதி தானும் நிரூபிக்கிறாளாய்த் தோற்றுகைக்காக; கலக்கத்துக்கு இவர்களோடு தன்னோடு வாசியில்லை யென்று தோற்றுகைக்காக என்றுமாம். [இனி] - ''கடல்வண்ண ரிதுசெய்தார் காப்பாரார்'' என்று ஔஷதமே ரோகஹேதுவானால் பரிஹாரமுண்டோ? நச்சுமாமருந்தமிறே மோஹிக்கப் பண்ணுகிறது. ''நிர்வாணம் பேஷஜம் பிஷக்''. ஆனபின்பு, [எங்ஙனம் நாடுதும்] - எங்ஙனே; தேடுவோம்? [அன்னைமீர்] - இவளுக்குக் கடவோம் என்னு இத்தைப் பரிஹரிக்கப்போமோ? பரிஹாரம் தேடுவது நோயறிந்தாலன்றோ? அது நீ அறிந்தாயோ? என்ன, [ஓர்ப்பால் இத்யாதி] - உங்களோபாதி நானும் இப்போது விசாரித்துப்பார்த்து அறிந்தேன் என்கிறாள். [ஓர்ப்பால்] - ஒருகையாலே; ஆராயப்புக்கால் ஒருகூரத்தாழ்வானோடு ஒக்குங்காணும் இத்தோழிபடி. [இவ்வொண்ணுதல்] - இவ்வடிவழகையுடையவள் மோஹிக்கும்போது விலக்ஷணவிஷயமாகவேண்டாவோ? ஸ்ரீபரதாழ்வான்நோயென்றால் ராமவிரஹமாயிருக்குமத்தனை போக்கிச் சாதுர்த்திகமாயிராதே. ஒள்ளிய நுதலையுடையவள். அம்புபட்டு முடிந்தார் முகம்போல் இராதிறே, நீரிலே புக்கு முடிந்தார்முகம். குணாதிகவிஷயத்தை ஆசைப்பட்டுப் பெருமையாலுண்டான மோஹமாகையாலே முகத்தில் செவ்விக்கு ஆலத்திவழிக்கவேண்டும்படியாயிற்று இருக்கிறது. [உற்ற] - வேறொன்றால் பரிஹரிக்கவொண்ணாதபடி மறுபாடுருவக்கொண்ட நோய். [நல்நோய்]- ''பரமபதுமாபங்க:'' என்கிறபடியே அடிக்கழஞ்சுபெற்ற நோய். ''பக்த்யாத்வநந்யயா சக்ய.'' என்கிறபடியே இந்நோய் கைப்பட்டபோதே பரிஹாரமும் கைப்பட்டது என்கிறாள். நான் இந்நோய் கொள்ளப் பெறாதே இதுக்குப் பரிஹாரம் பண்ண இருப்பதே! என்கிறாள். [தேறினோம்] - தெளிந்தோம்.

இக்கோஷ்டிக்குத் தெளிவு தேட்டமாயிறே இருப்பது: ருஷிகள்கோஷ்ட்டியில் கலக்கம் தேட்டமாயிருக்குமாபோலே. ‘அறிந்தாயாகில் சொல்லிக்காண்’ என்ன, [போர்ப்பாகுதான் செய்து] - போருக்குவேண்டும் நிர்வாஹமெல்லாம் தானே பண்ணி, ‘‘யஸ்ய மந்த்ரீச கோப்தாச’’ என்று எதிரிகள் பறித்துக்கொண்ட பரிகரமெல்லாம் தானேயாய் நின்றபடி. [தான்] - ‘‘வீற்றிருந்தேழுல’’கில்தானிறே வந்து கையாளாய் நின்றான். [செய்து] - ஸங்கல்பத்தாலே இருந்த இருப்பிலே உபயவிபூதியையும் நடத்தக்கடவ அவனிறே கைதொடனானான். இப்படிப்பட்ட ஆச்ரிதபாரதந்த்ர்யத்திலேயாயிற்று, இவள் மோஹித்தது. [அன்று ஐவரை வெல்வித்த] - ‘‘நகாங்க்ஷே விஜயம் க்ருஷ்ண’’ என்று இவர்கள் தாங்களும் யுத்தத்துக்கு ஆளாகாதபடியான தசையிலே நூற்றுவர் எதிரிகளாக ஐவரான பாண்டவர்கள் வெல்லும்படி பண்ணினான். அப்பக்ஷபாதத்திலே யாயிற்று, இவள் ஈடுபட்டது. துர்யோதநாதிகளைத் தோற்பிக்கிலும் இவளைத் தோற்பிக்கை அரிது. அவர்களை ஸ்வாதந்த்ர்யாபிமாநத்தாலே தோற்பிக்க வொண்ணாது: இவளை ஸ்த்ரீத்வாபிமாநத்தாலே தோற்பிக்கவொண்ணாது. [மாயப்போர்] - ஆச்சர்யமான யுத்தமென்னுதல், வஞ்சநங்களையுடைய யுத்தமென்னுதல். ‘ஆயுதமெடேன்’ என்று ஆயுதமெடுத்தும், பகலை இரவாக்கியும் இரண்டுமிறே வஞ்சநம்: [தேர்ப்பாகனார்க்கு] - அர்ஜுநனை அழியச்செய்ய நினைத்தவர்களுடைய அஸ்த்ரசஸ்த்ரங்கள் முகப்பிலே தன்மேலேயாம்படி உடம்புக்கு ஈடுஇடாதே நின்று தேரை நடத்தினவனுக்கு. [இவள்] - அவனுடைய ஸாரத்யவேஷம் இவள்வடிவிலே நிழலிட்டுத் தோற்றுகிறதில்லையோ? ‘‘நிர்க்குண:ப்ரமாத்மா ஸௌதேஹம்தே வ்யாப்யதிஷ்ட்டதி’’. [சிந்தை துழாய்த் திசைக்கின்றதே] - இவள்சிந்தை - ‘கடல்கலங்கிற்று’ என்றால் மந்தரத்தாலே யென்று அறியவேண்டாவோ? இவள் அந்த:கரணம் கலங்கி மதிகெடுகிறது க்ருஷ்ணனைப் பெறுகைக்காக. மயர்வறமதிநலம் அருளப் பெற்றவளாகையாலே பரமபதத்தில் முதன்மைக்கு ஈடுபடுமவளன்றிறே.

ஈடு.—முதற்பாட்டு. தோழி, இவள்நோய்க்கு நிதாநத்தைச் சொல்லி, நீங்கள் செய்கிறவை பரிஹாரமன்று என்று விலக்குகிறாள்.

[தீர்ப்பாரை யாம் இனி எங்ஙனம் நாடுதும்] - இதுக்கு மூன்றுபடியாக அருளிச் செய்தருளுவர், ‘தீர்ப்பாரை எங்ஙனம்நாடுதும்’ என்கையாலே நீங்கள்செய்கிறவை பரிஹாரமல்ல என்று அவற்றைநிஷேதிக்கையிலே தாத்பர்யம். இவர்கள் பரிஹரியா நிற்க பரிஹரிப்பாரை எங்கே தேடுவோமென்கை; இது பரிஹாரமல்ல வென்றதாய் வருமிறே. அங்ஙனன்றிக்கே இவளோடொக்க மோஹிப்பாரைக் கிடைக்குமத்தனைபோக்கிப் பரிஹாரம் பண்ணுவாரை எங்கே தேடுவோம்? ஊரும் நாடும் உலகமும் தன்னைப்போல ஆக்கிக்கொண்டிறே இருப்பது. அன்றிக்கே, தானும் இப்போது பரிஹரிப்பாரை ஆராயா நிற்கிறாளென்று தோற்றியிருந்தது. அன்றிக்கே, ‘‘கடல்வண்ணர்இதுசெய்தார்காப்பாரார்’’ என்கிறபடியே, ஔஷதமே அபத்யமானால் பரிஹாரமுண்டோ? நச்சுமாமருந்தமிறே அபத்யமாகிறது; *நிர்வாணம் பேஷஜம் பிஷக்* என்கிறவனாயிற்று பாதகனாகிறான். [யாம்] ‘‘அன்னைமீர்’’ என்னாநிற்கச்செய்தேயிறே ‘யாம்’ என்கிறது; தாய்மார்க்கும் தோழிமார்க்கும் வாசியற்றபடி, தாய்மார் மங்களாசாஸநம்பண்ணி மீளாநிற்க, *சோகபாரேண சாக்ராந்தா: சயநம்ஜஹூஸ்ததா* என்று அதுவும் மாட்டாதே கிடந்தார்களிறே தோழன்மார்: ஆகையாலே, தாய்மார்க்கும் தோழிமார்க்கும் வாசியறுக்கும் விஷய மென்னுதல்; தோழிமார்க்கு ஏற்றம் சொல்லுகிறதாதல். [இனி] ‘‘நோயின்னது’’ என்று அறிந்தபின்பு. [எங்ஙனம் நாடுதும்] இனி பரிஹாரமுண்டோ? ‘எங்கேதேடக்கடவோம்?’ என்றவாறே, ‘இவள்கையது நம்கார்யம்; இவள் அறிந்தாளாக அடுக்கும்’ என்று பார்த்து பந்துவர்க்கமடைய இவள்மேலே ஒருமுகம்செய்தது: ‘இனி நாம் முன்னேயறிந்தோமாகச் சொல்லில் நம்காவற்சோர்வாலே வந்ததாம்; நாம் இப்போது நிரூபித்தோமாவோம்’ என்று பார்த்து, [ஓர்ப்பால்] இப்போது ஓர்ந்துபார்த்தவிடத்து. நீங்களும் ஆராயாநின்றீகோளிறே; உங்களோபாதி நானும் ஆராய்ந்துபார்த்தவிடத்தில் இங்ஙனே தோற்றிற்று: இவள்தான் ஒரு கூரத்தாழ்வானோடு ஒக்குங்காணும்; மஹல்லை ப்ரத்யக் ஷிஷயமாக்கினால் தத்த்வத்ரயத்தையும் அலகலகாகக் காணவல்லளாயிற்று. [இவ்வொண்ணுதல்] இவ்விலக்ஷணமான நுதலையுடையவள். இம்முகத்தையுடையவனுக்குமுகாந்தரத்தாலே

வருவதொரு நோயுண்டோ? "கண்ணன்கோளிழைவாண்முகமாய்க் கொடியேனுயிர்கொள்கின்றது" என்கிறபடியே அம்முகத்தாலே வரவேண்டாவோ? இவள்நோயென்றால் அவனடியாக வேண்டாவோ? ஸ்ரீபரதாழ்வான்நோ யென்றால் சாதுர்த்திகமாயிருக்குமோ? ராம விரஹத்தாலே வந்ததென்று ப்ரஸித்தமன்றோ? இவளை இப்படி படுத்துவது ஒருவிஷயமாக வேண்டாவோ? அம்புபட்ட வாட்டத்தோடே முடிந்தாரையும், நீரிலேபுக்குமுடிந்தாரையும் முகத்திலே தெரியாதோ? குணாதிகவிஷயத்தை ஆசைப்பட்டுப் பெறாமையாலுண்டான மோஹ மாகையாலே முகத்தில் செவ்விக்கு ஆலத்திவழிக்கவேண்டும்படி யாயிற்று இருக்கிறது. [உற்ற] பரிஹாரமில்லாதபடி மறுபாடுருவக்கொண்ட நோய். [நல்நோய்] இந்நோவுதான் பரிஹரிக்கவேண்டா. கைக்கூலிகொடுத்துக் கொள்ளவேண்டும் நோய்; பரிஹரிக்கவேண்டா. இந்நோய் கொள்ளுகைக்கிறே முமுக்ஷுக்கள் புருஷகாரம்பண்ணுகிறது. இந்நோய்கொள்ளுகையன்றிக்கே, பரிஹாரம்சொல்ல இருப்பதே நான்! ஜ்ஞாநம் பிறந்தபின்பு சரீராவஸாநத்தளவும் செல்ல தேஹயாத்ரைக்கு உறுப்பாய், பின்பு தானே நித்யப்ராப்யமான நோயிறே. இதரஸாதநாபேக்ஷயா ப்ராபகமாய், ஸாதநபுத்தி கழிந்தவன்று தானே ப்ராப்யமாயிருக்குமிறே. *பரமாபதமாபந்ந:* அடிக்கழஞ்சுபெற்ற ஆபத்தாயிற்று. இடர்ப்பட்டவிடத்திலே ஸர்வேச்வரன் அரைகுலையத் தலைகுலைய வந்து விழும்படியான ஆபத்தாயிற்று இது. *பக்த்யாத்வநந்யயா சக்ய:* என்கிற இது உண்டானால் பின்னை அவன் கைப்பட்டானேயன்றோ? [தேறினோம்] இவர்கள் கோஷ்டியில் தெளிவு அரிதாயாயிற்று இருப்பது, ருஷிகள்கோஷ்டியில் கலக்கம் அரிதாயிருக்குமாபோலே. 'இதரவிஷயப்ராவண்யம் ஆகாது' என்கிற தெளிவிறே ருஷிகளுக்கு உள்ளது; பகவத்ப்ராவண்ய மடியாக வந்த கலக்கமிறே இது. 'ஆகில், அதுசொல்லிக்காணாய்' என்ன, [போர்ப்பாகு இத்யாதி] இரண்டுதலைக்கும் உறவாய்ப் பொருந்தவிடச்சென்று, வினைத்திலேதலை வந்தவாறே, *யஸ்ய மந்த்ரீ ச கோப்தாச* என்கிறபடியே அவர்கள் பரித்துக்கொண்ட பரிகரமெல்லாம் தானேயாய் நின்றானாயிற்று. போர்க்குவேண்டும் நிர்வாஹமெல்லாம் தானே செய்து. பாகு என்று நிர்வாஹகர்செய்யும் தொழில். [தான் செய்து] ஏழுலகும் தனிக்கோல் செல்ல வீற்றிருந்த தான் செய்து. தன்ஆஸநபலத்தாலே ஸர்வத்தையும் நடத்தக்கடவ தான் செய்து கைதொடனாய். தானென்று மேன்மை சொல்லிற்று. இவள்மோஹிக்கிறது அவனுடைய ஸௌலப்யத்துக்கிறே. எளியவனெளிமைக்கு அகப்படுமவளன்றே இவள். அம்மேன்மையுடையவன் தாழ்நின்றதிலே அகப்படுமவளிறே இவள். [தான்செய்து அன்று ஐவரைவெல்வித்த] அவர்கள் நூற்றுவராய் துர்வர்க்கமடங்க அங்கே திரண்டு, இவர்கள் தாங்கள் ஐவராய் வெறுவியராய் நின்ற அன்று; தான் கையும் அணியும் வகுத்து, படை பொருத்தி. ஸாரத்யம்பண்ணி, குதிரைகள் இளைத்தவிடத்திலே வாருணாஸ்த்ரங்கள் விடலாமிடங்கள் காட்டி விடுவித்து, அங்கே குதிரைகளைவிட்டு நீரூட்டிப் பூட்டிவென்றானென்னுமிடம். அர்ஜ்ஜுநன்மேலே யாகவேண்டும்வ்யாபாரங்களை யடையத் தானே செய்தானிறே. [ஐவரைவெல்வித்த] துர்யோதநாதிகளைத் தோற்பித்தவதிலும் அரிதுகாணும் பாண்டவர்களை வெல்வித்தது. அவர்களை துர்மாநத்தாலே தோற்பிக்கை அரிது; இவளை ஸ்த்ரீத்வாபிமாநத்தாலே தோற்பிக்கை அரிது; அப்படியே, *நகாங்க்ஷே விஜயம் க்ருஷ்ண* என்ற இவர்களை ஜயிப்பிக்கையும் அரிதிறே. துர்யோதநாதிகளைத் தோற்பிக்கலாம், இவளைத் தோற்பிக்கை அரிது; அவர்களை ஸ்வாதந்த்ர்யாபிமாநத்தாலே தோற்பிக்கை அரிது அப்படியே இவளை ஸ்த்ரீத்வாபிமாநத்தாலே தோற்பிகை அரிது.) [மாயப்போர்] ஆச்சர்யமான யுத்த மென்னுதல். க்ருத்ரிமயுத்த மென்னுதல். பகலைஇரவாக்குவது, 'ஆயுதமெடேன்' என்று 'ஆயுதமெடுப்பது ஆனவை இத்தலையிலும் உண்டு; மஹாரதர் அநேகர் கூடி அபிமந்யு ஒருவனை நிரஸித்தவை தொடக்கமானவை அத்தலையிலும் உண்டு; இவற்றைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். [தேர்ப்பாகனார்க்கு] அர்ஜ்ஜுநனை எதிரிகள் சிறிதும் அழியச்செய்வது தன்னையாம்படி, உடம்புக்கிடாதே வெறுங்கையோடே தேர்த்தட்டிலே முன்னே நின்று ஸாரத்யம்பண்ணினபடியைச் சொல்லுகிறது. *அயமஸ்மி* நான் உன் அடியானன்றோ? ஏவிக் கார்யங்கொள்ளலாகாதோ? என்னும். [இவள்] அப்பாகிலே பிடிபட்ட இவள். *நிர்க்குண: பரமாத்மாஸௌ தேஹம்தே வ்யாப்ய திஷ்டதி* என்கிறபடியே, ஸாரத்யவேஷம் இவள்வடிவிலே நிழலெழுந்து தோற்றுகிறதில்லையோ? இவள் நெஞ்சுகலங்கி மோஹிக்கிறது தேர்ப்பாகனார்க்கு; 'கடல்கலங்கிற்று' என்றால், 'மந்தரத்தாலே'

என்று இருக்கவேண்டாவோ? ஸாரத்யவ்ருத்தாந்தத்தை யொழிய, பரமபதத்தில் முதன்மைக்கு மோஹிக்குமோ? மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்ற இவள். மயர்வறமதிநல மருளப்பெற்றார் கலங்கும்போது அவனுடைய ஆச்ரிதபாரதந்த்ர்யத்திலே ஆகவேண்டாவோ? ஒருவனுக்கு சோகநிவர்த்தகனானவன்காணுங்கோள் இவளுக்கு சோகத்தை விளைத்தான். ஆனுக்கு சோகத்தை போக்கினான்: அபலைக்கு சோகத்தை விளைத்தான்.

திசைக்கின்றதேஇவள்நோய் இதுமிக்கபெருந்தெய்வம்*
இசைப்பின்றிநீரணங்காடும் இளந்தெய்வமன்றிது*
திசைப்பின்றியே சங்குசக்கரமென்றிவள்கேட்க* நீர்
இசைக்கிற்றிராகில் நன்றேயில்பெறுமிதுகாண்மினே. (2)

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், 'க்ஷுத்ரதேவதாசாந்திகளால் இவ்வ்யாதி போக்குகை அரிது; நீங்கள் கலங்காதே எம்பெருமானுடைய நிறம் சொல்லில் இவளைப் பெறலாம்' என்கிறாள். [திசைக்கின்றதே என்று தொடங்கி] இவள்நோய் நீங்கள் அறிகிறிலீர்; இது பரதேவதையாலே வந்தது. ஒரு ஸங்கதியின்றியே நீங்கள் தேவதையேறியாடுகிற க்ஷுத்ரதைவத்தால் வந்ததன்று, இது. [திசைப்பின்றியே] - ப்ரமியாதே. [இசைக்கிற்றிராகில்] - சொல்லவல்லிகோளாகில். [இல்பெறும்] - ஜீவிக்கும். இல் - உடம்பு.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், க்ஷுத்ரதேவதாசாந்தியாலே இவள்நோய் போக்குகை அரிது: பகவத்விஷயத்தைச் சொல்லில் இவளைப் பெறலாம் என்கிறாள். [திசைக்கின்றதே இவள்நோய்] - இவள் நோய் நிமித்தமாக அறிவு கெடாகின்றிகோள். 'தாய்மார் கௌரவ்யைகளாகையாலே, அறிவுகெடுகிறதே நாம்' என்கிறாள். அவன்குணம்நிமித்தமாக இவள் அறிவுகெடாநின்றாள். நீங்கள் இவள்நோய் நிமித்தமாக அறிவுகெடாநின்றிகோள். 'நாங்கள் அறிந்திலோமாகில் 'அறிந்த நீ சொல்லிக்காணாய்' என்ன, [இது மிக்கபெருந்தெய்வம்] - ''வானோர்தலைமகனும் சீராயின தெய்வநன்னோயிது'', ''கம்பீர: பரமோ தேவ:'' என்கிறபடியே அபரிச்சிந்நமாய் ஸர்வாதிகமான தெய்வமடியாக வந்தது. இது பரதேவதையடியாக வந்த நோயாகையாலே, கனவிய நோய். [இசைப்பின்றி] - சேர்த்தியின்றி. உங்களுக்கும் இச் செயலுக்கும் என்ன ஸங்கதி யுண்டு? இவள்படிக்கும் இந்நோய்க்கும் நீங்கள் செய்கிறவற்றுக்கும் ஒருசேர்த்தியில்லை. உங்கள்ஸ்வருபத்துக்கும் இச்செயலுக்கும் சேர்த்தியில்லை. இச்செயல் உங்கள்ஸ்வருபத்துக்குச் சேராது; இவள்ஸ்வருபத்துக்கும் சேராது; இவள் நோய்க்கும் சேராது. [நீர்] - பகவத்விஷயத்திலே விக்ருதைகளாகக் கடவ நீங்கள். [அணங்காடும் இளந்தெய்வமன்று] - தேவாவிஷ்டராய் ஆடுகிற க்ஷுத்ரதேவதை யடியாக வந்த நோயன்று இது. [திசைப்பின்றியே] - நோயறியாதாப்போலே பரிஹாரத்திலும் அறிவுகெடாதேகொள்ளுங்கோள். 'நோய்க்கு நிதாநத்தைச் சொன்னாப்போலே பரிஹாரத்தையும் சொல்லாய்' என்ன, [சங்குசக்கரமென்று]- ''சங்கென்னும் சக்கரமென்னும்'' என்றிறே இவள்நோய் இருப்பது. நோய்வந்தவழி இதுவானால் அவ்வழியாலே பரிஹாரம்பண்ணவேண்டாவோ? [இவள்கேட்க நீர் இசைக்கிற்றிராகில்] - மோஹித்துக் கிடக்கிற இவள் கேட்கவல்லளாகிலாயிற்று, இவர்கள் சொல்ல வல்லராவது. இவள் அவ்விஷயத்திலே மோஹித்துக் கிடக்கிறாப்போலேயாயிற்று, இவள்நோயிலே இவர்கள் அறிவுகெட்டுக் கிடக்கிறபடி. [நன்றே] - நன்றாய்த் தலைக்கட்டும்; நன்மை எவ்வளவு உண்டாமென்னில்,—[இல்பெறும்] - ஆத்மாவுக்கு போகாயதநமான சரீரத்தைப் பெறும். ஒருதமிழன் 'இல்லாகப் பெறும்' என்றான்; க்ருஹிணியாகப் பெறும் என்கை. ''க்ருஹிணீ க்ருஹமுச்யதே''. நன்று எயில் பெறும் என்று ஆய், எயில் என்று காநமாய், வார்த்தைசொல்லப்பெறும் என்கை. ''பண்ணைவென்ற இன்சொல்மங்கை'' இறே. ''மதுரா மதுராலாபா''. [இதுகாண்மினே] - நீங்கள் செய்கிறவற்றோபாதி இத்தையும் செய்துபார்க்க மாட்டிகோளோ? இது நதீமாத்ருகம்போலே ப்பலவ்யாப்த மென்னவுமாம்.

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. க்ஷுத்ரதேவதாசாந்தியால் இந்நோய்போக்குகை அரிது; பகவத்விஷயத்தைச் சொல்லில் இவளைப் பெறலாம் என்கிறாள்.

[இசைக்கின்றதே இவள்நோய்] இவள் அவன்குணநிமித்தமாக அறிவுகெடாநின்றாள். நீங்கள் இவள்நோய் நிமித்தமாக அறிவுகெடாநின்றீர்கோள். இவள்நோவுக்கு நிதாநம் நீங்கள் 'அவனடியாக வந்தது' என்று அறியமாட்டுகிறிலீர்கோள். 'இசைக்கின்றதே' என்கையாலே தாய்மாராகையாலே கௌரவித்து வார்த்தைசொல்லவேணுமிறே. இவள்நோய் நிமித்தமாக அறிவு கெடுவதே நாம்! நாங்கள் அறிந்திலோமாகில், இதுக்கு நிதாநமறிந்தாயாயிருக்கிற நீ பின்னைச் சொல்லிக்காணாய் என்ன, [இது மிக்கபெருந்தெய்வம்] *கம்பீர: பரமோ தேவ:* என்றும், "வானோர் தலைமகனாம் சீராயின தெய்வநன்னோய்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே, ஸர்வேச்வரனடியாக வந்த கனவியநோவு இது: இவள்நோவுக்கும், இந்நோவுக்கு நிதாநபூதனானவனுக்கும் உண்டான அபேதத்தை புத்திபண்ணி, 'இது மிக்க பெருந்தெய்வம்' என்று இதுதன்னை அவனாகச் சொல்லுகிறாள். [இசைப்பின்றி இத்யாதி] நீங்கள் பண்ணுகிற பரிஹாரத்துக்கும் உங்களுக்கும் ஒருசேர்த்தி யில்லை; இந்நோய்க்கும் இவளுக்கும் ஒருசேர்த்தி யில்லை. முதல்தன்னிலே பகவத்விஷயத்திலே கைவைத்தார் கொள்ளுகைக்கு ஸம்பாவனையுடைய நோவன்று இதுதான், ஒருவழியாலும் ஒருசேர்த்தியின்றிக்கே; இது உங்களுக்குச் சேர்ந்ததல்ல. உங்கள்மகளாய் நோவுகொண்ட இவளுக்குச் சேர்ந்ததல்ல; நோவுக்கு நிதாநபூதனானவனுக்குச் சேர்ந்ததல்ல; இதரதேவதைகள் இந்நிலத்தில் வந்து புகுரமாட்டாமையாலே நீங்கள் நினைக்கிற தேவதைகளுக்குச் சேர்ந்ததல்ல, இங்கே அருளிச்செய்யும் வார்த்தை; பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸர் குடிமகனொருவனுக்கு ஐயனார் ஏறி வலித்து நலிந்தவாறே, 'உனக்கு வேண்டுவதென்?' என்றுகேட்க, 'எனக்குப் பாலும் பழமுமாக உண்ணவேணும்; சாந்தும் புழுகும் பூசவேணும்; நல்லபுடைவை உடுக்கவேணும்; நல்ல ஆபரணம் பூணவேணும்; தண்டேறவேணும்; அணுக்கனிடவேணும்' என்ன, அவர்களும் 'அப்படியே செய்கிறோம்' என்று பிள்ளை திருமாளிகையிலே வந்து, சாந்து புழுகு ஆபரணாதிகளை வாங்கிக்கொண்டு போய் அவற்றை அலங்கரித்து சாந்தியும் பண்ணிவிட்டு வந்தவிரா, பண்டையிலும் இரட்டியாக அவனை வலிக்க, 'இதுஎன், என்றுகேட்க, 'பிள்ளை சாத்துகிறவற்றையெல்லாம் கொண்டுவந்திகோள்; அவர்க்குச் சாத்துகிற அணுக்கனையிட்டிகோள்: நான் அதின்கீழே போவேனோ? என்னை வெயிலிலே கொண்டுபோனிகோள்,' என் உடம்பிலே நெருப்பை வழியட்டினாப்போலே அவர் சாத்துகிறவற்றைப் பூசினிகோள், அரிகண்டமிட்டாப்போலே அவர் சாத்துகிற ஆபரணத்தைப் பூட்டினிகோள்; நீங்கள் செய்த செயலுக்கு இவனைக்கொண்டல்லது போகேன்' என்று வலித்ததாம். ஆகையால், அவற்றுக்குச் சேராது. [நீர்] பகவத் விஷயத்திலே விக்ருதராகக் கடவ நீங்கள். [அணங்காடும் இளந்தெய்வமன்று இது] தேவாவிஷ்டராய்க்கொண்டு ஆடுகிற மறுமுட்டுப்பொருத க்ஷுத்ரதேவதையடியாக வந்த நோயன்று இது.

[இசைப்பின்றியே] இவள்நோய்க்கு நிதாநத்தில் அறிவுகெட்டாப்போலே பரிஹாரத்திலும் மதிகெடாதே. நிதாநத்தில் கலக்கம்பிறந்தாலும் பரிஹாரத்தில் கலக்கம் பிறவாதொழியவே நோவு பரிஹ்ருதமாமிறே. நாங்கள் நிதாநத்தில் அறிவுகெட்ட அம்சமென்? பரிஹாரத்தில் அறிவுகெடாத வழியென்? என்னில், [சங்கு இத்யாதி] "சங்கென்னும் சக்கரமென்னும்" என்றிறே இவள்நோய் இருப்பது: நீங்களும் சங்குசக்கரமென்று பரிஹரிக்கப் பாருங்கோள். நோவு வந்தவழியை அறிந்து பரிஹரிக்கவேண்டாவோ? "சங்கென்னும் சக்கரமென்னும்" என்று நீங்கள் சொல்லவன்றோ நானும் அறிந்தது: இப்போது பரிஹாரத்திலே வந்தவாறே அறிவு கெடுகிறதென்? அது செய்யுமிடத்தில் குளப்படியிலே கடலை மடுத்தாற்போலேயாகாமே, "சங்கென்னும் சக்கரமென்னும்" என்று இவள் சொன்னாப்போலே சொல்லப்பாருங்கோள். [இவள் கேட்க நீர் இசைக்கிற்றிராகில்] மோஹித்துக்கிடக்கிற இவள் கேட்க வல்லளாமன்றுகாணும், தெளிந்திருக்கிற இவர்கள் சொல்லவல்லராவது; ஆகையிறே, 'இசைப்பின்றியே' என்றது. இவளுக்கு இங்ஙன்சொல்லுமதொழிய மற்றொன்றுதான் செவிப்படாது காணும். இவள்செவியிலே படும்படி, நீங்கள் தரித்துநின்று ஒருக்திமாத்ரம் சொல்ல வல்லிகோளாகில். ஆய்ச்சிமகனுடைய அந்திமஸமயத்திலே பட்டர் 'அறிய' என்று எழுந்தருளியிருந்தாராய், தம்மையறியாதே கலங்கிக் கிடக்கிறபடியைக்கண்டு, பெருமாளுக்கு இவர் ஸ்நேஹித்திருக்கும்

படியை அறிந்திருக்கையாலே, மெள்ளச் செவியிலே யூதினப்போலே 'அழகியமணவாளப் பெருமானே சரணம்' என்றாராம்; அநந்தரம் அதிலே உணர்த்தியுண்டாய் நெடும்போதெல்லாம், 'அழகியமணவாளப்பெருமாளே சரணம்' என்று திருநாட்டுக்கு நடந்தாராம். "பெற்ற மக்கள்பெண்டிரென்றிவர் பின்னுதவாதறிந்தேன்—பிறிந்தேன்" சரமதசையிலேயிருந்து 'பொன்வைத்தவிடம் சொல்லிக் காணாய்' என்னுமித்தனைபோக்கி, திருநாமத்தை அருகேயிருந்து சொல்லுவாரைக் கிடையாதிறே; "சோர்வினால் பொருள்வைத்தது உண்டாகில் சொல்லு சொல் என்று சுற்று" மிருக்குமித்தனையிறே. [நன்றே] இது சால அழகியது! சால நன்றாம். நன்மைக்கு அவதியேது? என்ன, [இல்பெறும்] ஆத்மாவுக்கு ஆயதநமான சரீரத்தைப் பெறுமென்னுதல்: ஒருதமிழன் இட்டுவைக்கிறான், 'இல் கிழத்தியாய், க்ருஹிணியாகப்பெறும்' என்று; அன்றிக்கே, 'ஏயில்பெறும்' என்றாய், ஏயிலென்று காநமாய், "பண்ணைவென்ற இன்சொல் மங்கை" யாகையாலே, இவள் வார்த்தை சொல்லுமென்று, *மதுரா மதுராலாபா* என்னக்கடவதிறே. ஆக சரீரத்தைப் பெறுமென்னுதல்; க்ருஹிணியா மென்னுதல். வார்த்தை சொல்ல வல்லளாமென்னுதல். [இதுகாண்மினே] தேவதாந்தரஸ்பர்சமுடையாரும் புகுந்து ஸ்பர்சிக்கஇராநின்றிகோளிறே; அவ்வோபாதி நான் சொன்ன பரிஹாரத்தையும் செய்துபார்க்க மாட்டிகோளோ? நான் இது கைகண்டன்றோ சொல்லுகிறது; நீங்களும் இத்தைச்செய்து பார்க்கமாட்டிகோளோ? ஒன்றேயோ பரிஹாரம்? இது நதீமாத்ருகம்போலே ப்பலவ்யாப்தம். அதவா, [இதுகாண்மினே] "வெள்ளைச்சுரிசங்கொடாழியேந்தித் தாமரைக்கண்ணனென்னெஞ்சினூடே, புள்ளைக்கடாகின்றவாற்றைக் காணீர்" என்னுமாபோலே இவள்தன்நெஞ்சிலே ப்ரகாசிக்கிற படியை 'நான் சொன்ன மருந்து இவளுக்குச் செய்விகோள், தவிருவிகோள்; செய்தபடிசெய்ய, இப்போது இத்தைப் பாருங்கோள்' என்று காட்டுகிறாளாகவுமாம். அப்போதைக்கு, நன்றேயில்பெறுமென்று பாட்டு முடியும்; இதுகாண்மினென்று தனியே வாக்யம்.

இதுகாண்மின் அன்னைமீர்! இக்கட்டுவிச்சிசொற்கொண்டு* நீர்
எதுவானும்செய்து அங்கோர்கள்ளும்இறைச்சியும்தூவேன்மின்*
மதுவார்துழாய்முடி மாயப்பிரான்கழல்வாழ்த்தினால்*
அதுவேஇவளுற்றநோய்க்கும் அருமருந்தாகுமே. (3)

ஒ.—மூன்றாம்பாட்டில், 'அயுக்தங்களைச் செய்யாதே எம்பெருமான்திருவடிகளை வாழ்த்துங்கோள்; வாழ்த்தவே, இவளுடைய துக்கங்களெல்லாம் போம்' என்கிறாள். [இக்கட்டுவிச்சி என்று தொடங்கி] - அதிக்ஷுத்ரையான கட்டுவிச்சியுடைய அவிச்வஸநீயமான சொல்லைக்கொண்டு விலக்ஷணைகளான நீங்கள் அஸங்கதப்ரவ்ருத்திகளைப் பண்ணி துர்த்ரவ்யங்களாலே இந்தவைஷ்ணவ க்ருஹத்தை தூஷியாதே கொள்ளுங்கோ ளென்று முகத்தைத் திரியவைத்து நிஷேதிக்கிறாள். [மது வார் என்று தொடங்கி] - நிரதிசயபோக்யமான திருத்துழாயைத் திருமுடியிலேயுடைய ஆச்சர்யமான திருவழகையுடைய ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடிகளுக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணினால், இவள் தான் உகந்து யுக்தமாயிருக்கிற அதுவே இவள்உற்ற நோய்க்கு ச்லாக்யமானமருந்தாகும். இவள்உற்ற நோய்க்கும் - உங்கள்நோயும் இவள்நோயும் தீரும் என்றுமாம்.

இ.—மூன்றாம்பாட்டில், அயுக்தங்களைச் செய்யாதே அவன்திருவடிகளை ஏத்துங்கோள்; அதுவே இந்நோய்க்கு பேஷஜம் என்கிறாள். [இதுகாண்மின் அன்னைமீர்] - 'நீங்கள் நியாமிகைகள்' என்னா, நான் சொன்ன ஹிதம் கேளாதொழியவேணுமோ? ஆரேனும் சொல்லிலும் நல்வார்த்தைகள் ஸ்வீகரிக்க வேண்டாவோ? "புத்ரகா இதிஹோவாச" என்னுமதுவும் கேட்டிவிகோளோ? [இக்கட்டுவிச்சி சொல் கொண்டு] - ஒருபரிஹாரம் பண்ணவேணுமென்னும் நிர்ப்பந்த முண்டோ? இவளைக் காண்பதே! இவள் சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்பதே! நான் சொன்ன வார்த்தையையே இவளும் சொன்னால் கேட்கக் கடவதோ? நீசையான இவளுடைய அவிச்வஸநீயமான வார்த்தையைக் கொண்டு. [நீர்] - அதிவிலக்ஷணை

களான நீங்கள், உங்களைத்தான் அறிந்திலிகளோ! தத்த்வதர்சிகளான ஜ்ஞாநிகளன்றோ உங்களுக்குச் சொல்லக்கடவர்? [எதுவானும் செய்து] - ஏதேனும் ஒன்றைச் செய்து; அஸங்கதங்களைச் செய்து எதுவானும்-ஏதேனுமாகிலும். [அங்கு ஓர் கள்ளும் இறைச்சியும் தூவேன்மின்] - துர்த்ரவ்யங்களாலே வைஷ்ணவக்ருஹத்தை தூஷியாதே கொள்ளுங்கோள். ‘அங்கு’ என்று தான் காணமாட்டாமையாலே முகத்தை மாற வைத்துச் சொல்லுகிறாள். ‘இது பரிஹாரமன்றாகில், பரிஹாரத்தைச் சொல்லாய்’ என்ன, [மதுவார்துழாய்முடி] - ஸ்வஸ்பர்சத்தாலே மதுஸ்யந்தியான திருத்துழாயைத் திருமுடியிலேயுடையவன். [மாயப்பிரான்] - ஸௌந்தர்யகுணசேஷ்டிதங்களாலே ஆச்சர்யபூதனானவன்; பிரான் - இவையடங்க “பக்தாநாம்” என்று இருக்கும் உபகாரகன். [கழல்வாழ்த்தினால்] - அவனுடைய திருவடிகளுக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணினால். கழல்வாழ்த்தப்பெறுமையாலேயிறே மோஹித்தது; ‘போற்றி’ என்னப் பெறுமையாலே வந்த நோய். [அதுவே] - ப்ராப்தமுமாய் போக்யமுமான அதுவே, [இவள்உற்ற நோய்க்கும்] - பரிஹாரமில்லை யென்று மீளும்படி மறுபாடுருவக் கொண்ட நோய்க்கும். [அருமருந்து ஆகுமே] - பெறுதற்கு அரிய மருந்தாம். ஸ்பர்சவேதியான மருந்தாம். உங்கள்நோயும் இவள் நோயும் தீரும் என்றுமாம்.

௩-டு.—மூன்றாம்பாட்டு. அயுக்தங்களைச் செய்யாதே அவன்திருவடிகளை ஏத்துங்கோள், அதுவே இந்நோய்க்கும் பேஷஜம் என்கிறாள்.

[இதுகாண்மின் அன்னைமீர்] வயிற்றிலே பிறந்தவர்களென்னுங்காட்டில் சொன்ன ஹிதம் கேளாதொழியவேணுமோ? நியாமிகைகளென்னு மித்தனையோ வேண்டுவது? வயிற்றிலே பிறந்தவர்களாகிலும் சொன்ன வார்த்தை நன்றாயிருக்குமாகில் கைக்கொள்ளவேண்டாவோ? “திருமாலைப் பாடக்கேட்டு வளர்த்ததனால் பயன்பெற்றேன் வருகவென்று மடக்கிளியைக் கைகூப்பி வணங்கி” னாளும் உங்களிலே ஒருத்தியன்றோ? அது கிடக்க; *புத்ரகா இதிஹோவாச* இல்லையோ? ஆரேனும் சொல்லிலும் வார்த்தை நன்றாகில் கைக்கொள்ளவேண்டாவோ? [இக்கட்டுவிச்சி] “காணிலு முருப்பொலார்”. [சொற்கொண்டு] “செவிக்கினாதகீர்த்தியார்”. [இக்கட்டுவிச்சிசொற்கொண்டு] பரிஹாரம்சொல்லுகிற இவள்படி கண்டிகோளே, இவள் வார்த்தை கேட்டிகோளே, இத்தையே ஆதரிப்பது! நான்சொல்லுகிற வார்த்தையையே இவள் சொன்னாலும் கைக்கொள்ளக்கடவதோ? இவள்சொன்ன வார்த்தையை நான் சொன்னாலும் என்னையுங்கூட த்யஜிக்கும்படியன்றோ வார்த்தையின் பொல்லாங்கு. ‘பேய்முலைநஞ்சுணக்வுண்டா னுருவொடுபேரல்லால் காணாகண் கேளாசெவி’ என்றிருக்கக் கடவ நீர். நாஸ்திகரான பௌத்தர்ஜைநாதிகளும் ப்ரஹிம்ஸை ஆகாது; கள் ஆகாது என்பர்களிறே; அவ்வழியாலே கைக்கொள்ளுமவர்களோ நாம்? *நஹிம்ஸ்யாத் ஸர்வாபூதா நி* யோபாதி வைதஹிம்ஸையும் கைகொள்ளவேண்டாவோ? [இக்கட்டுவிச்சி இத்யாதி] *ஜ்ஞாநிநஸ்தத்த்வதர்சிந* என்னுமவர்களன்றோ உங்களுக்கு உபதேசிப்பார்? [எதுவானும்செய்து] அதுவுமாமிறே உங்களாசாரத்தோடு சேர்ந்திருக்கப் பெற்றதாகில். ஏதேனும் அஸங்கதங்களைச் செய்து, “செய்யாதனசெய்யோம்” என்றும், “மேலையார்செய்வனகள் வேண்டுவன” என்றுமன்றோ உங்கள்நிஷ்டை. [அங்குஓர் இத்யாதி] நிஷித்தத்ரவ்யங்களைக் கொண்டு வைஷ்ணவக்ருஹத்தை தூஷியாதே கொள்ளுங்கோள். அங்கு என்று முகத்தை மாறவைத்துச் சொல்லுகிறாள். ஆகில், தவிருகிறோம்; பரிஹாரத்தைச் சொல்லிக் காணுமென்ன, [மதுவார் இத்யாதி] “விரைமட்டலர் தண்டுழா யென்னும்” என்று நீங்கள் சொல்லவன்றோ நான் கேட்டது? திருக்குழலில் ஸ்பர்சத்தாலே மதுஸ்யந்தியா நின்றுள்ள திருத்துழாயைத் திருவபிஷேகத்திலே யுடையனாய், ஸௌந்தர்ய சீலாதிகளால் ஆச்சர்யபூதனாய், அந்த ஸௌந்தர்யாதிகளை ஆச்ரிதார்த்தமாக்கிவைக்கும் உபகாரகன் திருவடிகளை வாழ்த்தினால். இவர்கள் திருநாமம் சொல்லுவதுதான் மங்களாசாஸநமுகத்தாலே யாயிற்று. “உன்சேவடி செவ்வி திருக்காப்பு” என்றிறே வாழ்த்துவது. “கெண்டையொண்கணும் துயிலும்” உறக்கத்தாலல்லது செல்லாதபடியாய் முக்தமாய் ஸுகுமாரமான கண்ணும் உறங்கும். “என்னிறம்பண்டுபண்டு போலொக்கும்” அதாவது கலப்பதற்கு முன்புபோலேயாம். கலக்கையாகிறது ஆற்றாமைக்கு அடியிடுகிறதிறே. ஒருவிஷயத்தில் வாசியறியாதார் நிரபேக்ஷரிறே. கண்ணுறங்குவதும், நிறம் பழையபடியே

பாவதும் என்செய்தால்? என்னில், "மிக்கசீர் இத்யாதி" அநந்யப்ரயோஜநரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர் கழிபட்ட திருத்துழாயில் பரிமளத்தை வண்டு கொண்டுவந்து ஊதுமாகில். இப்படி சீயர் அருளிச்செய்தவாறே, 'துளவின் வாசமே' என்ன அமையாதோ? 'மிக்கசீர்த்தொண்டர்' என்கிற இவ்விசேஷணத்துக்குக் கருத்தென்?' என்று நான் கேட்டேன்; "இவள்தான் கோவு படுகிறது 'அத்தலைக்குப் பரிவரில்லை' என்றாயிற்று; 'அங்கே அநந்யப்ரயோஜநர் பரிமாறு கின்றார்கள்' என்றவாறே உறங்காத கண்ணும் உறங்கும்; பழையபடியும் வருங்காண்" என்று அருளிச்செய்தார். [அதுவே] ப்ராப்தமுமாய் போக்யமுமான அதுதானே. [இவளுற்றநோய்க்கும் அருமருந்தாகும்] இவள் மறுபாடுருவக் கொண்ட நோய்க்கும் அருமருந்தாகும் - பெறுதற்கரிய மருந்தாம். மேல்காற்றிலே காட்டப் பரிஹாரமாம்.

மருந்தாகுமென்று அங்கோர்மாயவலவைசொற்கொண்டு* நீர்
கருஞ்சோறும்மற்றைச்செஞ்சோறும் களனிழைத்தென்பயன்?*
ஒருங்காகவேஉலகேழும் விழுங்கியுமிழ்ந்திட்ட*
பெருந்தேவன்பேர்சொல்லகிற்கில் இவளைப்பெறுதிரே. (4)

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், வஞ்சகையாய்த் தோற்றிற்றுச் சொல்லக்கடவாளொரு கட்டுவிச்சியின் வார்த்தையைக் கொண்டு ரஜஸ்தம:ப்ரசுரரான தேவதைகளுக்கு நாநாவர்ணமான சோற்றைத் தூவி என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு? ஆபத்ஸகனான ஸர்வேச்வரனுடைய திருநாமஸங்கீர்த்தநத்தைப் பண்ண வல்லிகோளாகில், இவளை உங்களுக்குக் கிடைக்கும் என்கிறாள். [களனிழைத்து] - தேவதைகள் ஸந்நிதிபண்ணும் ஸ்தலங்களிலே அவள்சொன்ன நியமங்களாலே இட்டு. [ஒருங்காகவே] - ஒருகாலே- [பேர்சொல்லகிற்கில்] - பேர்சொல்லவல்லிகோளாகில்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், வஞ்சகையான இவளுடைய ப்ரவ்ருத்தியால் ஒருப்ரயோஜநமில்லை; ஸர்வேச்வரன் திருநாமத்தைச் சொல்லில் இவளைக் கிடைக்கும் என்கிறாள். [மருந்தாகும் என்று] - அபத்யஸேவை பண்ணாநின்றால் பத்த்யம்என்று வ்யவஹரிக்கவேணுமோ? மருந்தாம் என்றபடி. [என்று] - "அதஸ்மிந் தத்புத்தி". [அங்கு ஓர்] - அங்கே ஒருத்தியென்று அநாதரோக்தி. [மாய வலவை சொல்கொண்டு] - வஞ்சகையாய் ப்ரதிபந்நங்களைச்சொல்லுகிற இவள்வார்த்தையைக் கொண்டு [நீர்] - ருஜுக்களாய் நிருபகரான ஸாத்த்விகர்வார்த்தை கேட்கக்கடவ நீங்கள்; ஸாத்த்விகாந்நமல்லது ஸ்பர்சியாத நீங்கள். [கருஞ்சோறும்] - தாமஸாந்நமும். [மற்றைச்செஞ்சோறும்] - அத்தோடு தோள்தீண்டியான ராஜஸாந்நமும் [களனிழைத்து என்பயன்] - அந்ததேவதைகள் வந்து ஸந்நிதிபண்ணும் நாற்சந்தி முதலான ஸ்த்தலங்களிலே அவற்றுக்குச் சொல்லுகிற நியமங்களோடே இட்டு என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு? களன் - களம். 'இதில் ப்ரயோஜநமில்லையாகில் ப்ரயோஜநமுள்ளதொன்றைச் சொல்லிக்காண்' என்ன, [ஒருங்காகவே இத்யாதி] - ஆச்ரிதஅநாச்ரிதவிபாகமின்றிக்கே ஸர்வலோகங்களையும் ஒருகாலே ப்ரளயம் கொள்ளாதபடி திருவயிற்றிலே வைத்து நோக்கி அத்தனைபோதும் மறைய இருந்ததுபொறுக்கமாட்டாமையாலே புறப்படவிட்ட பரதேவதை. களனிழைக்க வேண்டா; அர்த்திக்கவேண்டா; ஆர்த்தியே பரிகரமாக ரக்ஷிக்குமவனைப் பற்றுங்கோள். அந்தப்ரளயம் தீர்த்தவனே வேணும், இந்த ப்ரளயத்துக்கும். நம்மோடொக்க ப்ரளயத்திலே அழுந்தும் க்ஷுத்ரதேவதைகளையோ பற்றுவது? வரையாதே ஸர்வரக்ஷகனை ஸர்வாதிகனையன்றோ பற்றுவது. [பேர்சொல்லகிற்கில்] - திருநாமத்தைச் சொல்லவல்லிகோளாகில். இந்த துச்சீலைகளான தேவதைகளைப்போலே துராராதனல்லன் இவன்; இங்குத்தைக்கு விஷயீகாராபேக்ஷாஸூசகமாயிருப்பதொன்று அமையும். [இவளைப் பெறுதிரே] - கீர்த்தி அல்பமாகிலும் இவளைப் பெறுகிற மஹாலாபத்தைப் பெறலாம். நீங்கள் இழிந்த துறையில் பெருகீர்த்திபட்டாலும் ஒரு பயனில்லை.

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. வஞ்சகையாய்த் தோற்றிற்றுச் சொல்லுகிற இவளுடைய பஹு ஜல்பாதிகளை விட்டு, ஆபத்ஸகனான ஸர்வேச்வரனுடைய திருநாமத்தைச் சொல்ல வல்லிகோளாகில் இவளைக் கிடைக்கும் என்கிறாள்.

[மருந்தாகுமென்று] அபத்யஸேவை பண்ணுவார், 'பத்யம்' என்று வ்யவஹரித்துக் கொள்ளவும் வேணுமோ? மருந்தா மென்றபடி. [அங்கு ஓர்] அங்கேயொருந்தி என்று அநாதரோக்தி. [மாய வலவை சொற்கொண்டு] வஞ்சகையாய் ப்ரதிபந்நங்களையே சொல்லக் கடவளான இவள் வார்த்தையைக் கேட்டு. [நீர்] ஸாத்விகராய், பகவத் விஷயமல்லது சொல்லக்கடவரன்றிக்கே ருஜுக்களாயிருக்குமவர்கள் வார்த்தையைக் கேட்கக்கடவ நீங்கள் படும் எளிவரவே! [நீர்] "போனகம்செய்தசேடம்தருவரேல் புனிதமன்றே" என்ற ஸாத்விகர் அமுதுசெய்த ப்ரஸாதவைபவமறியும் நீர்; ஸாத்விகாந்நமல்லது ஸ்பர்சிக்கக்கடவரல்லாத நீர். [கருஞ்சோறும்இத்யாதி] தாமஸாந்நமும், அத்தோடு தோள்தீண்டியான ராஜஸாந்நமும். [களனிழைத்து என்பயன்] களனென்றது களமென்றபடி. இழைக்கை இடுகை. அதாவது க்ஷுத்ரதேவதைகள் வந்து ஸந்நிதிபண்ணும் ஸ்தலங்களிலே நாற்சந்திதொடக்கமான வற்றிலே, இழைத்து - அவற்றுக்குச்சொல்லுகிற நியமங்களோடே இட்டு. ராஜஸ தாமஸ தேவதைகளுக்கு, அவ்வோ தேவதைகள் வந்து ஸந்நிதி பண்ணும் ஸ்தலங்களிலே ராஜஸமாயும் தாமஸமாயுமுள்ள அந்நங்களைக்கொண்டு இடச்சொல்லுகிற க்ரமத்திலே இட்டால் என்னப்ரயோஜநமுண்டு? ப்ரயோஜநமில்லாமையேயன்று; விநாசத்தோடே பலிக்கும். ப்ரளயகாலத்தில் ஸர்வரக்ஷகனான ஸர்வேச்வரனையொழிய ப்ரளயாபத்து ரக்ஷிக்கலாமாகிலாயிற்று, இவளை க்ஷுத்ரதேவதைகளைக் கொண்டு ரக்ஷிக்கலாவது. 'இதில் ப்ரயோஜநமில்லையாகில், மற்று ப்ரயோஜநமுண்டாக நீ நினைத்தத்தைச் சொல்லாய்' என்ன, 'உங்களுக்கு ஒருபேரிறே நான் சொல்லுகிறது செய்திகோளாகில்' என்கிறாள். [ஒருங்காகவே] ஒருவர் களனிழையாதிருக்கச்செய்தே வந்து, வரையாதே ரக்ஷிக்குமவனைப் பற்றப்பாருங்கோள். ஒருவர் அர்த்தியாதிருக்க, ஆபத்தே ஹேதுவாக வந்து உதவுமவனாயிற்று. [உலகேழும்] அது தன்னிலும், 'ஆச்ரிதர், அநாச்ரிதர்' என்று பாராதே எல்லாரையுமொக்க ஏககாலத்திலே திருவயிற்றிலே வைத்து நோக்கி, ப்ரளயம் கழிந்தவாறே வெளிநாடு காணப் புறப்படவிட்ட. [பெருந்தேவன்] பரதேவதை. ஸர்வரக்ஷகனாகையாலே ஸர்வாதிகனான ஸர்வேச்வரன்; தளர்ந்தார்தாவளமாயிற்று; முன்பு முகந்தோற்றாதே நின்றானாகிலும் ஆபத்து வந்தவாறே முகங்காட்டி ரக்ஷிக்குமவனாயிற்று. அவன் இப்படியிருப்பானொருவனாகையாலே ஸ்வாராதன்; நீங்கள் ஆச்ரயிக்கிற தேவதைகளைப்போலே துச்சிலமாய், 'அட்ட தொழியச் சுட்டது கொடுவர்' என்னும் துராராதனல்லன். தான் ரக்ஷிக்குமிடத்தில் இத்தலையில் ஆநுகூல்யத்துக்கு ஸூசகமான அப்ரதிஷேதமேயாயிற்று வேண்டுவது. [உலகேழும் இத்யாதி] அந்த ப்ரளயம் தீர்த்தவனே காணும் இந்தப்ரளயத்துக்கும். நம்மோடொக்க ப்ரளயத்திலே அழுந்தும் க்ஷுத்ரதேவதையையோ பற்றுவது? வரையாதே ஸர்வரக்ஷகனானவனையன்றோ பற்றுவது? [பேர்சொல்லகிற்கில்] திருநாமத்தைச் சொல்லவல்லிகோளாகில். இப்படி நேர்த்தியற்றிருக்குமாகில் பலமும் அளவுபட்டிருக்குமோ? என்னில், [இவளைப்பெறுதிரே] அங்கு நேரவேண்டுவதெல்லாம் நேர்ந்தாலும், என் பயன்? என்று ப்ரயோஜனமில்லையாகச் சொல்லிற்று; இங்கு நேர்த்தி திருநாமமாத்ரம் சொல்லுகையாய், பேற்றில் வந்தால் இவளைப்பெறுகையாகிற பெரிய பலத்தைப் பெறலாம். பேர்சொல்ல வல்லிகோளாகில் இவளைப் பெறலாம்; இல்லையாகில், இழக்குமித்தனை.

இவளைப்பெறும்பரிசு இவ்வணங்காடுதலன்றந்தோ*
குவளைத்தடங்கண்ணும் கோவைச்செவ்வாயும்பயந்தனள்*
கவளக்கடாக்களிறட்டபிரான் திருநாமத்தால்*
தவளப்பொடிக்கொண்டு நீர்இட்டிடுமின்தணியுமே. (5)

௫.—அஞ்சாம்பாட்டில், இவளுடையநோய்க்கு யோக்யமான பரிஹாரம் சொல்லுகிறாள். [இவளை என்று தொடங்கி] - இவளைப்பெறுகைக்கு உபாயம் இந்த க்ஷுத்ரதேவதாவேசப்ரவ்ருத்த விகட ந்ருத்தமன்று. இது பரிஹாரமாகாமையன்றிக்கே குவளைநிறம் போலேயாய் அறப்பெருத்த

கண்ணும் கோவைப்பழம்போலே சிவந்த வாயும் கண்டார்க்கு தயநீயமாம்படி விவர்ணமாயிற்று. [கவளக்கடாம் என்று தொடங்கி] - கவளங்கொண்டு மதமுதிதமான குவலயாபீடத்தை முடித்த க்ருஷ்ணனுடைய திருநாமத்தைச் சொல்லி ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய பாதரேணுவை இவள்மேலே இடவே, இவள்நோய் தவிரும். திருநாமஸங்கீர்த்தநம், தேவதாந்தரஸம்பந்தத்தாலே வந்த நோய்க்குப் பரிஹாரம்; ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பாதரேணு, தேவதாந்தரஸம்பந்திகள் ஸந்நிதாநத்தால் வந்த நோய்க்குப் பரிஹாரம்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், நீங்கள் பண்ணுகிற பரிஹாரம் நோவை மிகப்பண்ணுகின்றது; நோய்க்கு யோக்யமான பரிஹாரத்தைப் பண்ணுங்கோள் என்கிறாள். [இவளை இத்யாதி] - இந்நற்சரக்கைப் பெறுகைக்கு இங்கிஷித்தாநுஷ்ட்டாநத்தையோ பண்ணுவது? விலக்ஷணையாயிருக்கிற இவளைப் பெறுகைக்கு உபாயம் இந்த தேவாவிஷ்டமாய் ஆடுகிறது அன்று. [அந்தோ] - இவள் இப்படி சொன்னாலும் அவர்கள் இதில்நின்றும் மீளாமையாலே, 'அந்தோ!' என்கிறாள். அந்தோ - விபரீதபலம் ஆகாநின்றது; இவளை இழந்தேபோமித்தனையாகாதே! என்கிறாள். இது பரிஹாரமாகாதொழியு மித்தனை போக்கி இழக்கவேண்டுவதென்? என்ன, இவள் கண்ணும் முறுவலும் ஆனபடி பார்த்திகோளே என்கிறாள்: குவளைபோலேயாய் போக்தாக்களளவன்றிக்கே பரப்பையுடைத்தான கண்ணும் கோவை போலே யிருக்கிற அதரமும் விவர்ணமாயிற்று. [பயந்தனள்] - 'பசந்தனள்' என்பார்கள் தமிழர். பகவத்விச்லேஷத்திலும் அகஞ்சுரிப்படாத அழகுகள் தேவதாந்தர ஸ்பர்சத்தாலே அழிவதே! இனிச் செய்ய அடுப்பதென்? என்ன, - [கவளக்கடாம் இத்யாதி] - கவளங்கொண்டிருப்பதாய், கடாம்உண்டு - மதஜலம்; அது ஒழுகாநிற்பதான குவலயாபீடத்தை முடித்த உபகாரகன். வலிய ப்ரதிபந்தகங்களை வருத்தமறப் போக்கவல்லவனுடைய திருநாமத்தைச் சொல்லுங்கோள், [தவளம் இந்யாதி] - ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுடைய பாதரேணுவைக் கொண்டு இவள்மேலே நீங்கள் இடுங்கோள். தவளப்பொடி - சுத்தமான பொடி. [நீர் இட்டிடுமின்] - பாபம்பண்ணுகைக்கு ஸஹகரித்தவர்களுக்கும் ப்ராயச்சித்தம் பண்ணவேணும். தேவதாந்தர ஸ்பர்சத்துக்குப் பரிஹாரம் - திருநாமஸங்கீர்த்தநம். ததீயஸந்நிதிக்குப் பரிஹாரம் - ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுடைய பாததூளி. [தணியுமே] கண்ணும் முறுவலும் தன்நிறம் பெறும்.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. நீங்கள் பண்ணுகிற பரிஹாரம் நோயை மிகப்பண்ணுகின்றது; அத்தைதவிட்டு, நோய்க்கு யோக்யமான பரிஹாரத்தைப் பண்ணுங்கோள் என்கிறாள்.

[இவளைப்பெறும்பரிசு இவ்வணங்காடுதல் அன்று] இந்நற்சரக்கைப் பெறப் பார்ப்பார் இங்கிஷித்தாநுஷ்ட்டானத்தாலேயோ பெறப் பார்ப்பது? இவ்விலக்ஷணமாயிருக்கிற இவளைப் பெறுகைக்கு உபாயம் இத்தேவதாவிஷ்டமாயாடுமதன்று. இவள் இப்படி சொன்னவிடத்திலும் அவர்கள் மீளாதொழிகையாலே, [அந்தோ] ஐயோ! இவளை இழந்தோமாகாதே யென்கிறாள். இது அநுவர்த்திக்குங்காட்டில் இவளையிழக்கவேணுமோ? என்ன, பார்க்க மாட்டிகோளோ? [குவளைத்தடங்கண்ணும் கோவைச் செவ்வாயும் பயந்தனள்] அவனுடைய வாய்புகுசோறன்றோ பறியுண்கிறது? "தொண்டையஞ் செங்கனிவாய் நுகர்ந்தானை" என்றும் "மணநோக்கமுண்டான்" என்றும் இவையிறே அவனுக்கு ஊண். "குவளையங்கண்ணி" என்னக்கிடவதிறே: குவளைப்பூப்போலேயாய் போக்தாக்களளவல்லாத பரப்பையுடைத்தான கண்ணும்; கோவைவாயாளிறே, கோவைப்பழம்போன்ற சிவந்தஅதரமும் விவர்ணமாயிற்றின: பசந்தன ளென்றபடி. பகவத்விரஹத்துக்கும் அகஞ்சுரிப்படாதவை, தேவதாந்தர ஸ்பர்சத்தாலும் ததீயஸ்பர்சத்தாலுமாக விவர்ணமாயிற்றின வென்றபடி. ஆனால், பரிஹாரம் சொல்லாயென்ன: நீங்களேயன்றோ "நெடுங்காலமும் கண்ணன்நீண்மலர்ப்பாதம் பரவிப்பெற்ற" என்று சொன்னிகோள்; அப்படியே க்ருஷ்ணன் திருவடிகளை ஆச்ரயித்து அவனாலே பரிஹ்ருதமாக வேணுமென்கிறாள். [கவளம் இத்யாதி] இரண்டு அநீதியுண்டு இங்கே புகுந்தது: அவ்விரண்டுக்கும் இரண்டையுங்கொண்டு பரிஹரிக்கப் பாருங்கோள். கவளங்கொண்டிருப்பதாய், ஆர்த்ரவ்யங்களைப் பருக்கிப் பிச்சேற்றுவித்து நிறுத்தினார்களாயிற்று. கடாம் என்று மதஜலம். மதஜலமொழுகாநின்றுள்ள குவலயாபீடத்தை முடித்த உபகாரகன். ப்ரபலப்ரதிபந்தகங்களை

அநாயாஸேந போக்கவல்லவன் திருநாமத்தாலே பரிஹரிக்கப் பாருங்கோள் [தவளப்பொடிக் கொண்டு] பரிசுத்தமான பொடியைக்கொண்டு. [நீர்] பாபப்பண்ணுகைக்கு ஸஹகரித்தார்க்கு ப்ராயச்சித்தத்துக்கும் கூட்டுப்படவேண்டாவோ? [இட்டிடுமின்] இவள்மேலே இடுங்கோள். தேவதாந்தரஸ்பர்சமுண்டானதுக்கு பகவந்நாமத்தைச் சொல்லிப் பரிஹரிக்கப் பாருங்கோள்; தேவதாந்தரஸ்பர்சமுடையாருடைய ஸ்பர்சத்துக்கு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய பாதரேணுவைக் கொண்டு பரிஹரிக்கப் பாருங்கோள். இப்படி செய்தால் பரிஹாரப் படுமோ? என்ன [தணியுமே] இவள்கண்ணும் விழித்து நிறமும் வரும்படி காட்டித்தரக் கடவேன்.

தணியும்பொழுதில்லை நீரணங்காடுதிர் அன்னைமீர்*
பிணியும்ஒழிகின்றதில்லை பெருகுமிதுவல்லால்*
மணியினணிநிறமாயன் தமரடிநீறுகொண்டு*
அணியமுயலின் மற்றில்லைகண்டீர் இவ்வணங்குக்கே. (6)

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய பாததூளியைக்கொண்டு இட உபக்ரமிக்கப் பெறில், அதுவே பரிஹாரம்; மற்று இவள்நோய்க்குப் பரிஹாரமில்லை என்கிறாள். [தணியும் என்று தொடங்கி] - விடாதே நீங்கள் அணங்காடாநின்றிகோள்; இதுக்காக வ்யாதி வர்த்திக்கிறதித்தனை போக்கிக் குறைந்து காட்டுகிறதில்லை. [மணியினணிநிற மாயன்தமர்] - எம்பெருமானுடைய அழகுக்கும் குணங்களுக்கும் தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், இந்தப்பெருநேர்த்தியெல்லாம் வேண்டா: தவளப்பொடியென்று சொன்ன ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுடைய பாததூளியை இவள்மேலே இட உத்யோகிக்க அமையும் என்கிறாள். [தணியும் இத்யாதி] - நான் நிஷேதிக்கநிஷேதிக்க உச்சிவீடும்விடாதே நீங்கள் அணங்காடாநின்றிகோள். [அன்னைமீர்] - நீங்கள் பக்வைகள் என்ன, இளையவர்கள்வார்த்தை கேட்கலாகாதோ? என்கிறாள். [பிணியும் இத்யாதி] - உங்கள்பரிஹாரத்தால் நோய்போகை தவிர்ந்து பழையநிலையிலும் நில்லாதே ப்ரவ்ருத்தமாய் வாராநின்றது. காரணாநுவ்ருத்தியாலே கார்யம் அநுவர்த்திக்கிறபடி. இது விபரீத பலமாயிற்றதாகில், பரிஹாரந்தான் ஏதென்னில்,—[மணியின் இத்யாதி] - நீலமணியிற்காட்டில் அழகிதான வடிவையுடையனாய் குணசேஷ்டிதங்களால் ஆச்சர்யபூதனானவன். [தமரடிநீறுகொண்டு] - அவனுடைய அழகுக்கும் குணங்களுக்கும் தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பாததூளியைக்கொண்டு. வடிவழகுக்குத் தோற்று மோஹித்த இவளுக்கு அவர்களுடைய பாதரேணுவே பரிஹாரமாமித்தனை; ஸௌந்தர்யசீலங்களாலே மோஹித்த இவளுக்கு அவற்றிலே தோற்ற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் ஸ்ரீபாதரேணுவே இடுங்கோள். [அணிய முயலின்] - அணியவேண்டா, உத்யோகிக்க அமையும். 'தவளப்பொடிக் கொண்டு நீரிட்டிடுமின்' என்று விசிஷ்டகுலத்திலே பிறந்த அபவாதமாகையாலே சுனக்க விதித்தேனித்தனை. அதன்ப்ரபாவம் பார்த்தால் இட உபக்ரமிக்க அமையும். "தொண்டரடிப்பொடியாட நாம் பெறில்" என்னக்கடவதிறே. தோப்பாகனுர்க்கு மோஹித்த இவளுக்கு மாயன்தமரடிநீறுகொண்டு பரிகாரமானபடி என்? என்று பிள்ளைசீயரைக் கேட்க, 'மோர்க்குழம்புகேட்குமளவிலே கொடுக்கப்பெறுதாப் போலே ஆசைப்பட்டவளவிலே அவனைக் கொடுவந்து காட்டப்பெறுமையாலே மோஹித்தால் சுக்கிட்டு ஊதி உணர்த்தியுண்டாக்க வேண்டுமாபோலே, ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்பர்சத்தாலே உணர்த்தியுண்டாக்கி ஆச்வஸிப்பிக்க வேண்டுகையாலே' என்று அருளிச்செய்தார். [மற்றில்லை கண்டீர்] - இவளைப்பெறுகைக்கு வேறு பரிஹாரமில்லை. [இவ்வணங்குக்கு] - இவ்வப்ராக்ருதஸ்வபாவைக்கு மற்றொன்று பரிஹாரமாகாதே; இதுவே பரிஹாரமாம்படியன்றோ இவள்வைலக்ஷண்ய மென்கை.

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு. இப்பெருநேர்த்தியெல்லாம் வேண்டா: 'தவளப்பொடி' என்று சொன்னது இன்னதென்று விசேஷித்து, அத்தைச்செய்ய உத்யோகிக்கவே இவள்நோய் தீரும் என்கிறாள்.

[தணியும் இத்யாதி] நிஷேதிப்பாருண்டாகையாலே 'இன்னபோது தவிரச் சொல்லுவர்கள்' என்று அறியாமையாலே, உச்சிவிடுவிடாதே அவர்கள் ஆடத் தொடங்கினார்கள். [பிணியும் இத்யாதி] காரணானுவ்ருத்தியாலே கார்யமும் அநுவர்த்தியாநின்றது [பெருகும் இதுவல்லால்] இன்ணகப் பெருக்குப்போலே மேன்மேலெனக் கிளர்ந்து வாரா நின்றது. [மணியின் இத்யாதி] நீலமணிபோலே அழகியநிறத்தையுடையனாய், குணசேஷ்டிதங்களால் ஆச்சர்யபூதனானவனுடையாருடைய பாதரேணுவைக் கொண்டுவந்து அணிய உத்ஸாஹிக்கில் விசிஷ்டகுலத்திற் பிறந்த அபவாதமாகையாலே ப்ராயச்சித்தத்தை கனக்க விதித்தோமத்தனே; அதுதன்னின் ப்ரபாவத்தைப் பார்த்தால் இதெல்லாம் வேண்டா; உத்யோகமாத்ரம் அமையும். "தொண்டரடிப்பொடியாட நாம்பெறில் கங்கைநீர் குடைந்தாடும் வேட்கை யென்னாவதே" என்றாரிறே. *ஆநுகூல்யஸ்ய ஸங்கல்ப: ப்ராதிகூல்யஸ்ய வர்ஜ்ஜநம்* ஆநுகூல்யத்தில் ஸங்கல்பமாத்ரமே அமையும்: ப்ராதிகூல்யத்தில் வர்ஜ்ஜநமே வேணும். [மாயன்தமரடிநீறு கொண்டு] வண்டரும் சொண்டரும் என்கிறவர்களுக்கு அரையன் சொன்ன வார்த்தைக்குப் பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸர் பரிஹாரம் பண்ணின படியை நினைப்பது. அதாவது அகளங்கநாட்டாழ்வான் இவர்களுக்கு அமணன்பாழியில் விம்ஹத்தைக் காட்டி 'திருமுற்றம்: திருவடி தொழுங்கோள்' என்ன, அவர்களும் மெய்யென்று திருவடி தொழுது, 'அது அமணன் பாழி' என்று அறிந்தவாறே மோஹித்து விழ, பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸர் தம் ஸ்ரீபாத தூளியை அவர்களுக்கு இட, உணர்ந்து எழுந்திருந்தார்கள். திருக்கொட்டாரத்தினருகே கைக்கிரைகட்டிக் கொண்டிருக்கிற நாளிலே, சீயர் இத்திருவாய்மொழி யருளிச்செய்கிறராய் இவ்வளவிலே வந்தவாறே, " 'தேர்ப்பாகனார்க்கு' என்று நோவுக்கு நிதாநம் சொன்னாரகில், அவனைவிட்டுப் பரிஹரியாதே 'மாயன்தமரடி நீறுகொண்டு அணியமுயலின்' என்று இத்தைப் பரிஹாரமாகச் சொல்லுவானென்? நோவுக்கு நிதாநமொன்றும் பரிஹாரமொன்றுமாயோ இருப்பது?" என்று நான் கேட்டேன்; "மோர்க்குழம்பு இழியாதே மோஹித்துக்கிடந்த ஸமயத்தில் சுக்கிட்டுஊதிப் பின்பு மோர்க்குழம்பு கொடுத்துப் பரிஹரிப்பாரைப்போலே, 'தேர்ப்பாகனார்க்கு' என்றபோதே அவரைக்கொடுவந்து காட்டப்பெறுமையாலே, முற்பட இவ்வழியாலே ஆச்வஸிப்பித்துப் பின்னை அவனைக் கொடுவந்து காட்டுவதாகக் காணும்" என்று அருளிச்செய்தார். [மணியின் இத்யாதி] ஸௌந்தர்ய சீலாதிகளாலேயாயிற்று இவள் மோஹித்தது; நீங்களும் ஸௌந்தர்யசீலாதிகளிலே தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய பாதரேணுவைக்கொண்டு பரிஹரிக்கப் பாருங்கோள். பொடிபடத் திரும். [மற்று இத்யாதி] இதல்லது பரிஹாரமில்லாதபடியான வைலக்ஷண்யத்தையுடைய இவளுக்கு இத்தையே பரிஹாரமாகப் பாருங்கோள்.

அணங்குக்கருமருந்தென்று அங்கோராடும்கள்ளும்பராய்*
சுணங்கையெறிந்து நும்தோள்குலைக்கப்படும்அன்னைமீர்!*
உணங்கல்கெடக் கழுதையுதடாட்டம்கண்டுஎன்பயன்?*
வணங்கீர்கள்மாயப்பிரான்தமர் வேதம்வல்லாரையே. (7)

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், இதரதேவதைகளை ஆச்ரயித்தால் இவளுடைய விநாசமே பலித்துவிடுவது; இவள் பிழைக்கவேண்டியிருந்திகோளாகில், வைஷ்ணவர்களை ஆச்ரயியுங்கோள் என்கிறார். [அணங்குக்கு என்று தொடங்கி] - அப்ராக்ருதஸ்வபாவையான இவளுக்கு ஒருவராலும் செய்யவொண்ணாத மருந்து செய்கிறோமென்று துர்த்ரவ்யங்களை ப்ரார்த்தித்துத் திரளநின்று கையைத்தட்டித் தோளைக்குலைத்து ஆடுகிற அன்னைமீர்! [உணங்கல் என்று தொடங்கி] - ஜீவநஸாதநமான வ்ரீஹ்யாதிகள் சேதப்படும்படி கழுதையைத் தின்னவிட்டு அதனுடைய உதடாட்டம் கண்டு போதுபோக்கியிருப்பாரைப்போலே, இவள் நோவுபடாநிற்க அஸங்கத ப்ரவ்ருத்திகளாலே போதுபோக்கியிருந்தால் என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு?

இ.—ஏழாம்பாட்டில், இதரதேவதைகளை ஆச்ரயித்தால் இவளுடைய விநாசமே பலம். பிழைக்க வேண்டியிருந்திகோளாகில், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை ஆச்ரயியுங்கோள் என்கிறாள். [அணங்குக்கு அரு மருந்து என்று] - அப்ராக்ருதஸ்வபாவையான இவளுக்குப் பெறுதற்கரிய மருந்தென்று. இவள் வைலக்ஷண்யம் அறிந்திலிகோள்; செய்கிறதின் தண்மையும் அறிந்திலிகோள்; "சூருமணங்குந்தெய்வப் பெண்பெயர்" என்னக்கடவதிறே. [அங்கு ஓர் ஆடும் கள்ளும் பராய்] - நிஷித்தத்ரவ்யங்களை ப்ரார்த்தித்து. பராய் - பரவி; ப்ரார்த்தித்து. [துணங்கையெறிந்து] - துணங்கைக்கூத்தென்று கையைத் தட்டியாடுவதொன்று உண்டு; அதாதல் ; சுணம் என்றத்தைச் சுண்ணம் என்று ஆக்கி மஞ்சட்பொடியை ஒருவர்மேலே ஒருவர் எறிந்து ஆடுமதாதல். [நும்தோள் குலைக்கப்படும்] - பகவத்விஷயத்திலே அஞ்ஜலி பண்ணும் கையைக்கொண்டு நீங்கள்படும் எளிவரவே இது! ஸாதநார்த்தமாக ஓர் அஞ்சலியும் மிகை யென்று இருக்கக்கடவ நீங்களே இந்த பஹுவ்யாபாரங்களைப் பண்ணுகிறிகோள். [உணங்கல் இத்யாதி] - ஜீவநஹேதுவான வ்ரீஹி நசித்துப்போகக் கழுதையினுடைய உதட்டின் வ்யாபாரத்தைக் கண்டிருக்கிற இத்தால் என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு? அதுபோலே உங்களுக்கு ஜீவநஹேதுவான இவள் நசியாநிற்க, தேவதாந்தரஸ்பர்சமுடையாருடைய வ்யாபாரங்களைக் கண்டிருக்கிற இத்தால் என்ன ப்ரயோஜனமுண்டு? [வணங்கீர்கள் இத்யாதி] - வேதம்வல்லாரான மாயப்பிரான்தமரை ஆச்ரயியுங்கோள்; அவனுடைய ஆச்சர்யகுண சேஷ்டிதங்களுக்குத் தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை ஆச்ரயியுங்கோள். 'வேதம்வல்லார்' என்கிறது - "நாராயணபரா வேதா:", "வேதைச்சஸர்வைரஹமேவ வேத்ய:" என்று ஸகல வேததாத்பர்யமும் கைப்பட்டவர்களென்கை. ஸகலதேவதைகளும் பகவத்பரதந்த்ரமாகையாலே அவற்றுக்குத் தனித்து உயிரில்லை யென்று இருக்குமவர்கள் வேதம்வல்லார்கள்.

ஈடு—ஏழாம்பாட்டு, இதரதேவதைகளை ஆச்ரயித்தால் இவளுடைய விநாசமே பலித்துவிடும்; இவள் பிழைக்கவேண்டியிருந்திகோளாகில், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை ஆச்ரயியுங் கோள் என்கிறாள்.

[அணங்குக்கு அருமருந்தென்று] அணங்கென்று தெய்வப்பெண். "சூரு மணங்குந் தெய்வப்பெண்பெயர்" என்னக்கடவதிறே. அப்ராக்ருத ஸ்வபாவையான இவளுக்குத் தகுதியான பெறுதற்கரிய மருந்தென்று. இவள்வைலக்ஷண்யமும் அறிந்திலிகோள், செய்கிறதின் தண்மையும் அறிந்திலிகோள். [அங்கோராடும் கள்ளும் பராய்] நிஷித்தத்ரவ்யங்களை ப்ரார்த்தித்து. பராய் - பரவி ப்ரார்த்தித்து. [சுணங்கையெறிந்து] சுணங்கையென்று ஒரு க்ருத்த விசேஷம். எறிதல் இடுதல். ஆடலிட்டு என்றபடி. துணங்கைக்கூத்தென்று கைதட்டியாடுவதொரு கூத்துஉண்டு. அத்தைச் சொல்லிற்றுதல்; மஞ்சட்பொடியைக்கை யிலே பிடித்து ஒருவர்க்கொருவர் எறிந்து ஆடுவதொன்று உண்டு, அத்தைச்சொல்லிற்றுதல். [நும்தோள் இத்யாதி] பகவத்விஷயத்தில் பண்ணின அஞ்சலிமாத்ரமும் 'சரண்யன்சீர்மை யாலே மிகை' என்றிருக்கக் கடவ நீங்கள் படும் எளிவரவே இது! "தொழுது எழுதுமென்னு மிது மிகை" என்றிறே இவர்கள் இருப்பது. [உணங்கல் இத்யாதி] ஜீவநஸாதநமான வ்ரீஹியானது நசித்துப்போம்படிக்கு ஈடாக, அத்தைத்தின்கிற கழுதையினுடைய உதட்டின் வ்யாபாரம் கண்டிருந்தால் என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு? அப்படியே இவளைக்கொண்டு ஜீவிக்க விருக்கிற நீங்கள் இவள்விநாசத்தைப் பலிப்பிப்பதான தேவதாந்தரஸ்பர்சமுடையார் வ்யாபாரம் கண்டிருக்கிற இத்தால் என்ன ப்ரயோஜனமுண்டு; ப்ரயோஜநமில்லாமையேயன்று விநாசமே பலிப்பது. அன்றிக்கே, ஜீயர் திருக்குருகைப் பெருமாளரையர் நிர்வஹிக்கும்படி- "உணங்கல்கெட இவளுடைய உணங்குதல் கெட, இவளிளைப்புத் தீர. கழுதென்றது பேய், கழுதை - பேயை, உதடாட்டம் கண்டு என்பயன் - நீங்கள் ஆடும் கள்ளும் ப்ரார்த்தித்துக்கொடுக்க, அத்தை அது விநியோகம்கொள்ளும்போது அதினுடைய உதடாடுகிறத்தைக் கண்டிருக் கிறத்தாலென்ன ப்ரயோஜநமுண்டு?" என்று, "கழுது பேயும் பரணும்" என்றானிறே. 'இதில் ப்ரயோஜநமில்லையாகில், ப்ரயோஜநவத்தாயிருக்குமத்தைச் சொல்லாய், என்ன, [வணங்கீர்கள்] அவர்கள்திருவடிகளிலே விழப்பாருங்கோள். அவர்களென்கிறது ஆரை? என்ன, [மாயப் பிரான் இத்யாதி] குணசேஷ்டிதங்களால் ஆச்சர்யபூதனானவனுடைய குணங்களிலே ஈடு பட்டிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை. *வேதைச்சஸர்வைரஹமேவ வேத்ய: *என்றும் *ஸர்வே வேதா யத்ரைகம் பவந்தி என்றும், *நதா:ஸ்ம ஸர்வவசஸாம் ப்ரதிஷ்டா யத்ரசாச்வதீ* என்றும் சொல்லு

கிறபடியே வேததாத்பர்யம் கைப்பட்டிருக்குமவர்களை. 'வேதம்வல்லாரையே' என்கிற இவ்விசேஷணத்துக்குக் கருத்தென்? என்னில்; தேவதாந்தர ஸ்பர்சமுடையார் புகுந்து சிகித்ஸிக்கிறதுக்குப் பரிஹாரமிறே இவள் சொல்ல இழிந்தது; அதில், 'அவனையொழிந்ததொரு தேவதைக்குத் தனித்தொருயிர்ப்பில்லை. அவனே உத்தேச்யம்' என்றிருக்குமவர்கள்காலிலே விழுங்கோளென்கை. 'தேவதைகள்தோறும் தனித்தனியே கார்யமுண்டு' என்றிராதே, 'ஸகலசப்தங்களும் ஏகார்த்த வாசகம்' என்றிருக்குமவர்களை ஆச்ரயிக்கப்பாருங்கோள்.

வேதம்வல்லார்களைக்கொண்டு விண்ணோர்பெருமான்திருப்
பாதம்பணிந்து* இவள்நோயிது தீர்த்துக்கொள்ளாதுபோய்*
ஏதம்பறைந்து அல்லசெய்து கள்ளூடுகலாய்த்தூய்*
கீதமுழவிட்டு நீரணங்காடுதல்கீழ்மையே. (8

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், வைஷ்ணவர்களைப் புருஷகாரமாகக்கொண்டு ஸர்வேச்வரன் திருவடிகளிலே சரணம்புக்கு இவளுடைய நோயைத் தீர்த்துக்கொள்ளுகையைத் தவிர்ந்து க்ஷுத்ரதேவதைகளை ஆச்ரயிக்கை உங்களுக்குக் கீழ்மையைப் பண்ணு மென்கிறாள். [ஏதம் என்று தொடங்கி] - வக்தவ்யமல்லாதவற்றைச் சொல்லி அபக்ஷ்யங்களைப் பண்ணி துர்த்ரவ்யங்களைக் கலந்து தூவிப் பொல்லாத பாட்டோடுங்கூடின வாத்யங்களை ப்ரவர்த்திப்பித்து நீங்கள் தைவாவேசத்தாலே ஆடுகிற இது உங்களுக்கு அவத்யாவஹம்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைப் புருஷகாரமாகக்கொண்டு ஸர்வேச்வரன்திருவடிகளிலே சரணம்புக்கு இவளுடைய நோயைத் தீர்த்துக்கொள்ளுகையைத் தவிர்ந்து க்ஷுத்ரதேவதா ஸமாச்ரயணம்பண்ணுமது உங்களுக்குக் கீழ்மையைப்பண்ணும் என்கிறாள். [வேதம்வல்லார்களைக் கொண்டு] - ஸர்வேச்வரனே ப்ராப்யமும்ப்ராபகமும் என்கிற வேததாத்பர்யம் கைப்பட்டவர்களைப் புருஷகாரமாகக்கொண்டு. "வேறாகவேத்தியிருப்பாரை வெல்லுமே" என்கிறபடியே அவர்கள்தாங்களே ஆச்ரயணியர், ஸஜாதீயபாவத்தாலே அத்தனை ருசிவிச்வாஸங்கள் வாராதாகில் அவர்களைப் புருஷகாரமாக வாகிலும் கொள்ளப் பாருங்கோள். "வில்லிபுதுவைவிட்டுசித்தர் தங்கள்தேவரை", "பிதாமஹம் நாதமுநிம் விலோக்ய ப்ரஸீத". [விண்ணோர் இத்யாதி] - அயர்வறும்அமரர்க ளதிபதிதிருவடிகளிலே பணிந்து. [இவள் நோய் இது] - நோய்கொள்ளுகிறாள் இவள், நோய்தான் இது. [தீர்த்துக்கொள்ளாது] - அநாயாஸேந போக்கிக்கொள்ளாதே. [போய்] - அப்ராப்தவிஷயங்களிலே கைகழியப் போய், [ஏதம் பறைந்து] - வக்தவ்யமல்லாதவற்றைச் சொல்லி. [அல்லசெய்து] - கர்த்தவ்யமல்லாதவற்றைச் செய்து; நிஷித்தங்களைச்செய்து. [கள்ளூடுகலாய்த்தூய்] - நிஷித்தத்ரவ்யங்களை வைஷ்ணவக்ருஹங்களுக்குள்ளே கலந்து தூவி. [கீதமுழவிட்டு] - நிஷித்தமான கீதத்தோடுகூடின வாத்யங்களை ப்ரவர்த்திப்பித்து. கீத முழவு - பாட்டோடுகூடின வாத்யம். [நீர் அணங்காடுதல்] - நீங்கள் தேவாவிஷ்டராய் ஆடுகிற இது. [கீழ்மையே] - உங்களுக்கு அவத்யாவஹம். இது உங்களளவிலே போகிறதல்ல. "ஸ்கந்த ருத்ர மஹேந்த்ராத்யா: ப்ரதிஷித்தாஸ்து பூஜகே", "ப்ரதிபுத்தா நஸேவந்தே".

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைப் புருஷகாரமாகக்கொண்டு ஸர்வேச்வரன்திருவடிகளிலே சரணம்புக்கு இவளுடைய நோயைத் தீர்த்துக்கொள்ளுகை தவிர்ந்து, க்ஷுத்ரதேவதா ஸமாச்ரயணம் உங்களுக்குக் கீழ்மையைவிளைக்கும் என்கிறாள்.

[வேதம்வல்லார்களைக்கொண்டு] 'ஸர்வேச்வரனே ப்ராப்யமும் ப்ராபகமும்' என்கிற வேததாத்பர்யம் கைப்பட்டவர்களைக்கொண்டு. "வேறாகவேத்தியிருப்பாரை வெல்லுமே மற்றவரைச் சாத்தியிருப்பார் தவம்" என்கிறபடியே, அவர்கள்காலிலே விழப்பெறில் ஆலங்கமாக நோவு பரிஹ்ருதமாம். அது கூடாதிறே; ஸஜாதீய ப்ரதிபத்தி பண்ணி யிருக்கையாலே ருசிவிச்வாஸங்கள் அவர்கள்பக்கல் கனக்கப்பிறவாதிறே; ஆனபின்பு, அவர்களைப்

புருஷகாரமாகக்கொண்டு அவனை ஆச்ரயிக்கப் பாருங்கோள். இங்கு இருக்கும் நாளைக்குப் புருஷகாரமாகமுமுக்ஷுக்கள் உண்டு; அங்குத்தானே நித்யஸூரிகள் உண்டிறே. *ஸ ஏநாந் ப்ரஹ்ம கமயதி* என்று அவர்கள் கொடுபுக்கிருத்தவிறே அவ்வோலக்கத்தில் இருப்பது. வேததாத்பர்யம் கைப்பட்டிருக்குமவர்களைக்கொண்டு. [விண்ணோர்பெருமான் திருப்பாதம் பணிந்து] அயர்வறுமமரர்க ளதிபதிதிருவடிகளிலே பணிந்து. [இவள்நோயிது தீர்த்துக்கொள்ளாது. நோய்கொள்ளுகிறாள் இவள், நோய்தான் இது; இதுக்கிடான பரிஹாரத்தைப் பண்ணாதே] [போய்] நம்முடைய நிலைக்கு அதிதூரமாய் அப்ராப்தமானதிலே கைகழியப்போய். [ஏதம் பறைந்து] உங்களுக்குக் குற்றமானவற்றை நீங்கள் சொல்லி. [அல்லசெய்து] செய்யக்கடவதல்லாதத்தைச் செய்து [கள்ளூடுகலாய்த்தூய்] நிஷித்தத்ரவ்யங்களைக்கொண்டு க்ருஹமெங்கும் கலந்து தூவித்து. நிஷித்த த்ரவ்யத்தைஸ்பர்சித்தவோபாதியாயிற்று தேவதாந்தரஸ்பர்சமும். 'விண்ணோர்பெருமான் திருப்பாதம்பணிந்து இவள் நோயிது தீர்த்துக்கொள்ளாது, என் கையாலே அவனைக்கொண்டு பெறப்பாராதே, அவனுக்குப்புறம்புமாய் அஹங்கார மமகார கர்ப்பமான க்ரியாகலாபங்களாலே பெறப்பார்க்கையும் அத்தோபாதியாயிற்று. அறமேலாயிருக்கும் மருந்திறே இவள்சொல்லிற்று; அத்தையிறே இவர்கள் உதாஸித்து நிற்கிறது. [கீதம்இத்யாதி] நிஷித்தமான கீதத்தோடே கூடின வாத்யங்களை ப்ரவர்த்திப்பித்து. [நீர் இத்யாதி] பகவத்குணாநுபவத்தாலே, "உண்டுகளித்தேற்கும்பரென்குறை" என்னக்கடவ நீங்கள் தைவாவிஷ்டராய்க்கொண்டு ஆடுவது. [கீழ்மையே] சாலத் தண்ணிது. உங்களளவில் போமதல்ல, உங்கள்ஸந்தாநத்துக்கும் கொத்தை. ஊடு-உள்ளே. கலாய்-கலந்து. தூய் - தூவி.

கீழ்மையினால்அங்கு ஓர்கீழ்மகனிட்டமுழவின்கீழ்*
நாழ்மைபலசொல்லி நீரணங்காடும்பொய்காண்கிலேன்*
ஏழ்மைப்பிறப்புக்கும்சேமம் இந்நோய்க்குமீதேமருந்து*
ஊழ்மையில்கண்ணபிரான் கழல்வாழ்த்துமின்உன்னித்தே. (9)

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், நீங்கள் அணங்காடுகையாகிற நிஷ்ப்பலப்ரவ்ருத்தி நான் காணமாட்டேன்; க்ருஷ்ணன்திருவடிகளை நினைத்து வாழ்த்துங்கோள், இவள்பிழைக்கவேண்டியிருந்திகோளாகில் என்கிறாள். [கீழ்மை என்று தொடங்கி] - உங்களுடைய கீழ்மையாலே நிஹீநகுலஜனாயிருப்பானொருவன் ப்ரவர்த்திப்பித்த வாத்யத்தின்கீழே பலமேறுணிப்புச்சொல்லி. தேவதாந்தரமுடைமை சொல்லி என்றவாறு. [ஏழ்மை என்று தொடங்கி] - இவளுக்குக் காலமுள்ளதனையும் ரக்ஷையாம். இந்நோய்க்கும் இதுவே பரிஹாரம். [ஊழ்மையில்] - யுக்தமானபடியாலே.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், நீங்கள்பண்ணுகிற நிஷ்ப்பலப்ரவ்ருத்திகள் நான் காணமாட்டேன். க்ருஷ்ணன்திருவடிகளை நினைத்து வாழ்த்துங்கோள்: இவள் பிழைக்கவேண்டியிருந்திகோளாகில் என்கிறாள். [கீழ்மையினால்] - உங்கள்தண்மையாலே. இவர்களுக்குத் தண்மையாவது - ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களாலே அபிபூதராகை. [அங்கு ஓர் கீழ்மகன் இட்ட முழவின்கீழ்] - சண்டாளன்ப்ரவர்த்திப்பித்த வாத்யத்தின்கீழே இருந்து. [நாழ்மைபலசொல்லி] - நாழ்மை - குற்றம். அவற்றுக்கில்லாத ஏற்றங்களைப் பலவும் சொல்லி. "உண்டுமுமிழ்ந்துங்கடந்துமிடந்தும்" என்று அவனைச்சொல்லும் ஏற்றங்களையிறே சொல்லுவது. சிலர்க்கு இல்லாத ஏற்றங்களைச்சொல்லுகை குற்றமிறே. நாழ்மை - நறுவட்டாணித்தனம் என்றுமாம். [நீர் அணங்காடும்பொய்காண்கிலேன்] - நீங்கள் தேவாவிஷ்டராய் ஆடுகிற நிஷ்ப்பல ப்ரவ்ருத்தியை நான் காணமாட்டுகிறிலேன். பகவத்ஸஹகாரமொழிய ஒருதேவதைக்கு உயிருண்டாகிலிறே அந்தவ்யாபாரம் இவள்கண்ணில் படுவது. இது நிஷ்ப்பல ப்ரவ்ருத்தியாகில் நீ சொல்லுகிறதுக்குத்தான் பலமென்? என்ன,— [ஏழ்மைப்பிறப்புக்கும் சேமம்] - ஸப்தஜந்மங்களுக்கும் ரக்ஷை. மேலுண்டான ரக்ஷையோ நாங்கள் தேடுகிறது? இந்நோவுபோகையன்றோ உத்தேச்யம் என்ன,—[இந்நோய்க்கும் ஈதே மருந்து] - இவள் பிழைக்கைக்கும் இதுவே பரிஹாரம்; இது ஸகலபேஷஜமன்றோ? "ஸகலபலப்ரதோஹி விஷ்ணு:" இறே. [ஊழ்மையில்] - இவளைப் பிழைப்பிக்கையே அன்று, ப்ராப்தம் செய்த

னாகவுமாம். ஊழ்மை - முறைமை. [கண்ணபிரான் இத்யாதி] - கண்ணபிரான்கழல் உன்னித்து வாழ்த்துங்கோள்; உபகாரசீலனான க்ருஷ்ணன்திருவடிகளை அநுஸந்தித்து வாழ்த்தப் பாருங்கோள். "ஆயாஸ:ஸ்மரணே கோऽஸ்ய ஸ்ம்ருதோயச்சதி சோபநம்" என்று ஸம்ருதிமாத்ரத்தாலே போம்.

௯.—ஒன்பதாம்பாட்டு. நீங்கள் பண்ணுகிற நிஷ்ப்பலப்ரவ்ருத்தி நான் காணமாட்டேன்; க்ருஷ்ணன் திருவடிகளை நினைத்து வாழ்த்துங்கோள், இவள் பிழைக்கவேண்டியிருந்தீர்கோளாகில் என்கிறாள்.

[நீழ்மையினால்] உங்கள் தண்மையினாலே: இவர்களுக்குத் தண்மையாவது ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்களாலே அபிபூதராகை. ஆகையாலேயிறே, இக்கார்யம் செய்கிறது. [அங்குஓர் இத்யாதி] 'இன்னவிடத்திலான், இன்னான்' என்று சொல்லவொண்ணாத ஒரு சண்டாலன் ப்ரவர்த்திப்பிக்கிற வாத்யத்தின்கீழே புக்கிருந்து. [நாழ்மை பலசொல்லி] நாழ்மை - குற்றம். அவற்றுக்கில்லாத ஏற்றங்களைப் பலவும் சொல்லி. "உண்டு உமிழ்ந்தும் கடந்து இடந்தும்" என்று ஸர்வேச்வரனைச் சொல்லுமாபோலே, 'இவன் இன்னது செய்தான், இன்னது செய்தான்' என்று சொல்லாநிற்பார்களிறே. நாழென்று குற்றத்துக்கும், இல்லாதது சொல்லுகைக்கும், 'நான்' என்று அபிமாநித்திருக்கைக்கும் பேர். [நீர் இத்யாதி] நீங்கள் தைவாவிஷ்டைகளாயாடுகிற இப்பொய் என்கண்ணுக்கு ஒரு வஸ்துவாய்த் தோற்றுகிறதில்லை. *நேஹ நாநாऽஸ்தி கிஞ்சந* என்று, 'அவனையொழிந்ததொரு தேவதைக்கு வஸ்துத்வமுண்டு' என்றிருக்கிலிறே அவர்கள் செய்கிறது 'மெய்,' என்று தோற்றுவது. 'நாங்கள்செய்கிறவை பொய்யாகில், நீ சொல்லுகிறது மெய்யாய் எவ்வளவு பலிக்கும்?' என்ன, [ஏழ்மைப்பிறப்புக்கும் சேமம்] ஏழ்மை - ஒருநன்மையுண்டானால் அத்தை ஏழேழாகச் சொல்லக்கடவதிறே. எல்லா ஜந்மங்களிலும் ரக்ஷையாம். ஏழ்மை-தண்மை. தண்ணிதான ஜந்மமென்னவுமாம். நாங்கள் ஜந்மங்களில் ரக்ஷையாமதுவோ தேடுகிறது? இவள்நோய்க்குப் பரிஹாரமன்றோ? அத்தைச் சொல்லாதே மற்றொன்றைச் சொல்லுகிறதென்? என்ன; ஆகில், சம்பநுத்தார்க்கைக்குப் போகவேணுமோ? [இந்நோய்க்கும் ஈதேமருந்து] அடிபற்றின மருந்தன்றோ? ஊழ்மையில் - முறையிலே. ஊழென்பது முறை. நீங்கள் செய்கிறவைபோலன்றிக்கே முறையிலே செய்ததாகவுமாம். [கண்ணபிரான் இத்யாதி] உபகாரகனான க்ருஷ்ணன் திருவடிகளை வாழ்த்தப் பாருங்கோள். அடிக்கழஞ்சுபெறும் மருந்திறே. அதுசெய்யுமிடத்தில் [உன்னித்து] *ஸ்ம்ருதோ யச்சதி சோபநம்*. எல்லாருமொக்க அநுஸந்தித்து வாழ்த்தப்பாருங்கோள். இப்படி செய்யவே, எல்லா ஜந்மங்களிலும் ரக்ஷகமாய் இவள்நோய்க்கும் பரிஹாரமாம்; ப்ராப்தம் செய்ததுமாகலாம்.

உன்னித்துமற்றொருதெய்வம்தொழாள் அவனையல்லால்*
நும்மிச்சைசொல்லி நும்தோள்குலைக்கப்படும் அன்னைமீர்!*
மன்னப்படுமறைவாணனை வண்துவராபதி
மன்னனை* ஏத்துமின் ஏத்துதலும்தொழுதாடுமே. (10)

௰.—பத்தாம்பாட்டில், இவளுக்கு க்ருஷ்ணன்திருவடிகளிலுண்டான ஐகாந்த்யத்தை அநுஸந்தித்து அதுக்குசாடாக அவனை வாழ்த்துங்கோள்; வாழ்த்தவே, இவள் உஜ்ஜீவிக்கும் என்கிறாள். [உன்னித்து என்று தொடங்கி] - அவனையொழிய மற்றொருதெய்வம் உண்டென்று அறிதல் தொழுதல் செய்யும் ஸ்வபாவையல்ல. உங்களுக்கு ப்ரதிபத்நங்களைச் சொல்லி அலமாக்கிற அன்னைமீர்! [மன்ன என்று தொடங்கி] - ஸூத்ருடப்ரமாணமான வேதப்ரதிபாத்யனுய்வைத்து க்ருஷ்ணனாய் வந்து திருவவதாரம்பண்ணியருளி, வண்துவராபதிக்கு ராஜாவானவனை. நீரேறுண்டு மோஹித்தார்க்கு நீரே பரிஹாரமாமாப்போலே நோய்க்கு நிதாநமான க்ருஷ்ணகுணகீர்த்தநமே பரிஹாரமென்று கருத்து.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், இவளுக்கு க்ருஷ்ணன்திருவடிகளிலுண்டான ஐகாந்த்யத்தை அநுஸந்தித்து அவனை ஏத்துங்கோள்; இவள் உஜ்ஜீவிக்கும் என்கிறள். [உன்னித்து இத்யாதி] - உன்னித்து - மதித்து; நெஞ்சாலே ஒன்றாக நினைத்து க்ருஷ்ணனையொழிய வேறொருதேவதையைத் தொழாள். வேறொன்றை தேவதையென்று மதித்தல் தொழுதல் செய்யுமவளல்லள். தேவதாந்தரஸ்பர்சம்பொறாத இவளுக்கே இந்தப் பரிஹாரம் பண்ணுவது. [நும் இச்சை சொல்லி] - உங்களுக்கு ப்ரதிபந்நங்களைச் சொல்லி. இவளுக்குத் தகாது என்று அறியாதே தோற்றிற்றுச் சொல்லி. [நும்தோள் இத்யாதி] - நீங்களே இவ்விஷயத்திலே விக்ருதைகளாவுதிகோள். உங்கள்தோளே இதுக்கு உபகரணமாவது. ப்ராப்தவிஷயத்திலும் அவிக்ருதராய்ப்போரும் குடி படும் பாடே இது: [மன்னப் படு மறை] - அப்யஸிக்கப் படும் மறை; அத்யயநப்ராப்தமான வேதம்; நித்யமான வேத மென்றுமாம். [மறைவாணனை] - நித்யமான வேதத்திலே ஸர்வாதிகனாக ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டவனை. [வண் துவராபதிமன்னனை] - இப்படி ஓலைப் புறத்தே கேட்டுப்போகாமே கண்டு அநுபவிக்கலாம்படி ஶ்ரீமத்த்வாரகைக்கு ராஜாவாகப் பிறந்தவனை. [ஏத்துமின்] - வாய்படைத்த ப்ரயோஜநம் பெறும்படி ஏத்துங்கோள். அவனை ஆச்ரயிக்கடவ நீங்களே க்ஷுத்ரதேவதையின் காலிலே விழுவுதிகோள். [ஏத்துதலும் தொழுது ஆடுமே] - உங்கள்ஸ்வரூப லாபமேயன்று; "அத ஸோऽபயங்கதோ பவதி" என்கிறபடியே ஏத்தின ஸமநந்தரத்திலே ப்ரபுத்தையாய் வ்யாபாரக்ஷமையுமாம். இவள்உணர்ந்தால் செய்வது தொழுதல் விக்ருதையாதல் போலே காணும். நீரேறுண்டு மோஹித்தார்க்கு நீரே பரிஹாரமாமாப்போலே நோவுக்கு அடியான க்ருஷ்ணனுடைய குணகீர்த்தநமே பரிஹாரமென்று கருத்து.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. இவளுக்கு க்ருஷ்ணன் திருவடிகளில் உண்டான ஐகாந்த்யத்தை அநுஸந்தித்து அவனையேத்துங்கோள்; இவள் உஜ்ஜீவிக்கும் என்கிறன்.

[உன்னித்து மற்றொருதெய்வம் தொழாள் அவனையல்லால்] இன்னார்க்கு இன்ன பரிஹாரமென்றில்லையோ? அது அறிந்து பரிஹரிக்கவேண்டாவோ? முழங்கால்தகர மூக்கிலே சரச்சிரை கட்டுமாபோலே யன்றோ நீங்கள் பண்ணுகிற பரிஹாரம்? 'தேவதாந்தரஸ்பர்சம் இவளுக்குப் பொறாது' என்று அறியவேண்டாவோ? தன்நெஞ்சாலே மதித்து வேறொரு தெய்வத்தைத் தொழுதறியாள் இவள். *பால்யாத்ப்ரப்ருதி ஸுஸ்நிக்த:* என்கிறபடியே, பிறை தொழும் பருவத்திலும் பிறைதொழுதறியாள். 'மலையோ முழுமுற்றும்போந்தில - பெருமான் மலையோ திருவேங்கடமென்று கற்கின்ற வாசகம் இவள்பரமே' என்று நீங்கள் ஆச்சர்யப் படும்படியன்றோ அப்பருவத்திலும்; இனி இப்போது பர்வதந்தைவிட்டுப் பதர்க்கூட்டைப் பற்றுமோ? *அநந்யதைவத்வம்* 'வேறேயொரு ஆச்ரய தேவதை உண்டு. அது ரக்ஷிக்கிறது' என்று நினைக்க விரகில்லைகிடீர் எனக்கு. *ஸஹபத்ந்யா* என்று பெரியபெருமாள்திருவடிகளில் இவர்புகும்போதும் இவர்க்கு எடுத்துக்கைநீட்டப்புகுமத்தனை போக்கி, பெரியபெருமாள்தாம் உத்தேச்யமாகப் புக்கறியேன். *இயம் க்ஷமாச* ராவணனுடைய ஐல்பங்களையும் ராக்ஷஸிகளுடைய தர்ஜ்ஜநபர்த்ஸநங்களையும் பொறுத்திருந்ததும் 'அவரது ஒரு இன்சொல்கேட்கலாம்' என்றுகிடீர். *பூமௌச சய்யா* இத்தரைக்கிடை கிடந்ததும் *தவாங்கே ஸமுபாவிசம்* என்கிறபடியே 'அவர்மடியி லிருப்பு ஒருகால் ஸித்திக்குமோ?' என்னுமத்தாலேகிடீர். *நியமச்ச தர்மே* 'ரக்ஷகத்வதர்மம் அவர்தலையிலே' என்னுமத்தாலேகிடீர் நான் இருந்தது; *ந த்வாகுர்மி தசக்ரீவ பஸ்ம பஸ்மார்ஹ தேஜஸா* என்றதும் அவரைப் பார்த்து. *பதிவ்ரதாத்வம்* *ஏதத்வ்ரதம் மம* என்றவருடைய வ்ரதமொழிய, 'எனக்கு' என்ன ஒருஸங்கல்பத்தையுண்டாக்கி இவற்றையழிக்க நினைத்திலேன் கிடீர். *விபலம் மமேதம்* தப்பாததவையும் தப்பிற்றின. ஆர்க்குப்போலே யென்னில்; *மாநுஷாணும் - க்ருதக்நேஷு - க்ருதமிவ* *ஆத்மாநம் மாநுஷம்மந்யே* என்றவர்க்கும் உண்டிறே மனிச்சு; அவரையொழிந்தார்திறத்துச் செய்தவற்றோபாதியாய் விழுந்தது. தப்பாதது தப்பிற்று; அதுக்கு அடியேன்? என்னில், *மமேதம்* அவர்பக்கல் குறையில்லை; அதுக்கு இலக்கு நானானையாலே. [நும்இச்சைசொல்லி] உங்களுக்கு இஷ்டமானவற்றைச் சொல்லி. அர்த்ததத்த்வத்தைப் பார்த்தாலும் இவளைப் பார்த்தாலும் தேவதாந்தரஸ்பர்சம் பொறுதாயிருந்ததிறே. இனியுள்ளது உங்களுக்கு ப்ரதிபந்நங்களைச் சொல்லுகையாயிற்றிறே. [நுந்தோள்குலைக்க] இவற்றுக்கு விக்ருதராமவர்களே நீங்கள். துர்வ்ருத்தர்செய்வதை வ்ருத்த

வான்கள் செய்வர்களோ? 'தோளவளையல்லால் தொழா' என்றன்றோ நீங்கள் சொல்வது. ஆனால், செய்ய அடுப்பதென்? என்ன, [மன்ன இத்யாதி] வேதைகஸமதிகம்யனானவனைப் பற்றப் பாருங்கோள். ஆகமாதிகளில் சொன்னவற்றைக் கொண்டோ பரிஹரிக்கப்பார்ப்பது? மன்னுகையாவது அப்யாஸமாய், அத்யயநவிதி ப்ராப்தமானத்தையாதல்; அன்றிக்கே, நித்யத்வமாய், புருஷபுத்திப்ரபவ மல்லாமையாலே விப்ரலம்பாதி தோஷ ஸம்பாவனை யின்றிக்கே பூர்வபூர்வோச்சாரண க்ரமத்திலே உத்தரோத்த ரோச்சார்யமாணத்வத்தைப் பற்றச் சொல்லிற்றுதல். நித்யமான வேதப்ரதிபாத்யனாகையாலே வந்த ஏற்றத்தை யுடையவனை. [வண் துவராபதிமன்னனை] கேட்டார்வாய்க் கேட்டுப்போகாமே கண்ணாலே கண்டு அநுபவிக்கலாம்படி வந்து அவதரித்தவனை, நீரிலே புக்கு அழுந்தினாரை முகத்திலே நீரைத்தெளித்துப் பரிஹரிக்குமாபோலே, தேர்ப்பாகனார்க்கு மோஹித்த இவளை, வண் துவராபதிமன்னன் திருநாமத்தைச் சொல்லி ஆச்வஸிப்பிக்கப்பாருங்கோள். [ஏத்துமின்] வாய் படைத்த ப்ரயோஜநம் பெற ஏத்துங்கோள். "சீர்பரவாது உண்ணா, வாய்தானுறுமோ வொன்று" என்றன்றோ நீங்கள் சொல்லுவது? [ஏத்துதலும்] நீங்கள் க்ருதார்த்தைகளாமளவே யன்று, *அத ஸோ஽பயங்கதோ பவதி* என்கிறபடியே, ஏத்தின ஸமநந்தரத்திலே ப்ரபுத்தையாய். [தொழுதாடுமே] உணர்த்தியுண்டானால் செய்வது அதுபோலே காணும். தரித்து வ்யாபாரக்ஷமையுமாம்.

தொழுதாடித்தூமணிவண்ணனுக்கு ஆட்செய்துநோய்தீர்ந்த*
வழுவாததொல்புகழ் வண்குருகூர்ச்சடகோபன்சொல்*
வழுவாதஆயிரத்துள் இவைபத்துவெறிகளும்*
தொழுதாடிப்பாடவல்லார் துக்கசீலமிலர்களே. (11)

ஒ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை ஸஹ்ருதயமாக அப்யஸிக்குமவர்கள் தாம் எம் பெருமானைப் பிரிந்து பட்ட வ்யஸநம் படார் என்கிறார். [தொழுது என்று தொடங்கி] - திருநாமத்தாலே உஜ்ஜீவித்து நோய்தீருவதும் செய்து மோஹதசையிலும் தேவதாந்தரஸ்பர்சம் ஸஹியாமையும் அத் தசையிலும் பகவத் குணங்களை உஜ்ஜீவநமாகவுடைய ரென்னும் ஸ்வாபாவிகமான புகழைப் புஷ்கல மாகவுடைய ஆழ்வாருடைய சொல்லான. [வழுவாத ஆயிரம் என்று தொடங்கி] - ஆயிரந்திருவாய் மொழியிலும் பகவத்குணங்கள் ஒன்றும் ஒழியாமே ப்ரதிபாதித்த வெறிவிலக்கான இத்திருவாய் மொழியை ஸஹ்ருதயமாக அநுஸந்திப்பார். [தொழுதாடி என்று தொடங்கி] - மோஹம் தீரப் பெறுகையாலே எல்லாம் பெற்றதாக அநுபவிக்கிறேது.

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை ஸஹ்ருதயமாக அப்யஸிக்கவல்லார் தாம் பிரிந்துபட்ட வ்யஸநம் படார் என்கிறார். [தொழுது ஆடி இத்யாதி] - தொழுது அந்த ஹர்ஷத்தாலே ஆடி ஆள்செய்து நோய் தீர்ந்த கீழ்ப்பிறந்த அவஸாதாதிசயத்தாலேபிறந்த உணர்த்தியைக் குவாலாகச் சொல்லுகிறது. மேல் "சீலமில்லாச்சிறிய" னாகையாலே, உணர்ந்து கூப்பிடுகைக்கு வேண்டுமளவேயிறே பிறந்தது. 'வண்துவராபதிமன்னனை ஏத்துமின்' என்று தோழி சொன்னமாத்ரமே அமைந்தது, இவள் ப்ரபுத்தை யாகைக்கு. இத்தோழிதானும் பகவத்ப்ரபாவம் அறிந்திலள். தானும் சொல்லி அவர்களும் சொல்ல வேணும் என்று இருந்தாள். இதுஎல்லாம் வேண்டிற்றில்லையே. [வழுவாத தொல் புகழ்] - அஜ்ஞாந தசையிலும் தேவதாந்தரஸ்பர்சம் விநாசேஹதுவாய் இத்தசையிலும் பகவத்ஸ்பர்சம் ஸத்தாதாரகமாம்படி யான ஸ்வாபாவிகமான வைஷ்ணவ ஶ்ரீயிலே நிலைநின்ற புகழையுடையவர். [வழுவாத ஆயிரத்துள் இவை பத்து வெறிகளும்] - ஒருத்தனுக்கு ஜ்ஞாதவ்யார்த்தங்களில் ஒன்றும் குறையாமல் அருளிச்செய்த ஆயிரத்திலும், வெறிவிலக்கான இத்திருவாய்மொழியை. வெறிவிலக்காவது - ஒருவனை ஆசைப்பட்டு மோஹித்துக்கிடக்க இவளை தேவாவிஷ்டையென்று ஆடறுப்பது பலியிடுவதாக, தோழி - ஒருவனுக்கு மோஹித்துக்கிடக்கிறாள் என்று அவர்களை விலக்குகை என்று தமிழர் சொல்லுவது ஒரு துறை.

[தொழுது ஆடிப் பாடவல்லார்] - ஸஹ்ருதயமாக அநுஸந்திப்பார். [துக்கசீலமிலர்களே] - து:க்கஸ்வபாவமின்றிக்கே யொழிவர். சீலம் - ஸ்வபாவம்.

ஈடு.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை ஸஹ்ருதயமாக அப்யஸிக்கவல்லார், தாம் பிரிந்துபட்ட வ்யஸநம் படாதே பலத்திலே அந்வயிப்பர் என்கிறார்.

[தொழுது ஆடித் தூமணிவண்ணனுக்கு ஆட்செய்து நோய்தீர்ந்த] என்றதுக்கு அம்மங்கியம்மாள் பணிக்கும்படி: "மோஹித்தவள் அல்பம் ஆச்வஸித்தவாறே, 'மோர்க் குழம்பு குடித்தாள், தரித்தாள், கண்விழித்தாள், வார்த்தைசொன்னாள்' என்பர்களிறே; அதுபோலே காணும்" என்று. முன்புபிறந்த அவஸாதாதிசயத்தாலே பிறந்த உணர்த்தியைக் குவாலாகச் சொல்லுகிறது: மேல் "சீலமில்லாச்சிறிய"னுகையாலே, உணர்ந்து கூப்பிடவேண்டுமளவேயிறே பிறந்தது. [தொழுது இத்யாதி] இத்தோழிதானும் அறிந்திலள்காணும் பகவத்ப்ரபாவம்; அவர்களை 'ஏத்துங்கோள்' என்றாளே: அதெல்லாம் வேண்டாதே, தான் 'ஏத்துங்கோள்' என்றஇதுதானே அமைந்தது இவனுணருகைக்கு. பகவத்ப்ரபாவம் புறம்புள்ளார்க்கு அறியவொண்ணுதவோபாதி, உட்புகுந்தாராய் அறிந்தார்களாயுள்ளவர்க்கும் 'இவ்வளவு' என்று அறியவொண்ணுதாய்க்காணும் இருப்பது. வழுவாத தொல்புகழாகிறது- அஜ்ஞாநதசையிலும் தேவதாந்தரஸ்பர்சமும் ததீயஸ்பர்சமும் ஸத்தயா விநாசஹேதுவாய், அவ்வளவிலும் பகவந்நாமமும் ததீயஸ்பர்சமும் ஸத்தயா தாரகமுமாம்படியான ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீயிலே நிலைநின்ற புகழ். ஒருவன் வைஷ்ணவனுகையாவது இது: 'ஸர்வேச்வரன் ரக்ஷகன்' என்று ஒருவன்பக்கலிலே ஒருவார்த்தை கேட்டுவிட்டு, தேவதாந்தரஸ்பர்சமும் அபாகவதஸ்பர்சமும் உண்டாயிருக்க, வைஷ்ணவனுக விரகில்லையிறே. பூர்வார்த்தத்தை அநுஸந்தித்தால் இத்தலையால் ஒரு துரும்பு நறுக்கவும் ப்ராப்தியில்லாதபடியாயிருக்கும்; உத்தரார்த்தத்தை அநுஸந்தித்தால் இனிய பெருமாளைப்போலே கண்ணுறங்கவும் விரகில்லையாயிருக்கும். "கழிவதோர்காதலுற்றார்க்கும் உண்டோ கண்கள் துஞ்சுதல்" என்றிறேஇருப்பது. 'ஸ்வரூபம்இது' என்று அறிந்தால் ஸ்வரூபாநுரூபமான வ்ருத்தமும் அதுக்கு விரோதியானவற்றைக் காற்கடைக்கொள்ளுமதுவும் இல்லையாகில், ஜ்ஞாநம் பிறந்ததில்லையாமித்தனையிறே. இதில்லையாகில் ஆழ்வார்கள்போனவழியில் அந்வயித்திலனுமித்தனையிறே; "திருவடிதன்னாமம் மறந்தும் புறந்தொழா மாந்தர்" என்றும், "திருவில்லாத்தேவரைத் தேறேன்மின் தேவு" என்றும், "எண்ணுதமானிடத்தை யெண்ணுதபோதெல்லா மினியவாறு" என்றும், "பேராளன்பேரோதும் பெரியோரை யொருகாலும் பிரிகிலேன்" என்றிறுமிறே இவர்கள்படி. அநாதிகாலம் இவன் சூழ்த்துக்கொண்ட பாபங்கள் போகையும், நித்ய கைங்கர்யம் பெறுகையுமாகிற இப்பேற்றுக்கு இவ்வளவாகிலும் செய்யாதிருக்க விரகுண்டோ? [வழுவாத இத்யாதி] இவ்வாத்மாவுக்கு ஜ்ஞாதவ்யமான அர்த்தங்களிலொன்றும் தப்பாதபடி சொன்ன வெறிவிஷயமான இப்பத்தும். "வெறிவிலக்கு" என்று ஒருதுறையுண்டு தமிழராது: விரஹஜ்வரத்தாலே நோவுபடுகிறவனுக்கு ஆடறுப்பது கள்ளுகுப்பது பலியிடுவதாய்ப் பரிஹரிக்கப் புக, தோழியானவள், 'இது ஒருவிஷயத்தில் பாவபந்தமடியாக வந்த நோயாயிற்று, மற்றொன்றாலன்று' என்று அவர்கள் செய்கிறவற்றை விலக்குகை, [தொழுது ஆடிப்பாட வல்லார்] பெண்பிள்ளையினுடைய மோஹம்தீர்ந்தால் பந்துக்களுக்குள்ள ப்ரியம் 'இதுகற்றார்க்குமுண்டு' என்கிறாராயிற்று இவர். [துக்கசீலமிலர்களே] மோஹித்தவிடத்து தேவதாந்தரஸ்பர்சமுண்டாகையும், பாகவதஸ்பர்சமின்றிக்கேயொழிகையுமாயிற்று து:க்கமாகிறது. அதில்லாமையே ஸ்வபாவமாக வுடையராவர். சீலமென்று ஸ்வபாவம்.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

——O——

ஏழாந்திருவாய்மொழி - சீலமில்லா: ப்ரவேசம்.

ஒ.—ஏழாந்திருவாய்மொழியில் "வர்ஷேண பீஜம் ப்ரதிஸஞ்ஜஹர்ஷ" என்னும்படியாலே ம்ருதஸஞ்ஜீவநமான பகவந்நாமச்ரவணத்தாலே உணர்ந்து, பொறுக்கவொண்ணாதபடி தமக்குவந்த அலாபத்தை அநுஸந்தித்த ஆழ்வார், ரக்ஷகனாய், ஸர்வஜ்ஞனாய், ஆத்மநாதனாய், எப்போதும் ஸந்நிஹிதனாயிருந்துள்ள எம்பெருமானைக் காணவேணுமென்று கூப்பிடுகிறார்.

இ.—ஏழாந்திருவாய்மொழியில், "வாதாதப க்லாந்தமிவ ப்ரணஷ்டம் வர்ஷேண பீஜம் ப்ரதிஸஞ்ஜஹர்ஷ" என்னும்படியாலே ம்ருதஸஞ்ஜீவநமான பகவந்நாமச்ரவணத்தாலே மோஹம் போய் உணர்த்தி பிறந்தது இத்தாலே மோஹத்தையும் இழந்த இத்தனையிறே. மோஹித்தபோது க்லேசமில்லை; உணர்த்திபிறந்தது பேற்றுக்கு உறுப்பாகை யன்றியே அலாபத்தை அநுஸந்தித்து க்லேசப்படுகைக்கு உறுப்பாயிற்று. பொறுக்கவொண்ணாதபடி தமக்குப் பிறந்த அலாபத்தை அநுஸந்தித்த ஆழ்வார் ஆபத்ஸகனாய் ஆபத்துக்கு நிதாநமறிந்து பரிஹரிக்கைக்கு அடியான ஸார்வஜ்ஞ்யத்தையுடையனாய் உதவுகைக்கு அடியான ப்ராப்தியையுடையனாய் உதவிற்றிலனேயாகிலும் விடவொண்ணாதபடியான வடிவழகை யுடையனாயிருந்துள்ளவனைக் காணவேணுமென்று கேட்டாரடங்க நீராம்படி கூப்பிடுகிறார்.

ஈடு.—*வர்ஷேண பீஜம் ப்ரதிஸஞ்ஜஹர்ஷ* என்று வர்ஷம்விழுந்தால் தன் உணர்த்தியாலன்றிறே பீஜம் பருவம்செய்கிறது: அப்படியே திருநாம ப்ரஸங்கத்திலே உணர்ந்தாரே. "வண்துவராபதி மன்னனையேத்துமின்" என்று அம்ருதஸஞ்ஜீவநியான திருநாமப்ரஸங்கமே சிசிரோபசாரமாக உணர்த்தியுண்டாயிற்று: அத்தால்பெற்ற பலம் முன்புத்தை மோஹத்தையும் இழக்கைக்கு உறுப்பான வித்தனை. மோஹதசையில் அநநுஸந்தாநத்தாலே க்லேசமில்லை. பிறந்த உணர்த்தி பேற்றுக்கு உடலல்லாமையாலே க்லேசத்தை விளைக்க, அத்தாலே கூப்பிடுகிறார். உறக்கத்தில் பசி பொறுக்கலாம், உணர்ந்தால் உண்டன்றி நிற்கவொண்ணாதிறே. உணர்ந்த அநந்தரம் பொறுக்கவொண்ணாதபடி தமக்குப் பிறந்த அலாபக்லேசத்தையநுஸந்தித்து: அவன் ஆபத்துக்கு உதவும் ஸ்வபாவனாயிருக்கிறபடியையும், ஆபத்துக்கு நிதாநமறிந்துபரிஹரிக்க வல்லனென்றும்; ஆபத்துக்கு உதவுகைக்கீடான ப்ராப்தியையுடையனானது, பிரிந்தால் பொறுக்கவொண்ணாதபடியான வடிவழகையுடையனானது: ஆபத்துக்களிலே விரோதியைப்போக்கி உதவுகைக்கு ஈடான சக்தியையுடையவனானது அதுக்கீடான பரிகரமுடையனானது, வரையாதே எல்லாரையுமொக்க ரக்ஷிக்கவல்லனானது: இப்படியிருக்கத் தம் ஆற்றாமைக்கு உதவக்காணாமையாலே, பரமபதத்திலே யிருந்தானாகிலும் அவ்விருப்பு நிலைகுலைந்து வந்து முகங்காட்டும்படி ஆர்த்தியாலே, நீரம்பிற்று ஒருகடல் கையெடுத்துக்கூப்பிட்டாற் போலே கேட்டாரடைய நீராம்படி கூப்பிடுகிறார்: *ஹாராம ஹாலக்ஷ்மண ஹாஸுமித்ரே* என்றாப்போலே: *ததாபி ஸந்தேசு* இத்யாதி. ஸ்ரீகௌஸல்யையார் பெருமாளைப் பிரிந்த ஆற்றாமையாலே கூப்பிட, ஸ்ரீஸுமந்த்ரன் 'அவரைப் பிரிந்தோம் என்று கூப்பிடவேண்டா காணும், தாமேவந்து புகுருவர்காணும்' என்று ஆச்வாஸவசநம்பண்ணினான். *ஸந்தேசு* சொன்னவார்த்தை 'ஆப்தம்' என்று கைக்கொள்ளவேண்டும்படி அந்தரங்கனானது. ஸாரதிகள் சொல்லுமதெல்லாம் ஆப்தமிறே. *ஸுயுக்தவாதிநா* அதில்லையேயாகிலும் வார்த்தையைக் கேட்டால் 'இது அப்படியே' என்று விச்வஸித்து ஒடுகிற சோகம் தீரும்படி வார்த்தை சொல்லவல்லனானது. *நிவார்யமாணு* இவனாலே 'இதுவேண்டா' என்று தடுக்கப்படாநிற்கச் செய்தேயும். *ஸுதசோககர்சிதா* இப்படி இவன் இவளைப் போரப்பொலியச் சொல்லுங்காட்டில் நிவ்ருத்தமாகாதிறே, இவள் பிரிந்த விஷயத்தில் ஆற்றாமை; நெடுநாள்கூடிப்பெற்ற பிள்ளையைப் பிரிந்தால் தரிக்கப்போகாதிறே, *நசைவ தேவீ விரராம கூஜிதாத்* பிறர்கண்ணீரையும் மாற்றி, இதுக்குமுன்பு சோகமும் புதியதொன்றாதே போந்தவள், கூப்பிடுகிற கூப்பீட்டில்

கின்றும் ஒவிற்றிலள்; கூப்பிடுகிற போதுதான் கேட்டார்க்கடைய இரக்கம் பிறக்கும்படி குயில் கூவினாப்போலேகாணும் கூப்பிடுவது. கூப்பிட்ட பாசுரம் *ப்ரியேதி புத்ரேதிச ராகவேதிச* பிரிந்தால் தரிக்க வொண்ணாதபடி எனக்கு இனியவரே! உம்மைப்பிரிந்தாருடைய ஆற்றாமைக்கு நிவர்த்தகரானவரே, ஸர்வரக்ஷகர்குடியிலேபிறந்து பெற்றதாயை நலியலாமோ! என்று அவள் கூப்பிட்டாப்போலே இவரும் கூப்பிடுகிறார்.

சீலமில்லாச்சிறியனேலும் செய்வினையோபெரிதால்*
ஞாலமுண்டாய்ஞானமூர்த்தி! நாராயணா!என்றென்று*
காலந்தோறும்யானிருந்து கைதலைபூசலிட்டால்*
கோலமேனிகாணவாராய் கூவியுங்கொள்ளாயே. (1)

ஒ.—முதற்பாட்டில், நெடுங்காலம் கூப்பிடச்செய்தே நீ என்னை விஷயீகரியாதபடியாக நான் பண்ணின பாபத்தின்மிகுதி இருந்தபடி யென்? என்கிறார். [சீலம் என்று தொடங்கி] - நன்மையொன்று மின்றிக்கே அதிக்ஷுத்ரனாயிருந்தேனேயாகிலும் சிதசிதீச்வரதத்த்வத்ரயத்திலும் பெரிது, நான் பண்ணின பாபம். [ஞாலமுண்டாய் என்று தொடங்கி] - ஆபத்துக்குஉதவும் ஸ்வபாவனே! ஆபந்நிவாரணோபாயம் அறியுமவனே! நிருபாதிக பந்துவே! என்று பலகாலும் சொல்லி க்ஷணந்தோறும் நிரந்தரமாகத் தொழுது இருந்தால். கைதலைபூசலிடுகையாவது - தலையிலே கையைவைத்துக் கூப்பிடுகை யென்றுமாம். [கோலமேனிகாணவாராய் கூவியும் கொள்ளாயே] . உன்னுடைய அழகிய திருவடிவைக் காண வருவதும் செய்கிறிலை; நீ வராவிட்டால் என்னை அங்கே அழைத்துக்கொள்வதும் செய்கிறிலை.

இ.—முதற்பாட்டில், 'நெடுங்காலம் கூப்பிடச்செய்தேயும் விஷயீகரியாதபடியாக நான்பண்ணின பாபத்தின்மிகுதி இருந்தபடி என்!' என்கிறார். [சீலமில்லா] - சீலம் - வ்ருத்தம். 'இல்லா' என்கிறது - இல்லாமை; அதாகிறது - நன்மை யொன்றுமின்றிக்கேயிருக்கை. [சிறியனேலும்] - இதுக்குமுன்பு நன்மையில்லாவிட்டால் 'இனி நன்மையுண்டாக்குவோம்' என்றாலும், அதுக்கும் ஆச்ரயமின்றிக்கேயிருக்கிறபடி. ஸ்வரூபம் அணுவாய் ஜ்ஞாநத்தாலே விபுவாயிருக்கிற ஆத்மவஸ்து ஆற்றாமையாலே அந்தஜ்ஞாநப்ரபையும் அழிந்து அணுபரிமாணமான ஸ்வரூபமேயாயிருக்கை. இப்படி அதிக்ஷுத்ரனாயிருந்தேனேயாகிலும். [செய்வினையோ பெரிதால்] - நான்பண்ணின பாபம் சிதசிதீச்வரதத்த்வத்ரயத்திலும் பெரிது ஈச்வரனைப்போலே ஸங்கல்பத்தாலே உண்டாக்கினேனல்லேன். என்ஸ்வரூபத்திலுள்ளது ஒன்றன்று; நான் சூழ்த்துக்கொண்ட பாபம். அவன் தந்த அறிவையும் விளக்கையும் கொண்டு அவனுடைய க்ஷமாதிகுணங்களுக்கும் அவ்வருகாம்படியிறே என்பாபத்தின் பெருமை. அவன்தந்த பக்திரூபாபந்நஜ்ஞாநமும் கார்யகரமன்றிக்கே அவன்குணங்களுக்கும் அவிஷயமாயிருக்கை. 'ஓ' என்றது, ஆச்ரயத்தின்சிறுமையையும், பாபத்தின்பெருமையையும் பார்த்து ஆச்சர்யத்திலேயாதல், விஷாதாதிசயத்திலேயாதல். திருநாமச்ரவணத்தாலே உணர்த்திபிறந்ததாகில் இப்போது இவருக்குப் பாபமென்? என்னில்,—ஸத்தாதாரகமான விஷயத்தைப் பிரிந்திருக்கும்போது இதுக்கு அடியாயிருப்பதொருபாபம் உண்டாகவேண்டாவோ? பெரிது என்னுமித்தனைபோக்கிப் பரிச்சேதிக்கவொண்ணாது "ஸமர்த்தாவபி தௌ யந்மாம்". தம்முடைய பாபப்ராசுர்யத்தை அநுஸந்தித்த அநந்தரம் அதுக்குப் பரிஹாரமாக அவனுடைய ஆபத்ஸகத்வத்தை அநுஸந்திக்கிறார். [ஞாலமுண்டாய்] - தந்தாமால் பரிஹரிக்க வொண்ணாத ஆபத்துக்கு உதவுமவனே! ஜகத்துக்காக வந்த நோவு ஒருவனுக்கே உண்டானால் உதவலாகாதோ? ஆபத்தில் கூப்பிட அறியாதார்க்கோ உதவலாவது? அறிந்து கூப்பிடுவார்க்கு உதவலாகாதோ? ப்ரளயங்கதையான பூமி தன்னை யெடுத்துக்கொள்ளிலன்றே நான் பாபத்தைப் போக்குகைக்கு ப்ராப்தியுள்ளது. [ஞானமூர்த்தி] - ஆபத்ஸகனானாலும் ஆபந்நிவாரணோபாயம் அறியானாகில் ப்ரயோஜநமில்லையே என்னில்,—அக்குறையுமில்லை. நித்யஸம்ஸாரியாகச் சூழ்த்துக்கொள்ளும் அறிவு இத்தலையி லுள்ளது. நல்வழிபோக்குகைக்கு அடியான அறிவு உள்ளது அவன்பக்கலிலே. "நைவ கிஞ்சித் பரோக்ஷம்தே". [நாராயணா] - ரக்ஷிக்கப்ராப்தனானவனே! ஜ்ஞாநசக்திகள் உண்டானாலும் [ப்ராப்தி யில்லையாகில் செய்வாரில்லையே! உடைமையோ உடையவனோ பேற்றுக்கு அர்த்திப்பார்? [என்றுஎன்று] - ஒருகால்சொல்லி, பின்பு தானேவருகிறானென்று இருக்கிறேனோ? [காலந்தோறும்] -

க்ஷணந்தோறும் - நிரந்தரமாக. [யான்] - கண்டல்லது தரிக்கமாட்டாத நான். [இருந்து] - முடிவின்றிக்கே இருந்து. குணாதிகவிஷயமாகையாலே நசை முடியவொட்டாது; பிரிவு தரிக்கவொட்டாது. [கைதலை பூசலிட்டால்] - தலையிலே கையைவைத்துக் கூப்பிட்டா லென்னுதல், கையும் தலையும் மாறுதே தொழுதா லென்னுதல். [கோலமேனி] - இப்படி விடாயைப் பிறப்பிக்கும் வடிவு; விடாய்த்தார்க்குக் காட்டவன்றோ வடிவுபடைத்தது. "பக்தாநாம்" அன்றோ? [காண] - காண்கையேயிறே ப்ரயோஜநம்: "ஸதா பச்யந்தி" இறே. கருமுகைமாலை தேடுவார் சூடவன்றோ தேடுவது; சும்மாட்டைக் கொள்ளவன்றே. வாராய்] - இப்போதும் அவன்வரவாலே பெறுகை முறையென்கை. வருகிறிலை. [கூவியும் கொள்ளாயே] - 'இக்ஷ்வாகுவம்சத்ராஜந்துவின்பக்கலிலே நான் செல்லவோ?' என்று இருந்தாயாகில், என்னை அழைத்துக்கொள்ளலாம்: அதுவும் செய்கிறிலை. ஞாலமுண்டாய் என்று தொடங்கி, காணவருகிறிலை, கூவியும் கொள்ளுகிறிலை, சீலமில்லாச்சிறியனேலும் செவ்வினையோ பெரிதால் என்று அந்வயம்.

ஈடு.—முதற்பாட்டு. நெடுங்காலம் கூப்பிடச்செய்தேயும், விஷயீகரியாதபடியாக நான் பண்ணின பாபத்தின் மிகுதி இருக்கிறபடி என்? என்கிறார்.

[சீலமில்லா] சீலமாவது நன்மை. அதாவது வ்ருத்தம். வ்ருத்தத்தை சீலமென்னக் கடவதிறே. இப்போது நன்மையில்லாவிட்டால், மேல் ஒரு நன்மை உண்டாக்கிக் கொள்ளுகைக்கு ஓராச்ரயமுமில்லையிமர் என்கிறார். [சிறியனேலும்] ஆத்மா அணுவாய், ஜ்ஞாநம் விபுவாயிறேயிருப்பது; ஆற்றாமையாலே ஜ்ஞாநப்ரபை அடங்கி, ஆத்மஸத்பாவ மாத்ரமேயாயிற்றுக்காணும். இப்போதும் ஒருநன்மையின்றிக்கே, மேலும் ஒருநன்மை ஆர்ஜஜித்துக் கொள்ளுகைக்கு ஆச்ரயமில்லாதபடி சிறியனாயிருந்தேனேயாகிலும். [செய்வினையோ பெரிதால்] பண்ணின பாபத்தைப் பார்த்தவாறே, சிதசிதீச்வரதத்த்வத்ரயத்தையும் விளாக்குலை கொள்ளும்படி பெருத்திருந்தது. ஸம்ஸாரிகளுடைய குற்றங்களைப் பொறுக்கும் ஈச்வரனுடைய குணங்களிலும், அவன்தந்த பக்திரூபாபந்நஜ்ஞாநத்திலுங் காட்டில் பெரிதாயாயிற்று இருக்கிறது; அந்த ஜ்ஞாநமும் அகிஞ்சித்கரமாய், அக்குணங்களும் நடையாடாதிற்கச்செய்தேயிறே பாபம் அநுவர்த்திக்கிறது. லோகத்தில் பெரியது தத்த்வத்ரயமாயிற்று; அதிலும் பெரிதாயிற்று, இவருடைய ஜ்ஞாநம்; இத்தையும் விளாக்குலை கொள்ளும்படிகாணும் பாபத்தின் பெருமை. [செய்வினை] இதுதான் ஈச்வரனைப்போலே ஸங்கல்பித்து வந்ததன்றே, இது அடையச் செய்தற்றதிறே. [ஓ] இதென்ன ஆச்சர்யம்! அன்றிக்கே, விஷாதஸூசகமாதல் திருநாமப்ரஸங்கத்திலே உணரும்படியானாராகில் இவர்க்குப் பாபமாவதென்? என்னில்: அப்படி ஸத்தாதாரகமான வஸ்துவை இப்போது யதாமநோரதம் அநுபவிக்கப்பெறாமையாலே இழக்கைக்கு அடி பாபமேயிறே. *மமைவ துஷ்க்ருதம் கிஞ்சித்* என்றாளிறே பிராட்டியும். விரோதிவர்க்கத்தைக் கிழங்கெடுத்து என்னை ரக்ஷிக்கைக்கீடான சக்தியையுடையராவது, இதுக்கு முன்பெல்லாம் ப்ரதிபக்ஷம் மண்ணுண்ண வளர்ந்து போந்தவர்களாவது, நான்தான் தங்களை அழியமாறியும் ரக்ஷிக்கவேண்டும்படி அவஸ்தையாயிருப்பது; இப்படியிருக்க, அவர்கள் என்னைக் கடாக்ஷியாதிருந்தார்கள்; இதுக்குஅடி, அவர்கள்பக்கலிலேயாதல் என்பக்கலிலேயாத லாகவேணுமிறே; அவர்கள்பக்கல் ஒருகண்ணழிவு சொல்லலாயிருந்ததில்லை; இனி என்னுடைய பாபமேயா மித்தனையிறே. *கிஞ்சித்* நாம்தாம் ஸர்வஜ்ஞைகளல்லோமிறே எல்லாம் அறிகைக்கு; அறியாதிருப்பது ஏதேனுமொன்று உண்டாகவேணுமிறே, கார்ய கல்ப்யமிறே.

[ஞாலமுண்டாய்] பாபப்ராசுர்யத்தை அநுஸந்தித்தால் ப்ராயச்சித்தம்பண்ண இழியுமத்தனையிறே, 'தந்தாமுடைய யத்நத்தாலே பேறு' என்று இருப்பார்; இவர் அவன்கையிலே இதுக்குப்பரிஹாரம்' என்றிறே அறுதியிட்டிருப்பது: "எப்போதும் கைகழலாநேமியான் நம்மேல் வினைகடிவான்''' என்றிறே சொல்லுவது: இதுதான் ஸூசகமாயிருக்குமிறே, *பகவதோ பலேந* என்கிறபடியே; ஆகையாலே, அவன்படியை அநுஸந்திக்கிறார் *கஜம்வா வீக்ஷ்ய* இத்யாதி. [ஞாலமுண்டாய்] 'இனிப்பரிஹாரமில்லை' என்னும்படியான ஆபத்துக்களிலே வந்து உதவுமவனன்றோ? பூமியாக ப்ரளயங்கொள்ளிலோ ரக்ஷிக்கையாவது, எல்லார்க்கு

முண்டான ஆபத்து ஒருவனுக்கேயுண்டானால் உதவலாகாதோ? தந்தாமுடைய ஆபத்து அறிந்து கூப்பிடாதார்க்கோ உதவலாவது? ஆபத்தறிந்து கூப்பிடுவார்க்கு உதவோம் என்னும் நிர்ப்பந்தமுண்டோ? ப்ரளயங்கொண்ட பூமி, தன்னைத் தானேயெடுக்க யத்நம்பண்ணு மன்றிறே தந்தாம் கருமங்களுக்குத் தாந்தாம் பரிஹரித்துக்கொள்ள ப்ராப்தியுள்ளது: ஸம்பந்தமும் ஆபந்நராகையுமன்றோ உனக்கு ரக்ஷிக்கைக்கு வேண்டுவது. நாம் உதவும் ஸ்வபாவரானாலும், பேறு இத்தலையாலேயானபின்பு பேற்றுக்கீடான ஜ்ஞாநம் வேணுங் காணும் உதவும்போது என்ன, [ஞானமூர்த்தி] என்னை நித்யஸம்ஸாரியாக்கிக்கொள்ளுகைக்கு ஈடான அறிவன்றோ என்கையிலுள்ளது. இத்தைக்கழித்து என்னையும் நல்வழிபோக்கும் அறிவுள்ளது உன்கையிலேயன்றோ? "ஆமாறொன்றறியேன்நான்", "ஆமாறறியும்பிரானே", *நைவ கிஞ்சித் பரோக்ஷம்தே* இத்யாதி - நான் அறிவது ஒன்றுமில்லை. நீஅறியாதது ஒன்றுமில்லை; நான் செய்யவல்லது ஒன்றுமில்லை, நீ செய்யமாட்டாதது ஒன்று மில்லையானால், ஆர்காரியம் ஆர்க்குப் பரம்? ஒருவனுக்குக் கண்தோற்றாதே காலும் நடை தாராதே யிருந்தது: ஒருவனுக்குக் கண்ணும் தோற்றிக் காலும் நடைதருவதுமா யிருந்த தானால், ஆர்க்கு ஆர் வழிகாட்டிக்கொடுபோவார்? நிதானமறிந்து பரிஹரிக்கைக்கு ஈடான அறிவையே ஸ்வரூபமாகவுடையவனே! ஆபத்துக்கு உதவுமவனுமாய் அறிந்து பரிஹரிக்கைக்கு ஈடான ஜ்ஞாநமும் உண்டானாலும், ப்ராப்தியுள்ள விஷயங்களிலேயன்றோ உதவுவது என்ன, [நாராயணா] இப்படி ரக்ஷிக்க ப்ராப்தனானவனே! இதுதான் சரீரதயா சேஷமென்றிறே இத்தால் சொல்லுகிறது. ஆனால், கேவலம் சரீரமோ சரீரியோ பெறுகைக்கு யத்நிப்பது? உடையவனன்றோ உடைமைபெறுகைக்கு வ்யாபரிப்பான். [என்றுஎன்று] இவ்விரட்டிப்புக்குக் கருத்து-நாராயணசப்தத்துக்கு உபாயத்வோபயோகியான வாத்ஸல்யாதிகளும் உபேயத்வோப யோகியான சேஷித்வாதிகுணங்களும் அர்த்தமாகையாலே, அவ்விரண்டையும்பற்ற இவ் விரட்டிப்பு. இனி இவர்தாம் ஒருப்ரயோஜநத்துக்காக ஒருகால் சொல்லி, 'அது கைபுகுந்தது, என்று ஆறியிருக்குமவரல்லரே; நம் உபாயத்தில் வர்த்தமாநம்போலே இதுதான் ப்ரயோஜந மாயிருக்குமே இவர்க்கும். "நமோநாரணாவென்று ஓவாதுரைக்கும் உரை"யிறே இதுதான்.

[காலந்தோறும்] ஒருகாலத்திலே இத்தையுஞ்சொல்லி, வேறொருகாலத்திலே 'வேறொரு வஸ்து உபாஸ்யம்' என்று அதிலே கால்வாங்குகிறேனோ? [யான் இருந்து] படுவதெல்லாம் பட்டும் நூறேபிராயமாக இருக்கவேணுமோ? குறுநிகவிஷயத்தைப் பிரிந்தால் முடிய வொட்டாது, இன்னமும் காணலாமோ? என்னும் நசை. [கைதலைபூசலிட்டால்] தலையிலே கைவைத்தால் மெய்காட்ட வேண்டாவோ? தலையில் கைவைத்துக் கூப்பிட்டால் என்றுதல், கையும் தலையுமான பூசல் மாறாதே ஒருபடியே இருந்தாலும் என்றுதல். [கோலமேனி] ஆசைப்பட்டார்க்கு அன்றாகில் அவ்வடிவு ஆர்க்கு? பக்தாநாமன்றோ? சேர்ந்து குளிர்ந்த தண்ணீரை விடாயர்க்கு எட்டாமல் வைப்பாரைப்போலே, வேட்டார்க்கு உதவாத தண்ணீரா வதே? மரதகமணித்தடமிறே. [காண] கருமுகைமாலை தேடுவார், சூடவன்றிக்கே சும்மாட்டைக் கொள்ளத் தேடுவர்களோ? கிட்டினாலும் ஸ்தாபச்யந்தியிறே; காரார்திருமேனி காணுமளவு மிறே இங்கும், அழைப்பன் திருவேங்கடத்தானைக்காண இத்தலையிறே; *தஸ்யா: பச்யந்தி மே நாதம்* நாடாகக் கொள்ளை கொள்ளாநின்றதுமேல் என்சரக்கை யென்றாளிறே. [வாராய்] அவ்வடிவைக்காணும்போது என்றும் அத்தலையாலே வரப்பெற இருக்கைபோலேகாணும் முறை. காணவென்று ப்ராப்யம் சொல்லிற்று. வாராயென்று ப்ராபகம் சொல்லுகிறது. வருகிறிலை; வாராயென்றால், வளைக்கவொண்ணாதிறே. நீ முறைசெய்யப் பார்த்திலையே யாகிலும் என் க்லேசம் தீருமத்தனையே எனக்கு வேண்டுவது. [கூவியும்கொள்ளாயே] முறை கெட அழைத்தாகிலும் கொள்ளுகிறிலை. காலந்தோறும் யான் இருந்து கைதலைபூசலிட்டால் கோலமேனி காணவருகிறிலை, கூவியும் கொள்ளுகிறிலை, அதுக்கு அடி, சிலமில்லாச் சிறிய னேலும் செய்வினையோபெரிதால். நாராயணனென்கையாலே ப்ராப்யம் சொல்லிற்று, சிறியனென்கையாலே ப்ரத்யகாத்மஸ்வரூபம் சொல்லிற்று: வாராயென்கையாலே உபாயம் சொல்லிற்று: காணவென்கையாலே பலம் சொல்லிற்று; செய்வினையோ பெரிதென்கையாலே விரோதிசொல்லிற்று; ஆக, அர்த்தபஞ்சகமும் இதிலே சொல்லிற்று.

கொள்ளமாளா இன்பவெள்ளம் கோதிலதந்திடும்* என்
வள்ளலேயோ! வையங்கொண்ட வாமனேவோ! என்றென்று*
நள்ளிராவும் நன்பகலும் நானிருந்தோலமிட்டால்*
கள்ளமாயா! உன்னை என்கண்காணவந்தீயாயே. (2)

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், எம்பெருமான் தந்திறத்தில் பண்ணின உபகாரங்களைச் சொல்லி 'இப்படி உபகாரகனான நீ நான் அவஸந்நனாய் உன்னைக் காணவேணுமென்று கூப்பிட்டவிடத்திலும் வருகிறிலை' என்று இன்னாதாகிறார். [கொள்ள மாளா என்று தொடங்கி] - உன்பக்கல் மேன்மேலென த்ருஷ்ணையைப் பிறப்பிப்பதுமாய்ப் புறம்பெங்கும் வைத்ருஷ்ண்யத்தைப் பிறப்பிப்பதுமாய் என்றும் அநுபவியாநின்றாலும் குறையாத நிரதிசயாநந்தத்தை எனக்குத் தந்து இதுதானே உனக்குப்பேறாயிருக்குமவனே! ஆச்ரிதர்க்கு உபகரிக்கைக்காக உன்னுடைய ஐச்வரமானபடியைத் தவிர்ந்து அர்த்தியானவனே! உன்னுடைய ஸம்ச்லேஷத்தாலே போக்கக்கடவ நல்லகாலமெல்லாம் வ்யஸநத்தாலே நான் இருந்து கூப்பிட்டால். [நள்ளிராவும் நன்பகலும்] - உன்னை விச்லேஷித்த சூந்யமான காலம் என்றுமாம். நள்ளிரவு என்கிறது மத்யராத்ரம். [கள்ளமாயா] என்கண்களுக்குத் தோற்றாதிருக்கிறவனே! [உன்னை என்காண வந்தியாயே] - என்கண்கள்காண வந்து உன்னை எனக்குத் தந்தருளுகிறிலை; கண்காணவந்து ஈயவேணு மென்றும் சொல்லுவர்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், அவன் முன்பே உபகரித்தபடியைச் சொல்லி 'இப்படி உன்கூவட்டை அறிவித்து வைத்து நான் கூப்பிட எழ வாங்கியிற்கை உனக்குப் போருமோ?' என்கிறார். [கொள்ளமாளா இன்பவெள்ளம்] - கொள்ளமாளாத ஆநந்தஸமுத்ரத்தை; அநுபவிக்க அநுபவிக்கக் குறையாதே யிருக்கை. "வீவிலின்பம்மிக எல்லை நிகழ்ந்தனன்" என்றதிறே - அதாகிறது: ஆநந்தத்துக்குக் கோதாகிறது - அநுபவித்தால் அமையும் என்று இருத்தல், புறம்பே ஒன்றை அபேக்ஷித்தல் செய்கை. அது இன்றிக்கே ஒழிகையாவது - மேன்மேலென அபேக்ஷை வர்த்திக்கையும், இதரவிஷயவைராக்யஜநகமாகையும். [கோதில] - வ்யதிரேகத்தில் மோஹிப்பிக்கை. [என்வள்ளலேயோ] - நிர்ஹேதுகமாக உபகரித்துவைத்துக் கூப்பிடப் பேசாதிருக்கிறதென்? உன்பேறாக உபகரித்து இப்போது என்பேறாகக் கூப்பிடப்பண்ணுகிறதென்? இப்படி கூப்பிடப்பண்ணநினைத்தால் "வீற்றிருந்தேழுல"கிற் படியை அநுபவிப்பித்ததென்? [வையங்கொண்ட வாமனாவோ] - வையங்கொண்டபின்பும் வாமநவேஷமேயாய்த்து இவருக்குப் பட்டிருப்பது. உன்னை இந்திரன் இரக்க, அர்த்தியாய் உபகரிக்குமவனல்லையோ? எனக்கு நீ இரந்து தந்து இன்று நான் இரக்க இருக்கிறதென்? [என்று என்று] - இந்த்ரனைப்போலே ஒருப்ரயோஜநாந்தரத்தைக் கொண்டு போகிறாரல்லரே. அவ்வடிவும் சீர்மையுமிறே இவர்க்குப் பேறு. [நள் இராவும் நன்பகலும்] - ஸம்ச்லேஷத்தாலே போக்கக்கடவ காலமெல்லாம் வ்யஸநத்தோடே போக விடுவதே! 'நன்பகல்' என்று விபரீதலக்ஷணையாய், சூந்யமான பகலென்றுமாம். 'நள், என்று செறிவாய்ச் செறிந்த இருளென்னுதல், 'நள்' என்று நடுவாய் மத்யராத்ர மென்னுதல், நள் என்று ராத்ரியில் த்வநியாய் மத்யராத்ர மென்னுதல். [நான் இருந்து ஓலமிட்டால்] - கூப்பிடவும் பலமில்லாத நான் இருந்து கூப்பிட்டால். [கள்ளமாயா] - கண்ணுக்கு அவிஷயமாய் மறக்க வொண்ணாதபடி, நெஞ்சிலே ப்ரகாசியாநிற்கும் ஆச்சர்யபூதனே! [உன்னை] - கண்டல்லது தரிக்கவொண்ணாத உன்னை. [என்கண்காண வந்தீயாயே] - விடாய்த்த என் கண்ணாலே காண வந்து உபகரிக்கவேணும்; 'ஈகிறிலை' என்ற போது 'செய்வினையோ பெரிதால்' என்று அந்வயம்.

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. பண்டுபண்ணின உபகாரங்களைச்சொல்லி, அப்படியுபகரித்து உன்கூவட்டையறிவித்து, இப்போது நான் கூப்பிட முகங்காட்டாதே எழவாங்கியிருக்கை போருமோ? என்கிறார்.

[கொள்ளமாளா இன்பவெள்ளம்] அநுபவிக்க அநுபவிக்கக் குறைபிறவாதபடியான ஆநந்தஸாகரம். "வீவிலின்பம்மிகவெல்லைநிகழ்ந்தனன்" என்றதைச்சொல்லுகிறார். [கோதில தந்திடும்] ஆநந்தத்துக்குக் கோதாகிறது - அநுபவித்தால் அமையும் என்றிருத்தல், விஷயாந்

காத்திலே அபேக்ஷையைப் பிறப்பித்தல்செய்கை: இது அங்ஙனன்றிக்கே, அநுபவிக்க அநுபவிக்கத் தன் பக்கலிலே அபேக்ஷையைப் பிறப்பித்து, இதரவிஷயவைராக்யத்தையும் பிறப்பித்ததான ஆநந்தத்தை; ஆக, கோதிலவாய்க் கொள்ளக்கொள்ள மாளாதபடியான ஆநந்த வெள்ளத்தைத் தந்த. [என்வள்ளலேயோ] தருகிறபோது உன்பேறாக உபகரித்து, இப்போது என்னது பேறாக்கி, நான் கூப்பிட இருக்கிறாயே? தன்பேறாக உபகரிக்கையிறே வள்ளல் தனமாகிறது. *ஆநந்தமய:* *ஆநந்தோ ப்ரஹ்ம* என்கிற தன்னை உபகரித்தபடியிறே. இப்படி இப்போது கூப்பிடப்பண்ண நினைத்திருந்தால், ''வீற்றிருந்தேழுல''கிலே அப்படி என்னை அநுபவிப்பிக்கவேணுமோ? சிறியதுக்கு இனியது இட்டுக் கெடுத்தான்காணும். 'சிறியன்' என்றாரே. [வையங்கொண்ட வாமனாவோ] இரந்தார்க்குக் கொடுக்கைக்காக நீ இரக்குமவ னன்றோ? 'த்ரைலோக்யத்தையுமிழந்தேன்' என்று காலிலே விழுந்த இந்த்ரனைக் கண்ண நீரை மாற்றுகைக்காக, ச்ரிய:பதியான தன்னை இரப்பாளனாக்கினனிறே; நீ இரந்து தருகை யொழிய நான் இரந்து கூப்பிட இருப்பதே இப்போது! [என்றுஎன்று] இந்த்ரனைப்போலே ராஜ்யம்பெற்றுப் போகிறாரன்று, மஹாபலியைப்போலே ஔதார்யங்கொண்டாடிப் போகிறா ரன்று, எப்போதும் இத்தையேசொல்லி. வையங்கொண்ட பின்பும் வாமநவேஷமாயிற்று இவர் திருவுள்ளத்தில் ஊற்றிருந்தது. [கள்ளிராவும் நன்பகலும்] கள்ளென்று நடுவாதல், செறிவாதல்; ராத்ரியில் அல்லாத பதார்த்தங்களினுடைய ஒலி மாறினால் வருவதோரொலி யுண்டு, அதினுடைய அநுகாரமாதல். எல்லாவற்றாலும் மத்யராத்ர மென்றபடி. *யாஸ்ஸு ஸுப்தேஷு* என்று நீ உணர்ந்து நோக்குங்காலத்திலே, நான் உணர்ந்து கூப்பிடும்படி பண்ணுவதே! [நன்பகல்] ''நீர்ப்பாரையாமினி''யோடு ''வீற்றிருந்தேழுல''கோடு வாசியற பகவத் ஸ்பர்சம் மாறாதேபோருகையாலே நன்பக லென்கிறார். புறம்பு ஒரு விஷயத்தை அநுபவித்தால், காணாதபோது மறந்து வேறொன்றிலேயும் நெஞ்சை வைக்கலாம்படி யிருக்கு மிறே. அன்றிக்கே, நன்பகலென்று செவ்வாய்க்கிழமையை 'மங்களவாரம்' என்னுமாபோலே அவனைக்காணப் பெறாமையாலே குத்ஸிதமான காலமென்னவுமாம். [நான் இருந்து] கூப்பிடு கைக்கு க்ஷமனல்லாதபடி. துர்ப்பலனான நான் இருந்து. [நான்இருந்து] வீவிலின்பமிகவெல்லை நிகழ்ந்த நான் இருந்து. [ஓலமிட்டால்] கூப்பிட்டால். [கள்ளமாயா] கண்ணுக்கு அவிஷய மாக்கி, நெஞ்சில் மறக்கவொண்ணாதபடி பண்ணுகிற ஆச்சர்யபூதனே! [உன்னை] கண்டல்லது தரிக்கவொண்ணாதபடி வைலக்ஷண்யத்தையுடைய உன்னை; கோலமேனியிறே. [என்கண்காண] விரும்பும் என்கண்கள் காணும்படி. [வந்தியாயே] நடையழகுகண்டு வாழும்படி முன்னே நடந்துவந்து தரவேணும். வந்துதோற்றும்போதுதான் *நஜீவேயம்* *ஹ்ரீரேஷா ஹி* என்னும் படியிருக்கையாலே, 'இவன்பக்கல் ஒருகுறையில்லையாகாதே' என்று தோற்றும்படியாயிற்று வருவது. உன்னை நீயே கொண்டுவந்து ஈயவேணும். ஈகை-கொடுக்கை தந்தோமே-அல்லாதார் இப்படிக் கூப்பிடாதிருக்க, உம்மை நம்மையேசொல்லிக் கூப்பிடப்பண்ணினோமே யென்ன! அத்தால் போராது. [கண்காணவந்தியாய்] மாநஸாநுபவத்தாலேபோராது; கண்ணுக்கு இலக்காம்படி வரவேணும். ஈகிறிலையென்னவுமாம்; ''செய்வினையோ பெரிதால்'' என்றத் தோடே அந்வயம் அப்போது. அன்றிக்கே, ஈயவேணு மென்னவுமாம்.

ஈவிலாததீவினைகள் எத்தனைசெய்தனன்கொல்?*
தாவிவையங்கொண்டஎந்தாய்! தாமோதரா!என்றென்று*
கூவிக்கூவிநெஞ்சுருகிக் கண்பனிசோரநின்றால்*
பாவிநீயென்றொன்றுசொல்லாய் பாவியேன்காணவந்தே. (3)

ஒ.—மூன்றாம்பாட்டில், எனக்கு உன்னைக் காட்டாதொழிந்தால் 'நீ என்னைக்காண்கைக்கு பாக்யம்பண்ணிற்றிலை' என்று நான் நிராசனாம்படி ஒன்றும்சொல்லுகிறிலை யென்று இன்னாதாகிறார். [ஈவு என்று தொடங்கி] - அநுபவவிநாசமல்லாததான எத்தனைபாபங்களைப் பண்ணினேனோ? [தாவி என்று தொடங்கி] - நல்லார் தீயாரென்று பாராதே அவர்களுடைய அபேக்ஷிதங்களை அநாயாஸேந

செய்து அச்செயலாலே என்னை அடிமைகொண்டவனே! ஆச்ரிதர்க்கு அத்யந்தபவ்யனானவனே! என்று கூப்பிட்டு அந்த தாருணத்வநியாலே அந்த:கரணம் நீராய்க் கண்ணநீர் பாயாநின்றால்.

இ.—மூன்றாம்பாட்டில். , உன்னைக்காட்டாதொழிந்தால் 'நீ என்னைக்காண்கைக்குப் பாக்யம் பண்ணிற்றிலை என்றாகிலும் என்கண்முகப்பேவந்து ஒன்றுசொல்லுகிறிலை' என்கிறார். [ஈவிலாத தீவினைகள்] - 'பெரிதால்' என்று பெரிதான அளவுமன்றிக்கே அநுபவ விநாச்யமல்லாத பாபத்தையோ பண்ணிற்று? "நாபுக்தம் க்ஷீயதே கர்ம" என்கிறதுவும் விபரீதபலமாயிற்று. புக்தமாக புக்தமாக வர்த்தியாநின்றதீ! [எத்தனை செய்தனன்கொல்] - செய்வினை என்று ஒன்று அன்றிக்கே அநேகம்; எத்தனை பாபங்களைப் பண்ணினேன்? [தாவி இத்யாதி] - அரியசெயல்களைச் செய்து அச்செயலாலே என்னை அநந்யார்ஹனாக்கினவனே! [தாமோதரா] - ஒரிடைச்சிக்குக் கட்டவும் அடிக்கவுமாம்படி பவ்யனானவனே! [என்று என்று கூவிக் கூவி] - இவ்வபதாநங்களைச் சொல்லி இடைவிடாதே கூப்பிட்டு. [நெஞ்சுஉருகி] - நான் கூப்பிடுகிற தாருணத்வநியாலே அந்த:கரணமும் த்ரவத்ரவ்யமாய். [கண்பனிசோர நின்றால்] - உருகினதுக்குக் கண்வழியே போக்குவிடாநின்றால். [பாவி நீ என்று ஒன்று சொல்லாய்] - இரண்டு அவதாரத்துக்கும் புறம்பாம்படியான பாபத்தைப் பண்ணினாய் நீ என்று நான் நிராசனாய்த் தரிக்கும்படி ஒரு வார்த்தை சொல்லாய். [ஒன்றுசொல்லாய்] - 'பாக்யவானே!' என்னவும் அமையும், இச்சப்தத்தில் அர்த்தங்கொண்டு கார்யமில்லை. இப்பாசுரம் கேட்குமதுவே அமையும். இன்னமும் எனக்கு வேண்டுவது ஒன்று உண்டு. [பாவியேன் காணவந்தே] - கண்ணாலே காணலாம்படி என்முன்னே வந்து சொல்லவேணும்; சொல்லுகிறிலை யென்றுமாம். ஈவிலாத தீவினைகள் எத்தனை செய்தனன்கொல் என்று அந்வயம்.

ஈடு.—மூன்றாம்பாட்டு. எனக்கு உன்னைக் காட்டாதொழிந்தால், 'நீ என்னைக் காண்கைக்கு பாக்யம்பண்ணிற்றிலை' என்றாகிலும் என்கண்முகப்பே வந்து ஒன்று சொல்லுகிறிலை என்கிறார்.

[ஈவிலாத தீவினைகள்] நான்தான் பெரியபாபத்தைப் பண்ணுகிறேன்; அநுபவித்தாலும் மாளாதபடியான பாபத்தைப் பண்ணவேணுமோ? "நாபுக்தம் க்ஷீயதே கர்ம" என்கிற வசநமும் என்னளவிலே பொய்யோ? புஜித்தாலும் குறையாதிருக்கவேணுமோ? புஜித்ததோ வென்னில்; எல்லாம் புஜித்தாரிறே, அரைக்ஷணம் முகம்மாற வைத்த போதே. [தீவினைகள் எத்தனை செய்தனன்கொல்] "செய்வினை" என்று ஒன்றாயிருந்ததோ? எத்தனைகோடி பாபத்தைப் பண்ணினேனோ? [தாவி இத்யாதி] அரியசெயல்களை வருத்தமறச் செய்யவல்லவனன்றோ? அது செய்யுமிடத்தில் வரையாதே எல்லாரையும் ரக்ஷிக்குமவனன்றோ? அவன் இவற்றை ரக்ஷிக்க அடியிட்டான், அச்செயலிலே இவரும் அநந்யார்ஹராய் எந்தாய்! என்கிறார். [தாமோதரா] 'நீ எங்களுக்குப் பிள்ளையாய் வந்து பிறக்கவேணும்' என்று சிலர் இரக்க, அவர்களுக்குக் கட்டவும் அடிக்கவுமாம்படி உன்னை விதேயமாக்கினவனன்றோ. உன்வயிறு வாழாமலன்றோ இப்படி களவுகண்டு கட்டுண்டு அடியுண்டது [என்று என்று] இத்தை ஒருகால் சொல்லி, பின்பு வேறொன்றைச் சொல்லுமவரன்றே. [கூவிக்கூவி] இவ்வபதாநங்களைச்சொல்லிக்கூப்பட்டுக் கூப்பிட்டு. [நெஞ்சு உருகி] முக்தாறக்கூவுகிறஇது பிற்படக்கூவுமதுக்கு வர்த்தகமாம்படி கூவுகிற தம்மிடற்றோசை செவிவழியே புக்கு, நெஞ்சானது த்ரவத்ரவ்யமாய் உருகுமாயிற்று. [கண்பனி சோரநின்றால்] உருகின நெஞ்சுக்குப் போக்குக்கண்டு விடுமாபோலே கண்ணநீர் ப்ரவஹிக்கும்படி நின்றால். [பாவி இத்யாதி] நான் நிராசனாய் தரிக்கும்படியாக; 'இந்த்ரனுக்கு உதவினோம், யசோதாதிகளுக்கு உதவினோமென்றத்தை நினைத்து நகைபண்ணுகிறதென்? 'அவன் ஸத்த்வநிஷ்டன், அவள் தாய், நீ பாவி' என்று ஒருவார்த்தை சொன்னாலாகாதோ? தேவாஸுரவிபாகத்தைப் பண்ணினவாறே அவனையும் 'ஸத்த்வநிஷ்டன்' என்னலாமிறே. [ஒன்றுசொல்லாய்] 'நீ பாக்யவான்' என்னவுமாம், (பாவிஎன்னவுமாம்) அதிலர்த்தங்கொண்டு கார்யமில்லை; உன்மிடற்றோசை கேட்குமித்தனையே எனக்கு வேண்டுவது. நிர்ப்பந்தமுள்ளதொன்று உண்டு சொல்லுமிடத்தில். [பாவியேன் காணவந்து] என் கண்ணுக்கு இலக்காம்படி

வந்துசொல்லவேணும். நெஞ்சிலே மறைந்திருந்து சொல்லிலுமாமிறே, அத்தால் போராது. [பாவியேன்] நாடடைய உண்டு உடுத்துத் திரியாநிற்க, இப்படிகேளாவிடில் ஜீவியாதபடியான பாபத்தைப் பண்ணின நான். [காணவந்து] இவருடைய சப்தாதிவிஷய ப்ராவண்யம் இருக்கிறபடி; 'சொல்லாய்' என்பது, 'காண' என்பதாகிறுர். சொல்லாயென்றது சொல்லவேணு மென்னவுமாம்; சொல்லுமிறிலே, "சலிலாத தீவினைகளொந்தனை செய்தனன் கொல்" என்று அந்வயிக்கவுமாம்.

காணவந்துஎன்கண்முகப்பே தாமரைக்கண்பிறழ*
ஆணிசெம்பொன்மேனியெந்தாய்! நின்றருளாயென்றென்று*
நாணமில்லாச்சிறுதகையேன் நானிங்கலற்றுவதென்?*
பேணிவானேர்காணமாட்டாப் பீடுடையப்பனையே. (4)

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், ப்ரஹ்மாதிகளும் கூட ஆசைப்பட்டுக் காணமாட்டாதபடியான பெருமையையுடைய ஸர்வேச்வரனை அதிக்ஷுத்ரனை நான் காணவேணுமென்று கூப்பிடாநின்றேன்; என்ன நிர்லஜ்ஜனே? என்கிறுர் - [காண என்று தொடங்கி] - நான் காணும்படியாக என் கண்ணெதிரே வந்து [தாமரை என்றுதொடங்கி] - தாமரைப்பூப்போலேயிருக்கிற திருக்கண்கள் மிளிர ஒட்டற்ற செம்பொன் போலேயிருக்கிற அழகிய திருவடிவைக் காட்டி என்னை அடிமைகொண்டவனே! [நின்றருளாய் என்றென்று] - நிர்லஜ்ஜனும் அதிக்ஷுத்ரனை நான் இவ்வுலகத்திலேயிருந்து கதறினால் என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு? பிறழ - விளங்க என்றும் சொல்லுவர்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், ப்ரஹ்மாதிகளும் காணமாட்டாத ஸர்வேச்வரனை அதிக்ஷுத்ரனை நான் காண ஆசைப்படுகிறது நிர்லஜ்ஜனயிறே என்கிறுர். [காணவந்து என் கண்முகப்பே] - மாநஸாநுபவ மாத்ரமன்றிக்கே கண்ணெதிரே காணும்படிவந்து; ப்ரதமபரிஸ்பந்தமே தொடங்கிக் காணும்படி வரவேணும் என்றுமாம். [தாமரைக்கண் பிறழ] - தாமரைபோன்ற திருக்கண்கள் கடல்கிளர்ந்தாப் போலே மிளிர, பிறழ - விளங்க என்றுமாம். [ஆணி செம்பொன் மேனி எந்தாய்] - ஒட்டற்ற செம்பொன் போலேயிருக்கிற வடிவைக் காட்டி என்னை அநந்யார்ஹனாக்கினவனே! [நின்று அருளாய் என்று என்று] - ஒருகால் சொன்னால் வாராவிட்டால் விடவல்லரல்லரே. [நாணமில்லாச் சிறுதகையேன்] - நிர்லஜ்ஜனாய் அதிக்ஷுத்ரனை. என் பூர்வவ்ருத்தத்தைப் பாராதே சொல்லுகிறது. லஜ்ஜாசூந்யனாய்; பெரியவர்கள் சொல்லும் வார்த்தை சொல்லுகிறது அதிக்ஷுத்ரனாய். [நான் இங்கு அலற்றுவது என்] - அவனுக்குப் புகுரவொண்ணாதபடி குத்ஸிதமான நிலத்திலே யிருந்து கூப்பிடுகிற இதுக்கு என்ன ப்ரயோஜந முண்டு? [பேணி இத்யாதி] - ப்ரஹ்மாதிகள் ஆசைப்பட்டுக் காணமாட்டாதபடியான பீடு உண்டு - பெருமை; அத்தையுடைய ஸர்வேச்வரனை ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் குத்ஸிதமான நிலத்திலே யிருந்து அவர்களுக்கும் நிலமல்லாத விஷயத்தைக் கூப்பிட்டு என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு?

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. தாம் காணும்படியாக வரவேணுமென்கிறுர்: அஸ்ப்ருஷ்டஸம் ஸாரகந்தரான நித்யஸூரிகள் அநுபவிக்கும் வடிவை, ப்ரஹ்மேந்த்ராதிகளும் காண மாட்டாத்தை 'நான் காணவேணும்' என்று ஆசைப்படுகிற இத்தால் என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு? இதுக்கு அடி என்னுடைய லஜ்ஜாசூந்யதையும் அளவில்லாமையுமிறே என்கிறுர்.

[காணவந்து] மாநஸாநுபவமாத்ரமன்றிக்கே, கண்ணாலே காணும்படிக்கு ஈடாக வந்து என்னுதல்; ப்ரதமபரிஸ்பந்தமே தொடங்கி நான் கண்டு அநுபவிக்கும் படிக்கு ஈடாக வந்து என்னுதல். 'ஆணிசெம்பொன்மேனியெந்தாய் என்கண்முகப்பே நின்றருளாய்' என்பாரா யிற்று. "மற்றொப்பாரையில்லா வாணிப்பொன்னே" என்கிற இவ்வாணியைவிட்டுப் பார்த்த வாறே, 'சுட்டுரைத்தநன்பொன் உன் திருமேனியொளி யொவ்வாது' என்றதுவும் மழுங்கிக் காட்டிற்று. நாவாகிற உரைகல்லிலே புரைத்து, நெஞ்சாகிற மெழுகிலே யிட்டுப் பார்த்தால்

அது தன்னுண்ணுமே. [செம்பொன்மேனியெந்தாய்] "பொன்னுய்" என்கிற தன்னைக் காட்டிக்காணும் இவரை எழுதிக்கொண்டது. எப்போதும் ஏகரூபமாயிருக்கும் அவன் வடிவிலே ஆழ்வாரைக்கண்டால் பிறக்கும் விகாரம் சொல்லுகிறது; இவர்தாம் கண்ணுணியாக விறே காண்பது. [தாமரைக்கண்பிறழ] கடல்கலங்கினாற்போலே, இவரைக் கண்ட காட்சியிலே திருக்கண்கள் மிளிரவென்னுதல்; அன்றிக்கே, விளங்கவென்னுதல். மாற்றற்ற பொன்போலேயிருக்கும் திருமேனியிலழகைக் காட்டி என்னை அநந்யார்ஹமாக்கினவனே! [நின்றருளாய்] என் கண்வட்டத்திலே நிற்கவேணும். [என்றென்று] அவன் கண்வட்டத்திலே வந்தால், இவன் போவதுக்கு முன்பே ப்ரயோஜநத்துக்கு மடியேற்போமன்று. *தேஹி மே ததாமி தே* என்னுமவர்களிறே ஒருகால் சொல்லுவார். [நாணமில்லா] ஆர்சொல்லும் வார்த்தை: ஆர் சொல்லுகிறார்? என்னுடைய பூர்வ வ்ருத்தத்தை ஸ்மரிக்கமாட்டாத லஜ்ஜா சூந்யனானநான். [சிறுதகையேன்] அதிக்ஷுத்ரனான நான். தகை அளவு; சிறு தகை அளவிலீ யென்றபடி. [நான் இங்கு அலற்றுவதென்] அவனுக்கு அடியிடவொண்ணாத நிலத்திலே யிருந்து கூப்பிடுகிறஇதுக்கு என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு? [பேணி இத்யாதி] பூமியில் காலிடாதவர்களாலேதான் காணப்போமோ? *ததுபர்யபி பாதராயணஸ் ஸம்பவாத்* என்று ப்ரஹ்மாதிகளும் உபாஸிப்பர்களென்று சொல்லாநின்றதிறே. பேணுகை - ஆசைப்படுகை. அத்தாலே உபாஸநத்தைச் சொல்லுகிறது. பேணி வானோர் காணமாட்டாப் பீடு உண்டு - பெருமை; அத்தையுடைய ஸர்வேச்வரனை நாணமில்லாச் சிறுதகையேன் நான் இங்கு அலற்றுவதென்? ப்ரஹ்மாதிகளும் நித்யஸூரிகளுடையகோடியிலே யாம்படியாகவிறே இவர் தம்மைச்சிறுக நினைத்திருக்கும்படி.

அப்பனே! அடலாழியானே! ஆழ்கடலைக்கடைந்த
துப்பனே* உன்தோள்கள் நான்கும் கண்டிடக்கூடுங்கொலென்று*
எப்பொழுதும்கண்ணநீர்கொண்டு ஆவிதுவர்ந்துதுவர்ந்து*
இப்பொழுதேவந்திடாயென்று ஏழையேன்நோக்குவனே. (5)

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் காணமுடியாதிருக்கிற உன் அழகைக் காணவேணுமென்று ஆசைப்பட்டு தரிக்கமாட்டாமையாலே 'இப்பொழுதே வந்திடாய்' என்று அபேக்ஷித்து, வரும்போது தப்பாமே காணவேணுமென்று பார்த்திருப்பன். என்னுடைய சாபலம் இருந்தபடி யென்? என்கிறார். [அப்பனே என்று தொடங்கி] - உபகாரகனே! ப்ரதிகூல நிரஸநஸ்வபாவமான திருவாழியையுடையவனே! ஆச்ரிதருடைய அபேக்ஷிதங்கள் செய்துகொடுக்கைக்கு ஈடான ஸாமர்த்த்யத்தையுடையவனே! அழகிய தோளும் கையும் திருவாழியும் காணக்கூடுமேயோ? என்று. [எப்பொழுதும் என்று தொடங்கி] - உன் அழகை நினைத்து எப்போதும் கண்ணநீர் பாயாநின்றுகொண்டு ப்ராணன் அற உலர்ந்து.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், இப்படி துர்லபமான விஷயத்தைக் காண ஆசைப்பட்டு தரிக்கமாட்டாமையாலே காண்கையிலே த்வரிக்கிறது என்னுடைய சாபலாதிசயமிறே என்கிறார். [அப்பனே] - நீ முகம்காட்டாதவளவிலும் உன்னையே சொல்லிக் கூப்பிடும்படி புகுர நிறுத்தின மஹோபகாரகனே! [அடல் ஆழியானே] - ப்ரதிகூலநிரஸநஸ்வபாவார்ணவமாய் தர்சநீயமான திருவாழியையுடையவனே! [ஆழ்கடல் இத்யாதி] - உன்னை உகவாதே ப்ரயோஜநத்தைக் கணிசித்தார்க்கு அகாதமான கடலைக் கடைந்து அபேக்ஷிதங்களைச் செய்யும் ஸாமர்த்யத்தையுடையவனே! [உன்தோள்கள் இத்யாதி] - கடல் கடைகிறபோது வ்யாபரித்த தோள்களை யாயிற்று இவர்கள் ஆசைப்படுகிறது; உன்தோள்கள் நாலையும் கண்டுவிடக்கூடுமோ? என்று [எப்பொழுதும் இத்யாதி] - ஸர்வகாலமும் கண்ணும் கண்ணநீருமாய்க் கொண்டு; கிடைக்கைக்கு ஸம்பாவனையுள்ள விஷயத்திற்போலே க்லேசப்படுகை. [ஆவி துவர்ந்து துவர்ந்து] - ப்ராணனானது பசையற உலர்ந்து. [இப்பொழுதே வந்திடாய் என்று] - ஆர்த்தியே செப்பேடாக இனி ஒரு க்ஷணமும் தாழாதே இப்போதே வரவேணுமென்று ஆசைப்படாநின்றேன். [ஏழையேன் நோக்குவனே] - வர ஸம்பாவனை யின்றிக்கே யிருக்கச் சாபலாதிசயத்தாலே வரும்போது காண வேணுமென்று அத் திக்கைப் பாராநின்றேன்.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் காணமுடியாதிருக்கிற உன்னுடைய வடிவழகைக் காணவேணும் என்று ஆசைப்படாநின்றேன். என் சாபலம் இருந்தபடியென்? என்கிறார்.

[அப்பனே] நீ முகங்காட்டாதபோதும் நான் உன்னையேசொல்லிக் கூப்பிடும்படி எனக்கு இவ்வளவான மஹோபகாரத்தைப் பண்ணினவனே! [அடல்இத்யாதி] அடல் மிடுக்கு. எப்போதுமொக்க யுத்தோந்முகமாய், விரோதிநிரஸநசீலமாய்; என் ப்ரதிபந்தகத்தைப் போக்குகைக்குப் பரிகரமான திருவாழியை யுடையவனே! [ஆழ்கடல் இத்யாதி] 'உன்னை உகவாதே ப்ரயோஜநாந்தரமே அமையும்' என்னுமவர்களுக்கும், *அப்ரமேயோ மஹோததி:* என்று ஒருவரால் அளவிட வொண்ணுதபடியான கடலைக் கடைந்து கொடுத்தஸாமர்த்யத்தை யுடையவனே! [உன் இத்யாதி] அவர்களைப்போலே உப்புச்சாறுகொண்டு போமவரல்லரே இவர். அக்கடலைக் கடைகிறபோது வ்யாபரித்த தோள்களைக் காணக்காணும் இவர் ஆசைப்படுகிறது. மதுரக்கொழுஞ்சாறுகொண்ட சுந்தரத்தோளிறே. உன் தோள்கள் நாலையும் கண்டேனுய்விடக் கூடுமோ? என்று, [எப்பொழுதும்] இடைக்கைக்கு ஸம்பாவனையுள்ள நிலம் போலே 'கண்ணநீர் பாயாநிற்பராயிற்று. [ஆவி] என்ப்ராணனானது. [துவர்ந்து துவர்ந்து] பசையறஉலர்ந்து; இங்ஙனேஉலர்ந்து முடிந்துபோகவும்பெறுதே, குறுதிகவிஷயமாகையாலே 'காணலாம்' என்னும் நசை முடியவும் ஒட்டாமையாலே, தரிப்பது திரிய உலருவதான நிலை உருவச்செல்லுமாயிற்று; 'சென்றற்றது, சென்றற்றது' என்னும்நிலை உருவச்செல்லுமாயிற்று. [இப்பொழுதே வந்திடாயென்று] தம் ஆர்த்தியே செப்பேடாக அரைக்ஷணம் தாழாதே வரவேணுமென்று. [நோக்குவனே] வர ஸம்பாவனையுள்ள திக்கைப் பாராநிற்பன். வருகைக்கு அவன்பக்கலிலும் ஏதேனும் நினைவு உண்டாயோ இவர் இப்படி செய்கிறதென்னில், [ஏழையேன்] அதொன்றில்லை! என்சாபலமேயிறே உள்ளது. ஆழ்வான் பணித்த வரதராஜ ஸ்தவத்திலே ஒரு ச்லோகத்தைக்கேட்டு எம்பெருமானர் 'இப்பாசுரங்கேட்டால் பெருமாள் இரங்காமையில்லை; ஆழ்வான்! உன்முகத்தைக் காட்டிக் காணுய்' என்று பார்த்தருளினர்.

நோக்கிநோக்கிஉன்னைக்காண்பான் யானெனதாவியுள்ளே*
நாக்குநீள்வன்ஞானமில்லை நாள்தோறும்என்னுடைய*
ஆக்கையுள்ளும்ஆவியுள்ளும் அல்லபுறத்தினுள்ளும்*
நீக்கமின்றிஎங்கும்நின்றாய் நின்னையறிந்தறிந்தே. (6)

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், என்பக்கலிலே ஸதா ஸந்நிஹிதனு யிருந்துவைத்து உன்னைக் காட்டா தொழிகிறது நீ உன்னைக்காட்ட நினையாமை என்று அறிந்துவைத்தே ப்ரதிக்ஷணம் காணவேணுமென்று ஆசைப்படாநின்றேன்; அதுக்குஅடி, அறிவுகேடு என்கிறர். [நோக்கி என்று தொடங்கி] - உன்னைக் காண்கைக்காக எங்கும்பார்த்து உன்னைக் காணவேணுமென்று வாயாரச் சொல்லமாட்டாதே என்நெஞ்சினுள்ளே மிகவும் ஆசைப்படாநின்றேன். ஞானமில்லை - அறிவில்லை. [நாடோறும் என்று மேலுக்கு] என்று மொக்க என்னுடைய ஆத்மாவிலும் சரீரத்திலும் மற்றும் இந்த்ரியாதிகளிலும் பிரியாதே எங்கும் ஸந்நிஹிதனுயிருந்துவைத்துச் செய்யாதொழிகிறது செய்யநினையாமையிறே என்று மிகவும் அறிந்து வைத்தே.

இ.—ஆறும்பாட்டில், என்பக்கலிலே ஸதாஸந்நிஹிதனுய்வைத்து உன்னைக் காட்டாதொழிகிறது காட்ட நினையாமையிறே என்று அறிந்திருக்கச்செய்தேயும் பின்னையும் ஆசைப்படுகிறது என் அறிவு கேடிறே என்கிறர். [நோக்கி நோக்கி] - அடுத்து அடுத்துப் பார்த்து [உன்னைக்காண்பான்] - ஸர்வாதிகனுய் துர்லபனுன உன்னைக் காண்கைக்காக. [யான்] - அதிசபலனுன நான். [எனது ஆவியுள்ளே நாக்குநீள்வன்] - வாயாற் சொல்லமாட்டாதே, நெஞ்சினுள்ளே ஆசைப்படாநின்றேன். [ஞானமில்லை] - இதுக்கு அடி என் அறிவுகேடிறே. இவ்விஷயத்தில் ஆசையும் அறிவுகேடாகிறபடி என்? என்னில்,—

'ஸதாஸங்கிஹிதனாய் சக்தனாயிருக்க முகங்காட்டாதொழிகிறது - வர நினையாமை' என்று இருக்கமாட்டாதொழிகிறது அறிவுகேட்டாலேயன்றோ? [நாடோறும்] - ஸர்வகாலமும். [என்னுடைய ஆக்கையுள்ளும்] - பேற்றுக்கு ப்ரதிபந்தகமான சரீரத்தினுள்ளும். [ஆவியுள்ளும்] - பெறுகைக்கு இருக்கிற ஆத்மாவினுள்ளும். [அல்லபுறத்தினுள்ளும்] - மற்றும் இந்த்ரியங்களிலும். [நீக்கமின்றி] - பிரியாதே எங்கும் வ்யாபித்து நின்றாய். [நின்னை அறிந்து அறிந்தே] - இப்படி ஸங்கிஹிதனாய்வைத்துச் செய்யாதொழிகிறது செய்ய நினையாமை யென்று மிகவும் அறிந்துவைத்தே ஆசைப்படுகிறது மதிகேடிறே.

ஈடு.—ஆறாம்பாட்டு. 'என்பக்கலிலே ஸந்நிஹிதனாயிருந்தே உன்னைக் காட்டாதொழிகிறது நீ நினையாமை' என்று அறிந்துவைத்தே காண ஆசைப்படாநின்றேன், அதுக்கு அடி என் அறிவுகேடு என்கிறார்.

[நோக்கிநோக்கி] அடுத்தடுத்து அவன் வரும் திக்கையே பார்ப்பராயிற்று. இப்படி பார்க்கிறது என்னப்ரயோஜநத்துக்கு? என்னில், [உன்னைக்காண்பான்] உன்னைக் காணவேணுமென்னும் நசையாலே, [யான் இத்யாதி] ஒருவிஷயத்திலே சபலராணாரை, 'இவன் இவ் விஷயத்திலே நாக்குநீட்டாநின்றான்' என்பர்களிறே; அப்படியே என் ஹ்ருதயத்திலே ஆசைப்படாநின்றேன்: வாய்விட்டுச் சொல்லமாட்டாதே. அதுக்கு அடியென்? என்னில், [ஞானமில்லை] இது இருந்தபடியால் என்தனையறிவுகேடரில்லை. 'இவ்விஷயத்தைக் காணவேணும்' என்று ஆசைப்படுகிற இது அறிவுகேடாக வேண்டுகிறதென்? என்னில், [நாடோறும் இத்யாதி] எல்லாக்காலத்திலும் உன்னைப் பெறுகைக்கு ப்ரதிபந்தகமான என் சரீரத்திலும், பெறவிருக்கிற ஆத்மாவிலும், இவையொழிந்த ப்ரதிபந்தகமான கரணங்களிலும் விடாதே எங்கும் புக்குநின்றாய். கிழிச்சீரையிலே தனம்கிடக்கப் புறங்கால் வீங்குவாரைப்போலே காணும் இவர்படி. [நின்னை அறிந்தறிந்து] 'இதின்ரக்ஷணத்துக்கு ப்ராப்தனாவது, நிதானமறிந்து பரிஹரிக்கைக்கு ஸர்வஜ்ஞனாவது, தொடங்ினது தலைக்கட்டவல்ல ஸர்வசக்தியாவது 'ஐயோ' என்று இரங்குகைக்கு நீர்மையுடையனாவது, ஸதாஸந்நிதியுண்டாவது; இப்படியிருக்க, இவன் முகங்காட்டாதொழிகிறது, செய்யநினையாமையிறே' என்று இருக்கமாட்டாதொழிகிறது என் அறிவுகேடாயித்தனையிறே. நான் ப்ராப்தனாய் நீ அப்ராப்தனாயிருக்கிறாயல்லை; நான் ஸர்வஜ்ஞனாய் நீ அஜ்ஞனாயிருக்கிறாயல்லை; நான் ஸர்வசக்தியாய் நீ அசக்தனாயிருக்கிறாயல்லை; நான் விபுவாய் நீ அணுவாயிருக்கிறாயல்லை; இத்தலை நோவுபடவிட்டு நிர்க்குணனாயிருக்கிறாயல்லை; 'உடையவனாய் வைத்து உடைமை நோவுபடவிட்டிருக்கிறது செய்ய நினையாமையிறே' என்று ஆறியிருக்கமாட்டாதொழிகிறது என் அறிவுகேடாயித்தனையிறே.

அறிந்தறிந்து தேறித்தேறி யானெனதாவியுள்ளே*
நிறைந்தஞானமூர்த்தியாயை நின்மலமாகவைத்து*
பிறந்தும்செத்தும்நின் றிடறும் பேதைமைதீர்ந்தொழிந்தேன்*
நறுந்துழாயின்கண்ணியம்மா! நானுன்னைக்கண்டுகொண்டே. (7)

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், 'நீர் கிடந்து கூப்பிடுகிறதென்? நம்மையறிவித்து உம்முடைய ஸம்ஸார துக்கமெல்லாம் கெடுத்தோமிறே' என்ன, 'அத்தால் போராது' என்கிறார். [அறிந்து என்று தொடங்கி]- உன்னுடைய ப்ரஸாதத்தாலே அறிவுபிறந்து அது ஒருகாலுக்கு ஒருகால் அந்த:கரணம் தெளிவதுஞ் செய்து தெளிந்த மநஸ்ஸிலே பரிபூர்ணஜ்ஞாந ஸ்வரூபனான உன்னை விசததமமாக அநுபவித்து. [பிறந்தும் என்று தொடங்கி] - நிரஸ்தஸாம்ஸாரிக துக்கனானேன். அதிபரிமளயான திருத்துழாய் மாலையையுடைய ஸர்வேச்வரனான உன்னை நான் கண்டுகொண்டு.

இ.— ஏழாம்பாட்டில், நம்மைஅறிவித்து உம்முடையஸம்ஸாரதுக்கத்தைக் கெடுத்தோமாகில், நீர் கூப்பிடுகிறதென்? என்ன, 'பெற்றஅம்சம்இதுஉண்டு, அத்தால்போராது, என்கிறார். [அறிந்துஅறிந்து தேறித்தேறி - பரத்வமென்ன, பஜநீயத்வமென்ன, ஸௌலப்யமென்ன, அபராதஸஹத்வமென்ன; இவ்

வடைவிலே ஜ்ஞாநம்பிறக்கப்பிறக்க அந்த:கரணமும் க்ரமத்தாலே தெளிந்து. [யான்] - ஜ்ஞாநம்பிறந்த நான். [எனது ஆவியுள்ளே] - தெளிந்த மநஸ்ஸிலே. பரிபூர்ணஜ்ஞாநத்தையே ஸ்வரூபமாகவுடைய உன்னை விசதமாக அநுபவித்து. [பிறந்தும் இத்யாதி] - பிறப்பது இறப்பதாய் நின்று நான் தடுமாறித்திரிகிற அறிவுகேடு போகப்பெற்றேன். "இங்கின்றநீர்மை யினியாமுறுமை" என்று நான் அபேக்ஷித்தது பெற்றேன். [நறுந்துழாயின் கண்ணி அம்மா] - இவ்வளவு பிறக்கைக்கு முதல் காட்சியைச் சொல்லுகிறார். வைத்த வனையத்தைக் காட்டியாயிற்று, இவரை அநந்யார்ஹ ராக்கிற்று. [நான்] - பெற்ற அம்சத்தாலே த்ருப்திபிறவாத நான். [உன்னைக் கண்டுகொண்டு] - நிரதிசயபோக்யனுன உன்னைக் கண்டுகொண்டு, அறிந்து அறிந்து தேறித் தேறி யென்று அந்வயம்.

௭.—ஏழாம்பாட்டு. 'நீர் நம்மைப் போர இன்னுதாகாநின்றீர்; உமக்கு ஒன்றும்உதவிற்றிலோமோ? நாம் ஒன்றும் உபகரித்திலோ மென்றோயோ நீர் நினைத்திருக்கிறது?' என்ன, 'சிறிது செய்தமை உண்டு; இம்மம்சம்பெற்றேன்; எனக்கு இத்தால் போராது' என்கிறார்.

[அறிந்துஅறிந்து தேறித்தேறி] முதல் திருவாய்மொழியிலே பரத்வத்தை அநுஸந்தித்தார்; அநுவிஷயமானவாறே பிறப்பதொரு தெளிவுண்டிறே; அநந்தரம் பஜநீயனென்று அநுஸந்தித்தத்தாலே பிறப்பதொரு தெளிவும் அநந்தரம் ஸௌலபனென்று அநுஸந்தித்தத்தாலே பிறப்பதொரு தெளிவும், பின்பு அபராதஸஹனென்று அநுஸந்தித்தத்தாலே பிறப்பதொரு தெளிவும், இப்படி க்ரமத்திலேயிறே திருவாய்மொழி முடியநடந்தது; இதெல்லாம் மாநஸாநுபவமிறே. அன்றிக்கே, [அறிந்துஅறிந்து தேறித்தேறி] நீ மயர்வறமதிநலம் அருளுகையாலே, பரஸ்வரூபம் "மனனுணர்வளவிலன், பொறியுணர்வவையிலன், எதிர்நிகழ் கழிவினுமினனிலன், மிகுநரையிலன், உணர்முழுநலம், இனன்" என அறிந்து, அந்தப்பரஸ்வரூபத்தினுடைய யாதாத்ம்யம் "அது நமது விதிவகையே" "நெஞ்சினால் நினைப்பான் யவனவனாகும் நீள்கடல்வண்ணன்" என்கிறபடியே "அர்ச்சாவதாரபர்யந்தமான ஆச்ரிதபாரதந்த்ர்யம்" என்று அறிந்து, அத்தாலே பிறப்பதொரு தெளிவும்; ஸ்வஸ்வரூபம் - "சென்று சென்று பரம்பரமாய் யாதுமின்றித் தேய்ந்தற்று நன்று தீதென்றறிவரிதாய் நன்றாய் ஞானம் கடந்திருக்கும்" என்று அறிந்து அதினுடைய யாதாத்ம்யம் "சிறுமாமனிசரா யென்னையாண்டாரிங்கே திரிய நறுமாவிரைநாண்மலரடிக்கீழ்ப் புகுதல் உறுமோ" என்றும், "தம்மடியாரடியோங்களே" என்றும் "ததீயசேஷத்வபர்யந்தமாயிருக்கும்" என்று அறிந்து அத்தாலே பிறப்பதொரு தெளிவும்; உபாயஸ்வரூபம் "காகுத்தனையல்லால் ஈசனம்பிரான்சரணே சரண்நமக்கு" என்று அறிந்து, அதினுடைய யாதாத்ம்யம் "சைதந்யக்ருத்யமாய் அதிகாரிவிசேஷணமான ஸ்வீகாரத்தையும் பொறுத ஸஹகாரிநைரபேக்ஷ்யம்" என்று அறிந்து அத்தால் பிறப்பதொரு தெளிவும்; ப்பலஸ்வரூபம் "ஒழிவில்காலமெல்லாம் உடனாய்மன்னி வழுவிலாவடிமைசெய்கை" என்று அறிந்து, அதினுடைய யாதாத்ம்யம் "உன்தன் திருவுள்ளமிடர்கெடுந்தோறும் நாங்கள் வியக்கவின்புறுதும்" என்றுஅறிந்து அத்தாலே பிறப்பதொரு தெளிவும்; விரோதிஸ்வரூபம் "யானேயென்தனதே என்றிருக்கை" என்று அறிந்து, அதினுடைய யாதாத்ம்யம் "கைங்கர்யத்திலஹங்காரகர்ப்பமான மமகாரம்" என்று அறிந்து, அத்தாலே பிறப்பதொரு தெளிவும். [யான்] இப்படி நீயறிவிக்க அறிந்த யான். [எனதாவியுள்ளே] என்னுடைய ஹ்ருதயத்தினுள்ளே. [நிறைந்தஞான மூர்த்தியாயை] பரிபூர்ணஜ்ஞாந ஸ்வரூபனுன உன்னை. பெற்றஅம்சத்தால் த்ருப்தனாக வொண்ணாதபடியான வைலக்ஷண்யத்தையுடைய உன்னை. [நின் மலமாகவைத்து] விசததமமாக அநுஸந்தித்து. [பிறந்தும் இத்யாதி] அறிவுபிறந்த அநந்தரம், "இங்கின்ற நீர்மை யினியாமுறாமை" என்று அபேக்ஷித்த அதுபெற்றேன். சாவது பிறப்பதாய்க் கொண்டு தடுமாறுகிற அறிவுகேடு தவிரப்பெற்றேன். [நறுந்துழாய்இத்யாதி] இவ்வறிவு பிறக்கைக்கு அவனிட்ட பச்சை இருக்கிறபடி. வைத்த வனையத்தைக் காட்டி அவ்வடிவிலே குருகுலவாஸத்தைப் பண்ணுவித்து அறிவுபிறப்பித்தாயிற்றுத் தனக்கு ஆக்கிக் கொண்டது. (பரிமளப்ரசுரமான திருத்துழாயையுடைத்தான திருமாலையையுடைய ஸர்வாதிகனே!) [நான் உன்னைக் கண்டுகொண்டு] உன் போக்யதையை அறிந்த நான், நிரவதிகபோக்ய

பூதனை உன்னைக் கண்டுகொண்டு. நறுந்துழாயின் கண்ணியம்மா! நான் உன்னைக் கண்டு கொண்டு அறிந்தறிந்து தேறித்தேறி யான் எனதாவியுள்ளே நிறைந்த ஞானமூர்த்தியாயை நின்மலமாக வைத்து பிறந்தும் செத்தும் நின்றிடறும் பேதைமை தீர்ந்தொழிந்தேன்: இது நான் பெற்ற அம்சம் என்கிறார்.

கண்டுகொண்டென்கைகளார நின்திருப்பாதங்கள்மேல்*
எண்டிசையுமுள்ளபூக்கொண்டு ஏந்தியுகந்துகந்து*
தொண்டரோங்கள்பாடியாடச் சூழ்கடல்ஞாலத்துள்ளே*
வண்துழாயின்கண்ணிவேந்தே! வந்திடகில்லாயே. (8)

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், 'இனிஉமக்குச் செய்யாதது என்?' என்னில்,—இஸ்ஸம்ஸாரத்திலே தேவரீரைக்கண்டு அடியோங்கள் எல்லாவடிமைகளும் செய்து உஜ்ஜீவிக்கும்படி வருகிறிலை என்கிறார். [கண்டுகொண்டு என்று தொடங்கி] - என்கண்கள் விடாய்தீரக் கண்டுகொண்டு, என்கைகள் பூரிக்கும்படி நிரதிசய போக்யமான உன் திருவடிகளிலே மிகவும் அடிமை செய்து நிரவதிகப்ரீதியாலே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களோடே நான் பாடியாட. [சூழ் என்று தொடங்கி] - ஸம்ஸாரத்திநுள்ளே ஸர்வேச்வரத்வஸூசகமான திருத்துழாய்மாலையையுடைய ஸர்வேச்வரனான நீ.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், பெற்ற அம்சம் சொன்னாராய், பெறாத அம்சம் இது என்கிறார். [கண்டு கொண்டு] - "காணவிரும்புமென்கண்களே" என்று விடாய்த்த கண்களின் விடாய் தீரக் கண்டு கொண்டு. [என்கைகள் ஆர] - "தடவுமென்கைகளே" என்று உருவின என்கைகளின் விடாய் தீர; 'வயிறார உண்ணவேணும்' என்னுமாபோலே. [நின்திருப்பாதங்கள் மேல்] - அப்ராப்தவிஷயத்தில் அநுவர்த்தநம் முன்பும் உண்டிறே. ப்ராப்தமாய் நிரதிசய போக்யமான திருவடிகளிலே. [எண்திசையும் உள்ள பூக்கொண்டு ஏத்தி] - தம்விடாய்க்கும் விஷயவைலக்ஷண்யத்துக்கும் அநுரூபமாக. [உகந்து உகந்து] - ப்ரவ்ருத்தி தோறும் ப்ரீதனாய். [தொண்டரோங்கள் பாடி ஆட] - அடிமையில் சுவடறிந்த நாங்கள் ப்ரீதிப்ரேரிதராய்ப் பாடுவது ஆடுவதாம்படியாக. "கேசவன்தமர்"ருக்குப்பின்பு தனியரல்லரே. 'இது ஒருதேசவிசேஷத்திலே "ஏதத்ஸாமகாயந் ஆஸ்தே" என்று களிக்குமதன்றோ?' என்ன, அங்ஙனாகவொண்ணாது. [சூழ்கடல் ஞாலத்துள்ளே] - ஸம்ஸாரத்துக்குள்ளே வரவேணும். எங்கேனும் விடாய்த்தாரை எங்கேனும் விடாய் தீர்க்கவோ? [வண்துழாய் இத்யாதி] - ஸர்வைச்வர்யஸூசகமான திருத்துழாயாலே அலங்க்ருதனான ஸர்வேச்வரனே! இங்கே வரவும் வேணும்; அங்குள்ளார்க்குக் காட்சி கொடுக்கும் ஒப்பனையோடே வரவேணும் என்கை. [வந்திடகில்லாயே] - வருகிறிலை.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. பெற்றஅம்சம் சொன்னாராய், பெறாத அம்சம் இதுவென்கிறார் இதில்.

[கண்டுகொண்டு] "காணவிரும்பு மென்கண்கள்" என்று காணப்பெறாதே பட்டினி விட்டகண் பட்டினி தீரும்படி கண்டுகொண்டு. 'அரவிந்தம்போன்று நீண்ட கண்ணனைக் கண்ணாரக்கண்டுகொண்டு' என்கிறபடியே, இக்கண்களின் வயிறாரக் கண்டு கொண்டு. [என்கைகளார] 'தாயவனேயென்றுதடவுமென்கைகள்' என்கிற கைகளின் உருவுதல் தீரும்படியாக; கவியர் 'வயிறாரவுண்ண' என்னுமாபோலே, [நின் திருப்பாதங்கள்மேல்] உனக்கு தாரகமுமாய் போக்யமுமான திருவடிகளிலே. பிடித்துச் சுவைத்துண்ணும் பாதக்கமலமிறே, தாரகம் தானேயாய் நின்றதிறே. அன்றிக்கே, எனக்கு ப்ராப்தமுமாய் போக்யமுமான உன் திருவடிகளிலே. உன் தேனேமலரும் திருப்பாதத்திலே, முன்பும் அநுவர்த்தித்துப் போருமதுஉண்டிறே விஷயங்களிலே; அங்ஙனன்றிக்கே, ப்ராப்தனான உன் திருவடிகளிலே. *த்வத் பாதபங்கஜ பரிக்ரஹதந்யஜந்மா பூயாஸம்* என்கிறதுக்கு ஆளவந்தார் 'வார்த்தை அறிந்து, வகுத்தவிஷயத்திலே யாகப் பெற்றிலோம்' என்று அருளிச்செய்தார். [எண் திசையும் இத்யாதி] விஷயாநுரூபமாகவும் என்னுடைய அபிநிவேசாநுரூபமாகவும், தம்முடைய ஆசாநுரூபமாக

'ஆசையிலுள்ளவையெல்லாம் வேணும்' என்கிறார். அவ்வாசைதான் நிக்குப்பட்டிறே யிருப்பது, அங்ஙனேயிறே கைங்கர்யருசியுடையார் வார்த்தை யிருப்பது; கவியர் 'கலஅரிசிச் சோறு உண்ணவேணும்' என்னுமாபோலே. *அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி* என்றிறே இருப்பது. [உகந்துஉகந்து] ப்ரீதி மாருதே செல்லும்படியாக [தொண்டரோங்கள்] இக்கைங்கர்யத்திலே சுவடறிந்த நாங்கள், "கேசவன்தமர்"க்குப் பின்பு தனியரல்லலிறே [பாடியாட] ப்ரீதிப்ரேரிதராய்ப் பாடுவது ஆடுவதாம்படி. இதுவாகில் முன்பே நாம் செய்வதாக இருந்த தொன்றன்றோ? இச்சரீரஸம்பந்த மற்றால் ஒரு தேசவிசேஷத்திலே கொண்டுபோய் *ஏதத் ஸாமகாயந் ஆஸ்தே* என்னும்படி பண்ணுகிறோ மென்ன, அதுவோ நான் அபேக்ஷிக்கிறது? [சூழ்கடல் ஞாலத்துள்ளே] எங்கேனும் விடாய்த் தாரை எங்கேனும் விடாய் தீர்க்கவோ? சூழ்கடல்ஞாலத்துள்ளே நான் காண வரவேணும். [வண்துழாயின்கண்ணி வேந்தே] ஸம்ஸாரத்துக்குள்ளே காட்டுமிடத்தில், அங்குள்ளாருக்குக் காட்சிகொடுக்குமாபோலேகாட்டவும் வேணும்; நித்யஸூரிகளுக்குக் காட்சிகொடுக்குமாபோலே காட்டவும் வேணும். [வந்திடகில்லாயே] 'கூவிப்புக்கொள்ளாய்' என்றது பற்றா தென்கிறார். வந்திடுகிறிலே. இது நான்பெறாத அம்சம். இது தான் இருந்தபடி யென்? ப்ரக்ருதிஸம்பந்தமற்றமையும் இல்லை. கைங்கர்யம் பெற்றமையும் இல்லை; இங்ஙனேயிருக்க 'இவ்வம்சம் பெற்றேன். இவ்வம்சம் பெற்றிலேன்' என்கிறபடி என்? என்னில்; ஒன்று உத்தேச்யமாய், மற்றையது அதுக்கு உறுப்பாகவருமதிறே. 'நாமும் முதலிலே 'இங்ஙின் றநீர்மை யினியாமுறாமை' என்றோமாகில் அவனும் சக்தனாயிருந்தானாகில், இது கழிந்ததேயன்றோ' என்று அத்தைப் பெற்றாராக நினைத்திருந்தார்; கைங்கர்யம் அவச்யம் பெற்றல்லது நிற்கவொண்ணாமையாலே, அது கைப்புகுராமையைப் பற்றப்பெற்றிலோ மென்கிறார்.

இடகிலேனொன்றட்டகில்லேன் ஐம்புலன்வெல்லகில்லேன்*
கடவனாகிக்காலந்தோறும் பூப்பறித்தேத்தகில்லேன்*
மடவன்னெஞ்சங்காதல்கூர வல்வினையேன் அயர்ப்பாய்*
தடவுகின்றேன்எங்குக்காண்பன் சக்கரத்தண்ணலையே? (9)

ஓ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், எம்பெருமானைக் காண்கைக்கு சடான கர்மயோகாத்யுபாயங்களின்றிக்கே யிருக்கிற நான் காணவேணும் மென்று ஆசைப்பட்டால் காண்கைக்கு உபாயமுண்டோ? என்கிறார். [இடகிலேன் என்று தொடங்கி] - எம்பெருமான் இனியனாம்படி பசித்தார்க்குச் சோற்றை யிடுதல், தாஹித்தார்க்குத் தண்ணீர்வார்த்தல் செய்யமாட்டுகிறிலேன். அர்த்தலோபத்தாலே அவை செய்யாவிட்டால் இந்த்ரியங்களை வெல்லவும் மாட்டுகிறிலேன். [கடவனாகி] - அதிலே கடவனாய். [மடவல் நெஞ்சம் என்று தொடங்கி] - பகவத்குணங்களிலே விழும் ஸ்வபாவமாய் விழுந்தால் எம்பெருமான் தன்னாலும் எடுக்கமுடியாதபடியான நெஞ்சில் ஸ்நேஹம் மிக்குத் திருவடிகளில் தாத்பர்யஸத்தை அறிந்துவைத்தே நினைத்தபடி கிடையாமைக்கு சடான பாபத்தைப் பண்ணின நான், ஐச்வர்யஸூசகமான திருவாழியை யேந்தின அழகையுடைய ஸர்வேச்வரனை.

இ.—ஒன்பதாம் பாட்டில், காண்கைக்கு முதலின்றிக்கேயிருக்க, சாபலத்தாலே கூப்பிட்டால் காண்கைக்கு உபாயமுண்டோ? என்கிறார். [இடகிலேன் ஒன்று அட்டகில்லேன்] - பசித்தார்க்குச் சோற்றையிடுதல் தாஹித்தார்க்குத் தண்ணீர்வார்த்தல் செய்யமாட்டுகிறிலேன். "யஜ்ஞதாநதப:கர்ம" என்கிறபடியே தாநம் கர்மயோகாந்தர்ப்பூதமாயிருக்க, அதுக்கு ஆளாகிறிலேன் என்கை. [ஐம்புலன் வெல்லகில்லேன்] - அர்த்தலோபத்தாலே அவை செய்யாவிட்டால் இந்த்ரியங்கள் விஷயத்தில் பட்டிபுகாதபடி நியமிக்க மாட்டிற்றிலேன். [கடவனாகி] - நியதனாய். [காலந்தோறும்] - ஸமாராதநத்துக்கு விஹிதமான காலத்திலே. [பூப்பறித்து] - திருப்பள்ளித்தாமம் பறித்தல் பரிமாறுதல் செய்யப்பெற்றிலேன். [ஏத்தகில்லேன்] - "ஸததம் கீர்தயந்த:" என்கிறபடியே திருநாமஸங்கீர்த்தநம் பண்ணிற்றிலேன். இவை உண்டாயிற்றாகில் பக்தி சரீரத்திலே நிவேசிக்கலாம்; அதுவுமில்லை என்கிறார். இவற்றினுடைய

ஸ்வரூபநிஷேதம் பண்ணுகிறதன்று, உபாயத்வத்தை நிவேதிக்கிறது. [மடவல் நெஞ்சம்] - மட மென்று-மென்மை; பகவத்குணப்ரஸங்கத்திலே சிதிலமாகை. வல்நெஞ்சம் - பகவத்குணங்களிலே விழுந்தால் ஈச்வரனாலும் மீட்கமுடியாதிருக்கை. [காதல்கூர] - ஸ்நேஹம் மிக [வல்வினையேன்] - ப்ரேமாநுருபமாகக் காணப்பெறுதபடி பாபத்தைப் பண்ணின நான். காதலுக்கு விஷயம் பெற்றே னல்லேன். இத்தை அகஞ்சுரிப்பகுத்தப் பெற்றேனல்லேன். ஆசாலேசமுடையார்க்கு முகங்கொடாத வனாய் இழந்தேனல்லேன். என் பாபம் இருந்தபடி என்? [அயர்ப்பாய்] - அறிவுகேட்டையுடையேனாய் முன்னேவந்து நின்றாலும் காணமாட்டாதபடி தடவா நின்றேன். "நத்வா பச்யாமி கௌஸல்யே" என்கிற படியே. எங்குக்காணபன்] - ஒருகைம்முதலின்றிக்கே யிருக்கக் கூப்பிடாநின்றேன்: எங்கே காணப்பெறு கிறேன்? [சக்கரத்தண்ணலையே] - கையுந் திருவாழியுமான சேர்த்தியிலேயாயிற்று இவர் அகப்பட்டது.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. எம்பெருமானைக் காண்கைக்கு சடான கர்மயோகாத்யுபா யங்களொன்றுமின்றிக்கே யிருக்கிற நான் 'காணவேணும்' என்று ஆசைப்பட்டால், காண்கைக்கு உபாயமுண்டோ? என்கிறார்.

[இடகிலேன்] ஆர்த்தவிஷயத்தைக் கண்டால் 'ஐயோ!' என்று இரங்கிச் சில இடில், அது ஸர்வேச்வரன் திருவுள்ளத்துக்குச் சாலவுகப்பிறே; அங்ஙனொன்றும் செய்யப் பெற்றிலேன். [ஒன்று அட்டகில்லேன்] கையில் த்ரவ்யத்தை அவிழ்த்திடாவிட்டால், உடம்பு நோவத் தண்ணீர் சுமந்து வார்க்கலாமிறே; அதுவும் செய்திலேன். [ஐம்புலன் வெல்ல கில்லேன்] 'பிறர்க்கு ஒன்றுவேணும்' என்று இராவிட்டால், 'எனக்கு' என்னுமதுதான் தவிரப் பெற்றேனோ? ச்ரோத்ராதிகள் விஷயங்களிலே பட்டிபோகாதபடி பரிஹரித்திலேன். [கடவனாகி] சாஸ்த்ரங்களிற் சொல்லுகிறபடியே, அடைத்த காலங்களிலே புஷ்பாத்யுபகரணங் களைக் கொண்டு தேவர் திருவடிகளிலே ஸமாராதநம் பண்ணிற்றிலேன். இவர் ஸமாராதநம் பண்ணியறியாரோ? என்னில்; நூல்பிடித்தாப்போலே சாஸ்த்ரங்களில் ஸாதநரூபமாகச் சொல்லுகிற ஸமாராதநத்தில் இவர்க்கு அந்வயமில்லை; தேஹயாத்ரைக்கு உடலாகச் செய்யு மது உண்டு. இவை யுண்டாயிற்றாகில் பக்தி சரீரத்திலே நிவேசிப்பிக்கலாம். அதுவுமில்லை யென்கிறார். இவற்றினுடைய ஸ்வரூபநிஷேதம் பண்ணுகிறதன்று, உபாயத்வத்தை நிவேதிக்கிறது. [மடவல்நெஞ்சம்] மடப்பத்தால் மென்மையை நினைக்கிறது; அதாவது 'பகவத்விஷயம்' என்றால் கடுகவிழுந்துகொண்டு நிற்கை, வன்மையாவது விழுந்தால் பின்னை அங்கு நின்றும் மீட்க அரிதாயிருக்கை, [காதல்கூர] இப்படிப்பட்ட நெஞ்சானது ஸ்நேஹம் மிக. [வல்வினையேன்] ஸ்நேஹாநுகூலமாகக் காணப்பெறாத பாபத்தைப் பண்ணினேன். காதலுக்கு விஷயம் பெற்றேனல்லேன்; இத்தை அகஞ்சுரிப்படுத்தினேனல்லேன், ஆசாலேச முடையார்க்கு முகங்கொடாதவனாய் இழந்தேனல்லேன்; என் பாபம் இருந்தபடியென்? [அயர்ப்பாய்] அறிவு கேட்டையுடையேனாய். [தடவுகின்றேன்] முன்னே வந்து நின்றாலும் காணமாட்டாதபடி தடவாநின்றேன். "நத்வாபச்யாமி கௌஸல்யே" என்கிறபடியே. [எங்குக் காண்பன்] ஒருகைம்முதலின்றிக்கே யிருக்கக் கூப்பிடுகிற நான் எங்கே காணக்கூப்பிடுகிறேன்? [சக்கரத்தண்ணலையே] கையிலே திருவாழியையுடைய ஸர்வேச்வரனை, எங்கே காணக் கடவேன்? யசோதைப் பிராட்டி கையும் வெண்ணெயுமாகப் பிடித்துக்கொண்டாப்போலே, கையும் திருவாழியுமாகப் பிடித்துக்கொள்ளவாயிற்று இவர் ஆசைப்படுகிறது.

சக்கரத்தண்ணலேயென்று தாழ்ந்துகண்ணீர்ததும்ப*
பக்கம்நோக்கிநின்றலந்தேன் பாவியேன்காண்கின்றிலேன்*
மிக்கஞானமூர்த்தியாய வேதவிளக்கினை* என்
தக்கஞானக்கண்களாலே கண்டுதழுவுவனே. (10)

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், காணப்பெறுவிட்டால் மறந்து ஸுகமேயிருக்கவொண்ணுதபடி எனக்குத் தக்கதொரு ஜ்ஞாநத்ருஷ்டி எங்ஙனே உண்டாயிற்று? என்று இன்னாதாகிறார். [சக்கரத் தண்ணலே என்று தொடங்கி] - திருவாழியைக்காட்டி என்னை எழுதிக்கொண்டவனே! என்று இவ்

வுக்தியோடேகூடத் தரைப்பட்டுக் கண்ணநீர்ததும்பும்படி நீ வந்து தோற்றியருள ஸம்பாவநையுள்ளதொரு பார்ச்வத்தை நோக்கி நின்று சாலத்தளர்ந்தேன். மஹாபாபியாகையாலே, காணப்பெறுகிறிலேன். [மிக்கஞான மூர்த்தி என்று தொடங்கி] - பரிபூர்ண ஜ்ஞாநாகாரனாய் வேதைகஸமதிகம்யனுமிருக்கிறவனை. [கண்டு தழுவுவனே] - கண்டு அநுபவிப்பன்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், காணப்பெறுவிட்டால் மறந்து பிழைக்கவொண்ணுதபடி எனக்குத் தக்கதொரு ஜ்ஞாநத்ருஷ்டி எங்ஙனே உண்டாயிற்று? என்கிறுர். [சக்கரத்து அண்ணலே என்று தாழ்ந்து] - திருவாழியைக் காட்டி என்னை எழுதிக் கொண்டவனே! என்று இவ்வுக்தியோடே தரைப்பட்டு. [கண்ணீர் ததும்ப] - இவருடைய அவஸாதத்தினுடைய எல்லை காண்பது கண்ணநீரிலேயாயிற்று. [பக்கம்நோக்கி நின்று] - வருகைக்கு ஸம்பாவநையுண்டான திக்கைப் பார்த்தே நின்று. [அலந்தேன்] - வெறுத்தேன். "பரமாபதமாபந்ந:" என்னுமளவிறே. [பாவியேன் காண்கின்றிலேன்] - ஆபத்ஸகனுயிருக்க மஹாபாபியாகையாலே நான் காணப்பெறுகிறிலேன்; காணப்பெறுதொழிந்தால் மறந்துபிழைக்கலாம்படி நெஞ்சில் ப்ரகாசியாதொழியத்தான் பெற்றேனே! [மிக்க ஞானமூர்த்தியாய] - பரிபூர்ணமான ஜ்ஞாநத்தையே ஸ்வரூபமாகவுடைய. [வேதவிளக்கினை] - வேதமாகிற விளக்காலே காணப்படுமவனை. [என் தக்க இத்யாதி] - எனக்குத் தக்காப்போலே ஒருஜ்ஜ்ஞாநத்ருஷ்டியுண்டாய் அத்தாலே கண்டு அநுபவிப்பன். காணப்பெறுமையாலே ப்ரேமம் க்லேசஹேதுவாகிறுப்போலே நெஞ்சில் ப்ரகாசமும் க்லேசஹேதுவாகாநின்றது. "மதிநலமருளினன்" என்கிற ஜ்ஞாநபக்திகளிரண்டும் கழுத்துக்கட்டியாய் விட்டது.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. காணப்பெறுவிட்டால் மறந்துபிழைக்கவொண்ணுதபடி எனக்குத் தக்கதொரு ஜ்ஞாநத்ருஷ்டி எங்ஙனேயுண்டாயிற்று? என்கிறுர்.

[சக்கரத்தண்ணலே என்று தாழ்ந்து] திருவாழியைக்காட்டி என்னையெழுதிக் கொண்டவனே! என்று இவ்வுக்தியோடே தரைப்பட்டு. [கண் நீர் ததும்ப] கண்கள் நீர்மிகைக்கும்படி. இவருடைய அவஸாதத்தினுடைய எல்லை காண்பது கண்ணநீரிலே. [பக்கம்நோக்கிநின்று அலந்தேன்] வருகைக்கு ஸம்பாவனையுள்ள திக்கைப் பார்த்து நின்று வெறுத்தேன். "பரமாபதமாபந்ந." என்னுமளவிறே. [பாவியேன் காண்கின்றிலேன்] ஆபத்ஸகனுயிருக்க மஹாபாபியாகையாலே நான் காணப்பெறுகிறிலேன். காணப்பெறுதொழிந்தால் மறந்து பிழைக்கலாம்படி நெஞ்சில் ப்ரகாசியாதொழியத்தான் பெற்றேனே? [மிக்கஞானமூர்த்தியாய] பரிபூர்ணமான ஜ்ஞாநத்தையே ஸ்வரூபமாகவுடையனை. [வேதவிளக்கினை] வேதமான விளக்காலே காணப்படுமவனை; வேதப்ரகாசகனுனவனை யென்றுமாம். [என்தக்கஇத்யாதி] எனக்குத் தக்காப்போலே ஒரு ஜ்ஞாநத்ருஷ்டியுண்டாய், அத்தாலே கண்டு அநுபவிப்பன். காணப்பெறுமையாலே ப்ரேமம் க்லேசஹேதுவாகிறுப்போலே, நெஞ்சில் ப்ரகாசமும் க்லேசஹேதுவாகா நின்றது. "மயர்வறமதிநலமருளினன்" என்கிற ஜ்ஞாநபக்திகளிரண்டும் கழுத்துக்கட்டியாய் விட்டது. மறந்து பிழைக்கவொண்ணுதபடி எனக்கு த்தக்காப்போலே ஒரு ஜ்ஞாநமும் வேணுமோ? என்கிறுர்.

தழுவிநின்றகாதல்தன்னுல் தாமரைக்கண்ணன்தன்னை*
குழுவுமாடத்தென்குருகூர் மாறன் சடகோபன்* சொல்
வழுவிலாதஒண்தமிழ்கள் ஆயிரத்துளிப்பத்தும்*
தழுவப்பாடியாடவல்லார் வைகுந்தமேறுவரே. (11)

ஓ—.நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றுர் எம்பெருமானேடேநித்யஸம்ச்லேஷம் பண்ணலாம் திருநாட்டிலே செல்லுவர் என்கிறுர். [தழுவி என்று தொடங்கி] - நான் விடுவேனென்றுலும் விடவொண்ணுதபடி அவனைத் தழுவிநின்ற அதிமாத்ரஸ்நேஹத்தாலே இப்படிப்பட்ட

ஸ்நேஹத்தை விளேப்பித்த திருக்கண்களேயுடையவனே. [குழவு என்று தொடங்கி] - ஸம்ருத்தமான திருநகரியையுடைய ஆழ்வாரருளிச்செயலாய் பகவத்குணங்களுக்கும் பூர்ணமாக வாசகமாய் ஸுபோதமான ஆயிரந்திருவாய்மொழியிலும் இத்திருவாய்மொழியை. [தழுவ] - இதில் ஒடுகிற கருத்தோடே கூட.

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றார் அவனோடே நித்யஸம்ச்லேஷம்பண்ணலாம் திருநாட்டிலே செல்லப்பெறுவர் என்கிறார். [தழுவிநின்ற காதல்தன்னால்] - நான் விடுவேனென்னிலும் விடவொண்ணாத உடன் வந்தியான அதிமாத்ரப்ரேமத்தாலே. [தாமரைக்கண்ணன்தன்னை] - இக்காதலுக்கு க்ருஷிபண்ணினவரைச் சொல்லுகிறார். கண்ணாலே குளிரநோக்கியாயிற்று, இவருக்குக் காதலை விளைத்தது. "செந்தாமரைக்கண்ணொடு மறப்பற என்னுள்ளே மன்னினான்" என்னக்கடவதிறே. இதிறே, மயர்வற மதிநலம் அருளினபடி. [குழுவுமாடத்தென்குருகூர் மாறன் சடகோபன்] - ஸம்ருத்தமான திருநகரியையுடைய ஆழ்வார். ஸ்ரீ பரதாழ்வான் ஆர்த்தியைக் கண்டு பெருமான்வரவை நிச்சயித்துத் திருவயோத்தியிலுள்ளார் தளராதிருந்தாப்போலே திருநகரியிலுள்ளார் தளராதிருந்தபடி. "த்வததீநம் ஹி ஜீவிதம்" என்றார்களிறே. அங்ஙன்றியிலே, விபரீதலக்ஷணையாய் இவருடைய தசையைக் கண்டு சூந்யமாய்க் கிடந்தபடி என்றுமாம். [வழுவிலாத ஒண்தமிழ்கள்] - பகவத்குணங்களில் ஒன்றும் குறையாதபடியுமாய் ஸுபோதமுமாயிருக்கை. [தழுவப் பாடி ஆடவல்லார்] - இதில் இவர்க்கு ஓடுகிற பாவத்திலே பாடே பக்கமே பாடுமவர்கள். இவருடைய ஹர்ஷம் நேரே சிலர்க்கு உண்டாகாதிறே. தழுவப்பாடி - இதில் ஓடுகிற கருத்தோடே கூடப் பொருந்தப் பாடி என்றுமாம். [வைகுந்தமேறுவரே] - "பக்கம்நோக்கி நின்றலந்தேன் பாவியேன் காண்கின்றிலேன்" என்று சோகிக்க வேண்டாதே ஸதாதர்சநத்துக்கு போக்யமான தேசத்தைப் பெறுவர்.

ஈடு.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றார் எம்பெருமானோடே நித்யஸம்ச்லேஷம் பண்ணலாந் திருநாட்டிலே செல்லப்பெறுவர் என்கிறார்.

[தழுவிநின்ற காதல்தன்னால்] 'நான்விடுவேன்' என்றாலும் விடவொண்ணாதபடியாய், உடன்வந்தியான அதிமாத்ரமான காதலாலே. [தாமரைக்கண்ணன் தன்னை] இக்காதலுக்கு க்ருஷிபண்ணின நேத்ரபூதரைச் சொல்லுகிறார். [குழுவுமாடத்தென் குருகூர்] *ஸர்வஞ்ச குசலம் க்ருஹே* என்னுமாபோலே, 'ஆழ்வார்க்கு ஆர்த்தி மிகமிக ஸர்வேச்வரன்வரவு தப்பாது' என்று திருநகரிகுடிநெருங்கிக்குளிர்ந்து தேறினபடி. [மாறன்] ஸம்ஸாரத்தை மாற்றினவர். [சடகோபன்] பகவத்விமுகருக்கு சத்ரு. [சொல்வழுவிலாத] பகவத்விச்லேஷத்தாலே கூப்பிடுகிற இந்நன்மையில் ஒன்றும் தப்பாதபடி (வாய் ஸுபோதமுமாய், ஸர்வாதிகாரமுமாம்படி) சொன்ன. ஆயிரத்துள் இப்பத்தும் [தழுவப் பாடியாடவல்லார்] ஆழ்வார் பாவவ்ருத்தி ஒருவர்க்கும் பிறக்கமாட்டாதிறே; அதிலே சிறிது அணைய நின்றாகிலும் இத்தை அப்யஸிக்க வல்லவர் (களாய், பாரவச்யத்தாலே விக்ருதராய் ஆடவல்லார்)கள். [வைகுந்தம் ஏறுவரே] காண ஆசைப்பட்டுக் கூப்பிடுகிற ஸம்ஸாரத்தைக் கழித்து, நித்யாநுபவம் பண்ணலாம் நித்ய விபூதியிலே புகப்பெறுவர். குழுவுமாடம்-நெருங்கின மாடம். தென்குருகூர் - அதஏவ அழகிய திருநகரி.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

எட்டாந் திருவாய்மொழி - ஏருலும் : ப்ரவேசம்

ஒ.—எட்டாந்திருவாய்மொழியில், இப்படிஅவஸந்நராய்க் கூப்பிடச்செய்தே ஸௌசீல்யாதி குணைதியாய் ப்ரதிகூலநிரஸநஸமர்த்தனான எம்பெருமான் வாராதொழிந்தவாறே தன்னை உபேக்ஷித்தானாகக் கருதின ஆழ்வார் ததர்த்தமாக வுண்டான ஆத்மாத்மீயங்கள் அவனுக்கு ஆதரணீயங்களல்லவாகில் எனக்கும் அவற்றால் கார்யமில்லை யென்று அவற்றில் தாம் நசையற்றபடியை அந்யாபதேசத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்.

இ.—எட்டாந்திருவாய்மொழி, இப்படி அவஸந்நராய்க் கூப்பிடச்செய்தேயும் அவன் வந்து முகங்காட்டக் காணாமையாலே ப்ராப்தனாய் சீலவானாய் விரோதிநிரஸநஸமர்த்தனாயிருக்கிறவன் உதவாதொழிகிறது இத்தலையை வேண்டாதொழிகையிறே. அவனுக்காகக் கண்ட என்னுடைய ஆத்மாத்மீயங்கள் அவனுக்கு ஆதரணீயமன்றாகில் எனக்கும் அவற்றால் கார்யமில்லை யென்று அவற்றில் தாம் நசையற்றபடியை அந்யாபதேசத்தாலே அருளிச்செய்கிறார். "கோவைவாயா" விற்படி விரும்பினவன் இப்படி உபேக்ஷித்தபின்பு என்னாலும் என்உடைமையாலும் எனக்குத்தான் என்னகார்ய முண்டு? என்கிறாள்- ஆத்மாத்மீயங்களை அவன்விரும்பின வழியாலே விரும்பவாயிற்று ப்ராப்தம். அல்லது, தானுகந்த வழியாலே விரும்புமது தேஹாத்மாபிமாநத்தோடு ஒக்குமத்தனை. முந்துற ஆத்மாவை வேண்டேன் என்னாதே 'உடைமையை வேண்டேன்' என்றது, இவள்தன்னிலும் இவளுடைமையை அவன் விரும்புகையாலே அவன் விரும்பின அடைவே உபேக்ஷிக்கிறாள்? என்னுடைமையை வேண்டேனென்று திரளச் சொல்லாதே வ்யக்திதோறும் வேண்டேன் என்கிறது என்? என்னில்,—அவன் வ்யக்திதோறும் விரும்புகையாலே. "நதேஹம் நப்ராணாந்", "நஹிமே ஜீவிதே நார்த்த:", "நதேவ லோகாக்ரமணம்"

ஈடு.—கீழில் திருவாய்மொழியிலே கேட்டாரடைய நீராய்படி கூப்பிட்டார். 'இப்படி கூப்பிடச்செய்தேயும் ஸர்வேச்வரன் நமக்கு முகம் தாராதிருந்தது நம்பக்கல் உபேக்ஷையாலேயாக அடுக்கும்' என்றுபார்த்து 'ப்ராப்தனுமாய் ஸுசீலனுமாய் விரோதிநிரஸநசீலனுமாயிருக்கிறவன் 'இதுவேண்டா என்றிருக்குமாகில் எனக்கோதான் இது வேண்டுவது' என்று விடப்பார்த்து, 'அவனுக்கு வேண்டாத நானும் என் உடைமையும் வேண்டா எனக்கு' என்று ஆத்மாத்மீயங்களில் நசையற்றபடியை அந்யாபதேசத்தாலே அருளிச்செய்கிறார். அவன் விரும்பின வழியாலேகாணும் ஆத்மவஸ்துவை விரும்ப ப்ராப்தியுள்ளது: இங்ஙன் விரும்பாதவன்று பழைய தேஹாத்மாபிமாநத்தோபாதியாமிறே; *நதேஹம்* இத்தனை சாந்துநாற்றத்துக்காக நீலின்ற அத்ருஷ்டத்தையுங்கூட அறிய மாறுபடியிறே தேஹத்தில் பண்ணியிருக்கும் அபிமாநம்; அப்படிப்பட்ட தேஹம் வேண்டா, *நப்ராணாந்* தேஹந்தன்னை ஆதரிக்கிறது ப்ராணனுக்காக; அப்ப்ராணன்களும் வேண்டா. *நசஸுகம்* ப்ராணன்களை விரும்புகிறது ஸுகத்துக்காக; அந்த ஸுகமும் வேண்டா. இதுக்கு உறுப்பாக வருமல்லாதவையும் எனக்கு வேண்டா. இவையெல்லாம் புருஷார்த்தமாவது ஆத்மாவுக்கிறே; அவ்வாத்மாதானும் வேண்டா. இங்ஙன் பிரித்துச் சொல்லுகிறதென்? உன் திருவடிகளில் சேஷத்வ ஸாம்ராஜ்யத்துக்குப் புறம்பானவை யாவை சில, அவையொன்றும் எனக்கு வேண்டா. *நாத* உடையவனுக்குப் புறம்பாயிருக்குமவற்றை விரும்ப ப்ராப்தியுண்டோ? அங்ஙனேயாமாகில் க்ரமத்தாலே கழித்துத் தருகிறோம் என்ன, 'ஒருக்ஷணமும் பொறுக்கமாட்டேன். இவை தன்னைத் தவிர்த்துக் கடக்க வைக்கவொண்ணாது, நசித்துப்போம்படி பண்ணவேணும். இது கண்டாதூர்த்வமான வார்த்தையன்றோ? என்ன, *தத் ஸத்யம்* மெய். *மதுமதந* இங்ஙனன்றாகில் தேவர்முன்பு பொய்யரானார் பட்டது படுகிறேன். *நஹிமே ஜீவிதே நார்த்தோநைவார்த்தைர்நசபூஷணை: | வஸந்த்யா ராக்ஷஸீமத்யே விநாராமம் மஹாரதம்* ப்ராணாதிகளால் கார்யமின்றிக்கே யொழிகிறதென்? என்னில்: இருக்கிறது ராக்ஷஸிகள் நடுவே; பிரிகிறது பெருமானை; இவற்றால் என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு?

ஏருளுமிறையோனும் திசைமுகனும்திருமகளும்*
கூருளுந்தனியுடம்பன் குலங்குலமா அசுரர்களை*
நீருகும்படியாக நிருமித்துப்படைதொட்ட*
மாருளன்கவராத மணிமாமைகுறைவிலமே. (1)

ஒ.—முதற்பாட்டில், அத்யந்தம் குணவானுமாய் விரோதிநிரஸநஸமர்த்தனுமா யிருக்கிற எம்பெருமான் விரும்பாத ச்லாக்யமான நிறங்கொண்டு ஒருகருமமில்லை யென்கிருள். [கூருளும்] - ஒரோப்ரதேசத்தைக் கூறுகக்கொள்ளும். [தனியுடம்பு] - இப்படி பரார்த்தமாகையாலே அத்விதிய மான உடம்பு. [நிருமித்துப்படைதொட்ட மாருளன்]-ஸங்கல்பித்து ஆயுதக்ரஹணம்பண்ணின ஆண் பிள்ளை.

இ.—முதற்பாட்டில், அத்யந்தகுணவானய் விரோதிநிரஸநஸமர்த்தனுமாயிருக்கிறவன் விரும்பாத ச்லாக்யமான நிறத்தால் எனக்கு ஒருகார்யமில்லை யென்கிருள். [ஏருளும் இறையோனும்] - வேதாத்மா வான பெரியதிருவடிக்கு எதிராக ஒரு எருத்தை வாஹநமாகக்கொண்டு திரியுமவன். [ஆளும்] - இவனுடைய உபயவிபூதி இருக்கிறபடி. [இறையோனும்] - உபயவிபூதிநாதன் ''ஈச்வரோஹம்'' என்றன். என்ன, தானும் மஹாவ்ருக்ஷம்போலே 'ஈச்வரோஹம்' என்று இருக்கை [திசை முகனும்]-அவனுக்கும் ஜநகனய் ''ஸ்பூரிதிவ்யாஹரத்'' என்கிறபடியே நாலுவேதங்களையும் உச்சரிக்கைக்கு நாலுமுகத்தையுடைய ப்ரஹ்மாவும், 'ஈச்வரோஹம்' என்று இருப்பாரும் அணைகிற உடம்பை 'அடியேன்' என்றிருக்கிற நான் இழப்பதே! ஸ்வதந்த்ரபுத்தி பண்ணுவார் பெற்ற உடம்பை ப்ரகாரமாகபுத்திபண்ணி யிருக்கிற நான் இழப்பதே? [திருமகளும்] - ''அநந்யா'' என்கிற பிராட்டியும். [கூறு ஆளும்] - கூறிட்டு ஆளும்; அதிகாரிபுருஷர்களென்று பிராட்டியிடத்திலே நலிதல், படுக்கைப்பற்றிலுள்ளாரென்று அவர் களிடத்திலே நலிதல் செய்யாதபடி ஸமமாயிருக்கை ''தபஸாதோஷிதஸ்தேந விஷ்ணுநா ப்ரபவிஷ்ணுநா, ஸ்வபார்ச்வே தக்ஷிணேசம்போ: நிவாஸ: பரிகல்பிதம்'' என்னும்படி கூறிட்டுக்கொடுத்தானிறே. [தனி உடம்பன்] - திவ்யாத்மஸ்வருபத்துக்கு நிறங்கொடுக்கும் உடம்பு. இவ்வுடம்பிறே வரையாதே எல்லார்க் கும் அணையலாயிருக்கிறது. இப்படி சீலவானயிருக்க இழப்பதே! [குலம்குலமா அசுரர்களை] - விரோதிகள் பல்கினபடியாலே திரள்திரளாகவாயிற்று அஸுரவர்க்கத்தை அழிப்பது. [நீருகும்படியாக] - 'சிந்நம் பிந்நம் சரைர் தக்தம்'' என்கிறபடியே தூளியாக. [நிருமித்துப்படைதொட்ட] - ''மயைவைதே நிஹதா:பூர்வமேவ'' என்கிறபடியே அழிக்கக்கடவதாக ஸங்கல்பித்து ஆயுதமெடுக்குமவன். நிருமித்து - நிர்மித்து. ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளை ஸங்கல்பத்தாலே நிர்வஹிக்குமவன் ஆச்ரிதவிரோதிகள் என்றவாறே ஸாயுதனய் மேல்விழும். ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளில் ஸத்யஸங்கல்பனயிருக்கும். ஆச்ரித விரோதிகளளவில் அஸத்யஸங்கல்பனயிருக்கும். ''யஜ்ஞ விக்நகரம் ஹந்யாம் பாண்டவாநாஞ்ச துர்ஹ்ருதம்'' - என்னை மிடறுபிடித்தாரையும் என்உயிர்நிலையிலே நலிவாரையும் நலிவேன் என்னு மவன். [மாருளன்] - மாற்றன்: எதிரியென்னுதல்; பெருமிடுக்கனென்னுதல். ''த்விஷதந்நம் நபோக் தவ்யம்''. [நிருமித்துப் படைதொட்ட] - ஸங்கல்பத்திலே விரோதிவர்க்கம் தூளியாயிற்று: அவதாரத் திலும் ஆழ்வார்கள் ஸ்வரூபஸித்த்யர்த்தமாக ஆழ்வார்களை தரித்த இத்தனை என்றுமாம் [மணிமாமை குறைவிலமே] - இப்படி சீலவானய்ப் பெருமிடுக்கனனவன் விரும்பாத இந்நிறத்தால் என்னகார்ய முண்டு? ''குணவாந் கச்சவீர்யவாந்'' என்னக்கடவதிறே. மணி - ஒளி.

ஈடு.—முதற்பாட்டு. அத்யந்தகுணவானுமாய் விரோதிநிரஸந ஸமர்த்தனுமாயிருக்கிற எம்பெருமான் விரும்பாத ச்லாக்யமான நிறங்கொண்டு எனக்கு ஒரு கார்யமில்லை என்கிருள்.

[ஏருளும் இத்யாதி] 'நான், நான்' என்பாருக்கும் அணையலாம்படியான உடம்பைக்கிடீர் நான் இழந்திருக்கிறது என்கிருள். கண்ட காபாலிகந்தர் பெற்றுப்போகிறது கிடீர் எனக்கு அரிதாகிற தென்கிருள். [ஏருளும்] ஸர்வேச்வரன் வேதாத்மாவான பெரியதிருவடியை வாஹநமாகவுடையனயிருக்குமாகில், தானும் கைக்கொள்ளாண்டிகளைப்போலே 'ஒரு எருத்தையுடையேன்' என்று அபிமாநித்திருக்கும். [ஆளும்] இவனுடைய உபயவிபூதி

யிருக்கிறபடி. [இறையோனும்] அவன் உபயவிபூதிக்கும் கடவனாய் ஸர்வேச்வரனாயிருக்கும், கள்வியை 'மஹாவ்ருக்ஷம்' என்கிறவோபாதி, தானும் 'ஈச்வரன்' என்றிருக்கும்; தர்மதர்மிகளுக்கு ஐக்யமுண்டித்தனைபோக்கி, தர்மித்வயத்துக்கும் ஐக்யமில்லை. [திசைமுகனும்] ஸ்ருஷ்டிக்கு உறுப்பாக நாலு வேதங்களையும் உச்சரிக்கைக்கு ஈடான நாலுமுகத்தையுடையனாய், 'நான் ஸ்ரஷ்டா என்று அபிமானித்திருக்கிற சதுர்முகனும். [திருமகளும்] *அங்ஙனாக வேணுஹம்* என்றுசொல்லுகிறபடியே யிருக்கிற பெரியபிராட்டியாரும். [கூறாளும் இத்யாதி] இவர்கள் கூறிட்டாளும்படி அத்விதீயமான உடம்புபடைத்தவன், 'நாங்கள் அதிகாரி புருஷர்களுடையவர்கள்' என்று பிராட்டி பரிஸரத்திலே புக்குச்சிலர் அறிவுசெய்தல். 'நாங்கள் படுக்கைப்பற்றிலுள்ளோம்' என்று சிலர் அவர்களெல்லையிலே புக்கு அறிவுசெய்தல் செய்யவொண்ணுதபடி ஆளுமாயிற்று. திவ்யாத்மஸ்வரூபத்திலும் விறுடையது திருமேனியிறே. ஸர்வாபாச்ரயமாயிறே திருமேனிதான் இருப்பது. இப்படி சீலவானாயிருக்கிறவனைக்கிடீர் நான் இழந்திருக்கிறது. [குலங்குலமா] அணைக்கைக்கு ப்ரதிபந்தகமுண்டாய்த்தான் இழக்கிறேனோ? *கோங்வஸ்மிங்ஸாம்ப்ரதம்லோகேகுணவாங்* என்றுப்போலே நீர்: *வீர்யவாங்* என்றுப்போலே இது. குலங்குலமாக அஸுரவர்க்கத்தை. [நீறாகும்படியாக நிருமித்து] *நிஹதா: பூர்வமேவ* என்கிறபடியே, 'உறவு வேண்டோம்' என்றபோதே பஸ்மமாய்ப் போம்படி ஸங்கல்பித்து. [படைதொட்ட] ஜகத்ஸ்ருஷ்டியில்வந்தால் ஸங்கல்பமிறே கொண்டு நிர்வஹிக்குமவன். ஆச்ரிதவிரோதிகளை அறியச்செய்யுமிடத்தில் ஸாயுதனாய்க்கொண்டு மேல்விழும். ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளில் ஸத்யஸங்கல்பனாயிருக்கும். ஆச்ரிதவிரோதிகளளவில் அஸத்யஸங்கல்பனாயிருக்கும். [நீறாகும்படியாக] *சிங்கம்பிங்கம்சரைர்தக்தம்* என்கிறபடியே, தானியாம்படியாக ஸங்கல்பித்து ஆயுதமெடுக்குமவன். *யஜ்ஞவிக்கரம் ஹங்யாம் பாண்டவாநாஞ்ச துர்ஹ்ருதம்* தன்னை மீட்டற்றைப்பிடித்தாரையும். உயிர் நிலையிலே நலித்தாரையும் நலியுமவன். [மாறாளன்] மிடுக்கனென்னுதல், எதிரியென்னுதல். துர்யோதநன் 'அமுதுசெய்யவேணும்' என்ன, *த்விஷதந்நம் நபோக்தவ்யம் த்விஷந்தம் நைவ போஜயேத்* என்று ஆச்ரிதவிரோதிகளைத் தனக்கு விரோதிகளாகக் கொண்டு வழக்குப்பேசுமவன். [கவராத] விரோதிகளை அறியச்செய்து விடாய்த்து 'தண்ணீர் தண்ணீர்' என்று அவன் வந்தணையாத நல்லநிறத்தால் ஒரு அபேக்ஷையுடையோமல்லோம். நிறத்திலே அவன் ஆதரிக்குமன்றன்றோ இத்தால் கார்யமுள்ளது? அல்லது நிறக்கேடாமித்தனையிறே.

மணிமாமைகுறைவில்லா மலர்மாதருறைமார்பன்*
அணிமானத்தடவரைத்தோள் அடலாழித்தடக்கையன்*
பணிமானம்பிழையாமே அடியேனைப்பணிகொண்ட*
மணிமாயன்கவராத மடநெஞ்சால்குறைவிலமே. (2)

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், பெரியபிராட்டியார் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற திருமார்பையுடையனுமாய் அழகிதாய்க் கொழுந்துவிட்டுத் திரட்சிபெற்றுச் சிக்கென்றிருந்த திருத்தோளையும் ப்ரதிபக்ஷத்தையடக்கும் ஸ்வபாவமான திருவாழியாலே பூர்ணமான கையையுமுடையனாய். [பணிமானம் என்று தொடங்கி] அடிமைகொள்ளுமிடத்தில் பெரியபிராட்டியாரோடு ஒக்க என்னை அடிமைகொள்ளுவதுஞ் செய்து இந்த்ரநீலம்போலே கறுத்த திருநிறத்தையுடையனானவன்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், இச்சீலத்துக்கும் அடியான பிராட்டியோடே கூடின வடிவழகைக் காட்டி அடிமைகொண்டவன் விரும்பாத பவ்யமான நெஞ்சால் என்ன கார்யமுண்டு? என்கிறாள். [மணிமாமைகுறைவில்லா] - நித்யஸம்ச்லேஷத்தாலே விலக்ஷணமாய்ப் பூர்ணமான திருநிறத்தையுடையவன், அநபாயிநியாகையாலே 'மணிமாமைகுறைவிலம்' என்று அறியாதவள். [மலர்மாதர்] - நிறமேயன்றிக்கே பிரியத்தகாத ஸௌகுமார்யத்தையுடையவள். பரிமளத்தை வடிவாக வகுத்தாப்போலேயிருக்கை. [உறைமார்பன்] - நித்யவாஸம்பண்ணுகிற திருமார்பையுடையவன். பூவிற்பிறப்பேயாய்

நித்யவாஸம்பண்ணுவது திருமார்பிலேயாயிருக்கை. தான்பிறந்த பூ நெருஞ்சிமுள்ளோபாதியாம்படி மார்புபடைத்தவன். பிராட்டி பெருமாளைப் கைப்பிடித்தபின்பு ஸ்ரீமிதிலையை நினைக்கிலாயிற்று, இவள் பூவை நினைப்பது. அவள் 'அகலகில்லேன்' என்கிற வடிவை நான் இழப்பதே! ''நகச்சிந்நாபராத்யதி'' என்கிறவள் நித்யவாஸம்பண்ணு நிற்க, நான் இழப்பதே! [அணிமானத்தடவரைத்தோள்] - அணியென்று ஆபரணம், மான மென்று அளவு. 'ஆபரணத்துக்கு ஆபரணமான தோள்' என்று சீயர் அருளிச்செய்வர். 'அணிபெருகிய தோள்' என்று ஒருதமிழன். ''ஆபரணஸ்யாபரணம்'' என்று அழகிதாய், ''ஆயதாச்ச'' என்று நீண்டு, ''ஸுவ்ருத்தாச்ச'' என்றுதிரட்சிபெற்று ''பரிகோபமா:'' என்று திண்ணிதான தோள். [அடலாழித்தடக்கையன்] - அவளும் அவனுமான சேர்த்திக்கும் அத்தோளழகுக்கும் கல்மதிளிட்டாப்போலே ரக்ஷகமான திருவாழி. ப்ரதிபக்ஷத்தை அடர்க்கும் ஸ்வபாவமான திருவாழியாலே பூர்ணமான திருக்கையையுடையவன். [பணிமானம்பிழையாமே] - பணி - கைங்கர்யம், மானம் - அளவு. ''அஹம்ஸர்வம்கரிஷ்யாமி'' என்றிறே பாரிப்பது. அதில் ஒன்றும் தப்பாமே. [அடியேனைப் பணிகொண்ட] - ராஜா புத்ரனுக்கு ராஜ்யத்தைக்கொடுத்தாப்போலே சேஷபூதனான எனக்கு ஸ்வரூபாநுரூபமான வ்ருத்தியைத்தந்து. [பணிகொண்டமணிமாயன்] - பிராட்டியும் தானும் சேர இருந்து கையுந்திருவாழியுமான அழகையும் ப்ராப்தியையும் காட்டியாயிற்று அடிமைகொண்டது. கையிலே திருவாழியையுடைய வஸ்துவிறே ப்ராப்ய வஸ்து. [மணிமாயன்] - நீலரத்நம்போலே யிருக்கிற, மாயன் - மாயோன்; கரியோன். [கவராத மடநெஞ்சால் குறைவிலமே] - ''நஜீவேயம் க்ஷணமபி'' என்று அவன் மேல்விழாத பவ்யமான நெஞ்சால் எனக்கு என்னகார்யமுண்டு? ''கோவைவாயா''வில் ''பூசும்சாந்து என்னெஞ்சமே'' என்னும்படி விரும்பினவன் உபேக்ஷித்த நெஞ்சால் எனக்கு என்னகார்யமுண்டு? என்கிறாள் என்று இவ்விடத்திலே சீயர் அருளிச்செய்வர். \ 'உடையவன் தன்உடைமையைப் பேணுகில் நானோ இத்தை நோக்குவேன்? என்கிறாள்.

௨.—இரண்டாம்பாட்டு. இச்சீலத்துக்கும் அடியான பிராட்டியோடே கூட வடிவழகைக்காட்டி அடிமைகொண்டவன் விரும்பாத பவ்யமான நெஞ்சால் என்ன கார்யமுண்டு? என்கிறாள்.

[மணிமாமைகுறைவில்லா] 'மணிமாமைகுறைவிலமே' என்ன வேண்டாதவள், அவளுடைய நித்யஸந்நிதியாலே என்னை அடிமைகொண்டவன். *நகச்சிந் நாபராத்யதி* என்கிறவளும் கூட இருக்கச்செய்தே என்னை உபேக்ஷித்திருக்குமாகில், என்னுடைமையால் எனக்குத்தான் ப்ரயோஜநமென்? [மலர்மாதர்] நிறமேயன்றிக்கே பிரியத்தகாதஸௌகுமார்யத்தையுடையவள். புஷ்பத்தில் பரிமளத்தை வடிவாக வகுத்தாப்போலே யிருக்கை. [உறைமார்பன்] அவள் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற திருமார்வையுடையவன். பூவில் பிறப்பேயாய், நித்யவாஸம்பண்ணுவது மார்விலேயாயிருக்கை. தான்பிறந்த பூ நெருஞ்சிக்காடாம்படியான மார்வுபடைத்தவன். ''அனிச்சமும் அன்னத்தின் தூவியும் மாதரடிக்கு நெருஞ்சிப்பழம்'' என்றாளிறே. முக்தன் ஸம்ஸாரயாத்ரையை ஸ்மரியாதாப் போலே பூவை நினையாதே வர்த்திக்கும் மார்வுபடைத்தவன். பிராட்டி பெருமாளைக் கைப்பிடித்த பின்பு ஸ்ரீமிதிலையை நினைக்கிலாயிற்று, இவள் பூவை நினைப்பது. அவள் ''அகலகில்லேன்'' என்கிற வடிவை நான் இழப்பதே! [அணிமானத்தடவரைத்தோள்] அணியென்று ஆபரணம். மானமென்று அளவு. *ஸர்வபூஷணபூஷார்ஹா:* என்கிறபடியே ''ஆபரணத்துக்கு ஆபரணமான தோள்'' என்று சீயர் அருளிச்செய்வர். 'அணியென்று அழகாய், மானமென்று பெருமையாய், அணிபெருகியதோள்' என்று ஒரு தமிழன். அத்தாலும் *ஆபரணஸ்யாபரணம்* என்கிறபடியாயிருக்கை. *ஆயதாச்ச ஸுவ்ருத்தாச்ச* என்கிறபடியே, அளவுடைத்தாய்ச் சுற்றுடைத்தாய் ஒருவரால் சலிப்பிக்க வொண்ணாத தோள்படைத்தவன். [அடலாழித்தடக்கையன்] பிராட்டியும் தானுமான சேர்த்திக்கு அஸ்த்தாநே பயசங்கைபண்ணி எப்போதுமொக்க யுத்தோந்முகமாய் ப்ரதிபக்ஷத்தையடர்க்கும் ஸ்வபாவமான திருவாழியைப் பூர்ணமான கையிலே யுடையவன். இவனுடைய வ்ருத்தம் கைமேலே காணலாயிருக்கிறபடி. [பணிமானம்பிழையாமே] பணியென்று கைங்கர்யம். மானமென்று அளவு. அதில் ஓரளவும் குறையாமே. *அஹம்ஸர்வம்

கரிஷ்யாமி* என்கிறபடியே. [அடியேனைப் பணிகொண்ட] இளையபெருமாளை அடிமை கொண்டாப்போலே, இருவருங்கூட இருந்துகாணும் இவரை அடிமை கொண்டது. [அடியேனை] குமரிருந்துபோகாமே. பரதந்த்ரஜந்மமாயிருக்க வருத்தவனுக்கு உறப் பன்றிக்கே போகாமே. இங்கே அருளிச்செய்யும் வார்த்தை:- 'எழுந்தருளியிருக்கிற மடத்திலே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அமுதுசெய்யாநிற்க, ஆச்சான் தண்ணீரமுது பரிமாறுகிறவர், ஓரருகே சாய நின்று பரிமாறினார்; அத்தை உடையவர் கண்டு ஓரடிவந்து முதுகிலே மோதி 'நேரே நின்றன்றோ வுடோ பரிமாறுவது?' என்றார்; என்ன, ஆச்சான். ''பணிமானம்பிழை யாமேயடியேனைப் பணிகொண்ட'' என்று பணித்தான். [பணிகொண்ட மணிமாயன்] ''தஹ, பச'' என்றல்ல அடிமை கொண்டது; பீடத்தை விழவிட்டு வடிவைக்காட்டி. நீலரத்நம் போன்ற கறுத்தநிறத்தையுடையவன். [கவராத] வடிவில் சுவட்டையறிவித்து என்னை அநுபவிப்பியானாகில், பவ்யமான நெஞ்சால் எனக்கு என்ன கார்யமுண்டு? சீயர் இவ்விடத்திலே அருளிச்செய்வதொரு வார்த்தை உண்டு:-'' 'பூசும்சாந்தென்னெஞ்சமே' என்கிறபடியே அன்று அப்படியே இத்தை விரும்பினவன் இன்று இப்படியே உபேக்ஷிக்கையாலே, 'நாயகன் வரவு தாழ்த்தான்' என்று அவன்முன்னே சாந்தைப் பரணியோடே உடைப்பாரைப்போலே என் நெஞ்சு எனக்குவேண்டா' என்கிறாள்'' என்று. பிராட்டி அவனோடே சேர இருந்திலளாகில் நான் ஆறியிரேனோ? தோளழகை எனக்குக் காட்டிற்றிலனாகில் நான் ஆறியிரேனோ? கையும் திருவாழியுமான அழகைக் காட்டிற்றிலனாகில் 'அப்ராப்த விஷயம்' என்று ஆறியிரேனோ? வடிவழகாலன்றி குணத்தாலே என்னை விஷயீகரித்தானாகில் நான் ஆறியிரேனோ? என்கிறாள்.

மடநெஞ்சால்குறைவில்லா மகள்தாய்செய்தொருபேய்ச்சி*
விடநஞ்சமுலைசுவைத்த மிகுஞானச்சிறுகுழவி*
படநாகத்தணைக்கிடந்த பருவரைத்தோட் பரம்புருடன்*
நெடுமாயன்கவராத நிறைவினாற்குறைவிலமே. (3)

ஒ.—மூன்றாம்பாட்டில், அத்யந்தவிலக்ஷணனாயிருந்துவைத்துப் பண்டு என்பக்கலிலே அத்யபிநிவேசத்தைப் பண்ணினவன் விரும்பாத அடக்கம் எனக்கு வேண்டா என்கிறாள். [மட நெஞ்சால் என்று தொடங்கி] - பரிவையுடைய யசோதைப்பிராட்டியைப்போலே ஒருஸ்த்ரீவேஷத்தைக் கொண்டு நிக்ருதிபரதைக்குத் தன்னோடொப்பாரில்லாத பூதனை முடியும்படி நஞ்சையுடைய முலையைச் சுவைத்த பிள்ளைத்தனத்திலே தாய்முலையன்று என்று அறிந்த பேரறிவையுடையவன். [படநாகத்து என்று தொடங்கி] - தன்னுடைய ஸ்பர்சத்தாலே பணம் விரித்திருந்துள்ள திருவநந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளுகையாலே மலைபோலே வளர்ந்த தோள்களையுமுடையனாய் புருஷோத்தமனுமாயுள்ளான்.

இ.—மூன்றாம்பாட்டில், விரோதிநிரஸநஸமர்த்தனாய் அத்யந்தவிலக்ஷணனாய் முன்பு என்பக்கல் அபிநிவிஷ்டனானவன் விரும்பாத அடக்கம் எனக்கு வேண்டா என்கிறாள். [மடநெஞ்சால் குறைவில்லா] - மடப்பம் - மார்த்தவம். முலையுண்ணும்போது யசோதைப்பிராட்டிக்குப் பிறக்கும் பரிவையும் ஏறிட்டுக் கொண்டு வந்தபடி. வடிவை மாறுகையன்றிக்கே நெஞ்சிலே க்ரௌர்யத்தையும் மாறுடினபடி. [மகள் தாய்செய்து] - தாய்மகளாகச் செய்து. பேயான தன்னை மநுஷ்யையாக்குகையன்றிக்கே தாயாகவும் பண்ணினாள். மக்களென்னக்கடவதிறே, மநுஷ்யரை. [ஒருபேய்ச்சி] - நிக்ருதிக்கு அத்விதீயையென்கை: அதாவது - கொடுமை. 'நலியவந்தாள்' என்னும் சிவிட்காலே அநாதரோக்தியாகவுமாம், [விடநஞ்சமுலைசுவைத்த] - விடமென்றும் நஞ்சமென்றும் மீமிசையாய், - நாட்டில் விஷங்களெல்லாம் அம்ருதகல்பமென்னலாம்படியான விஷ மென்னுதல். [பேய்ச்சி விட] - பேயானவள் உயிரை விடும்படி, நஞ்சமுலை சுவைத்த என்னுதல். சுவைத்த - பசையற உண்டபடி. ''ப்ராணைஸஹிதம்பபௌ''. [மிகுஞானச்சிறுகுழவி] - மௌக்த்யத்தில் குறைவற்றிருக்க ரஸஜ்ஞாநத்தாலே இது வேற்று முலையென்று அறிந்த பேரறிவையுடையவன். இவளை முடித்தது ஐச்வரமான ஜ்ஞாநத்தாலன்று; ரஸஜ்ஞாநத்தாலே

சிவிட்குப் பிறந்து, அஸுரவர்க்கம் கிட்டினால் முடியக்கடவதான வஸ்துஸ்வபாவத்தாலே முடிந்தாளித்தனை. [படநாகத்தணைக் கிடந்து] - இவ்விரோதிகளை நிரஸித்துப் போய்ப் படுக்கையிலே சாய்ந்தபடி யென்னுதல்; அப்படுக்கையை விட்டுவந்து விரோதி நிரஸநம் பண்ணினபடி என்னுதல். 'நாகபர்யங்கமுத்ஸ்ருஜ்ய'' என்னக்கடவதிறே. [பட நாகம்] ஸ்வஸ்பர்சத்தாலே விகஸிதமான படத்தையுடையனாகை. அஸுரவர்க்கம் கிட்டினால் முடியுமா போலேயாயிற்று, அநுகூலவர்க்கம்கிட்டினால் வாழும்படியும். [பருவரைத்தோள்] - திருவநந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளுகையாலே தோள்கள் மலைபோலே வளர்ந்தபடி. சேஷபூதனுக்குப் பிறந்த விக்ருதிபோலே சேஷிக்குப் பிறந்த விக்ருதி சொல்லுகிறது. கர்ம நிபந்தமான விக்ருதியிறே குறையாவது; ஆச்ரிதஸம்ச்லேஷங்களில் வரும் விகாரங்கள் குணமிறே. [பரம்புருடன்] - தகட்டிலழுத்தின மாணிக்கம்போலே அவன்மேலே சாய்ந்தபின்பாயிற்று, ஸர்வாதிகத்வம் தோற்றுகிறது [நெடுமாயன்] - அப்படுக்கையை உபேக்ஷித்துக் கிடீர் என்பக்கல் வ்யாமுக்தனாயிற்று; ''பனிக்கடலிற்பள்ளிகோளைப் பழகவிட்டு ஓடிவந்து''. [கவராத நிறைவினால் குறைவிலமே] - அப்படி அளவற ஆதரித்தவன் இப்படி உபேக்ஷிக்க நான் ஸ்த்ரீத்வத்தை நோக்கியிருக்கவோ? தன் அகவாயி லுள்ளது பிறர்க்குத் தெரியாதபடியிருக்கும் அடக்கம் - ஸ்த்ரீத்வமாவது.

௩௫.—மூன்றாம்பாட்டு. விரோதிநிரஸநஸமர்த்தனாய் அத்யந்த விலக்ஷணனாய் முன்பு என்பக்கல் அத்யபிநிவிஷ்டனானவன் விரும்பாத அடக்கம் எனக்கு வேண்டா என்கிறாள்.

[மடநெஞ்சால் குறைவில்லா] மடப்பமாவது மென்மை; அதாவது நெஞ்சில் நெகிழ்ச்சி. அதாவது முலையுண்ணும்போது யசோதைப்பிராட்டிக்குப் பிறக்கும் பரிவையும் ஏறிட்டுக் கொண்டு வந்தபடி. அகவாயிலுள்ளது த்வேஷமாயிருக்கச்செய்தே. அத்தை மறைத்துக் கொண்டு ஆநுகூல்யம் தோற்ற வந்தாளாயிற்று. [மகள்தாய்செய்து] தாய்மகள்செய்து; மக்களென்று மநுஷ்யர்க்குப் பேர். பேயான தான் மநுஷ்யவேஷத்தைக்கொண்டு, அது தன்னிலும் ''பெற்றதாய்போல்'' என்கிறபடியே தாய்வடிவைக்கொண்டு. [ஒருபேய்ச்சி] இதென்ன விக்ருதிதான்? விக்ருதிக்கு அத்விதீயை யென்கை. 'கலிய வந்தாள்' என்னுஞ் சிவிட்காலே அநாதரோக்தியாகவுமாம். [விட நஞ்சம்] விடமென்றும், நஞ்சமென்றும் பரிசையாய், நாட்டில் விஷங்களெல்லாம் அம்ருதகல்பமாம்படியான விஷமென்னுதல். [பேய்ச்சி விட] பேயானவள் உயிரைவிடும்படி. [நஞ்சமுலை சுவைத்த] நச்சுமுலையை அமுது செய்த. அம்முலைவழியே ''உயிரை வற்ற வாங்கியுண்ட வாயான்'' என்கிறபடியே, பாலும் உயிரும் ஒக்கவற்றிவரும்படி சுவைத்த; *ப்ராண ஸஹிதம்பபௌ* என்கிறபடியே பசையறும் படியாக. [மிகுஞானச் சிறுகுழவி] மௌக்த்யத்தில் கண்ணழிவற்றிருக்கச்செய்தேயும், ரஸஜ்ஞாநத்தாலே 'இது தாய்முலையல்ல, வேற்றுமுலை' என்று அமுதுசெய்தான். அவள் தாயாய் வந்தாலும், இவன் 'தாய்' என்றே முலையுண்டாலும், வஸ்வஸ்வபாவத்தாலே வருமது தப்பாதிறே; அத்தாலே தப்பிற்றித்தனை. [படநாகத்தணைக்கிடந்த] உணவுக்கேடாகக் காணும் கிடந்தபடியும். நஞ்சையுண்டு நச்சரவிலேயிறே கிடக்கிறது. நஞ்சுக்கு நஞ்சு மாற்றிறே. விரோதியை மறியச் செய்துபோய்ப் படுக்கையிலே சாய்ந்தபடியாதல். அன்றிக்கே *நாகபர்யங்கம் உத்ஸ்ருஜ்ய* என்கின்ற படுக்கையை விட்டுப்போந்து விரோதியைப் போக்கினபடியாதல். ஆச்ரிதர் ஆர்த்த நாதங் கேட்டால் போகத்திலே நெஞ்சு பொருந்தாதிறே. ஸர்வேச்வரன் திருமேனியிலே சாய்கையாலுண்டான ஹர்ஷத்தாலேவிகஸி தமான பணங்களையுடையனாயிருக்கும். அஸுரவர்க்கம் கிட்டினால் ''வாய்ந்த மதுகைடபரும் வயிறுருகிமாண்டார்'' என்று முடியுமாபோலேயாயிற்று, அநுகூலவர்க்கம் கிட்டினால் வாழும்படி. [பருவரைத்தோள்] திருவநந்தாழ்வானோட்டை ஸ்பர்சத்தாலே, ஏகரூபமான விக்ரஹத்துக்குப் பிறக்கும் விகாரத்தைச் சொல்லுகிறது. கர்மநிபந்தமான விகாராதிக ளில்லையென்ற இத்தனை போக்கி, ஆச்ரிதஸம்ச்லேஷத்தில் விகாரமில்லையென்னில், அவ்வஸ்துவை அணைய ஆசைப்படவேண்டாவே. [பரம்புருடன்] தகட்டிலழுத்தின மாணிக்கம் நிறம் பெறுமாபோலே, திருவநந்தாழ்வான்மேலே சாய்ந்தபின்பாயிற்று, 'ஸர்வாதிகன்' என்றுதோற்றிற்று. [நெடுமாயன்] என்மடியிற் சுவடறிந்த பின்பு படுக்கையிற் பொருந்தி யறியாதவன். பெரியமலை போலேவளர்ந்த தோளுடையவன்; ''உத்தம:புருஷ:''

என்னும் பரமபுருஷனுய், நிரவதிகமான ஆச்சர்யகுணசேஷ்டிதங்களையுடைய க்ருஷ்ணன். [கவராத] அப்படி ஆதரித்தவன் இப்படி உபேக்ஷித்தபின்பு, எனக்கு என்னுடைய ஸ்த்ரீத்வத்தால் என்ன கார்யமுண்டு? [நிறைவு] அடக்கம். அதாவது தன்னகவாயிலோடு கிறது பிறர்க்குத் தெரியாதபடி யிருக்கும் ஸ்த்ரீத்வம்.

நிறைவினுற்குறைவில்லா நெடுபணைம்பத்தோள்மடப்பின்னை*
பொறையினுன் முலையணைவான் பொருவிடையேழடர்த்துகந்த*
கறையினர்துவருடுக்கைக் கடையாவின் கழிகோற்கை*
சறையினர்கவராத தளிர்நிறத்தாற்குறைவிலமே. (4)

ஒ.—நாலாம்பாட்டில்: ஸ்வாச்ரிதார்த்தப்ரவ்ருத்திகளெல்லாம் தமக்கு போகமாகவுடையனை க்ருஷ்ணன் விரும்பாத தளிர்போலே யிருக்கிற நிறத்தால் காரியமில்லை என்கிருள். மடப்பம் - மார்த்தவம். [பொறையினுல் என்று தொடங்கி] ஸம்ச்லேஷிக்கைக்காக வ்யஸநஸஹனுய், ஹிம்ஸ்ரமாய் வந்து மேல்விழுகிற விடையேழையும் அநாயாஸேந நிரஸிப்பதும்செய்து மிகவும் கறையேறியிருக்கிற சிவந்ததோலை உடையாகவுடையராய், கறக்கும் மூங்கிற்குழாயையும் பிடிக்கும் விசுகோலையும் கையிலே யுடையராய், வடிவுபேணுதே பசுக்களின் பின்பே திரிகையாலே சறைந்திருந்துள்ளவர். 'சறை' என்றது, சறைமணி; சறையினராகிருர் - அது உடையர் என்றுமாம்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், தன்னைப் பேணுதே பெண்பிறந்தாரைப் பேணும் க்ருஷ்ணன் விரும்பாத நிறம் எனக்கு வேண்டா என்கிருள். [நிறைவினுல் குறைவில்லா] - க்ருஷ்ணன் தன்னைப்பெறுகைக்கு எருதுகளின்மேலே விழுகிற வ்யாபாரங்களில் தான் அவிக்ருதையாயிருக்கிற ஸ்த்ரீத்வத்தால் குறைவற்றிருக்கை. விகாரஹேது உண்டாயிருக்க, அவிக்ருதையாயிருந்தபடி. [நெடும்பணைத்தோள்] - கீழ் ஆத்ம குணம் சொல்லிற்று; இங்கு ரூபகுணம் சொல்லுகிறது. நெடிதாய்ப் பணைத்த தோளென்னுதல், நெடியவேய்போலே யிருந்த தோளென்னுதல். அரியனசெய்தும் பெறவேண்டும்படி அழகு. [மடப்பின்னை]- ம்ருதுஸ்வபாவை. [முலைஅணைவான்] - ஸம்ச்லேஷிக்கைக்காக. [பொறையினுல்] - வ்யஸநஸஹனுய், எருதுகளின் கொம்பாலும் குளம்பாலுமாக நெருக்குண்ட இத்தை அவளுடைய முலையாலே பிறந்த விமர்த்தமாக நினைத்திருந்தான். [பொருவிடை] கேவலருஷபங்களல்ல; அஸுராவேசத்தாலே யுத்தோந்முகமான ருஷபங்கள். [ஏழு]-ஒன்று இரண்டல்ல. [அடர்த்து] - ஏழையும் ஒருகாலே ஊட்டியாக நெரிக்கை. [உகந்த] - அவை நிரஸ்தமானவாறே இனி இவளை லபித்தோமென்று உகந்தான். மடப்பின்னை முலையணைவான் பொறையினுல் பொருவிடையேழ் அடர்த்து உகந்த. [கறையினர் துவருடுக்கை] - கறைமிக்குத் துவருட்டின சிவந்ததோலாயிற்று, உடுக்கை. இடையர் காட்டிலே போனுல் முள் கிழியாமைக்கு உடுக்கும் உடைத்தோலைச் சொல்லுகிறது. 'துவர்' என்னச்செய்தே 'கறையினர்' என்கிறது, காட்டில் பழங்களை அறுத்து இடுகையாலே கறைமிக்கிருக்கை. [கடையாவின்] - கடையாவையும்: கறக்கும் மூங்கிற்குழாயையும். [கழிகோல்கை] - கழிகோலாகிறது - வீசுகோல். கடையாவையும் வீசுகோலையும் கையிலேயுடையவர். காலத்திற் கறக்கவொட்டாத பசுக்களைப் பாங்கானபோது கறக்கைக்கு ஒருகடையாவையும், அபவ்யமான பசுக்களை நியமிக்கைக்கு ஒருவீசு கோலையும் கொண்டு திரிகை. கழிகோல் - கன்றுகள் பசுக்களோடே போனுல் முலையுண்ணுமைக்கு வாயிலே கட்டும் கொறுக்கோலென்றுமாம். [சறையினர்] - சறைகைமணியென்று ஒருமணி; இடையர் அரையிலேசேர்த்துக்கட்டிப் பசுக்கள் த்வநிவழியே வருகைக்காக முன்னே ஓடுவார்கள்; அத்தையுடையவரென்னுதல். சறையென்று தாழ்வாய், தாழ்ந்த இடை ஜந்மத்திலே பிறந்தவரென்னுதல்; சரும்பியிருக்கையாய், உடம்பைப் பேணுதிருக்கையென்னுதல்; பசுக்களின்பின்னே திரிகையாலே தன்னைப்பேண அவஸரமின்றிக்கே யிருக்கை. ரக்ஷ்யவர்க்கத்தினுடைய ரக்ஷணத்துக்காகத் தன்னைப்பேணுத அவ்வடிவையாயிற்று, இவள் ஆசைப்படுகிறது. ''தீக்ஷிதம் வ்ரதஸம்பந்நம் வராஜிநதரம் சுசிம், குரங்கச்ருங்கபாணிஞ்ச பச்யந்தீத்வா பஜாம்யஹம்''. அவன்விரும்பாத தளிர்நிறத்தால் என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு? கீழ் 'மணிமாமை' என்ற இடம் - அழகியநிறம் என்றது; இங்கு 'தளிர்நிறம்' என்றது, ஸ்நிக்தமான நிறத்தைச் சொல்லுகிறது.

௪ரு.—நாலாம்பாட்டு. தன்னைப்பேணாதே, பெண் பிறந்தாரைப் பேணும் க்ருஷ்ணன் விரும்பாத நிறம் எனக்கு வேண்டா என்கிறாள்.

[நீறைவினால் குறைவில்லா] க்ருஷ்ணன் தன்னைப்பெறுகைக்கு எருதுகளின் மேலே விழுகிற வ்யாபாரங்களில் தான் அவிக்ருதையாயிருக்கிற ஸ்த்ரீத்வத்தாற் குறைவற்றிருக்கை. விகாரஹேதுவுண்டாயிருக்கத்தான் அவிக்ருதையாயிருந்தபடி. [நெடும்பணைத் தோள்] கீழ் ஆத்மகுணம் சொல்லிற்று; இங்கு ரூபகுணம் சொல்லுகிறது. [நெடும்பணை இத்யாதி] நெடிய தாய்ப் பணைத்த தோளென்னுதல். நெடிய வேய்போலேயிருந்த தோளென்னுதல். அரியன செய்தும் பெறவேண்டும்படிகாணும் வடிவழகு. [மடப்பின்னை] மருதுஸ்வபாவை. [முலையணைவான்] ஸம்ச்லேஷிக்கைக்காக, [பொறையினால்] வ்யஸநஸஹனாய். எருதுகளின் கொம்பாலும் குளம்பாலும் நெருக்குண்ட இத்தை, அவள் முலையாலே பிறந்த விமர்த்தமாக நினைத்திருந்தான். [பொருவிடை] கேவலம் வ்ருஷபமல்லகிடீர், அஸுராவேசத்தாலே யுத்தோந்முகங்களாய் வந்தவை. ஒன்றிரண்டல்ல; ஏழையும் ஒருகாலே ஊட்டியாக நெரிக்கை. [உகந்த] 'இனி நாம் இவளை லபித்தோமே, என்று உகந்தான், நப்பின்னைப்பிராட்டியை, விடைகொண்டு வந்து காணும் கைப்பிடித்தது. நிறைவினால் குறைவில்லா நெடும்பணைத்தோள் மடப்பின்னை முலையணைவான் பொறையினால் பொருவிடையேழடர்த்துகந்த. [கறையினார் துவருடுக்கை] கறைமிக்குத் துவருட்டின சிவந்த தோலாயிற்று உடுக்கை. இடையர் காட்டுக்குப் போம்போது முள் கிழியாமைக்கு உடுக்கும் உடைத்தோலைச் சொல்லுகிறது. 'துவர், என்னுமிற்க, கறையினாரென்கிறது காட்டில் பழங்களைப் பறித்து இடுகையாலே கறை மிக்கிருக்கும்; அத்தாலே கறைமிக்க துவராயிற்று, உடுக்கை. அரையிற் பீதக வண்ணவாடை வேண்டாளாயிற்று இவள்; கோரக்ஷணம்பண்ணின வடிவோடே அணையக் கணிசிக்கிறாள். [கடையா] ப்ராப்தகாலங்களிலே கறக்கைக்குக் கையிலே கடையாவும்கொண்டாயிற்றுத் திரிவது. கடையா - மூங்கிற் குழாய், [கழிகோல்கை] கழிகோலாவது வீசுகோலையும் கையிலேயுடையவர். [கடையாவின் கழிகோற்கை] கொடுவைப் பசுக்களை நியமித்துக் கறக்கைக்காக வீசுகோலைக் கையிலே கொண்டு திரியுமவரென்றுமாம். [கழிகோல்] முன்னணைக்கன்று பசுக்களோடே போனால் முலையுண்ணுமைக்கு, கொறுக்கோலென்று அதின் மூஞ்சியிலே கட்டிவிடுவர்கள்; அத்தைச் சொல்லுதல், ஸஞ்சாரிகள் தந்தாமுக்கென்ன ஓரிருப்பிடம் இல்லாமையாலே மாத்ரை தொடக்கமானவற்றைக் கையிலே கூடக்கொண்டு திரிவர்களாயிற்று, அதுபோல பசுக்களுக்குப் புல்லும் நீரும் உள்ளவிடத்திலே தங்குமித்தனையிறே இவர்களும். [சறையினார்] சறைகை மணியென்று ஒரு மணி யுண்டாயிற்று, இடையர் அரையிலே கோத்துக் கட்டி முன்னே போகாநின்றால் அந்தத்வநிவழியே பசுக்களெல்லாம் ஓடிவரும்படியாயிருப்பதொன்று; அத்தையுடையவரென்னுதல், அன்றிக்கே, சறையென்று-தாழ்வாய், ப்ரதாநவர்ணங்களிலொக்க எண்ணவொண்ணாத தாழ்ந்த இடைக்குலத்தே பிறந்தவனென்னுதல். சறையென்று சருப்புகையாய், அல்லாத இடையர் விஷ்வக்ஸங்க்ரமணங்களுக்கு உடம்பிருக்கத் தலைகுளித்தல், உடம்பிலே துளிநீரேறிட்டுக்கொள்ளுதல் செய்வர்களாகில். அதுக்கும் அவஸரமற்றிருக்குமாயிற்றுப் பசுக்களின் பின்னே திரிகையாலே, ரக்ஷ்யவர்க்கத்தினுடைய ரக்ஷணத்துக்காகத் தன்னைப் பேணாத அவ்வடிவை அணைக்கைக்காயிற்று இவள் ஆசைப்படுகிறது. *தீக்ஷிதம் வ்ரதஸம்பந்நம் வராஜிநதரம் சுசிம் குரங்கச்ருங்கபாணிஞ்ச பச்யந்தீ த்வா பஜாம்யஹம்* [கவராத தளிர் நிறத்தால் குறைவிலம்] அவன் விரும்பாத ப்ரஹ்மசாரி நிறத்தால் என்ன கார்யமுண்டு? ராவணவதாநந்தரம் பிராட்டி திருமஞ்சனம் பண்ணியெழுந்தருளினபோதை நிறம்போலே அவனுக்கு உபேக்ஷாவிஷயமான நிறம் நமக்கு என் செய்ய? இவளைப்போலே இப்படி நிறத்திற் சொன்னாரில்லையே, மற்றைப்பிராட்டி மாரில். முதற்பாட்டிலே "மணிமாமைகுறைவிலம்" என்றது, இங்கே "தளிர் நிறத்தால் குறைவிலம்" என்றது; இவற்றுக்கு வாசியென்? என்னில்;—அங்கு, மணிமாமையென்று அழகையும் மென்மையையும் சொல்லிற்றாய், இங்கு நிறத்தைச் சொல்லிற்றாகவுமாம்; அங்கு நிறத்தைச் சொல்லிற்றாகில், இங்கு ஸ்நிக்தமான நிறத்தைச் சொல்லுகிறது.

[தீக்ஷிதம் இத்யாதி] பிராட்டி ஆசார ப்ரதாநமான ஜநககுலத்திற் பிறப்பாலே அவ்வடிவை விரும்பினாள்; ஆசாரநிர்ப்பந்தமில்லாத இடைக்குலத்திலே பிறந்தவளாகையாலே இவ்வடிவை விரும்பினாளாயிற்று இவள். *தீக்ஷிதம்* உறுப்புத்தோலும் வெண்ணெய் பூசின உடம்புமான யஜமாந வேஷத்தோடே நின்ற நிலையைக் காண ஆசைப்படா நின்றேனென்கிறாள். *வ்ரதஸம்பந்நம்* ருஷி ஒரு பட்டினிவிடச் சொன்னானாகில், 'இவன் நம்முடைய ஸௌகுமார்யத்துக்குப் பொறுது என்று சொன்னானித்தனை' என்று நாலு பட்டினிவிட ஒருப்படுவராயிற்று, தர்மச்ரத்தையாலே. *வராஜிநதரம்* கூறையுடையையும் காற்கடைக்கொள்ள வேண்டும்படியாயிருக்கை. *சுசிம்* ஒருஸத்ரீகளையும் தீண்டலாகாது: தர்மபத்நியாகையாலே பிராட்டியைத் தீண்டினால் வருவதொரு சேதமில்லையிறே; ஆனபின்பு, அதொழியப் பரிஹரிப்பது' என்றால், அதுதன்னிலும் அதிசங்கை பண்ணி, பிராட்டியுடைய திருப்பரிவட்டம் தாக்கினாலும் முழுகத்தேடா நிற்பர். *குரங்கச்ருங்கபாணிஞ்ச* [ஏகவஸ்த்ரதரோ தந்வீ] என்னுமதிற்காட்டிலும், கையும் கலைக்கொம்புமாயிருக்குமதுதானே போக்கிருக்கை. *பச்யந்தீ த்வா பஜாம்யஹம்* மேல்வரும் பலத்தை அபேக்ஷிக்கவே, நடுவுள்ளது ஆநுஷங்கிகமாய் வருமிறே என்னுமத்தைப் பற்றச் சொல்லுகிறாள்; *பச்யந்தீ த்வா பஜாம்யஹம்* பகவத்பஜநம் பண்ணுவார் பண்ணுவதெல்லாம் த்ருஷ்டத்துக்கிறே; ஆகையாலே, த்ருஷ்டத்துக்காக பஜிக்கிறாள்காணும். ஸதாபச்யந்தியிறே அங்கும். 'வழிப்போக்கி கண்ணெச்சில் வாராதொழியவேணும்' என்றிறே மங்களாசாஸநம்பண்ணுகிறது; அது தன்னடையே வருமிறே; மேல்வரும்பலத்தை அபேக்ஷிக்கவே. ஸாவித்ரி தன்பர்த்தாவைக் காட்டி, 'இவனுக்கு நான் அநேகம் பிள்ளைகளைப் பெறவேணும்' என்று வேண்டிக்கொண்டாளிறே.

தளிர்நிறத்தாற்குறைவில்லாத் தனிச்சிறையில்விளப்புற்ற*
கிளிமொழியாள்காரணமாக் கிளரரக்கன்நகரெரித்த*
களிமலர்த்துழாயலங்கல்கமழ்முடியன் கடல்ஞாலத்து*
அளிமிக்கான்கவராத அறிவினாற்குறைவிலமே. (5)

ஒ.—அஞ்சாம் பாட்டில், பரமப்ரணயியான தசரதாத்மஜன் விரும்பாத அறிவினால் ஒரு ப்ரயோஜநமில்லை என்கிறாள். [தளிர் நிறம் என்று தொடங்கி] - தளிர்போலே யிருக்கிற நிறத்தால் பரிபூர்ணையாய் ராக்ஷஸமத்யத்திலே நிருத்தையா யிருந்தாளென்று திருவடிவாயாலே விண்ணப்பஞ் செய்யப்பட்ட. ஆச்ரிதர்க்காக லோகப்ரஸித்தமாகச் சிறையிருந்தபடி என்றும் சொல்லுவர். [கிளிமொழி என்று தொடங்கி] - இனிய பேச்சையுடைய பிராட்டி நிமித்தமாக ராவணனுடைய ஸம்ருத்தமான நகரத்தை தவிப்பதும்செய்து: தேனையுடைத்தாய் மலர்ந்திருந்துள்ள திருத்துழாய் மாலையாலே கமழாநின்றுள்ள திருமுடியை யுடையான். இது, மீண்டு எழுந்தருளி ஒப்பித்திருக்கிறபடிக்கு உபலக்ஷணம். [கடல் ஞாலத்து அளிமிக்கான்] - ஸம்ஸாரிகள்பக்கலிலே மிகவும் அநுக்ரஹசீலனானவன்.

இ.—அஞ்சாம் பாட்டில், பரமப்ரணயியாய் ஸர்வரக்ஷகனான தசரதாத்மஜன் விரும்பாத அறிவினால் என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு? என்கிறாள். [தளிர் நிறத்தால் குறைவில்லா] "பூர்ணசந்த்ராநநாம் ஸுப்ரும் சாருவ்ருத்தபயோதராம், குர்வந்தீம் ப்ரபயாதேவீம் ஸர்வாவிதிமிராதிச:" பத்துத் திக்கிலுமுண்டான அந்தகாரத்தைப் போக்கும் ஒளியை யுடைய நிறத்தால் பூர்ணையானவள். [தனிச்சிறையில்] - ப்ரபையையும் ப்ரபாவானையும் பிரித்தாப்போலே பெருமானைப் பிரிந்து ராக்ஷஸிமத்யத்திலே நிருத்தையா யிருந்தபடி. [விளப்புற்ற] - "க்ருசாமநசநேந" என்று திருவடியாலே பெருமாளுக்குச் சொல்லப்பட்டவள். தேவஸ்த்ரீகள் காலில் விலங்கு கழற்றுகைக்குத் தான் சிறையிருந்தாளென்று லோகத்திலே ப்ரஸித்தையானவ ளென்றுமாம். [கிளிமொழியாள் காரணமா] - "மதுரா மதுரா லாபா" என்று அவள் பேச்சை அவன் வார்த்தை வழியே நினைத்து அவள் நிமித்தமாக. [கிளர் அரக்கன்] - தாயையும் தமப்பனையும் சேர இருக்கவொட்டாதே பிரித்த மிகையை யுடையவன். [நகர் எரித்த] ராவணனுடைய ஸம்ருத்தமான நகரத்தை தக்தமாக்கினவன். [களிமலர் இத்யாதி] - ராவண வதாநந்தரம் மீண்டு எழுந்தருளி

முடிசூடி, வைத்தவளையமும் தாமுமா யிருந்தபடி. தேனையுடைத்தாய் மலர்ந்திருந்துள்ள திருத்துழாய்மாலை யாலே கமழாநின்றுள்ள திருமுடியை யுடையவன். களி - தேன். அலங்கல் - மாலை. அவன் இதரஸஜாதீயனாய் வந்து அவதரித்தால் அத்திருத்துழாயும் அங்குத்தைக்கு அநுருபமான புஷ்பங்களாகக் கடவது; அவன் கருமுகைமாலை சூடிலும் அத்தையே சொல்லக்கடவது. பாண்டியன் ஏதேனுமொன்றைச் சூடினாலும் வேப்பம்பூ என்னக் கடவதிறே. [கடல் ஞாலத்து அளிமிக்கான்] - ஸம்ஸாரிகள் பக்கலிலே தண்ணளி மிக்கவன். தேவர்கள் பிராட்டியைப் பிரிப்பது இளையபெருமாளைப் பிரிப்பதாய் எழுந்தருளுவிக்கும்படியிறே, ஸம்ஸாரிகள் நோவைக் கண்டு தண்ணளியாலே எழுந்தருளியிருந்தபடி. [கவராத இத்யாதி] - இப்படி தண்ணளிமிக்கவன் விரும்பாத அறிவினால் எனக்கு என்ன கார்யமுண்டு?

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு: பரமப்ரணயியாய் ஸர்வரக்ஷகனான தசரதாத்மஜன் விரும்பாத அறிவினால் என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு எனக்கு? என்கிறாள்.

[தளிர்நிறத்தால் குறைவில்லா] *குர்வந்தீம் ப்ரபயா தேவீம் ஸர்வா விதிமிராதிச:* பிராட்டி பத்துமாஸம் திருமஞ்சனம்பண்ணாமையாலே திருமேனியில் புகர் அகஞ்சுரிப்பட்டபடி; பத்துத் திக்கிலுமுண்டான அந்தகாரத்தைப்போக்குமவளாயிற்று; *சோகதமோபஹம்* [தனிச்சிறையில்] ப்ரபையையும் ப்ரபாவானையும் பிரித்துவைத்தாப்போலே யிருப்பதொன்றிறே ராக்ஷஸீ மத்யத்தில் இருந்தது யிருந்தபடி. [விளப்புற்ற] *க்ருசாமகசநேசா* என்றாப்போலே, தன்னைப் பெறாதேயிருந்தாள் என்று திருவடியாலே பெருமாளுக்கு விண்ணப்பஞ் செய்யப்பட்டவளென்னுதல்; அன்றிக்கே, தேவஸ்த்ரீகள்காலில் விலங்கைவெட்டிவிடுகைக்காகத் தன்னைப் பெறாதே அங்குபுக்குத் தன் காலிலே விலங்கைக் கோத்துக்கொண்டவளென்று நாட்டிலே ப்ரஸித்தையானவளென்னுதல். [கிளிமொழியாள் காரணமா] திருவடிவாயிலே ஒன்றுதங்கிய அவள் வார்த்தையைக் கேட்டு, அவ்வழியாலே *மதுரா மதுராலாபா* என்றாரிறே அத்தை ஸ்மரித்து; அப்படிப்பட்ட வார்த்தையை யுடையவள் ஹேதுவாக. [கிளரரக்கன்] தாயும் தமப்பனும் சேர இருக்கப்பொறுதபடியான கிளர்த்தியிறே; *உதீர்ணஸ்ய ராவணஸ்ய* என்கிற படியே. [நகரெரித்த] பையல்குடியிருப்பை யழித்து மூலையடியே வழிநடத்தின. ராவணனுடைய ஸம்ருத்தமான நகரத்தை தக்தமாக்கின. [களிமலர் இத்யாதி] களி-தேன். தேனையுடைத்தான மலரோடுகூடின திருத்துழாய்மாலை கமழாநின்றுள்ள திருவபிஷேகத்தை யுடையவன். அவன்தான் இதரஸஜாதீயனாய்க்கொண்டு அவதரித்தால், அப்ராக்ருதமான பதார்த்தங்களும் அதுக்கீடான வடிவைக் கொண்டு வந்து தோற்றுமித்தனையிறே; ஆகையாலே, அவன் கலம்பகன் கொண்டு வளையம் வைத்தாலும் இவர்கள் சொல்லுவது திருத்துழாயை யிட்டிறே. அஸாதாரணமானவற்றை யிட்டிறே கவிபாடுவது; பாண்டியர்கள் மற்றையார் கருமுகைமாலையைக்கொண்டு வளையம்வைத்தாலும், அவர்களுக்கு அஸாதரணமான வேம்பு மற்றையவற்றை யிட்டிறே கவிபாடுவது. [கடல்ஞாலத்து அளிமிக்கான்] ஸம்ஸாரத்திலே தண்ணளிமிக்கவனாயிற்று. ஸம்ஸாரிகள் படுகிற க்லேசத்தை அநுஸந்தித்து, 'இத்தைப் போக்கவேணும்' என்று திருவுள்ளம் இங்கே வேரூன்றினபடி; பிராட்டியைப் பிரிப்பது, இளையபெருமாளை அகற்றுவதாய், அநந்தரம் 'அவதாரத்துக்குக் காலமாயிற்று' என்று தேவகார்யத்திலே ஒருப்படுவித்துக் கிளப்பவேண்டும்படியிறே. [கவராத இத்யாதி] அப்படிப்பட்டவன் விரும்பாத அறிவினால் கார்யமுடையோமல்லோம். பிராட்டியுடைய இரண்டாம்பிரிவுக்கு அடியான வசுவாஸஜ்ஞாநம் போலேயிருக்கிற இவ்வறிவால் என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு? பிரிவோடே ஸந்திக்கும்படியாயிறே அது இருப்பது.

அறிவினுற் குறைவில்லா அகல்ஞாலத்தவரறிய*
நெறியெல்லாமெடுத்துரைத்த நிறைஞானத்தொருமூர்த்தி*
குறியமாணுருவாகிக் கொடுங்கோளால் நிலங்கொண்ட*
கிறியம்மான்கவராத கிளரொளியாற்குறைவிலமே. (6)

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், ஸகலலோகங்களுக்கும் ஸ்வப்ராப்தியுபாயங்களெல்லாம் தானே அருளிச் செய்து ஹிதோபதேசத்துக்குப் பாங்கல்லாதவர்களைத் தன்அழகாலே வசிகரிக்கும் ஸ்வபாவனுன ஸ்ரீவாமநன் விரும்பாத மிக்கிருந்துள்ள லாவண்யத்தால் காரியமுடையோமல்லோம் என்கிறுள். [அறிவினுல் என்று தொடங்கி] - தன்திறத்தில் அறிவுகொண்டு காரியமில்லாத ஸம்ஸாரிகள் அறியும்படி ப்ரபத்திபர்யந்தமான ஸகலோபாயங்களையும் வ்யக்தமாக அருளிச்செய்தருளின பரிபூர்ண ஜ்ஞாநத்தை யுடையனும் அத்விதியஸ்வரூபனுமுள்ளான். [குறிய மாணுரு என்று தொடங்கி] - குறளான பிள்ளைவடிவையுடையனுய்க்கொண்டு மஹாபலியை அழகாலே மிகவும் நெருக்கிப் பூமியை வாங்கிக் கொண்ட விரகனுன ஸர்வேச்வரன்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், அறிவில்லாதார்க்கு ஸ்வப்ராப்த்யுபாயங்களை உபதேசித்து அறிவு பிறக்கைக்கு யோக்யதையில்லாதாரை வடிவழகாலே தனக்கு ஆக்கிக்கொள்ளுமவன் விரும்பாத லாவண்யத்தால் என்ன கார்யமுண்டு? என்கிறுள். [அறிவினுல் குறைவில்லா] - பகவத் விஷயத்தில் அறிவுகொண்டு ஒருகார்யமின்றிக்கேயிருக்கை. அங்கபாநாதிகள் பெறுவிடில் செல்லாதாயிருக்கும் அறிவொன்றிலுமாயிற்று நிரபேக்ஷராயிருப்பது. [அகல் ஞாலத்தவர்] - இந்தப் பூமிப்பரப்பிலுள்ளாரில் அறிவில் குறைபட்டிருப்பாரில்லை. [அவர் அறிய] - கல்லிலே துளையுண்டாக்கினுப்போலே ஸம்ஸாரிகள் அறியும்படி. [நெறியெல்லாம் எடுத்துரைத்த] - சேதநபேதத்தோபாதி போருமிறே உபாயபேதமும். கர்மயோகம் முதலாக ப்ரபத்திபர்யந்தமாக ஸகல உபாயங்களையும் வ்யக்தமாக உபதேசித்தபடி. கர்ம ஜ்ஞாநபக்திகள், அவதாரரஹஸ்யம், புருஷோத்மவித்யை, ஸ்வரூபயாதாத்ம்யம், விரோதிநிவ்ருத்திக்கு ப்ரபத்தி, ஆத்மப்ராப்திக்கு ப்ரபத்தி, பகவல்லாபத்துக்கு ப்ரபத்தி இவற்றை அடங்க விசதமாக அருளிச் செய்த. [நிறைஞானத்தொரு மூர்த்தி] - நிறைந்தஞானத்தையுடைய அத்விதீயமான; ஸ்வரூபத்தை யுடையவன். ஜ்ஞாநாதிகள் சொன்னதிறே ப்ரமாணமாவது. எல்லாருடைய ஜ்ஞாநத்துக்கும் அடியான ஜ்ஞாநபூர்த்தியை யுடையவன். [குறியமாணுருவாகி] - அறிவிக்கைக்கு அயோக்யராயிருப்பாரை அழகாலே அகப்படுத்தினபடி. [குறிய] - கோடியைக் காணிக்கையாக்கினுப்போலே வளர்ந்ததிலுங் காட்டில் வாமநவேஷமே ஆகர்ஷகமானபடி. [மாணுருவாகி] - 'முன்பும் இதுவேயோ ஸ்வரூபம்?' என்னும்படி பிறந்த அன்றே இரப்பிலே தகணேறினபடி. [கொடுங்கோளால்] - வெட்டிய கோளாலே அழகைக்காட்டி 'அல்லேன்' என்னவொண்ணுதபடி நெருக்கிக் கொள்கை; வஞ்சித்துக்கொண்ட என்றுமாம்; அதாகிறது—மூவடியென்று இரந்து ஈரடியிலே அடக்கியும், சிறியகாலைக் காட்டிப் பெரிய காலாலே அளந்தும் செய்தபடி. அவன் செவ்வைக்கேட்டுக்கு ஈடாகத் தானும் செவ்வைக் கேட்டாலே வாங்கினபடி. [நிலம்கொண்ட] - பூமியைத் தன்னதாக்கிக்கொண்ட [கிறியம்மான்] - பெருவிரகனுன ஸர்வேச்வரன். அவன்தரும் வழியை அறிந்துவாங்கின விரகு. [கவராத கிளரொளியால் குறைவிலமே] - ஆஸுரப்ரக்ருதிகளையும் வஞ்சித்துத் தன்னதாக்கிக்கொள்ளுமவன். ஆதரித்திருக்கிற என்னை உபேக்ஷிக்குமாகில் இந்த லாவண்யத்தால் என்ன கார்யமுண்டு? என்கை. [கிளரொளி] - மிக்க ஒளி; ஸமுதாயசோபை.

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு. அறிவில்லாதார்க்கு ஸ்வப்ராப்த்யுபாயங்களை உபதேசித்து, அறிவு பிறக்கைக்கு யோக்யதையில்லாதாரை வடிவழகாலே தனக்காக்கிக்கொள்ளுமவன் விரும்பாத லாவண்யத்தால் என்ன கார்யமுண்டு? என்கிறுள்.

[அறிவினுல் குறைவில்லா] நாட்டார் அந்நபாநாதிகளெல்லாவற்றாலும் கார்யமுடையராயிருப்பார்களிறே; அறிவொன்றிலுமாயிற்றுக் குறைவுபட அறியாதது. அறிவினுல் குறைவுபட அறியாத. அறிவால் கார்யமின்றிக்கே யிருப்பாராயிற்று. [அகல் ஞாலத்தவர்] பரப்பை யுடைத்தான பூமியில், அறிவில் குறைவுபட அறிவாரொருவருமில்லையாயிற்று. [அவர் அறிய] கல்லைத் துளைத்து நீரை நிறுத்தினுப் போலே இவர்கள் நெஞ்சிலேபடும்படி. [நெறியெல்லாம் எடுத்துரைத்த] சேதநபேதத்தோபாதி போருமிறே உபாயபேதமும், கர்மயோகம் முதலாக ப்ரபத்திபர்யந்தமாக ஸகலோபாயங்களையும் வ்யக்தமாக உபதேசித்தபடி. கர்மஜ்ஞாந பக்திகள்; அவதாரரஹஸ்யஜ்ஞாநம், புருஷோத்தமவித்யை, ஸ்வஸ்வரூபயாதாத்ம்யம், விரோதி நிவ்ருத்திக்கு ப்ரபத்தி, ஆத்ம ப்ராப்திக்கு, ப்ரபத்தி, பகவல்லாபத்துக்கு ப்ரபத்தி இவற்றை

அடங்க விசததமமாக அருளிச் செய்தவன். கர்மயோகத்தை உபதேசிக்க, அவன் 'இந்த்ரியஜயம் பண்ணுகை அரிது' என்ன, 'ஆகில், என்பக்கலிலே நெஞ்சைவை' என்று கர்மத்தை அநுஷ்டித்தாரை ப்ரஸங்கியா, அந்த ப்ரஸங்கத்தாலே அவதாரரஹஸ்யத்தை உபதேசியா, அநந்தரம் ஜ்ஞாநயோகத்தை உபதேசித்து, "ஜ்ஞாநவைசத்யத்துக்கு உறுப்பாக என்பக்கலிலே நெஞ்சைவை' என்று, அநந்தரம் பக்தியோகத்தை உபதேசித்து. அங்கு 'விரோதிபாபக்ஷயத்துக்கும் பக்திவிவ்ருத்திக்குமாக என்பக்கலிலே நெஞ்சை வை' என்று அநந்தரம் *யத:ப்ரவ்ருத்தி: ப்ரஸ்ருதா புராணீ* *தமேவ சரணம்கச்ச* *மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே* என்றும் அவற்றுக்கு உறுப்பாக ப்ரபத்தியை விதியா, அவ்வழியாலே ஸ்வரூப ஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பித்து, *பூமிராபோநலோ வாயு:* என்று தொடங்கி *ஜீவபூதாம்* என்கிற சேதநாசேதநங்கள் எனக்கு சரீரமென்று அவ்வழியாலே தன்பேற்றுக்குத் தனக்குஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணுகையில் யோக்யதையின்றிக்கேயிருக்கிறபடியைக் காட்டி, 'இவைதான் செய்து தலைக்கட்டப் போகாது' என்று சொல்லும்படி இதின் அருமையை அவன் நெஞ்சிற்படுத்தி, அவன் தான் அறிந்து கேட்டவற்றுக்குப் பரிஹாரம் பண்ணி, அவன் அறியாதே கேட்கமாட்டாதவற்றையும் தானே அறிவித்து, ப்ரபத்திபர்யந்தமாக உபதேசித்தபடியைச் சொல்லுகிறது. [நிறைஞானத்து ஒரு மூர்த்தி] 'ஒருவன் சொன்னான்' என்னுங் காட்டில் அது ப்ரமாணமோ? ஆப்தமாக வேண்டாவோ? என்னில்;—இத்தலையில் அஜ்ஞாநமும் அபிந்சித்கரமாம்படியான ஜ்ஞாநபூர்த்தியை யுடையவனுமது, ப்ரமாணமாய் எல்லார்க்கும் வெளிச்சிறப்பைப் பண்ணிக்கொடுப்பதான வேதத்தினுடைய நித்யத்வாபௌருஷேயத்வங்கள் ஸ்வாதீநமாம்படி அவற்றை ஸ்மரித்துச் சொல்லுமவனாயிற்று வேதார்த்தத்தை விசதீகரித்தானாயிற்று. பரிபூர்ணஜ்ஞாநத்தையுடைத்தான அத்விதீயமான ஸ்வரூபத்தை யுடையவன். [குறிய இத்யாதி] அறிவிக்கக்கேளாதாரை வடுக விடுகயிட்டு வடிவழகாலே தனக்காக்கிக்கொள்ளு மவனாயிற்று. [குறிய] கோடியைக் காணியாக்கிக்கொண்டாப்போலே, வளர்ந்தபோதையிற் காட்டிலும் ஆகர்ஷகமாயிருந்தபடி. [மாணுருவாகி] பிறந்தபோதே இரப்பிலே யதிகரித்து, அதுவே வாஸிதமாயிருந்தபடியாலே, 'பிறப்பதற்கு முன்புமெல்லாம் இதுவேயோ யாத்ரை?' என்னும்படிக்கு ஈடாகவாயிற்று. 'உண்டு' என்று இட்ட போதோடு, 'இல்லை' என்று சொல்லிக் கதவடைத்த போதோடு வாசியற முகமலர்ந்து போம்படிக்கு ஈடாகவாயிற்று இரப்பிலே தகணேறினபடி. [கொடுங்கோளால்] வெட்டிய கோளாலே யென்றபடி. அதாவது வடிவழகைக் காட்டி அவனை வாய்மாளப் பண்ணினபடி. அன்றிக்கே, கோடு என்றத்தைக் குறுக்கி, அத்தை 'கொடு' என்றதாய், அதாவது விலங்குகையாய், செவ்வைக் கேட்டை நினைந்து மூன்றடியை அபேக்ஷித்து இரண்டடியாலே அளப்பது, சிறுகாலைக் காட்டிப் பெரிய காலாலே அளப்பதாகக் கொண்டு அவனை வஞ்சித்த படியைச் சொல்லிற்றாதல். துஷ்டஸாதந ப்ரயோகம் பண்ணினவர்களுக்கு அதுக்கு ஈடாக உத்தரம சொல்லுவாரைப் போலே, அவன் செவ்வைக் கேட்டுக்கு ஈடாகத் தானும் செவ்வைக்கேடனாய் கொண்டபடி. [நிறியம்மான்] அவன் தரும் விரகறிந்து வாங்கவல்ல பெருவிரகனான ஸர்வேச்வரன். 'பெருங்கிறியான்' என்னக்கடவதிறே, [கவராத இத்யாதி] செவ்வைகேடராகிலும் தன்னுடைமையைத் தனக்காக்கிக்கொள்ளுமவன்; முன்பே இசைந்து தன்னை 'பெறவேணும்' என்றிருக்கிற எனக்கு வந்து முகங்காட்டித் தனக்காக்கிக்கொள்ளாத பின்பு எனக்கு இத்தால் கார்யமுண்டோ? கிளரொளி மிக்கவொளி; ஸமுதாய சோபை.

கிளரொளியாற்குறைவில்லா அரியுருவாய்க்கிளர்ந்தெழுந்து*
கிளரொளியவிரணியனது அகல்மார்பங்கிழித்துகந்த*
வளரொளியகனலாழி வலம்புரியன்மணிநீல*
வளரொளியான்கவராத வரிவளையாற்குறைவிலமே. (7)

ஓ.—ஏழாம்பாட்டில், ஆச்ரிதவிரோதியான ஹிரண்யநிரஸநம் பண்ணுமிடத்தில் அவனளவல்லாதபடியாகச் சீறி அவனை முடிக்கும் ஸ்வபாவனானவன் விரும்பாத விலக்ஷணமான வளை

கொண்டு காரியமுடைபோமல்லோம் என்கிருள். [கிளரொளி என்று தொடங்கி] - பெருகாநின்றுள்ள ஒளியால் மிக்க ஸிம்ஹரூபியாய்ச் சீறிக்கொண்டு தோன்றி மிக்க தேஜஸ்ஸையுடையவனுமிருந்துள்ள ஹிரண்யனுடைய விஸ்த்ருதமான மார்பை அநாயாஸேந பிளந்து-ஆச்ரிதவிரோதி போகப்பெற்றது' என்று உகப்பதும் செய்து திருவுகிர்களாலே முந்துற ஹிரண்யன் முடிகையாலே தங்களுக்கு இரைபெருத சீற்றத்தின் மிகுதியாலே நெருப்பையுமிழாநின்றுள்ள சங்கசக்ராதிதிவ்யாயுதோபேதனும். [மணி நீலவளரொளியான்] - கோபமெல்லாம் தணிந்த சீதளமான நிரவதிகதேஜஸ்ஸையுடையவன்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், தமப்பன் எதிரியாக பாலனுனவனுக்கு உதவினவன் தான் உதவாமே நோவுபடுகிற எனக்கு உதவானுகில் என்னுடைய ஆபரணங்களால் என்ன கார்யமுண்டு? என்கிருள். [கிளரொளியால் குறைவில்லா] - பெருகாநின்றுள்ள ஒளியால்மிக்கிருக்கை. "ஜ்வலந்தம்" என்கிற மந்த்ரலிங்கம் தோற்றச் சொல்லுகிருள். [அரியுருவாய்] - ஸிம்ஹரூபியாய், தன்னை அழிய மாறி உதவினபடி. [கிளர்ந்து எழுந்து] - சீறிக்கொண்டு தோன்றி; "பிறையெயிற்றன்றடலரியாய்ப் பெருகினனை" என்கிறபடியே ஆச்ரிதவாத்ஸல்யத்தாலே சீறிக்கொண்டு கிளர்ந்த கிளர்த்தி. [கிளரொளிய இரணியன்] - மிக்க தேஜஸ்ஸையுடைய ஹிரண்யன். நரஸிம்ஹமும் பிற்காலிக்க வேண்டும்படியாயிற்று அவன் கிளர்த்தி. [அகல்மார்பம்] தேவர்களுடைய வரத்தை ஊட்டியாக இட்டுத் திருவுகிருக்கு இரை போரும்படி வளர்ந்த மார்பை. [கிழித்து] - நரஸிம்ஹத்தினுடைய தோற்றரவிலே ஒத்துப் பதம் செய்தது, அநாயாஸேந கிழித்தான். [உகந்த] - 'சிறுக்கனுடைய விரோதி போகப்பெற்றது' என்று உகந்தபடி, 'மத்பிதுஸ்தத் க்ருதம் பாபம்" என்று இவன் கால்கட்டாதொழியப்பெற்ரோ மென்று உகந்தபடி. [வளரொளிய கனலாழி வலம்புரியன்] - கிளர்கிற அக்நிபோலே யிருக்கிற திவ்யாயுதங்களை யுடையவன். ஹிரண்யன் திருவுகிருக்கு இரையாய்ப் போகையாலே திவ்யாயுதங்களுக்கு அவகாச மில்லையாயிற்று; அத்தால் வந்த கிளர்த்தி. [மணிநீல வள ரொளியான்] - நீலமணிபோலே வளரா நின்றுள்ள ஒளியையுடையவன். வெளுத்த திருநிறமாயிருக்க நீலமாகச் சொல்லிற்று, விரோதி போனபின்பு பிறந்த குளிர்த்தியைப் பற்ற. சீற்றமெல்லாம் தெளிந்து சீதளமான நிரவதிக தேஜஸ்ஸையுடையவன். [கவராத இத்யாதி] - அவன் வாங்கித் தன்கையிலிட்டுக்கொள்ளாத விலக்ஷணமான வளையால் என்ன கார்யமுண்டு?

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. பெற்ற தமப்பன் பகையாக பாலனுனவனுக்கு உதவினவன் தான் உதவாமை நோவுபடுகிற எனக்கு உதவானுகில், நான் ஆபரணம் பூண்டு ஒப்பித்திருக்கிற இவ்வொப்பனை யார்க்கு? என்கிருள்.

[கிளரொளி இத்யாதி] *ஜ்வலந்தம்* என்கிற மந்த்ரலிங்கம் தோற்றச் சொல்லுகிறதாயிற்று. கிளர்ந்த ஒளியால் குறைவின்றிக்கேயிருக்கிற நரஸிம்ஹமாய். [கிளர்ந்தெழுந்து] சீறிக்கொண்டு தோற்றி. "பிறையெயிற்றன்றடலரியாய்ப் பெருகினனை" என்கிறபடியே, சிறுக்கன்மேலே அவன்முடுகினவாறே கிளர்ந்தபடி, [கிளரொளிய இரணியன்] மிக்கதேஜஸ்ஸையுடைய ஹிரண்யன். ஆஸுரமான தேஜஸ்ஸு. நரஸிம்ஹமும் பிற்காலித்து வாங்கும்படியாயிற்று, பையல்கிளர்த்தி யிருந்தபடி. [அகல் மார்பம்] தேவதைகளினுடைய வரத்தை ஊட்டியாக இட்டுத் திருவுகிருக்கு இரை போரும்படியாக வளர்ந்த அகன்ற மார்வை, [கிழித்து] நரஸிம்ஹத்தினுடைய மொறுக்கின முகத்தையும், நா மடிக்கொண்ட உதட்டையும், குத்த முறுக்கின கையையும், அதிர்ந்த அட்டஹாஸத்தையும் கண்டவாறே, பொசுக்கின பன்றிபோலே உருகினனுயிற்று; பின்னை அநாயாஸேந கிழித்துப்போகட்டான். நெற்றியது கண்ணும் உச்சியது புருவமுமாய்க்கொண்டு தோற்றினபோது, கோடரகதமான அக்நிபோலே பயாக்நி உள்ளே நின்று எரியப் புக்கவாறே பதஞ்செய்யுமிறே. [உகந்த] 'சிறுக்கனுடைய விரோதி போகப் பெற்ரேமே' என்று உகந்தபடி, "*மத்பிதுஸ்தத்க்ருதம் பாபம் தேவ தஸ்ய ப்ரணச்யது* என்று இவன் தான் கால்கட்டியானைவிடாதே, இவன்தானே 'கொல்லவேணும்' என்று இசையப்பெற்ரோமிறே" என்று உகந்தானுயிற்று. [வளரொளிய கனலாழி வலம்புரியன்] காவற்காட்டில் துஷ்ட ம்ருகங்களுக்கு ஊட்டியிட்டு வளர்க்குமாபோலே, தேவதைகளுடைய வரங்களை ஊட்டியாக இட்டு வளர்த்த பையலுடைய அகலமெல்லாம் திருவுகிருக்கு அரை வயிரும்படி

யாயிற்றே; ஒருவன் கைபார்த்திருப்பார் அநேகருண்டானால்' அவர்களிலே சிலவர் இவனோடே கைசெய்து, அவனுக்குள்ள உடலையும் தாங்கள் கண்டபடி யழித்து, நீக்கியுள்ள உடலையும் கூறிட்டுத் தாங்களே கொண்டுவிட்டால். மற்றுள்ளார் கதகதென்னச் சொல்லவேண்டாவிறே. இவர்கள் தாம் நுனியாடிகளிறே; 'இப்படி இவர்கள் தாமேயாவதென் நாமிருக்க?' என்று என்று திவ்யாயுதங்கள் கிளர்ந்தனவாயிற்று. [மணிநீலவளரொளியான்] நீல மணிபோலே வளராநின்றுள்ள ஒளியையுடையவன். கைமேலே இலக்கை பெறுதார்க்கு அன்றோடு படி விடவேணுமிறே; படிவிடாதபோது அரைக்ஷணம் நில்லார்களிறே அவர்கள். இவர்கள் விருத்தவான்களாகையிறே கைமேலே இப்படி பெற்று ஜீவிக்கிறது; "படிகண்டறிதியே" என்கிறபடியே இப்படி கண்டு ஜீவிக்குமதிறே. *ஸதாபச்யந்தி*யிறே. "மணிநீலவளரொளி" என்பானென்? அப்போது திருமேனி வெளுத்தன்றோ இருப்பது? என்னில்;—'சிறுக்கனூர்த்தி திரப்பெற்றோமே' என்று திருமேனி குளிர்ந்த படியைச் சொல்லுகிறது. [கவராத இத்யாதி] அவ்வடிவை யுடையவன்தானே வந்து மேல்விழுந்து விரும்பி வாங்கியிட்டுக் கொள்ளாத இவ்வலையால் எனக்கு என்ன கார்யமுண்டு? என்கிறாள்.

வரிவளையாற்குறைவில்லாப் பெருமுழக்காலடங்காரை*
எரியழலம்புகவூதி இருநிலமுன்துயர்தவிர்த்த*
தெரிவரியசிவன்பிரமன் அமரர்கோன்பணிந்தேத்தும்*
விரிபுகழான்கவராத மேகலையாற்குறைவிலமே. (8)

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், பாதகரானவர்களையெல்லாம் முடித்து லோகத்தினுடைய உபத்ரவத்தை யெல்லாம் போக்கின குணத்திலே ப்ரஹ்மேசாநாதிகளாலே ஸ்தூயமாநனாயிருந்தவன் விரும்பாத மேகலையால் ஒரு காரியமில்லை என்கிறாள். [வரிவளை என்று தொடங்கி] - ப்ரதிபக்ஷத்தின் அளவல்லாத த்வநியையுடைத்தான ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தைத் திருப்பவளத்திலே மடுத்து துர்யோத நாதிகள் மஹாபயம்ப்ரவேசிக்கும்படி ஊதிப் பண்டு இம்மஹாப்ருதிவியினுடைய து:க்கத்தைப் போக்குவதும் செய்து, துர்ஜ்ஞேயரான ருத்ராதிகள் தன்னுடைய விரஹிக்குத் தோற்றுத் திருவடி களிலே விழுந்து ஏத்தும்படியான மிக்கிருந்துள்ள கீர்த்தியையுடையவனானவன்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், 'ஜகத்துக்காக உபகரிக்குமவன் தனக்கு அஸாதாரணையான என்னை உபேக்ஷிக்குமாகில் என் உடைமைப் பேணியிருக்குமதுக்கு என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு?' என்கிறாள். [வரிவளையால்] - வளையென்று சங்கு; ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தாலே. [குறைவில்லாப் பெரு முழக்கால்] - சத்ருக்களளவல்லாத மஹாத்வநியாலே; "ஸகோஷோதார்த்தராஷ்ட்ராணாம் ஹ்ருதயாநிவ்யதாரயத்" என்கிறபடியே. [வரிவளையால் பெருமுழக்கால்] - "ஹஸ்தேந ராமேண" என்னுமாபோலே. [அடங்காரை எரியழலம் புக ஊதி] - எரிகிற அழலம் - எரிகிற அக்நி. எதிரிட்ட துர்யோதநாதிகள் நெஞ்சிலே பயாக்நி குடிபுகும்படி ஊதி. ஸ்ரீபாஞ்சஜந்ய த்வநிதான் ப்ரதிகூலர் மண்ணுண்ணும்படியாய் அநுகூலர் வாழும்படியாயிறே இருப்பது. "தேவாநாம்வவ்ருதே தேஜ:ப்ரஸாதச்சைவயோகிநாம்" "ஸகோஷோ தார்த்தராஷ்ட்ராணாம் ஹ்ருதயாநிவ்யதாரயத்". [இருநிலம்முன்துயர்தவிர்த்த] - பரப்பையுடைத்தான பூமிக்குப் பண்டு உண்டான து:க்கத்தைப் போக்கினவன்; [தெரிவரிய இத்யாதி] - பாரதஸமரத்தில் வீரஸ்ரீக்குத் தோற்று ப்ரஹ்மாதிகள் திருவடிகளிலே விழுந்து ஏத்தும் கீர்த்தியையுடையவன். [தெரிவரிய] - துர்ஜ்ஞேயராகை. ஈச்வரனோடே மசக்குப்பரலிடும்படியா யிருக்கை. [விரிபுகழான்] - எல்லாரும் ஏத்தி னாலும் ஏத்தின இடம் அல்பமாய் ஏத்தாத இடம் மிக்கிருக்கை. [கவராத மேகலையால்] - அவன் மாறுபடாத பரிவட்டத்தால் என்ன கார்யமுண்டு? ரக்ஷணத்தில் குறைந்த அம்சம் அவனுக்கு அவத்யம்; தன் உடைமைதனக்காயிருக்கிறது இவளுக்கு அவத்யம்.

ஈடு.—எட்டாம் பாட்டு. ஜகத்துக்காக உபகரிக்குமவன் தனக்கு அஸாதாரணையான என்னை உபேக்ஷிக்குமாகில் என்னுடைய மேகலையால் என்ன ப்ரயோஜந முண்டு? என்கிறாள்.

[வரிவளையால்] வளையென்று சங்கு, (முகத்திலே வரியையுடைய) ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தாலே. [குறைவில்லாப் பெருமுழக்கால்] சத்ருக்களளவல்லாத மஹாத்வநியாலே; *ஸகோஷோ தார்த்தராஷ்ட்ராணாம் ஹ்ருதயாநி வ்யதாரயத்* என்கிறபடியே *ஜகத் ஸபாதாலவியத்திகீச்வரம் ப்ரகம்பயாமாஸ* என்கிறபடியிறே. [வரிவளையால் பெருமுழக்கால்] *ஹஸ்தேந ராமேண* என்னுமாபோலே. [அடங்காரை] அடங்காருண்டு சத்ருக்கள், அவர்களை. [எரி யழலகம் புக வூதி] எரியாநின்றுள்ள அக்நியானது அவர்கள் ஹ்ருதயத்திலே ப்ரவேசிக்கும்படி ஊதி, பயாக்நி கொளுந்தும்படி பண்ணி ஆச்ரிதவிரோதிகளைக் கழியவூதிற்று இவளையிட்டிறே. [இருநிலம் முன் துயர் தவிர்த்த] பரப்பையுடைத்தான பூமியில் முன்பேயுண்டான து:க்கத்தைப் போக்கின. முன்பே பிடித்து து:க்கநிவர்த்தகனுப் போருமவனின்றித் தன்னை நோவுபடவிட்டிருக்குமாகில்; பின்னை எனக்கு என்னுடைமைகொண்டு கார்யமென்? ஸ்ரீபாஞ்சஜந்ய கோஷமாகிற இதுதான் அநுகூலர் கேட்க ஆசைப்பட்டிருப்பதுமாய், ப்ரதிகூலர்முடிகைக்கு ஹேதுவுமாயிருப்ப தொன்றிறே: *தேவாநாம் வவ்ருதே தேஜ: ப்ரஸாதச்சைவ யோகிநாம்* *ஸகோஷோ தார்த்தராஷ்ட்ராணாம் ஹ்ருதயாநி வ்யதாரயத்* இத்யாதிவத். பெரியாழ்வார் திருமகளுக்கும் விசேஷித்து ஜீவநமாயிருப்பதொன்றிறே இது. [பூங்கொள் இத்யாதி] ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகளுக்கும் ருக்மிணிப்பிராட்டிக்கு முண்டான விடாய் தனக்கொருத்திக்கும் உண்டாகையாலே, அவர்களிருவரும் பெற்ற பேற்றை நாளொருத்தியும் ஒரு காலே பெற வேணுமென்கிறாள்: 'இது பட்டர் அருளிச்செய்ய நான்கேட்டேன்' என்று பிள்ளை அருளிச் செய்வர். சிசுபாலன் ஸ்வயம்வரத்திலே ப்ரவ்ருத்தனானபோது ருக்மிணிப் பிராட்டி, 'இவ்வளவிலே க்ருஷ்ணன் வந்து முகங்காட்டிற்றிலனாகில் நான் பிழையேன்' என்ன, அவள் கலங்கின ஸமயத்திலே புறச்சோலையிலே நின்று ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை முழக்க, அது வாராச் செவிப்பட்டது; ராவணன் மாயாசிரஸ்ஸைக் காட்டினபோது பிராட்டி தடுமாற: அவ்வளவிலே ஜ்யாகோஷம் வாராச்செவிப்பட்டது: அவ்விருவர் விடாயும் தனக்கொருத்திக்கும் உண்டாகையாலே. இரண்டும் ஒருகாலே பெறவேணுமென்று ஆசைப்படுகிறாளாயிற்று இவள். [தெரிவரிய இத்யாதி] பாரத ஸமரத்தை முடியநடத்தினபடியைக் காண்கையாலே. தங்களை அர்ஜ்ஜுநயராக நினைத்திருப்பாருமாய்ப் பூமியில் கால்பாவாமையால் வந்த அபிமாநத்தையுடையருமான ருத்ரன் தொடக்கமானார் பக்ஷாபிமாநராய்க்கொண்டு வந்து விழுந்து ஏத்தும்படியான பரந்த புகழையுடையவன். ஒருகோசுருத்திரன் இருந்ததென்று, திருப்பாற்கடலில் ஒருமூலை சுவறுகிறே: அப்படியே இவர்கள் ஏத்தாநின்றால் ஏத்தினவிடம் அளவுபட்டு ஏத்தாதவிடம் மிஞ்சும்படியான புகழையுடையவன். [கவராத இத்யாதி] அவன் விரும்பாதே தானே உடுத்து முசியும்படியான மேகலை எனக்கு என்செய்யி? உடைமாறாத பரிவட்டங்கொண்டு கார்யமென்? ரக்ஷகனாய்த் தான் வந்து புகழ்படைத்துப் போருகிறவன், இத்தலையை ரக்ஷித்து வரும்புகழ் வேண்டா. அதுதவிர்ந்தால் வரும் அவத்யம் வர அமையும்' என்றிருக்குமாகில், நான் எனக்கு அவத்யமாம்படி பரிவட்டம் பேணியிருக்கவோ? [வரி வளையால்] வாயாடி வாய்க்கரைப்பற்றை அடுத்தூணாகவுடையவன். எதிரிகள் முடுகினால், இவன்தான் வாய்க்கரையிலே யிருந்து பண்ணும் ஆர்ப்பாவத்தைக் கேட்டு எதிரிகள் முழுக்காயாக அவியும்படியாயிருக்கும். அந்தப்புரத்திலுள்ளார் 'எங்கள்வாய்புகு சோற்றைப் பறித்து ஜீவியா நின்றான்' என்று முறைப்பட்டால், அவன் வாய்விடாச்சாதியென்னலாம்படியிறே இருப்பது. ஓசையும் ஒளியு முடையனாய் எதிரிகளை ஊதப்பறக்கும்படி பண்ணியிறே யிருப்பது. அல்லாத ஆழ்வார்கள் சூரியரேயாகிலும் தடியர் கழுந்தரென்னலாய், இவனைப் போலே லக்ஷ்யுடையாரில்லையிறே. மரங்கள்போல் வலிய நெஞ்சராகையாலே எரியழலம்புக ஊதிக்கொளுத்தினபடி. இப்படி ஆச்ரிதரக்ஷணம் பண்ணினவன் விரும்பாத மேகலையால் எனக்கு என்ன ப்ரயோஜனமுண்டு?

மேகலையாற்குறைவில்லா மெலிவுற்றவகலல்குல்*
போகமகள்புகழ்த்தந்தை விறல்வாணன்புயந்துணித்து*
நாகமிசைத்துயில்வான்போல் உலகெல்லாம் நன்கொடுங்க*
யோகணைவான்கவராத உடம்பினாற்குறைவிலமே. (9)

ஒ.—ஒன்பதாம் பாட்டில், ஆச்ரிதவிரோதியான பாணனுடைய பாஹுவநத்தைக் கழித்துத் திருவநந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளுமவன்போலே ஸகலஜந்துக்களும் உஜ்ஜீவிக்கும் ப்ரகாரத்தைத் திருவுள்ளத்தாலே ஆராயாநின்றுள்ள எம்பெருமான் விரும்பாத உடம்புகொண்டு கார்யமில்லை என்கிறாள். [மேகலைபால் என்று தொடங்கி] - ம்ருதுஸ்வபாவையாய் மேகலாலங்க்ருதமாய் விஸ்த்ருதமான நிதம்பப்ரதேசத்தையுடையளாய் போகபோக்யையான உஷையுடைய தமப்பனுமாய் சௌர்யவீர்யாதிப்ரதையையுடையனுமாய் பெருமிடுக்கனுன பாணனுடைய பாஹுவநத்தைக் கழித்து.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ஆச்ரிதவிரோதிகளை அழியச்செய்து ஸர்வரும் உஜ்ஜீவிக்கும் வழியெண்ணுமவன் விரும்பாத உடம்புகொண்டு கார்யமென்? என்கிறாள். [மேகலையால் குறைவில்லா] - உடை அழகிதாயிருக்கை. [மெலிவுற்ற] - ம்ருதுஸ்வபாவை; பிரியத்தகாதவள் [அகல் அல்குல்] - அகன்ற நிதம்பப்ரதேசத்தையுடையவள். [போக மகள்] - போகபோக்யையான பெண். ஒப்பனையாலும் ஆத்மகுணத்தாலும் ரூபகுணத்தாலும் பருவத்தாலும் குறைவற்றவள். [புகழ்த்தந்தை] - உஷையினுடை பிதாவென்னும் வார்த்தைப்பாட்டை யுடையவனென்னுதல்; சௌர்யவீர்யாதி குணப்ரதையென்னுதல். [விறல் வாணன்] மிடுக்கையுடைய வாணன். "பாராயமம கிம்புஜை:" என்ற யுத்தகண்டூதியாலே மிடுக்குக்குப் போக்குவிடவேண்டும்படியானவன். ஒருதேவதாஸந்நிதியில் ஸத்த்வம் உத்ரிக்தமாகை ப்ராப்தமாயிருக்க, பரஹிம்ஸையையிறே வேண்டிக்கொண்டது. [புயம் துணித்து] - தலையறுக்கைக்குக் குற்றம் போந்திருக்க உஷை பித்ருஹீநையாகவொண்ணாதென்று தோள்களைத் துணித்துவிட்டான். [நாகமிசைத்துயில்வான்போல்] - பூபாரமான விரோதிகள் போனபின்பாயிற்று, படுக்கையில் பொருந்திற்று [துயில்வான்போல்] - கண்வளர்கிறானென்று பேர்; சேதநருடைய ஹிதசிந்தைபாயிற்றுப் பண்ணுகிறது [உலகெல்லாம் இத்யாதி] - 'ஸகலசேதநரும் நம்மோடே சேர்ந்து தலைக்கட்டவற்றே' என்று யோகநித்ரை பண்ணுகிறவன். [கவராத] - இப்படி ஸர்வரையும் ஆதரிக்கிறவன் என்னை ஆதரியானாகில் என் உடம்பைக் கட்டிக்கொண்டு கிடக்கவோ? அவன் "பக்தாநாம்" என்று இருக்குமாபோலே இவளும் 'அவனது' என்றிறே இருப்பது.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. ஆச்ரிதவிரோதியான வாணனை அழியச்செய்து, ஸர்வரும் உஜ்ஜீவிக்கும்வழி யெண்ணுமவன் விரும்பாத உடம்புகொண்டு கார்யமென்? என்கிறாள்.

[மேகலையால் குறைவில்லா] - 'உஷைக்குக் கூறையுடை அழகியதாயிருக்கும்போலே காண்' என்னுமாம் வங்கிப்புரத்துநம்பி. [மெலிவுற்ற] ம்ருதுஸ்வபாவையாயுள்ளாள். பிரிந்து தனியிருக்கப் பொறாதவள். [அகல்அல்குல்] அகன்ற நிதம்ப ப்ரதேசத்தையுடையளாயிருக்கை. [போகமகள்] போகபோக்யையான பெண்பிள்ளை. [புகழ்த் தந்தை] உஷைக்குப் பிதாவான வார்த்தைப்பாட்டாலுள்ள புகழையுடையவனென்னுதல், சௌர்யவீர்யாதிகளாலுள்ள ப்ரதையையுடையவனென்னுதல். [விறல்வாணன்] மிடுக்கையுடைய வாணன். ஒரு தேவதை ஸந்நிதியிலே யிருந்தால் ஸத்வம் உத்ரிக்தமாயிருக்கக்கடவதாயிருக்குமிறே எல்லார்க்கும்; அவ்வளவிலும் யுத்தகண்டூதி வர்த்தித்து 'எனக்கு எதிரியாயிருப்பானொருவனைக் காட்டவேணும்' என்று வேண்டிக்கொள்ளும்படியான பெருமிடுக்கனானவன். [புயம் துணித்து] 'இவன் அறக்கைவிஞ்சினான்' என்று கரத்தைக் கழித்துவிட்டான். தலையையறுத்துவைக்கவேண்டுங் குறையுண்டாயிருக்கச் செய்தேயும், 'உஷை பித்ருஹீநையாகவொண்ணாது' என்று உயிரை நிறுத்திவைத்துக் கழித்தானாயிற்று. [நாகம் இத்யாதி] பாணனுடைய புஜவநத்தைத் துணித்த பின்பாயிற்று, போகத்தில் பொருந்திற்று. 'துயில்

வான்போல்' என்பானென்? அங்ஙனன்றோவென்னில், [உலகெல்லாம் கண்கொடுக்க போகின்றவான்] - இன்னமும் பாணன்போல்வார் எதிரிட்டாருண்டாகில் அவர்களையும் சேர்த்து, லௌகிகர் நம்மையே பற்றிக் கரை மரம்சேரும் விரகேதோ?' என்று இத்தையே சிந்தித்துக் கொண்டு போககித்ரை பண்ணு நிற்கும். [கவராத] இப்படி எல்லார்பக்கலிலும் பண்ணும் பரிவை அவன் என்பக்கலிலே பண்ணுதேயிருக்க, நான் என் னுடம்பைக் கட்டிக்கொண்டு கிடக்கவோ? அவனுக்காகக் கண்ட உடம்பாயிற்று, இவளது. அவனுக்கு உடலாகவிறே இவள்தான் இத்தை விரும்புவது. அவன்தான் தன்னுடம்பு *பக்தாநாம்* என்றிருக்குமா போலே சேஷிக்காகக் கண்ட உடம்பாயிற்று, இது.

உடம்பினாற்குறைவில்லா உயிர்பிரிந்தமலைத்துண்டம்*
கிடந்தனபோல்துணிபலவா அசுரர்குழாந்துணித்துகந்த*
தடம்புனல்சடைமுடியன் தனியொருகூறமர்ந்துறையும்*
உடம்புடையான்கவராத உயிரினாற்குறைவிலமே. (10)

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், ப்ரதிபக்ஷம் எத்தனையேனும் மிக்கதேயாகிலும் போக்கும் ஸ்வபாவனும் அத்யந்தசீலவானுமுள்ள எம்பெருமான் கவராத உயிரினால் கார்யமுடையோமல்லோம் என்கிறாள். [உடம்பினால் என்று தொடங்கி] - ஸப்ராணராய்க்கொண்டு ஸஞ்சரிக்கிற பெரியபர்வதங்கள் ப்ராண ஹீநமாய் முறிந்து விழுந்துகிடந்தாப்போலே பலதுணியாம்படி பெருடம்பையுடையரான அஸுர ஸமூஹங்களைச் சேதித்து ஆச்ரிதவிரோதிநிரஸனத்தாலே நிரவதிகப்ரீதியுக்தனுமாவதும் செய்து பெரு வெள்ளமான கங்காஜலத்தை ஏகதேசத்தே அடக்கவற்றான ஜடையோடு கூடின முடியையுடையனான ருத்ரன் தனக்கு அடைந்த தேசத்திலேதானே நிரந்தரவாஸம் பண்ணும்படியான திருமேனியை யுடையான்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், முதற்பாட்டிற் சொன்ன சீலகுணத்தையும் விரோதிநிவ்ருத்தியையும் சொல்லி 'அவன்விரும்பாத ஸத்தையால் எனக்கு என்ன கார்யமுண்டு?' என்று உபக்ரமத்தோடே சேர உபஸம்ஹரிக்கிறாள். [உடம்பினால் குறைவில்லா அசுரர்] - ஆத்மவஸ்து குறைய உடம்பைக் குறைவறப் பேணுமவர்கள். ஆத்மவஸ்துவில் பண்ணும் அஹம்புத்தியை உடம்பிலே பண்ணி அதுக்கே நன்மைப் பண்ணிப் போந்தவர்கள். [உயிர்பிரிந்த இத்யாதி] - ப்ராணன்களோடே ஸஞ்சரித்துத் திரிந்த பர்வதங்கள் இந்த்ரன்கையில் வஜ்ராயுதத்தாலே துணியுண்டு பலசகலங்களாய்க் கிடந்தாப்போலே திரள்திரளாக வந்த அஸுரஸமூஹத்தைத் துணித்து. [உகந்த] - ஆச்ரிதவிரோதிகள் போகபெற்றோமென்று உகந்தான். ப்ராப்தி ஒத்திருக்க அழியச்செய்து அவர்கள் விநாசம் ப்ரியமாம்படியிறே ஆச்ரிதபக்ஷபாதம். [தடம்புனல சடைமுடியன்] - 'பெருவெள்ளமான கங்காஜலத்தை ஜடையில் ஏகதேசத்திலே தரியா நின்றேன்' என்னும் அபிமாநத்தையுடையருத்ரன். [தனி ஒருகூறு அமர்ந்து உறையும்] - தானே தனக்கு அடைத்த கூற்றிலே நிரந்தரவாஸம் பண்ணும். [உடம்புடையான்] பிராட்டி திருமார்பை அபிமா நித்திருக்குமாபோலே துர்மாநிக்கும் அணையலாம்படி உடம்பு கொடுத்திருக்குமவன். இப்படி பொதுவான உடம்போடே என்னை அணைக்கைக்கு அவன் மேல்விழாதபின்பு என்னால் எனக்கு என்ன கார்யமுண்டு? முன்பு ஆத்மீயங்களையிறே வேண்டா என்றது; அதுக்கெல்லாம் ஆச்ரயமான ஆத்மவஸ்துவும் வேண்டா என்கிறாள்.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. முதற்பாட்டிற்சொன்ன சீலகுணத்தையும் விரோதிநிரஸநத்தையும் சொல்லி, அவன் விரும்பாத ஸத்தையால் என்ன கார்யமுண்டு? என்று உபக்ரமத்தோடே சேர உபஸம்ஹரிக்கிறாள். 'உடம்பினாற்குறைவில்லா வுயிர்பிரிந்த மலைத்துண்டம் கிடந்தன போல் துணிபலவா அசுரர்குழாந்துணித்து' என்றத்தால் "நீறுசெம்படியாக நிறுபித்துப்படை தொட்ட" என்றத்தைச் சொல்லுகிறது. 'தடம்புனலசடைமுடியன் தனியொருகூறமர்ந் துறையு முடம்புடையான்' என்றத்தால் "கூறுஞம் தனியுடம்பன்" என்றத்தைச் சொல்லுகிறது.

[உடம்பினாற்குறைவில்லா] அசுரர்குழாமாயிற்று. உயிரிலேயாயிற்று, குறையுண்டாகில் உள்ளது: உயிரைத்தேய்த்து உடம்பை வளர்த்திருந்தவர்கள் நித்ய ஸம்ஸாரிகளாய்ப் போமித்தனையிறே. [உயிர் இத்யாதி] ஸப்ராணரைக்கொண்டு ஸஞ்சரிக்கிற பர்வதங்கள் இந்த்ரன் கையில் வஜ்ராயுதத்தாலே பலகூறும்படி துணியுண்டு கிடந்தாப்போலே அஸுரவர்க்கத்தைப் பலகூறும்படி துணிந்து உகந்தானாயிற்று. உயிர்பிரிந்த மலைத்துண்டம், கிடந்தனபோல் உடம்பினால் குறைவில்லா அசுரர்குழாம் துணிபலவா துணித்துகந்த. *தேவாநாம் தாநவாநாஞ்ச ஸாமாந்யம்* என்கிற ப்ராப்தி எல்லார்பக்கலிலுமுண்டாயிருக்க, 'இவர்கள் ஆச்ரிதவிரோதிகள்' என்னும் ஆகாரத்தாலே இவர்களை நிரஸித்து, 'ஆச்ரிதவிரோதிகளை அறப்பெற்றோமிறே' என்றந்தாலே உகந்தானாயிற்று. [தடம்புனல இத்யாதி] திருமேனியிலே இடங்கொடுக்கச்செய்தே, இது தன்னைக் குணமாக உபபாதிக்கும்படியாயிற்று. அவர்களுடைய துர்மாநம். அபிமாநஶூந்யர் அணையக்கடவ உடம்பிலேயாயிற்று அபிமானிகளுக்கும் இடங்கொடுக்கிறது. மிக்கநீர்வெள்ளத்தையுடைத்தான கங்கையைத் தன் ஜடையில் ஏகதேசத்திலே தரிக்கையால்வந்த அபிமாநத்தையுடைய ருத்ரனானவன், பிராட்டி திருமார்பைப்பற்றி 'இவ்விடம் என் இருப்பிடம்' என்று அபிமானித்திருக்குமாபோலே, ஒருபார்ச்வத்தைப்பற்ற 'இவ்விடம் என் இருப்பிடம்' என்று அபிமானிக்கும்படி அவனுக்கு இடங்கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிற திருமேனியையுடையவன். [கவராத இத்யாதி] இப்படி பொதுவான உடம்பு படைத்தவன் ஆசைப்பட்ட எனக்கு உதவானாகில், இவ்வாத்மவஸ்துவைக்கொண்டு என்ன கார்யமுண்டு? என்கிறான். இதுக்கு முன்பெல்லாம் தேஹத்தையும் தேஹாநுபந்தி பதார்த்தங்களையுமிறே 'வேண்டா' என்றது; அவைதான் அநித்யமாயிருக்கையாலே தன்னடையே கழியுமத்தை 'வேண்டா' என்றதாயிருக்குமிறே; அதுக்காக நித்யமான ஆத்மவஸ்துவையும் 'வேண்டா' என்கிறான். இத்தை 'வேண்டா' என்கிறதுக்கு அடியென்? என்னில்; இது கெடக்குமாகில், இன்னமும் ஒரு ஜந்மமுண்டாய்ப் பழையவையுமெல்லாம் வந்து தோற்றி மூலையொழுந்து கோவுபடுகைக்கு உடலாயிருக்குமிறே. இனித்தான் அவனுடைய நித்யேச்சையாலேயிறே இதினுடைய நித்யத்வமும்; அவனுக்கு இச்சையில்லாதபோது பின்னை இதுதான் கொண்டு கார்யமில்லையிறே.

உயிரினாற்குறைவில்லா உலகேழ்தன்னுள்ளொடுக்கி*
தயிர்வெண்ணெயுண்டானைத் தடங்குருகூர்ச்சடகோபன்*
செயிரில் சொல்லிசைமாலை ஆயிரத்துளிப்பத்தால்*
வயிரஞ்சேர்பிறப்பறுத்து வைகுந்தம்நண்ணுவரே. (11)

ஒ.—நிகமத்தில், ஸர்வேச்வரனுமிருந்துவைத்து ஆச்ரிதஸுலபனான எம்பெருமானைச் சொன்ன இத்திருவாய்மொழியை வல்லார் காழ்ப்பேறின ஸம்ஸாரதுரிதமற்றுத் திருநாட்டிலே புகுவர் என்கிறார். [உயிரினால் என்று தொடங்கி] - அஸங்க்யரான ஆத்மாக்களையுடைய ஸமஸ்தலோக நிர்வாஹத்தை யெல்லாம் தன்ஸங்கல்பத்தாலேபண்ணி ஆச்ரிதக்ருஹங்களிலே வந்து திருவவதாரம் பண்ணி அவர்களுடைய வஸ்துக்களே தாரகமான தன்மையையுடையவன். செயிர் - குற்றம்.

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றார் காழ்ப்பேறின ஸம்ஸாரத்தை அறுத்துப்பரமபதத்திலே புகப்பெறுவர் என்கிறார். [உயிரினால் இத்யாதி] - அஸங்க்யாதரான ஆத்மாக்களால் பூர்ணமான ஸமஸ்தலோகங்களுடைய நிர்வாஹத்தையும் தன்ஸங்கல்பத்தாலே பண்ணி. [தயிர்வெண்ணெய் உண்டானை] - ஆச்ரிதர்உகந்த த்ரவ்யமே தாரகமாகவுடையவனை. இதனால், ஸர்வேச்வரனாயிருந்துவைத்து ஆச்ரிதஸுலபனானவனை யென்கை. [தடங்குருகூர்ச் சடகோபன்] - பரப்பையுடைத்தான திருநகரி. ஈச்வரன் விரும்பாத ஆத்மாத்மீயங்கள் வேண்டா வென்கிற இவர்படி காணத்திரண்ட ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்கெல்லாம் இடம்போந்திருக்கை. செயிர் - குற்றம் இல் - இல்லாமை: குற்றமற்ற இப்பத்து. ஈச்வரன் விரும்பாத ஆத்மாத்மீயங்கள் வேண்டா என்கிற இடம் அகவாயிலும் உண்டாம்படியாயிருக்கை. [வயிரம்சேர்பிறப்பறுத்து] - தனக்கு அநிஷ்டமானால் தன்னால் கழிக்கவொண்ணாதபடி காழ்ப்பேறின

ஸம்ஸாரத்தை அறுத்து. [வைகுந்தம் நண்ணுவரே] - இங்கேயிருந்து அவன்விரும்பாதவை வேண்டா வென்று க்லேசப்படாதே அநேகசரீரபரிக்ரஹம்பண்ணி அநுபவிக்கலாந் தேசத்தைப் பெறுவர்கள்.

௬௫.—நிகமத்தில் இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸித்தவர்கள், காற்ப்பேற்ற ஸம்ஸார துரிதமற்றுப் பரமபதத்திலே புகப்பெறுவர்கள் என்கிறார்.

[உயிரினால் இத்யாதி] அஸங்க்யேயரான ஆத்மாக்களால் பூர்ணமாயிருக்கின்ற ஏழுலகத்தையும். [தன்னுள் ஒடுக்கித் தயிர்வெண்ணெயுண்டானை] தயிரும் வெண்ணெயும் களவு காணப் புகுகிறபோது, 'செருப்புவைத்துத் திருவடி தொழுவாரைப்போலே ஸ்வபரதைக்கு உடலாகவொண்ணாது' என்று' எல்லாலோகங்களுக்கும் வேண்டும் ஸம்விதானம் தன்ஸங்கல்பத்தாலே செய்து, பின்னையாயிற்று வெண்ணெய் அமுதுசெய்தது. [உலகேழு தன்னுள் ஒடுக்கித் தயிர்வெண்ணெயுண்டானை] கர்ப்பிணிகள் வயிற்றில் பிள்ளைக்கேடாக போஜநாதிகள் பண்ணுமாபோலே, உள்விழுங்கின லோகங்களுக்கு ஜீவநமாகத் தயிர் வெண்ணெயுண்டான். ஸர்வேச்வரனுயிருந்து வைத்து, ஆச்ரிதஸ்பர்சமுள்ள த்ரவ்யத்தாலல்லது செல்லாதபடியிருக்குமவனாயிற்று; *ஸர்வஸ்ய ஜகத: பாலௌ வத்ஸாபாலௌபபூவது:* என்னுமாபோலே, [குடங் குருகூர்ச்சடகோபன்] *ப்ருந்தம்ப்ருந்தமயோத்யாயாம்* என்கிறபடியே 'பெருமாளுடைய திருவபிஷேக மங்கள மஹோத்ஸவத்தைக் காணவேணும்' என்று நாடடையத் திரண்டு கிடந்தாப்போலே, இவர் 'ஆத்மாத்மீயங்கள் வேண்டா' என்று கழித்திருக்கிற இருப்பைக் காண்கைக்காகத் திரண்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஜகத்துக்குஅடைய இடம் போரும்படியான பரப்பையுடைத்தான திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார். [செயிரில் சொல்லிசைமாலை] 'செயிர்' என்று குற்றம்; 'இல்' என்று இல்லாமை; குற்றமின்றிக்கேயிருக்கை. அதாவது 'ஆத்மாத்மீயங்கள் வேண்டா' என்ற வார்த்தையில் புரையற்றிருக்கை. [வயிரஞ்சேர்பிறப்பறுத்து] இவர் 'வேண்டா' என்று கழித்தாலும் விடாதபடி காற்ப்பேறிக் கிடக்கிற ஸம்ஸாரத்தைக் கழித்து. [வைகுந்தம் நண்ணுவரே] ஒருடம்பாய், 'இதுதானும் வேண்டா' என்று கழிக்கும்படியான இவ்வுடம்பைவிட்டு, *ஸ ஏகதா பவதி த்ரிதாபவதி* என்கிறபடியே, அவனுடைய ஸங்கல்பாதீநமாகவும் அதடியான தன்ஸங்கல்பாதீநமாகவும் அநேகசரீர பரிக்ரஹம்பண்ணி அடிமைசெய்யலாம் தேசத்திலேபோய்ப் புகப்பெறுவர். பலபடியாலும் அடிமைசெய்யப்பெறுவர். அவன் விரும்பினபடி இது என்று அறியாதேயிறே இவர்தாம் வேண்டா என்கிறது.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஒன்பதாந் திருவாய்மொழி - நண்ணாதார் : ப்ரவேசம்

ஒ.—ஒன்பதாந்திருவாய்மொழியில், 'எம்பெருமான் விரும்பாத ஆத்மாத்மீயங்களால் கொள்வதொரு கருமமில்லை; அவனுக்கு உபயோகப்படாதவை நசிக்க அமையும்' என்று மநோரதித்திருந்த இடத்திலும் அது தாம் நினைத்தபடியல்லாமையாலே விரஹவ்யஸநத்தாலே மிகவும் தளர்ந்தவராய் ஸமது:க்கிகளோடே கூட ப்ரலாபித்துத் தரிப்போமென்று லோகத்தை அந்வேஷித்த இடத்தில், தம்மைப்போலே தத்ஸம்ச்லேஷ விச்லேஷைக ஸுகது:கரன்றிக்கே அந்யபரராய் சப்தாதி விஷயங்களுடைய லாபாலாபங்களே ஸுகது:க்கங்களாகக் கொண்டிருக்கிற ஜந்துக்கள் படுகிற து:க்கத்தை

அநுஸந்தித்து மிகவும் நோவுபட்டு, தமக்கு எம்பெருமானோடு உள்ள விச்லேஷவ்யஸநத்தை மறந்து 'இஜ் ஜந்துக்களுடைய து:க்கத்தைப் போக்கும் விரகு ஏது?' என்று அதிலே தத்பரராய், 'ஸர்வஜ்ஞனும் ஸர்வசக்தியாய்ப் பரமோதாரனும், என்றும் எல்லாருடைய ரக்ஷணத்திலே தீக்ஷிதனும் ஸர்வாபராதஸஹனும் நினைத்தது முடிக்கைக்கு ஈடான ஸாமர்த்த்யத்தை யுடைய ஸர்வேச்வரனுன நீ உளனுயிருக்க, ஸமஸ்த ஜந்துக்களும் எண்ணிறந்த து:க்கங்களாலே மிகவும் நலிவு படும்படியாக 'இது ஒரு லோகஸ்வபாவத்தைப் பண்ணும்படியே.! இவற்றை இங்ஙனே படுத்தியருளவொண்ணுது; இவர்களை நிர்த்து:க்கராம்படி பண்ணியருளுதல், இது கண்டு பொறுக்க மாட்டாதே யிருக்கிற என்னை முடித்தல் செய்தருள வேணும்' என்று ஆழ்வார் ஆந்ருசம்ஸ்யத்தாலே நோவுபட்டு அர்த்திக்க, 'அவர்களுக்கு இச்சையின்றிக்கே ஒழிந்த பின்பு என்னுல் செய்யலாவது உண்டோ?' என்று எம்பெருமான் அருளிச்செய்ய, 'அங்ஙனேயாகில், என்னை ஈண்டென விஷயீகரித்தருளவேணும்' என்ன, இவருக்கு ஸம்ஸாராநுஸந்தாநத்தால் வந்த க்லேசமெல்லாம் நிவ்ருத்தமாம்படி பரமபதத்திலே அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரகந்தரான அயர்வறு மமரர்கள் அடிமை செய்யப் பெரிய பிராட்டியாரும் தானும் வ்யாவ்ருத்தனுக இருந்தருளினபடியைக் காட்டியருள, கண்டு அநுபவித்து க்ருதார்த்தராகிறுர். 'உன்னையொழிய அந்யபரமான ஜகத்திலே இருக்கிற இருப்பு உன்னை விச்லேஷித்த வ்யஸநத்திற்காட்டிலும் மிகவும் துஸ்ஸஹமாயிராநின்றது; ஆன பின்பு, அவர்கள் நடு இராமே என்னை முடிக்கவேணும்' என்று எம்பெருமானைக் குறித்து விண்ணப்பஞ்செய்கிறுர் என்றுமாம்.

இ.—ஒன்பதாந் திருவாய்மொழியில், கீழில் திருவாய்மொழியிலே 'அவன் விரும்பாத ஆத்மாத்மீயங்களால் ஒருகார்யமில்லை; இவை நசிக்க அமையும்' என்று மநோரதித்த இடத்திலும் அது தாம் நினைத்தபடி முடிந்ததில்லை. பேற்றுக்கு அவன் வேண்டினவோபாதி முடிகைக்கும் அவன் கை பார்த்திருக்கவேண்டுகையாலே விரஹவ்யஸநம் மிக்கு ஸமது:க்கிகளோடே கூடக் கூப்பிட்டு தரிக்கைக்காக ஸம்ஸாரிகளை அந்வேஷித்த இடத்தில், தாம் பகவத்விஷயத்திலிருக்கிறுப்போலே சப்தாதிவிஷயங்களினுடைய லாபாலாபங்களே ஸுகது:க்கங்களாய் அவர்கள் படுகிற து:க்கத்தைக் கண்டவாறே தம்முடைய இழவை மறந்து இவர்கள் து:க்கநிவ்ருத்தியிலே தத்பரராய், ஸர்வஜ்ஞனும் ஸர்வசக்தியாய்ப் பரமோதாரனும் ஸர்வருடையவும் ரக்ஷணத்திலே தீக்ஷிதனும் ப்ராப்தனுன நீ உண்டாயிருக்க, இவை எண்ணிறந்த து:க்கங்களாலே நோவுபடும்படியாக இது ஒரு லோகஸ்வபாவம் இருந்தபடி என்' என்று விஷண்ணராய், 'இவர்களை நிர்த்து:க்காரம்படி பண்ணுதல், இது கண்டு பொறுக்கமாட்டாத என்னை முடித்தல் செய்தருள வேணும்' என்ன, 'அவர்களுக்கு இச்சை யில்லாமையாலே நாமும் உம்மோபாதி நொந்து காணும் இருக்கிறது' என்ன, 'ஆகில், இவர்கள் நடுவில் நின்றும் என்னை உன் திருவடிகளிலே வாங்கியருள வேணும்' என்ன, இவர்க்கு ஸம்ஸாராநுஸந்தாநத்தால் வந்த க்லேசமெல்லாம் மாறும்படி 'உம்முடைய இருப்பு இது காணும்' என்று பரமபதத்திலே அயர்வறும் அமரர்கள் அடிமை செய்யப் பிராட்டியும் தானும் வ்யாவ்ருத்தனுயிருக்கிற இருப்பைக் காட்டிக் கொடுக்கக் கண்டு அநுபவித்து க்ருதார்த்தராகிறுர். "ப்ரியம் ஜநமபச்யந்தீம் பச்யந்தீம் ராக்ஷஸீகணம், ஸ்வகணே நம்ருகீம் ஹீநாம் ச்வகணைராவ்ருதாமிவ" என்கிறபடியே உன்னையொழிய அந்யபரமான ஜகத்திலே இருக்கிற இருப்பு உன்னை விச்லேஷித்த வ்யஸநத்திற் காட்டிலும் அஸஹ்யமா யிராநின்றது. இவர்கள் நடுவே இராமே என்னை முடிக்கவேணும் என்கிறுர் என்னவுமாம்.

ஈடு.—'உடம்பு வேண்டா, உயிர் வேண்டா' என்று இவற்றை உபேக்ஷித்துப்பார்த்தார், தாம் 'வேண்டா' என்றவாறே தவிருமாகக்கொண்டு; அவை தவிர்ந்தனவில்லை; ஒன்றைப் பெறுகைக்கேயன்றிக்கே முடிகைக்கும் உன் தரவு வேணுமாகில் அத்தைத்தந்தருள வேணுமென்கிறுர். இவ்வமங்கள சப்தத்தைத் திருமுன்பே விண்ணப்பஞ்செய்யவேண்டும்படியாகக் காணும் இவர் ஸம்ஸாரத்தை வெறுத்தபடி. எம்பார், 'உன்னைப்பிரிந்திருந்து படுகிற க்லேசத்தினளவல்ல உன்னையொழியப் புறம்பே பேறும் இழவுமாயிருக்கிற ஸம்ஸாரிகள் நடுவேயிருக்கிற இருப்பால் படுகிற க்லேசம்; இத்தைத் தவிர்த்தருள வேணுமென்கிறுர்' என்று அருளிச்செய்வர். *உத்பபாத கதாபாணி:* ராவணனோடு பொருத்தமை பிறந்தபின்பு, நெருப்புப்பட்ட தரையில் கால்பாவாதாப்போலே அவ்விடம் அடிகொதித்துப் போந்தானுயிற்று; *கதா*

அங்குள்ளாரில் *நநமேயம்* என்றது தடியொன்றுமேயாயிற்று. *சதுர்ப்பி:* அதுவும் எடுத்துத் தோளிலே வைக்க வேணுமே. அதுவும் வேண்டாதார் நால்வருமேயாயிற்று. இத்தால் ஒருவன் 'பகவத் விரோதத்திலே நிலைநின்றான்' என்று அறிந்தால் தன்னைக்கொண்டு அகலவிறே அடுப்பது. ஆழ்வான் அங்ஙனன்றிக்கே, 'ஏறாளுமிறையோ''னில் தம்முடைய ஆற்றாமைக்குக் கூட்டாவார் உண்டோ? என்று லோகவ்ருத்தாந்தத்தை அந்வேஷித்து ஸம்ஸாரிகளைப் பார்த்தார்; அவர்கள், தாம் இவ்விஷயத்தில் ப்ரவணராயிருக்கிறாப்போலே சப்தாதி விஷயங்களிலே ப்ரவணராய், அவற்றினுடையபேறிழவுகளே லாபாலாபமாம்படி யிருந்தார்கள்; வாளேறுகாணத் தேளேறு மாய்ந்து, அத்தைக்கண்டவாறே தம் இழவை மறந்தார்; இவர்களுடைய இழவே நெஞ்சிலே பட்டது. ஸர்வேச்வரனைப் பார்த்தார்; அவன் ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வசக்தியாய் பரமோதாரனாய் எல்லாருடைய ரக்ஷணத்திலே தீக்ஷித்திருக்குமவனாய் ஸர்வாபராதஸஹனாய் ஸர்வநியந்தாவாயிருந்தான்; அவன்படி இதுவாயிருக்க, இவை இப்படி நோவுபடுகைக்கு இவ்விடம் தன்னரசு நாடோ? என்று பார்த்து, நீ ஸர்வேச்வரனாய் பரமக்ருபாவானாய் ப்ராப்தனுமாய் இவற்றின் க்லேசம் அறிந்து பரிஹரிக்கைக்கு ஈடான ஜ்ஞாநசக்திகளை யுடையையுமாயிருக்க, இவை இங்ஙனே கிடந்து நோவுபடுகை போருமோ? இவற்றைக் கரைமரஞ்சேர்க்க வேணும்' என்று அவன் திருவடிகளைப் பிடிக்க, 'நம்மால் செய்யலாவதுண்டோ? இவை சேதநரானபின்பு இவைதனக்கே ருசியுண்டாகவேணுமே; நாம் கொடுக்கிற இது புருஷார்த்த மாகவேணுமே; புருஷன் அர்த்திக்கக் கொடுக்குமதிறே புருஷார்த்தமாவது; அசித்தாய் நாம் நினைத்தபடி கார்யங்கொள்ளுகிறோமல்லோமே; இவற்றுக்கு நம்பக்கலிலே ருசி பிறக்கைக்கு நாம் பார்த்து வைத்த வழிகளையடையத் தப்பினபின்பு நம்மாற் செய்யலாவதில்லைகாணும்; நீர் இத்தை விடும் என்று ஸமாதாநம்பண்ண, 'நீ பண்ணின இது பரிஹாரமாய் நான் ஸமாஹிதனாவது 'இவை தங்கார்யத்துக்குத் தாம் கடவராய் நோவுபடுகிறன' என்று உன்னால் சொல்லலாமன்றன்றோ'? என்ன, 'இவை சேதநராகையாலே இவற்றின் வாசியறியவேணுமென்று நம்மை ஒருதட்டும் சப்தாதிகளை ஒருதட்டுமாக வைத்து உங்களுக்கு வேண்டிற்றொன்றைக் கொள்ளுங்கோள் என்ன, சப்தாதிகள் இருந்த தட்டு தாழ்ந்திருக்கையாலே அத்தட்டை 'அமையும்' என்று பற்றிற்றின; நாமும் ஆர்த்தனையும்பார்த்து முடியாமைகாணும் கை வாங்கிற்று; இனி நம்மாற் செய்யலாவதில்லை; இனி நீரும் இத்தை விடும்'' என்ன, 'ஆகில்' உன்னையொழியப் புறம்பே பேறும் இழவுமாயிருக்கிற இவர்கள் நடுவில் நின்றும் என்னை முன்னம் வாங்கவேணும்' என்ன, 'முன்பே உம்மை வாங்கினோமே; ஸம்ஸாரிகளோடு பொருந்தாதபடி பண்ணினோமாகில், ஸம்ஸாராநுஸந்தாநத்தாலே வந்த க்லேசமெல்லாம் போம்படி உம்முடைய இருப்பு இதுகாணும்' என்று பரமபதத்தில் அயர்வறுமமரர்கள் அடிமைசெய்யப் பெரியபிராட்டியாரும் தாமுமாக வ்யாவ்ருத்தமாக இருக்கிற இருப்பைக் காட்டித்தந்து 'அங்கே உம்முடைய நெஞ்சு ப்ரவணமாம்படி பண்ணினோமாகில், இனி உமக்குப் பேற்றுக்குக் குவாலுண்டோ? நாம் செய்யவேண்டுவதென்?' என்ன, இவை யிரண்டையும் அநுஸந்தித்து தரித்து க்ருதார்த்தராய்த் தலைக்கட்டுகிறார்'' என்று பணிக்கும். (*மையகண்ணாள் மலர்மேலுறைவாளுறை மார்பினன் செய்யகோலத்தடங்கண்ணன் விண்ணோர் பெருமான் தன்னை என்று கண்டு அநுபவித்தாரே*) ஆழ்வான் தான் ஓரிடத்தே வழிபோகாநிற்க, ஒருஸர்ப்பம் தவளையைப் பிடித்துக் கூப்பிடாநிற்க, 'இது ஆர் அறியக்கூப்பிடுகிறது?' என்று மோஹித்தானும்; இவ்வாழ்வான் ப்ரக்ருதிக்குச் சேருமே இவர் நிர்வாஹமும்.

நண்ணாதார்முறுவலிப்ப நல்லுற்றார்கரைந்தேங்க*
எண்ணாராத்துயர்விளைக்கும் இவையென்னவுலகியற்கை?*
கண்ணாளா! கடல்கடைந்தாய்! உனகழற்கேவரும்பரிசு?*
தண்ணாவாதடியேனைப் பணிகண்டாய்சாமாறே. (1)

ஒ.—முதற்பாட்டில், 'நீ ஸர்வரக்ஷணஸமர்த்தனாய் ஸர்வநிர்வாஹகனா யிருக்க, இந்த ஸம்ஸாரிகள் அபரிமித து:க்கபாக்குக்களாயிருக்கிற படியைக் கண்டு நான் பொறுக்கமாட்டுகிறிலேன்;

இவர்களார்த்தியைத் தீர்த்தல், இத்தை அநுஸந்தியாதபடி என்னை முடித்தல் செய்ய வேணும், என்று எம்பெருமானுக்கு விண்ணப்பஞ் செய்கிறார். [நண்ணாதார் என்று தொடங்கி] - சத்ருக்கள் ப்ரீதராய்ச் சிரிக்கும்படியாகவும், ஸ்நேஹிகளான பந்துக்கள் அவஸந்நராம்படியாகவும் எண்ணிறந்த து:க்கங்களை விளைக்கிற இவை என்ன லோகயாத்ரை! [கண்ணாளா என்று தொடங்கி] - க்ருபாவானாய் மஹாயத்நம் பண்ணியும் ஆச்ரிதருடைய அபேக்ஷிதங்களை முடித்துக் கொடுக்குமவனே! உன் திருவடிகளிலே வரும்படி தாழாதே என்னை சரீரத்தை விச்லேஷிப்பித்தருளவேணும்.

இ.—முதற்பாட்டில், 'நீ உளையாயிருக்க, ஸம்ஸாரிகள் படுகிற து:க்கம் அஸஹ்யமாயிராநின்றது: ஆனபின்பு, இவர்கள்நடுவே இராமே என்னை முடிக்கவேணும்' என்கிறார். [நண்ணாதார் முறுவலிப்ப] - சத்ருக்களானவர்கள் ஓர் அநர்த்தம் வந்தவாறே அதுவே ஹேதுவாக ப்ரீதராய்ச் சிரிப்பர்கள். [நல் உற்றார்] - ஸ்நேஹிகளான பந்துக்கள். [கரைந்து ஏங்க] - "நினைதொறும் சொல்லுந்தொறும் நெஞ்சு இடிந்துகும்" என்கிறபடியே அதிக்லேசப் படாநிற்பர்கள். சத்ருக்கள் சிரிக்கிற சிரிப்போடு பந்துக்களுடைய அதிப்ராவண்யத்தோடு வாசியில்லை, இவர்க்கு அஸஹ்யமாமிடத்தில்; பகவல்லாபாலாபங்களே ஸுகது:க்கமாயிருக்கவிறே அடுப்பது. பகவத்வ்யதிரிக்தவிஷயத்தில் மித்ராமித்ரகதை இல்லை யென்கை. "பேராளன் பேரோதும் பெரியோரை யொருகாலும் பிரிகிலேன்" என்று தத்ஸம்பந்தத்தாலே ப்ரீதி; "எண்ணாத மானிடத்தை யெண்ணாதபோதெல்லா மினியவாறே" என்று அவைஷ்ணவவிஷயமிறே அநாதரம். [எண்ணாராத் துயர் விளைக்கும்] - எண்ணிறந்த து:க்கங்களை விளைக்கும். அந்தமில் பேரின்பத்தை விளைக்கும். தேசத்துக்கு எதிர்த்தலையாயிருக்கை. "ராஜ்யாதிப்ரம்சோ வநேவாஸ:". அநுக்ரஹத்தாலே ரக்ஷணார்த்தமாகஇழிந்த இடத்திலே பட்டபாடிறே இது. [இவை]- ஒருவனுக்கு ஓர் அநர்த்தம் வந்தால் ஐயோ! என்னுமிடத்திலே ப்ரீதராகையும், ப்ராக்ருத ஸம்பந்தங்களைப்பற்ற அதிப்ராவண்யம் பண்ணுகையும் இரண்டும் அப்ரயோஜகமாய், ஸ்வகர்மத்தால் வந்த து:க்கமே அநுபவிக்க வேண்டுகையும். [இவை என்ன உலகியற்கை] - இவற்றின் ஸ்வரூபத்துக்குச் சேராது, உன்னுடைய ரக்ஷணத்துக்குச் சேராது. இது என்னாற் பொறுக்கப் போகிறதில்லை. 'அவர்கள் தந்தாம் கர்மத்தாலே படுகிறார்களாகில், நம்மாற் செய்யலாவது உண்டோ? என்ன, [கண்ணாளா] - ஸ்வஸ்வகர்மங்கள் தாம் தாமே அநுபவிக்கவேணுமாகில் உன் க்ருபைக்கு விஷய மேது? நீர்மையுடையவனை 'கண்ணுடையவன்' என்னக் கடவதிறே. கண் என்று நிர்வாஹகத்வமாய், தம்தாம் கர்மமேயாயிருக்க இது ஏதேனும் தன்னரசுநாடோ? என்கை. 'தாம் தாம் சூழ்த்துக்கொண்டவை அநுபவிக்க வேண்டாதபடி நாம் உதவ எங்கே கண்டீர்?' என்ன, [கடல் கடைந்தாய்] - துர்வாஸச்சாபத்தாலே வந்த அநர்த்தத்தைத் தப்புகைக்கு ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கும் அரியனசெய்து உதவினவனன்றோ? 'அவர்களுக்கு இச்சையுண்டு: அநிச்சுக்களுக்கு நம்மால் செய்யலாவது உண்டோ? என்ன, [உனகழற்கே இத்யாதி] - ஆகில், இவர்கள் நடுவு நான் இராதபடி என்னை உன் திருவடிகளிலே வரும்படி பண்ணியருளவேணும். [தண்ணாவாது] - தண்ணுக்கையாவது-தாழ்க்கை; தாழாது. செய்கிறோமென்று ஆறியிருக்கவொண்ணாது: செய்துகொடு நிற்கவேணும். [அடியேனை] - ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தாலே ஸம்ஸாரிகளோடு பொருந்தாத என்னை. [சாமாறே பணி கண்டாய்] - பணிக்கையாவது-சொல்லுகை. சொலவு நினைவோடே கூடியிறே இருப்பது. சரீரவிச்லேஷத்தைப் பண்ணும்படி பார்த்தருளவேணும்.

ஈடு.—முதற்பாட்டு. உன்னையொழியப் புறம்பே பேறும் இழவுமாயிருக்கிற இவர்கள் நடுவில்நின்றும் நான் உன்திருவடிகளிலே வந்து கிட்டும்படி எனக்கு இச்சரீர விச்லேஷத்தைப் பண்ணித் தந்தருளவேணும் என்கிறார்.

[நண்ணாதார்முறுவலிப்ப] பிறரநர்த்தங் கண்டு சிலர் உகக்கும்படியாவதே, இது என்ன விஸ்மயந்தான்! "ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதாநாம்" அர்ஜுநன் 'என் பரகுபரகு கெடுவது என்று?' என்ன, 'நான் 'ஸர்வபூதஸுஹ்ருத்து' என்று அறிந்தவாறே நீயும் என்னைப்போலே என்விபூதிக்குப் பரியத் தேடுவுதிகாண்' என்றானிறே. நண்ணாதாரென்று சத்ருக்களுக்குப் பேர். ஒருவனுக்கு ஓரநர்த்தம் வந்தவாறே, அற்றைக்குமுன்பு வெற்றிலைதின்றறியார்களே யாகிலும் அன்றாக ஒருவெற்றிலைதேடித் தின்பது, ஒருடுப்பு வாங்கி யுடுப்பது, சிரிப்பதாகாநிற்பர்களாயிற்று' [நல்உற்றார்] ஸர்வேச்வரனே நிருபாதிகபந்துவாய் அவனைப் பற்றினவர்களையே 'அவன்தமர்

எவ்வினையராகிலும் எங்கோனவன்தமரே' என்று, 'அவர்களை ஒருகாலும்பிரிகிலேன்' என்றிருக்கப்ராப்தமாயிருக்க சரீரஸம்பந்தநிபந்தநமாக வருகிறவர்களை நிருபாதிகபந்துக்களாக நினைத்து அவர்களுக்கு ஒன்றுவந்தவாறே, 'நினைதொறும் சொல்லுந்தொறும் நெஞ்சிடிந்துகும்' என்று இவர் பகவத்விஷயத்தை நினைத்தல் சொல்லுதல் செய்யப் புக்கால் படுவதெல்லாம் படாநிற்பர்களாயிற்று. *ஸர்வபூதாத்மகே* 'கரைந்தேங்க, முறுவலிப்ப' என்ற இரண்டையுமிறே *மித்ராமித்ரகதா குத:* என்றது, ராகத்வேஷங்களைப்பற்றி வருகையாலே, மைத்ரியோடு சாத்ரவத்தோடி வாசியில்லையிறே. *த்வந்த்வைர்விமுக்தாஸ்ஸுகது:க்கஸம்ஜ்ஞை:* என்று 'ஸுக து:க்கங்கள்' என்று சில பேர்மாத்ரமேயிறே உள்ளது: இரண்டும் து:க்கமாயிறே இருப்பது. இரண்டாய்வரும் து:க்கங்களையடையநினைக்கிறது. *ராமமேவ* திருவயோத்யையிலுள்ளார், ஒருவரையொருவர் வேரோடே வாங்கிப் போகடவேண்டும்படியான சாத்ரவம் அநுவர்த்தியா நிற்கச்செய்தேயும் எல்லாரும் ஒருமிடறாக அர்த்தித்தார்கள்; அதுக்கு அடியென்? என்னில்; சாத்ரவம் நெஞ்சிலேபட்டு அவர்களை நலியநினைத்தபோதாகப் பெருமாளை நினைப்பர்கள்: 'அவர் முகஞ்சுளியும்' என்னுமத்தாலே அதின்கார்யம் பிறக்கப்பெற்றதில்லை. *புஷ்பாங்கராகைஸ்ஸமம்* என்றிறே இவ்விஷயத்தில் கைவைத்தார் இருப்பது. ஸர்வேச்வரன் பெரிய பிராட்டியாரோடு பரிமாறும்போது மற்றுள்ள பிராட்டிமார், ஸ்ரக்சந்தநாதிகளோபாதி போகோபகரணகோடியிலே அந்வயித்துநிற்பர்கள்; அவர்களோடு இவன் கலந்தால் பிராட்டி தான் தன் இடையிலும் முலையிலும் கலந்தாற்போலேயிருக்கும். 'திருமகளும் மண்மகளுமாய்மகளும் சேர்ந்தால் திருமகட்கே தீர்ந்தவா றென்கொல்' - அவர்களோடே இவன் கலந்தால் பிராட்டிக்கே யற்றாயிருக்கும்; அதுக்கடி அத்தால் பிறக்கும் முகவிகாஸம் அவள்பக்கலிலே காண்கையாலே, அல்பம் குறைதிக்யம் உள்ளவிடத்தேயும் *யதாயதா ஹி கௌஸல்யா* என்கிறதிறே; ஸாபத்ந்யந்தோற்றாதபடி பரிமாறிப் போந்தாளிறே சக்ரவர்த்திக்கு. *யதாயதாஹி* காலந்தோறும் காலந்தோறும் அவன் நினைவுக்கு ஈடாகப் பரிமாறிப்போந்தாளாயிற்று தனக்கென்ன ஓர் ஆகாரமின்றிக்கே. சேஷம் பூர்வவத். [எண்ணாராத்துயர்விளைக்கும்] முறுவலிக்கிறதும், கரைந்தேங்குகிறதும், இரண்டும் துயராய்த் தோற்றுகிறதாயிற்று இவர்க்கு. அந்தமில் பேரின்பத்துக்கு எல்லைகாணிலும் து:க்கத்துக்கு எல்லைகாணவொண்ணாதபடி யாயிற்று இருப்பது. அங்கு நிஷ்க்ருஷ்டஸுகமேயாயிருக்குமா போலே இதுவும் நிரவதிகது:க்கமேயாய் இருக்குமாயிற்று. *ராஜ்யாத் ப்ரம்ச:* இத்யாதி. இவர்கள்படுகிற க்லேசத்தைக் கண்டு தன் க்ருபையாலே அவன் எடுக்கக் கைநீட்டின விடத்திலே படுகிறபாடிறே இது. திருவபிஷேகம்பண்ண நாளிட்டவாறே, 'ராஜ்யம் எனக்கு வேணும்' என்றார்கள் சிலர். அத்தையிழந்தால் படைவீட்டிலே யிருக்கப் பெற்றதாகிலுமாமிறே. 'என்மகன் ராஜ்யம்பண்ணவேண்டா, பிக்ஷைபுக்காகிலும் என்கண்வட்டத்திலே இருக்க அமையும்' என்றாளிறே ஸ்ரீகௌஸல்யையார், *ஸீதா நஷ்டா* பிராட்டியும் தாமுமாய் ஏகாந்தமாகபுஜிக்கலாம் என்று போர, இருவரும் இரண்டிடத்திலேயாம்படியாய் விழுந்தது. பிராட்டிக்குத் தனியிடத்திலே உதவப்புக்க பெரியவுடையாரையும் இழந்தது. *ராஜ்யநாசோ பகர்ஷதி* என்றும், *வநவாஸோ மஹோதய:* என்றும்சொல்லிப்போந்தவற்றை இப்போது அநர்த்தமாகச் சொல்லுகிறதென்? என்னில்; ஆச்ரிதஸம்ச்லேஷத்துக்கும், ருஷிகளை யெடுக்கைக்கும் என்றிறே போந்தது: அத்தோடே விரோதிக்கையாலே சொல்லுகிறார். பிராட்டியைப்பிரிகையாலும் பெரியவுடையாரிழவுபலிக்கையாலும், இவற்றுக்கு அடியானவையும் இப்போது அநர்த்தமாய்த் தோற்றுகையாலே சொல்லுகிறார். இவ்விரண்டாலும் வரும் து:க்கங்களையடைய நினைக்கிறது. *நிர்த்தஹேதபி பாவகம்* பிரியாத இளையபெருமாளையும் பிரிக்கவும் வற்றாயிறே இருக்கிறது. [இவையென்னவுலகியற்கை] உன்னையொழியப் புறம்பேயும் இந்தலோகம் பேறிழவாம்படி இது ஒரு லோகயாத்ரையை நீ பண்ணி வைத்தபடியென்? பிரானே! நான் பண்ணுகையாவதென்? இவர்கள் தாங்கள் பண்ணின கர்மத்தினுடைய பலம் அநுவர்த்திக்கிற இத்தனையன்றோ? நம்மால் வந்ததன்று காணும் என்று பகவதபிப்ராயமாக, மேல்சொல்லுகிறார்:

[கண்ணாளா] இவைபண்ணின கர்மம் தனக்கே யநுபவிக்க வேணுமாயிற்றதாகில், உன் க்ருபைக்குப் புறம்பு விஷயம் எங்கே? க்ருபாவானை "கண்ணுடையவன்", என்னக் கடவதிறே.

அன்றிக்கே கண்ணென்று இடமாய், அத்தால் அகலிட மென்றபடியாய்: இது ஏதேனும் தன்னரசு நாடோ? நீ நிர்வாஹகனா யிருக்க இவை ஸ்வரூபவிரோதங்களிலே ப்ரவர்த்திக்கிற தென்? கண்ணென்று நிர்வாஹகனுக்கும் பேர். தாந்தாம் சூழ்த்துக்கொண்ட கர்மம் தாந்தாம் அநுபவிக்கவேண்டாதபடி நாம் உதவ எங்கே கண்டீர்? என்ன; 'ஒருவெள்ளமன்றோ' என்று உதாஹரணம் காட்டுகிறார்: [கடல் கடைந்தாய்] துர்வாஸச்சாபத்தால் வந்த அநர்த்தத்தைத் தப்புகைக்கு, ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கும் அரியனசெய்து உதவுமவனன்றோ. அவர்களுக்கு இச்சையுண்டு: அநிச்சுக்களுக்கு நம்மாற் செய்யலாவதுண்டோ? என்ன. ஆகில் இவர்கள் நடுவிராதபடி என்னை உன் திருவடிகளிலே வரும்படி பண்ணவேணும்; [உனகழற்கேவரும் பரிசு] விலக்கடிகளில் போகாமே, ப்ராப்தமுமாய் போக்யமுமான உன் திருவடிகளிலே வந்து கிட்டுவதொரு ப்ரகாரம். இவர்க்குக் காற்கூறு இச்சையுண்டாயிருந்தபடியாலே, 'அப்படிசெய் கிறோம்' என்றான் ஈச்வரன். [தண்ணவாது] தண்ணுக்கையாவது தாழ்க்கை. தாழாது. 'செய்கிறோம்' என்று ஆறியிருக்கவொண்ணாது; செய்துகொண்டு நிற்கவேணும். இப்படி பதறிச்செய்ய வேண்டுகிறதென்? நமக்கென்ன, [அடியேனை] ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தாலே ஸம்ஸாரிகளோடு பொருந்தாத என்னை. [பணிகண்டாய்சாமாறே] பணிக்கையாவது சொல்லுகை; சொலவு நினைவோடே கூடியிறே இருப்பது. சாமாறு பணிக்கவேணும். உனக்கு ஒருசொலவு; அடியேன் பெறுகிறது ஸத்தை. [சாமாறே பணி] சரீரவிச்லேஷத்தைப் பெறும்படி பார்த்தருளவேணும்; கேவலரைப்போலே இவ்வளவை அபேக்ஷிக்கிறதென்? என்னில்: *வரம் ஹுதவஹஜ்வாலாபஞ்ஜராந்தர்வ்யவஸ்த்திதி: | நசௌரி சிந்தாவிமுகஜநஸம் வாஸவைசஸம்* என்கிறபடியே. இவர்கள் நடுவிருக்கிற இருப்புத் தவிருகைதானே இப்போது தேட்டமாகையாலே. காட்டுத்தீயில் அகப்பட்டவனுக்கு நீரும் நிழலுமிறே முற்படத் தேட்டமாவது, பின்பிறே போக்யாதிகளில் நெஞ்சு செல்வது: அப்படியே இப்போது இவர்கள் நடுவிருக்கைக்கு அடியான சரீரவிச்லேஷத்தைப் பிறப்பிக்கவேணு மென்கிறார்.

சாமாறும்கெடுமாறும் தமருற்றார்தலைத்தலைப்பெய்து*
ஏமாறிக்கிடந்தலற்றும் இவையென்னவுலகியற்கை?*
ஆமாறென்றறியேன் நான் அரவணையாய் அம்மானே!*
கூமாறேவிரைகண்டாய் அடியேனைக்குறிக்கொண்டே. (2)

ஒ.—இரண்டாம் பாட்டில், சேதநருடைய மரணத்யநர்த்தங்களைச் சொல்லி விஷண்ணராய், இவர்கள் துக்கத்தைப் போக்கியருளாயாகில் நான் இது அநுஸந்தியாதபடி என்னை சண்டெனத் திருவடிகளிலே அழைத்தருள வேணும் என்கிறார். [தமர் என்று தொடங்கி] - ஜ்ஞாதிகளும் ஸம்பந்திகளும் மேல் விழுந்து மேல் விழுந்து து:க்கிதராய்க் கிடந்து கூப்பிடுகையும் இவை என்ன லோகயாத்ரை? [ஆமாறு என்று தொடங்கி] -இந்த து:க்கநிவ்ருத்திக்கு சடான உபாயம் நான் ஒன்றும் அறிகிறிலேன். ஸர்வேச்வரனாகைகட்டி இவற்றினுடைய ரக்ஷணம் உனக்கு பாரமாகையாலே அதுக்கு உறுப்பாகத் திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளினவனே! [அடியேனைக் குறிக்கொண்டே] - என் ஸ்வபாவத்தை அறிந்தருளி.

இ.— இரண்டாம் பாட்டில், 'எண்ணாரத் துயர்' என்று திரளச் சொன்னார் முதற்பாட்டில்; அவற்றிலே சில வகைகளைச் சொல்லி விஷண்ணராய் 'இவர்கள் து:க்கத்தைப் போக்கியருளாயாகில், என்னை உன் திருவடிகளிலே அழைத்தருள வேணும்' என்கிறார். [சாமாறும்] - நீள ஜீவிக்கக்கடவோ மென்று மநோரதியாநிற்க, நடுவே முடிந்து கொடுநிற்கும்படியும்; சிலரை அழியச் செய்யக்கடவோ மென்று மநோரதியாநிற்க, தான் நடுவே கடுக முடிந்துகொடு நிற்கும்படியும். [கெடுமாறும்] - தன் உடைமையான தநாதிகளை ஸ்த்திரமென்று பார்த்துக்கொண்டிருக்கச் செய்தே நடுவே அபஹ்ருதமாய்க் கூப்பிடா நிற்கும் படியும். இவர்க்கும் ஒரு விஷயத்திலே உண்டிறே இவை. ''நின்னலாலிலேன்காண்'', ''பாவியேனைப் பல நீ காட்டிப் படுப்பாயோ'', ''கிறிசெய்தென்னைப் புறத்திட்டு இன்னங்கெடுப்பாயோ'', ''யஸ்த்வயாஸஹ

ஸ்ஸ்வர்க்கோ நிரயோ யஸ்த்வயா விநா'' என்றிறே பகவத்விஷயத்தில் கை வைத்தார் படி. [தமர் இத்யாதி] - தமர் - ஜ்ஞாதிகள். உற்ருர் - ஸம்பந்திகள். [தலைத்தலைப் பெய்து] - மேல் விழுந்து மேல் விழுந்து: ''தமர்கள் தமர்கள் தமர்களாம்'' என்றிறே இவர் இருப்பது. [ஏமாறிக் கிடந்து அலற்றும்] - ஏ என்று ஏக்கமாய், அது மாறி, வாய் மாருதே கூப்பிடு மென்னுதல். ஏமாற்றமென்று முழுச்சொல்லாய், து:க்கப்பட்டுக் கூப்பிடும் என்னுதல்; ''ஏமாற்ற மென்னைத் தவிர்த்தாய்'' என்னக் கடவதிறே. கூவிக் கூவி நெஞ்சுருகிக் கண்பனிசோர நின்ருல்'' என்றிறே இவர் கூப்பிடுவது. [இவை] - சரீரவிச்லேஷத்தை விநாசம் என்றும். அர்த்தஹாநியைக் கேடாகவும், ஜ்ஞாதிகளையும் ஸம்பந்திகளையும் உடன்கேடராகவும் இவை எங்கே தேடிக்கொண்டார்கள்? இது என்ன லோகயாத்ரை? ஸம்ஸாரிகள்படி கொண்டு கார்ய மென்? உம்முடைய இழவுபேறு நாமேயாம்படி பண்ணினோமே என்ன, [ஆமாறொன்று அறியேன் நான்] - ஸம்பந்தம் ஒத்திருக்க அவர்களுக்கு அப்படிப்பட வேண்டிற்று, சரீரஸம்பந்தத்தாலே யன்றோ? எனக்கும் அது கிடந்தபின்பு நானும் எதுக்குக் கூப்பிடப் புகுகிறே னென்று அறியாநின்றேனோ? இவர்கள் உஜ்ஜீவிக்கும் உபாயம் அறிகிறிலேன் என்றுமாம். து:க்கநிவ்ருத்திக்கு உபாயம் நான் ஒன்றும் அறிகிறிலேன் என்றுமாம். [அரவணையாய்] - இவற்றினுடைய ரக்ஷணார்த்தமாகத் திருப்பாற்கடலிலே திருவநந்தாழ் வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளினவனே! [அம்மானே] - இவற்றினுடைய ரக்ஷணம் உன் பேறும்படியான குடல்துடக்கை யுடையவனே! [கூமாறே விரை கண்டாய்] - கிட்டவந்து கண்வளர்ந்தருளுகிற பின்பு என்னை அழைத்துக் கொள்ளும் ப்ரகாரத்திலே த்வரிக்கவேணும். [அடியேனைக் குறிக்கொண்டே] - ஸம்ஸாரிகள் க்லேசம் பொறுக்கமாட்டாத என் வாசியைத் திருவுள்ளம்பற்றி, நம்மோட்டை ஸம்பந்தத்தை அறிவித்த பின்பு பராநர்த்தம் பொறுக்கமாட்டா னென்று திருவுள்ளம் பற்றி.

௩௫.—இரண்டாம்பாட்டு. ''எண்ணாராத்துயர்'' என்று திரளச்சொன்னர், முதற்பாட்டிலே; அவற்றிலே சிலவகைகளைச் சொல்லி விஷண்ணராய், 'இவர்கள் து:க்கத்தைப் போக்காயாகில் என்னை உன் திருவடிகளிலே அழைத்தருளவேணும்' என்கிறார்.

*[சாமாறும் கெடுமாறும்] சாம்படியும் கெடும்படியும்; இதுக்குமேற்பட இவற்றிலே சிலப்ரகாரங்களு முண்டோ? என்னில்; உருவ ஒருபடிப்பட ஜீவிக்கக்கடவனாகவும், தன்னோடொக்க ஜீவிப்பாரை அழியச்செய்யக்கடவனாகவும் கோலிக்கொண்டு போராநிற்க, நினைவற முடிந்துகொடு நிற்கும்படியும்; நாலு சின்னம் கைப்பட்டவாறே 'நமக்கு இனி உள்ளதனையும் ஜீவிக்கைக்கு ஒருகுறையில்லை' என்று நினைத்திருக்கச் செய்தே' அத்தையிழந்து க்லேசப்பட்டுக் கூப்பிடும்படியும் இவை. இவர்கள் இப்படி நோவுபடுகைக்கு வேறே சில உண்டாயிற்று; ''கின்னலாவிலேன்காண்'' என்றும், ''பலநீகாட்டிப்படுப்பாயோ'' ''இன்னம்கெடுப்பாயோ'' என்றும் பகவதலாபம் விநாசஹேது வென்றும், இதரவிஷயதர்சநம் அநர்த்தஹேது வென்றுமாயிற்று இவர் இருப்பது. இவர்கள் இவையொழிய விநாசமும் அநர்த்தமும் எங்கே தேடிக் கொண்டார்கள்? ''என்றொருவர் தீக்கதிக்கண் செல்லும்திறம்'' என்னுமவர்களிறே இவர்கள். *குருஷ்வ* என்றும், *யஸ்த்வயாஸஹ ஸ்ஸ்வர்க்க:* என்றும் இவை விநாசமும் அநர்த்தமுமாகவிறே இவர்கள் நினைத்திருப்பது. [கெடுமாறும்] தன் விநாசத்தையும் இசையும். கையிலகப்பட்ட த்ரவ்யம் தப்பினல்; அத்தையேயிறே இவன் தஞ்சமாக நினைத்திருப்பது. ஒருத்தனை 'ராஜத்ரோஹி' என்று கையையும் காலையும் தறிக்க, இவனை வினவப் புகுந்தவர்கள், இப்படிப் பட்டதாகாதே' என்ன, 'ஆயிரம், ஐந்நூறென்று சிலகாசு தா' என்றதே இவ்வளவோடே போயிற்று, உங்கள் அநுக்ரஹமிறே' என்றானும். [தமருற்ருர] இதொழியவே வேறே ''தமர்கள் தமர்கள் தமர்கள்'' என்று ஒரு உறவுமுறை உண்டாயிற்று இவர்க்கு; அங்ஙனன்றிக்கே, சரீரஸம்பந்தநிபந்தநமாக வந்தவர்களாய் ஜ்ஞாதிகள்' என்றும், 'ஸம்பந்திகள்' என்றும் சிலரை உறவாக நினைத்து நிர்ப்பரராயிருப்பர்களாயிற்று. [தலைத்தலைப்பெய்து] மேல்விழுந்து மேல் விழுந்து. [ஏமாறிக்கிடந்தலற்றும்] ஏவென்று ஏக்கமாய், மாறுகை தவிருகையாய், ஏங்காதே கூப்பிட்டென்னுதல்; அன்றியே, 'ஏமாற்றம்' என்று ஒருசொல்லாய், அதாவது து:க்கமாய்' து:க்கித்துக் கிடந்து கூப்பிட்டு என்னவுமாம். 'ஏவென்று தெளிவு; ஏமாறுகை தெளிவழிகை, (என்று 'கலங்கிக் கூப்பிடா நிற்பர்கள்') என்று பிள்ளையமுதனார் பணிப்பர். ''ஏமாற்றமென்னைத் தவிர்த்தாய்'' என்னக்கடவதிறே. [இவையென்னவுலகியற்கை] இதொரு லோகயாத்ரை*

இருக்கும்படியென்? ஜீவிக்க மநோரதிபார்த்த முடிவது: நாலுகாசு கையிலே யுண்டான வாறே 'இது நமக்கு உண்டு' என்றிருக்க, அது நசித்துப்போவது; சரீரஸம்பந்தநிபந்தநமாய் வருகிறவர்களையே தனக்கு ஸர்வவிதபந்துவுமாக நினைத்து, இவற்றுக்கு ஒன்று வந்தவாறே 'பட்டேன், கெட்டேன்' என்று கூப்பிட்டு அலற்றுகிற இதுவும் ஒரு லோகயாத்ரையே பிரானே! என்கிறார். 'அவர்கள் என்படில் நல்லது உம்க்கு? நீர் நம்மையே சொல்லிக் கூப்பிடும்படி பண்ணினோமே! "சிலமில்லாசிறிய"னில் கூப்பிடன்றோ உம்மது? என்ன. [ஆமாறொன்றறியேன்நான்] அவர்கள்தான் கூப்பிடுகிறது உன்னோடு ஸம்பந்தமில்லையாயோ? ப்ரக்ருதியோடே யிருக்கையாலேயன்றோ, அது என்னைத் தவிர்த்தாயோ? இவ்வுடம்பு இடக்கையாலே, 'இன்னதுக்கு நான் கூப்பிடப்புகுகிறேன்' என்று அறியா நின்றேனோ? அன்றிக்கே, ஸம்ஸாரிகளுடைய இந்த து:க்கநிவ்ருத்திக்கு விரகேதோ? என்று அறிகிறிலேனென்னுதல். 'நீ எனக்குப் பண்ணித்தந்த வாசி நான் இவர்களுக்குப் பண்ணிக்கொடுக்கும் விரகேதோ? என்று அறிகிறிலேன்.

[அரவணையாய்அம்மானே] இவற்றினுடைய ரக்ஷணார்த்தமாகத் திருவநந்தாழ்வான் மேலே திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளி, இவற்றினுடைய ரக்ஷணம் : உன்பேறும் படியான குடல்துடக்கையுடையவனே! மெய்யான குடல்துடக்கிறே இவற்றுக்கு இவனோடு. இவனுடைய பொய்யோடு மெய்யோடு வாசியற இவனுக்கு இரண்டும் உடலாயிருக்கும் ரக்ஷிக்கைக்கு [கூமாறேவிரை] ஸுலபனாய் இவற்றினுடைய ரக்ஷணார்த்தமாகத் திருப்பாற்கடலிலே கூக்குரல் கேட்கைக்காகக் கிட்டிவந்து கிடக்கிற நீ, நான் உன் திருவடிகளை வந்து கிட்டும்படி என்னை அழைத்துக்கொள்கையிலே விரையவேணும். இப்படி விரையவேண்டுகிறதென்? என்னில், [கண்டாய்] என்னைக்கண்ட உனக்கு விரையாதே யிருக்கலாயிருந்ததோ? பாராயென்று தம் வடிவைக்காட்டுகிறார். *ஏஹி பச்ய சரீராணி* என்னுமாபோலே. ஆனாலும் அநாதிகாலம் நீர் பிரியில் தரியாதே போந்த உடம்பும் உற்றருமன்றோ என்ன, [அடியேனைக் குறிக்கொண்டே] இந்த லோகயாத்ரையால் செல்லாதபடியாயிருக்கிற என்வாசியைத் திருவுள்ளம்பற்றி யருளவேணும், உன் திருவடிகளில் ஸம்பந்தமறிந்தவன்று தொடங்கி உன்னோபாதி பராநர்த்தம் பொறுக்கமாட்டாதபடியான என்வாசியைத் திருவுள்ளம் பற்றியருளவேணுமென்னுதல். "கூமாறே விரைகண்டாய்" என்னுங்காட்டில் பாராநர்த்தம் பொறுக்கமாட்டா ரென்னுமிடம்தோற்றுமோ? என்னில்; இவையென்ன உலகியற்கை யென்று இந்த லோகயாத்ரையை அநுஸந்தித்து வெறுத்து, என்னை அங்கே அழைக்கவேணுமென்கையாலே தோற்றுமிறே.

> கொண்டாட்டும்குலம்புனைவும் தமருற்றார்விழுநிதியும்*
> வண்டார்பூங்குழலாளும் மனையொழியவுயிர்மாய்தல்*
> கண்டாற்றேனுலகியற்கை கடல்வண்ணா!* அடியேனைப்
> பண்டேபோற்கருதாது உன்னடிக்கேகூய்ப்பணிகொள்ளே. (3)

ஒ.—மூன்றாம் பாட்டில், ஐந்துக்கள் ஆபிஜாத்யாதிகளெல்லாம் கிடக்க முடிகிற படியைக் கண்டு ஒன்றும் பொறுக்க மாட்டுகிறிலேன்; இத் து:க்கங்களை அநுஸந்திக்க வேண்டாத உன் திருவடிகளிலே அழைத்து அடிமை கொள்ளவேணும் என்கிறார். [கொண்டாட்டும் என்று தொடங்கி] - ச்லாகையும் ஆபிஜாத்யமும் ஜ்ஞாதிகளும் ஸம்பந்திகளும் சிரநிதியும் அத்யந்தபோக்யையான ஸ்த்ரீயும் இல் ஸம்பத்துக்கு சடான க்ருஹமும் இவையெல்லாம் கிடக்கத் தான் மாய்ந்து போம்படியான இந்த லோகயாத்ரையைக் கண்டு தரிக்கமாட்டுகிறிலேன். [கடல்வண்ணா என்று தொடங்கி] - இவர்கள் து:க்காநுஸந்தாநத்தால் படுகிற வ்யஸநம் உன்னைப் பிரிந்து நான் படும் வ்யஸநத்தோபாதியாக நினையாதே என்னுடைய க்லேசம் நிரசநஸமர்த்தமான உன்னுடைய வடிவைக் காட்டு.

இ.—மூன்றாம்பாட்டில், ஆபிஜாத்யாதிகளெல்லாங் கிடக்க முடிகிறபடியைக் கண்டு பொறுக்க மாட்டுகிறிலேன்; து:க்ககந்தமில்லாத உன் திருவடிகளிலே அழைத்து அடிமைகொள்ளவேணும் என்கிறார். [கொண்டாட்டும்] - அவஸ்துவாய்ப் போந்தானொருவன் ஜீவிக்கப்புக்கவாறே, பிள்ளை, முதலியார் என்பர்கள்: "பயிலுந்திருவுடையார்" என்றிறே இவர் கொண்டாடும் விஷயம். [குலம் புனைவும்] - ஜீவிக்கப் புக்கவாறே ஒருவம்சமுண்டாக்கிப் புகழத் தொடங்குவர்கள். குலந்தரும் வித்யையாலுண்டான வம்சமிறே இவர்க்கு வம்சமாயிருப்பது. [தமர்] - இவனோட்டை ஸ்பர்சத்தை மறைத்துத் திரிந்தவர்கள் இவன் ஜீவிக்கப்புக்கவாறே உறவு சொல்லத் தொடங்குவர்கள். [உற்றார்] - முன்பு ஸம்பந்தம் பண்ணத் தரம் போராது என்று இருந்தவர்கள் மேல் விழுந்து ஸம்பந்திக்கத் தேடுவர்கள். [விழுநிதியும்] - சீரியநிதியும்; இதுக்கு எல்லாவற்றுக்கும் அடி-சருகிலை திரண்டாப்போலே திரண்ட தநம். [வண்டார் பூங்குழலாளும்] - தநம் மிக்கவாறே செய்வது அறியாமை ஸ்த்ரீயை ஸம்பாதிக்கும். போக யோக்யையான ஸ்த்ரீயும். "சேலேய் கண்ணியரும்" என்கிறபடியே இவையெல்லாம் ஒருவிஷயமிறே தமக்கு. [மனை] - தன் இயற்றியெல்லாம் கொண்டு பலகிலமாக அகத்தை எடுக்கும். [ஒழிய உயிர் மாய்தல்] - இவை குறியழியாதிருக்கத் தாம் முடிந்துகொடு நிற்கும். [கண்டு ஆற்றேன் உலகியற்கை] - ஸம்ஸாரிகள் பாரிப்பும், இவர்கள் முடிந்து கிடக்கும்படியும் கண்டு என்னாற் பொறுக்கப் போகிறதில்லை. [கடல் வண்ணா] - இவர்களுடைய து:க்காநுஸந்தாநத்தால் வந்த க்லேசம் தீர ச்ரமஹரமான உன் வடிவைக் காட்டியருளாய். [அடியேனை] - ஸ்வரூபஜ்ஞாநமுடைய என்னை. [பண்டேபோல் கருதாது] - முன்பு உன்னையிழந்த க்லேசம்; இப்போது அவைஷ்ணவஸஹவாஸத்தாலே வந்த க்லேசமன்றோ? முன்பு என் இழவு: இப்போது பராநர்த்தம் பொறுக்கமாட்டாத க்லேசம். இவர்க்காகில், சேர்க்கைப்பல்லிபோலே இது பணி யென்று இருக்கவொண்ணாது என்கிறார். [உன் அடிக்கே கூய்ப் பணிகொள்ளே] - உன் திருவடிகளிலே அழைத்து அடிமை கொண்டருள வேணும்.

ஈடு.—*மூன்றாம்பாட்டு. ஆபிஜாத்யாதிகளெல்லாம் கிடக்க, இவைமுடிகிறபடியைக் கண்டு பொறுக்மாட்டுகிறிலேன்; து:க்ககந்தமில்லாத உன் திருவடிகளிலே அடிமை கொள்ள வேணும் என்கிறார்.*

[கொண்டாட்டும்] முன்பு 'இன்னான்' என்று அறியவொண்ணாதபடி அவஸ்துவாய்ப் போந்தானொருவன் அல்பம் ஜீவிக்கப்புக்கவாறே 'முதலியார்' என்றாப் போலே சொல்லுவர்கள். "பயிலுந்திருவுடையார்" என்றிறே என்றிறே தாங்கள் கொண்டாடும் விஷயம். [குலம்புனைவும்] ஜீவிக்கப்புக்கவன்று தொடங்கி இவனுக்கு ஒருகுலமுண்டாகத் தொடுத்துச் சொல்லுவர்கள். [தமர்] 'அவன்தமர்' என்று இவர்களுக்குத் தமர் புறம்பேயிறே. முன்பு 'இவனோடு நமக்குஒருறவு உண்டாகச் சொல்லுமது நமக்கு சாலத்தண்ணிது' என்று போனவர்கள், இவன் ஜீவித்தவாறே உறவு சொல்லிக் கொடுவந்து கிட்டுவர்கள். [உற்றார்] முன்பு 'இவனோடு ஸம்பந்திக்கை தரமன்று; கிறக் கேடாம்' என்று போனவர்கள் இப்போது 'இவனோடே ஒருஸம்பந்தம் பண்ணினோமாகவல்லோமே' என்று ஆதரித்து மேல்விழாநிற்பர்கள். [விழுநிதியும்] கினைவின்றிக்கேயிருக்கச்செய்தே சருகிலை திரளுமாபோலே சீரிய நிதி வாராக்கைப்புகுருமே; அதுக்குப் போக்கடி காணாமையாலே செய்வதறியாமை அத்தைதயிட்டு ஒருஸ்த்ரீயை ஸ்வீகரிக்கும். அவள் தான் வண்டார் பூங்குழலா ளாயிற்று. இவள்செவ்வி வண்டே புஜித்துப்போமித்தனை போக்கித் தான் புஜிக்க மாட்டான். போகயோக்யதை யில்லாத பருவத்திலேயாயிற்று ஸ்வீகரிப்பது. சேலேய் கண்ணியரும் பெருஞ் செல்வமும் நன்மக்களும் மேலாத் தாய் தந்தையும் இவையெல்லாம் ஏகவிஷயமிறே தமக்கு. [மனையொழிய] அவளுக்கும் தனக்கும் ஏகாந்தமாக அநுபவிக்கைக்கு. தன் இயற்றியெல்லாங்கொண்டு பலகிலமாக அகத்தையெடுக்கும். [உயிர்மாய்தல்] இவை குறியழியாதிருக்க, இவனைக் கூட்டோடேகொடுத்து, இப்படி பாரித்த தான் முடிந்துகொடுநிற்கும். [கண்டாற்றேன் உலகியற்கை] இப்படிப்பட்ட லோகயாத்ரை என்னாற் பொறுக்கலாயிருக்கிறதில்லை. [கடல்வண்ணா] இந்த லோகயாத்ரையின்படியன்றிக்கே அநுபவிக்கலாவதும் ஒருபடியுண்டே. இவர்கள் து:க்காநுஸந்தாநத்தால் வந்த க்லேசந் தீர ச்ரமஹரமான உன்வடிவைக் காட்டியருளாய், [அடியேனைப் பண்டேபோல்

கருதாது] 'பொய்ந்நின்ற ஞான'த்தில் இந்நின்றநீர்மை இனியாமுறாமை என்றவளவாக என்னைத் திருவுள்ளம்பற்ற வொண்ணாது. இதர விஷயங்களினுடைய தோஷதர்சநம் பண்ணிச் சொல்லுகிறவளவன்றிறே. பகவத்விஷயத்தில் அவகாஹித்துச் சொல்லுகிறது. சிற்றான் கொண்டார், 'இவர்க்காகில் இது சேர்க்கைப்பல்லிபோலே பணியன்றோ என்றிருக்க வொண்ணாது' என்றாராம். அன்றிக்கே, கீழ் உன்னைப்பிரிந்து நான் கூப்பிட்ட அவ்வளவாக நினைக்கவொண்ணாது, பராநர்த்தங்கண்டு கூப்பிடுகிற இத்தை. [உன் இத்யாதி] உன் திருவடிகளிலே அழைத்து என்னை அடிமைகொண்டருளவேணும். உன் திருவடிகளிலே அழைத்தாலும், அடிமைச்சுவடு அறியில்லிறே நான் மீளாதொழிவது; ஆன பின்பு, என்னை நித்ய கைங்கர்யங் கொண்டருளவேணும். [கூய்ப்பணி கொள்ளே] சோற்றையிட்டுப் பணிகொள் என்னுமாபோலே.

கொள்ளென்றுகிளர்ந்தெழுந்த பெருஞ்செல்வம்நெருப்பாக*
கொள்ளென்றுதமம்மூடும் இவையென்னவுலகியற்கை?*
வள்ளலே! மணிவண்ணா! உனகழற்கேவரும்பரிசு*
வள்ளல்செய்தடியேனை உனதருளால்வாங்காயே. (4)

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், அதிஸம்ருத்தமான ஐச்வர்யமே தங்களுக்கு அநர்த்தஹேதுவாயிருக்கச் செய்தே பின்னையும் அத்தை ஆசைப்படுகிற லோகத்தினுடைய பொல்லாங்கை அநுஸந்தித்து இத் துக்காநுஸந்தாநகந்தமில்லாத உன் திருவடிகளிலே என்னைக் கொண்டு போகவேணும் என்கிறார். [கொள் என்று தொடங்கி] - ஒருகாலுக்கு ஒருகால் ஸம்ருத்தமான ஸம்பத்து அநர்த்தஹேதுவாகப் பின்னையும் ஸஹ்ருதயமாக இவ்வைச்வர்யத்தை ஆசைப்படுகைக்கு சடாகத் தமஸ்ஸு அபிபவிக்கும் படியான இந்த லோகயாத்ரை பொறுக்க வொண்கிறதில்லை. 'கொள்' என்று ப்ரேரிக்கிறது மநஸ் ஆகவுமாம். [வள்ளலே என்று தொடங்கி] - பரமோதாரனும் ஆச்ரிதஸுலபனுமான நீ உன் க்ருபையாலே குணாகுணநிரூபணம் பண்ணாதே என்னை விஷயீகரித்து உன் திருவடிகளிலே வாங்கவேணும்

இ.—நாலாம்பாட்டில் ஐச்வர்யத்தை விரும்பி அது விநாசஹேதுவாகக் காணாநிற்க, பின்னையும் அத்தையே விரும்புகிற இவர்கள்நடுவில்நின்றும் உன்திருவடிகளிலே என்னை வாங்கியருளவேணும் என்கிறார். [கொள் என்று இத்யாதி] - இவன் அர்த்தியாதிருக்கத் தானே 'என்னைக்கொள், என்னைக் கொள்' என்று மேன்மேலெனக் கிளர்ந்துவருகிற நிரவதிக ஸம்பத்தானது. [நெருப்பு ஆக] - நிச்சேஷமாக நசிக்க என்னுதல்; தனக்கு விநாசஹேதுவாக என்னுதல். [கொள்ளென்று தமம்மூடும்] - இது விநாச ஹேதுவென்று அறிந்திருக்கச்செய்தேயும் பிறர் கொள் என்று ப்ரேரித்தவாறே தமோபிபூதனாய் துராசை யாலே முன்பு விநாசஹேதுவானத்தைவிரும்பும், கொள் என்று ப்ரேரிக்கிறது மநஸ் ஆகவுமாம். "ஹதேபீஷ்மே ஹதேத்ரோணே ஹதேகர்ணே மஹாரதே ஆசாபலவதீராஜந் சல்யோஜேஷ்யதிபாண்டவாந்." [இவை என்ன உலகியற்கை] - ப்ரத்யக்ஷமும் அகிஞ்சித்கரமாம்படி இருப்பதே! [வள்ளலே] - இந்தத் தமோபிபூதியைத் தவிர்த்து, இது அஸஹ்யமாம்படி பண்ணின மஹோதாரனே! [மணிவண்ணா] ஐச்வர்யாதிகளில் குத்ஸையைப் பிறப்பித்தது ஒரு ஸாதநாநுஷ்டாநத்தாலேயோ? வடிவழகைக் காட்டியன்றோ. பண்ணின ஔதார்யத்தன்னைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். [உனகழற்கே வரும் பரிசு வள்ளல் செய்து] - ஜ்ஞாநத்தையுண்டாக்கினாப்போலே உன்னை லபிக்கைக்கும் ஔதார்யம் பண்ணவேணும். [அடியேனை] - ஆரேனும் உடைமையையோ நான் நோக்கச் சொல்லுகிறது. [உனது அருளால்] - மயர்வற மதிநலம் அருளினவோபாதி ப்ராப்திக்கும் தனியே ஒருக்ருபை பண்ணியருளவேணும். [வாங்காயே] - 'வாங்காயே' என்று அரிந்ஸமாதியாலே சொல்லுகிறார்; பரமபக்தியுண்டானாலும் பேற்றுக்கு அவன் க்ருபையே ஹேதுவென்று இருக்கிறார்.

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. சேதநர், ஐச்வர்யத்தை விரும்பினால் அது விநாசஹேதுவாகக் காணாநிற்கச்செய்தே, திரியவும் அந்த ஐச்வர்யத்தை விரும்புகையே ஸ்வபாவமாம்படி

யிருக்கிற இதுக்கு ஹேது ஏதோ? நான் இதுகண்டு பொறுக்க மாட்டுகிறிலேன்; என்னை முன்னம் இவர்கள் நடுவில்நின்றும் வாங்கவேணும் என்கிறார்.

[கொள்ளென்று இத்யாதி] இவன்தான் அர்த்தியாநிருக்கச்செய்தேயும், ‘கொள், கொள்’ என்று மொண்டெழுபானைபோலே கிளர்ந்துவருகிற ஸ்ரவதிகஸம்பத்தானது. [நெருப்பாக] நிச்சேஷமாக நசிக்க வென்னுதல்; தனக்கு விநாசஹேதுவாக வென்னுதல். ஐச்வர்யம் விநாசஹேதுவாகையாவதென்? என்னில், ‘இவன் ஜீவிக்கிறான்’ என்கிற இது கேட்டுப் பொறுக்கமாட்டாமையிறே பிறர் இவனை அழியச்செய்வது. இப்படி ஐச்வர்யம் விநாசஹேதுவாகக் காணச்செய்தேயும், பிறர் இவனை ‘கொள், கொள்’ என்று ப்ரேரிக்க, தமோபிபூதனாய், துராசையாலே முன்பு விநாசஹேதுவான அத்தை ஸ்வீகரியாநிற்கும் திரியவும் அத்தை ஸ்வீகரிக்கிறது. தமோகுணாபிபூதராயிறே. அன்றிக்கே கொள்ளென்று ப்ரேரிக்கிறது மநஸ்ஸாகவுமாம்; அன்றிக்கே, ‘இது விநாசஹேதுவாம்’ என்று அறியச் செய்தேயும், தன்னுடைய ஹ்ருதயமானது தமோகுணாபிபூதமாய், அத்தைக் கொள் என்று ப்ரேரித்து இவனை ஸ்வீகரிப்பிக்கும் இதினுடைய பலம். *ஹதே பீஷ்மே ஹதே த்ரோணே ஹதே கர்ணே மஹாரதே | ஆசா பலவதீ ராஜந் சல்யோ ஜேஷ்யதி பாண்டவாந்* அதிரதமஹாரதடையப் பட்டுப்போகா நிற்கச்செய்தேயும், பின்னையும் சல்யனைக்கொண்டே பாண்டவர்களை ஜயிக்கப்பார்த்தானிறே துர்யோதனன். [இவை யென்னவுலகியற்கை] இவை சிலலோக யாத்ரை இருக்கிறபடியே! [வள்ளலே] - ‘ஐச்வர்யம் விநாசஹேது’ என்னுமிடத்தை என் னெஞ்சிலே படுத்தி எனக்கு ஔதார்யத்தைப் பண்ணினவனே! [மணிவண்ணா] மாணிக்கப் பண்டாரத்தையிறே ஔதார்யம்பண்ணிற்று. ஸாதநாநுஷ்டாநம், மற்றொன்றைப் பண்ணவன்றாயிற்று. அன்றிக்கே, ஐச்வர்யாதிகளில் குத்ஸையைப் பிறப்பித்தது. பீடத்தை விழவிட்டு வடிவழகைக் காட்டியாயிற்று. [உனகழல்இத்யாதி] ஜ்ஞாநலாபமாத்ரத்தால் போருமோ? ப்ராப்தியைப்பண்ணித்தரவேண்டாவோ? மயர்வற மதிநலமருளினவோபாதி துயரறுசுடரடிதொழு தெழப்பண்ண வேண்டாவோ? பசியை விளைத்தால் சோறிட வேண்டாவோ? [வள்ளல்செய்து] உன் திருவடிகளிலே நான் வந்து கிட்டும்படியாக ஔதார்யத்தைப் பண்ணி ‘இவன் இப்பேற்றைப் பெறுவான்’ என்று விஷயீகரித்து. [அடியேனை] ‘பிறருடைமையையோ நான் நோக்கச்சொல்லுகிறது?’ உன்னுடைமை நசியாமல் நோக்க வேணும், என்று ப்ரார்த்திக்கிற என்னை. [உனதருளால்] மயர்வற மதிநல மருளினவோபாதி, ப்ராப்திக்கு ஈடாயிருப்பதும் ஓரருளைப் பண்ணவேணும். [வாங்காயே] ‘வாங்காய்’ என்று அசித்ஸமாதியாலே சொல்லுகிறார், அதுக்கு அடி இத்தலையிலே பரமபக்திபர்யந்தமாகப் பிறந்தாலும், பெறுகிறபேற்றின் கனத்தைப் பார்க்க, அத்தலையில் க்ருபையாலே பெற்றதாம் படியிருக்கையாலே.

வாங்குநீர்மலருலகில் நிற்பனவும்திரிவனவும்*
ஆங்குயிர்கள்பிறப்பிறப்புப் பிணிமூப்பால்தகர்ப்புண்ணும்*
ஈங்கிதன்மேல்வெந்நரகம் இவையென்னவுலகியற்கை?*
வாங்கெனைநீமணிவண்ணா! அடியேனைமறுக்கேலே. (5)

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், ஜந்மஜராதிது:க்கங்களையுடையரான இவ்வாத்மாக்கள் வர்த்திக்கிற இந்த லோகத்தினின்றும் அடியேனை இதன்படியைக் காட்டி மறுக்கப்பண்ணாதே வாங்கியருளவேணும் என்கிறார். [வாங்குநீர் என்று தொடங்கி] - ஸ்வகார்யவர்க்கத்தையடையத் தன்பக்கலிலே உபஸம்ஹரிப்பதான நீரிலே பிறந்த லோகத்தில் ஸ்தாவரஜங்கமாத்மகமான ஆத்மாக்கள் ஜராமரணாதிகளாலே நலிவுபடுவர்கள். இஹலோகத்தில் இந்தசரீரம் போனால் பின்னைக் கொடியநரகங்களை அநுபவிப்பர்கள். இது ஒருலோகயாத்ரையே! ச்லாக்யமான உன்னுடைய திருவழகை யநுபவிக்கலாம் படி உன்திருவடிகளிலே வாங்கியருளவேணும். [வாங்கு நீர்மலருலகில்] - வளைந்தநீரை யுடைத்தாய் மலரைத் தளமாகவுடைய லோகத்தில் என்றுமாம். ஆங்கு வாங்கு என்று கூட்டிக்கொள்வது.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், ஜந்மஜராதிகளாலே நோவுபடுகிற ஸம்ஸாரிகள்நடுவில்நின்றும் இது நடையாடாத தேசத்திலே அழைத்துக்கொண்டருளவேணும் என்கிறார். [வாங்குநீர்மலருலகில்] தனக்கு இவ்வருகுண்டான கார்யஜாதத்தைத் தன்பக்கலிலே உபஸம்ஹரிப்பதான நீரிலே விஸ்த்ருதமான லோகத்தில். கார்யத்துக்கு காரணத்திலேயிறே உத்பத்தியும் லயமும். வாங்குதல் - வளைதலாய், நீராலே சூழப்பட்டுத் திருநாபிகமலத்திலே பிறந்த லோகம் என்றுமாம். [நிற்பனவும் திரிவனவும், ஸ்த்தாவரங்களும் ஜங்கமங்களும். [ஆங்குஉயிர்கள்] - அவ்வவசரீரங்களிலே வர்த்திக்கிற ஆத்மாக்கள் என்னுதல்; 'ஆங்கு' என்றது கிடக்க, நிற்பனவும் திரிவனவுமான உயிர்கள் என்னுதல். [பிறப்பு இத்யாதி] - உத்பத்திமரணாதிகளாலே நலிவுபடும் இங்கு. [இதன்மேல் வெம்நரகம்] - இங்கு மூலையடியே திரிந்ததற்கு பலாநுபவம் பண்ண நிஷ்க்ருஷ்டது:க்கமேயான நரகத்தை ப்ராபிக்கும். இஹலோகத்தில் ஸுகப்ராந்தியாகிலும் உண்டு; அதுவுமில்லை அங்கு. இது ஒரு லோகஸ்வபாவம் இருக்கும்படியே! [ஆங்கு வாங்கு எனை நீ] - இந்த துரிதமில்லாத பரமபதத்திலே இது அஸஹ்யமான என்னை அழைக்க வேணும். விஷயபரரான இவர்கள்நடுவில்நின்றும் "பக்தைர் பாகவதைஸ்ஸஹ" என்கிற திரளிலே கொடுபோகவேணும். [மணிவண்ணா] - கண்டபோதே இத்து:க்கமெல்லாம் தீரும்படியான வடிவை யுடையவனே! [அடியேனை மறுக்கேலே] - சேஷபூதனான என்னை இதின்படியைக் காட்டிக் கலங்கும்படி பண்ணுதொழியவேணும். அஸாதாரணரையும் கொண்டு லீலாரஸம் அநுபவிக்கக் கடவதோ?

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. ஜந்மஜராமரணாதிகளாலே நோவுபடுகிற ஸம்ஸாரிகள் நடுவினின்றும், இதுநடையாடாத தேசத்திலே அழைத்துக்கொண்டருளவேணுமென்கிறார்.

[வாங்குநீர்மலருலகில்] கார்யங்களுக்கெல்லாம் காரணத்திலே லயமாகக்கடவதிறே; இவ்வருகுண்டான கார்யவர்க்கத்தையடையத் தன்பக்கலிலே வாங்காநின்றுள்ள நீரிலே விஸ்த்ருதமாகாநின்றுள்ள லோகத்திலே யென்னுதல்; அப்யயபூர்விகையாயிறே ஸ்ருஷ்டி இருப்பது; அன்றிக்கே, வாங்குதல் வளைதலாய், நீராலே சூழப்பட்டுத் திருநாபிகமலத்திலே பிறந்த லோகமென்றுமாம். [நிற்பனவும் திரிவனவும்] ஸ்த்தாவரங்களும் ஜங்கமங்களும் [ஆங்கு உயிர்கள்] அவ்வவசரீரஸ்த்தமான ஆத்மாக்கள். அன்றிக்கே, ஆங்குஎன்கிற இது மற்றோரிடத்திலே அந்வயிப்பதாக விட்டுவைத்து, நிற்பனவும் திரிவனவுமான உயிர்கள் என்றாய், ஸ்த்தாவரஜங்கமாத்மகமான ஆத்மாக்கள். [பிறப்பு இத்யாதி] ஜந்மஜராமரணாதிகளாலே நெருக்குண்ணாநிற்பர்கள். ஸம்ஸாரத்தில் வர்த்திக்கும் நாளித்தனையும். [இதன்மேல் வெம்நரகம்] இதுக்குமேல் போனால் கொடிதான நரகம். இங்கு இருந்த நாள் மூலையடியே ஸுகாநுபவம்பண்ணித் திரிந்தார்களாம்படி யன்றிறே, அங்குப்போனால் படும் து:க்கம். ஸுகப்ராந்தியாகிலும் உண்டு இங்கு; அங்கு நிஷ்க்ருஷ்டது:க்கமேயாயிற்று உள்ளது. உயிர்க் கழுவிருக்குமவன், பிபாஸையும் வர்த்தித்துத் தண்ணீரும் குடித்து த்ருப்தனாமோபாதியிறே இங்குள்ளவை; அதுவுமில்லை அங்கு. இதொரு லோகயாத்ரையைப் பண்ணிவைக்கும் படியே! ஆனால், உமக்குச்செய்யவேண்டுவது என்? என்ன, [ஆங்கு வாங்கு எனை] "ச்ரியாஸார்த்தம் ஜகத்பதி: ஆஸ்தே விஷ்ணுரசிந்த்யாத்மா பக்தைர்பாகவதைஸ்ஸஹ" என்கிறபடியே, நீ விற்றிருக்கிறவிடத்திலே என்னைவாங்கவேணும். [மணிவண்ணா] சப்தாதிவிஷயங்களிலே ப்ரவணனாய் அவற்றின் வடிவிலே துவக்குண்டிருக்கிற என்னை, "அவ்வடிவை நாய்க்கிடாய்" என்னும்படியான உன்வடிவைக் காட்டிக்கொண்டு போகவேணும். "மனைப்பால் பிறந்தார் பிறந்தெய்தும் பேரின்பமெல்லாம் துறந்தார்தொழு தாரத்தோள்" என்கிறபடியே, இவன்படியைக் கண்டால் வேறொன்றும் பிடியாதிறே. [அடியேனை] உன்படியறிந்த என்னை, நீயும் அவ்வோலக்கமுமாயிருக்கிற இருப்பில் சுவடறிந்த என்னை. [மறுக்கேலே] ஜந்மஜராமரணாதிகளாலே நெருக்குண்கிற இவர்கள் நடுவேயிருந்து என்னைக் கலங்கப்பண்ணாதேகொள். தெளிவிசும்பிலே வாங்கியருளவேணும். [அடியேனை மறுக்கேலே] அஸாதாரணராய் சேஷபூதரா யிருப்பாரையுங்கொண்டு லீலாரஸம் அநுபவிக்கக் கடவதோ?

மறுக்கிவல்வலைப்படுத்திக் குமைத்திட்டுக்கொன்றுண்பர்*
அறப்பொருளையறிந்தோரார் இவையென்னவுலகியற்கை?*
வெறித்துளவமுடியானே! வினையேனையுனக்கடிமை
யறக்கொண்டாய்* இனியென்னாரமுதே! கூயருளாயே. (6)

ஒ.—ஆறாம்பாட்டில், ஸம்ஸாரிகளுடைய பகவத்வைமுக்யாதி தோஷங்களை அநுஸந்தித்து இவர்களைச் சுட்டி எம்பெருமானை இன்னாதாகை தவிர்ந்து, இவர்களோட்டை ஸஹவாஸத்தை விடும்படி என்னை உன் திருவடிகளிலே அழைத்தருளவேணும் என்கிறார். [மறுக்கி என்று தொடங்கி] - இஜ்ஜந்துக்கள் அர்த்தாபஹாரம் பண்ணுகைக்காக நிரபராதராயிருப்பார்க்கு மஹாபயஹேதுக்களை உத்பாதித்து மநஸ் மறுகும்படி பண்ணிநலிந்து அவர்களை ஹிம்ஸித்து ஜீவிப்பர். [அறம் என்று தொடங்கி] - தர்மதத்த்வத்தைஅறிந்து 'நமக்கு வேணும்' என்று அத்யவஸாயம் பண்ணுவாரில்லை. இது ஒரு லோகஸ்வபாவம் இருந்தபடி என்? [ஓரார்] - பரஹிம்ஸையினின்றும் நீங்கார் என்றும் சொல்லுவர். அர்த்தபுருஷார்த்தத்திலே மிகவும் ப்ரவணராய் மற்றொரு நன்மை தீமைகள் ஆராயார் என்றுமாம். [வெறி என்று தொடங்கி] - இங்ஙனேயான பின்பு இனி இவர்களுக்கு சோகித்து ப்ரயோஜநமென்? உன்னுடைய நிரதிசயபோக்யமான வடிவழகைக் காட்டி விஷயப்ரவணனான என்னை உனக்கேயாம்படி பண்ணின நீ.

இ.—ஆறம்பாட்டில், ஸம்ஸாரிகளுடைய பகவத்வைமுக்யாதி தோஷங்களை அநுஸந்தித்து ஈச்வரனை இன்னாநாகை தவிர்ந்து ஜீவநார்த்தமாகப் பரஹிம்ஸை பண்ணுகிற ஸம்ஸாரிகள் நடுவில் நின்றும் என்னை உன்திருவடிகளிலே அழைத்தருளவேணும் என்கிறார். [மறுக்கி] க்ராமணிகள் த்ரவ்யார்ஜநம் பண்ணும்படி: தன்னை அபாச்ரயமாகப் பற்றினனொருவனைக் குறித்து 'உன்னைச் சில பழி சொல்லிச் சிலர் அழிபச்செய்ய நினையாநின்றார்கள்' என்னும்; அவன் இவனை ஆப்தனாக நினைத்து 'எனக்குச் செய்ய அடுப்பதென்?' என்னும்; 'உன் உடைமைகளை என்வசமாக்கி வைத்து நீ ஸுகமே இரு' என்று இப்படி கலங்கும்படி பண்ணி. [வல்வலைப்படுத்தி] - இவனுடைமையை ஸ்வாதீநமாக்கி மீளவொண்ணாதபடி சூழ்க்கும். [குமைத்திட்டு] - அவன்பேரிலே கடமையையிட்டு அடிப்பது கட்டுவதாகப் பண்ணும். [கொன்று] - 'இவன் இருக்கில் அநர்த்தம்' என்று ஹிம்ஸிக்கும். [உண்பர்] - இப்படி செய்து வயிறு வளர்ப்பர்கள். [அறப்பொருளை அறிந்து ஓரார்] - தர்மதத்த்வத்தை ரக்ஷகமாக அறிந்து அதனுடைய நிரூபணத்தைப் பண்ணார்கள். [ஓரார்] - பரஹிம்ஸையில்நின்றும் நீங்கார்கள் என்றுமாம். ஓர்தல் - ஒருவுதலாய், நீங்குதலாய், அதில் நின்றும் நிவ்ருத்தராகார். அர்த்தபுருஷார்த்தத்திலே மிகவும் ப்ரவணராய் வேறொன்றை ஆராயார் என்றுமாம். இது ஒரு லோகயாத்ரையைப் பண்ணிவைக்கும்படியே! [வெறி இத்யாதி] - இவர்களிலே அந்யதமனான என்னை உன்போக்யதையைக் காட்டி விஷயாந்தரங்களில் போக்யபுத்தியைத் தவிர்த்து உனக்கே சேஷமாக்கிக்கொண்டாய்; வெறி - பரிமளம். [வினையேனை] - முன்பு விஷயாந்தரப்ரவணனாய்ப் போந்த என்னை. [அடிமை அறக்கொண்டாய்] - அநந்யார்ஹமாக சேஷமாக்கிக்கொண்டாய். [இனி] - உனக்கே சேஷமாக்கிக்கொண்டபின்பு. இனி என்? என்றுமாம். அப்போது, உன்னைக் காட்டி ஸம்ஸாரிகள் நோவை மீட்கவொண்ணாதானபின்பு இவர்களுக்கு சோகித்து ப்ரயோஜநமென்? என்கை. [என் ஆரமுதே] - உன் போக்யதையை எனக்குக் காட்டினவனே! [ஆரமுதே] - நீ நிரதிசயபோக்யனாயிருக்க, நான் இவர்கள்நடுவே யிருக்கிற இத்தால் என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு? உன் திருவடிகளிலே அழைத்துக்கொண்டருளவேணும்.

ஈடு.—*ஆறாம்பாட்டு. ஸம்ஸாரிகளுடைய பகவத்வைமுக்யாதி தோஷங்களை அநுஸந்தித்து ஈச்வரனை இன்னாதாகை தவிர்ந்து, ஜீவநார்த்தமாகப் பரஹிம்ஸைபண்ணுகிற ஸம்ஸாரிகள்நடுவினின்றும் என்னை உன் திருவடிகளிலே அழைத்தருளவேணுமென்கிறார்.*

[மறுக்கி இத்யாதி] க்ராமணிகள் த்ரவ்யார்ஜநம்பண்ணும்படி: 'ஸாது' என்று தோற்றவர்த்திப்பானொருவன், 'ஒருதேசத்திலே வர்த்தியாநின்றால் ஓரபாச்ரயத்தைப் பற்றியிருக்கவேணும்' என்று ஒருக்ராமணிபாடே சென்று சேரும்; 'இவன் ஸாது' என்று தோற்றின

வாறே 'உன்னை இன்னாரும் இன்னாருமாக இன்னபடி சொன்னார்களே!' என்னும்; அவன் பீதனாய், 'இவன் நமக்கு ரக்ஷகன்' என்று விச்வஸித்தபடியாலே, 'அதுக்குப்பரிஹாரமென்?' என்று இவன் தன்னையே கேட்கும்; 'உனக்கு ஒன்று வந்தால் சொல்லாவதில்லாதபடி என்ன கத்திலே உனக்குள்ள அர்த்தத்தையும் போகட்டு உன்க்ஷேத்ரத்தையும் என்பேரிலே இரிய விட்டுவை' என்னும்; இப்படி இவன் நெஞ்சை மறுகப்பண்ணி. [வல்வலைப்படுத்தி] இவனுக்கு இனி இவைகொண்டு தப்பவொண்ணாதபடி தன்பக்கலிலே அகப்படுத்தி. [குமைத்திட்டு] பின்பு இவனிட்டகாசு தன்னையடையத் தன்பேரிலே செலவு எழுதிச் சிகைக்கடிப்பிக்கும். [கொன்று] 'இவன் இருக்குமாகில் ஒருநாள் வரையில் சிலரை ஆச்ரயித்துத் தொடரிலோ?' என்று, இவனை ஹிம்ஸிக்கும் [உண்பார்] இப்படி செய்தால்தான் செய்வது வயிறுவளர்க்கையிறே [அறப்பொருளையறிந்து] 'தேஹாத் வ்யதிரிக்தமாயிருப்பதொரு ஆத்மவஸ்து உண்டு; நாம் இப்போது செய்கிறவை அதிலேவந்தவாறே தட்டுப்படும்' என்று தர்மதத்த்வத்தையறிந்து. [ஓரார்] அதினுடைய நிரூபணத்திலே முதலிலே இழியார்கள். அன்றிக்கே. பரஹிம்ஸையில் நின்றும் நீங்காரென்றுமாம். ஒருதல், ஒருவுதலாய், ஒருவுதல் நீங்குதலாய், அந்தப் பரஹிம்ஸையில் நின்றும் நிவ்ருத்தராகார். அன்றிக்கே, அர்த்த புருஷார்த்த மொன்றையுமே அறவிரும்பி, நன்மை தீமை நிரூபணம்பண்ணாரென்னுதல். இது ஒரு லோகயாத்ரை யிருக்கும்படியே பிரானே! [வெறி இத்யாதி] இஸ்ஸம்ஸாரிகள் நடுவேயிருக்கிற என்னை உன்னுடைய போக்யதையைக் காட்டி அடிமைகொண்டாய். பரிமளிதமான திருத்துழாயை முடியிலே யுடையவனே! [வினையேனை] சப்தாதிவிஷய ப்ரவணராயிருக்கிற இவர்களிலே ஒருவனாய்ப் பிறக்கைக்கு அடியான பாபத்தையுடைய என்னை நான் நின்ற நிலைக்குச் சேராதபடியான நின் திருவடிகளில் அடிமையை நிர்ஹேதுகமாக என்னைக் கொண்டருளினாய். [இனி] அடிமைகொண்ட பின்பு [என் ஆரமுதே] எனக்கு நிரதிசய போக்யனானவனே! நான் இவர்கள் நடுவேயிருக்கிற இருப்பைவிட்டு உன் திருவடிகளிலே சேரும்படி அழைத்துக்கொண்டருளவேணும். அன்றிக்கே, [இனியென்] அவர்கள் ஒருபடியாலும் அத்ருஷ்டத்தில் நெஞ்சுவையாரான பின்பு, நான் அவர்களநர்த்தத்துக்குக் கரைந்ததுக்கு ப்ரயோஜநமென்? அத்தை விடலாகாதோ? என்னை முதல் அங்கே அழைத்துக் கொண்டருளவேணும்

ஆயேயிவ்வுலகத்து நிற்பனவுந்திரிவனவும்*
நீயேமற்றொரு பொருளு மின்றிநீ நின்றமையால்*
நோயேமூப்பிறப்பிறப்புப் பிணியேயென்றிவையொழிய*
கூயேகொள்ளடியேனைக் கொடுவுலகங்காட்டேலே. (7)

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், அபேக்ஷிதம் தாம் நினைத்தபோதே கிடையாவிட்டவாறே 'நீரே யத்நம் பண்ணி வாரீர்' என்று எம்பெருமான் பேசாதிருந்தானாகக் கொண்டு ஸகலபதார்த்தங்களினுடைய ஸ்வரூபஸ்த்தித்யாதிகளெல்லாம் த்வததீநமானபின்பு த்வத்விமுகமான ஸம்ஸாரத்தைக் காட்டாதே நான் உன் திருவடிகளிலே வரும்படி நீயே பார்த்தருளவேணும் என்கிறார். [ஆயே என்று தொடங்கி] - இந்தலோகத்தில் ஸ்வதந்த்ரமாய் ஜீவிப்பது ஒருபதார்த்தமுமின்றிக்கே ஸ்த்தாவரஜங்கமாத்மகமான ஸகலபதார்த்தங்களும் த்வததீநஸ்வரூபஸ்த்தித்யாதிகளாம்படியாயே நீ நின்றமையாலே. [ஆயே] - பரிவனே! என்றுமாம். [இறப்பிறப்பு] - இறப்பு பிறப்பு. [கூயேகொள்] - அழைத்துக்கொள்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், அபேக்ஷிதம் அப்போதே கிட்டாதொழிந்தவாறே பேறு தம்மதான பின்பு தானே யத்நம்பண்ணி வருகிறார் என்று நினைத்திருந்தானாகக் கொண்டு, ஸகல பதார்த்தங்களும் த்வததீநமானபின்பு நீயே உன்னைக் கிட்டும் வழி பார்த்தருளவேணும் என்கிறார். [ஆயே] - ஆயே என்றது - தாயே என்றதாய்; தாய்போல் பரிவனானவனே! "மாதா பிதா ப்ராதா". நீயே ஆயே என்று கூட்டவுமாம். இந்த லோகத்தில் ஸ்த்தாவரஜங்கமாத்மகமாயுள்ள ஸகலபதார்த்தங்களும் நீ யென்கிற

சொல்லுக்குள்ளே யாம்படியாய்: ''ஸர்வம் கல்விதம்ப்ரஹ்ம''. [மற்று இத்யாதி] - வேறு ஸ்வதந்த்ரமாயிருப்பதொரு பதார்த்தம் இல்லாதபடி ஸர்வத்தையும் ப்ரகாரமாகக் கொண்டு நீ ப்ரகாரியாய் நிற்கையாலே. ''நேஹநாநாஸ்தி கிஞ்சந''. சரீரத்தில் வந்த து:க்கங்கள் சரீரி போக்குமாபோலே எனக்கு வரும் து:க்கங்கள் போக்குகை உனக்கே பரமென்கை. [நோயே இத்யாதி] - இறப்பிறப்பு - இறப்பும் பிறப்பு. நோய் - பிணி. ஆதி - வ்யாதி. [இவை ஒழிய] - இவற்றாலே நோவுபடுகிற ஸம்ஸாரிகள்படுகின்றதும். [கூயேகொள்] - கூவிக்கொள்: அழைத்துக்கொள். [கொடுவுலகம் காட்டேலே]—கொடுவுலகம் - கொடிதானலோகம், சப்தாதிவிஷயப்ரவணமாய் த்வத்விமுகமான லோகம். காட்டேலே - த்ருஷ்டிவிஷம் போலே காணவே முடிவன் என்கிறார்.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. அபேக்ஷிதம் அப்போதே கிட்டாமையாலே. 'பேறு தம்மதான பின்பு தாமே யத்நம்பண்ணிவருகிறார்' என்று நினைந்தானாகக்கொண்டு, 'ஸகலபதார்த்தங்களும் த்வததீநமான பின்பு நீயே உன்னைக்கிட்டும் வழி பார்த்தருளவேணும்' என்கிறார்.

[ஆயே] தாயே யென்றபடியாய், *மாதா பிதா* என்கிறபடியே எனக்கு ஸர்வவித பந்துவர்க்கமுமானவனே! அன்றிக்கே, [இவ்வுலகத்து நிற்பனவும் திரிவனவும் நீயே ஆயே] இந்த லோகத்தில் ஸ்தாவரஜங்கமாத்மகமான ஸர்வபதார்த்தங்களும், 'நீ' என்கிற சொல்லுக்குள்ளேயாம்படி ப்ரகாரமாயற்று, நீ யொருவனுமே ப்ரகாரியாய். [மற்றொரு பொருளுமின்றி] *நேஹ நாநாஸ்தி* *ஆத்மைவாபூத் தத்கேந கம்பச்யேத்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே, அப்ரஹ்மாத்மகமாய் ஸ்வதந்த்ரமாயிருப்பதொரு பதார்த்தங்களையாயிற்றில்லை யென்கிறது. [நீ நின்றமையால்] நீ இப்படி நின்றபின்பு. [நோயித்யாதி] சரீரத்துக்கு வந்தவற்றுக்கு சரீரியான ஆத்மா ஸுகித்தல் து:க்கித்தல் செய்யுமோ பாதி, எனக்கு வந்தவற்றுக்கு ஸுகித்தல் து:க்கித்தல் செய்வாய் நீயாம்படி ஸம்பந்த முண்டாயிருந்த பின்பு, ஜந்மநிபந்தநமான இவ்வ்யஸநங்களைக் கழித்து நோயும் பிணியுமென்று ஆதிவ்யாதிகள். [கூயேகொள்] 'இவன் தானே வருகிறான்' என்றிராதே நீயே அழைத்துக்கொண்டருளவேணும். [கொடுவுலகம்] உன்னைவிட்டு சப்தாதிகளாலே போதுபோக்கியிருக்கிறலோகம். [காட்டேலே] த்ருஷ்டிவிஷம் போலே, காணில முடிவன். இந்தலோகயாத்ரை என் கண்ணுக்கு இலக்காகா தொழிய வேணும் என்கையாலே இந்த லோகயாத்ரை இவர் கண்ணில் பட்டதில்லையாயிருந்தபடி. மபர்வதமதிகல மருளின தேவாபாதி ஸர்வசக்தியானவன் இத்தைக்காட்டில்; காணுமித்தனை, ஆனல், ''இவையென்ன வுலகியற்கை'' என்றதோடு சேரும்படியென்? என்னில், ''பரஹிதம்'' என்கிற புத்தியாலே முன்பு அநுஸந்தித்தார்; 'இதுதான் என்னைவந்து கிட்டாதபடி பண்ணவேணும்' என்கிறார் இதில்.

> காட்டிநீகரந்துமிழும் நிலம்நீர்தீவிசும்புகால்*
> ஈட்டிநீவைத்தமைத்த இமையோர்வாழ்தனிமுட்டை*
> கோட்டையினிற்கழித்தென்னை உன்கொழுஞ்சோதியுயரத்து*
> கூட்டரியதிருவடிக்கள் எஞ்ஞான்றுகூட்டுதியே. (8)

ஒ.—எட்டாம் பாட்டில், எம்பெருமான் 'நீர் அபேக்ஷித்தபடியே செய்கிறோம்' என்ன, 'என்று செய்வது?' என்கிறார். [காட்டி என்று தொடங்கி] - நீ ஸ்ருஷ்டித்துத் திருவயிற்றிலே வைத்துப் புறப்பட விடும் ப்ருதிவ்யாதிபூதங்களைந்தாலும் சமைத்துவைப்பதும் செய்த ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு போகஸ்தாநமாய் அத்யந்தவிலக்ஷணமான அண்டமாகிற கோட்டையினின்றும் புறப்படவிட்டு. [என்னை என்று தொடங்கி] - விலக்ஷண தேஜோரூபமாய் மற்றும் எல்லாப்படியாலும் மேற்பட்டிருந்துள்ள திருநாட்டிலே தந்தம் மிடுக்கால் துஷ்ப்ராபமான உன்திருவடிகளை.

இ.—எட்டாம் பாட்டில், 'நீர் அபேக்ஷித்தபடியே செய்கிறோம்' என்ன, 'என்று செய்வது?' என்கிறார். [காட்டி] - ஸ்ருஷ்டித்து; நாமரூபங்கள் அழிந்து ஸதவஸ்தமான ஜகத்தை ''யதாபூர்வமகல்பயத்''

என்கிறபடியே நாமரூபங்களை உண்டாக்கி. [நீ கரந்து உமிழும்] - ஸ்ரஷ்டாவான நீயே ப்ரளயம் கொள்ளாதபடி திருவயிற்றிலே வைத்து உள்ளேயிருந்து தளராதபடி உமிழும். [நிலம் இத்யாதி] - பஞ்ச பூதங்களையும்; ''ஸமேத்யாந்யோந்ய ஸம்யோகம்'' என்கிறபடியே த்ரிவ்ருத்கரித்து; 'ஆஸமாகம்ய க்ருஸ்த்நச: ப்ரஜாஸ் ஸ்ரஷ்ட்டும் நாசக்நுவந்'' என்னக்கடவதிறே. [வைத்து அமைத்த] - சமைத்து வைத்த. [இமையோர் இத்யாதி] - ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு போகஸ்த்தாநமாய் ''ஈச்வரோஹம்'' என்று வன்னியம் செய்கிற தேசமாய் அத்விதீயமான வைலக்ஷண்யத்தை யுடைத்தான அண்டமாகிற அரணினின்றும் புறப்படவிட்டு. புக்காருக்குப் புறப்படவொண்ணாத அரணிறே. [என்னை] - 'இம் முட்டுக்கோட்டையிலே அகப்பட்டேன்' என்று இருக்கிற என்னை. [உன்கொழுஞ்சோதி] - விலக்ஷண தேஜோருபமாய், [உயரத்து] - 'ஸர்வோத்தரம்' என்னுதல்; 'ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் உத்க்ருஷ்டம்' என்னுதல், [கூட்டரிய திருவடிக்கள்] - துஷ்ப்ராபமான திருவடிகளிலே. என்னால் ஸாத்யமன்றிக்கே நீயே தர காணுமது என்கை. [எஞ்ஞான்று கூட்டுதியே] - இன்னநாள் செய்யக் கடவோமென்று எல்லை பெறிலும் தரிக்கலாம். ''மாசுச:'' என்று ஒரு வார்த்தை பெறிலும் ''ஸ்த்திதோஸ்மிகதஸந்தேஹ:'' என்று தரிக்கலாம். ''பூர்ணே சதுர்த்தசே வர்ஷே'' என்று நாளெல்லை பெற்ற ஸ்ரீபரதாழ்வானைப்போலே, விரோதியைப் போக்கிலும் தன்னைப் பற்றிப் போக்கவேணும்; தன்னைப் பெறிலும் தன்னாலே பெறவேணும். ''மாமேவ யேப்ரத்யந்தே'', ''தமேவஶ்ரணம் கச்ச''.

௮.—எட்டாம்பாட்டு. நாமே செய்யப்புக, நீர் 'வேண்டா' என்றவாறேயன்றோ தவிர்ந்தது; இதுக்கு நம்மைக் கால்கட்டவேணுமோ? என்ன, 'செய்யக்கடவதாகில் அது என்று செய்வது?' என்கிறார். 'எம்மாவீட்டுத் திறமும் செப்பம்' என்றாரே.

[காட்டி] ஐந்த்ரஜாலிகரைப்போலே; முன்பு தானே தானும்படி இவற்றையடையத் தன் பக்கலிலே உபஸம்ஹரித்து ஸதவஸ்த்தமான ஜகத்தை, *தாதா யதாபூர்வமகல்பயத்* என்கிற படியே, இத்தை யுண்டாக்கிக் காட்டி. [நீ கரந்துமிழும்] ஸ்ரஷ்டாவான நீயே ப்ரளயம் வந்தவாறே உள்ளேவைத்து ரக்ஷித்து, அது கழிந்தவாறே வெளிநாடுகாண உமிழும். அன்றிக்கே நீ கரந்து காட்டி, உமிழ்ந்து காட்டு மென்றுமாம். இப்படி உண்பது உமிழ்வ தான ப்ருதிவ்யாதிகளாலே, [நட்டு] இரட்டி. த்ரிவ்ருத்கரணத்தைச் சொன்னபடி *ஸமேத்யாந் யோந்யஸம்யோகம் பரஸ்பரஸமாச்ரயா:* இவை தனித்தனியும் காரியத்தைப் பிறப்பிக்கமாட்டா, கூடினாலும் ஸம்ப்ரதாகமாய் நிற்கில் காரியம் பிறப்பிக்கமாட்டாது; செதுகையும் மண்ணையும் நீரையுங் கூட்டி குலாலாதிகள் கடாதிகளைப்பிறப்பிக்குமாபோலே; பரஸ்பரம் காரணம் ஏகரூப மாய்நிற்கில் கார்யமும் ஏகரூபமாயிருக்குமிறே; தேவாதிகார்யநாநாவித்யம் பிறக்கும்படி குணப்ரதாநபாவேந நிற்கும். இப்படி இவற்றைத் இரட்டி இவற்றாலே. [நீ வைத்தமைத்த] நீ சமைத்து வைத்த. [இமையோர் இத்யாதி] ப்ரஹ்மாதிகள் வன்னியம்செய்கிற அத்விதீயமான அண்டமாகிற கோட்டையினின்றும் என்னைப் புறப்படவிட்டு. கோட்டையாவது புறம்புள்ளாரால் புகுரவொண்ணாததுமாய், உள்ளுள்ளாரால் புறப்படவொண்ணாதே. புக்கவிடமும் புறப்பட்டவிடமும் தெரியாதா யிருக்குமதிறே. *துரத்யயா* என்றானிறே தானும். [என்னை] இக்கோட்டையிலே யகப்பட்டுப் புறப்பட வழியறியாதிருக்கிற என்னை. *மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே மாயாமேதாந்தரந்தி தே* என்று நீ சொன்னபடியே உன்னையே பற்றின என்னை. உம்மை இத்தைக் கழித்துக்கொடுபோகச் சொல்லுகிறது எங்ஙனே? என்ன, [உன்கொழுஞ் சோதியுயரத்து] அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரகந்தமாய் சுத்தஸத்த்வமயமாய் நிரவதிக தேஜோரூப மான பரமபதத்திலே, [கூட்டரிய திருவடிக்கள்] ஸ்வயத்நத்தால் துஷ்ப்ராபமான திருவடிகளை. [எஞ்ஞான்று] *மாசுச:* என்று ஒருவார்த்தை சொல்லிலும், *ஸ்த்திதோஸ்மி* என்றிருக்க லாயிறே இருப்பது; அப்படியே 'நான் கூட்டக்கடவேன்' என்று ஒருவார்த்தை அருளிச் செய்யவேணும். *ஆருரோஹ ரதம் ஹ்ருஷ்ட:* என்னலாம்படி, *பூர்ணேசதுர்த்தசே வர்ஷே* என்கிறவோபாதி வார்த்தை அருளிச்செய்தருளவேணும். 'இத்தைக் கழிக்க வேணும்' என்றிருக்கிற என்னை, நீ உகந்தாரைக் கொடுபோய் வைக்கும் தேசத்திலே, ஸர்வசக்தியான நீயே என்று கொடுபோய் வைக்கக்கடவை? இக்கோட்டை யிட்ட இவன்தானே கழிக்கவேணுமிறே. விரோதியைப் போக்கிலும் இவனைப்பற்ற

வேணும், தன்னைப்பெறிலும் தன்னாலே பெறவேணும்; *மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே* *நமேக சரணம் வ்ரஜ*. பின்னை திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளையாயர், 'ஒருகுருவி பிணைத்த பிணை ஒருவரால் அவிழ்க்க வொண்ணாதில்லை; ஒருஸர்வசக்தி, கர்மாநுகூலமாகப் பிணைத்த பிணையை அவனைக் காற் கட்டாதே, இவ்வெளியேனும்பஞ்ஜனை ஸம்ஸாரியால் அவிழ்த்துக்கொள்ளப்போமோ? என்று பணிப்பர்.

கூட்டுதிநின்குரைகழல்கள் இமையோரும்தொழாவகைசெய்து*
ஆட்டுதிநீஅரவணையாய் அடியேனு மஃதுவறிவன்*
வேட்கையெல்லாம்விடுத்தென்னை உன்திருவடியேசுமந்துழல*
கூட்டரியதிருவடிக்கள் கூட்டினைநான்கண்டேனே. (9)

ஆ.—ஒன்பதாம் பாட்டில், இவருடைய வ்யஸநமெல்லாம் நிவ்ருத்தமாம்படி திருநாட்டிலிருந்த இருப்பைக் காட்டியருளக் கண்டு த்வத்வ்யதிரிக்தங்களில் ருசியை யெல்லாம் தவிர்த்தருளி 'துஷ்ப்ராபமான உன் திருவடிகளை எனக்குத் தந்தாய்; நான் அநுபவிக்கப் பெற்றேன்' என்று த்ருப்தராகிறார். [கூட்டுதி என்று தொடங்கி] - ஓரளவில்லாதாரையும் நீ நினைத்தாரை உன்னுடைய திருவடிகளோடே திருவநந்தாழ்வானைப்போலே கூட்டுதி. எத்தனையேனும் அளவுடையாரேயாகிலும் நீ நினையாதாரைக் காணவொண்ணாதபடி விஷயங்களைக்காட்டி அகற்றி அலமந்து திரியப் பண்ணுதி. லோகவேதங்களில் ப்ரஸித்தமான உன்னுடைய இந்தப்படியை நானும் அறிவன். [வேட்கை என்று தொடங்கி] - 'நீர் அறிந்தபடி எங்ஙனே?' என்னில்,—பாஹ்யவிஷயஸங்கத்தை யெல்லாம் அறுத்து உன் திருவடிகளில் கைங்கர்யமே பண்ணி வர்த்திக்கும்படி ஸ்வபாஹுபலத்தால் துஷ்ப்ராபமான உன் திருவடிகளைக் கூட்டினாய், நான் அநுபவிக்கப் பெற்றேனாகையால், அறிந்தேன்.

இ.—ஒன்பதாம் பாட்டில், இவருடைய ஸம்ஸாராநுஸந்தாநத்தால் வந்த வ்யஸநமெல்லாம் தீரும்படி திருநாட்டிலிருக்கிற இருப்பைக் காட்டியருள, கண்டு அநுபவிக்கப்பெற்றேனென்று த்ருப்தராகிறார். [கூட்டுதி நின்குரைகழல்கள்] - ஓரளவில்லாதாராகவுமாம். நீ உகந்தாரை உன் திருவடிகளிலே சேர்த்துக் கொள்ளுதி; தேவர்களேயாகிலும் நீ நினையாதாரை உன்னை யநுபவிக்க வொண்ணாதபடி விஷயங்களைக் காட்டி அலமந்து திரியப் பண்ணுதி. [அரவணையாய்] - திருவடிகளிலே கூட்டிக் கொள்ளும்படிக்கு உதாஹரணம். [அடியேனும் அது அறிவன்] - லோக வேதங்களிலே ப்ரஸித்தமான உன்னுடைய இந்தப் படியை நானும்அறிவன். எத்தாலே? என்ன,—என்திறத்தில் செய்தருளின படியாலே. [வேட்கை யெல்லாம் விடுத்து] - உன்னை யொழிந்த ஸகல பதார்த்தங்களிலு முண்டான ஸங்கத்தை விடுவித்து; நான் எனக்கு என்று இராதபடி பண்ணி. [என்னை] - ருசியுடைய என்னை, உன் திருவடிகளிலே கைங்கர்யம் பண்ணி வர்த்திக்கும்படி. [கூட்டரிய திருவடிக்கள் கூட்டினை] - அங்யாஸாத்யமான திருவடிகளிலே கூட்டினாய். [நான் கண்டேனே] - கேட்டார் வாய்க் கேட்கையன்றிக்கே நான் அநுபவிக்கப் பெற்றேனாகையாலே அறிந்தேன்.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. இவருடைய ஸம்ஸாராநுஸந்தாநத்தாலே வந்த வ்யஸநமெல்லாம் தீரும்படி, திருநாட்டிலிருந்த இருப்பைக் காட்டியருள, கண்டு அநுபவிக்கப் பெற்றேனென்று த்ருப்தராகிறார்.

[கூட்டுதி நின்குரைகழல்கள்] அளவிலிகளாகவுமாம், நீ உகந்தாரை உன் திருவடிகளிலே சேர்த்துக்கொள்ளுதி. குரையென்று பெருமையாதல், ஆபரணத்வனியாதல். [இமையோர் இத்யாதி] ப்ரஹ்மாதிகளேயாகிலும், நீ நினையாதாரை வந்து கிட்டவொண்ணாதபடி பண்ணி யலைப்புதி. [அரவணையாய்] 'கூட்டுதி' என்றதுக்கு உதாஹரணம். [அடியேனும் அதுவறிவன்] லோக வேதங்களிலே ப்ரஸித்தமான உன்படியை நானும் அறிவேன். அறிந்தபடிதான் என்? என்னில்; [வேட்கையெல்லாம் விடுத்து] எனக்கு உன்னையொழிந்தவையா மத்தனையன்றோ ஆசைப்படுகைக்கு: உன் விபூதியில் நான் 'எனக்கு, எனக்கு, என்னாததுண்டோ? யாதானும்

பற்றி நீங்கும் விரதத்தை நல்விடுசெய்திலேயோ? [உன் திருவடியே சுமந்துழல] பாஹ்ய விஷயங்களிலுண்டான ஆசையெல்லாம் உன் பக்கலிலேயாய், உன்திருவடிகளையே நான் ஆதரித்து, அதுவே யாத்ரையாய்ச் செல்லும்படிக்காக. [கூட்டரிய இத்யாதி] யாவர் சிலர்க்கும் தந்தாமால் சேர்த்துக்கொள்ளவரிய திருவடிகளை நான்சேரும்படி என்னைச்சேர்த்துக்கொண்டாய். இது நான் கேட்டார்வாய்க்கேட்டுச் சொல்லுகிறேனல்லேன்; அநுபவத்தாலே சொல்லுகிறேன்.

கண்டுகேட்டுற்றுமோந்து உண்டுழலுமைங்கருவி
கண்டவின்பம்*தெரிவரிய வளவில்லாச்சிற்றின்பம்*
ஒண்டொடியாள்திருமகளும் நீயுமேநிலாநிற்ப*
கண்டசதிர்கண்டொழிந்தேன் அடைந்தேனுன்திருவடியே. (10)

ஓ—பத்தாம் பாட்டில், 'விட்டது இன்னது, பற்றிற்று இன்னது' என்று ப்ரீதபிசயத்தாலே வ்யக்தமாக அருளிச்செய்கிறார். [கண்டு என்று தொடங்கி] - இப்பாட்டுக்கு, கண் செவி முதலான இந்த்ரியங்களாலே அநுபவிக்கப்பட்ட ஸுகத்தையும் ஸம்ஸாரிகளுக்கு துர்ஜ்ஞேயமாய் ஐந்த்ரிய ஸுகத்திற்காட்டில் பெருத்து பகவத் கைங்கர்ய ஸுகத்திற்காட்டில் சிறுத்திருந்துள்ள ஆத்மாநுபவ ஸுகத்தையும் ஒழிந்தேன்; திருநாட்டிலே வேறொருவர் அபிமாநிக்க கடவரின்றிக்கே எல்லாரும் உங்கள் அபிமாநத்திலே அடங்கும்படியாகப் பெரியபிராட்டியாரும் நீயுமே வர்த்திக்கக் கடவதாகக்கண்டு வைத்த நேர்பாட்டைக் கண்டு திருவடிகளை அடையவும் பெற்றேன். ஒண்டொடி - அழகிய வளை.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், கீழே 'விடுத்து' என்றும், 'கூட்டினை' என்றும் ப்ரஸ்துதமான பேற்றை, ப்ரீதபிசயத்தாலே, 'விட்டது இது, பற்றிற்று இது' என்று வ்யக்தமாக அருளிச் செய்கிறார்; [கண்டு கேட்டு இத்யாதி] - ரூபாதிகளை க்ரஹிக்கைக்குக் கருவியான சக்ஷுராதிகளால் அநுபவிக்கப்பட்ட ஸுகம். ஆத்மாவுக்கு நித்யதர்மமான ஜ்ஞாநம் கர்மத்தாலே ஸங்குசிதமாகையாலே உழக்காலே அளக்குமாபோலே இந்த்ரியத்வாரா ப்ரஸ்ருதமான ஜ்ஞாநத்தால் வந்த ஐஹிகஸுகம். [தெரிவரிய அளவில்லாச் சிற்றின்பம்] - ஸம்ஸாரிகளுக்கு துர்ஜ்ஞேயமாய் ஐந்த்ரியிகஸுகத்திற்காட்டில் பெருத்து பகவத்கைங்கர்யஸுகத்தைப்பற்ற அத்யல்பமான ஆத்மாநுபவஸுகம் இவற்றை, [ஒழிந்தேன்] விட்டேன். [ஒண்டொடியாள் இத்யாதி] - தொடி - முன்கைவளை. ஒண்மையாவது - ஒருகாலும் கழலா தொழிகை. விச்லேஷிக்கிலிறே கழலுவது; இவள் நித்யாநபாயிநியிறே. நீயும் அவளுமே என்னும்படி இருவருடையவும் அபிமாநத்துக்குள்ளே ஒரு விபூதியாக அடங்கும்படி யிருக்கை. "நாநயோர் வித்யதேபரம்" என்று நிற்க, வாசல்கள் தோறும் ஈச்வரர்களாயிருக்கிற அதுபோலன்றிக்கே யிருக்கை. நிலாவுகை - வர்த்திக்கை. [கண்டசதிர்] - பார்த்துவைத்த வாய்ப்பு. உங்களிருவருடைய அநுபவமும் நித்யமாய்ச் செல்லும்படி நீ பார்த்துவைத்த வாய்ப்பைக் கண்டு; அதாவது - அவ் விபூதியிலுள்ளார் சந்தாநுவர்த்திகளாம்படி பண்ணி வைத்த சதிர்; அத்தைக்கண்டு. [அடைந்தேன் உன் திருவடியே] - உன் திருவடிகளை அடையவும் பெற்றேன்,

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. கீழ்ப்பாட்டில், 'விடுத்து' என்றும், 'கூட்டினை' என்றும் ப்ரஸ்துதமான பேற்றை, ப்ரீதபிசயத்தாலே விட்டது இது, பற்றினது இது என்று வ்யக்தமாக அருளிச்செய்கிறார்.

[கண்டு இத்யாதி] காட்சிக்குக் கருவியாயிருக்கும் கண், கேட்கைக்குக் கருவியாயிருக்கும் செவி, ஸ்பர்சித்தறிகைக்குக் கருவியாயிருக்கும் த்வகிந்த்ரியம். கந்தக்ரஹணத்துக்குக் கருவியாயிருக்கும் க்ராணேந்த்ரியம், ரஸநை ரஸாநுபவத்துக்குக் கருவியாயிருக்கும். கண்டு, கேட்டு, உற்று, மோந்து, உண்டு, இப்படி இதுவே யாத்ரையாய்ப் போருகைக்கு ஸாமக்ரியாயிருக்குமிறே சக்ஷுராதி கரணங்கள். [ஐங்கருவிகண்ட வின்பம்] உழக்காலே யளக்குமாபோலே பரிச்சிந்நவஸ்து க்ராஹகமான இந்த்ரியங்களாலே அநுபவிக்கப்பட்ட ஐஹிகஸுகம். ஆத்மா

வுக்கு நித்யதர்மமாய் ஜ்ஞாநம், அதுதான் ஸங்குசிதமாயிருக்கக்கடவது. கர்மத்தாலே ஸங்குசிதமாய், மநஸ்ஸடியாகப் புறப்பட்டு, பாஹ்யேந்த்ரியத்வாரா விஷயங்களை க்ரஹிக்கக் கடவதாயிறே இருப்பது. [தெரிவரிய அளவில்லாச்சிற்றின்பம்] இவ்வருகில் நுகர்ந்ததைப் பற்றத் தான் தெரிவரியதாய் துர்ஜ்ஞேயமாய், அளவிறந்து அவ்வருகில் பகவதநுபவத்தைப் பற்ற தான் அளவியாய், அணுவான ஆத்ம வஸ்துவைப்பற்ற வருகிற போகமாகையாலே ஸ்வரூபத: பரிச்சிந்தமாயிருக்கிற ஆத்மாநுபவஸுகம். இவற்றை [ஒழிந்தேன்] விட்டேன். [சிற்றின்பம்] அந்தமில்பேரின்பத்துக்கு எதிர்த்தட்டானதிறே. விட்டது இதனாலே பற்றிற்றுஏது? என்னில், [ஒண்தொடியாள் இத்யாதி] பெரியபிராட்டியாரும் நீயுமாய்ச் சேர்ந்திருக்கிற உங்களிருவருடையவும் அபிமாநத்திலே ஒருவிபூதியாக அடங்கியிருக்கிற இருப்பைக் கண்டேன். தொடியென்பது முன்கைவளை. அதுக்கு ஒண்மையாவது இவளைக் கைகழியாதிருக்கை, நித்யாநபாயிநியாகையாலே, முன்பு ஒருகால் கழன்று பின்பு ஸாதிக்க வேண்டும்படி யிருப்பதில்லையிறே. "சங்குதங்கு முன்கை நங்கை" என்னக்கடவதிறே. [திருமகளும் நீயுமே] இப்படியிருக்கிற பிராட்டியும், அவள்தானுங்கூட "இறையும் அகலகில்லேன்" என்னும்படியிருக்கிற நீயும். [நீயுமே நிலா நிற்ப] இருவருடையவும் அபிமாநத்துக்குள்ளே த்ரிபாத்விபூதியாக அடங்கிக்கிடக்கும். *நாநயோர்வித்யதேபரம்* என்னுகிற, வாசல்தோறும் ஈச்வரர்களிறே இங்கு. [நிலாநிற்பக் கண்டசதிர்] உங்களிருவருடையவும் அபிமாநத்திலே கிடக்குமதுவே யாத்ரையாம்படி நீ பார்த்துவைத்த சதிரண்டு கோப்பாடு; *வைகுண்டே* இத்யாதிப்படியே நீ பார்த்துவைத்த வாய்ப்பு. அத்தைக்கண்டு. [உன் திருவடியே அடைந்தேன்] "அந்நித்யஸூரிகளோடே ஒரு கோவையாய் உன் திருவடிகளிலே அடிமைசெய்ய வேணும்" என்று உன் திருவடிகளைக்கிட்டினேன். இது தான் உற்றது. கீழ்ச்சொன்னவை நான் விட்டது. ஒண்டொடியாள் திருமகளும் நீயுமே யென்னும் காட்டில் நித்யவிபூதி யோகத்தைச் சொல்லிற்றோ? என்னில்; "அடியார்கள் குழாங்களை உடன் கூடுவது என்று கொலோ?" என்று இவர் சொல்லுகையாலும் *பக்தைர்ப்பாகவதைஸ்ஸஹ* என்று ப்ரமாணாந்தரங்களுண்டாகையாலும், இனித்தான் "நிற்பனவும் திரிவனவும் நீயே மற்றொருபொருளுமின்றி" என்று வைத்து 'கொடுவுலங்காட்டேல்' என்றவோபாதி, அவர்களிருவருமே என்றவிடத்தில் அவர்களபிமாநத்திலே அடங்கிக் கிடப்பதொரு விபூதியுண்டாகச் சொல்லத் தட்டில்லையிறே அதுதான் இதுவானாலோ? என்னில்; அஸாதாரண விக்ரஹத்தோடே, *பவாம்ஸ்து ஸஹ வைதேஹ்யா* என்கிறபடியே தானும் பிராட்டியுமாக இருந்து *க்ரியதாம்* என்று சொல்லுகிறபடியே இளையபெருமாளை அடிமைகொண்டாப்போலே, இவரை அடிமைகொள்ளுவதொரு தேசவிசேஷத்திலேயாயிருக்குமிறே.

திருவடியைநாரணனைக் கேசவனைப்பரஞ்சுடரை*
திருவடிசேர்வதுகருதிச் செழுங்குருகூர்ச்சடகோபன்*
திருவடிமேலுரைத்தமிழ் ஆயிரத்துளிப்பத்தும்*
திருவடியேயடைவிக்கும் திருவடிசேர்ந்தோன்றுமினே. (11)

ஒ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி அப்யஸித்தாரை இத்திருவாய்மொழி தானே எம்பெருமான் திருவடிகளிலே சேர்க்கும்; ஆன பின்பு, இத்தை அப்யஸித்து அவன் திருவடிகளைச் சேர்ந்து உஜ்ஜீவியுங்கோள் என்கிறார். [திருவடியை என்று தொடங்கி] - எல்லாருக்கும் ஸ்வாமியாய், வத்ஸலனாய் ஸ்வாச்ரிதஸம்ச்லேஷவிரோதியான கேசிப்ரப்ருத்யஸுர நிரஸநத்தைப் பண்ணும் ஸ்வபாவனாய் திருவவதாரம் பண்ணின விடத்தில் ஐச்வரமான படியிற்காட்டிலும் உஜ்ஜ்வலமான தேஜஸ்ஸையுடையவனைத் திருவடிகளைச் சேரவேணுமென்னும் கருத்தாலே. [செழுங்குருகூர்] - தம்முடைய து:க்கத்தை எம்பெருமான் கெடுத்தருளுகையாலே ஸம்ருத்தமான திருநகரி.

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி அப்யஸித்தாரை இதுதானே அவன் திருவடிகளிலே சேர்ப்பிக்கும் என்கிறார். [திருவடியை இத்யாதி] - தமக்கு அவன் பண்ணின உபகாரத்திலே தோற்று

எத்துகிறார்; [திருவடியை] - ஸர்வஸ்வாமியானவனை. [நாரணனை] ஸ்வாமியாய்ப் பிரியநிற்கை யன்றிக்கே 'அல்லோம்' என்றாரையும் விடமாட்டாத வத்ஸலனை. [கேசவனை] - இதரஸஜாதீயனாய் வந்து அவதரித்து 'ஆவோம்' என்றாருடைய விரோதிகளைப் போக்குமவனை. [பரஞ்சுடரை] - அவதரித்த விடத்திலும் மநுஷ்யத்வேபரத்வம் இருக்கிறபடி. பரமபதத்திற்காட்டிலும் உஜ்ஜ்வலமான நீர்மையால் வந்த தேஜஸ்ஸையுடையவனை. [திருவடி சேர்வது கருதி] - திருவடிகளைச் சேரவேணுமென்று மநோரதித்து. [செழுங்குருகூர்] - தம்முடைய து:க்கத்தை அவன் போக்குகையாலே ஸம்ருத்தமான திருநகரியென்னுதல், இவர்க்கு இவ்வாசிக்கு அடி அவ்வூரில் பிறப்பு என்னுதல்; திருவயோத்தியிலுள்ளார்க்கு மண்பாட்டாலே ராம பக்தியுண்டாமாபோலே. [திருவடிமேல் [இத்யாதி]-திருவடிகளிலே வைத்துச் சொன்ன ஆயிரமென்னுதல்; இப்பத்தென்னுதல். இவ் விசேஷணங்களை ஆயிரத்திலும் இட்டு நிர்வஹிப்பர்கள் பூர்வாசார்யர்கள். பட்டர் அவ்வோதிருவாய்மொழியிலே இட்டு நிர்வஹிப்பர். [திருவடியே என்று தொடங்கி] - இத்திருவாய்மொழி தானே திருவடிகளிலே சேர்விக்கும். [திருவடி சேர்ந்து] - திருவடிகளை ப்ராபித்து, [ஒன்றுமினே] - "ஸாயுஜ்யம்ப்ரதிபந்நாயே" என்றும் "யேநயேந தாதா கச்சதி தேந தேந ஸஹ கச்சதி" என்றும் சொல்லுகிறபடியே இளையபெருமாளைப்போலே பிரியாதே நின்று எல்லா அடிமைகளும் செய்யப் பாருங்கோள்.

ஈடு.—*நிகமத்தில் இத்திருவாய்மொழி அப்யஸித்தாரை இதுதானே அவன் திருவடிகளிலே சேர்க்கும் என்கிறார்.*

புறம்புண்டான ருசியைப்போக்கித் தன்பக்கலிலே ருசியைப்பிறப்பித்த உபகாரத்தை அநுஸந்தித்து ஏத்துகிறார்; [திருவடியை] ஸர்வஸ்வாமியாயுள்ளவனை. [நாரணனை] கேவலம் ஸ்வாமித்வமேயன்றிக்கே, இவை "அல்லோம்" என்றவன்றும் தான் விடமாட்டாதபடி வத்ஸலனாயுள்ளவனை. [கேசவனை] வத்ஸலனாய்க் கிடக்க இருக்கையன்றிக்கே இவற்றோடு ஸஜாதீயனாய் வந்து அவதரித்து அவர்கள் விரோதிகளைப் போக்குமவனை. [பரஞ்சுடரை] இப்படி அவதரித்து நின்றவிடத்திலே உண்டான மநுஷ்யத்வே பரத்வத்தைச் சொன்னபடி. [திருவடி சேர்வதுகருதி] அவன் திருவடிகளைக் கிட்டினேனாகவேணு மென்னும் மநோரதத்தை யுடையராய். அடியேபிடித்துமநோரதம் இதுவேயிறே, "துயரறுசுடரடிதொழுதெழு" என்று. [செழுங் குருகூர்ச்சடகோபன்] அவ்வூரில் பிறப்பாயிற்று இவர்க்கு இந்த ப்ராவண்யத்துக்கு அடி; திருவயோத்யையில் மண்பாடுதானே ராமபக்தியைப் பிறப்பிக்குமாபோலே. [திருவடிமேலுரைத்த இத்யாதி] அவன் திருவடிகளிலே சொன்ன தமிழாயிரத்திலும் வைத்துக் கொண்டு இத்தப்பத்தும் அவன் திருவடிகளிலே சென்று அடைவிக்கும்; நீங்களும் அதுக்கு உறுப்பாகத் திருவடிகளிலே சென்று கிட்டுங்கோள். அவன் திருவடிகளிலே கிட்டக்கொள்ள, அடிசிற்பானைபோலே, உங்களுக்குமாயிராதே அவன் திருவடிகளில் நித்யகைங்கர்யத்திலே அந்வயிக்கப்பாருங்கோள். *ஸாயுஜ்யம் ப்ரதிபந்நா யே* *என்றும்* *யேநயேந தாதா கச்சதி தேந தேந ஸஹ சச்சதி* *என்றும் சொல்லுகிறபடியே, இளையபெருமாளைப்போலே பிரியாதே நின்று அவன் நினைவுக்கீடாக அடிமைசெய்யப்பாருங்கோள். இப்படி அடிமைசெய்வார்க்கு, இவர் விட்டவையும் விட்டுப் பற்றிற்றும் பற்றவேணுமோ? என்னில், இவர் அருளிச்செய்த இந்தத் திருவாய்மொழியை அநுஸந்திக்கவே, தன்னடையே சப்தாதிகளில் விரக்தியையும் பிறப்பித்து அவன் திருவடிகளிலே சேரவிடும் இதுதானே.*

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்,

—⁂—

பத்தாந் திருவாய்மொழி - ஒன்றுந்தேவும் : ப்ரவேசம்

ஒ.—பத்தாந் திருவாய்மொழியில், 'ஸம்ஸாரத்தினுடைய அஸாரதையைக் கண்டு எம்பெருமானைக் கொண்டு ஸம்ஸாரஸம்பந்தத்தை யறுத்து உஜ்ஜீவிப்பிக்க வேணுமென்று பார்த்து யத்நம்பண்ணி அவர்களுக்கு அபேக்ஷையில்லாமையாலே தம்முடைய அபேக்ஷிதத்தை எம்பெருமான் பக்கலிலே அர்த்தித்துப் பெற்று உஜ்ஜீவித்த ஆழ்வார் அவன் நன்குணங்களாலும் திருத்த வொண்ணாதே கைவிட்ட ஸம்ஸாரிகளைத் தம்முடைய க்ருபாதிசயத்தினாலே பகவத்பரத்வஜ்ஞாந ப்ரதா நத்தைப்பண்ணித் திருத்த உத்யோகித்து ஸுகதுஃக்கங்களில் தாங்கள் நினைத்தபடியன்றிக்கே பரதந்த்ரரா யிருக்கிற இருப்பைக் காட்டிக் கர்மாதிபரதந்த்ரனன்றிக்கே ஸ்வதந்த்ரனா யிருப்பான் வேறே யொருவனைக் கொள்ளாவிடில் ஸுகதுஃக்காநுபவங்களும் மற்றுமுண்டான லோகயாத்ரைகளும் நடவாமையாலே ஒருநிர்வாஹகன் வேண்டினவிடத்தில் 'ஜகத்துக்கு நிர்வாஹகனாக நாம் அங்கீகரித்த இவன் ஆர்? என்ன குணங்களையுடையவன்? என்ன பேரை யுடையவன்?' என்று ஏவமாதிகளை அறிய வேணுமென்று அபேக்ஷைபிறந்தால் அவற்றை ப்ரதிபாதிக்கும்போது ப்ரத்யக்ஷாதிகள் அதீந்த்ரிய விஷயத்தில் ப்ரமாணமாக மாட்டாமையாலே அவ்வர்த்தத்தில் சாஸ்த்ரமே ப்ரமாணமாக வேண்டின விடத்தில்பாஹ்யாகமங்கள் புருஷபுத்தி ப்ரபவங்களாகையால் விப்ரலம்பாதி தோஷஸம்பாவநையாலே ப்ரமாணமாகமாட்டா; சதுர்த்தசவித்யாஸ்த்தாநமான வேதமே ப்ரமாணமாகவேணும். அதிலும் பூர்வ பாகமானது ஸ்வர்க்கதத்ஸாதநாதிகளுக்கு ப்ரதிபாதகமாகையாலே பரத்வத்தில்ப்ரமாணமாக மாட்டாது. ஸாத்விக புராணேதிஹாஸங்களாலே உபப்ரும்ஹிதமாய் ந்யாயோபேதமான வேதாந்தம் ப்ரமாணமாக வேணும். அதுதான் தத்த்வபரமாயும் உபாஸநபரமாயும்ப்ராப்திபரமாயுமுள்ள வாக்யங்களில் வைத்துக் கொண்டு தத்த்வபரமான காரணவாக்யங்களுக்கெல்லாம் வ்யாக்யாநம் பலிக்கும்படி கதிஸாமாந்ய ந்யாயத்தாலே நிர்ணீதனான ச்ரிய:பதியானநாராயணனுடைய ஜகத்காரணத்வத்தாலும் ஜகந்நியந்த் ருத்வத்தாலும் ஜகத்ரக்ஷகத்வத்தாலும் ஸர்வாபத்துக்களையும் போக்குகையாலும் ஸர்வதத்த்வத் துக்கும்ஆத்மாவாகையாலும் ஸர்வாதிபனாகையாலும் ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுக்கு ஈச்வரனாகையாலும், ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுடைய ஈச்வரத்வத்தை நிராகரித்து 'ச்ரிய:பதியே ஈச்வரன்' என்றும், 'அவன் அத்யந்தஸுலபன்' என்றும்ப்ரதிபாதியாநின்றுகொண்டு ச்ருதிச்சாயையாலே பகவத்பரத்வத்தையும் ஸௌலப்யத்தையும்உபபாதித்து அவர்களை பகவத்ப்ரவணராக்குகிறார்.

இ.—பத்தாந் திருவாய்மொழியில் ஸம்ஸாரத்தினுடைய அஸாரதையைக் கண்டு எம்பெருமானைக் கொண்டு ஸம்ஸாரஸம்பந்தத்தை அறுத்து ஸர்வரையும் உஜ்ஜீவிப்பிக்கவேணுமென்று பார்த்து 'நீ உளையா யிருக்க இவை இப்படி நோவுபட விட்டிருக்கை உனக்குப் போருமோ?' என்று அவனை அபேக்ஷிக்க, அவனும் 'இவை அசேதநமன்றே, நாம் நினைத்தபடி செய்கைக்கு: சேதநராகையாலே ருசி முன்னாக வேணுமே; நாமும் உம்மோபாதி யத்நித்து அவர்களுக்கு அபேக்ஷை யில்லாமையாலே காணும் கைவாங்கி யிருக்கிறது' என்ன, 'ஆகில், என்னை இவர்கள் நடுவில் நின்றும் கொண்டுபோகவேணும்' என்ன, 'உம்மைக் கொடு போகப் புகுகிற தேசம் இதுவன்றோ?' என்று பரமபதத்தில் அநுபவத்தைக் காட்டக் கண்டு ஸ்வலாபத்தாலே த்ருப்தரானார், "கண்ணதார் முறுவலிப்ப" வில. இதில், ஈச்வரனும் 'திருத்த வொண்ணாது' என்று கைவிட்ட ஸம்ஸாரிகளைத் தம்முடைய க்ருபாதிசயத்தாலே திருத்த உத்யோகித்து அவனுடைய பரத்வஸௌலப்யங்களை உபதேசித்து 'இவனை ஆச்ரயித்து உஜ்ஜீவியுங்கோள்' என்கிறார். நாட்டில் சேதநர் "ஸுகீபவேயம், து:க்கீமாபூவம்" என்று இருக்கச் செய்தே தாங்கள் நினைத்தபடி ஸித்தியாதே பரதந்த்ரரா யிருக்கிற இருப்பைக் காட்டி இஸ் ஸுகது:க்க வ்யவஸ்தைக்கு உங்களையொழிய நியாமகராயிருப்பார் சிலர் வேணும்; கர்மமானாலோ? என்னில்,—அசேதநமாகையாலே வாச்யாதிகள் தாருநிர்மாணத்தில் சேதநாதிஷ்டிதமா யல்லது ஸ்வகார்யத்தைப் பிறப்பிக்கமாட்டாதாபோலே சேதநாபேக்ஷை யுண்டு: அதில் க்ஷேத்ரஜ்ஞரில் தலைவித்தாரானாலோ? என்னில்,—ஸ்ருஜ்யத்வ கர்ம வச்யத்வங்களாலே இவன்தன்னோபாதி பரதந்த்ரராயிருந்தார்கள்; ஆகையாலே, கர்மாதி பரதந்த்ரனன் றிக்கே, ஸ்வதந்த்ரனாயிருப்பானொரு நிர்வாஹகனை அங்கீகரிக்க வேணும்; 'அவன் ஆர்? அவன் என்ன குணங்களை யுடையவன்? என்ன பேரையுடையவன்? என்று அறியுமிடத்தில்

ப்ரமாணங் கொண்டு அறியவேணும். அதில் ப்ரத்யக்ஷாதிகள் அதீந்த்ரிய விஷயத்தில் ப்ரமாணமாக மாட்டாமையாலே சாஸ்த்ரமே ப்ரமாணமாக வேணும். அதில் பாஹ்யாகமங்கள் புருஷபுத்திப்ரபவங்களாகையாலே விப்ரலம்பாதிதோஷ ஸம்பாவநையாலே ப்ரமாணமாகமாட்டா; இனி சதுர்த்தசவித்யாஸ்த்தாநப்ரதாநமான வேதம் ப்ரமாணமாகவேணும். அதிலும் பூர்வபாகம் ஸ்வர்க்கதத்ஸாதநாதிகளுக்கு ப்ரதிபாதநமாகையாலே பரத்வத்தில் ப்ரமாணமாக மாட்டாது. ஸாத்த்விகபுராண இதிஹாஸங்களாலே உபப்ரும்ஹிதமாய் ந்யாயோபேதமான வேதாந்தம் ப்ரமாணமாக வேணும். அதில், தத்த்வபரமாயும் உபாஸநபரமாயும் ப்ராப்தி பரமாயுமுள்ள வாக்யங்களில் வைத்துக்கொண்டு, தத்த்வபரமான காரண வாக்யங்களுக் கெல்லாம் நிர்ணயம் பலிக்கும்படி கதிஸாமாந்யந்யாயத்தாலே நிர்ணீதனான ச்ரிய:பதியான நாராயணனே ஜகத்காரணபூதனாக வேணும். இப்படி ஜகத்காரணபூதனாய் ஜகந்நியந்தாவாய் ஸர்வாபத்ஸகனாய் ஸர்வாத்மாவாய் "நப்ரஹ்மா நேசாந:" என்கிறபடியே ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுக்கும் உத்பாதகனான ச்ரிய:பதியே ஸர்வஸ்மாத்பரன் என்றும் ப்ரதிபாதித்து 'இவன் அரியன்' என்று கை வாங்க வேண்டாதபடி திருநகரியிலே ஸர்வஸுலபனாய் வந்து ஸந்நிஹிதனான அவனை ஆச்ரயியுங்கோள் என்கிறார். ஸம்ஸாரத்துக்கு பீஜம் - பகவத்பரத்வஜ்ஞாநமில்லாமையும், ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யப்ரதிபத்தியுமாயிற்று. அவற்றைத் தவிர்க்கைக்காக அவனுடைய பரத்வத்தை உபதேசித்து அவனை ஆச்ரயித்து உஜ்ஜீவியுங்கோள் என்கிறார். பரக்கக் கற்றாராய் ஸர்வஜ்ஞராக அபிமாநித்திருக்கிறவர்களும் 'சேம்புக்குக் கூராச் சிற்றறிவாளருண்டோ?' என்று கண்டவிடமெங்கும் புக்குத் தலை சாய்த்துத் திரியாநிற்க, எம்பெருமானார் ஸ்ரீபாதத்தை யாச்ரயித்தவர்களில் எத்தனையேனும் அறிவில் குறைய நின்றவர்களும் தேவதாந்தரங்களை அடுப்பிடுகல்லோபாதியாக மதித்திருக்கிறது, இவ் "வொன்றுந்தே" வினுடைய வலியிறே; "த்ருணீக்ருத விரிஞ்சாதி". முதல் திருவாய்மொழியிலே சாஸ்த்ரஸித்தமான பகவத்பரத்வத்தை பகவத் ப்ரஸாதத்தாலே கண்டு அநுபவித்தார். "திண்ணன் வீட்"டில் வேதோபப்ரும்ஹணமான இதிஹாஸபுராணப்ரக்ரியையாலே பரத்வத்தைப் பேசினார். "அணைவதரவணை" யில் மோக்ஷப்ரதத்வம் ஸர்வேச்வரனதாகையாலே மோக்ஷப்ரதன் எனகிற ப்ரஸங்கத்தாலே பரத்வத்தை அருளிச் செய்தார். இதில் "உளன்சுடர்மிகு சுருதியுள்" என்று முதலிலே ப்ரஸக்தமான ச்ருதிச்சாயையாலே பரத்வத்தை உபதேசிக்கிறார்.

ஈடு.—ஒருநிலத்திலே ஒரு கூறு உவர்ந்துகிடக்க மற்றைக்கூறு விளைவதறுப்பதாமாபோலே, நித்யவிபூதியும் நித்யஸூரிகளும் பகவதநுபவமே யாத்ரையாய்ச் செல்லாநிற்க, ஸம்ஸாரமாகிற பாழ்நிலத்திலுள்ளார் சப்தாதிவிஷயங்களிலே ப்ரவணராய் இவற்றினுடைய லாபாலாபங்களே பேறுமிழவுமாய் பகவத்விமுகராய் 'க்லேசப்படுகிறபடியை அநுஸந்தித்து, 'அவர்களைத் திருத்துவோம்' என்று பார்த்து, ஸர்வேச்வரன் உளனாயிருக்க நாம் இருந்து க்லேசப்படவேணுமோ?' என்று, 'தேவர் உள்ளீராயிருக்க, இவை இப்படி நோவுபட விட்டிருக்கை போருமோ? இவர்களையும் திருத்தி நல்வழிபோக்கவேணும்' என்று அவன் திருவடிகளிலே விழ, 'நம் குறையல்லகாணும்; இவை அசித்தாய் நாம் நினைத்தபடி காரியங் கொள்ளுகிறோமல்லோமே; சேதநரானபின்பு இவர்கள்பக்கலிலேயும் ருசியுண்டாகவேணுங் காணும் அபுநராவ்ருத்திலக்ஷண மோக்ஷத்தைப்பெறும்போது; நாமும் உம்மோபாதி ஆவதெல்லாம்பார்த்து முடியாமை கண்ணநீரோடேகாணும் கைவாங்கிற்று' என்ன, 'இவர்களுக்கு ருசியில்லையாகிலும், பேற்றுக்குவேண்டுவது இச்சாமாத்ரமாயிற்றான பின்பு, இந்த இச்சையையும் நீயே பிறப்பித்துக்கொள்ளுமித்தனையன்றோ?' என்று; உதங்கன் துர்யோதநாதிகள் பக்கலுண்டான பக்ஷபாதத்தாலே, துர்யோதநாதிகளை அழியச்செய்து வெற்றி கொண்டு நிற்கச்செய்தே வந்து, 'உனக்கு ப்ராப்தி ஒத்திருக்க, பாண்டவர்களுக்குப் பக்ஷபதித்து இவர்களை அழியச்செய்தாயே' என்ன, 'அவர்களை ஆந்தனையும் பொருந்தவிட்டுப் பார்த்தோம்; அவர்கள் 'நாங்கள் பந்துக்கள் ஜீவிக்கில் ஜீவியோம்' என்றபின்பன்றோ நாம் அவர்களை அழியச்செய்தது' என்ன 'ஸர்வநியந்தாவானபின்பு அவர்களுக்கு இசைவைப் பிறப்பித்துப் பொருந்தவிட்டுக் கொள்ளாவிட்டதென்?' என்று அவன் நிர்ப்பந்தித்தாப்போலே இவரும் நிர்ப்பந்திக்க, 'சேதநரானபின்பு ருசிமுன்பாகச்செய்யவேணுமென்றிருந்தோமித்தனை காணும்; அது கிடக்க உமக்குக் குறையில்லையே; உம்மைக்கொடுபோய் வைக்கப்புகுகிற தேசத்தைப் பாரீர்' என்று பரமபதத்தைக் காட்டிக்கொடுக்க, கண்டு க்ருதார்த்தரானார்கீழில் திருவாய்மொழியிலே; பின்னையும் தம்செல்லாமையாலே, ஸர்வேச்வரன் கைவிட்டஸம்ஸாரத்

தையும் திருத்தப் பார்க்கிறார். 'ஸம்ஸாரத்தை அடியறுக்கவேணும்' [illegible] ஸம்ஸாரபீஜம் இதர தேவதைகள்பக்கல் ப்ராவண்யமும், பகவத்பர[illegible] யிருந்தது; அதுக்கு உறுப்பாக பகவத்பரத்வஜ்ஞாநத்தை உபதேசிக்கிறார்.

எம்பார், "ஸகலவேதசாஸ்த்ரங்களையும் அதிகரித்துவைத்து, 'பரத்[illegible]' என்று அறுதியிடமாட்டாதே, 'சேம்புக்குக்கூராச் சிற்றறிவாளுண்டோ? [illegible] ரல்லாதாருண்டோ? என்று, கண்டவிடமெங்கும் புக்குத் தலைசாய்த்துத் தடுமாற்[illegible] எம்பெருமானார் தர்சநஸ்தரில் எத்தனையேனும் கல்வியில்லாத ஸ்த்ரீப்ராயரும் தேவதா[illegible] களை அடுப்பிடுகல்லோபாதியாக நினைத்திருக்கிறது இவ்வொன்றுக்கேயும் இ[illegible] உண்டாகையிறே" என்று அருளிச்செய்வர்: *தருணீ க்ருதவிரிஞ்சாதி* 'கார்த்த[illegible] என்பானொருவன் தான் ராஜ்யம் பண்ணுகிற காலத்தில் ஆரேனுமொருவர்[illegible] பண்ணினருண்டாகில் அவர்கள் முன்னே கையும் வில்லுமாய் நின்று அவற்றைத்[illegible] 'போக்தான் என்றாலும், 'இது உபபந்நம்' என்றிருப்பர்கள்: ஒரு க்ஷுத்ரமநுஷ்யனுக்கு 'இது கூடும்' என்றிருக்கிறவர்கள், 'ஸர்வசக்தியாய் ஸர்வாந்தர்யாமியாயிருக்கிற ஸர்வேச்வரன் இப்படி வ்யாபித்துநின்று நோக்கும்' என்றால், சேதநர் 'இது அநுபபந்நம்' என்றிருப்பர்கள்; 'ஜாதி, வ்யக்திதோறும் பரிஸமாப்ய வர்த்திக்கும்' என்றால், 'அசித்பதார்த்தத்துக்கு இது கூடும்' என்றிருப்பர்கள்; 'பரமசேதநனாயிருப்பானொருவன் பரிஸமாப்ய வர்த்திக்கும்' என்றால், 'இது கூடாது' என்று ஸம்சயியாநிற்பர்கள்.

முதல் திருவாய்மொழியிலே ஸ்வாநுபவத்துக்கு உறுப்பாக, அவன்காட்டிக் கொடுத்த பரத்வத்தை அநுஸந்தித்து, அதுதன்னை "உளன்சுடர்மிகுசுருதியுள்" என்று ச்ருதிச்சாயையாலே உபபாதித்தார்; 'ஸ்வாநுபவந்தான் பிறர்க்கு உறுப்பாயிருக்கையாலே சேதநராகில் இவ்வளவு அமையுமிறே' என்றுபார்த்து, பின்பு இதிஹாஸபுராண ப்ரக்ரியையாலே பரத்வத்தை அருளிச்செய்தார் "திண்ணன்வீ"ட்டில். அதிலும் அவர்கள் திருந்தாமையாலே, 'அவர்கள் தங்களையே உத்தேசித்தே பகவத்பரத்வத்தை உபபாதிப்போம்' என்று பார்த்து, அதுக்கு உறுப்பாக, இதர தேவதைகள்பக்கலுண்டான பரத்வ சங்கையை அறுத்துக்கொண்டு பகவத்பரத்வத்தை உபபாதிக்கிறார் இதில். முதல் திருவாய்மொழியில் பரத்வேபரத்வத்தை அருளிச்செய்தார்; அது ஸம்ஸாரிகளுக்கு எட்டாநிலமாயிருந்தது; அதுக்காக, அவதாரத்திலே, பரத்வத்தை அருளிச்செய்தார் "திண்ணன்வீ"ட்டில்; அதுவும் தத்ப்ராயமாய்ப் பிற்பாடர்க்கு எட்டிற்றில்லை; இரண்டும் தேசகாலவிப்ரக்ருஷ்டமாயிருந்தது; அக்குறைகளொன்றுமின்றிக்கே, "பின்னுளர்வணங்குஞ்சோதி" என்கிற படியே பிற்பாடர்க்கும் இழக்கவேண்டாத அர்ச்சாவதாரத்திலே பரத்வத்தை அருளிச்செய்கிறார் இதில்.

இனி இவர்தாம் திருத்தப்பார்த்த வழி ஏது? என்னில்; எல்லார்க்குமொக்க ஸுகங்களுண்டாகவும், துக்கங்களின்றிக்கே யொழியவும் அபேக்ஷிதமாயிருக்கச்செய்தே, அபேக்ஷித்த ஸமயத்தில் அபிமதமான ஸுகம் வரக்காணாமையாலும், அநபிமதமான துக்கம் வரக்காண்கையாலும், 'இவற்றுக்கு நியாமகனாய் நின்று அநுபவிப்பிக்கிறானொருவன் உளன்' என்று கொள்ளவேண்டியிருந்தது. அதுவென்? ஸுகதுக்கங்களுக்கு ஹேதுவான புண்ய பாபங்கள் அநுபவிப்பிக்கிறன வாறாலோ? என்னில்; அவற்றினுடைய ஸ்வரூபத்தை ஆராய்ந்தவாறே, அவை அசேதநமா யிருப்பன சில க்ரியாவிசேஷங்களாகையாலே அப்போதே நசிக்கும். இனி, தாருநிர்மாணத்தில் வந்தால் கர்த்தாவையொழிய வாச்யாதிகளுக்கு ஒருவ்யாபாரம் கூடாதாப்போலே, அந்தக்ரியைகளுக்கும் ஒரு சேதநனையொழிய பலப்ரதாநசக்தி கூடாமையாலே ஒருசேதநனைக்கொள்ளவேண்டிவரும்; இனி அபூர்வம்' என்று ஒன்றைக்கல்பித்து 'அது அத்ருஷ்டரூபேண நின்று பலப்ரதமாகிறது' என்னுமதிற்காட்டில், 'ஒருபரமசேதநன் நெஞ்சிலே பட்டு அவனுடைய நிக்ரஹரூபத்தாலும் அநுக்ரஹரூபத்தாலும் இவை பலிக்கிறது' என்கை நன்றிறே. இனி, 'அந்தப் பரமசேதநன்தானாகிறான் ஆர்? அவன் ஸ்வரூபஸ்வபாவங்கள் இருக்கும்படி எங்ஙனே? அவன் சேஷ்டிதங்கள் இருக்கும்படி? எங்ஙனே? என்னில்,

அது ப்ரமாணங் கொண்டு அறியவேணும். அதில், ப்ரத்யக்ஷாதி ப்ரமாணங்கள் அதீந்த்ரியார்த்தத்தில் கோசரியாமையாலே அவை ப்ரமாணமாக மாட்டாது; இனி, ஆகமாதிகள் ப்ரமாணமாகுமோ? என்னில்: அவற்றுக்குப் புருஷபுத்தி ப்ரபவமான விப்ரலம்பாதிதோஷம் உண்டாகையாலே அவையும் ப்ரமாணமாக மாட்டாது; இனி, சதுர்த்தசவித்யாஸ்த்தாந ப்ரதாநமாய் நித்யமாய் அபௌருஷேயமாகையாலே விப்ரலம்பாதி தோஷஸம்பாவநாரஹிதமாய் ஸாத்த்விக புராணங்களாலே உபப்ரும்ஹிதமான வேதம் ப்ரமாணமாகவேணும். 'ஸாத்த்விகபுராணங்கள்' என்று விஷேஷித்ததுக்குக் கருத்தென்? என்னில்: புராணகர்த்தாக்களெல்லோரும் ப்ரஹ்மாவின் பக்கலிலே சென்று இவ்விரண்டு காதைகளையும் கேட்டுப்போந்து தாந்தாம் புராணங்கள் பண்ணினார்கள்; அந்த ப்ரஹ்மாதானும் ***யோ ப்ரஹ்மாணம் விததாதிபூர்வம் யோவை வேதாம்ச்ச ப்ரஹிணோதிதஸ்மை*** என்கிறபடியே ஸர்வேச்வரனாலே ஸ்ருஷ்டனாய் அவனாலே லப்தஜ்ஞாநனுமாயிருக்கச்செய்தேயும் ***ப்ருஷ்ட:ப்ரோவாச பகவாநப்ஜயோநி:பிதாமஹ:*** என்று கொண்டு ருஷிகளைக் குறித்து உபதேசிக்கிற விடத்திலே, 'நான் குணத்ரயவச்யனாயிருப்பன்; தமோகுணம் உத்ரிக்தமான போதும் ரஜோகுணம் உத்ரிக்தமானபோதும் சொன்னவற்றைப் போகட்டு, ஸத்த்வகுணம் உத்ரிக்தமான ஸமயத்தில் சொன்னவற்றை ஸ்வீகரியுங்கோள்' என்றானிறே; இனி, **"அக்நேச்சிவஸ்யமாஹாத்ம்யம் தாமஸேஷு ப்ரகீர்த்யதே | ராஜஸேஷு ச மாஹாத்ம்யம் அதிகம் ப்ரஹ்மணோவிது : | ஸாத்த்விகேஷ்வத கல்பேஷு மாஹாத்ம்யமதிகம் ஹரே:*** என்னாநின்றதிறே; ஆகையாலே, குணபேதங்களாலே புருஷபேதங்களைக்கொண்டு அவ்வழியாலே புராணபேதம் கொள்ளலாயிருந்தது; ஆகையாலே, ஸாத்த்விகபுராணங்களாலே உபப்ரும்ஹிதமான வேதம் ப்ரமாணமாகவேண்டியிருந்தது. அந்த வேதத்துக்கு குணத்ரயங்களால் வரும் தோஷம் இல்லையேயாகிலும், ஸவிபூதிகனான ஸர்வேச்வரனை உபபாதிக்கப் போந்ததாகையாலே, ***த்ரைகுண்யவிஷயாவேதா:*** என்கிறபடியே, குணத்ரயங்களுக்கும் ஆச்ரயபூதரான சேதநரை விஷயமாகவுடைத்தாய் அவர்களுக்கு ஹிதஞ்சொல்லப்போந்ததாகையாலே அவர்களுடைய குணாநுகுணமாக ஹிதம் சொல்லுமது உண்டாயிருக்குமதுக்கும். அது அங்ஙன் சொல்லிற்றேயாகிலும், ***யாவாநர்த்த உதபாநே ஸர்வதஸ்ஸம்ப்லுதோதகே — தாவாந் ஸர்வேஷு வேதேஷு ப்ராஹ்மணஸ்ய விஜாநத***: என்கிறபடியே ஆறு பெருகிப்போகாநின்றால், தாபார்த்தனானவன் தன் விடாய் தீருகைக்கு வேண்டுவது உபஜீவிக்குமத்தனையல்லது, ஆற்று நீரை அடங்க வற்றுவிக்கவேணுமென்னும் நிர்ப்பந்தமில்லையிறே; அப்படியே முமுக்ஷுவானவன் இவற்றில் தனக்கு உபாதேயமான அம்சத்தையிறே க்ரஹிப்பது. இனி இந்த வேதந்தான் 'பூர்வபாகம்' என்றும் 'உத்தரபாகம்' என்றும் இரண்டு வழியாலே பிரிவுண்ணக்கடவதாய், அதில் பூர்வபாகமானது ஆராதநவேஷத்தைச் சொல்லியும் ஸ்வர்க்காதி புருஷார்த்தங்களையும் தத்ஸாதநாதிகளையுஞ் சொல்லியும், அவற்றிலே நின்று பக்குமதாயிருக்கும்; இனி, உத்தரபாகமானது ஸர்வேச்வரனுடைய ஸ்வரூபரூப குணங்களைப் பரக்க நின்று உபபாதிக்கும்.

இனி, உபாஸ்யவஸ்து எது? என்றால், ஜகஜ்ஜந்மாதி காரணமென்று காரண வாக்யங்கள் ஒருங்கவிட்டுவைத்தன. எங்ஙனே யென்னில்: ***யதோவா இமாநி பூதாநி ஜாயந்தே | யேநஜாதாநி ஜீவந்தி | யத்ப்ரயந்த்யபிஸம்விசந்தி | தந்விஜிஜ்ஞாஸஸ்வ | தத்ப்ரஹ்ம*** என்றுகொண்டு அல்லாத தத்த்வங்களுக்கு *அத்யேயதை முன்னாக ஜகத்காரணவஸ்துவுக்கு த்யேயதையை விதித்துக்கொண்டு நின்றது; ***காரணந்து த்யேய:*** என்னக்கடவதிறே. அந்த த்யேயவஸ்து தன்னை, ***ஸதேவஸோம்யேதமக்ர ஆஸீத்*** என்று ஸச்சப்தத்தாலே சொல்லி, சாகாந்தரத்திலே நின்று ***ஆத்மாவா இதமேக ஏவாக்ர ஆஸீத்*** என்று ஆத்மசப்தத்தாலே சொல்லி, அதுவும், பலவிடங்களிலே ஓட்டிக்கொள்ளலாயிருக்கையாலே, ***ப்ரஹ்மவா இதம் ஏகமேவ அக்ர ஆஸித்*** என்று ப்ரஹ்மசப்தத்தாலே சொல்லி, அந்தப்ப்ரஹ்மசப்தந்தானும் அநேகதத்த்வங்களை வசிக்குமாகையாலே, ***ஏகோஹவை நாராயண ஆஸீத்*** என்று நாராயண சப்தவாச்யனாகச்சொல்லிநின்றது; ஆனால், பின்னை, ***நஸந் நசாஸச்சிவ ஏவகேவல:*** என்றும், ***சம்புராகசமந்யே த்யேய:*** என்றும் [illegible]தராதிகளுக்குக் காரணத்வமும் த்யேயதையும் விதியாநின்றதே; அவை செய்வதென்? என்னில், அவர்களை உத்தேசித்துச் சொல்லிற்றேயாகிலும் சுத்திகுணயோகத்தாலும் ஸுகப்ரதத்வத்தாலும், அவையும் விசேஷ்யமான நாராயண சப்தவாச்யன் பக்கலிலே சென்று

சேரும். சம்பு சிவாதி சப்தங்களை நாராயண சப்தவாச்யனுக்கு விசேஷணமாக்கவேணுமத்தனை யோபாதி, இந்நாராயண சப்தத்தை சம்பு சிவாதி சப்தவாச்யனைவனுக்கு விசேஷணமாக்க லொண்ணதோ? என்னில், குணயோகத்தாலே அவற்றை இங்கே சேர்க்கலாம்; இதர யோகமுடை யாகையாலே, வ்யக்த்யந்தரத்தில் சேர்க்க வொண்ணாது, சிலர்க்கே நாமதேயமாய் ஸம்ஜ்ஞை திதமாயிருக்கிறவற்றை வேறே சிலர்பக்கலிலே கொடுபோய்ச் சேர்க்கும்படி என்னே? என்னில்; இந்த்ரப்ராணாகாச சப்தங்களானவை அவ்வோரளவில் பர்யவஸியாதே, ஸர்வாந்த வாச்யந்திலே சென்று பர்யவஸியாநின்றதிறே. இப்போது, இந்த்ரன் என்றால், இச்சப்தம் இவ்வாக்கனை இந்த்ரனிலன்றியே ஸர்வேச்வரன் பக்கலிலே பர்யவஸிக்கிறப்போலேயும், ப்ராணசப்தம் பஞ்சவ்ருத்தி ப்ராணங்களிலன்றிக்கே ப்ராணபூதனானவன் பக்கலிலே வர்த்திக் கிறப்போலயும், ஆகாசசப்தம் பூதாகாசமாத்ரத்திலன்றிக்கே அவனளவும் காட்டுகிறப்போலே யும், சம்புசிவாதி சப்தங்களும் ஸர்வேச்வரன் பக்கலிலே பர்யவஸித்தல்லதிராது. இவை தான்ப்ரகாரவாசி சப்தங்கள் ப்ரகாரிபர்யந்த ஸ்வார்த்தாபிதானம் பண்ணக்கடவதாகையாலும், ப்ரகாரியானவன்பக்கலிலே பர்யவஸித்தன்றி நில்லாது. இனி, *ததோ யதுத்தரதரம்* என்று கொண்டு சொல்லுகிற விடத்திற் செய்வதென்? என்னில்; கீழே ஸர்வேச்வரனைப் புருஷசப்த வாச்யனாகச் சொல்லி, இனி 'உத்தரதரம்' என்னும்போது புருஷோத்தமனென்றதா மத்தனை, அதுக்கு அடியென்? என்னில், *யஸ்மாத் பரம் நாபரமஸ்தி கிஞ்சித்* என்று ஓதிவைத்து, 'அதுக்குமேலே யொன்றுண்டுகாண்' என்னும்போது, அஜ்ஞனாய்ச் சொல்லுமத்தனை, முதலிலே ஓதாதவன் வார்த்தையாமத்தனை. *தஸ்மிந் யதந்தஸ்ததுபாஸிதவ்யம்* என்கிறது வேறொன்று உபாஸ்யமென்கிறதல்ல, அவன் தன்னோபாதி அவன் குணங்களும் உபாஸ்ய மென்றது. இனித்தான், ஜகத்காரணவஸ்துவாய்க்கொண்டு உபாஸ்யமாவது என்றுமொக்க உண்டாகவேணுமிறே: அதில் ஸம்ஹாரத்தில் *ஏகோ ஹவை நாராயண ஆஸீத்* என்று நாராயண சப்தவாச்யனொருவனுமே உளனாகச்சொல்லி, *நப்ரஹ்மா நேசாந:* என்று அவர்களை இல்லை யாகச் சொல்லிற்றிறே. இனி, அல்லாதாரில் அவர்களுக்கு ஓர் உத்கர்ஷமுண்டோ? என்று சங்கியாமைக்கு, *நேமேத்யாவாப்ருதிவீ நநக்ஷத்ராணி* என்று அவற்றோடொக்க இவர்களையும் ஸமாநாதிகரித்துவிடுகிறது. ஸ்ருஷ்டியிலும், "நன்மைப்புனல் பண்ணி நான்முகனைப் பண்ணி" என்று ஒருநீராக ஸமாநாதிகரித்திறே கிடக்கிறது.

ஆக, இப்படிகளாலே இதரதேவதைகள் பக்கலுண்டான பரத்வசங்கையைப் பறித்து ஸர்வஸ்மாத்பரனாய் ஸர்வஸ்ரஷ்டாவாய் ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகனாய் ஸர்வரக்ஷகனாய் ஸர்வாந்தர்யாமியாய் நாராயண சப்தவாச்யனான ஸர்வேசவரன், தன்பெருமைகளெல்லா வற்றோடுங்கூடக் கண்ணுக்கு விஷயமாம்படி திருநகரியிலே வந்து ஸந்நிஹிதனானான்; அவனை ஆச்ரயித்து எல்லாரும் க்ருதார்த்தராய்ப் போங்கோள் என்று அருளிச் செய்கிறார்.

ஒன்றுந் தேவுமுலகுமுயிரும் மற்றும் யாதுமில்லா
அன்று* நான்முகன் தன்னொடு தேவருலகோடுயிர் படைத்தான்*
குன்றம்போல் மணிமாட நீடு திருக்குருகூரதனுள்*
நின்றவாதிப்பிரான் நிற்க மற்றைத்தெய்வம் நாடுதிரே. (1)

ஒ.—முதற்பாட்டில், "ஏகோஹவைநாராயண ஆஸீத்" என்றுள்ள உபநிஷத்வாக்ய ப்ரக்ரியையை அநுஸரியாநின்றுகொண்டு கார்யரூபப்ரபஞ்சம் ஒன்றும் அழியாமே இன்றிக்கே கிடந்த காலத்திலே சதுர்முகப்ரமுகமான ஜகத்தையெல்லாம் உண்டாக்கின ஜகத்காரணமான ஸர்வேசவரன் உங்களுக்குக் கண்ணாலே கண்டு ஆச்ரயிக்கலாம்படி மலைபோலே மணிமாடங்கள் உயர்ந்திருக்கிற திருநகரியிலே நின்றருளின அவனை ஆச்ரயியாதே வேறே ஆச்ரயணீய தைவம் உண்டென்று தேடித் திரிகிறீர்கோளே! என்று அவர்களை க்ஷேபிக்கிறார். [ஒன்றும் தேவும் என்று தொடங்கி] - தைவங்களும் லோகங்களும் மநுஷ்யாதிகளான ஆத்மாக்களும் அண்டத்துக்கு அடியான மஹதாதிகளும் ஒன்று

மில்லாத காலத்திலே. 'ஒன்றும்' என்று தேவாதிகார்யங்களுக்குக் காரணத்திலே லயத்தைச் சொல்லிற்றாகவுமாம்.

இ.—முதற்பாட்டில், "ஏகோஹவை நாராயண ஆஸீத்" என்கிற காரண வாக்ய ப்ரக்ரியையை அநுஸந்தித்துக்கொண்டு ஸர்வஸ்ரஷ்டாவான ஸர்வேச்வரன் திருநகரியிலே ஸுலபனாய் நிற்க, 'வேறே ஆச்ரயணீய தத்த்வமுண்டு' என்று தேடித்திரிகிறிகோளே? என்று க்ஷேபிக்கிறார். [ஒன்றும் தேவும் இத்யாதி] தேவ ஜாதியும் அவர்களுக்கு இருப்பிடமான லோகங்களும் மநுஷ்யாதிகளான ஆத்மாக்களும் அண்டத்துக்கு அடியான மஹதாதிகளும் ஒன்றுமில்லாத அன்று. 'ஒன்றும் தேவும் என்று தேவாதி கார்யங்களுக்குக் காரணத்திலே லயத்தைச் சொல்லுகிறது' என்று ஒருதமிழன் சொன்னான். [அன்று] - கரண கலேபரங்களை யிழந்து அசித்விசிஷ்டமாய்க் கிடந்த அன்று. [நான்முகன் இத்யாதி]-சதுர்முகனோடே கூட தேவ ஜாதியையும் லோகங்களையும் மநுஷ்யாத்யாத்மாக்களையும் உண்டாக்கினான் 'இவை யழிந்தது' என்கிறவிடத்தில் மஹதாதிகளளவும் சொன்னார். ஸ்ருஷ்டியில் ப்ரஹ்மா தொடக்கமாகச் சொன்னார். இதுக்குக் கருத்து என்? என்னில்,—மஹதாதிகளில் பரத்வசங்கை பண்ணுவாரில்லாமையாலே, பரத்வசங்கை பண்ணுகிற இடமே பிடித்துச் சொல்லுகிறார், அவர்கள் பக்கல் பரத்வத்தைக் கழிக்கைக்காக. சதுர்த்தசபுவநஸ்ரஷ்டாவோடு அவனாலே ஸ்ருஷ்டராய் நித்ய ஸ்ருஷ்டிக்குக்கடவரான தசப்ரஜாபதிகளோடு அவர்களுக்கு போகஸ்த்தாநமான லோகங்களோடு அவர்களுக்குக் குடிமக்களான மநுஷ்யாதிகளோடு வாசியறப் படைத்தான். போகமோக்ஷங்களை விளைத்துக் கொள்கைக்குக் கரணங்களைக் கொடுத்தான். [குன்றம் இத்யாதி] - ஸ்ருஷ்டரான சேதநர்க்கு ஆச்ரயணருசி பிறந்த அன்று நாம் தூரஸ்தராக வொண்ணாது என்று திருநகரியிலே நின்றருளின ஸௌலப்யத்தைச் சொல்லுகிறது. [குன்றம்போல்] - மலைகளைக் கொடு வந்து சேரவைத்தாப்போலே. [மணிமாடம்] - மணிமயமான மாடம். [நீடு] - மாடங்களினுடைய ஒக்கம் இருக்கிறபடி. ஆச்ரயணீயன் தன்னோபாதி ஆகர்ஷகமான தேசமென்கை. [நின்ற] - "ஆசயா யதிவா ராம: புநச்சப்தாபயேதிதி" என்றாப்போலே, நாம் கொடுத்த கரணங்களைக் கொண்டு "நமமேயம்" என்னாதே வணங்குதல் விலக்காதொழிதல் செய்வார்களோ? என்று அவஸரப்ரதீக்ஷனாய் நின்றபடி. [ஆதிப்பிரான் நிற்க] - புத்ரன் விமுகனானாலும் 'முகம் பார்க்குமோ?' என்று பெற்றமாதா நசைபண்ணி நிற்குமாபோலே தன்னை உண்டாக்கின உபகாரகன் ஸந்நிஹிதனாய் நிற்க. [மற்றைத் தெய்வம் நாடுதிரே] - லோக மடங்கக் கும்பிடுவாரும் கும்பீடுகொள்வாருமாய் ஆழிமுழையாய்ச் செல்லாநிற்க. இவர் ஒருத்தரையும் காண்கிறிலராயிற்று. அப்ரஹ்மாத்மகமா யிருப்பதொரு வஸ்து இல்லாமையாலே [நாடுதிரே] - தேடித்திரியு மத்தனையொழிய ஆச்ரயணீயரைக் கிடையாது. ப்ராப்தனாய் ஸுலபனாய் ஸ்வாராதனான இவனை விட்டு, அப்ராப்தராய் துர்லபராய் துராராதராய் ஆராதித்தாலும் பலிப்பதொன்றின்றிக்கேயிருக்கிறவர்களைத் தேடித் திரிகிறிகோளே? என்று க்ஷேபிக்கிறார்.

ஈடு.—முதற்பாட்டில் *ஏகோஹவை நாராயண ஆஸீத்* என்கிற காரணவாக்யப்ரக்ரியையை அநுஸந்தித்துக்கொண்டு; ஸர்வஸ்ரஷ்டாவான ஸர்வேச்வரன், மாத்ருஸந்நிதியொழிய ப்ரஜை வளராதாப்போலே தன் ஸந்நிதியொழிய இவை ஜீவிக்கமாட்டாது என்று பார்த்துத் திருநகரியிலே ஸர்வஸுலபனாய் நிற்க, 'வேறே யாச்ரயணீயதத்த்வமுண்டென்று தேடித் திரிகிறிகோளே' என்று க்ஷேபிக்கிறார்.

[ஒன்றுந்தேவும் இத்யாதி] தேவஜாதியும் அவர்களுக்கிருப்பிடமான லோகங்களும், மநுஷ்யாதிகளான ஆத்மாக்களும், அண்டகாரணமான மஹதாதிகளும், இவையொன்றுமில்லாதவன்று என்றுகொண்டு, 'ஒன்றும்' என்கிற இத்தை இங்கே சேர்க்கவுமாம். அங்ஙனன்றிக்கே கார்யத்துக்குக் காரணத்திலே லயமாகச்சொல்லுகையாலே, காரணபூதனான தன் பக்கலிலே சென்று ஒன்றுகிற தேவும் உலகும் உயிரும் மற்றும்யாதுமில்லாவன்று என்னவுமாம். *ஸதேவ* என்னக்கடவதிறே. [நான்முகன் இத்யாதி] அல்லாதார் ஒருவனை ரக்ஷிக்குமிடத்தில் ஒருகைம்முதல்கண்டு, இது நமக்கு ஒருநாளாகிலும் உதவும் என்றாயிற்று ரக்ஷிப்பது; வெறுமையே பச்சையாக ரக்ஷிப்பான் ஸர்வேச்வரனாயிற்று. [நான்முகன் தன்னொடு தேவருலகோடு உயிர்படைத்தான்] சதுர்முகனோடேகூட தேவஜாதியையும், அவர்களுக்கு இருப்பிட

மான லோகங்களையும் சேதநவர்க்கத்தையும் ஸ்ருஷ்டித்தான். ஸர்வேச்வரன் சதுர்முகனை ஸ்ருஷ்டித்தான்; சதுர்முகன் பஞ்சமுகனை ஸ்ருஷ்டித்தான்; பஞ்சமுகன் ஷண்முகனை ஸ்ருஷ்டித்தான்; ஆக, இதுதான் பஹுமுகமாயிற்றுக்காணும். நாட்டார் ருத்ரனுக்கு உத்கர்ஷஞ் சொல்லி ப்ரமியாநிற்கவும். இவர் அவன்பக்க லொன்றுங் காணாமையாலே, திருநாபீகமலத்திலே அவ்யவதாநேந பிறக்கையால் வந்த ஏற்றத்தை யுடையனாகையாலே, ப்ரஹ்மாவை உபாதாநம்பண்ணி, ருத்ரனை தேவஸாமாந்யத்திலே கூட்டிப்போருகிறார். ஸம்ஹாரத்தில் மஹதாதிகளையும் சொன்னார்; ஸ்ருஷ்டியில் ப்ரஹ்மாவைத் தொடங்கிச் சொன்னார்; இதுக்குக் கருத்து மஹதாதிகளில் பரத்வசங்கை பண்ணுவாரில்லை; ப்ரஹ்மாதிகள் பக்கலிலே பரத்வசங்கை பண்ணுவர்கள் பாமரராயிருப்பார்; அதுக்காக அவ்விடமேபிடித்துக் கழிக்கிறார். சதுர்த்தசபுவநஸ்ரஷ்டாவோடு அவனாலே ஸ்ருஷ்டராய் நித்யஸ்ருஷ்டிக்குக் கடவரான தசப்ரஜாபதிகளோடு, அவர்களுக்கு போகஸ்த்தாநமான லோகங்களோடு அவர்களுக்குக் குடிமக்களான மநுஷ்யாதிகளோடு வாசியறப் படைத்தான்; போகமோக்ஷங்களை விளைத்துக்கொள்கைக்குக் கரணகளேபரங்களைக் கொடுத்தான். [குன்றம் இத்யாதி] இப்படி ஸ்ருஷ்டித்தவன்தான் அஸங்க்ஷிதனாய் நிற்கையன்றிக்கே மலைகளைக்கொடுவந்து சேர வைத்தாப்போலே யிருப்பதாய் மணிமயமான மாடங்களினுடைய ஒக்கத்தையுடைத்தான திருநகரியிலே நின்ற. *ஆசயா யதிவாராம: புரச்சப்தாபயேதிதி* என்னுமாபோலே நாம்கொடுத்த கணங்களைக் கொண்டு *நநமேயம்* என்னாதே வணங்குவர்களோ? அன்றிக்கே, நாம் வளைத்து கூட்டிக்கொள்ளப்புக்கால் விலக்காதொழிவர்களோ? என்று அவஸரப்ரதீக்ஷனாய் நின்றபடி. அங்கு சேஷியைப்பெறுகைக்கு சேஷபூதன் நின்ற நிலை, இங்கு சேஷபூதரைப்பெறுகைக்கு சேஷி நின்ற நிலை யிறே. [ஆதிப்பிரான்நிற்க] இப்படி உங்கள்பக்க லாசையாலே திருநகரியிலே வந்து நித்யவாஸம்பண்ணுகிற இவனை விட்டு. [மற்றைத்தெய்வம்நாடுதிரே] தேடித் திரியுமதொழிய, ஆச்ரயணீயரைக் கிடையாது. *வாஸுதேவம் பரித்யஜ்ய யோந்யம் தேவமுபாஸதே, த்ருஷிதோ ஜாஹ்நவீதீரே கூபம் கநதிதுர்மதி:* என்கிறபடியே த்ருஷிதனானவன், கங்கை பெருகி போடாநிற்க அதிலே அள்ளிக்குடித்துத் தன்விடாய் தீரமாட்டாதே, அதன்கரையிலே குந்தாலிகொண்டு கிணறுகல்லித் தன்விடாய்க்கு உதவ நாக்குநனைக்க இருக்குமாபோலே; ப்ராப்தனுமாய் ஸுலபனுமாய் ஸ்வாராதனுமாய் ஸுசீலனுமான இவனைவிட்டு அப்ராப்தராய் துர்லபராய் துராராதராய் துச்சீலராய் சீலித்து ஆராதித்தாலும் சேட்டைதான் மடியகத்துச் செல்வம் பார்த்திருக்குமாபோலே பலிப்பது மொன்றிக்கே யிருக்கிற திருவில்லாத்தேவரைத் தேடி யாச்ரயிக்கத் திரிகிறீர்கோளேயென்று க்ஷேபிக்கிறார்.

**நாடிநீர்வணங்குந்தெய்வமும் உம்மையும்முன்படைத்தான்*
வீடில்சீர்ப்புகழாதிப்பிரானவன் மேவியுறைகோயில்*
மாடமாளிகைசூழ்ந்தழகாய திருக்குருகூரதனை*
பாடியாடிப்பரவிச்சென்மின்கள் பல்லுலகீர்பரந்தே** (2

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், அவனாலே ஸ்ருஜ்யராமிடத்தில் உங்களோடு நீங்கள் ஆச்ரயிக்கிற தேவதைகளோடு வாசியில்லை; ஆனபின்பு, நித்யஸ்ரீயான ஸர்வேச்வரன் நின்றருளுகிற திருநகரியை ஆச்ரயியுங்கோள் என்கிறார் [நாடிநீர்வணங்கும் என்று தொடங்கி] வசநாபாஸங்களாலும் யுக்த்யாபாஸங்களாலும் மேலாக உபபாதித்து நீங்கள் ஆச்ரயிக்கிற தேவதைகளையும் உங்களையும் கண்டு படைப்பதும் செய்து ;அவற்றைப் போலே யன்றிக்கே நித்யமான ஸ்ரீயையும் புகழையுமுடைய ஜகத் காரணபூதனான ஸர்வேச்வரன் நிரந்தரவாஸம்பண்ணுகிற கோயில் பரந்து - ஸர்வதோதிக்கமாக.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், ஆச்ரயிக்கிற உங்களோடு ஆச்ரயணீயரான அவர்களோடு வாசியற எல்லாரையும் உண்டாக்கினவன் நின்றருளுகையாலே ப்ராப்யமான திருநகரியை ஆச்ரயியுங்கோள் என்கிறார். [நாடி] - ஸ்வத: உத்கர்ஷமின்றிக்கேயிருக்க வசநாபாஸங்களாலும் யுக்த்யாபாஸங்களாலும்

பொரிபுறந்தடவி மேலாகஉபபாதித்து. ஆச்ரயிக்கிறவர்கள் தாங்கள் உத்கர்ஷம் தேடிக்கொடுக்க வேண்டும்படியிறே இருப்பது. [நீர்] - ராஜஸராயும் தாமஸராயுமுள்ள நீங்கள் [வணங்கும் தெய்வமும் உம்மையும்] - முற்பட அவர்களை ஸ்ருஷ்டித்துப் பின்பு உங்களை ஸ்ருஷ்டித்தான். "யோப்ரஹ்மாணம் விததாதி பூர்வம்". அவன் ஸ்ருஷ்டித்திலனாகில் நீங்கள் எங்ஙனே ஆச்ரயிக்கும்படி? 'நீர்' என்று தம்மோடு தொற்றறச்சொல்லுகிறார். [முன் படைத்தான்] - ப்ரதமத்தில் ஸ்ருஷ்டித்தான். [வீடில் சீர்] : ஸ்வதஸ்ஸித்தமான ஸம்பத்து. நீங்கள் ஆச்ரயிக்கிறவர்களுடைய ஐச்வர்யம் கர்மமடியாக வந்ததாகை யாலே அஸ்த்திரம். நித்யஸித்த கல்யாணகுணங்களை யுடையவன் என்றுமாம். [புகழ்] - எல்லாரையும் ரக்ஷித்தத்தாலே வந்த புகழையுடையவன். ரக்ஷகனுய்ப் புகழ்படைத்தவனன்றோ ஆச்ரயணீயனுவான். "யசஸ்ச்சைக பாஜநம்". [ஆதிப்பிரான்] - ரக்ஷிபாதே பழிபடைத்தாலும் விடவொண்ணாத ப்ராப்தியைச் சொல்லுகிறது. "காரணந்துத்யேய:" என்கிறபடியே காரணவஸ்துவேயிறே உபாஸ்யம் [அவன் மேவி யுறை கோயில்] - இவற்றையுண்டாக்கினவன் ஆச்ரயணார்த்தமாகப் பொருந்திவர்த்திக்கிற தேசம். பரமபதத்தில் கரம்பறுக்கவேண்டாமையாலே ஸந்நிதிமாத்ரமே அமையும்; ரக்ஷகாபேக்ஷையுள்ளது இங்கே ஆகையாலே பொருந்திவர்த்திக்கும் தேசமென்கை. நல்லபடுக்கையும் போக்யங்களும் உண்டாயிருக்க, தொட்டில் கால்கடையிலல்லது பொருந்தாத தாயைப் போலே. [மாடமாளிகை இத்யாதி] - மாடங்களாலும் மாளிகைகளாலும் சூழ்ந்து தர்சநீயமான திருநகரி; ப்ராப்ய பூமியென்று தோன்றும்படியாயிற்று இருப்பது. [அதனைப்பாடிஆடி] - "நின்றவாதிப்பிரான்" என்றது மிகையாயிருக்கை. "விஷ்ணோராயதநேவஸேத்", "தேசோயம் ஸர்வகாமதுக்". ப்ரீதிப்ரேரிதராய்ப்பாடி, அவ்வளவில் பர்யாப்திபிறவாமையாலே அக்ரமமாகப் புகழ்ந்து, இதுவேயாத்ரையாய் வர்த்தியுங்கோள். இத்தேசமென்றால் எல்லார்க்கும் தன் திருவுள்ளம் போலேயென்று இருக்கிறார். [பல் உலகீர்] - தாந்தனுய் ஸமித்பாணியாய் வந்தவனுக்கு ஹிதஞ் சொல்லுகிறானன்றே; "இவையென்ன வுலகியற்கை" என்று லோகமடங்க நோவுபடுகிறபடியைக் கண்டு சொல்லுகிறாராகையாலே, எல்லாரையும் காலைப்பிடிக்கிறார். [பரந்தே] - பெரியதிருநாளுக்கு வந்தேறுமா போலே ஸர்வதோதிக்கமாகச் சென்று ஆசரயியுங்கோள். பல் உலகீர் பரந்து பாடியாடிப் பரவிச் சென்மின்கள் என்று அந்வயம்.

௫.—இரண்டாம்பாட்டு. ஆச்ரயிக்கிற உங்களோடு, ஆச்ரயணீயரான அவர்களோடு வாசியற எல்லாரையும் உண்டாக்கினவன் நின்றருளுகையாலே ப்ராப்யமான திருநகரியை ஆச்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

*[நாடிநீர் வணங்கும்தெய்வமும்] வசநாபாஸங்களாலும், யுக்த்யாபாஸங்களாலும், ஸ்வத: உத்கர்ஷமில்லாமையாலே அவைதான் இருபாசிற்கச்செய்தே, நீங்கள் பொரி புறந்தடவி வருந்திச் சேமம் சாத்திவைத்து ஆச்ரயிக்கிற தேவதைகளையும். [நாடி] கள்ளரைத் தேடிப் பிடிக்குமாபோலே, தேடிப்பிடிக்கவேண்டி யிருக்கிறபடி. ஆடுதிருடின கள்ளரிறே இவர்கள் தான்; அணங்குக்கு அருமருந்தென்று அங்கே ஆடுகட்டினவர்களாகையாலே தேடிப்பிடிக்க வேணுமே. 'கள்ளரச்சம் காடுகொள்ளாது' என்று, தன்னை ஆச்ரயிக்கவருகிறவர்களையும் தன்னைக்கட்ட வந்தார்களாகக் கொண்டுபோகிறபடி. [நீர்] ராஜஸராயும் தாமஸராயுமுள்ள நீர், நீரென்று அவர்களோடு தமக்கு ஒட்டறச் சொல்லுகிறார். உங்கள்ப்ரதிபத்தியொழிய அவற்றின்பக்கல் ஒருயிரில்லை. [நீர்வணங்கும்தெய்வமும் உம்மையும்] நீங்கள் ஆச்ரயிக்கிற ராஜஸராயும் தாமஸராயுமுள்ள தேவதைகளையும் உங்களையும் படைக்கிறவிடத்தில். [முன் படைத்தான்] ஸ்ருஷ்டிக்கிறவிடத்தில் முற்பட அவர்களை ஸ்ருஷ்டித்துப் பின்னை உங்களை ஸ்ருஷ்டித்தான். *யோ ப்ரஹ்மாணம் விததாதி பூர்வம்* என்கிறபடியே ப்ரஹ்மாவை ஸ்ருஷ்டித்துப் பின்பிறே இவ்வருகுள்ளாரை ஸ்ருஷ்டித்தது. [நீர் வணங்கும் தெய்வமும் உம்மையும் முன்படைத்தான்] அவன் ஸ்ருஷ்டித்திலனாகில் நீங்கள் இதர தேவதைகளை ஆச்ர யிக்கும்படி எங்ஙனே? [படைத்தான்] அவன் படைத்திலனாகில் எங்ஙனே உண்ணவிருந்தி கோள்? உங்களுக்கு ஆச்ரயணீயத்வ முண்டாமன்றிறே, அவர்கள் ஆச்ரணீயராவது. [வீடில்சீர் இத்யாதி] நீங்கள் தேடியாச்ரயிக்கிற தேவதைகளுடைய ஐச்வர்யம்போலே ஒருவனுடைய புத்த்யதீநமாய் அவன் நினைத்திலனாகில் இல்லையாய், அதுதனக்கு அடி கர்மமாய், அக்கர்ம க்ஷயம் பிறந்தவாறே நசிக்கையன்றிக்கே, ஸ்வதஸ்ஸித்தமான ஸம்பத்தையுடையவன்,*

[விடில்சீர்] நீங்கள் ஆச்ரயிக்கிறவர்களுடைய ஸம்பத்துப்போலே ஸாவதிகமல்ல; ஸாமதுகாலும் அதிலே ஒன்று குறையக் குறைதல், பலப்ரதனானவனுடைய அநுக்ரஹம் குறையக் குறைதல் செய்யுமதில்லையிறே. *பலமத:* இறே. [விடில்சீர்] நித்யஸித்த கல்யாணகுணங்களையுடையவ னென்னுதல். *தஸ்மிந் யதந்தஸ்தது பாஸிதவ்யம்* என்கிறபடியே, அவன்தன்ஜோதி அவன் குணங்களும் உபாஸ்யமென்னுமிடம் சொல்லுகிறது. [புகழ்] எல்லாரையும் ரக்ஷித்து, அந்த ரக்ஷணத்தால் வந்த புகழையுடையவன். ரக்ஷணத்தால் புகழ் படைத்தவனன்றோ ஆச்ரயணீ யனுவான்? *யசஸ்ச்சைகபாஜநம்* [ஆதிப்பிரான்] ரக்ஷித்துப் புகழைப்படையாதே பரியடைந் தாலும் விடவொண்ணாத ப்ராப்தியைச் சொல்லுகிறது. [பிரான்] கேவலம்ப்ராப்திமேயல்ல, உபகாரகன். உபகாரகனுமாய் ப்ராப்தனுமாய் யசஸ்வியுமாய், ஐச்வர்யம், நித்யஸித்தமான கல்யாணகுணங்களென்ன இவற்றையுடையவனை யொழிய, இவையில்லாதாரை ஆச்ரயிக்கப் ப்ராப்தியில்லை. காரண வஸ்துவிறே உபாஸ்யமாவது: *காரணந்து த்யேய:* என்னுநின்றதிறே. [அவன்மேவியுறைகோயில்] அவன் பரமபதத்தில் உள்வெதுப்போடேபோலேகாணும் இருப்பது. ஸம்ஸாரிகள்படுகிற க்லேசத்தை யநுஸந்தித்து, 'இவை என்படுகிறனவோ?' என்கிறதிருவுள்ளத்தில் வெறுப்போடே யாயிற்று அங்கு இருப்பது. *நோபஜநம்ஸ்மரந்* என்று கொண்டு இங்குத்தை து:க்கத்தை நினையாதொழியவேண்டுவது, பண்டு து:க்கியா யிருந்து ஸம்ஸாரத்தில்நின்றும் போனவனுக்கிறே. இங்குத்தை து:க்கத்தை நினைக்குமாகில் அநுபவிக்கிற ஸுகத்துக்குக் கண்ணழிவாகாதோ? என்னும்கண்ணழிவில்லையிறே அவனுக்கு. 'பரமபதத்திலும் ஸம்ஸாரிகள் படுகிற க்லேசத்தை அநுஸந்தித்துத் திருவுள்ளத்தில் வெறுப் போடேயாயிற்று எழுந்தருளியிருப்பது' என்று பட்டர் அளிருச்செய்ய, 'ஆச்சானும் பிள்ளை யாழ்வானும் இத்தைக்கேட்டு பரமபதத்திலே ஆநந்தநிர்ப்பரனுயிருக்கிற இருப்பிலே திருவுள்ளத்திலே ஒருவ்யஸநத்தோடே யிருந்தானென்கை உசிதமோ? என்ருர்கள்' என்று 'பண்டிதர்' என்கிறவர் வந்து விண்ணப்பம்செய்ய, *வ்யஸநேஷு மநுஷ்யாணும் ப்ருசம்பவதி து:க்கித:* என்றது குணப்ரகரணத்திலேயோ? து:க்கப்ரகரணத்திலேயோ? என்று கேட்க மாட்டிற்றிலீரோ? இது குணமாகில், 'குணம்' என்று பேர்பெற்றவற்றில் அங்கு இல்லாத தொன்றுண்டோ? என்று அருளிச்செய்தார். *ஸமஸ்தகல்யாண குணத்மகோஸெள* என்னக் கடவதிறே. தன்னிச்சையொழிய கர்மநிபந்தநமாக வருமவை இல்லையென்னுமத்தனை போக்கி அநுக்ரஹகார்யமாய் வருமவை இல்லையென்னில், முதலிலே சேதநனன்றிக்கே யொழியு மிறே. *ஸைகாகீ நரமேத* என்றது நித்யவிபூதியும் குணங்களுமுண்டாயிருக்கச் செய்தேயிறே. [ஆதிப்பிரானவன் மேவியுறை கோயில்] பரமபதத்தில் தன்னில்குறைந்தா ரில்லாமையாலே அவ்விடத்தைவிட்டு, நல்ல படுக்கையையும் போகத்துக்கு ஏகாந்தமானவற்றையும் காற்கடைக்கொண்டு ப்ரஜையினுடைய தொட்டிற் காற்கடையிலே கிடக்கும் தாயைப் போலே, ரக்ஷ்யாபேக்ஷரான ஸம்ஸாரிகள் இருக்கிற இடமாகையாலே விரும்பி வர்த்திக்கு மிடம் இவ்விடமாயிற்று. [மாடமாளிகை இத்யாதி] உங்களுக்குத்தான் நல்லதேசம் தேட்டமே: 'முக்தப்ராப்யதேசம்' என்று தோற்றுகிறதில்லையோ? மாடங்களாலும் மாளிகைகளாலும் சூழ்ந்து தர்சநீயமாயிருக்கும் திருக்குருகூர். [அதனைப்பாடியாடி] "அதனுள்நின்ற ஆதிப்பிரான்" என்றவிடம் மிகையென்கிருர். *விஷ்ணோராயதநேவஸேத்* *தேசோயம் ஸர்வகாமதுக்* என்கிறபடியே இதுதானே ப்ராப்யம், [பாடியாடி இத்யாதி] ப்ரீதி ப்ரேரிதராய்க்கொண்டு பாடி, உடம்பு இருந்தவிடத்திலிராமை ஆடி, அக்ரமமாகக் கூப்பிட்டுக் கொண்டு. அத்தேசமென்றால் தம்திருவுள்ளம் இருக்குமாபோலே இருக்குமென்றிருக்கிருர் காணும் ஸர்வர்க்கும். [பல்லுலகீர்] ஒருவன் ஸமித்பாணியாய் தாந்தனய் வர, அவனுக்கு ஹிதோபதேசம் பண்ணுகிருரன்றே; "இவையென்ன வுலகியற்கை" என்று லோகம் க்லேசப் படுகிறபடியைக் கண்டு எல்லார்க்கும் சொல்லுகிருரிறே. [பரந்தே] பெரியதிருநாளுக்கு ஸர்வ தோதிக்கமாக வந்தேறுமாபோலே, நாநாதிக்கமாகப் பாடியாடிப் பரவிச்சென்மின்கள்,

பரந்ததெய்வமும்பல்லுலகும்படைத்து அன்றுஉடனேவிழுங்கி*
கரந்துமிழ்ந்துகடந்திடந்தது கண்டும்தெளியகில்லீர்*
சிரங்களாலமரர்வணங்கும் திருக்குருகூரதனுள்*
பரன்திறமன்றிப்பல்லுலகீர்! தெய்வம்மற்றில்லைபேசுமினே. (3)

ஒ.—மூன்றும் பாட்டில், ஜகந்நிகரணாதி திவ்யசேஷ்டிதங்களாலும் இவனே பரன்; இது இசையாதார் என்னோடே வந்து பேசிக் காணுங்கோள் என்கிறார். [பரந்த என்று தொடங்கி] ஈச்வரத்வ சங்கை பண்ணலாம்படி விஸ்த்ருதமான பல தேவதைகளையும் அவர்களுக்குப் போரும்படியான பல லோகங்களையும் உண்டாக்கி. [தெளிய கில்லீர்] - தெளியமாட்டுகிறிலீர். [பரன் என்று தொடங்கி] - ஸர்வஸ்மாத்பரனான பொலிந்து நின்றபிரானுக்கு சேஷமாயல்லது ஸ்வதந்த்ரமாயிருப்பது வேறொரு தேவதை யில்லை; உண்டாகில், அதுக்கு உபபத்திகளைச் சொல்லுங்கோள்.

இ.—மூன்றும் பாட்டில், ஜகந்நிகரகரணாதி திவ்யசேஷ்டிதங்களாலும் இவனே பரன்; இது இசையாதார் என்னோடே வந்து பேசிக்காணுங்கோள் என்கிறார். [பரந்த தெய்வமும்] - கொள்கொம்பு மூடப் பரந்து கைவிஞ்சின தேவஜாதியும், நியாமகனோடொக்கப் பரத்வசங்கை பண்ணி நான் எடுத்துக் கழிக்கவேண்டும்படி யிருக்கை, பிதாவையும் புத்ரனையும் பிரிக்க அரிதாமாபோலே உத்பாதகனுக்கு அவ்வருகே கைவிஞ்சினபடி. [பல் உலகும் படைத்த] - அவர்கள் தனித்தனியே நியாமகராய்ப் போரும்படி நியாம்யமான லோகங்களையும் ஸ்ருஷ்டித்து: ஸ்ருஷ்டியிலே கர்மபவிக்கைக்கு நியாமகரானவர்களோடு நியாம்யங்களோடு வாசியில்லை யென்கை. [அன்று] - எல்லாருக்கும் இவன் கை பார்த்திருக்க வேண்டும் ஆபத்தசையிலே; [உடனே விழுங்கி] - ஸ்ருஷ்டிகாலம்போலே க்ரமம் பார்த்திருக்கவொண்ணாதே ஆபத்ஸமயத்தில். [கரந்து] - ப்ரளயம் வந்து தேடினாலும் அதுக்கு எட்டாதபடி கரந்து- திருவயிற்றிலே வைத்திருக்கச் செய்தே பண்டையிலும் இளைத்துக் காட்டலாம்படி யிருக்கை. [உமிழ்ந்து] - உள்ளே யிருந்து நோவுபடாதபடி உமிழ்ந்து. மஹாபலிபோல்வார் அபஹரிக்க எல்லைநடந்து மீட்டுக்கொண்டு நைமித்திக ப்ரளயத்திலே மஹாவராஹமாய் பூமியை ப்ரளயத்தினின்றும் எடுத்தது. [கண்டும்] - ப்ரத்யக்ஷத்திலும் விசதமா யிருக்கிறதாயிற்று இவர்க்கு சாஸ்த்ரம் [தெளியகில்வீர்] - இவ்வதிமாநுஷ சேஷ்டிதங்களாலே ஆச்ரயணீயனென்று அறியலாயிருக்க, சக்தராகிறிலிகோள். இவர்கள் ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநங்கள் ஒழிய அர்த்தத்தில் மாறுட்டமில்லை யென்கை. அவர்களை ஈச்வரர்களாக்குதல், இவனை அநீச்வரனாக்குதல் செய்யவொண்ணாதா யிருக்கை. [சிரங்களால் இத்யாதி] - ஸ்ருஷ்ட்யாதி அபதாநங்கள் கிடக்க ஆச்ரயணீய தேவதைகள் அவனை ஆச்ரயிக்கக் கண்டால் உங்களுக்கு விச்வாஸம் பிறக்கத் தட்டுண்டோ? [சிரங்களால் அமரர் வணங்கும்] - நித்யத்வாதிகளால் வந்த துர்மாநத்தைப் போக விட்டுத் தலைபடைத்த ப்ரயோஜநம் பெற்றோமென்று ஆச்ரயிக்கை. "பாதேநகமலாபேநப்ரஹ்ம ருத்ரார்ச்சிதேநச". [திருக்குருகூரதனுள் பரன்] - பரமபதத்திலும் வ்யாப்தியிலுங்காட்டில் திருநகரியில்நின்ற நிலையிலே பரத்வம் மிக்கிருக்கிறபடி. மநுஷ்யத்வே பரத்வத்துக்கும் அவ்வருகே யொன்றிறே இது. வஸ்துவுக்குக் குணாதிக்யத்தாலேயாகில் உத்கர்ஷம். அது மிக்கவிடத்திலே பரத்வம் உறைத்துத்தோற்றக் கடவதிறே. [திறமன்றி] - அவனுக்கு ப்ரகாரமாய்க் கொண்டல்லது. திறம் - ப்ரகாரம். [தெய்வம் மற்றில்லை] - ஸ்வதந்த்ரமா யிருப்பதொரு தெய்வ மில்லை. தேவதைகளுடைய ஸ்வரூபநிஷேதம் பண்ணுகிறாரல்லர்; ஈச்வரவிபூதியாகையாலே ஸ்வாதந்த்ர்ய நிஷேதம் பண்ணுகிறார். அவனுக்கு ப்ரகாரமென்று ஆச்ரயிக்கில் அவனுடைய ஆச்ரயணீயத்திலே புகும். ஸ்வதந்த்ர புத்தி பண்ணில் ஸ்வதந்த்ரமாயிருப்பதொன்றில்லை. "நேஹநாநாஸ்தி", "யேயஜந்தி". [பேசுமினே] - அவனுக்கு ப்ரகாரமா யல்லது ஸ்வதந்த்ரமா யிருப்பதொரு தெய்வமில்லை யென்று சொன்ன என்முன்னே ஸர்வாதிகனை ப்ரகாரமாக வுடையதொரு தெய்வமுண்டு என்று சொல்ல வல்லாருண்டாகில் சொல்லுங்கோ ளென்கிறார்.

ஈடு.—மூன்றும்பாட்டு ஜகந்நிகரணாதி திவ்யசேஷ்டிதங்களாலும் இவனே பரன்: இது இசையாதார் என்னோடேவந்து கலந்து பேசிக்காணுங்கோள் என்கிறார்.

[பரந்ததெய்வமும்] கொள்கொம்பு மூடப் படர்ந்து நியாமகரோடொக்க எதிர்த்தும் குறிக்கவேண்டும்படி கைவிஞ்சின தேவஜாதியும். [பல்லுலகும்] அவர்கள் பரப்புக்கெல்லாம் போரும்படியான லோகங்களும், அவர்கள் நியாமகராகைக்கு அடியாக நியாம்யரான அனைத்து சேதநரையும். [படைத்து] ஸ்ருஷ்டித்து. இவர் தமக்கு அவர்களோடு அல்லாதாரோடு வாசியற்றிருக்கிறபடி. [அன்று உடனேவிழுங்கி] ஸ்ருஷ்டிக்கிறபோது கர்மத்திலே ஸ்ருஷ்டித்த தான்; *யோ ப்ரஹ்மாணம் விததாதிபூர்வம்* என்று: ஆபத்து வந்தால் அங்ஙன் க்ரமப்படாத திருக்கவொண்ணாதே. ப்ரளயாபத்திலே ஒரு காலே வயிற்றிலே வைத்து, ப்ரளயம் வந்தாலும் இங்குண்டோ? என்று இளைத்துக்காட்டலாம்படி கரந்து, "உள்ளேயிருந்து சோறுபுறப்படுகிறன வோ?" என்று வெளிநாடுகாண உமிழ்ந்து. நடுவே மஹாபலிபோல்வார் பருந்திறுத்த சிறைப்போலே பறித்துக்கொள்ள எல்லைநடந்து மீட்டுக்கொண்டு ப்ரளயத்திலே யாழ்ந்த அண்ட பித்தியிலே சேர்ந்த இத்தை மஹாவராஹமாய்ப்புக்கு ஒட்டுவிடுவித்து எடுத்து இப்படி செய்த இவற்றை. [கண்டும்] ப்ரத்யக்ஷத்திலும் விசதமாயிருக்கிறதுகாணும் இவர்க்கு சாஸ்த்ரம். இவ்வதிமாநுஷசேஷ்டிதங்களைக்கொண்டே 'அவன் ஆச்ரயணீயன்' என்று அறியலாயிருக்க அறியமாட்டுகிறிலிகோள். [தெளியகில்லீர்] இவர்கள் தெளிகையும் தெளியாமையும் ஒழிய, அர்த்தஸ்த்திதியில் மாறுபட்ட மற்றியிருக்கிறபடி. அவனை அநீச்வரனாக்குதல், இவர்களை ஈச்வரர் களாக்குதல் செய்யவொண்ணாதிறே. உங்கள் தெளிவும் கலக்கமுமொழிய [சிரங்கள் இத்யாதி] 'ஸர்வஸ்ரஷ்டாவுமல்லன், ஆபத்ஸகனுமல்லன்' என்று இருந்திகோளேயாகிலும், நீங்கள் ஆச்ரயிக்கிற தேவதைகள் செய்தது முன்னம் உங்களுக்குக் கண்டால் தெளியலாமே; அவர்கள் 'தலைபடைத்த ப்ரயோஜநம் பெற்றோம்' என்று வணங்குகிறபடியைக் கண்டாகிலும் நீங்கள் ஆச்ரயிக்கப் பாருங்கோள். *பாதேந கமலா பேந ப்ரஹ்மருத்ராச்சிதேநச* "பின்னிட்டசடை யானும் பிரமனு மிந்திரனும் துன்னிட்டுப்புகலரிய;" "நாத்தழும்பநான்முகனுமீசனுமாய் முறையாலேத்த." [திருக்குருகூரதனுள்பரன்] மநுஷ்யத்வே பரத்வத்துக்கும் அவ்வருகே ஒரு பரத்வமிறே இது. இவ்வருகே போரப்போர உத்கர்ஷம் மிகுமத்தனை. குணத்தாலேயிறே வஸ்துவுக்கு உத்கர்ஷம்; குணநிகயமுள்ளது இங்கேயிறே. [அதனுள் பரன்] *அநச்நந்ந்ய* என்று சேதநர் ப்ரக்ருதியோடே கலசக்கலச ஒளிமழுங்கி வாராநிற்கச்செய்தே, அவனுக்கு நியாமகத்வத்தால் வந்த புகர் அறவிஞ்சிவருமாபோலே; ஸம்ஸாரிகள்நடுவே போரப்போரவா யிற்று பரத்வம் ப்ரகாசிப்பது. [திறமன்றி] அவனுக்கு ப்ரகாரமாயல்லது. திறம் ப்ரகாரம். [தெய்வம்மற்றில்லை] தேவதைகளுடைய ஸ்வரூபநிஷேதம் பண்ணுகிறாரன்றிறே, 'அவனுக்கு விபூதி வேணும்' என்றிருக்கிறவராகையாலே; அவர்களுடைய ஸ்வாதந்த்ர்யநிஷேதம் பண்ணு கிறார். ஸ்வதந்த்ரமாய் தனக்கு உரித்தாயிருப்பதொரு தேவதையில்லை, அவனுக்கு ப்ரகாரபுத்தி பண்ணி ஆச்ரயித்திகோளாகில் அவனுடைய ஆச்ரயணத்திலே புகும்; ஸ்வதந்த்ரபுத்திபண்ணி ஆச்ரயித்திகோளாகில் ஸ்வதந்த்ரமாயிருப்பதொன்றில்லை; *நேஹ நாநாஸ்தி* *யே யஜந்தி* இத்யாதி. [பேசுமினே] நான் 'அவனுக்கு ப்ரகாரமாயல்லது ஸ்வதந்த்ரமாயிருப்பதொரு தேவதையில்லை' என்றேன்: 'இப்படி அஸங்யாதிகமாயிருக்கிற நியாமகத்வத்தை யுடையனா யிருக்கிற இவனைத் தனக்கு ப்ரகாரமாகவுடையதொரு தைவமுண்டு' என்று சொல்லவல்லார் உண்டாகில் வாய்படைத்தார் என்முன்னே நின்று சொல்விக்காணுங்கோள் என்கிறார்.

பேசநின்றசிவனுக்கும் பிரமன்தனக்கும்பிறர்க்கும்
நாயகனவனே* கபாலநன்மோக்கத்துக்கண்டுகொண்மின்*
தேசமாமதிள்சூழ்ந்தழகாய திருக்குருகூரதனுள்*
ஈசன்பாலோரவம்பறைதல் என்னுவது? இலிங்கியர்க்கே. (4)

ஒ.—நாலாம் பாட்டில், வ்யோமாதீத நையாயிக வைசேஷிகாதிகள் வந்து ப்ரத்யவஸ்திதராய் 'ஸாவயவமான ஜகத்து கார்யம்' என்றும், 'கார்யமாகையாலே கர்த்ருமத்' என்றும். கர்த்ருவிசேஷா பேக்ஷை பண்ணில் உபநிஷத்துக்கள் 'ஈசன்' என்றும், 'ஈசாநன்' என்றும்சொல்லுகிற பேரைத் துணை யாகக் கொண்டு கீழ்ச்சொன்ன அநுமாந முகத்தாலும் மற்றும் அவ்வர்த்தத்துக்கு ஸாதகமான

உபபத்திகளாலும் 'ருத்ரதத்த்வம் பரம்' என்று அவர்கள் ஸாதிக்க, 'ஒருவன்தான் ப்ராணனோடே யிருக்கத் தன் தலையை யறுக்கக் கொடுக்க, ஒருவன் அத்தாலே பாதகியாய்க் கபாலபாணியாய் இரந்து சரீரதாரணம் பண்ணித் திரிய, ஸர்வேச்வரன் க்ருபையாலே கபாலமோக்ஷாதிகளைப் பண்ணி ரக்ஷித்தான் என்று இதிஹாஸபுராணாதிகளில் ப்ரஸித்தமான லிங்கத்தையும் அகாரார்த்தத்தை ஸர்வேச்வரனுகச் சொல்லுகிற ச்ருதியையும் காட்டி அவற்றின் ஸந்நிதியில் நிலைநிற்கமாட்டாதே துர்ப்பலையான ஸமாக்யையைத் தள்ளி இந்த ச்ருதிலிங்கங்களையே ஈச்வரானுமாநத்துக்கும் காலாத்யயாபதிஷ்டமான தூஷணத்துக்கு உடலாக முன்னிட்டு இப்புடைகளாலே அவர்களை நிராகரித்து ப்ரஸித்தமான உபநிஷந்மர்யாதையாலே எம்பெருமான் ஸர்வேச்வரன் என்று ஸாதித்து குத்ருஷ்டிகளான உங்களுக்கு ஒரு ப்ரயோஜநமில்லை என்கிறுர். [பேசநின்ற என்று தொடங்கி] - நீங்கள் ஈச்வரன் என்று பேசுகிற ருத்ரனுக்கும் அவனுக்கு ஜநகனை ப்ரஹ்மாவுக்கும் மற்றுமுள்ளார்க்கும் ஈச்வரன் உபநிஷத்ப்ரஸித்தனுன நாராயணனே; இவ்வர்த்தத்தை ப்ரஸித்தமான கபாலமோக்ஷத்திலே கண்டு கொள்ளுங்கோள். [தேசமாமதிள் என்று தொடங்கி] - அநபிபவநீயமாம்படி தேஜஸ்ஸை யுடைத்தாய் அரணைப் போரும்படி மதிள் சூழ்ந்த அழகிதான திருநகரியில் நின்றருளின ஈச்வரன்பக்கல் குத்ருஷ்டி களாய் ஆநுமாநிகரான உங்களுக்கு அநீச்வரத்வ ஸாதகமான ஆபாஸயுக்திகள் தேடிச் சொன்னல் நிஷ்பலம்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், வ்யோமாதீத நையாயிக வைசேஷிகாதிகள் வந்து ப்ரத்ய வஸ்திதராய் "ஜகத்து ஸாவயவத்வாத் கார்யம்: ஆகையாலே, கர்த்ருமத்து" என்றும், கர்த்ருவிசேஷாபேக்ஷையிலே உபநிஷத்திலே 'ஈசன்' என்றும் 'ஈசாநன்' என்றும் சொல்லுகிற ஸம்ஜ்ஞையைத் துணையாகக் கொண்டு கீழ்ச்சொன்ன அநுமாநத்தாலும் அதுக்கு ஸாதகமான உபநிஷத்துக்களாலும் 'ருத்ரதத்த்வம் பரம்' என்று ஸாதிக்க, இதிஹாஸ புராணாதிகளில் ப்ரஸித்தமான பிக்ஷாடந தத்பரிஹாராத்மகமான லிங்கத்தையும் அகாரார்த்தத்தை ஸர்வேச்வரனுகச் சொல்லுகிற ச்ருதியையும் காட்டி 'ஆக இப்புடைகளாலே ஸகலோப நிஷத் ப்ரஸித்தனுன நாராயணனே பரதேவதை' என்று காலாத்யயாபதிஷ்டமாகிற தூஷணத்தாலே அவர்களை நிராகரிக்கிறுர். [பேசநின்ற சிவனுக்கும்] - கர்மவிதிசேஷமாகையாலே அந்யபரமா யிருக்கிற அர்த்தவாதங்களாலே சொல்லலாம்படி முட்டுப் பொறுத்து நிற்கிற ருத்ரனுக்கும், நீங்கள் "ஈச்வரன்" என்று பேசுகிற ருத்ரனுக்கும் என்றுமாம். [பிரமன் தனக்கு] - அவனுக்கும் ஜநகனுன ப்ரஹ்மாவுக்கும். "ப்ரஹ்மண:புத்ராயஜ்யேஷ்டாயச்ரேஷ்டாய", "ப்ரஹ்மணச்சாபிஸம்பூதச்சிவ:" ருத்ரனுடைய ஈச்வரத்வம் பகவத்ப்ரஸாதாயத்தம், "மஹாதேவஸ்ஸர்வமேதேமஹாத்மாஹுத்வாத்மாநம்தேவதேவோபபூவ" [பிறர்க் கும்] - இவர் கருத்தால் இவர்களோடு பிறரோடு வாசியில்லை. இவரேயன்று, ஸத்த்வம் தலையெடுத்தால் அவர்களும் அப்படியே நினைத்திருப்பது: "தவாந்தராத்மாமமசயேசாந்யேதேஹிஸம்ஜ்ஞிதா:" என்றுனிறே. ருத்ரனை நோக்கி ப்ரஹ்மா. [நாயகன் அவனே] - அவனென்று ச்ருதிப்ரஸித்தி. அநந்யபரமான நாராயணனுவாக ப்ரஸித்தியையும் "ய:பரஸ்ஸமஹேச்வர:" என்கிற அகாரார்த்த ப்ரஸித்தியையும் நினைக்கிறுர். ஜகத்தாகிற கார்யத்துக்கு அநுரூபமான கர்த்ருத்வத்தைக் கற்பிக்கிலும் இவனே நிர்வா ஹகனுகவேணும் என்னவுமாம். இவ்வர்த்தத்தைக் கபாலமோக்ஷத்திலே கண்டுகொள்ளுங்கோள். [நன் மோக்கம்] - எதிரிகளுக்கும் ஸம்ப்ரதிபந்நமான அநீச்வரத்வஹேது என்னுதல் ஈச்வரன் அவன் துரிதத்தை ஸவாஸநமாகப் போக்கினபடியாதல். [கண்டுகொண்மின்] - உங்கள் ஆபந்நிவ்ருத்திக்கு ஆபந்நரையோ பற்றுவது, ஆபத்ஸகனை யன்றோ? நீங்கள் பரத்வசங்கை பண்ணுகிற இருவரும் நின்ற நிலையைப் பாரி கொள்: தலையறுப்புண்டு நிற்பானொருவனும், தலையை அறுத்துப் பாதகியாய் நிற்பானொருவனுமாயிறே இருக்கிறது. "பிக்ஷுபுக்கான்" என்பது, அவனுக்கேபரத்வத்தைச் சொல்லுவதாகில், நீங்கள் எழுதி வைத்த க்ரந்தங்களைப் பார்த்துக்கொள்ளுங்கோள்என்கிறுர். "தத்ரநாராயணச்ரீமாந்மயாபிக்ஷாம்ப்ரயாசித: ததஸ்தேநஸ்வகம் பார்ச்வம் நகாக்ரேண விதாரிதம் "விஷ்ணுப்ரஸாதாத்ஸுச்ரோணிகபாலம்தத்ஸ ஹஸ்ரதா ஸ்புடிதம்பஹுதாயாதம்ஸ்வப்நலப்தம்தநம்யதா" [தேசமாமதிள் இத்யாதி] - சத்ருக்களுக்கு அநபிபவநீயமாய் அரணைப்போரும்படியான மதிளையுடைத்தாய் தர்சநீயமான. [திருக்குருகூரதனுள் ஈசன்பால்] - அஜஹத்ஸ்வபாவனுகையாலே இஸ்ஸௌலப்யத்திலேயும் மேன்மை குறையாதிருக்கிறபடி. "ய:பரஸ்ஸமஹேச்வர:" என்றும் "ஈசதே பகவாநேக:" என்றும் ப்ரமாண ப்ரஸித்தனுன ஸர்வேச்வரன். ஈசன், ஈசாநன் என்கிற இது "மஹாவ்ருக்ஷம்" என்னுமாபோலே ஸமாக்யா மாத்ரமேயாய் அர்த்தமின்றிக்கே யிருக்கை. [ஓர் அவம்பறைதல்] - அநீச்வரத்வஸாதகமாக ஏதேனும் ஒரு ஆபாஸயுக்திகளைச்

சொல்லுகிறது. அத்தைத் தாம் சொல்லமாட்டாமையாலே 'அவம்' என்கிருர். பறைதல் - ஸ்வகோஷ்டி களிலே ரஹஸ்யமாகச் சொல்லுமதொழிய ஸதஸ்யமன்றிக்கே யிருக்கை; என்முன்பே சொல்லுவதென்று [என்னுவது இலிங்கியர்க்கே] - ஆநுமாநிகர்க்கு என்ன ப்ரயோஜந முண்டு? அந்த தேவதைகளுக்கு ஓர் உத்கர்ஷம் பெற்றிகோளன்று; ஸமாச்ரயணத்துக்கு ஓர் பலம் பெற்றிகோளன்று. உங்கள் அநுமாநம் ச்ருதிஸந்நிதியில் ஜீவிக்கமாட்டாது. நீங்கள் சொல்லுகிற ஸமாக்யை கபாலமோக்ஷமாகிற அந்த ஸாமர்த்யத்தின் முன்பு நிற்கமாட்டாது.

௬௫.—நாலாம்பாட்டு. வ்யோமாதீத நையாயிக வைசேஷிகாதிகள் வந்து ப்ரத்யவஸ்தி திதராய், "ஜகத்து ஸாவயவத்வாத் கார்யரூபமாயிராநின்றது; ஆகையாலே, இதுக்கு ஒரு கர்த்தாவேணும்; இஜ்ஜகத்துத்தான் விசித்ரஸந்நிவேசத்தை யுடைத்தாயிருக்கையாலே இதுக்குத் தக்க *உபாதாநோபகரணஸம்ப்ரதாந ப்ரயோஜநாபிஜ்ஞ: கர்த்தா* என்கிறபடியே உபாதாநமும் உபகரணமும் ஸம்ப்ரதாநமும் ப்ரயோஜநமும் அறிகைக்கீடான விசித்ரமான ஜ்ஞாநசக்தியாதிகளை யுடையனுயிருப்பா னொருவன் கர்த்தாவாகவேணும்" என்று இங்ஙனே அநுமாநத்தாலே ஒருவனைக் கல்பித்து, வேதத்தை ஆப்தவசநமாக்கி இதுக்கு ஸஹகரிக்கிறதாகக் கொண்டு அநுமாநப்ராதாந்யத்தாலே ஈச்வரனை ஸாதித்து, 'அவனுகிருன், 'ஈசன், ஈசாநன்' என்று இங்ஙனே வேதத்திலே ப்ரஸித்தவந்நிர்த்தேசமுண்டா யிராநின்றது; இந்த ஸமாக்யையாலே அவற்ருல் சொல்லப்படுகிற அவனே ஈச்வரனுகிருன்' என்று அநுமாநத்தாலும் ஸமாக்யையாலுமாக பகவத்வ்யதிரிக்தனொருவனுக்கு உத்கர்ஷத்தை ஸாதித்தார்கள்; அவர்களைப் பார்த்து: 'நீங்கள் சொல்லுகிற அநுமாநம் ச்ருதியின் முன்பு நேர்நில்லாது; லிங்கத்தின்முன்பு ஸமாக்யை நேர்நில்லாது' என்று ச்ருதி லிங்கங்களாலே அநுமாநத்தையும் ஸமாக்யையையும் தள்ளி பகவத்பரத்வத்தை ஸாதிக்கிருர். அது செய்கிறவழிதான் என்? என்னில். *யத் வேதாதௌ* வேதாதியிலும் வேதாந்தத்திலும் சொல்லப்பட்ட ஸ்வரமாகிறது ப்ரணவம்; லோகத்தில் வாசகஜாதமடைய அதிலே லீநமாயிருக்கிறது; அதுதான் ஸ்வப்ரக்ருதியான அகாரத்திலே லீநமாயிருக்கிறது; அதுக்கு வாச்யபூதபரனுயிருக்கிறுன் யாவனொருவன், அவன் மஹேச்வரன் என்கிற ச்ருதியாலும்; 'ஈசன், ஈசாநன்' என்கிற ஸமாக்யைகளால் தோற்றுகிறவர்களும் தலையறுப்புண்பாரும் தலையறுத்துப் பாதகியாய் நிற்பாருமாயிராநின்ருர்கள்; இவன் அவர்களுக்கு து:க்கநிவர்த்தகனு யிராநின்ருன்; ஆனால் அவர்களை 'பரன்' என்னவோ? இவனை 'பரன் என்னவோ? என்று, ச்ருதியாலும் லிங்கத்தாலுமாக அநுமாநத்தையும் ஸமாக்யையையும் தள்ளி பகவத்பரத்வத்தை ஸ்தாபிக்கிருர். ஆக, இப்படிகளாலே ஸகலோபநிஷத் ப்ரஸித்தனுன நாராயணனே பரதத்த்வம் என்று நிஷ்கர்ஷித்து காலாத்யயாபதிஷ்டமாகிற தூஷணத்தாலே அவர்களை நிராகரிக்கிருர்.

[பேசநின்ற சிவனுக்கும்] 'நீர் ச்ருதி சொன்னீராகில் நாங்களும் ஒரு ச்ருதி சொல்லுகிறோம்' என்று; 'அநந்யபரமான நாராயணநுவாகஸித்தன்' என்று நான் சொன்னுல் அதுக்கு ப்ரதியாக, புறம்பே வியுக்தமாய் கர்மவிதிசேஷமாயிருப்பன சில அர்த்தவாதங்களாலும் தாமஸபுராணங்களாலும் சொல்லலாம்படி முட்டுப்பொறுத்து நின்ற ருத்ரனுக்கும்; நீங்கள் 'பரன்' என்று பேசுகிற ருத்ரனுக்கும் என்னவுமாம். அர்த்தம் முட்டுப்பொருது; பேசுகைக்கு ஆலம்பநமாத்ரமே உள்ளதென்கை. அல்லாதாரை 'ஈச்வரர்கள்' என்னுதே இவர்களைச் சொல்லலாம்படி யிருக்கிறது ஓரேற்ற முண்டிறே. [பிரமன் தனக்கும்] அவனுக்கும் ஜநகனுன ப்ரஹ்மாவுக்கும். *ப்ரஹ்மண: புத்ராய ஜ்யேஷ்டாய ச்ரேஷ்டாய* என்றும், *ப்ரஹ்மணச்சாபிஸம் பூதச்சிவ:* என்றும் சொல்லாநின்றதிறே. ருத்ரனுடைய ஈச்வரத்வம் பகவத்ப்ரஸாதாயத்தம். *மஹாதேவஸ்ஸர்வமேதேமஹாத்மா ஹுத்வாத்மாநம் தேவதேவோ பபூவ* [பிறர்க்கும்] இவர்தந்திருவுள்ளத்தால் அவர்களோடு இவர்களோடு வாசியற்றிருக்கிறபடி. அவர்கள் தாங்கள் தங்கள் நினைவாலும் அப்படியேயிறே, *தவாந்தராத்மா மமச யேசாந்யே தேஹிஸம்ஜ்ஞிதா* என்ருனிறே ருத்ரனைநோக்கி ப்ரஹ்மா. [பேசநின்ற சிவனுக்கும் பிரமன் தனக்கும் பிறர்க்கும் நாயகனவனே] இக்கார்யத்துக்கு அநுரூபமான காரணத்தைக் கல்பிக்கிலும் அவனையே கொள்ளவேணும். அவனே யென்று ச்ருதிப்ரஸித்தி. அநந்யபரமான நாராயணநுவாக ப்ரஸித்தியை

யும், ய:பரஸ்ஸமஹேச்வர:* என்கிற அகாரார்த்த ப்ரஸித்தியையும், நினைக்கிறார். 'அவனே' என்பானென்? இவனையும் ஒக்கச் சொல்லாநிற்கவென்னில், [கபாலநன் மோக்கத்துக் கண்டுகொண்மின்] என்று கையோடே காட்டிக்கொடுக்கிறார். நீங்கள் இப்படி சொன்னால் மறுமாற்றம்சொல்லுகைக்கு இதொன்று உண்டாகப்பெற்றோமே. *தத்ர நாராணச்ஸ்ரீமாந் மயா பிக்ஷாம்ப்ரயாசித:* 'தாந்தாம்பண்ணின கர்மபலம் தாந்தாம் அநுபவிக்கிறார்களாகில் நாமென்?' என்றிருக்கும் ஈச்வரஸ்வாதந்த்ர்யம் ஜீவியாதபடி *நகச்சிந்நாபராத்யதி* என்பாரும் அருகேயுண்டென்கிறான். *விஷ்ணுப்ராஸாதாத் ஸுச்ரோணிகபாலம் தத்ஸஹஸ்ரதா । ஸ்புடிதம் பஹுதாயாதம் ஸ்வப்நலப்தம் தநம்யதா*-*ஸுச்ரோணி* உன் வடிவழகால் வந்த ஸௌபாக்யம் நான் ஸர்வேச்ரன் பக்கலிலே சென்றவளவிலே உதவிற்றுக்காண். *ஸ்வப்நலப்தம்* அநுபவம் செல்லாநிற்கச் செய்தே விழித்துப்பார்க்குங் காட்டில் இல்லையாயிருந்தது; ஆகையாலே, நன்மோக்கம் என்கிறது. உங்களுக்கு இப்போது மறுமாற்றம் சொல்லலாம்படியாக இதொன்று உண்டாயிற்றென்கிறாராதல். *ஸ்வப்நலப்தம் தநம் யதா* என்று போனவழி தெரியாமே போயிற்றென்றுதல். நீங்கள் ஈச்வரர்களாக சங்கித்தவர்களிருவரும் நின்ற நிலை கண்டதே: ஒருவன் தலைகெட்டு நின்றான், ஒருவன் ஓடுகொண்டு ப்ராயச்சித்தியாய் நின்றான். ஓட்டையோடத்தோடு ஒழுகலோடமாய், உங்கள்குறை தீரப்பற்றுகிற நீங்கள் உங்களிலும் பெருங் குறைவாளரையோ பற்றுவது? 'பாதகியாய் பிக்ஷைக்குத் திரிந்தான்' என்று நீங்களே சொல்லிவைத்து, அவனுக்கே பரத்வத்தைச் சொல்லவோ? ஒருவனுடைய ஈச்வரத்வம் தலையோடே போயிற்று. மற்றவனுடைய ஈச்வரத்வம் அவன் கையோடே காட்டிக் கொடுக்கிறார். [கண்டுகொள்மின்] உந்தாமகங்களிலே நீங்கள் எழுதியிட்டுவைத்த க்ரந்தங்களைப் பார்த்துக்கொள்ள மாட்டிகோளோ? முன்னே நின்று பிதற்றுதே என்கிறார்.

[தேசமாமதிள் இத்யாதி] சத்ருக்களுக்கு அநபிபவநீயமான தேஜஸ்ஸையுடைத்தாய், அரணாகப்போரும்படியான மதிளையுடைத்தாய், தர்சநீயமாயிருக்கிற. [திருக்குருகூரதனுள் ஈசன்பால்] அஜஹத்ஸ்வபாவனாகையாலே, ஸௌலப்யத்திலே அம்மேன்மை குலையாதிருக்கிறபடி. [ஈசன்பால்] *ய:பரஸ்ஸமஹேச்வர:* என்கிற ஸர்வேச்வரன் பக்கலிலே. இதே நாராயண சப்தார்த்தை ப்ரஸ்தாவித்துவைத்து, அகாரவாச்யனைப் பரனவனையே மஹேச்வரனென்கையாலே, நாராயணனே மஹேச்வரசப்தவாச்யனென்று ச்ருதியாலே ஸித்தமாயிருக்கையால் இந்த ச்ருதியாலே உன்னுடைய அநுமாநம் அபஸித்தவிஷயம்: 'கண்டுகொண்மின்' என்கிற அர்த்தஸாமர்த்யத்தோடு விரோதித்த ஸமாக்யை ஜீவியாது; ஆகையால், இவனே பரனென்கிறார். [ஓர் அவம்பறைதல்] மற்றுள்ள க்ஷேத்ரஜ்ஞரோடொக்க அநீச்வரத்வ ஸாதகமாக ஏதேனும் ஓராபாஸயுக்திகளைச் சொல்லுமது. அது தம்வாயால் சொல்லமாட்டாமையாலே, 'அவம்' என்கிறார். [பறைதல்] ஸ்வகோஷ்டிகளிலே ரஹஸ்யமாகச் சொல்லுமதொழிய ஸதஸ்யமன்றிக்கே யிருக்கை. *யதா மே சிரஸச்சேதாதிதம் குருதரம்வச*: மஹாபலி,ஸ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வான் பக்கலிலே வந்து 'ராஜ்யமடைய ஒளிமழுங்கி வாராநின்றது: என்பலமும் குறைந்து வாராநின்றது. இதுக்கு அடியென்?' என்ன, 'நீ ஸர்வேச்வரன்பக்கல் பண்ணின அபராதத்தாலே காண்' என்ன, *கோயம்விஷ்ணு:* என்றாப்போலே சில அநாதரோக்திகளைப் பண்ண, என் தலையை யறுத்து என் கையிலே தந்தாயாகில் 'என்பேரன்பண்ணின உபகாரம்' என்றிருக்கலாயிற்று. 'என் முன்பே பகவந்நிந்தையைப் பண்ணினாய். நீ ராஜ்யப்ரஷ்டனாவாய்' என்று சபித்துவிட்டான். இத்தை இப்படியே பட்டர் அருளிச்செய்தவாறே, 'ப்ரக்ருதிபுருஷ விவேகம் பண்ணியிருக்கிற இவன், ஆத்மாவுக்கு ஸங்கோசம் வருவதொன்றை சபியாதே' *ராஜ்யப்ரஷ்டஸ்ததாபத* என்பானென்?' என்றுகேட்க, 'நாயைத் தண்டிக்கையாகிறது அமேத்யத்தை விலக்குகையன்றோ, சாந்தை விலக்குகை அதுக்கு அநபிமதமன்றே: இவனுக்கு அநிஷ்டம் செய்கையாவது இதிறே' என்று அருளிச் செய்தார். [என்னாவதிலிங்கியர்க்கே] ஆநுமாநிகர்க்கு என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு? அந்தத் தேவதைக்கு உத்கர்ஷம் பெற்றிகோளன்று, ஸமாச்ரயணத்துக்கு ஒரு பலம் பெற்றீகோளன்று, உங்களுக்கு இத்தாலே தான் ஒரு உத்கர்ஷம் பெற்றிகோளன்று, என்றியப் பட்டிகோள்? என்கிறார்.

இலிங்கத்திட்டபுராணத்தீரும் சமணரும்சாக்கியரும்*
வலிந்துவாதுசெய்வீர்களும் மற்றுநுந்தெய்வமுமாகிநின்றன்*
மலிந்துசெந்நெல்கவரிவீசும் திருக்குருகூரதனுள்*
பொலிந்துநின்றபிரான்கண்டீர் ஒன்றும்பொய்யில்லைபோற்றுமினே. (5)

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், லிங்கபுராண நிஷ்டர் தொடக்கமான நீங்களும் உங்களுடைய தேவதைகளு மெல்லாம் நாராயணாத்மகரா யிருக்கிறிகோள்; ஆனபின்பு, அவனை ஆச்ரயியுங்கோள் என்கிறார். [இலிங்கத்து என்று தொடங்கி] ருஷிக்குத் தம:ப்ரசுரதசையிலே லிங்கப்ரசம்ஸார்த்தமாக ப்ரவ்ருத்தமான புராணநிஷ்டரான உங்களுக்கும், மற்றும் யுக்திகளைச் சொல்லி வலிந்து பிணங்கா நின்றுள்ள க்ஷபண சாக்யமதாநுஸாரிகளான உங்களுக்கும், உங்கள் தேவதைகளுக்கும், ஆத்மதயா நின்றான். [மலிந்து என்று மேலுக்கு] - செந்நெற் கதிர்கள் வந்து கவரி வீசினாப்போலே அசைந்து வருகிற திருநகரியுள்ளே எழுந்தருளி நின்றருளின பொலிந்து நின்ற பிரானே கிடீகோள்; இவ்விடத்தில் ஓர் அர்த்தவாத மில்லை.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், லிங்கபுராணம் தொடக்கமான குத்ருஷ்டி ஸ்ம்ருதிகளையும் பாஹ்யஸ்ம்ருதிகளையும் ப்ரமாணமாகக்கொண்டு வந்தவர்களை நிஷேதிக்கிறார். [இலிங்கத்திட்ட புராணத்தீரும்] - லிங்கமென்று ஒரு வ்யக்தியை விசேஷித்து அதுக்கு உத்கர்ஷம் சொல்லுகையிலே ப்ரவ்ருத்தமான தாமஸபுராணநிஷ்டரும். ஸாத்த்விக புராணங்களிற்காட்டில் ராஜஸ தாமஸ புராணங்களுக்கு வாசி இது. "யந்மயஞ்ச ஜகத் ப்ரஹ்மந்" என்று ஸாமாந்யத்திலே ப்ரச்நமாக "விஷ்ணோஸ்ஸகாசாதுத்பூதம்" என்று கோல்விழுக்காட்டாலே பரிஹாரமா யிருக்கையிறே ஸாத்த்விகபுராண லக்ஷணம். ருஷிக்குத் தம:ப்ரசுர தசையிலே தமோபிபூதன் கேட்கப் பிறந்த தாகையாலே அவ்வோ தேவதைகளினுடைய உத்கர்ஷத்துக்கு ப்ரமாணமாகமாட்டாது. [சமணரும்] ஆர்ஹதரும். [சாக்கியரும்] - பௌத்தரும். [மற்றும் வலிந்து வாது செய்வீர்களும்] - ஐயமேபலமான சுஷ்கதர்க்கங்களைக் கொண்டு அர்த்தநிச்சயம் பண்ணுகிற சேஷித்த பாஹ்யரும். "மாயயாபஹ்ருதஜ்ஞாநாம் ஆஸுரபாவமாச்ரிதா:". சாஸ்த்ரமும் அதுக்கு அநுக்ராஹகதர்க்கமுமிறே அர்த்தநிர்ணயத்துக்குப் பரிகரம். பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகளை ஒக்கச் சொல்லிற்று, பலஸாம்யத்தாலே; "யாவேதபாஹ்யாஸ்ஸ்ம்ருதய:". [நும் தெய்வமுமாகி நின்றான்]- உங்களோடு நீங்கள் ஆச்ரயிக்கிற தேவதைகளோடு வாசியற ஆத்மதயா நின்றான் ஈச்வரனே. அத் தேவதைகளுக்கு உத்கர்ஷம் சொல்லும்போதும் அவற்றினுடைய ஸ்வரூபஸ்த்தித்யாதிகள் இவனதீநமாகையாலே இவனுடைய பரத்வத்தை இசையவேணும் ருத்ரனுடைய அதிமாநுஷம் பகவதாத்மபாவத்தாலே யென்றதிறே; "விஷ்ணுராத்மா பகவதோபவஸ்ய"; அதர்வசிரஸ்ஸில் ருத்ரன் தன்னுடைய ஸர்வாத்மபாவம் சொல்லுகைக்கு அடி "ஸோந்தராதந்தரம்ப்ராவிசத்" என்று பரமாத்மாநுப்ரவேசத்தாலே யென்று ச்ருதிதானே பரிஹரித்தது. "அஹம்மநுரபவம் ஸூர்யச்ச", "மத்தஸ்ஸர்வமஹம்ஸர்வம்" என்கிற உபாஸகர் பக்கலிலே பரத்வசங்கை பண்ணினலாயிற்று, ருத்ரன்பக்கல் பரத்வசங்கை பண்ணலாவது. [மலிந்து இத்யாதி] - செந்நெல் கதிர்க்கனத்தாலே அசைந்து வருகிற திருநகரி. சேதநாசேதநவிபாகமறப் பொலிந்து நின்ற பிரானுக்கு அநுகூல வ்ருத்திகளைப் பண்ணுமாயிற்று. [அதனுள்பொலிந்து நின்ற பிரான் கண்டீர்] - பரமபதத்தை விட்டு இவ்வருகே தாழ நிற்க நிற்கக் குணங்கள் மேன்மேலென விஞ்சி வருகிறபடி: சொன்ன சொன்ன யுக்திகளெல்லாவற்றுக்கும் அவ்வருகாய் நிற்கை என்னவுமாம். [ஒன்றும் பொய்யில்லை] - இத்தேவதைகள் பக்கல் உத்கர்ஷமெல்லாம் பொய்யா யிருக்குமாபோலே இவ்விஷயத்தில் சொல்லுகிற உத்கர்ஷத்துக்கு ஒன்றும் பொய்யில்லை. [போற்றுமினே] - சடக்கென ஆச்ரயியுங்கோள். நீங்கள் அபேக்ஷியாதிருக்க நான் சொல்லுகிறது, உங்கள் துர்த்தசையைப் பற்ற.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. லிங்கபுராணம் தொடக்கமான குத்ருஷ்டிஸ்ம்ருதிகளையும், பாஹ்யஸ்ம்ருதிகளையும் ப்ரமாணமாகக் கொண்டு வந்தவர்களை நிஷேதிக்கிறார்.

[இலிங்கத்திட்ட புராணத்தீரும்] ராஜஸமாயும் தாமஸமாயுமுள்ள புராணங்களுக்கு ஸாத்த்விக புராணங்களிற்காட்டில் வாசி இதுவாயிற்று. அவற்றினுடைய நிஷ்கர்ஷம் அந்த

அந்தப் புராணங்களினுடைய உபக்ரமத்திலே காணலாயிருக்கும். *யந்மயஞ்ச ஜகத் ப்ரஹ்மந்* என்று பொதுவிலே ப்ரச்நம்பண்ண, *விஷ்ணோஸ்ஸகாசா துத்பூதம்* என்றுகொண்டு கோல்விழுக் காட்டாலே பரிஹாரமாயிருக்கையன்றிக்கே, ஒருவ்யக்தியை நிர்த்தேசித்து 'அதுக்கு உத்கர் ஷத்தைப் பண்ணித்தரவேணும்' என்று சொன்னவனும் தமோகுணப்ரசுரனுய்ச் சொல்லி கேட்டவனும் தமோகுணப்ரசுரனுய்க் கேட்க, ஒருலிங்கவிஷயமாக இட்டபட்ட புராண மாயிற்று. 'இனிகண்ணனைப் புண்டரீகாக்ஷனைக் கவிபாடித் தரவேணும்' என்றும், 'எருமையை யானையாகக் கவிபாடித் தரவேணும்' என்றும் சொல்ல, அப்படியே கவிபாடு வாரைப்போலே யிருப்பதொன்றிறே அவர்களுக்கு இல்லாத உத்கர்ஷங்களையிட்டுச் சொல்லு மது; தான் சொல்லப் புக்க வஸ்துவுக்கு உத்கர்ஷத்தை ஸாதிக்கமாட்டாதே, மற்றுள்ள வற்றினுடைய உத்கர்ஷத்தைக் கழிக்கமாட்டாதே யிருப்பதொன்றாயிற்று. [சமணரும்] ஆர்ஹதரும். [சாக்கியரும்] பௌத்தரும் [மற்றும் வலிந்துவாதுசெய்வீர்களும்] உத்க்ருஷ்டதம மான ப்ரமாணத்தை அங்கீகரித்துக்கொண்டு நின்று ப்ரமாணுநுக்ராஹகமான தர்க்கங்களை யொழியக் கேவலதர்க்கங்களைக்கொண்டு அர்த்தத்தை ஸாதிக்கப் பார்க்கும் பாஹ்யரில் சேஷித்துள்ளாரும். *யா வேதபாஹ்யாஸ்ஸ்ம்ருதய:* இத்யாதியாலே தாமஸத்வம் எல்லார்க்கும் அவிசிஷ்டமிறே; ஆகையாலே, பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகளை யொக்கச் சொல்லுகிறது. [நுந்தெய்வ முமாகிநின்றான்] உங்களோடு நீங்களாச்ரயிக்கிற தேவதைகளோடு வாசியற ஆத்மதயா நின்றான். நீங்கள் அவ்வவர்க்கு உத்கர்ஷம் சொல்லும்போது பகவத்பரத்வத்தை அங்கீகரித்துக்கொண்டு நின்று சொல்லவேணும். அதுக்கு அடியென்? என்னில்; அவ்வவருடைய ஸ்வரூபஸ்த்தித்யாதிகள் அவனதீநமாயிருக்கையாலே. இனித்தான் பக்ஷங்கள் தோறும், 'ஸர்வஜ்ஞன்' 'ஈச்வரன்' என்றாப்போலே ஒரோதேவதைகளையும் கொள்ளக்கடவர் களாயிருக்குமிறே. 'அவர்களுடைய ஸ்வரூபஸ்த்தித்யாதிகள் அவனதீநம் என்ற இது ஸ்வபக்ஷத்தாலே சொல்லுகிறதோ, பரபக்ஷத்தாலே சொல்லுகிறதோ வென்னில்; இரண்டு மொழிய ப்ரமாணகதியாலே சொல்லுகிறது. ஒருதேவதைபக்கலிலே அதிமாநுஷமாயிருப்ப தொரு வ்யாபாரத்தைக் கண்டு, 'இதுக்கு அடியென்?' என்ன- *விஷ்ணுராத்மா பகவதோ பவஸ்ய* என்று ஸர்வேச்வரன் அந்தராத்மாவாய் நிற்கையாலே யென்றதிறே; அதர்வ சிரஸ்ஸிலே நின்று, ருத்ரன், ஸர்வேச்வரன் தன் ஸர்வாத்மபாவத்தைச் சொல்லுமாபோலே தன்படிகளைச் சொல்லா, 'அவன்தானே இங்ஙனே சொல்லுகைக்கு அடியென்?' என்று சங்கியா, *ஸோந்தராதந்தரம் ப்ராவிசத்* என்று பரமாத்மப்ரவேசத்தாலே சொன்னே னென்றானிறே; *மத்தஸ்ஸர்வமஹம்ஸர்வம்* என்றானிறே ப்ரஹ்லாதன்; ப்ரஹ்லாதன்பக்கல் பரத்வமுண்டாமன்றாயிற்று, இவர்கள்பக்கல் பரத்வமுள்ளது. [மலிந்து இத்யாதி] இப்படி ஸர்வாந்தராத்மாவாயிருக்கிற ஸர்வேச்வரன் 'அஸங்குசிதன்' என்னும் கண்ணழிவு மில்லாத படி திருநகரியிலே வந்து ஸங்கிஹிதனானன். ஸர்வஸமாச்ரயணீயனான அவன் இங்கே வந்து நிற்கையாலே, சேதநாசேதந விபாக மற, *ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம் வநவாஸாய* என்று சொல்லப்பட்ட இளையபெருமாளைப்போலே அநுகூலவ்ருத்திகளைப் பண்ணுநிற்குமாயிற்று. செந்நெலானது கதிர்க்கனத்தாலே அவ்வருக்கு இவ்வருக்கு அசைகிறபோது சாமரைவீசினாப்போலே யாயிற்று இருப்பது. [பொலிந்துநின்றபிரான்கண்டீர்] பரமபதத்தைவிட்டு ஸம்ஸாரிகள் நடுவே வந்து புகுந்தவிடத்தில் அவர்கள் படுகிற க்லேசத்தைத் தானும் ஒக்கப்படுகை யன்றிக்கே ஸ்வரூபரூப குணவிபூதிகள் இவ்வருகே போரப் போர மேன்மேலென விஞ்சிவாரா நின்றதாயிற்று. சொன்னார்சொன்ன யுக்திகளுக்கு அவ்வருகாயிருக்கு மென்னுதல். [ஒன்றும் பொய்யில்லை] இதரதேவதைகளுக்குச் சொல்லும் உத்கர்ஷம் ஒன்றொழியாமல் பொய்யாயிருக்குமாபோலே. இவ்விஷயத்திற்சொல்லுமவற்றில் ஒன்றும் பொய்யில்லை. அவ்வோதேவதைகளுக்கு ஸ்வத: உத்கர்ஷமில்லாமையாலே மெய்யொன்று மில்லை; இவனுடைய உத்கர்ஷத்துக்கு அவதியில்லாமையால் பொய்சொல்லுகைக்கு அவகாசமில்லை. [போற்றுமினே] நீங்கள் அபேக்ஷியாதிருக்க நானே இப்படி சொல்லுகிறது, எனக்கு உங்கள்பக்கலுண்டான அநுக்ரஹாதிசயத்தாலேயிறே; அவ்வநுக்ரஹகார்யம் பிறக்க வேணுமே; க்ரமத்திலே செய்கிறோம் என்று ஆறியிராதே சடக்கென அவன்திருவடிகளை ஆச்ரயிக்கப் பாருங்கோள்.

போற்றிமற்றோர்தெய்வம் பேணப்புறத்திட்டு* உம்மை இன்னே
தேற்றிவைத்தது எல்லீரும் வீடுபெற்றால்உலகில்லையென்றே*
சேற்றிற்செந்நெல் கமலமோங்கு திருக்குருகூரதனுள்*
ஆற்றவல்லவன்மாயங்கண்டீர் அதறிந்தறிந்தோடுமினே. (6)

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், எம்பெருமானே ஸர்வேச்வரனாகில் எங்களை தேவதாந்தர ப்ரவணராக்கி வைப்பானென்? என்னில்?—இங்ஙனே செய்தது ஸதஸத்கர்மகாரிகளான ஜந்துக்கள் அவ்வவகர்மாநுகுண பலங்களை அநுபவிக்கக்கடவதான சாஸ்த்ரமர்யாதை அழியுமென்று; ஆனபின்பு, இத்தை யறிந்து எம்பெருமானை ஸமாச்ரயித்து அவன் வஞ்சநத்தைத் தப்புங்கோள் என்கிறார். [போற்றி என்று தொடங்கி] - தன் பக்கல் நின்றும் அகற்றி இதர தேவதைகளை விரும்பி ஸமாச்ரயிக்கும்படி உங்களுக்கு இவற்றின் பக்கலிலே இப்படி விச்வாஸம் பிறப்பித்து வைத்தது, தன்னையே ஸமாச்ரயித்து எல்லாரும் முக்தரானால் புண்யபாபரூபகர்மங்களைப் பண்ணினவர்கள் அவ்வவகர்மபலங்களைப் பெறக் கடவதான சாஸ்த்ரமர்யாதை கெடுமென்று. [ஆற்றவல்லவன் என்று மேலுக்கு] - அதிசயித சக்திகனானவனுடைய வஞ்சநம் கிடிகோள்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், பகவத்பரத்வம் நீர் அருளிச்செய்யக் கேட்டபோது வெளிச்சிறத்து, அல்லாத தேவதாந்தர ப்ராவண்யம் உண்டாகா நின்றது; இதுக்கு அடி யென்? என்ன,—உங்கள் பாபம் என்கிறார். எம்பெருமானே ஸர்வேச்வரனாகில் எங்களைத் தேவதாந்தரப்ரவணராக்கி வைப்பானென்? என்னில்,—உங்களை இங்ஙனே வைத்தது ஸதஸத்கர்மகாரிகளான ஜந்துக்கள் அவ்வோகர்மாநுகுணபலங்களை அநுபவிக்கக் கடவதான சாஸ்த்ரமர்யாதை அழியு மென்று. ஆனபின்பு, இத்தை யறிந்து எம்பெருமானை ஆச்ரயித்து அவன் வஞ்சநத்தைத் தப்புங்கோள் என்கிறார். [போற்றி இத்யாதி] - உங்களுடைய ஆச்ரயணத்தில் ஒரு குறையில்லை; அப்ராப்தமானதுவே குறை. "யேப்யந்ய தேவதா பக்தா:". [பேண] - ஆச்ரயிக்கிற தேவதைகளுக்கு உத்கர்ஷம் ஸம்பாதிக்கை உங்களுக்கே பரம் என்கை. [புறத்து இட்டு] - இவ்விஷயத்துக்குப் புறம்பாம்படி பண்ணி; தேவதாந்தரங்களை இவ்வளவு அவகாஹிக்கும்படி பண்ணி. [உம்மை இன்னே தேற்றிவைத்தது]-தேற்றி - தெளியப்பண்ணி. "ஆநந்தம் ப்ரஹ்மணோவித்வாந், ந பிபேதி குதச்சந" என்று பகவத்விஷயத்திலே நான் பண்ணின விச்வாஸத்தையிறே காற்கட்டான தேவதாந்தரங்கள் பக்கலிலே பண்ணிவைத்தது. [எல்லீரும் வீடு பெற்றால் உலகில்லை என்றே] - 'ஸதஸத்கர்மங்களைப் பண்ணுவாரைக் கர்மாநுகூலமாக ஈச்வரன் அநுபவிப்பிக்கும்' என்கிற சாஸ்த்ரமர்யாதை குலையு மென்று. லோகமென்று, சாஸ்த்ரம். "அதோஸ்மிலோகேவேதச", "புண்ய: புண்யேந கர்மணா பாப:பாபேந" என்கிற வ்யவஸ்தை குலையு மென்கை - தேவதாந்தரபஜநத்துக்கு பலம் ஸாம்ஸாரிகபலமென்கை, [சேற்றில் செந்நெல்] - அவ்வூரில் பதார்த்தங்கள் இசலி வளராநிற்கு மென்கை "உரம்பெற்ற மலர்க் கமல முலகளந்த சேவடிபோலுயர்ந்து காட்ட, வரம்புற்ற கதிர்ச்செந்நெல் தாள் சாய்த்துத் தலைவணக்குந் தண்ணரங்கமே." [ஆற்றவல்லவன்]-மிகவும் வல்லவன்; அதிசயிதசக்திகன். சேதநர் பண்ணின புண்யபாபங்கள் கலசாதபடி பலாநுபவம் பண்ணுவிக்க வல்லவன். [மாயம் கண்டீர்] - "மமமாயா துரத்யயா" என்கிறபடியே தான் அகற்ற நினைத்தாரைத் தன் பக்கல் கிட்டாதபடி ப்ரக்ருதியை இட்டு வஞ்சித்து வைத்தபடி கிடிகோள். [அது அறிந்து அறிந்து ஓடுமினோ] - அத்தையறிந்து மாயாதரணோபாயமான ப்ரபத்தியைப் பண்ணி ஸம்ஸாரத்தைத் தப்பப் பாருங்கோள். "மாமேவயே ப்ரபத்யந்தே" என்கிறபடியே அவனையே காற்கட்டி அவனை வெல்லப் பாருங்கோள் என்கிறார்.

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு. பகவத்பரத்வம் நீர் அருளிச்செய்யக் கேட்டபோது வெளிச்சிறத்து அல்லாதபோது தேவதாந்தர ப்ராவண்யம் உண்டாகா நின்றது; இதுக்கு அடி எது? என்ன, உங்கள் பாபமென்கிறார். எம்பெருமானே ஸர்வேச்வரனாகில் எங்களை தேவதாந்தர ப்ரவணராக்கிவைப்பானென்? என்ன; உங்களை இங்ஙனே வைத்தது ஸதஸத்கர்ம காரிகளான ஜந்துக்கள் அவ்வோ கர்மாநுகுண பலங்களையநுபவிக்கக்கடவதான சாஸ்த்ர மர்யாதை யழியு மென்று; ஆனபின்பு, அத்தையறிந்து எம்பெருமானை ஸமாச்ரயித்து அவன் வஞ்சநத்தைத் தப்புங்கோள் என்கிறார்.

[போற்றி] நான் பகவத்விஷயத்தில் செய்யுமதனடைய நீங்கள் இதரதேவதைகள் பக்கலிலே செய்து போருவுதிகோள்; உங்கள்பக்கல் ஒருகுறையில்லை; அப்ராப்தமானதுவே குறை. [மற்றோர்தெய்வம்] *யேப்யந்யதேவதாபக்தா:* என்னுமாபோலே [பேண] அவை தனக்கென்ன ஒன்றில்லாமையாலே, ஆச்ரயிக்கிற உங்களுக்கே பரமிறே. அவற்றுக்கு உத்கர்ஷத்தை ஸாதிக்கை. [புறத்திட்டு] தனக்குப் புறம்பாம்படி பண்ணி, [உம்மை இன்னே தேற்றிவைத்தது] உங்களை இப்படியே தெளியும்படி பண்ணிவைத்தது. *நபிபேதி குதச்சந* என்கிறபடியே நான் மேல்வரும் அநர்த்தங்களுக்கு அஞ்சாதே நிர்ப்பரனாயிருக்கிறப்போலே. ஓட்டையோடத்தோடு ஒழுகலோடமான இதரதேவதைகளை ஆச்ரயித்து உங்களுக்கு அவர்கள் பக்கலிலே ருசி விச்வாஸங்க ளுண்டாம்படி பண்ணிவைத்தது. [எல்லீரும் இத்யாதி] எல்லாரும் இருந்ததே குடியாக மோக்ஷத்தைப் பெற்றால், லீலைக்கு அடியான சாஸ்த்ரம் நிரர்த்தகமாய்விடும். ஸத்கர்மத்தைப் பண்ணுவாரும் அஸத்கர்மத்தைப் பண்ணுவாரு மாயிறே நாடுதான் இருப்பது; பாபம்பண்ணினவர்களும் புண்யம்பண்ணினவர்களுடைய பலத்தை யநுபவிக்குமன்று, *புண்ய:புண்யேந கர்மணா பாப:பாபேந* என்கிற சாஸ்த்ரமர்யாதை குலையுமென்கை. பாபம்பண்ணினவர்கள் அதின்பலத்தை அநுபவிக்கவும், புண்யம் பண்ணினார் அதின் பலத்தை அநுபவிக்கவுமாகிற சாஸ்த்ரமர்யாதை குலையாதபடியாக. *அதோஸ்மி லோகேவேதேச ப்ரதித:புருஷோத்தம:* என்கிறவிடத்தில். லோகசப்தத்தால் ப்ரமாணத்தைச் சொல்லிற்றென்று கொண்டவோபாதி, இங்கும் லோக சப்தம் சாஸ்த்ரத்தைச் சொல்லுகிறது. [சேற்றில் இத்யாதி] அவ்வூரிலே பதார்த்தங்களில் ஒன்றிலொன்று குறைந்திருப்பதில்லையாயிற்று. "உரம்பெற்றமலர்க்கமலம்" இத்யாதிபோலே, அவ்வூரில் பதார்த்தங்களுள்ளவையடைய ஒன்றுக்கொன்று இசலி வளராநிற்கும். [ஆற்றவல்லவன்] மிகவும் வல்லவன். அதிசயிதசக்திகன். ஸம்பந்தமொத்திருக்கச்செய்தே, புண்யம் பண்ணினார் அதின்பலம் அநுபவிக்கவும் பாபம்பண்ணினார் அதின்பலம் அநுபவிக்கவும் பண்ணவல்லவன், [மாயங்கண்டீர்] *மமமாயாதுரத்யயா* என்கிறபடியே தான் அகற்ற நினைத்தாரைத் தன்பக்கல் வந்துகிட்டாதபடி ப்ரக்ருதியையிட்டு வஞ்சித்துவைத்தபடி கிடிகோள். [அது அறிந்து] இது அவனுடைய மாயமென்னுமத்தை அறிந்து. [அறிந்தோடுமினோ] *மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே மாயாமேதாந்தரந்தி தே* என்கிறபடியே, மாயாதரணோபாயமான ப்ரபத்தியையும் தானே அருளிச் செய்துவைத்தான்; அத்தையறிந்து, அவ்வழியாலே அவனைப்பற்றித் தப்பப் பாருங்கோள் இந்த மாயையை. இது அவன் செய்துவைத்ததான பின்பு, அவனைவெல்ல வேண்டில் அவனோடு பிரிய நின்று வெல்லப்பாராதே அவனையே காற்கட்டி இத்தைத்தப்பப் பாருங்கோள்.

ஓடியோடிப்பலபிறப்பும்பிறந்து மற்றோர்தெய்வம்
பாடியாடிப்பணிந்து* பல்படிகால்வழியேறிக்கண்டீர்*
கூடிவானவரேத்தநின்ற திருக்குருகூரதனுள்*
ஆடுபுட்கொடியாதிமூர்த்திக்கு அடிமைபுகுவதுவே. (7)

ஓ.—ஏழாம்பாட்டில், 'அபிலஷித புருஷார்த்தங்களுக்காக தேவதாந்தரங்களை ஆச்ரயித்தாலோ?' என்னில்,—'நெடுங்காலம் அவர்களை ஆச்ரயித்துப்பெற்ற பலமிறே இனி ஆச்ரயித்தாலும் பெறுவது; ஆனபின்பு, அவற்றைவிட்டுப் பொலிந்துநின்றபிரானை ஸமாச்ரயியுங்கோள்' என்கிறார். [ஓடி என்று தொடங்கி] - இனி ஆராய வேண்டாதபடி கர்மாநுகுணமாகப் போய்ப் போய்ப் பலபிறவிகளும் பிறந்து தேவதாந்தரங்களை ஸாதரமாக ஆச்ரயித்து அநேகபர்யாயம் அவை தரும் புருஷார்த்தங்களையும் பெற்று அப்புருஷார்த்தம் இருக்கும்படியும் அறிந்திகோள். [கூடி வானவர் என்று தொடங்கி] - 'ஆகில், செய்ய அடுப்பது என்?' என்னில், —நீங்கள் ஈச்வரர்களாக சங்கிக்கிற தேவதைகளெல்லாம் ஏககண்டராய் ஆச்ரயிக்கும்படி திருநகரியிலே நின்றருளின ஸர்வேச்வரசேஷத்வாநுஸந்தாந ஜநித ஹர்ஷ ப்ரகர்ஷத்தாலே ஆடாநின்றுள்ள பெரியதிருவடியை ரக்ஷகத்வக்யாபநத்வஜமாகவுடைய ஜகத் காரணமான ஸர்வேச்வரனுக்கு அடிமை புகுங்கோள்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், 'நெடுநாள் பச்சையிட்டுப் போந்த நாங்கள் இட்ட பச்சை வ்யர்த்தமாகாதபடி அபிலஷிதபுருஷார்த்தங்களுக்காக இன்னம் சிலநாள் ஆச்ரயித்தாலோ?' என்னில், —'முன்பு ஆச்ரயித்துப் பெற்றதிறே இனி ஆச்ரயித்தாரும் பெறுவது; ஆனபின்பு, பொலிந்துநின்றபிரானை ஆச்ரயியுங்கோள்' என்கிறார். [ஓடி ஓடி] - "கதாகதம் காமகாமா லபந்தே" என்கிறபடியே கர்மாநுகூலமாகத் தட்டித்திரிந்த இத்தனையிறே. [பல்பிறப்பும் பிறந்து] - ஸகல யோநிகளிலும் அஸங்க்யாதமான ஜந்மங்களைப் பண்ணி. ஆத்மா நித்யன், காலம் அநாதி, இடைவிடாமல் பிறந்து போந்த இதில் பலித்ததிறே இனி பலிப்பது. தங்களுடைய ஜந்மபரம்பரைகளடைய இவர்வாயாலே கேட்கவேண்டும் படியிறே இவர்களுக்கு அவிசதமாயிருக்கிறபடி. [மற்றுஓர் தெய்வம்] - ஈச்வரனை யொழியுமித்தனையே வேண்டுவது; ஆரேனுமாக அமையும். [பாடியாடிப்பணிந்து] - ஆச்ரயணத்தில் குறையாலே பலியாதிருக்கிற தன்று; அதில் குறையில்லை. ப்ரீதிப்ரேரிதராய்ச் சொல்லி அவ்வளவில் பர்யவஸியாதே விக்ருதராய் "மாம் நமஸ்குரு" என்று பகவத் விஷயத்தில் அவகாஹிக்குமளவு உள்புக்கு. [பல்படிகால்] - ஒருபடியிலே ஆச்ரயித்துவிட்டிகோளோ? [வழியேறிக் கண்டீர்] - அத்தேவதைகளை ஆச்ரயிக்கச் சொல்லுகிற சாஸ்த்ரமர்யாதை தப்பாமல் ஆச்ரயித்து அதன் பலமும் கண்டிகோளன்றோ? [கூடி இத்யாதி] - 'ஆகில், செய்ய அடுப்பதென்?' என்ன,—'நீங்கள் உகந்திருக்கிற தேவதைகள் ஆபத்துவந்தவாறே அந்யோந்யம் சாத்ரவங்கள் சொல்லா நிற்க, ஏக கண்டராய் ஆச்ரயிக்கிற திருநகரியிலே, தலையை அறுப்பாரும், தலை யறுப்புண்பாருமாயிறே சாத்ரவங்கள் இருப்பது. உங்களைக் கும்பிடுகொள்ளுகிறவர்கள் செய்கிறத்தைக் கண்டாகிலும் ஆச்ரயிக்கப் பாருங்கோள். [ஆடுபுள் கொடி] - சேஷத்வாநுஸந்தாநத்தால் வந்த ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே ஆடாநின்ற பெரியதிருவடியை ரக்ஷகத்வக்யாபகத்வஜமாக வுடையவன். ஆச்ரிதரக்ஷணத்துக்குக் கொடி கட்டி ரக்ஷிக்குமவ னென்கை. கருடவாஹநத்வம், பரத்வலக்ஷணமிறே. [ஆதி மூர்த்திக்கு] - "காரணந்து த்யேய:" என்கிறபடியே ஜகத்காரணவஸ்துவேயிறே உபாஸ்யமாவது. [அடிமைபுகுவதுவே] - அவனுக்கு அடிமைபுகப் பாருங்கோள். செய்யவேண்டுவது ஒன்றில்லை. "பாடியாடிப் பணிந்து" என்கிறதெல்லாம் வேண்டா ஸர்வரக்ஷகனுய் ஸர்வஜநகனுய் ஸர்வாந்தர்யாமியான அவனுடைமையை அவனுக்காக இசைய அமையும். 'பல்படிகால்வழியேறிக் கண்டீர் அடிமை புகுவதுவே' என்று விதிக்கிறார்.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. 'அது செய்கிறோம். இதரதேவதைகளுக்கும் சில உத்கர்ஷமுண்டு' என்று நெடுநாள் அவற்றுக்குப் பச்சையிட்டுப் போந்தோம்; அப்பச்சை வெறுமனாகாமே இன்னம் சிலநாள் அவை பலிக்கும்படி கண்டு பின்னை பகவத்ஸமாச்ரயணம் பண்ணுகிறோம்' என்ன, 'அவையும் எல்லாம்செய்து கண்டிகோளிறே. இனி அமையும் காணுங்கோள்' என்கிறார்.

[ஓடியோடி இத்யாதி] *கதாகதம் காமகாமா லபந்தே* என்கிறபடியே, போவது, ஜந்மங்களோடே வருவதாய்த் திரிந்ததித்தனையிறே. [பல பிறப்பும் பிறந்து] ஆத்மா நித்யன்: அசித்தும் அப்படியே; அசித்ஸம்ஸர்க்கமும் நித்யமாய், கர்ம ப்ரவாஹத்தாலே ஜந்மபரம்பரையும் உருவப்போருகிறது; நீங்கள் முன்னும் பின்னும் அறியாமலிறே 'இது ஒரு ஜந்மமே யுண்டாயிற்று' என்று இருக்கிறது. [மற்று ஓர் இத்யாதி] இப்படி அநாதியாய்ப் போருகிற ஜந்ம பரம்பரைகளில் ஒரு ஜந்ம மொழியாமல் இதர தேவதா ஸமாச்ரயணம் பண்ணிப்போந்திகோள். அது செய்கிற விடத்தில் த்ரிவித கரணங்களாலும் செய்தும். ஆச்ரயணத்தில் குறையால் பலியாதிருந்ததன்று, அதில் குறையில்லை. ப்ரீதிப்ரேரிதராய்ச் சொல்லி, அவ்வளவில் பர்யவஸியாதே விக்ருதராய், *மாம் நமஸ்குரு* என்று பகவத் விஷயத்தில் அவகாஹிக்குமளவும் உட்புகுந்து. [பல்படிகால்] ஒருபடியாச்ரயித்துவிட்டிகோளோ? அநேகம் ப்ரகாரங்களாய் ஆச்ரயித்து, [வழியேறிக் கண்டீர்] அத்தேவதைகளை ஆச்ரயிக்கச் சொன்ன சாஸ்த்ரமர்யாதை தப்பாமல் ஆச்ரயித்து அதன் பலமும் கண்டிகோளன்றோ? 'பல்படிகால் வழியேறிக் கண்டீர்' என்கைக்கு, 'இவர்கள் ஒரு ஜந்மத்திலும் பகவத்ஸமாச்ரயணம் பண்ணிற்றிலர்கள்' என்று அறிந்தபடி எங்ஙனே இவர்? என்னில்; இப்போது தாம் இவ்வர்த்தம் உபதேசிக்க வேண்டும்படி இவர்களிருக்கக் காண்கையாலே, 'இதுக்கு முன்பு பகவத்ஸமாச்ரயணம் பண்ணிற்றிலர்கள்' என்று அறியத்

தட்டில்லையிறே: *மோக்ஷமிச்சேஜ்ஜநார்த்தநாத்:* என்கிறபடியே பகவத்ஸமாச்ரயணம் பண்ணி
ஞர்களாகில் முக்தராவர்களிறே. இத தேவதாஸமாச்ரயணம் பண்ணுகையாலே இவ்வள
வும் வர ஸம்ஸரித்துப்போந்திகோள். *ப்ரஹ்மாணம் சிதிகண்டஞ்ச* இத்யாதி, *ப்ரதிபுத்தா
நஸேவந்தே*. 'மோக்ஷபலம் ஸித்திக்கவேணும்' என்றிருக்கிறவர்கள் க்ஷுத்ர தேவதைகளைப்
பின்செல்லார்களிறே; அதுக்கு அடி அவை தரவல்லது அநித்யபலங்களாகையாலே. *ஸ்கந்த
ருத்ரமஹேந்த்ராத்யா: ப்ரதிஷித்தாஸ்துபூஜநே* என்றதிறே. *த்வயாபி ப்ராப்தம்* இத்யாதி:
ஒருவன் பகவத்ஸமாச்ரயணம் பண்ணுநிற்கச் செய்தே, 'இவன் ஸமாதி நின்ற நிலை அறிய
வேணும்' என்று பார்த்து ஸர்வேச்வரன் இந்த்ரவேஷ பரிக்ரஹம் பண்ணி ஐராவதத்திலே
ஏறி வந்து முன்னே நின்று, 'உனக்கு வேண்டுவதென்?' என்ன, 'ஒருபுழுவும் தானுமாய் வந்து
நிற்கிறவன் ஆர்'? என்றான்; ஸர்வேச்வரன் பெரிய திருவடியை மேற்கொண்டு வந்தான்'
என்னுமிடம் அறியானிறே, கொண்டுவந்த வேஷம் இதுவாகையாலே; அவனைப் பார்த்து, 'நீ
யாவனொருவனை ஆச்ரயித்து இந்த ஐச்வர்யமடையப் பெற்றாய், அப்படிப் பட்டவனைக் காண்
நான் ஆச்ரயிக்கிறது; இப்படி வழி போவார்க்கெல்லாம் பச்சையிட்டுத் திரியுமவனல்லேன்
காண்; இப்போது முகங்காட்டாதே போகவல்லையே பிரானே! உன்னைக் கும்பிடுகிறேன்'
என்றானிறே. பகவத்ஸமாச்ரயணம் பண்ணி ஜ்ஞாநாதிகரா யிருப்பா ரொருவர் இருந்து
தம்முடைய வஸ்த்ரத்தைப் புரையா நின்றாராய், அவ்வளவிலே தேவனும் தேவியுமாகப் போகா
நிற்க அநாதரித்திருந்தாராய், தேவியானவள். 'நீர் ஸர்வாதிகராயிருக்க உம்மைக் கண்ட
விடத்தில் இவன் அநாதரித்துக் காலை நீட்டிக்கொண்டிருந்தானே' என்ன, 'அவன் பகவத்
பக்தன் போலே காண்' என்ன, 'அதுதான் இருக்கிறபடி அறிவோம்' என்று இருவரும் இவர்
பக்கலிலே வந்து, 'நீ என்? தேவர்களை மநுஷ்யர்கள் கண்டால் அநுவர்த்தித்து வேண்டும்
வரங்களும் வேண்டிக்கொள்ளக் கடவர்களா யிருப்பர்கள்; நீ நம்மைக் கண்டவிடத்தில்
நீட்டின காலை முடக்குதல், சில உபசாரங்களைப் பண்ணுதல், சிலவற்றை வேண்டிக்கொள்ளு
தல் செய்யாதே யிருந்தாயீ' என்ன, 'அறழிது! அவை யெல்லாம் செய்யக்கடவேன். மோக்ஷம்
தரவமோ?' என்ன, 'அது நம்மாலே செய்யலாமதன்று; பகவத்ஸமாச்ரயணம் பண்ணி அவன்
ப்ரஸாதத்தாலே பெறவேணும்' என்ன, 'ஆகில், இன்று சாவாரை நாளைச் சாவப் பண்ணலா
மோ'? என்ன, 'அதுவும் கர்மாநுகுணமாயிறே இருப்பது; நம்மால் செய்யப்போகாது' என்ன,
'ஆகில், நீ செய்யுமது. இவ்வூசி போனவழியே நூலும்போம்படி அநுக்ரஹித்து
நடக்கும்த்தனை' என்ன, தேவனும் கோபத்தாலே நெற்றியிற் கண்ணைக் காட்ட, இவரும்
காலிலே அநேகம் கண்ணை உண்டாக்கிக் காட்டினார். [கூடி இத்யாதி] நீங்கள் ஆச்ரயிக்கிற
தேவதைகள் இவ்வளவும் உங்களைக் கும்பிடுகொண்டு, இத்தனை போதுபோய் அங்கே
ஆச்ரயியா நிற்பர்கள். அவர்கள் செய்கிறவற்றைக் கண்டாகிலும் நீங்களும் அவனை யாச்ர
யிக்கப் பாருங்கோள்; தலையறுப்பாரும் அறுப்புண்பாருமாய், க்ராமணிகளைப் போலே
ஒருவரை யொருவர் வேரோடே அலம்பிப்போகடவேண்டும் படியான விரோதம் செல்லா
நிற்கச்செய்தேயும்; ஆபத்து எல்லார்க்கு மொத்திருக்கையாலே எல்லாரும் ஒரு மிடறாய்
ஆச்ரயிப்பர்கள். பரஸ்பர விரோதமுங் கிடக்கச்செய்தே 'ஊராகக் கூடிவந்தது' என்பார்
களிறே. [ஆடுபுட் கொடி] வெற்றிப்புட்கொடி, ஆடு - வெற்றி. வெற்றிப்புள்ளைக் கொடியாக
வுடையவன். 'ஸர்வேச்வரவாஹநம்' என்கிற ஹர்ஷப்கர்ஷத்தாலே மதித்து ஆடாநின்ற புள்
என்றுமாம். ஆச்ரிதவிரோதி நிரஸநத்துக்கு ஸர்வேச்வரனுக்குச் செய்யவேண்டுவதில்லை;
திருவடி திருத்தோளிலே சலியாமல் இருக்குமத்தனையே வேண்டுவது. 'கருடத்வஜன்.
கருடவாஹநன்' என்று சொல்லப்படுமவனாயிற்று மோக்ஷப்ரதனாவான். [ஆதிமூர்த்திக்கு]
காரணந்துத்யேய: என்கிறபடியே. ஜகத்காரணவஸ்துவேயிறே உபாஸ்யமாவது. மோக்ஷப்ரத
னுமாய் ஸர்வநியந்தாவுமான ஸர்வேச்வரனுக்கு. [அடிமைபுகுவதுவே] அடிமை புகுமதுவே
கர்த்தவ்யம். உங்களுக்குச் செய்யவேண்டுவதொன்றில்லை; அவனுடைமையை அவனுக்காக
இசைய அமையும். அவன் இத்தை 'என்னுடைமை' என்றிருக்க, நீங்களும் 'என்னுடைமை'
என்றிராதே 'அவனது' என்று இசைய அமையும். அடிமை புகுவது என்கிற இடம் விதியாய்,
கண்டீரென்கிற இடம் அதுவும் செய்து பார்த்திகோளிறே; இனி இவன் திருவடிகளிலே
அடிமைபுகப் பாருங்கோ ளென்கிறார். யயாதிசரித்தத்தை பட்டர் வாசித்துப்போந்திருக்கச்

செய்தே, பிள்ளை விழுப்பரையரும் ஆப்பான் திருவழுந்தூரரையருங்கூட 'வேதோபப்ருஹ்மணார்த்தமாக ப்ரவ்ருத்தமான ப்ரபந்தங்களில் இது எவ்வர்த்தத்தை விசதீகரிக்கிறது?' என்று கேட்க, 'க்ஷுத்ர தேவதைகள் தந்தாமை ஆச்ரயித்துப் பெற்றாலும் பிறர்பக்கலிலே ஓர் உத்கர்ஷம் கண்டால் அது பொறுக்கமாட்டார்களென்றும், ஸர்வேச்வரனே 'பிறர் வாழ்வு நம் வாழ்வு' என்று நினைத்திருப்பானென்றும் சொல்லி, ஆனபின்பு, இதர தேவதைகள் ஆச்ரயணீயரன்று, இவனொருவனுமே ஆச்ரயணீயனென்னும் அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது' என்று அருளிச் செய்தார். "இமௌஸ்ம" என்று தாழ நிற்கவல்லான் இவனேயிறே. 'யாதவர்கள் முடிவிலே வந்தவாறே வாட்கோரையை யிட்டு ஒருவரையொருவர் எறிந்து முடிந்துபோனார்கள்' என்று கேட்டவாறே, 'க்ருஷ்ணன் இவர்கள் விஷயமாக சங்கநிதி பத்மநிதி தொடக்கமானவற்றைக் கொடுவந்து கொடுத்துச் செய்யாதனவில்லை; பின்னையும் முடிவிலே வந்தவாறே இப்படியேயாயிருந்தது; நம்முடைய பகவத்ஸமாச்ரயணத்துக்கும் பலம் அங்ஙனேயாகிறதோ? என்று அஞ்சியிருந்தோம்' என்ன, அங்ஙனாகாது; அஞ்சவேண்டா; அவர்கள், 'இவன் என் தோழன், மைத்துனன் என்று தேஹ ஸம்பந்தத்தைக்கொண்டு விரும்புகையாலே அவர்களுக்கு தேஹாவதியாய்விட்டது; நாம் ஸ்வரூபஜ்ஞானத்தாலே, நித்யனான ஆத்மாவுக்கு வகுத்த பேறு பெறவேணும்என்று பற்றுகையாலே பேறும் யாவதாத்மபாவியாயிருக்கும்' என்று அருளிச் செய்தார்.

புக்கடிமையினால்தன்னைக்கண்ட மார்க்கண்டேயனவனை*
நக்கபிரானுமன்றுய்யக்கொண்டது நாராயணனருளே*
கொக்கலர்தடந்தாழைவேலித் திருக்குருகூரதனுள்*
மிக்கவாதிப்பிரான்நிற்க மற்றைத்தெய்வம்விளம்புதிரே. (8)

ஓ.—எட்டாம்பாட்டில், 'மார்க்கண்டேய பகவான் ருத்ரனை ஆராதித்து ஸ்வப்ரார்த்திதத்தைப் பெற்றிலனோ?' என்னில்,—'அவ்விடத்தில் ருத்ரன் புருஷகாரமாத்ரமே, அவனுடைய ப்ரார்த்திதம் கொடுத்தருளினான் எம்பெருமானே' என்கிறார். [புக்கடிமையினால் தன்னைக்கண்ட]-அடிமையாலே புக்குத் தன்னைக்கண்ட. [அருளே] - ப்ரஸாதத்தாலே. [கொக்கலர் என்று மேலுக்கு] - கொக்கின் நிறம்போலே யிருந்துள்ள பூக்களை யுடைய பெரிய தாழைகளை வேலியாகவுடைய திருநகரியில் தன்னுடைய ஐச்வர்யாதிகளால் ஸம்ருத்தனான ஜகத்காரணமான ஈச்வரன் நிற்க, மற்று என்ன தேவதைகளைப் பேசுகிறீர்கோள்?

இ.—எட்டாம்பாட்டில், 'மார்க்கண்டேயன் ருத்ரனை ஆச்ரயித்து ஸ்வாபேக்ஷிதம் பெற்றிலனோ?' என்ன, 'அது இருந்தபடியைக் கேட்கலாகாதோ?' என்கிறார். [புக்கடிமையினால்] - அடிமையினால்புக்கு; வகுத்தசேஷிபக்கல் செய்யுமத்தை ருத்ரன்பக்கலிலே செய்தான். இத்தால், ஆச்ரயணத்தில் குறையாய் இழந்தானல்ல னென்கை. [தன்னைக் கண்ட] - ஆச்ரயணீயனைக் காணப்பெறுமையாலே இழந்தானுமல்லன்; [மார்க்கண்டேயனவனை] - மார்க்கண்டேயனானவனை. [நக்கபிரான்] - நக்கன் - நக்நன். பிரான் என்று ஸ்வகோஷ்டியில் ப்ரஸித்தி. [அன்று உய்யக் கொண்டது] - மார்க்கண்டேயனானவனை ஆபத்தசையிலே ரக்ஷித்தது. [நாராயணனருளே] - ஸர்வஸ்வாமியான அவன் ப்ரஸாதத்தாலே யென்று த்ருதீயையாதல்; இவன் புருஷகாரமாக அவன் ப்ரஸாதத்தைப் பண்ணிக்கொடுத்து என்று த்விதீயையாதல்; 'நாராயணன்' என்கையாலே, அவனுக்கு சேஷமாமிடத்தில் உன்னோடு என்னோடு ஒருவாசியில்லையென்று அவன் திருவடிகளிலே காட்டிக்கொடுத்தா னென்கை. [கொக்கலர் இத்யாதி] - கொக்குப்போலே வெளுத்த நிறத்தையுடைய பூக்களை யுடைத்தான பெரியதாழைகளை வேலியாகவுடைய திருநகரி. நிலத்து இயல்பு இருக்கிறபடி. [அதனுள் மிக்க ஆதிப் பிரான் நிற்க] - ஸர்வாதிகனாய் ஜகத் காரணபூதனானவன் திருநகரியிலே ஸுலபனாய் நிற்க. [மிக்க] - ஆச்ரயணகாலத்தில் ஆச்ரயிப்பித்துக்கொண்டு பலவேளையிலே வேறொருவன் வாசலிலே கொடுபோகவேண்டும்படி குறைவாளனன்றிக்கேயிருக்கை. [மற்றைத் தெய்வம்] நாரங்களிலே ஒன்றை ஈச்வரனென்று பற்றவோ? ப்ரகாரமாய்க் கொண்டல்லது வஸ்துத்வமில்லாதவற்றை ப்ரகாரியாக ப்ரமிக்கிறீர்கோளிறே. [விளம்புதிரே] - இவனையொழிய வ்யவஹாரயோக்யமாயிருப்பது ஒன்றில்லை யென்று இருக்கிறார்.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. இங்ஙனே யிருக்கச்செய்தேயும் இதரதேவதாஸமாச்ரயணம் பண்ணியன்றோ மார்க்கண்டேயாதிகள் ஸ்வாபிலஷிதம் பெற்றது என்ன,—ஆகில் அது இருந்தபடியைக் கேட்கலாகாதோ? என்கிறார்.

[புக்கு அடிமையினால்] அடிமையினால் புக்கு. 'ஸர்வேச்வரனுக்கு அடிமை' என்று புக்கானல்லன்; 'ருத்ரனுக்கு அடிமை' என்று புக்கானாயிற்று. [தன்னைக்கண்ட] காணப் பெருமையாலே தான் இழந்தானல்லன்; [புக்கு இத்யாதி] ஆச்ரயணக்குறையா லிழந்ததல்ல; காணப்பெருமையால் இழந்ததல்ல. [மார்க்கண்டேயனவனை] மார்க்கண்டேயனானவனை. [நக்கபிரான்] நக்நனென்றது நக்நனென்றபடி. ஸ்வகோஷ்டிக்கு உபகாரகனா யிருக்கையா லேயாதல், ஜ்ஞாநப்ரதத்வத்தைப் பற்றவாதல் - பிரானென்கிறது. மேல் நாராயணனென்கை யாலே 'அவனுக்கு சேஷமாயிடத்தில் உன்னோடு என்னோடு வாசியில்லை' என்று அவன் திருவடிகளிலே காட்டிக்கொடுத்தா னென்கை. [அன்று உய்யக்கொண்டது] ஆபத்தசை யிலே ரக்ஷித்தது. [நாராயணனருளே] 'நீ நெடுநாள் பச்சையிட்டு ஆச்ரயித்தாய்; அவ்வாச் ரயணம் வெறுமன் போயிற்றதாக வொண்ணாது'' என்று அவனையழைத்து, 'நானும் உன்னோ பாதி ஒருவனை ஆச்ரயித்துக்காண் இப்பதம்பெற்றது. இனி ஊண்கொடுத்தல், உபதேசங் கொடுத்தலிறே' அவனைக் கொண்டுபோய் ஸர்வேச்வரன் பக்கலிலே, காட்டிக் கொடுத்தானா யிற்று. அருளென்கிறவிடம் எல்லாவிபக்தியிலும் ஒட்டலாயிருக்கையாலே, அருளாலே யென்னுதல்; அவன் இவனை ரக்ஷித்துக்கொண்டது ஸர்வேச்வரன் ப்ரஸாதத்தைப் பண்ணிக் கொடுத் தென்னுதல். [கொக்கலர் இத்யாதி] கொக்குப்போலே வெளுத்த நிறத்தையுடைய அலரையுடைத்தா யிருப்பதாய்ப் பெருத்திருந்துள்ள தாழைகளை வேலியாக வுடைத்தாயிருந் துள்ள திருநகரியாயிற்று. நிலத்தியல்பு இருக்கிறபடி. [மிக்கஆதிப்பிரான்நிற்க] ஸர்வாதிகனாய் ஜகத்காரணபூதனானவன் நிற்க. [மிக்க] சொல்லும்போது கனக்கச் சொல்லி, கிட்டினவாறே நறைந்திரா தொழிகை. நெடுநாள் ஆச்ரயிப்பித்துக்கொண்டு, பின்பு கார்யகாலத்திலே வந்த வாறே வேறே பொருவன் வாசலேறக் கொண்டுபோக வேண்டாதிருக்கை. [மற்றைத் தெய்வம் விளம்புதிரே] ப்ரகாரங்களிலே ஒன்றை ஈச்வரனாகச் சொல்லுகிறீகோளே; அவனுக்கு ப்ரகாரமாயல்லது ஒன்றுக்கும் வஸ்துத்வமின்றிக்கே யிருக்க, ப்ரகாரியாகச் சொல்லி அர்த்தப்படுத்திகோளே கெடுவிகாள்! [விளம்புதிரே] 'வ்யவஹரிக்கைக்கும் யோக்யதை யில்லை' என்று இருக்கிறாராயிற்று இவர்.

விளம்பும்ஆறுசமயமும் அவையாகியும்மற்றும்தன்பால்*
அளந்துகாண்டற்கரியனாகிய ஆதிப்பிரானமரும்*
வளங்கொள்தண்பணைசூழ்ந்தழகாய திருக்குருகூரதனை*
உளங்கொள்ஞானத்துவைம்மின் உம்மைஉய்யக்கொண்டுபோகுறிலே.(9)

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், வேதபாஹ்யரும் குத்ருஷ்டிகளும் பண்ணும் துஸ்தர்க்கங்களால் அழிக்கவொண்ணாத ஐச்வர்யத்தை யுடைய எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கிற திருநகரியை ஆச்ரயியுங்கோள், பிழைக்கவேண்டியிருந்திகோளாகில் என்கிறார். [விளம்பும் ஆறு சமயமும்] - தோற்பாட்டுக்கெல்லாம் பேச்சுப் போக்கி உள்ளீடின்றிக்கே யிருக்கிற பாஹ்யஸமயங்களாறாலும் விழுக் காட்டில் அவற்றோடு ஒத்திருக்கிற மற்றுள்ள குத்ருஷ்டிகளாலும் அவிசால்யமான ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகளையுடைய ஸர்வேச்வரன் நிரந்தர வாஸம் பண்ணுகிற வளவிதான நீர்நிலத்தையுடைத்தாய் அதிரமணீயமான திருநகரியை மாநஸஜ்ஞாந விஷயமாக்குங்கோள்; உங்களை நீங்கள் பிழைப்பித்துக் கொண்டுபோகவேண்டில்.

இ.—ஒன்பதாம் பாட்டில், உங்களுடைய உஜ்ஜீவநத்துக்கு அவனளவும் செல்ல வேணுமோ? அவன் வர்த்திக்கிற திருநகரியை உங்கள் ஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயமாக்க அமையாதோ? என்கிறார்.

[விளம்பும் ஆறு சமயமும்] - பேச்சே போக்கி உள்ளீடான அர்த்த மொன்று மின்றிக்கே யிருக்கிற பாஹ்ய ஸமயங்கள் ஆறும். ப்ரமாணுநுகுணமன்றிக்கே சுஷ்கதர்க்கங்களாகையாலே யுக்திஸாரமேயாயிருக்கை [அவையாகியும் மற்றும்] - மற்றும் அவற்ரேடு ஒத்த குத்ருஷ்டிகளும். ''தமோநிஷ்டாஹிதாஸ் ஸ்ம்ருதா:''. [தன்பால் அளந்துகாண்டற்கு அரியனாகிய] - தன்பக்கல் வந்தால் அவர்கள் இல்லை யென்கைக்கும் இவ்வளவென்று பரிச்சேதிக்கவும் ஒண்ணுதபடியிருக்கும். இல்லையென்னும் போது 'இன்னது இல்லை' என்னவேணும்: அதாகிறது - இவனுடைய ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகள் பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகளால் அவிசால்யமா யிருக்குமென்கை. [ஆதிப் பிரான்] - தனக்கு உத்பாதகனை இல்லையென்கையாவது தன்னை இல்லையென்கையிறே. [அமரும்] - அவன் பொருந்திவர்த்திக்கிற தேசம். [வளம்கொள் இத்யாதி] - விலக்ஷணமாய் ச்ரமஹரமான நீர்நிலங்களாலே சூழப்பட்டு தர்சநீயமான திருநகரியை. [உளம் கொள் ஞானத்து வைம்மின்] - உளம் கொள் ஞானம்-மாநஸஜ்ஞாநம். ஜ்ஞாநம் உதித்து பாஹ்யேந்த்ரியங்களாலே பாஹ்ய விஷயங்களை க்ரஹிப்பதற்குமுன்னே மாநஸஜ்ஞாநத்துக்கு இவ்வூரை விஷயமாக்குங்கோள். ப்ரயோஜநமென்? என்னில்,—[உம்மை உய்யக்கொண்டு போகுறிலே] - ''அஸந்நேவ'' என்னும்படி யிருக்கிற உங்களை ''ஸந்தமேநம் ததோவிது:'' என்னப் பண்ணவேண்டி யிருந்திகோளாகில், ''நேயமஸ்தி'' என்கிறபடியே தக்தபடம் போலே இவற்றின்ஸத்தை சென்று அற்றது என்று இருக்கிறர்.

௯௫.—ஒன்பதாம்பாட்டு. உங்களுடைய உஜ்ஜீவநத்துக்கு அவ்வளவும் செல்ல வேணுமோ? அவன் வர்த்திக்கிற திருநகரியை உங்கள் ஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயமாக்க அமையும் என்கிறர்.

[விளம்பும் ஆறு சமயமும்] சிலவற்றைச் சொல்லாநின்ருல், தாங்களும் சில தர்க்கங்கள் சொல்லாநிற்குமத்தனை போக்கி, ப்ரமாணுநுகூல தர்க்கமல்லாமையாலே கேவலம் உக்திஸாரமே யாயிருக்கிற பாஹ்யஸமயங்களாறும். அவையாகிறன *சாக்யோலூக்யாக்ஷபாதக்ஷபணகபில பதஞ்சலிமதாநு ஸாரிண:* என்று பாஷ்யகாரர் அருளிச் செய்தாரிறே [அவையாகியும் மற்றும்] மற்றும் அவற்ரேடொத்த குத்ருஷ்டிகளும். *தமோநிஷ்டாஹிதாஸ்ஸ்ம்ருதா:* [தன்பால் இத்யாதி] தன்னளவில் வந்தால் 'இல்லை' என்கைக்கும் 'இவ்வளவு' என்று பரிச்சேதிக்க அரிதாயிருக்கும். 'இல்லை' என்னும் போதும், வஸ்துவை 'இது' என்று பரிச்சேதிக்க வேணுமே. அதாவது இவனுடைய ஸ்வரூபரூப குணவிபூதிகள் பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகளால் அவிசால்யமாயிருக்கு மென்கை. அதுக்கு அடியென்? என்ருல், [ஆதிப்பிரான்] *மே மாதா வந்த்யா* என்னவொண்ணுதிறே. [அளந்து இத்யாதி] துஸ்தர்க்கங்களால் 'இவ்வளவு' என்று பரிச்சேதிக்க வொண்ணுதபடி யிருக்கிற ஜகத்காரணபூதனானவன் விரும்பி வர்த்திக்கிற. [வளங்கொள் இத்யாதி] ஸம்பத்தையுடைத்தாய் ச்ரமஹரமான நீர்நிலங்களாலே சூழப்பட்டு கண்டார்க்கு வைத்த கண் வாங்கவொண்ணுதபடி தர்சநீயமான திருநகரியை. [உளங்கொள் ஞானத்து வைம்மின்] உளம்கொள் ஞானம் மாநஸஜ்ஞாநம். ஜ்ஞாநம் உதித்து, பாஹ்யேந்த்ரியங்களாலே பாஹ்யவிஷயத்தை க்ரஹிப்பதுக்குமுன்னே, மாநஸஜ்ஞாநத்துக்குத் திருநகரியை விஷயமாக்குங்கோள். பஹிர்விஷயமாக்காதே ஜ்ஞாநத்தை ப்ரத்யகர்த்த ப்ரவணமாக்கப் பாருங்கோள். என்செய்ய வென்னில், [உம்மை உய்யக்கொண்டு போகுறிலே] *ஸந்தமேநம்* என்கிறபடியே. உத்தாமுடைய ஸத்தைபெற்றுப் போக வேண்டியிருக்கில் *அஸந்நேவா* என்கிறபடியே 'சென்றற்றது' என்றேயிருக்கிருராயிற்று இவர். *நேயமஸ்தி* என்னுமா போலே. *மஹாத்மநா* தன்னில் தான் வாசி சொல்லுமித்தனைபோக்கிப் புறம்பு ஒரு ஒப்புச் சொல்லவொண்ணுதபடியான பெருமாளோடே.

உறுவதாவதெத்தேவும் எவ்வுலகங்களும் மற்றுந்தன்பால்*
மறுவின் மூர்த்தியோடொத்து இத்தனையும் நின்றவண்ணம் நிற்கவே*
செறுவிற்செந்நெல் கரும்போடோங்கு திருக்குருகூரதனுள்*
குறியமாணுருவாகிய நீள்குடக்கூத்தனுக்காட் செய்வதே. (10)

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், தன் ஐச்வர்யத்தில் ஒன்றுமே குறையாமே வந்துநின்றருளின பொலிந்துநின்றபிரானுக்கு அடிமைசெய்கையே உறுவதாவது என்கிறார்: [எத்தேவும் என்று தொடங்கி] - எல்லாத் தேவதைகளும் எல்லாலோகங்களும் மற்றும் உள்ளனவெல்லாம் தன்னுடைய அப்ராக்ருதமான திருமேனியோடொக்கவிதேயமாம்படியான இந்த ஐச்வர்யத்தோடே கூடவே. [செறு] - விளைநிலம்- [குறிய என்று தொடங்கி] - ஆச்ரிதர்க்காக ஸ்ரீவாமநனையும் அநுபவிப்பாரள வல்லாதபடி குடமாடுவதும் செய்த பொலிந்துநின்ற பிரானுக்கு.

இ—பத்தாம்பாட்டில், தன் ஐச்வர்யத்தில் ஒன்றும் குறையாமே வந்துநின்றருளின பொலிந்து நின்றபிரானுக்கு அடிமைசெய்கையே உறுவதாவது' என்கிறார். உறுவதும் இது, ஆவதும் இது, சீரியதும் இது, ஸூசகமும் இது. [எத்தேவும் இத்யாதி] - எல்லாத்தேவதைகளும் அத்தேவதைகளுக்கு போகஸ்த்தானமான எல்லா லோகங்களும். [மற்றும்] - மற்றும் உண்டான சேதநாசேதநங்களும். [தன்பால் மறு இல்மூர்த்தியோடு ஒத்து] - தன் அளவில் வந்தால் மறுவில்லாதபடி மூர்த்தியோடு ஒத்து. இவை சரீரமாமிடத்தில் அஸாதாரண விக்ரஹத்தோபாதி குறைவின்றிக்கே யிருக்கை. மறுவாகிறது - குற்றம்; அதாகிறது-குறை. பிரிந்து ஸ்திதியும் உபலம்பமுமின்றிக்கே யிருக்கை. அதவா, ஸ்ரீவத்ஸத்தையுடைத்தான திருமேனி என்னுதல், ஹேயப்ரதிபடமான திருமேனி யென்னுதல். [இத்தனையும் நின்றவண்ணம் நிற்கவே] - இவையடங்க இருந்தபடியே தன்பக்கலிலே நிற்க. இவையெல்லாம் தானிட்டவழக்காயிருக்கிற ஐச்வர்யத்தோடே வந்து நிற்கை. உபயவிபூதியுக்தனாயிருக்கிற ஐச்வர்யத்தில் ஒன்றும் குறையாதே யிருக்கை. ராஜபுத்ரன் ஒலியலுடுத்தாலும் ஐச்வர்யத்தில் குறைவாகாதிறே. [செறுவில் இத்யாதி] - செய்களில் செந்நெலும் கரும்பும் இசலி வளராநிற்கிற திருநகரி; அவ்வூரில் பதார்த்தங்கள் ஒன்றில் ஒன்று குறைந்திருப்பதில்லை. [குறிய] - ஆச்ரிதர்க்குக் கண்ணாலே முகந்து அநுபவிக்கலாம்படி தன்னைத் தாழவிட்டபடி. [மாணுருவாகிய] - 'உண்டு' என்று இட்டபோதோடு 'இல்லை' என்ற போதோடு வாசியின்றிக்கே முக மலர்ந்துபோம்படி இரப்பிலே தகணேறினபடி. [நீள்குடக்கூத்தனுக்கு] - குடக்கூத்தாடுகிறபோது கண்டாரோபாதி பிற்பாடராய்க் கேட்டார்வாய்க் கேட்டார்க்கும் ஸமகாலம்போலே ப்ரியமாம்படி மநோஹாரியான சேஷ்டிதத்தை யுடையவனுக்கு. [ஆள் செய்வதே] - அந்தச் சேஷ்டிதங்களே அடிமைகொள்ளும், நீங்கள் இசையுமித்தனையே வேண்டுவது. ஆள்செய்வதே உறுவது ஆவது என்று அன்வயம்.

ஈடு—பத்தாம்பாட்டு. தன் ஐச்வர்யத்தி லொன்றுங் குறையாமல் வந்து திருநகரியிலே நின்றருளின பொலிந்து நின்ற பிரானுக்கு அடிமை செய்கையே உசிதம் என்கிறார்.

[உறுவதாவது இத்யாதி] நீள்குடக்கூத்தனுக்கு ஆட்செய்வதே உறுவதாவது, உறுவதும் இது, ஆவதும் இது, சீரியதும் இது, ஸூசகமும் இது வென்னுதல்; உறுவதாவது இதுவே யென்னுதல். [எத்தேவும் இத்யாதி] எல்லாத் தேவதைகளும், தேவதைகளுக்கு போகஸ்த்தாநமான எல்லா லோகங்களும். [மற்றும்] மற்றுமுண்டான சேதநாசேதநங்களும். [தன்பால் மறுவில் மூர்த்தியோடொத்து] தன்னிடத்து வந்தால் மறுவில்லாதபடி மூர்த்தியோடு ஒத்து. இவை மூர்த்தியாமிடத்தில் அப்ராக்ருதமான விக்ரஹத்தோபாதி குறைவின்றிக்கேயிருக்கை. மறுவாகிறது குற்றம் அதாவது-குறைவு; அதின்றிக்கே யிருக்கை, ப்ருதக்ஸ்தித்யாதிகளின்றிக்கே யிருக்கை. அன்றிக்கே மறுவையுடைத்தான மூர்த்தியுண்டு-ஸ்ரீவத்ஸத்தை யுடைத்தான விக்ரஹம்; அத்தோடொத்து என்னுதல். அன்றிக்கே, மறுவில்மூர்த்தியுண்டு ஹேயப்ரத்யநீகமான விக்ரஹம்; அத்தோடொத்து என்னுதல். இவை சரீரத்தோடு ஒக்கையாவதென்? என்னில்; ப்ருதக்ஸ்தித்யநர்ஹாதாராதேய பாவ, நியந்த்ருநியாம்யபாவ, சேஷசேஷிபாவமான சரீரலக்ஷணங்கள் இவற்றுக்கு உண்டாகையாலே. வ்ருக்ஷத்திலே தேவதத்தன் நின்றால் அது அவனுக்கு சரீரமாகாதிறே, இங்கு அங்ஙனன்றிக்கே யிருக்கை. [இத்தனையும் இத்யாதி] இவையடங்கலும் இருந்தபடியே தன் பக்கலிலே நிற்க. தன்னையொழிந்த ஸகலபதார்த்தங்களும் தனக்கு சரீரதயா சேஷமாம்படி யிருக்கிற இவ்வைச்வர்யத்தில் ஒன்றும் குறையாதபடி வந்து நிற்கை. உபயவிபூதி யுக்தனாகையால் வந்த ஐச்வர்யமடையத் தோற்றும்படிக்கு ஈடாகவாயிற்று இங்கு வந்து நிற்கிறது. ராஜபுத்ரன் ஒரு ஒலியலை உடுத்துத் தாழவிருந்தாலும் ஐச்வர்யத்திற் குறைந்து தோற்றாதிறே.

[செறுவில் இத்யாதி] செய்களில் செந்நெற்களானவை கரும்போடொக்க ஓங்கா நின்றுள்ள திருகுருகூரதனுள்: அவ்வூரில் பதார்த்தங்களில் ஒன்றிலொன்று குறைந்திருப்பதில்லை; தேச விசேஷத்தில் எல்லாரும் ஒருபடிப்பட்டிருக்குமாபோலே [குறிய] கோடியைக் காணியாக்கினுப் போலே, கண்ணாலே முகக்கலாயிருக்கும்படி வடிவை அமைத்தபடி. [மாணுருவாகிய] இட்ட போதோடு இடாதபோதோடு வாசியற முகமலர்ந்துபோம்படியாக இரப்பிலே தழும்பேறின படி. [நீள்குடக்கூத்தனுக்கு] குடக்கூத்தாடி விட்டபின்பும், அம்மநோஹாரிசேஷ்டிதத்தைப் பிற்பட்ட காலத்திற் கேட்டார்க்கும் ஸமகாலத்திலே கண்டாப்போலே ப்ரீதிபிறக்கும்படி யாயிற்றுக் குடக்கூத்தாடிற்று. [ஆள்செய்வதே] அச்சேஷ்டிதந்தானே அடிமையிலே மூட்டும் நீங்கள் இசையுமத்தனையே வேண்டுவது.

ஆட்செய்தாழிப்பிரானைச் சேர்ந்தவன் வண்குருகூர்நகரான்*
நாட்கமழ்மகிழ்மாலைமார்பினன் மாறன்சடகோபன்*
வேட்கையாற்சொன்னபாடல் ஆயிரத்துள் இப்பத்தும்வல்லார்*
மீட்சியின்றிவைகுந்தமாநகர் மற்றதுகையதுவே. (11)

ஓ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றவர்களுக்குப் பரமபதம் ஸுலப மென்கிறார். [ஆள்செய்து என்று] - இப்பாட்டுக்கு. எம்பெருமானுடைய கையுந் திருவாழியுமான அழகுக்குத் தோற்று அடிமைசெய்துகொண்டு திருவடிகளிலே சேர்ந்த திருநகரியையுடையராய் பகவதநுபவ ப்ரீதியாலே செவ்விபெற்று நாடோறும் கமழாநின்றுள்ள மகிழ்மாலையைத் திருமார்பிலேயுடையராய் பகவதநுபவ விரோதிகளுக்கு சத்ருவான ஆழ்வார். [வேட்கையால் என்று மேலுக்கு] - அபிநிவேசத் தாலே சொன்ன ஆயிரந்திருவாய்மொழியிலும் இத்திருவாய்மொழி வல்லவர்களுக்கு இப்பத்து அப்யஸிக்கப்பெற்றதுக்குமேலே மீட்சியில்லாத வைகுந்தமாநகராகிறதும் அத்யந்தஸுலபம். இப்பாட்டில், ஆழ்வார் தம்மை ஸ்தோத்ரம்பண்ணிற்று, பரப்ரதிபாதநார்ஹமாம்படி பகவத்ஜ்ஞாநம் கைவந்த ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே; ஸ்ரீவால்மீகிபகவான் "வால்மீகிர் பகவாந்ருஷி:" என்று கொண்டு தன்னைத்தானே புகழ்ந்து கொண்டாப்போலே.

இ.—நிகமத்தில். இத்திருவாய்மொழி கற்றார்க்குப் பரமபதம் ஸுலபம் என்கிறார். [ஆள்செய்து இத்யாதி] - முறையாலே ஸர்வேச்வரனைப் பற்றினவர். அடிமை செய்வித்துக் கொள்ளுகைக்காயிற்று, கையும் திருவாழியும் சேர்ந்த சேர்த்தியழகு. ஆழ்வானுடைய வ்ருத்தத்தைக் காட்டி இவரையும் வ்ருத்தவானாக்கினபடி. [சேர்ந்தவன்] - கையும் திருவாழியும் பொருந்தினாப்போலேயாயிற்று இவர் பொருந்தினபடி; கெடுமரக்கலம் கரை சேர்ந்தாப்போலே இந்நன்மைக்கு அடி, திருநகரியிற் பிறப்பு. ராமபக்திக்குத் திருவயோத்தியில் மண்பாடுபோலே. நாள்தோறும் கமழாநின்றுள்ள திருமகிழ்மாலையைத் திருமார்பிலேயுடையவர். "நண்ணுதார் முறுவலிப்ப"வில் ஸம்ஸாரிகள் க்லேசத்தை அநுஸந்தித்துத் திருவுள்ளம் வாடினவாறே இட்டமாலையும் வாடிற்று; பகவத் பரத்வத்தை உபதேசித்து 'இவர்களுக்கு ஒரு குறைவில்லை' என்று திருவுள்ள முகந்தவாறே அதுவும் செவ்விபெற்றது. [மாறன் சடகோபன்] - பகவத் ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகங்களுக்கெல்லாம் ம்ருத்யுவான ஆழ்வார். சிலர் அர்த்திக்கவன்றிக்கே தம் அபிநிவேசத்தாலே அருளிச்செய்த இப்பத்தையும் அப்யஸிக்க வல்லார் கையது, மீட்சியின்றி வைகுந்த மாநகர். "நசபுநராவர்த்ததே" என்கிற பரமபதமும் அவர்களுக்கு ஸுலபம். [மற்றது] - பகவத்பரத்வ ஜ்ஞாநமே ப்ரயோஜநம் போரும். ஜ்ஞாநபலரூபமான பரிமாற்றத்துக்கு ஏகாந்ததேசமும் அவர்களுக்கு ஸுலபம். 'மற்றது' என்று ஸம்ஸாரத்துக்கு ப்ரத்ய நீகமான தேச மென்னுதல், அவ்யயமாய்க் கிடத்தல். பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகள் இல்லாமையாலே உபதேசிக்கவேண்டாதே அநுபவமேயாய்ச் செல்லும் தேசத்திலே புகப்பெறுவர். இவர் இப்பாட்டில் தம்மைப்புகழ்ந்தது, பரப்ரதிபாதநார்ஹமாம்படி பரத்வஜ்ஞாநம் கைவந்த ஹர்ஷத்தாலே; "வால்மீகிர் பகவாந் ருஷி:"

ஈடு.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றார்க்குப் பரமபதம் ஸுலபமென்கிறார்.

[ஆட்செய்து ஆழிப்பிரானைச் சேர்ந்தவன்] அடிமை செய்து ஸர்வேச்வரனைக் கிட்டினவர். முறையிலே ஸர்வேச்வரனைப்பற்றினவராயிற்று இவர். அதாவது *விசித்ரா தேஹஸம்பத்திரீச்வராய* என்கிறபடியே. அவன் கொடுத்த உபகரணங்களைக் கொண்டு அப்ராப்த விஷயங்களிலே போகாதே, "தந்த நீ கொண்டாக்கினை" என்கிறபடியே வகுத்த விஷயத்துக்கே சேஷமாக்கிக்கொண்டு கிட்டுகை. ஆட்கொள்ளுகைக்கு உபாயம் அவன் கையிலே உண்டுபோலே காணும். தான் வ்ருத்தவானாய்க் காணும் இவரை வ்ருத்தியிலே அந்வயிப்பித்தது. கையில் திருவாழி சேர்ந்தாப்போலேயாயிற்று இவரும் சேர்ந்தபடி. [சேர்ந்த] கெடுமரக்கலம் கரைசேர்ந்தாப்போலே. ஆட்செய்கையாவது அடிமை செய்கை. அடிமைதான் த்ரிவிதம் - மானஸ வாசிக காயிகங்கள். இவற்றில், மானஸ காயிகங்களுக்கு ஆளல்லர்; என்றிய வென்னில்;— "காலாழும் நெஞ்சழியும் கண் சுழலும்" என்கையாலே. இனி, வாசிகமொன்றுமேயானால், வாசிகமாகத் திருவாய்மொழிபாடி அடிமை செய்தாரென்கிறதோ! என்னில்;—அன்று, அப்படியாமன்று இப்பாசுரம் "முனியே நான்முக"னிலே யாகவேணும்; இல்லையாகில், ஸர்வஸங்க்ரஹமான முதல் திருவாய்மொழியிலே யாகிலும் ஆகவேணும்; இல்லையாகில் இவர் வாசிகமாக அடிமை செய்த "புகழுநல்லொருவ"னிலேயாகப் பெறில் முக்யம்; ஆனால், தேவதாந்தரபரத்வ நிரஸநபூர்வகமாக ஸர்வேச்வரனுடைய பரத்வத்தை அருளிச் செய்கையாலே யானாலோ வென்னில்; அதுவாகில், முதல் திருவாய்மொழியிலேயாக அமையும், பரத்வ நிர்ணயத்திலே பரோபதேசமுமாகையாலே யானாலோ வென்னில்;—அதுவாகில், "திண்ணன்வீட்"டிலே யாதல், "அணைவதரவணை"யிலே யாதலாக அமையும். ஆனால், அர்ச்சாவதாரத்திலே பரத்வம் அருளிச் செய்கையாலே யானாலோ வென்னில்;—அதுவுமொண்ணாது; அது "செய்யதாமரைக் கண்ண"னிலே யாக அமையும். பரோபதேசம் பண்ணுகையாலே சொல்லிற்றானாலோ வென்னில்;—அதுவுமொண்ணாது: "வீடுமின் முற்றவும்" தொடங்கிப் பல விடங்களிலும் பரோபதேசம் பண்ணினார்; அவற்றிலுமாகப் பெற்றதில்லை; ஆனால், ஏதாவதென்னில்;—இவ் "ஒன்றுந்தே"விலே, "திருக்குருகூரதனுள் பரனிறமன்றிப் பல்லுலகீர் தெய்வம்மற்றில்லை பேசுமினே" என்று பொலிந்து நின்றபிரானே ஸர்வஸ்மாத்பரனென்று இவர் அருளிச்செய்யக் கேட்டு, "கபாலநன் மோக்கத்துக்கண்டுகொண்மின்" என்னக் கண்டு, ஜகத்தாகத் திருந்தி ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களாயிற்று: இவர்தாம் அவர்களுக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணும்படியிறே அவர்கள் தாம் திருந்தினபடி. "பொலிக பொலிக" என்று இதுக்கென்ன ஒரு திருவாய்மொழி நேருகிறாரிறே. ஸர்வேச்வரன் அவதரித்துத் திருத்தப் பார்த்தவிடத்தும் திருந்தாத ஸம்ஸாரத்திலே இவர் திருத்தத் திருந்தினபடி; இனி இவர்க்குத் தத்வநிர்ணயம் பண்ண வேண்டாதபடி "இடங்கொள் சமயத்தையெல்லாமெடுத்துக்களைவனபோலே தடங் கடற் பள்ளிப் பெருமான் தன்னுடைப் பூதங்களே"யாம்படி (யாயிற்று. இப்படி) திருத்துகையாலே ஆட்செய்தாழிப்பிரானைச் சேர்ந்தவனென்கிறார். [வண்குருகூர் நகரான்] இந்நன்மைக்கு அடி அவ்வூரில் பிறப்பாயிற்று. [நாள்கமழ் மகிழ்மாலை மார்பினன்] "நண்ணாதார் முறுவலிப்ப"விலே *ஸம்ஸாரிகள் படுகிற க்லேசத்தை அநுஸந்தித்து, சாத்தின மாலையும் வாடியிருந்தது முன்பு; இப்போது பகவத்பரத்வத்தை உபபாதித்து, 'இனி இவர்களுக்கு ஒரு குறையில்லை' என்று தேறினபின்பு, இட்ட மாலையும் செவ்விபெற்றதாயிற்று. [மாறன் சடகோபன்] பகவத்ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகமானவற்றுக்கெல்லாம் ம்ருத்யுவானவர். [வேட்கை இத்யாதி] சிலர் தாந்தராய் வந்து கேட்க, சொல்லுகிறாரன்றே; தம்முடைய அபிநிவேசாதிசயத்தாலே அருளிச் செய்த பாடலாயிரத்திலும் இப்பத்தையும் வல்லார் கையது, மீட்சியின்றி வைகுந்தமாநகர். (மற்றது; லீலாவிபூதி) இரண்டும் இவர்கள் கையது. மற்று என்கிற இது ஒரு அவ்யயமாய். புநராவ்ருத்தியில்லாத பரமபதவிபூதியானது அவர்கள் கையது. இப்பத்தும் பத்தாக அவர்கள்கையது பரமபதம். அன்றிக்கே, பகவத்பரத்வ ஜ்ஞாநமே ப்ரயோஜநம்; ஜ்ஞாநாநுரூபமான தேசமும் அவர்களுக்கு ஸுலபம். மற்றதான வைகுந்தமாநகருண்டு ஸம்ஸாரத்துக்கு எதிர்த்தட்டானது, அது அவர்கள் கையது என்னவுமாம்.

நான்காம் பத்து முற்றிற்று

மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்த

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

ஒருநாயகமாய் உலகுக்கு வானோர்*
இருநாட்டிலேறியுய்க்கு மின்பம்—திரமாகா*
மன்னுயிர்ப்போகம்தீது மாலடிமையேயினிதாம்*
பன்னியிவை மாறனுரைப்பால். 31

பாலரைப்போல்சீழ்கிப் பரனளவில்வேட்கையால்*
காலத்தால்தேசத்தால் கைகழிந்து*—சால
அரிதானபோகத்தில் ஆசையுற்றுநைந்தான்*
குருகூரில்வந்துதித்த கோ. 32

கோவானவீசன் குறையெல்லாம்தீரவே*
ஓவாதகாலத்துவாதிதனை*—மேவிக்
கழித்தடையக்காட்டிக் கலந்தகுணமாறன்*
வழுத்துதலால் வாழ்ந்ததிந்தமண். 33

மண்ணுலகில்முன்கலந்து மால்பிரிகையால் *மாறன்
பெண்ணிலைமையாய்க் காதல்பித்தேறி*—எண்ணிடில்முன்
போலிமுதலானபொருளை அவனாய்நினைந்து*
மேல்விழுந்தான் மையல்தனின்வீறு. 34

வீற்றிருக்குமால்விண்ணில் மிக்கமயல்தன்னை*
ஆற்றுதற்காத்தன்பெருமையானதெல்லாம் *தோற்றவந்து
நன்றாகலக்கப்போற்றி நன்குகந்துவீறுரைத்தான்*
சென்றதுயர் மாறன் தீர்ந்து. 35

தீர்ப்பாரிலாதமயல் தீரக்கலந்தமால்*
ஓர்ப்பாதுமின்றி யுடன்பிரிய*—நேர்க்க
அறிவழிந்து உற்றாரு மறக்கலங்க * பேர்கேட்டு
அறிவுபெற்றான்மாறன்சீலம் 36

சீலமிகுகண்ணன் திருநாமந்தானுணர்ந்து*
மேலவன்றன்மேனிகண்டு மேவுதற்கு *—சால
வருந்தியிரவும்பகலும் மாறாமல்கூப்பிட்
டிருந்தனனே *தென்குருகூரேறு. 37

ஏறுதிருவுடைய ஈசனுகப்புக்கு*
வேறுபடிலென்னுடைமை மிக்கவுயிர்*—தேறுங்கால்
என்றனக்கும்வேண்டா எனுமாறன் தாளைநெஞ்சே*
நந்தமக்குப்பேறாக நண்ணு 38

நண்ணாதுமாலடியை நானிலத்தே வல்வினையால்*
எண்ணாத்துன்பமுறு மிவ்வுயிர்கள்*—தண்ணிமையைக்
கண்டிருக்கமாட்டாமல் கண்கலங்குமாறனருள்*
உண்டுநமக்குற்றதுணையொன்று. 39

**ஒன்றுமிலைத்தேவு இவ்வுலகம்படைத்தமால்*
அன்றியென ஆருமறியவே*—நன்றாக
மூதலித்துப்பேசியருள் மொய்ம்மகிழோன் தாள்தொழவே*
காதலிக்குமென்னுடையகை. 40

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.